

15. தமிழ்க் காப்பியங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

தொல்காப்பியத்திற்கு முன்னர்ப் பன்னூறு ஆண்டுகள்
இலக்கியம் நன்கு வளர்ந்திருத்தல் வேண்டும்.

இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள மிகப் பழமையான இலக்கண
இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியமும், சங்கப் பாடல்களுமாகும்.
தொல்காப்பியம் எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற மூன்று பகுதி
களைப் பெற்று விளங்குகிறது. 'இலக்கியங் கண்டதற்கே
இலக்கணம்' இயம்புவராதலின் தொல்காப்பியம் போன்ற எல்லா
வகையிலும் நிறைவுடைய ஓர் இலக்கணம் தோன்ற வேண்டுமே
யாயின் அதற்குமுன் இலக்கியங்கள் பல்கியிருந்திருத்தல்
வேண்டும். தொல்காப்பியனாரும் தாம் கூறுபவை தாமே
இட்டுக் கட்டிக் கூறியவை அல்ல என்பதை அறிவுறுத்துவான்
வேண்டி, 'என்ப', 'மொழிப' என்றும், 'என்மனார் புலவர்'¹
என்றும் பலவிடங்களிலும் குறித்துச் செல்கிறார். பன்னூறு
ஆண்டுகள் இலக்கியம் நன்கு பயின்று வளர்ந்த நிலையிலேயே
இலக்கணம் தோன்றுதல் மரபு.

இன்றுள்ள சங்கப் பாடல்களை வைத்துத்
தொல்காப்பியம் தோன்றவில்லை

இன்று சங்கப் பாடல்கள் என்று நாம் குறிக்கும் பத்துப்
பாட்டும், எட்டுத்தொகையும் தொல்காப்பியத் தோற்றத்துக்கு
முன்னுதாரணங்களாக இருந்தன என்று கொள்ள இயலாது
என்றால் அவ்விலக்கணம் தோன்றுதற்குப் பன்னூறு ஆண்டு
களின் முன்னரே சங்கப் பாடல்களின் வேறாய தமிழ் இலக்கியம்
பல்கிப் பெருகி, எழுத்திலும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். எழுத்திலும்
என்று கூறுவது ஒரு கருத்தை மனத்துட் கொண்டேயாம்.
வாய்மொழிப் பாடல்களாகவே தமிழ்க் கவிதைகள் இருந்திருப்பின்
அந்த நிலையில் இலக்கணத்தில் எழுத்தும், சொல்லும் தோன்றக்
காரணமில்லை. மேலும், தொல்காப்பியனார் எழுத்ததிகாரத்தின்

தொடக்கத்தில் தமிழ் எழுத்துக்களின் எண்ணிக்கை, ஒலியளவு என்பவற்றுடன் அவை பிறக்கும் உடற்பகுதிகளையும் விரிவாகக் குறித்துச் செல்கிறார். வாய்மொழியாகவே வழங்கிய இலக்கியத் திற்கு இவ்வாறு இலக்கணம் வகுத்தல் பொருந்தாமை தெற்றென விளங்கும். இதனுடன் நில்லாமல் ஒருபடி மேலே சென்று தேவையான இடங்களில் எழுத்துக்களின் வரிவடிவ அமைப்பையுங் கூறுகிறார் ஆசிரியர். நூன் மரபின் 14ஆவது நூற்பாவைப் பழைய உரையாசிரியர் பலரும் 'எழுத்தில் பகர மகரங்களிடை வேறுபாடு காட்ட எழுந்தது' எனக் கூறிப்போயினர். ஆனால் இந் நூள் உரையாசிரியர் பலரும் இதனை மறுத்து, 'மகரக் குறுக்கத் தைக் காட்டவே இந்நூற்பா எழுந்தது' எனக் கூறுகின்றனர்.² இது எவ்வாறாயினும் மகரக் குறுக்கத்தை வெறும் ஓசையளவில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லாமல் அதன் வரி வடிவத்தை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டார் என்றால், எழுத்து வடிவம் தொல்காப்பியனார் காலத்தே நன்கு வளர்ந்து செம்மை அடைந்துவிட்டது என்பது பெறப்படும்.

'மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்'

'எகர ஒகரத்தியற்கையும் அற்றே'

'புள்ளியில்லா எல்லா மெய்யும்'.....³

என்ற தொடர்கள் மெய்யெழுத்துக்களையும் எகர ஒகரங்களையும் புள்ளியிட்டு எழுதும் மரபு இருந்ததை அறிவிக்கும். சில ஆண்டுகள் முன்னர்வரைத் தமிழகத்தில் பெரு வழக்காய் இருந்தது பனை ஓலையில் எழுதும் முறையேயாகும். இதில் வேடிக்கை என்னவெனில் பனை ஓலையில் எழுதும்பொழுது புள்ளியிடுதல் இயலாத காரியம். ஓலையில் புள்ளி குத்தினால் ஓலை கிழிந்துவிடும். எனவே 'தொல்காப்பியம்' என்ற சொல் 'தொல்காப்பியம்' என்றுதான் ஓலையில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். பன்னூறு ஆண்டுகளாக இத் தமிழகத்தில் நூல் களை ஓலைச் சுவடிகளில் எழுதினர் என்றும், அவ்வாறு எழுதுகையில் மெய்யெழுத்துக்களைப் புள்ளி இடாமல் உயிர் மெய் எழுத்துக்களைப் போலவே எழுதினர் என்றும் தெரிகிறது.

இது இவ்வாறாயின், தொல்காப்பியனார் 'மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்' என்று கூறுவது எவ்வாறு? அவருடைய காலத்தில் ஓலையில் அல்லாமல் வேறு சாதனங்களில் எழுதும் முறை இருந்திருக்குமா? எகிப்திலும், மொஹஞ்சதாரோ விலும் காணப்படும் மண் பலகைகள் போன்ற வேறு சாதனங்கள் இருந்திருக்குமா? எழுதும் சாதனம் எவ்வாறாயினும் தமிழ்

மொழியை வரிவடிவத்தில் எழுதினர் தொல்காப்பியர் காலத்தில் என்பதும், இலக்கியங்கள் அவருடைய காலத்திலேயே பல்கிப் பெருகி இருந்தன என்பதும் வெளிப்படை. பல்வகை இலக்கியங்களும் உரைநடையிலும், செய்யுளிலும் இருந்தமையால்தான் செய்யுளியல் என்ற பெரும்பகுதி ஒன்றைப் பொருளதிகாரத்தில் ஆசிரியர் சேர்த்தார் என்று கருத வேண்டியுள்ளது. யாப்புப் பற்றிக் கூறவந்த ஆசிரியர் அதனை ஏழு வகையாகப் பிரித்து, 'பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல்'⁴ என்று பெயரிடுகிறார். 'உரை நடைவகையே நான்கென மொழிப'⁵ என்று கூறுகையிலும், இது அவர் காலத்துக்கு முன்னர்த்தொட்டு இருந்துவருவது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறார். அவர் கூறும் வனப்புக்களாகிய 'அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து'⁶ என்பவை அவர் காலத்தே தொடர்நிலைச் செய்யுள் பல்கி இருந்தமையை நன்கு விளக்கும். இதுவரைக் கூறிய வற்றிலிருந்து ஓர் உண்மை நன்கு புலப்பட்டே தீரும். இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் பழைய இலக்கணமாகிய தொல்காப்பியம் தோன்றிய காலத்தில் தமிழ் மொழியில் மிகச் செம்மையான வரிவடிவம் பெற்ற நெடுங்கணக்கு இருந்தது என்பதும், பல்வேறு வகையான இலக்கியங்கள் உரை நடையிலும், செய்யுள் வடிவிலும் இருந்தன என்பதும் அந்த உண்மையாகும்.

அடுத்து இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் சங்கப் பாடல்கள் என்பவை தொல்காப்பியனார் காலத்துக்கு மிகவும் பிற்பட்டவை என்பதையும் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். அகம், புறம் என்ற பிரிவினையையும், அவற்றின் கூறுபாடுகளையும் இவற்றின் அடிப்படையான முதல், கரு, உரிப் பொருள்கள் பிரிவினையையும் நம்மைப் பொறுத்தவரை முதன் முதலில் சுட்டிக் காட்டியவர் தொல்காப்பியனாரே ஆவர். எனவே அவர் அகத்திணைக்குரிய செய்யுள் வகை எது எனக் கூறவந்த இடத்தில்,

'நாடக வழக்கினும் உலக வழக்கினும்
பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்
கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாங்கினும்
உரியதாகும் என் மனார் புலவர்'

என்று கூறிச் செல்கிறார். ஆனால் இன்று கிடைத்துள்ள அகப் பாடல்களில் கவித்தொகை நீங்கலாக ஏனைய அனைத்தும் இந்தச் சட்டத்திற்கு மாறாகவே உள்ளன. அகத்திணைக்குரிய இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியனார் கூறிய சட்டத்தை தொண்ணூற்று ஐந்து சதவிகிதம் பாடல்களில் புறக்கணிக்கும்

சங்கப் பாடல்கள் எதனை அறிவிக்கின்றன? 'பழையன கழிதல் புதியன புகுதல்' என்ற அடிப்படையில், தொல்காப்பியம் வகுத்த சட்டத்தைப் பிற்காலத்தில் தோன்றிய சங்கப் பாடல்கள் புறக்கணித்தன. திணையையும் அதன் துறைகளையும் வகுத்த தொல்காப்பியனார் அகத்திணை ஏழு, புறத்திணை ஏழு என வகுத்தார். அதுவே முறை என்பதைக் கூறவந்த உரையாசிரியர்கள், 'அகங்கை இரண்டாயினார்க்கு, புறங்கை நான்காகாதவாறு.' என்று தருக்க முறை விளக்கங்களும் தந்து போயினர். என்றாலும் புறநானூறு போன்ற தொகை நூல்களில் ஆனந்தப்பையுள்⁸ பார்ப்பன வாகை⁹ போன்ற துறைகள் கொளுவில் இடம் பெறுகின்றன. அதிலும் வியப்பு என்ன எனில், பார்ப்பன வாகைத் துறையைப் புதிதாக வகுத்து இலக்கணம் கூறின புறப் பொருள் வெண்பாமாலை¹⁰ கூறும் இலக்கணத்திற்குக்கூட ஒத்துவராத புறம் 305 ஆம் பாடலைப் பார்ப்பன வாகைத் துறையைச் சேர்ந்தது என்று கொளுக் குறிக்கின்றது. இவற்றி லிருந்து ஒன்றை ஊகிக்க இடம் உண்டாகிறது. தொல்காப்பியத் திற்கும் பிற்காலத்தில் தோன்றிய புறம் போன்ற தொகை நூல் பாடல்களைத் தொல்காப்பிய இலக்கணத்துள் அடக்க முயன்ற முயற்சியின் பயனேயாகும் இவை.

இதுவரைக் கூறியவற்றைக் கொண்டு கண்டால் ஒருசில முடிவுகள் எதிர் நிற்கின்றன.

1. தொல்காப்பியம் மிகவும் முன்னர்த் தோன்றிய இலக்கணம்.
2. அது தோன்றப் பன்னூறு ஆண்டுகளின் முன்னரே தமிழில் உரைநடை, செய்யுள் என்ற இருவகையிலும் இலக்கியங்கள் பல்கியிருத்தல் வேண்டும்.
3. அன்றியும் தொல்காப்பியனார் கூறும் எழுத்திலக்கணம் தமிழ் நெடுங்கணக்கு எழுத்து முறையில் செம்மை பெற்ற நிலையில் எழுந்ததாகும்.
4. தமிழில் எழுத்து முறை மிகவும் பயின்று இருந்தமையால் தான் இத்துணை இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியனார் காலத்துக்கு முன்னரே இருந்தன.
5. தொல்காப்பியனார் காலத்திலேயே எழுதும் முறை நன்கு அமைந்து விட்டது என்றால் பின்னர் எழுந்த சங்கப் பாடல்கள் வாய்மொழி இலக்கியமாக அமையாமல் எழுத்திலக்கியங்களாகவே அமைந்தன என்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வாய்மொழிப் பாடல்கள் அல்ல

இத்துணை விரிவாக இதுபற்றிக் கூறுவதற்குரிய காரணம் ஒன்றுண்டு. அண்மைக் காலத்தில் இலக்கிய ஆய்வு செய்து நூல்கள் எழுதின டாக்டர் கைலாசபதி, டாக்டர் து. சீனிச்சாமி போன்ற அறிஞர்கள் புறநானூறு போன்ற தொகைப் பாடல்களை வாய்மொழி இலக்கியம் என்று முடிவு கட்டியுள்ளனர். அக் கூற்றின் பொருத்தமின்மையைக் காட்டவே இது விரித்துரைக்கப் பெற்றது, 'தமிழில் வீரப்பாடல்கள்'¹¹ என்ற தம் நூலில் முனைவர் கைலாசபதி புறப் பாடல்களும் பத்துப்பாட்டில் வரும் பல பாடல்களும் வாய்மொழி இலக்கியமாகவே தோன்றின (Oral Poetry) என்று வாதிடுகிறார். கெல்டிக் மரபுகள் (Celtic Traditions) ஐஸ்லாந்து நாட்டின் இலக்கிய மரபுகள் (Icelandic Sagar), கிரேக்க மரபுகள் (Greek Traditions) முதலிய பலவற்றை ஆய்ந்த பல்வேறு திறனாய்வாளர்களின் கருத்துக்களைக் கண்டதும் கைலாசபதி தமிழ்க் கவிதைகளில் இந்தச் சாயல் இருப்பதாக உணர்கிறார்.

பதிற்றுப்பத்தைப் பற்றிக் கூறவந்த ஆசிரியர் "இன்று கிடைத்துள்ள எண்பது பாடல்களின் இடையே காணப்பெறும் ஒருமை, ஒற்றுமை வியப்பை உண்டாக்குவதுடன், இந்த எண்பது பாடல்களும் எட்டு வெவ்வேறான ஆசிரியர்கள் படைத்தவைதாமா என்பதைக்கூடச் சில இக்காலத் திறனாய்வாளர் ஐயுறுகின்றனர். நடையை வைத்துக் கொண்டு ஒரே ஆசிரியரே இந்த எண்பது பாடல்களையும் இயற்றியிருக்கக்கூடும் என்றும் அறிஞர் சிலர் கருதுகின்றனர். இந்த நூலில் பின்னர் ஆராயப்படும் முறையில் வாய்மொழிப் பாடல்கள் என்பவற்றிற்கு ஆசிரியர் யார் என்று கூறுவதும் குழப்பம் தரும். பாணர்கள் பிறந்தது முதல் பயின்று வரும் முறையில் மரபை அடிப்படையாக வைத்தே வாய் மொழி இலக்கியத்தை இயற்றுகின்றனர். வாய் மொழிப் பாடலில் தனி ஒருவருடைய நடை என்பது முக்கியமில்லாத ஒன்றாகும். இந் நிலையில் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் வாய் மொழி இலக்கியம் என்பதை அறியாமல் இவற்றை இயற்றியவர் யார் என்று ஆராயப்படுவதும் சரியன்று"¹² என்று கூறிச் செல்கிறார். 'பதிற்றுப்பத்துப் பதிகங்கள் சேர மரபின் சரிதம் புகல்கின்றது'¹³ என்று கூறும் இவர் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல்கள் வாய்மொழி இலக்கியம் என்று துணிவது விந்தையானதேயாகும். இக் கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் ஆசிரியர் மேலும் தொடர்வதைக் கவனிக்கவேண்டும்.

“விறலியர் முதலிய பாடற் குழுவினர் (ministrels) கற்றறிதல் என்பது வாய்மொழி மூலமே. அதாவது பிறரைப் பார்த்துச் செய்வது, பாடல் முறையை மனனஞ் செய்வது என்பதைத் தக்கமுறையில் எடுத்துக் காட்டியாயிற்று. கருத்தை வெளிப்படுத்த வாய் கருவியானது போலப் புரிந்துகொள்ளக் கருவியாய் அமைந்தது காதுகளேயாகும். கற்றலைக் குறிக்கும் ‘கேள்வி’ என்ற சொல் கேள் என்பதிலிருந்து பிறந்ததாகும். கற்றல் என்பது வாய்மொழி மூலமே என்பதை விளக்க இது போதுமானது. (கற்றல், கேட்டல் என்று கூறுவதன் நோக்கமே ஏட்டில் கற்பதுடன் செவிவழிக் கேட்டும் கற்கவேண்டும் என்பதை உணர்த்தவேயாம் என்பதை இவ்வாசிரியர் கவனிக்கத் தவறி விட்டார்) கவிஞர்களின் கல்வித்தரம் குறிப்பிடும் பொழுது கேள்வி என்ற சொல்லை மிகுதியும் பயன்படுத்துவதே இதனை விளக்குவதாகும். நெடுஞ்செழியனால் மிகுதியும் பாராட்டப்பட்டவன் மாங்குடி மருதன் என்ற புலவன். மாங்குடி மருதனைக் கேள்வி வல்லோன் என்று குறிப்பிடுத்தல் ஆயத்தக்கது.”¹⁴

இவற்றுடன் நில்லாமல் ஆசிரியர் கைலாசபதி பல படிசுள் மேலே சென்று கிரேக்கக் கவிஞர் ஹோமர்பற்றி மில்மன் பேரி (Millman Parry) செய்த ஆய்வுகளைத் தம் ஆய்வுக்கு அளவு கோலாகக் கொள்கின்றார்.

“ஹோமரின் கவிதைக்கு மில்மன் பேரி வகுத்த சட்டங்கள் அதாவது வாய்மொழி மரபுப் பாடல்களை இயற்றுவவர்கள் குறிப்பிட்ட சில உத்திகளை முதலீடாக வைத்துக்கொண்டு பரம்பரை பரம்பரையாக இந்த மரபுக் கவிதைகளை யாத்தனர் என்ற சட்டங்கள், பழைய தமிழ்க் கவிதைகளைப் பொறுத்த மட்டில் முற்றிலும் பொருந்துவதாகும். பாணர்கள் ஆக்கிய இப் பாடல்கள், சில உத்திகளை விடாமல் கையாண்டன. சில சொற்களையும், சொற்றொடர்களையும் வழிவழியாகக் கையாண்டன. கருத்துக்கள், சில கருத்துத் தொகுப்புக்கள், என்பவற்றுடன் பலவகைக் கவிதைகளில் வெளிப்படும் வாலாய்மான கருதுகோள்களைக் கையாண்டன. பாணர் பாடிய தமிழ்க் கவிதைகளை இங்குக் கூறிய முறையில் ஆய்வதே இப் பகுதியின் நோக்கமாகும். மிக வளர்ச்சியடைந்த வாய்மொழி இலக்கிய அடிப்படை இங்கிருந்தது என்பதை இதுவரை யாரும் கவனிக்கவில்லை.”

“இக்கால அறிஞர் பலரும் தமிழ் இலக்கியம்பற்றிய தம் ஆய்வுகளில் அவ் விலக்கியம் எழுதப்பெற்ற இலக்கியம் என்று

கொண்டே சென்றனர். கற்றவர்களிடே எழுத்தறிவு பழக்கத்தில் மிகுதியாக வரும்பொழுதுதான் இலக்கியம் பழக முடியும் என்கிறார் திரு. வையாபுரிப்பிள்ளை. தமிழ் அறிஞர்களிடம் வாய்மொழி மரபு இருந்தது என்பதை ஏற்றுக் கொண்டாலுங்கூட முனைவர் வித்தியானந்தன் “தமிழ்க் கவிதைகள் தொடக்க முதலே எழுதப் பெற்று நிலையாய் இருந்துவந்தன” என்று கூறுகிறார்.¹⁵

இதேபோன்று இவ்வாசிரியர் தொல்காப்பியச் செய்யுளியலைக்கூடப் பாணர்களுடைய கலையை (வாய்மொழி இலக்கியம்) வளர்ப்பதற்காகவே தோன்றியது என்றுங் கூறுகிறார். வெல்ஷ் மொழியில் வாய்மொழிப் பாடல்கள் பற்றிய இலக்கணங்கள் சிதைந்து காணப்படுவதை வைத்துத் தொல்காப்பியமும் அத்தகையதே என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்.¹⁶

இதைவிட வியப்பானது என்னையெனில் தொல்காப்பிய மரபியலில் அரசர்க்கு உரியனவாகக் கூறப் பெறும் படை, கொடி (து.626) முதலியவற்றைக் கொண்டும், அரசரும், வணிகரும், அவர் தம் படைக்கலங்களுடன் சேர்த்துப் போற்றப் பெறுவர் என்ற மரபியல்(து.631) துத்திரங் கொண்டும், அதே இயல் கூறும் 653ஆம் துத்திரங்கொண்டும், இவை பாணர்களின் வாய்மொழிப் பாடல்கட்காக இயற்றப் பெற்ற இலக்கணம் என்று உறுதியாகக் கூறுகிறார்.¹⁷

இப்புதிய கருத்தை உலவவிடும் கைலாசபதி ‘இதுவரையாரும் இதுபற்றிச் சிந்திக்கவில்லை’ என்றும் கூறுவது வியப்பாக உள்ளது. தமிழ் மரபை நன்கு புரிந்து கொள்ள முயலாமல் மேனாட்டுத் திறனாய்வாளர் கூற்றுக்களைக் கற்றவுடன் அவற்றை அப்படியே எல்லாவிடங்களிலும் ஏற்றிக் காண்பது இற்றை நாளில் சில அறிஞர்கட்கு இயல்பாகிவிட்டது. இத் தவற்றை இந்நூலாசிரியனும் ஒரு காலத்துச் செய்ததுண்டு.

தமிழில் எழுத்துமுறை மிகப் பழங்காலமாகவே இருந்து வந்தது

இக் கருத்தின் குறைபாட்டை அறிவிக்கத்தான் முற்பகுதியில் தொல்காப்பியத்தில் கூறப் பெற்றுள்ள எழுத்ததிகாரத்தின் பகுதிகளும், செய்யுளியலும் சங்கப் பாடல்கள் தோன்றுவதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளின் முன்னரே தோன்றிவிட்டன என்பதும் எடுத்துக் காட்டப்பெற்றன. எழுத்துக்களின் தோற்றம், பிறக்குமிடம், புள்ளியுடன் இருக்கும் மெய்வடிவம் முதலியவற்றைக்

கூறும் இலக்கணம் தோன்றிப் பன்னூறு ஆண்டுகளின் பின்னர்த் தோன்றிய இலக்கியங்களை வாய் மொழி இலக்கியம் என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்?

ஓலையில் எழுதும் பழக்கம் வரு முன்னர் தமிழர் வேறு எழுது கருவிகளைக் கொண்டிருந்தனர்

இறையனார் களவியல் உரைத் தொடக்கத்தில், இவ் உரையை இவர் இவருக்குரைத்தார் என்று எட்டுத் தலை முறைப் பெயர்கள் கூறப் பெற்றுள்ளதை எடுத்துக் காட்டி வாய்மொழியாகவே இலக்கியம் வளர்ந்தது எனக் கூற முன்வரும் ஆசிரியர் கைலாசபதி, அதே உரையின் முற்பகுதியில் இறையனார் களவியல் நூல் தோன்றிய வரலாற்றைக் கூறுகையில் 'ஆலவாயின் அவிர் சடைக் கடவுள் அறுபது துத்திரம் செய்து அதனை மூன்று செப்பேட்டில் வரைந்து தன் பீடத்தின் கீழ் இட்டான்' (பக்.8) என்று வரும் பகுதியை ஏனோ கவனிக்கவில்லை? உரை தோன்று முன்னரே செப்பேட்டில் எழுதும் பழக்கம் உண்டு என்றல்லவா கூறப்பெறுகிறது.

கிரேக்க மொழியில் பாணர் பாடும் பழக்கத்தைப்பற்றிய ஆய்வுரைகளைத் தமிழகப் பாணர் வாழ்க்கையுடன் ஒப்பிடுதல் பொருத்தமாகப் படவில்லை. 'ஹோமரின் பிள்ளைகள்' எனப்படும் அந்தப் பாணர்கள் அரசவையில் பாடியவை பழங்கதைகள். பழங்கால வீரர் வரலாற்றைப் பாடுகையில் வாய்மொழி இலக்கிய முறை பொருந்தலாம். ஆனால் புறநானூற்றில் வரும் பாடல்களைப் பாடியவர்கள் தனிப்பட்ட புலவர்கள். தம்மைப் பாணனாக உருவகித்துக் கொண்டு, சுற்றத் துடன் அரசனைக் காணவந்ததாகப் பாடப் பெற்றுள்ள பாடல்களை, உண்மையான பாணர்கள் வாய் மொழிப் பாடலாகப் பாடியதாகக் கொள்வதில் பல இடையூறுகள் தோன்றும். இங்குள்ள பாடல்கள் பாடப்பட்ட மன்னனின் எதிரேயே அவனுடைய வெற்றி, கொடை வள்ளன்மை முதலியபற்றிப் பாடப்பட்டவை. என்றோ, எங்கோ, யாரோ நடத்திய வீரச் செயல்கள் பற்றிப் பாடிய வீரப் பாடல்கள் அல்ல புறப்பாடல்கள். எனவே, முன்னரே பல பாடல்களுக்கும் பயன்படுத்திய அடை மொழிகளைக்கொண்டு ஒரு சில புதிய சொற்களைமட்டும் சேர்த்துப்பாடும் வாய்மொழி இலக்கியமல்ல இப்பாடல்கள். போரில் தோற்றுப்போனவன் பற்றியும் பாடல்கள் உள்ளன. சிற்றரசர், ஊர் நாட்டாண்மைக்காரன், அனைவருக்கும் சோறிட்ட மன்னன்வரைப் பலரும் இதில் இடம் பெறுகின்றனர்.

இரண்டு அரசர் போரிட்டு இருவரும் மடிந்தது கண்டு வருந்திய புலவன்

‘வேந்தரும் பொருதுகனத் தெர்ழிந்தனர் இனியே
என்னா வது கொல் தானே
காமர் இடக்கை அவர் அகன் தலை நாடே’¹⁸

என்று பாடும்பாடலும் இதில் உண்டு. இரு வேந்தரிடைத் தூது சென்றவர்கூறிய பாடலும் உண்டு. பல யாகங்கள் செய்த கவுணியன் விண்ணந்தாயன் என்ற அந்தணனைப் புகழ்ந்த பாடலும் இதில் உண்டு.¹⁹ பார்ப்பனவாகை, கையறுநிலை, மூதின்மூல்லை, தாபதநிலை, தாபதவாகை, முதுமொழிக் காஞ்சி முதலிய துறைகளில் உள்ள பாடல்கள், என்றோ நிகழ்ந்த வீர நிகழ்ச்சியைப் பற்றிப் பாடப்பெறும் வாய்மொழி இலக்கியங்கள் அல்ல என்பது வெளிப்படை.

அன்றியும் கபிலர், பரணர், ஆவூர் மூலங்கிழார் போன்ற கவிஞர்கள் பாடிய பாடல்களை வாய் மொழிப் பாடல்கள் என்பது வியப்பே! கபிலரைப்பற்றிக் கூறவந்த மாறோக்கத்து நப்சலையார் என்ற புலவர் பெருமாட்டியார்,

‘புலன் அழுக்கு அற்ற அந்தணானன்,
இரந்து செல் மாக்கட்கு இனிஇடன் இன்றிப்
பரந்து இசை நிற்கப்பாடினன்’²⁰

என்று பாடிச் செல்கிறார். ‘இசை நிற்கப் பாடினன்’ என்ற காரணகாரிய அடிப்படையில் இறந்தகாலத்தை அறிவிக்கும் தொடர் இப்புலவர் பெருமாட்டியார் கபிலருக்குப் பின்னர் வாழ்ந்தவர் என்பதை அறிவுறுத்தும். அப்படியானால் கபிலருடைய பாடல்களை இவர் எங்ஙனம் கற்று அதில் ஈடுபட்டிருக்க முடியும்? எழுத்தில் அக் கவிதைகள் இருந்திருந்தாலன்றிப் ‘பரந்து இசை நிற்க என்று’ கூறுவது வெற்றுவரையாகவே முடியும். பாரியின் உயிர் நண்பராக அவருடனேயே வாழ்ந்து அவன் மகளிரைத் தம்மகளிர் என்று கூறும் அளவுக்கு உரிமையுடையவராய் வாழ்ந்த கபிலரை வாய் மொழிப் பாடல் பாடும் பாணர் குழுவில் சேர்ப்பது நினைக்கவும் இடந்தராத ஒன்றாகும். என்றாலும் இப் புலவர் பெருமானே தம்மை ‘யானே பரிசிலன்’²¹ என்றும், ‘அந்தணன் புலவன்’²² என்றும் கூறிக்கொள்கிறார். இவ்வாறு புலவர்கள் தம்மைப் பாணராகப் பாவித்துக்கொண்டு பாடுதல் அந்நாளைய மரபாகும். இப் பாடல்களைக் கொண்டு கபிலர் முதலியோரை வாய்மொழிப் பாடல் பாடும் பாணர் என்பது இலக்கிய மரபை அறியாதவர் கூற்றே ஆகும்.

முடத்தாமக் கண்ணியார் என்ற பெரும்புலவர் தம்மை ஒரு பொருநனாகக் கொண்டு பொருநராற்றுப்படையைக் கரிகாற் பெருவளத்தான் மேல் பாடுகிறார். அப்பாடலில் 67 ஆம் அடி முதல் 81 ஆம் அடிவரைத் தாம் மிக்க வறுமையால் வாடித் தம் சுற்றத்துடன் கரிகாலனை அடைந்ததாகக் கூறுகிறார். இவ்வாறு கூறுவதால் முடத்தாமக் கண்ணியாரை வறுமையில் வாடிய பாணர் கூட்டத்துள் ஒருவராகக் கொண்டு வாய்மொழி இலக்கியமாகப் பொருநராற்றுப்படையைப் பாடினார் என்பது நகைப்பிற்கு இடமாகும். பொருநராற்றுப்படையும், பட்டினப் பாலையும் கரிகாலனை அவன் காலத்திலேயே புலவர்கள் பாடிய பாடல்களாகும். பாணர் பாடல் (Bardic Poetry) என்பது என்றோ நடந்த வீர வரலாற்றை மரபுவழியாக வாய் மொழியில் பாடுவதாகும். எனவே இவை இரண்டையும் ஒன்றாக்கிக் குழம்புவது சரியன்று.

முடத்தாமக் கண்ணியார், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் போன்ற புலவர் பெருமக்களைப் பாண் புலவர்கள் என்பது பொருத்தமன்று. அப்படியானால் இவர்கள் ஏன் தம்மைப் பாணராகவும் பொருநராகவும் கூறிக்கொள்கிறார்கள் என்றால் அதற்கு இரண்டு காரணங்கள் உண்டு. முதலாவது தற்புகழ்ச்சி கூடாதென்பதால் தம்மைப் பாணராகவும், பொருநராகவும் கூறிக்கொண்டனர். இரண்டாவது இவ்வாறு கூறிக்கொள்ளுதல் தமிழ்க் கவிதை மரபாகும். மேலும் ஆற்றுப்படை இலக்கணம் கூறும் தொல்காப்பியம்,

‘பெற்ற பெருவளம் பெறார்க்கு அறிவுறிஇச்
சென்று பயன் எதிரச் சொன்ன பக்கம்’²³

என்று கூறுவதால் இக் கவிதைகள் அம் மரபை விடாமல் கூறிச் சென்றன. இனிப் புறநானூற்றுக் கவிதைகளை வாய் மொழிக் கவிதை என்று கைலாசபதி கூறும் அடுத்த காரணத்தைக் காணலாம்.

சங்கப் பாடல்களில் பல அடை அடுக்கி வருவது ஏன்?

“புறப்பாடல் போன்வற்றில் கருத்துக்கள், சொற்கள், அடைமொழிகள் என்பவை ஒரே மாதிரியாக உள்ளன. ஒரு சொல் அடை, இரு சொல் அடை, மூன்று சொல் அடை, ஓர் அடி முழுவதும் அடையாக வருதல் என்பவை வாய்மொழி இலக்கியத் தின் கூறுகளாகும். இது உண்மைதான். இந்த அடிப்படையில் புறப் பாடல்கள் பலவும் ஒரே மாதிரியான அடைச்சொற்களைக்

கொண்டு திகழ்கின்றன. எனவே இவை வாய் மொழிப் பாடல்கட் குரிய இயல்பைப் பெற்றிருக்கின்றன” என்கிறார் அவர். இது ஒரு போலி வாதம். இங்ஙனம் பல கவிதைகளில் ஒரே வகையான அடைவருதல் வாய் மொழி இலக்கியத்தின் இயல்பு என்பதை யாரும் மறுக்கவில்லை. ஆனால் இதனை மாற்றிக் கூறும்பொழுது நிலைமை மாறிவிடும். அதாவது ஒரே வகை அடைச் சொற்கள் வருவது வாய்மொழி இலக்கியத்தின் இயல்பு. ஆனால் ஒரே வகை அடை வருவனவற்றையெல்லாம் வாய்மொழி இலக்கியம் என்று கொள்வதும் தவறு. இலக்கியம் நன்கு வளர்ச்சியடைந்து இலக்கியம் காப்பியமாக மலர்கின்ற நிலையிலும்கூட இந்த அடைச்சொற்கள் ஒரே மாதிரி வருவதைத் தடுக்க முடியாது என்று, கைலாசபதி தமக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ளும், மில்மன் பேரியே²⁴ கூறுகிறார்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்னர்த் தோன்றிய கம்ப ராமாயணம், சிந்தாமணி, துளாமணி முதலியவற்றிலும் இந்த அடைச் சொற்கள் ஒரே மாதிரியாக அனைவராலும் கையாளப் படுவதைக் காண முடியும். இவ்வாறு வருவதற்கு ஒரு காரணமும் உண்டு. கவிஞன் சிறந்த சொற்களைச் சிறந்த முறையில் அடுக்கியே கவிதை புனைகிறான். ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளை ஒரே கவிஞன்கூடப் பல இடங்களில் பல்வேறு அடையுடன் கூறுகின்றான். இறுதியாக இப்பல்வேறு அடைகளுள் ஒன்றோ இரண்டோ மிகப்பொருத்தமாக அமைந்து விடுதலின் பலர் மனத்திலும் அந்தக் குறிப்பிட்ட அடையுடன் அச்சொல் பதிந்து விடுகிறது. பின்னர் வருபவர்கள் அதில் ஈடுபட்டுத் தாமும் அந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவை வரும்பொழுது முன்னர்ப் பயன் படுத்தப்பெற்ற அதே அடையுடன் சேர்த்தே பயன்படுத்துகின்றனர். எனவே இது கொண்டு அடைகள் ஒன்று போல வருவதால் தொகுத்து வைக்கப்பெற்ற (Stock phrases) அடைகள் என்றும், இது வாய்மொழி இலக்கியத்துக்கு மட்டுமே பொருந்தும் என்பதும் சரியன்று.

**குறும்பாடல்கள் நாளாவட்டத்தில்
நெடும்பாடல்களாக வளர்ந்தன.**

ஐங்குறுநூறு போன்ற சிறிய பாடல்களில் தோன்றி நாளா வட்டத்தில் அகப்பாடல் போன்ற நீண்ட அடிகளைக் கொண்டு அகத்திணைப் பாடல்கள் வளர்ந்தன. ஆனால் புறத்திணைப் பாடல்களில் அகத்திணை போல உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டைக் காட்ட வேண்டிய தேவை இன்மையின் அடிவரையறை இல்லாது

போயிற்று. தனி மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியைமட்டும் கூறத் தொடங்கிய புறப்பாடல் கள் வளர்ச்சி அடைந்து குறிப்பிட்ட மனிதனின் வாழ்வில் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியைமட்டும் பாடாமல், அவன் தொடர்பான பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளையும் பாட முற்பட்ட நிலையே பத்துப் பாட்டில் காணப்பெறும் பாடல்களின் அடிப்படை. இங்குக் காணப்பெறும் பல்வேறுபட்ட செய்திகளைக் கவிதைகளில் தொகுத்துப்பாடும் இயல்பு முதலியன இப்புலவர்களுடைய வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றன. நாடு முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்து அந்த இயற்கை அழகில் ஈடுபடுகிறான் கவிஞன். ஆனால் மேனாட்டிலக்கியத்தில் முல்லை சார்ந்த நாட்டுப்புற இயற்கையை மட்டும் பாடும் பேஸ்டோரல் (Pastoral Poetry) கவிதை இங்கு வளரவில்லை. எந்த ஒன்றை வருணித்தாலும் அதனை மனித வாழ்க்கையுடன் ஈடுபடுத்திப் பாடும் மரபு சங்கப்பாடல்கட்குரியதாகும். பத்துப் பாட்டில் உள்ள ஆற்றுப் படையில் வரும் நில வருணனைகள் அங்கு வாழும் மக்கள் வாழ்க்கையுடன் சார்த்தியே பேசப்பெறுதலைக் காண முடியும். நெடுநல்வாடையின் முதல் 29 அடிகள் மழைக்காலத்தை ஈடினையற்ற முறையில் வருணித்தாலும் அந்த வருணனையின் முடிவில் மக்களைச் சேர்த்து விடுவதைக் காணலாம்.

இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்பைத் தமிழர் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னரே கண்டிருந்தனர். புல் பூண்டில் தொடங்கி மனிதன் ஈறாக உள்ள உயிர் வருக்கத்தை ஓரறிவுயிர் முதல் ஆறறிவுயிர் வரை ஆறு பிரிவுகளாகப் பிரித்தாலும் இவற்றிடையே உள்ள ஒற்றுமையை இவர்கள் அறிந்திருந்தமையின் இவர்கள் இலக்கியத்திலும் இக் கருத்து இடம் பெறலாயிற்று. மேலும் எந்த ஒரு பொருளைக் கவிஞன் பார்த்தாலும் அதன் இயல்பு, சுற்றுச் சூழ்நிலை, சூழ்நிலையால் அப்பொருள் அடையும் பாதிப்பு என்பவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்தான். அதன்பயனாக அந்தப் பொருளைக் கவிதையில் பயன்படுத்த வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டவுடன் வெற்றென அப்பொருளைக் கூறாமல் அதன் இயல்பு, சூழ்நிலை என்பவற்றை உடன் சேர்த்தே பயன்படுத்தினான். இதனால்தான் சங்கப் பாடல்களில் ஓரடை முதல் பல அடைகள் சேர்த்து ஒரு பொருளைக் குறிப்பிடும் மரபு ஏற்படலாயிற்று. யாரேனும் ஒரு புலவன் சிறந்த அடையுடன் ஒரு பொருளைக்குறித்துவிட்டால் பின்னர் வருபவர்கள் அதனை அப்படியே எடுத்து ஆளும் மரபு இந் நாட்டில் பண்டுதொட்டு உண்டு.

‘முன்னோர் மொழி பொருளே அன்றி அவர் மொழியும்
பொன்னே போல்போற்றும்’²⁵

இயல்புடையார் இந்நாட்டார். இந்த அடிப்படையில் கண்டால் சங்கப் பாடல்களில் பற்பல புலவர்களும் ஒன்று முதல் பல அடை அடுத்த சொற்களை ஒரே மாதிரியாகப் பயன்படுத்துவ தன் அடிப்படையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இல்லாவிடின் இவை வாய்மொழி இலக்கியங்களை ஆக்குபவரின் அடைச் சொற்கள் கருவூலம் (Stock phrases) என்று கருதிவிட ஏதுவாகும்.

சிலப்பதிகாரம் தீரென்று தோன்றிய காப்பியமன்று அது நன்கு வளர்ச்சி அடைந்த இலக்கியக் காப்பியம்

மேலும், கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. ஒன்றாம் நூற்றாண்டுக்குள் தோன்றிய புறம் முதலியவற்றை வாய்மொழி இலக்கியம் என்று கூறிவிட்டால் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிலப்பதிகாரத்தை எவ்வாறு வகைப் படுத்துவது என்று குழம்ப நேரிடும். வாய் மொழி இலக்கியம் வழங்கிய நாட்டில் அதனை அடுத்து ஒரு நூற்றாண்டில் சிலம்பு போன்ற முழுத் தன்மை பெற்ற இலக்கியக் காப்பியம் (Literary Epic) தோன்றிற்று என்று கூறதல் பொருந்தாக் கூற்றாகும்.

சங்கப்பாடல்கள் என்று இன்று நம்மால் குறிக்கப்படும் பாடல்கள் தோன்றுவதற்குச் சில நூற்றாண்டுகள் முன்னர்த் தோன்றிய தொல்காப்பியத்தில் நெடும் பாடல்கள், காப்பியங்கள் உரை நடை என்பவற்றிற்கு இலக்கணம் கூறப்பெற்றுள்ளன என்பதைக் காணமுடிகிறது. அவ்வாறானால் இத்தகைய இலக்கியங்கள் தொல்காப்பியம் தோன்றுவதற்கு முன்னர் இந் நாட்டில் உலவியிருக்க வேண்டுமன்றோ? அவை என்ன ஆயின? மறுபடியும் புறம், அகம் போன்ற உதிரிப் பாடல்கள் தோன்றி அவை வளர்ச்சியடைந்து பத்துப்பாட்டுப் போன்ற நெடும் பாடல் களாக வளர்ந்தன என்று கொள்வதும் சரியாகத் தோன்றவில்லை. தொல்காப்பிய காலத்துக்கும், இன்றுள்ள சங்கப் பாடல்கள் என்பவை தோன்றுவதற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இத் தமிழகத்தில் ஏதேனும் ஒரு நிகழ்ச்சியால் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் அழிந்து மறைந்து விட்டனவா? இறையனார் களவியல் உரையி லும், சிலப்பதிகாரத்திலும் கூறப்பெறும் கடல் கோள் நிகழ்ச்சி உண்மையில் நடந்து, இத்தமிழகத்தின் பழம் பெரும் இலக்கியச் செல்வங்களை அழித்தனவா? இறையனார் களவியல் உரையில் ‘எழுத்தும் சொல்லும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டேம். பொருளதி காரம் வல்லாரைத் தலைப்பட்டிலேம்’²⁶ என்று கூறுவதில் ஓரளவு உண்மை இருக்குமா? ஏனைய நூல்கள் போலத்

தொல்காப்பியமும் ஓரளவு மறைந்திருக்க வேண்டும். இலக்கணம் அல்லாத பிற இலக்கியங்களை மனனம் செய்து வைத்திருப்பவர் யாரும் இரார். ஆனால் இலக்கண நூலாகலின் தொல்காப்பியம் முழுவதையும் மனனம் செய்து வைத்திருப்பவர் பலரும் இருந்திருத்தல்வேண்டும். அத்தகையவர்களைத் தேடிப் பிடிக்கவே பாண்டிய மன்னன் ஆணையிட்டிருக்க வேண்டும் போலும்!

தொல்காப்பியம் கூறும் அம்மை, அழகு முதலியன இன்னும் புரிந்துகொள்ளப் படவில்லை

மேலே கூறப்பெற்ற இக்கருத்துக்கள் ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்கு உரியன. பழமையை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டு பழகி விட்டோம். இக் கருத்துக்களில் ஏதேனும் உண்மை இருக்குமானால் பழைய இலக்கிய வரலாற்றைப் புதிய கண்ணோட்டத்துடன்காணவேண்டி நேரிடும். தொல்காப்பியச் செய்யுளியலின் இறுதியிலுள்ள அம்மை (235), அழகு (236), தொன்மை (237), தோல் (238), விருந்து (239) என்பவை பற்றிய நூற்பாக்கள் இன்னும் சரியாக உரை காணப்படாத பகுதிகளாம். உரையாசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், பேராசிரியர் என்ற மூவருள்ளும் இந் நூற்பாக்கட்குப் பொருள் காண்பதில் நிரம்ப வேறுபாட்டிருத்தலைக் காணமுடியும்.

அம்மை பற்றிக் கூறிய 'வனப்பியல் தானே' (235) என்ற நூற்பாவிற்குப் பொருள் கூறவந்த பேராசிரியர் 'வனப்பென்பது, பெரும்பான்மையும் பல உறுப்புந் திரண்டவழிப் பெறுவதோர் அழகாகலின் அவ்வாறு கோடும். அதனால் பல செய்யுளும் உறுப்பாய்த் திரண்டு பெருகிய தொடர் நிலையாலே வனப்பென்னும் பெயர்ப் பகுதி வகையான் ஏற்பதென்பது.²⁷ என்று கூறிச் செல்கிறார். பேராசிரியர் உரையைப் பதிப்பித்த யாழ்ப்பாணம் கணேசையர் இப்பகுதிக்கு உடுக் குறியிட்டு அடிக்குறிப்பாகத் 'தொடர்நிலைச் செய்யுள் இலக்கணம் தொல்காப்பியர் கூறிற்றிலராதலின் இது பொருந்துமா என்பது ஆராயத்தக்கது' என்று குறித்துள்ளார், இனி, அழகுபற்றிக் கூறவந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் 'செய்யுள் மொழியால் சீர் புனைந்து யாப்பின்' என்று கூறுவதால் வழக்குச் சொல், செய்யுட் சொல் என்று அக் காலத்தில் பிரிவினை இருந்திருக்கும் என நினைய வேண்டியுள்ளது.

★ இனிவரும் பகுதிகளில் அடைப்புக்குறியுள் தரப்பெற்றுள்ள எண்கள் குறிக்கப்பெற்ற நூலின் பாடல் எண்களைக் குறிக்கும்.

‘இழுமென் மொழியால் விழுமியது நுவலினும்,
பரந்த மொழியால் அடி நிமிர்ந்து ஒழுகினும்’ 28

என்று ஆசிரியர் கூறுவதாலும் இவை அனைத்தையும் காணும் பொழுது தொல்காப்பியனார் காலத்தில் தொடர் நிலைச் செய்யுள் உறுதியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்து வலுப்பெறுகின்றது. இவை மறைந்தொழிந்தமையின் இச் சூத்திரங்களின் நேர்ப் பொருளையும் அவற்றிற்கு உதாரணங்களையும் காட்ட முடியாமற் போய்விட்டது போலும். காப்பியம் என்ற சொல்லோ தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்ற சொல்லோ தொல்காப்பியனாரால் பயன்படுத்தப்படவில்லை.

**நெடும் பாடல்கள் வளர்ச்சியே காப்பியம்
தோன்ற வழிவகுத்தது**

சங்கப் பாடல்கள் உதிரிப் பாடல்களாக உள்ளன. பத்துப் பாட்டில் வரும் நெடும்பாடல்கள் தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்ற பெயரைப் பெறமுடியாது அப்படியானால் திடீரென்று இரண்டாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் சிலப்பதிகார காப்பியம் எவ்வாறு தோன்றிற்று? திறனாய்வாளர் காப்பியங்களைத் தொடக்க நிலைக் காப்பியம் (Primary Epic) என்றும் இலக்கியக் காப்பியம் (Literary Epic) என்றும் பாகுபாடு செய்வர். ஹோமரின் ‘இலியட்’ போன்றவற்றை முன் பிரிவிிற்கும், மில்டனின் ‘சுவர்க்க நீக்கத்தை’ இரண்டாவது பிரிவிிற்கும் உதாரணமாகக் காட்டுவர். தமிழ் மொழியில் இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள பழங்காப்பியம் சிலப்பதிகாரமேயாகும். அது முழுத் தன்மை பெற்ற இலக்கியக் காப்பியம் என்பதை அதனை ஒரு முறை கற்றாரும் அறிய முடியும். இத்தகைய ஓர் இலக்கியக் காப்பியம் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்ற வேண்டுமாயின் அதற்கு முன்னர் ஒரு சில தொடக்க நிலைக் காப்பியங்களாவது இருந்திருத்தல் வேண்டும். அவை எங்கே ஒழிந்தன? இதுவரைத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதினவர்கள் யாரும் இத்தகைய வினாக்கட்கு விடைகாண முற்படவில்லை. இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஐங்குறுநூறு முதல் அகநானூறு புறநானூறு வரை உள்ள உதிரிப் பாடல்கள் அனைத்தும் அடிச் சிறுமைக்கு ஓர் அளவும் அடிப் பெருக்கத்திற்கு ஓர் அளவும் கொண்டு திகழ்கின்றன. புறநானூற்றில் பாடப்பெற்ற அரசர்கள் சிலர்பற்றியே பத்து பாட்டில் பாடல்கள் சில தோன்றியுள்ளன. என்றால் அந்த மன்னர்கள் காலத்திலேயே புறம்போன்ற சிறு பாடல்களும் மதுரைக் காஞ்சி போன்ற நெடும் பாடல்களும் தோன்றியுள்ளமை தெரிகிறது. புறத்தில் ஒரு மன்னனுடைய

வாழ்வில் ஏதாவது ஒரு நிகழ்ச்சி பாடப் பெறுகிறது. பத்துப்பாட்டில் அதே மன்னன் பாடப் பெறும் பொழுது அவன் வாழ்வில் மேற்கொண்ட பல்வேறு செயல்கள், அவனுடைய நாடு, ஊர் அவற்றின் சிறப்பு ஆகியவை இடம் பெற்றன. புறத்தில் பாடப் பெறும் பொழுது உயர்வு நவீர்சி அணி அதிகம் இடம் பெறவில்லை. ஆனால் நெடும் பாடலில் உயர்வு நவீர்சியும், இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சிகளும் இடம் பெறுகின்றன.

கரிகாற்பெருவளத்தானுடைய அரசாட்சியில் வெண்ணிப் பறந்தலையில் அவன் நிழ்த்திய போர் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தது போலும். வெண்ணிக் குயத்தியார் என்ற புலவர் பெருமாட்டி,

‘.....

சென்றமர்க் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற
வென்றோய்! நின்னினும் நல்லன் அன்றே
கலிகொள் யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை
மிகப் புகழ் உலகம் எய்திப்
புறப்புண் நாணி வடக்கிருந் தோனே!’²⁹

என்று பாடுகிறார். கரிகாலன் காலத்தும், அவன் இறந்த பின்னரும் இருந்து அவனைப்பற்றிப் புறத்தில் உள்ள இரண்டு பாடல்களைப்³⁰ பாடிய கருங்குழலாதனார் என்ற புலவர், தாம் பாடிய இரண்டு பாடல்களிலும் வெண்ணிப்பறந்தலைப் போரைக் குறிக்கவில்லை. அவனுடைய போர் செய்யும் வலிமைபற்றிப் பேசும் அவர் ‘தாளையும், அடியையும் கையுடனே சாபத்தையும் (வில்லையும்) மார்பையும் உடைய வளவ! நீ கொள்ளை மேவலையாதலின் பிறர் நாடு நல்ல இல்லாவாகும்’³¹ என்ற முறையில் பாடுகிறார். இவர் பாடிய இரண்டாவது பாடலிலும் வெண்ணிப்போர் பற்றிய குறிப்பே இல்லை. ஆனால் புதிய செய்தி ஒன்றை இவர் தம் பாடலில் குறிப்பிடுகிறார்.

‘.....

‘அறம் அறக் கண்ட நெடுமாண் அவையத்து
முறை நற்கு அறியுநர் முன்னுறப் புகழ்ந்த
தூவியற் கொள்கைத் துகள் அறு மகளிரோடு
பருதி உருவில் பல்படைப் புரிசை
எருவை நுகர்ச்சி யூப நெடுந்தூண்
வேதவேள்வித் தொழில் முடித்த தூஉம்’³²

என்ற பாடலில் மிக விரிவான முறையில் ‘கருடசயனம் என்ற பெயரை யுடைய யாக குண்டம் அமைத்து வேள்வி செய்தான் இம்மன்னன்’ என்ற புதுச் செய்தியைத் தருகிறார்.

கரிகாலனைப்பற்றியே பத்துப்பாட்டுள் இரண்டு நெடும் பாடல்கள் உள்ளன. என்றாலும் அவற்றுள் ஒன்றுகூட இவன் வேள்வி செய்ததைக் குறிப்பிடவே இல்லை. பொருநராற்றுப் படை வெண்ணிப் பறந்தலைப் போரைப்பற்றி விரிவாகப் பேசுவதுடன் அப்போரில் இவனை எதிர்த்தவர்களின் பட்டியலையும் தருகின்றது³³. வெண்ணிப் பறந்தலையில் நிகழ்ந்த போரை,

‘ஆர்கலி நறவின் வெண்ணிவாயில்,
சீர்கெழு மன்னர் மறலிய ஞாட்பின்,
இமிழிசை முரசம் பொருகளத்து ஒழிய,
பதினொரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய,
மொய் வலி அறுத்த ஞான்றைத் தொய்யா
அழுந்துர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே’³⁴

என்று பரணர் அகத்தில் பாடுகிறார்.

இவற்றிலிருந்து ஒன்றை அறிந்து கொள்ள முடியும். அளவாற் சிறிய அகப் புறப் பாடல்களில் இடம் பெறும் ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியை நெடும்பாடல்களில் விரிவாகப் பாடும் மரபு அன்றே தோன்றிவிட்டது. ஆனால் ஓர் அரசனைப் பல புலவர்கள் பாடினாலும், அவனைவரும் அவன் வாழ்வில் நடந்த ஒரே செய்தியைக் குறிப்பிடுவர் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. அகநானூற்றில் வெண்ணிப் பறந்தலைப் போரும் அதன் விளைவும் உவமையாகப் பேசப் பெற்றன. புறத்தில் ஒரு பாடலும், பொருநராற்றுப் படையும் இப்போரை விரிவாகப் பேசுகின்றன. ஆனாலும் அவனைப் பற்றிப் பேசும் பட்டினப்பாலை இப் போரைத் தனியே குறிப்பிடவில்லை என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். இதன் காரணம் யாதாக இருக்கும்? பல்வேறு புலவர்கள் ஒரு பெரிய அரசனுடைய ஆட்சிக்காலத்தின் பல்வேறு காலங்களில் அவனைப்பற்றிப் பாடிச் சென்றனர். அவர்கள்பாடும் அந்தக் கால கட்டத்தில் எந்த நிகழ்ச்சி அண்மையில் நடந்ததோ அதுபற்றிப் பாடுவது இயல்பே. பத்துப்பாட்டுள் ஏனைய பாடல்கள் விரிவாகச் செய்ய இயலாத ஒரு காரியத்தை பட்டினப்பாலை விரிவாகச் செய்தது. கரிகாலனுடைய ஆட்சிமுறை, அவன் காலப் பொருளாதார நிலை, வாணிபம், ஏற்றுமதி, இறக்குமதிப் பொருள்கள், சுங்கம் விதிக்கும் பழக்கம், மக்களின் வாழ்க்கை முறை என்பவற்றை ஓரளவு விரிவாகக் கூறிச் சென்றது இப் பாடல். ஒரு தனி மனிதனைப் பற்றிப் பாடப் பெறும் நெடும் பாடலில் இத்தகைய செய்திகளைக் கூறும் இயல்பைப் பட்டினப்பாலையில்தான் முதன் முறையாகக் காணமுடிகிறது. பின்னர்த் தனி மனிதர்களைப் பற்றிக் காப்பியம் தோன்றுவதற்கு இந்த

நெடும் பாடல் வளர்ச்சி அடிப்படையாக அமைந்தது எனலாம். மதுரைக் காஞ்சியிலும் இந்த வளர்ச்சியைக் காணலாம். பின்னர்த் தோன்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் மதுரைக் கடை வீதிகளை வருணித்து, என்ன வாணிபம் அங்கு நடைபெறுகின்றன என்பது முதலானவற்றைப் பேசும் பகுதிகளைக் காண்கிறோம். அத்தகைய வளர்ச்சி ஏற்படுவதற்கு மதுரைக் காஞ்சி, பட்டினப் பாலை என்ற நெடும்பாடல்கள் முன்னோடியாய் அமைந்தன என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை.

காப்பியங்கள் என்ற பெயருடன் இன்று தமிழ் மொழியில் இருப்பவற்றுள் மிகப் பழமையானது சிலப்பதிகாரம். இதன் காலத்தை இரண்டாம் நூற்றாண்டு என்று கணித்துள்ளனர் ஆய்வாளர் மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது எனினும் இதனைத் தொடக்க நிலைக் காப்பியம் என்று கொள்வதற்கு இல்லை. பொதுவாகக் காப்பியங்கள் என்பவற்றின் தோற்றம் வளர்ச்சி பற்றிய சில கருத்துக்களைக் காண்பது பயனுடையதாகும்.

இலக்கியத்தை வகைப்படுத்துவதில் கூடக் கருத்து வேறுபாடுகள் நிரம்ப உண்டு. தமிழ் இலக்கியத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் தொல்காப்பியனார் கூறும் எழுவகை யாப்புக்கள் எவை எவை என்பதிலும் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. யாப்பு என்று தொல்காப்பியனார் கூறுவது யாக்கப்பட்டது அல்லது செய்யப் பெற்றது என்ற பொருளில் வழங்கப்பெற்ற சொல்லையேயாம். பாட்டு யாப்பு, உரை யாப்பு, நூல் யாப்பு, வாய்மொழி யாப்பு, பிசியாப்பு அங்கத யாப்பு, முதுசொல் யாப்பு ³⁵ என ஏழு வகைப் பிரிவுகளை ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

அடுத்து உரைவகை நான்கு ³⁶ என்று கூறுகிறார். பின்னர் வனப்பு என்ற தலைப்பில் அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து என்பவைபற்றிப் பேசுகிறார். உரையாசிரியர்கள் தம்முள் மாறுபட்டு இவைபற்றி உரைவகுப்பதைப் பார்க்கும் பொழுது இவற்றின் பொருளை யாராலுமே சரியாக விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லையோ என்ற ஐயம் தோன்றுகிறது. காரணம் இவ்வினக்கணங்கட்கு இலக்கியமாக அமைந்த நூல்கள் தொல்காப்பியருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் அழிந்துபட்டிருக்க வேண்டும். இந்த நிலையில் பின்னர்த் தோன்றிய இலக்கியக் காப்பியங்களாகிய சிலம்பு, மேகலை, சிந்தாமணி ஆகியவற்றிற்குத் தொல்காப்பியத்தில் அமைதி தேடுவதும் பொருத்தமாகப் படவில்லை. தொல்காப்பியத்தை அடுத்து ஒரு சில நூற்றாண்டுகளிற் தோன்றிய சங்கப் பாடல்களே தொல்காப்பிய இலக்கண வரையறையுள் அடங்கவில்லை என்றால் 10ஆம் நூற்றாண்டு

வாக்கில் தோன்றிய சிந்தாமணியைத் தொல்காப்பிய இலக்கணத்துள் அடக்க முற்படும் நச்சினார்க்கினியரை எவ்வாறு ஏற்றுக் கொள்வது? சிலம்புக்கு உரையிட்ட அடியார்க்கு நல்லாரும், சிந்தாமணி உரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியரும் தொல்காப்பியந் தவிர ஏனையவை 'நிரம்பிய இலக்கணத்தன அல்ல ஆகலின் தொல்காப்பியமே. இவற்றிற்கு இலக்கணமாக அமைய வேண்டும்' என்று கூறினர். நச்சினார்க்கினியர் பத்துப்பாட்டு உரையிலும் இதனைச் செய்கின்றார். போரில் ஈடுபட்டுப் பொழுதைக் கழிக்கும் நெடுஞ்செழியனை வாழ்க்கையை அனுபவித்து முழு வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்று கூறும் மதுரைக் காஞ்சி, தொல்காப்பியனாரின் காஞ்சித் திணைக்கு ஒத்துவரவில்லை என்பதற்காக அப்பாடலை நச்சினார்க்கினியர் அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பிரித்துப் பொருள் கூற முற்படுவதும் இந்த மன நிலையினாலேயேயாகும். இவ்வுரையாசிரியர்கள் வளர்ச்சியையும் மாறுபாட்டையும் ஏற்க மறுத்து விடுகின்றனர்.

காப்பியங்கள் பற்றித் திறனாய்வாளர் கூறுவன

காப்பியம் என்ற சொல் காவ்யம் என்ற வட சொல்லின் திரிபு என்பாரும் காப்பு-இயம் எனப் பிரிபடும் தனித்தமிழ்ச் சொல் என்பாரும் நேற்றுவரை நிறைந்திருந்தனர். ஆனால் காவ்யம் என்ற வட சொல்லாகட்டும், காப்பியம் என்ற தமிழ்ச் சொல்லாகட்டும் இலக்கியத்தின் எந்த ஒரு தொகுதியைக் குறிக்கின்றதோ அந்தத் தொகுதியை அந்நாளில் அச்சொல் குறிக்க வில்லை என்பது தெளிவு. இன்று காப்பியம் என்று நம்மால் குறிக்கப்படும் இலக்கிய இனத்தைத் தொல்காப்பியனார் அறிவாரா என்பது பற்றியும் இன்று தெரிய வாய்ப்பில்லை. வனப்புக்குள் 'தொன்மை' என்ற ஒன்றைக் கூறும் அவர் பழமை பற்றிக் கூறும் இலக்கியம் என்ற கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றார். இதன் எதிராக விருந்து என்ற வகை இலக்கியத்தையும் குறிக்கிறார். எந்தப் பெயரிட்டு அழைத்தாலும் தொல்காப்பியனார் காலத்திலும், அவர் காலத்துக்கு முன்னும் பழமைபற்றிப் பேசும் இலக்கியமும், புதுவதாகப் புனையும் இலக்கியமும் இடம் பெற்றிருந்தன என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை.

'நிலன்நாவில் திரிதருஉம் நீண்மாடக் கூடலார்
புலனாவில் பிறந்த சொல்புதிது உண்ணும்பொழுதன்றோ
பல நாடு நெஞ்சினேம் பரிந்து நாம் விடுத்தக் கால்
கடரிழாய்! நமக்கவர் வருதும் என்று உரைத்ததை' ³⁷

என்ற பாடலில் கார்காலத்தைக் குறிப்பதற்குத் தோழி 'உலகில் உள்ளவர் அனைவராலும் புகழப்படும் கூடல் பதியில் உள்ளவர்

கள் சங்கப் புலவர் புதியனவாகப் புனைந்த பாடல்களை ஆவலுடன் செவிமடுக்கும் காலம்' என்று கூறுவது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. தொல்காப்பியனார் கூறிய விருந்து என்னும் இலக்கியப்பகுதி கலித்தொகைக் காலத்திலும் இருந்தது என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை. அப்படியானால் காப்பியம் என்று குறிக்கப்படும் இலக்கியப் பிரிவு எப்பொழுது தோன்றிற்று? நெடும் பாடல் என்ற சொல்லோ தொடர்நிலைச் செய்யுள் என்ற சொல்லோகூடப் பயிலப்படவில்லை என்றால் வேறு ஏதோ ஒரு சொல்லால்தான் காப்பியம் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மிகப்பழைய கதையைக் கூறும்பகுதியும், புதியதாகப் புனையும் பகுதியும் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தான் இத்தகைய குழப்பம் என்றால், இலக்கியம் பல்வேறு துறைகளில் வளர்ந்துள்ள பிற்காலத்திலும் இக்காலத்திலுங் கூடக் காப்பியம் என்பதற்குச் செம்மையான முறையில் இலக்கணத்தை யாரும் கூறவில்லை. வடமொழியில் தோன்றிய காவிய தர்ஸம் என்பதை முற்றிலுமாகத் தமிழாக்கஞ் செய்யாமல் அதனை அடிப்படையிற் கொண்டு பல்வேறு வேறுபாடுகளுடன் தமிழில் செய்யப் பெற்றது தண்டியலங்காரம். இதுவும் 12ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் செய்யப் பெற்றதாகும். முற்றிலும் தமிழ் மரபைத் தண்டியாசிரியர் மேற் கொள்ள விரும்பியிருப்பின் சிலம்பு முதல் துளாமணி வரையிலான தமிழ்க் காப்பியங்கள் பலவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கணம் வகுத்திருக்கலாம். 'காவ்யதர்ஸம்' காப்பியம் பற்றிக் கூறுவதற்கும் தண்டியலங்காரம் அதுபற்றிக் கூறுவதற்குமே வேறு பாடுகள் நிரம்பி உள்ளன எனப் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளை குறிக்கின்றார். வடமொழிக் காவியதர்சத்துடன் மாறுப்பட்டால் தமிழ்க் காப்பியங்களை அடியொற்றியாவது தமிழ்த் தண்டி செய்திருக்க வேண்டும். அதுவும் இல்லை என்றால் எந்த அடிப்படையில் இவர் தம் இலக்கணத்தை வகுத்தார் என்பது சிந்தனைக்குரியதே. இதுபற்றிக் கூற வந்த முனைவர் து. சீனிச்சாமி தம்முடைய 'தமிழில் காப்பியக் கொள்கை' என்ற நூலில் தண்டி முதல் சிதம்பரப் பாட்டியல் வரை உள்ள இலக்கண நூல்களைக் குறிப்பிட்டு 'இவற்றை வைத்துப் பழைய தமிழ்க் காப்பியங்களின் நெறியைக் கணித்தல் இயலாது; பொருந்தாது.'³⁸ என்று கூறிச் செல்கிறார்.

தண்டி போன்ற நூல்கள் தமிழில் உள்ள காப்பியக் கூறுகளை நன்கு ஆய்ந்து காப்பிய இலக்கணம் வகுக்கவில்லை என்பது ஒரு புறம் இருக்க, அந்நூல் 'நாற்பொருள் பயக்கும் நடை நெறி,

காப்பியத்திற்குரிய உறுப்பு என்று கூறுவது பின்னர்ப் பெருங் குழப்பத்தை விளைக்கக் காரணமாயிற்று. ஒப்பற்ற உரையாசிரியராகிய அடியார்க்கு நல்லார் தொல்காப்பியனார் கூறிய அம்மை முதலிய எட்டு வனப்பும் தொடர்நிலைச் செய்யுளுக்கு உரியவை என்று கூறுவதுடன் அமையாமல் அது நாற்பொருள் பயக்க வேண்டும் என்றுங் கூறுவது தண்டி போன்ற பிற்கால நூல்களின் செல்வாக்கினாலேயேயாம். இவ்வாறு பிற்காலத்தில் வடமொழியை அடியொற்றித் தோன்றிய தண்டியின் கூற்றில் மயங்கிய காரணத்தால், சிலம்பில் வீடுபேறுபற்றிக் கூறப்பட வில்லையே என அடியார்க்கு நல்லார் கவல்கின்றார். அதன் காரணமாகச் சிலம்புடன் தொடர்பில்லாததும் சைனசமயத்துக்கு மாறுபட்ட பௌத்தம்பற்றிப் பேசும் மணிமேகலையைச் சிலம்புடன் ஒருங்கிணைத்து சிலம்பு மூன்று கூற, மணிமேகலை துறவினைக் கூற 'நாற்பொருளும் பூரித்த பெருங்காப்பியமாகப் பூரித்தலைக் கருதி....'³⁹ என்ற முறையில் பேசிச் செல்கிறார்.

தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள், பரிமேலழகர், அடியார்க்கு நல்லார் என்ற இத் திறத்தோர் அனைவரும் தமிழ்க் காப்பியங்களாகிய சிலம்பு, மேகலை, பெருங்கதை, துளாமணி, சிந்தாமணி, கம்பன் இராம காதை ஆகியவை தோன்றியபின்னரே இத்தமிழகத்தில் தோன்றினர் என்றாலும் இவற்றை வைத்துக் கொண்டு காப்பிய இலக்கணம் ஒன்றை வகுக்க முற்படவில்லை. அதன் மறுதலையாகப் பத்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சிந்தாமணிக்குத் தொல்காப்பியமே இலக்கணமாக அமைய வேண்டும் என நச்சினார்க்கினியர் பேசுகிறார்.

இலக்கியத் திறனாய்வு நன்கு வளர்ந்துள்ள இந்நாளிற்கூட இலக்கிய இனங்களை ஓரளவு பிரித்துக்காட்ட முடியுமே தவிர எந்த ஓர் இனத்துக்கும் மீற முடியாத சட்டம் வகுத்து இதனுள் அடங்குவதே இந்த இலக்கிய இனம் என்று கூறுதல் இயலாத காரியம். மேனாட்டுக் காப்பியங்களின் பொதுத் தன்மையை எடுத்துக்கூறவந்த சி.எம். பௌரா என்ற திறனாய்வாளர் பின்வருமாறு கூறுகிறார். "காப்பியம் என்பது நீண்ட கவிதை என்பதையும், காமப்பீரியமும், சிறப்பும் முக்கியத்துவமும் உடைய நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பாக அது அமைய வேண்டும் என்பதையும், இந்த நிகழ்ச்சிகள் என்பவை பெரும்பாலும் போர் முதலிய கொடுமை நிறைந்த நிகழ்ச்சிகளாக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் பலரும் ஒப்புவர். மனிதனுடைய பெருமை, நற்பண்புகள் என்ற மானிடனின் சிறப்பை அவை

வெளியிடுகின்றன என்பதனால் அவற்றைக் கற்கும் நாம் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அடைகிறோம். இந்த அடிப்படையில் காப்பியம் என்ற இனத்துள் நின்று அவற்றிடையே உள்ள வேறு பாடுகளை எளிதில் காணமுடியும். தொடக்க நிலைக் காப்பியம் (authentic) இலக்கியக் காப்பியம் (literary) என்ற பிரிவினை நாம் அனைவரும் அறிந்ததேயாம். இத்தகைய பிரிவினைகூடக் கருத்து வேறுபாட்டையும் இந்த இலக்கணத்தில் அவநம்பிக்கையையும் உண்டாக்கக்கூடும். ஏனென்றால், நுண்கலைகளுள் எந்த ஒன்றுக்கும் எந்த ஒரு சட்டமும் கட்டுப்பாடும் முற்றிலும் பொருந்துமென்று கூறுகையில் இது தான் அந்த இனத்தைச் சேர்ந்தது என்றோ இந்த இன இலக்கியம் இப்படித்தான் இருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுவதோ ஆபத்தானதாகும். தொடக்க நிலை, இலக்கியக் காப்பியங்கள் என்ற பிரிவினை செய்து பெயர் கூறுவது கூடப் பொருத்தமானதா என்ற ஐயம் தோன்றுவது இயல்பே”⁴⁰

வாய்மொழி இலக்கியங்களாகத் தோன்றி நீண்ட காலங் கழித்து எழுத்தில் இடம் பெற்ற பியூவுல்ப் (Beowulf), சுவர்க்க நீக்கம் போன்ற இலக்கியங்களிலும், இன்றும் வழக்கிலுள்ள மேனாட்டு இலக்கியங்களிற் கூட இப்பிரிவினை ஆபத்தானது என்று பவுரா கூறுகிறார் என்றால் நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை இவ் வாறு பிரிவினை செய்யும் பொழுது மிக மிகக் கவனமாக இருத்தல் வேண்டும். தமிழ் மொழியைப் பொறுத்த மட்டில் வாய்மொழி இலக்கியம் என்று கூறத்தக்கவை (கைலாசபதியின் முயற்சியையும் மீறி) எவையும் இல்லையாதலின் இலக்கியக் காப்பியங்கள் பற்றித் திறனாய்வாளர் கூறுவனவற்றுள் இன்றியமையாத பகுதிகள் சிலவற்றைக் காணலாம்.

1. இலக்கியக் காப்பியங்களும் தொடக்க நிலைக் காப்பியங்கள் போலவே அடைச் சொற்கள் தொகுதியைப் பயன்படுத்துகின்றன. திரும்பத் திரும்பச் சில சொற்றொடர்களைப் பயன்படுத்துகின்றன. ஒரு பொருள் குறித்த பல சொற்களை அடிக்கடி பயன்படுத்துகின்றன. இங்குக் கூறப்பெற்றவை வாய்மொழிப் பாடலுக்கும் இலக்கியப் பாடலுக்கும் பொது என்றாலும் இலக்கியக் காப்பியம் இவற்றை நம்பியிருக்க வேண்டிய தேவை இல்லை.
2. இலக்கியக் காப்பிய ஆசிரியர்கள் தனிப்பட்ட சொற்களில் அதிகக் கவனம் செலுத்துவதால் தொடர் சொற்கள், தொடர் அடைகள், வாய்ப்பாடுகள் என்பவற்றைப் பற்றி அதிகக் கவனம் செலுத்த தேவை இல்லை. காப்பியம்

முழுவதையும் கருத்துட் கொண்டு முரண்பாடுகள், விடுபாடுகள் (Omissions) என்பவை நுழைந்து விடாமல் பார்த்துக்கொள்கின்றனர். இவற்றை அல்லாமல் காப்பிய வரைவில் (Epic Design) உள்ளார்ந்த ஒருமைப் பாடு இருக்கும் படியாகவும் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

3. தொடர் அடுக்குகளை வாய்மொழிக் கவிஞன் பயன் படுத்துகையில் அதில் ஏதும் மாற்றம் செய்ய அவனுக்கு வாய்ப்பும் சந்தர்ப்பமும் இல்லை. கதிரவன் உதயம் கதிரவன் மறைவு போன்ற அனைவருக்கும் தெரிந்த நிகழ்ச்சிகளை வருணிக்கும் பொழுது எத்துணை விதமான மாற்றங்களையும் கற்பனையையும் கைக் கொள்கிறான் என்பதை அறிய முடிகிறது.
4. பாத்திரங்களின் இடையே உரையாடல் நிகழும் பொழுதும் பழைய வாய் மொழிக் கவிதைகளிலிருந்து இலக்கியம் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதைக் காண முடிகிறது.
5. எழுத்திலக்கியப் படைப்பாளி, தான் படைக்கும் இலக்கியத்தைக் கற்பார் கண், செவி என்பவற்றின் உதவியுடன் அமைதியான சூழ்நிலையில் கற்கிறார்கள்; கற்று அனுபவிக்கிறார்கள் என்பதை அறிந்துள்ளா னாதலின் அவன் அடைகளைத் திரும்பத் திரும்ப வாய்ப் பாட்டு முறையில் பயன்படுத்தாமல் மாற்றத்தின் மூலம் இன்பந்தர முயல்கின்றான்.
6. காப்பிய ஆசிரியன் தன் கவிதையில் தோன்றும் ஒவ்வொரு அடியையும், அவ்வடியில் வரும் சொல்லை யும் நன்கு ஆய்ந்து தேர்ந்தெடுத்துப் பயன் படுத்து கிறான். அந்தச் சொற்கள் கருத்தாழம் உடையனவாய்த் தன்னைக் கற்பார் சிந்தனை விரிந்து செல்லும் அளவிற்குப் பொருளாழம் உடையனவாய் அமைக்கப் படுகின்றன.
7. எழுத்தில் தோன்றும் காப்பியம் தனக்கே உரிய தனி அமைப்பை மேற்கொள்ளுதலாலும், பொருத்தமான இடத்தில் கருத்தாழம் உடைய பொருத்தமான சொற்களைப் பயன்படுத்தலினாலும், குறிப்பினால் பல்வேறு பொருள்களை உணர்த்தும் தொடர்களைத் தன்னகத்தே பெற்றிருத்தலினாலும் வேண்டுமான

இடங்களில் பல்வேறு பகுதிகளாகப் பிரிவினை செய்யப் படுதலினாலும் சிறக்கின்றது.

8. எழுத்தில் தோன்றும் காப்பியத்தில், காப்பியத்தின் மொத்த அமைப்பில் ஈடுபடாமல் ஒவ்வொரு பகுதியின் விரிவான விளக்கத்திலும் தனியான சொற்களும் தொடர்களும் நம்முள் எழுப்புகின்ற உணர்ச்சிப் பெருக்கிலும் ஈடுபடுகிறோம்.
9. இலக்கியக் காப்பிய ஆசிரியர்கள் தாம் கூற வந்த நிகழ்ச்சி நடந்து பலகாலம் கழித்து, அந்த நிகழ்ச்சியைத் தம் அறிவுக்கண் கொண்டு காண்கின்றனர். கதை நிகழ்ச்சிகள் அவர்களுடைய அன்றாட வாழ்வில் காணப்படுகிற நிகழ்ச்சிகள் அல்ல எனவே தாம் அறிவின் துணை கொண்டு கண்ட காட்சியைத் தேர்ந்தெடுத்த சொற்களின் மூலமே அவர்கள் நமக்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இப்பாடல்கள் இயற்றிய ஆசிரியனால் நேரில் பாடப்படாத காரணத்தால், கவிஞன் தான் பெற்ற உணர்ச்சியைத் தன் குரல், ஒலி வேறுபாடுகளின் உதவி கொண்டு கேட்போரை அடையச் செய்ய முடியாது.
10. எழுத்தில் வடிக்கப் பெற்ற இலக்கியக் காப்பியத்தில் ஆசிரியன் கையாளும் சொற்கள் (சொற்றொடர்கள்) என்பவை ஓசையாலும், அச்சொல் பெற்றுள்ள அகராதிப் பொருளாலும் (Semantic meaning) பொருளை விளக்குவதுடன் நின்று விடுவ தில்லை. பலவிடங்களில் முதன் முறை அல்லது இரண்டாம் முறை படிக்கின்ற பொழுது மறைந்து கிடக்கும் பொருள் மூன்று அல்லது நான்காம் முறை படிக்கும் பொழுது வெளிப்படுமாறு சொற்களை அமைக்கின்றான். மறைந்து நின்று வெளிப்படும் இப்பொருள் தவிரக் குறிப்பால் பொருளுணர்த்தும் இயல்புடைய சொற்களைக் குறிப்பிட்ட முறையில் அடுக்கு முகமாகவும் ஆசிரியன் காப்பியத்தை நடத்திச் செல்கிறான்.

இவ்வகையில் பொருள் கொள்ளும் முறையைத் தொல் காப்பியரே நன்கு அறிந்து

‘இறைச்சிதானே பொருள் புறத்ததுவே’

‘இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமாருளவே,

திறத்தியல் மருங்கின் தெரியுமோர்க்கே’⁴¹

தன்மான உணர்வுக்கு இழுக்காயினும், இராமன் முனிவர்கள் பலரின் துயரைத் துடைக்கவே முக்கியமாக இராவணனிடம் போரிட்டான் என்றுதான் இந்நாட்டுப் பழைய காப்பியங்கள் பேசலாயின. தமிழ் நாட்டில் பெரியபுராணம் தவிர, இத் தமிழ் மண்ணில் தோன்றியவர்கள் பற்றிய காப்பியம் எதுவும் தோன்றா மையின் இக் கருத்தை ஆய வழி இல்லை. சிலம்பில்போர் பற்றிய பேச்சுக்கு இடம் இல்லை. செங்குட்டுவன் கல் எடுக்கப் போனபொழுது போர் இடைப்பிறவரலாகவே பேசப்பெறுகிறது. எனவே தனிமனித வீர வெளிப்பாட்டுக்கு இங்கு காப்பிய உதாரணம் இல்லை. இலக்கியக் காப்பியம் போற்றும் வீரம் தொடக்க நிலைக் காப்பியம் போற்றிய உடல் வீரத்தை மட்டும் குறிப்பிடவில்லை. இலக்கியக் காப்பியம் தோன்றுங் காலத்தில் சமுதாயம் நிலையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு பன்னூறு ஆண்டுகளாகிவிட்டன. போர் முதலியன இந்த நிலையிலும் நடைபெற்றாலும் அது தனிமனிதனுடைய வீரத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காகப் பயன் படுத்தப்படவில்லை. வகுத்து வரையறை செய்யப்பெற்ற சமுதாயத்தில் தலைவனாக அரசன் வைக்கப்பட்டுள்ளான். எனவே தனிமனித உரிமைகள் பல சமுதாய உரிமைகளின் அடியில் வைக்கப்பட்டுவிட்டன. சமுதாயம் வகுத்த சட்ட திட்டங்கள் தனிமனிதர்களைக் கட்டுப் படுத்தும் நிலை தோன்றி விட்டது. எனவே காப்பியப் பொருளும் மாறுதல் அடையத் தொடங்கிவிட்டது.

உடல் வீரம் காட்டுபவர்கள் காப்பிய நாயகர்களாக இருந்த நிலை மாற்றம்

உடல் வீரங்காட்டி உயிரைத் துச்சமாக மதித்துப் போரிடும் பழைய மனிதர்களின் வீரத்தின் அடிப்படையில் இருந்தது அவர்களின் தன்மான உணர்ச்சியேயாம். வளர்ச்சி பெற்றுவிட்ட சமுதாய வாழ்க்கையில் இத்தனி மனித உணர்ச்சிக்கு அதிகம் இடம் இல்லை. இந்த நிலையில் முகிழ்த்த இலக்கியக் காப்பிய நாயகர்கள் சமுதாயத்துக்காகவும், ஆன்மீக வளர்ச்சிக்காகவும் தியாகங்கள் புரியலாயினர். தனிமனிதன் தனக்கென அமைத்துக் கொண்ட சிறப்பை விட்டுவிட்டுத் தான் வாழும்நாடு, தான் மேற்கொண்ட சமயம் என்பவற்றிற்கும் கடமைப்பட்டவனாக ஆகிவிட்டான். வளர்ந்து விட்ட சமய அறிவும், பௌதிக விஞ்ஞான அறிவும், காலம், படைப்பு என்ற தத்துவங்களின் எதிரே மனிதன் எவ்வளவு அற்பமானவன் என்பதை விளக்கி விட்டன. தன்மான உணர்ச்சியின் அடிப்படையில் ஒற்றையாக நின்று வீரங்காட்டிப் போர் செய்த நிலை போக, வரையறுக்கப்

பட்ட சட்ட திட்டங்களின் அடிப்படையில் நின்று போர் செய்தனர். இதிலுங்கூடச் சில வரையறைகளை வகுத்துக் கொண்டு தன்னாட்டைக் காப்பதற்கும் தவறிழைத்த பிற மன்னர்களைத் தண்டிப்பதற்கும், போரில் ஈடுபட்ட மன்னர்களைப் பற்றிப் பாடப்பெற்ற காப்பியங்கள் இலக்கியக் காப்பியங்களாக முகிழ்த்தன. இக் காப்பியங்களில் வரும் வீரர்கள் தனிப் போரில் தம் உடல்வலிமை காட்டி வெற்றி கொண்டவர்கள் அல்லர். யாதானும் ஒரு குறிக்கோளுக்காகப் போரிட்டு வெற்றி கொண்டவராவர். இன்னும் ஒரு படி மேலே சென்றால் போரில் வெற்றி பெறாவிடினும் தம் குறிக்கோளை நிலை நாட்ட வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தவர்களும் வீரர்களாகவே கருதப்பெற்றனர்.

**பண்பாடுகள் குறிக்கோள்கள்
காப்பியப் பொருளாக அமையலாம்**

மனிதனுடைய பெருமையை வெளிப்படுத்தப் போர்க் களத்தில் அவன் செய்யும் போர்தான் காரணமாக அமைய வேண்டும் என்ற நிலைமை மாறிச் சமுதாய நலத்துக்காக அவன் செய்யும் தியாகம் முதலியனவும் காப்பிய நாயகர்கட்குரிய பண்புகளாகக் கருதப் பெற்ற காலம் வந்தது. அடுத்துப் புறத்தே வீரத்தை வெளிப்படுத்துவதைவிட மன அடக்கம், புலனடக்கம் என்பவற்றைக் கடைப்பிடிப்பதும் வீரத்தின் அடையாளமே என்று காப்பியப் புலவர்கள் கருதலாயினர். எனவே மனிதனிடம் காணப்பெறும் மிக உயர்ந்ததும், பெருந்தன்மை மிக்கதுமாகிய பண்பினை உடையவர்கள் வரலாற்றைப் பாடக் காப்பியம் சிறந்த ஊடுபொருள் என்ற கருத்துப் பரவலாயிற்று. இத்தகைய வளர்ச்சி தமிழகத்தில் தோன்றிப் பன்னூறு ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர், மேனாடுகளிலும் ரோம நாகரித்திலும் இடம் பெறலாயிற்று. இப்புதிய வளர்ச்சியை ஏற்றுக்கொண்டு புது முறையில் இலக்கியக் காப்பியமாகிய 'இனியட்டை'ப் படைத்தவர் 'வர்ஜில்' என்ற மாபெருங் கவிஞராவார். இத்தகைய காப்பியங்களில் இடம் பெறும் பாத்திரங்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட வீர தீரச் செயல்களால் காப்பியத்தில் இடம் பெறவில்லை. இப் பாத்திரங்கள் தங்கட்கு அப்பாற்பட்ட சிலவற்றை விளக்கும் பாத்திரங்களாக அமைந்ததுடன், அவர்கள் வாழ்வில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள், அவர்களை மட்டும் பாதிக்காமல் பிறரையும் சமுதாயத்தையும் பாதித்ததைக் காட்டலாயினர்.

இலக்கியக் காப்பியங்களின் தோற்றத்தையும் அவை வகுத்த புதிய வழிகளையும் அவற்றின் உட்பொருளையும்பற்றி

சி.எம்.பௌரா கூறுவது அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதாகும். மேனாட்டு லத்தீன், ஆங்கில, இத்தாலிய மொழி இலக்கியக் காப்பியங்கள் பற்றியே அவர் கூறுகிறார் எனினும், அவை உலகில் உள்ள வளர்ச்சி பெற்ற எல்லா மொழிகளிலும் தோன்றியுள்ள எல்லா இலக்கியக் காப்பியங்கட்கும் பொதுவானவையாகும் என்பதை அறியலாம்.

“இலக்கியக் காப்பியத் தோற்றத்தால் இன்றியமையாத ஒரு பயன் விளையலாயிற்று. ஹோமரைப் போலத் தனிமனிதர்களை அப்படியே காண்பிப்பதில் இலக்கியக் காப்பியங்கள் திருப்தியடைய வில்லை. அவை ஒரு குறியீட்டையோ (symbol) அல்லது ஒரு குறிக்கோளையோ (ideal) அல்லது தன்னினும் வேறான ஒன்றைக் காட்டி நிற்கும் பாத்திரத்தையோ படைத்தன. ரோமாபுரியின் பிரதிநிதியாக ஏனியஸும் (Aeneas) போர்ச்சுகலின் பிரதிநிதியாக காமாவும் (Gama) கிறித்துவப் பண்பாட்டின் பிரதிநிதியாக காஃப்ராடோவும் (Goffredo) மனித சமுதாயத்தின் பிரதிநிதியாக ஆதாமும் (Adam) காப்பியங்களில் இடம் பெற்றுள்ளனர். எடுத்துக் கொண்ட கதைக்கு உடனடியாகத் தொடர்பு இல்லாத மாபெரும் பிரச்சினைகள் காப்பியத்தில் இடம் பெறலாயின. மனிதனின்கடமை, சூழ்நிலை என்பவற்றைக் காப்பிக் கவிஞன் காப்பியத்துள் புகுத்துகிறான். இதன் பயனாக, அவன் இயற்றிய நூல் அறிவுபுகட்டும் பணியை மேற்கொள்கிறது. இலக்கியக் காப்பிய நாயகர்கள் மனிதன் எவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்பதை எடுத்துக்காட்டுபவர்களாக அமைகிறார்கள். அந்த நாயகர்கள் செய்யும் தவறுகளால் அவர்கள் எய்தும் பயனுங் கூட ஒரு படிப்பினையை நல்குவதாக அமைகிறது. பல சமயங்களில் ஒரு காப்பியப் பாத்திரத்துக்குரிய திண்மையைக்கூடப் பெறாதவர்களாகப் பாத்திரங்கள் அமைவதுண்டு. இதன் காரணம் அவர்கள் பாத்திரங்கள் என்பதைவிட முன்னுதாரணங்கள் என்று கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும். ட்ரைடன் (Dryden) என்பார், ‘வீரப் பண்பாட்டிற்கு இவர்கள் முன்னுதாரணங்களாக அமைக்கப் பெறுகின்றனர், அறிவு கொடுத்துவதற்காக ஆக்கப்படும் இவை பாடல்களாக அமைந்தது, படிப்பவர்க்கு இன்பம் ஊட்டவேயாம், என்று வீரப் பாடல் பற்றிக் கூறிய கருத்து அனைவரும் ஏற்க வேண்டியதேயாகும்.”⁴²

இதனை அடுத்து பௌரா இக் கருத்தை மேலும் வலியுறுத்து முறையில் பேசுகிறார். “அறிவு புகட்டும் குறிக்கோள் காப்பியம் தோன்றிய காலத்துக்குத் தொடர்பில்லாததாகக் கூட இருக்கலாம். என்றாலும் அதன் இருப்பை மறந்துவிடக் கூடாது. இதன் அறிவு புகட்டும் குறிக்கோள் காப்பியத்துள் வெளிப்படையாகத்

தெரியவேண்டும் என்ற இன்றியமையாமை இல்லை. காப்பியத்தைக் கற்பவர்களின் மனத்தை, கற்பனையை, மனச் சாட்சியைத் தொடும் வகையில் காப்பியப் புலவன் அறிவு புகட்டும் பணியைச் செய்யலாம். காப்பியத்தைக் கற்பவர்கள் அவன் கூறுவனவற்றை நம்ப வேண்டும் என்று புலவன் விரும்பினால் அறிவு புகட்டும் பணியை அவன் ஓரளவாவது செய்யாமல் இருக்க முடியாது எனவே காப்பியக் கவிஞர்கள் தம் நூலைக் கற்பவர்கட்கு அறிவு புகட்டி, ஊக்கந்தந்து அவர்கள் உயருமாறு செய்ய விரும்பினர். கவிதை என்பது ஓய்வு நேரத்தில் பொழுது போக்காகப் படித்து இன்புறுவதற்கு உரிய சாதனம் என்ற சாதாரண மக்களின் நம்பிக்கையில் இக் கவிஞர்கள் பங்கு கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவு. எனவே தங்கள் பணி மிக மிக ஆழமானது என்றும் அதன் பயன் மக்களை மேலும் பண்புடைய வர்களாகச் செய்வது என்றும் இவர்கள் நம்பினர்.

இத்தகைய உயரிய நோக்கம் இருப்பினும் இவர்கள் கவிஞர்களாதலின் கவிதைச் சிறப்புடன் தம் படைப்பு இலங்கவேண்டும் என விரும்பினர். அறிவு புகட்டும் பணி மிகவும் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தாலோ, அளவிற்கு அதிகமாகப் போய்விட்டாலோ கவிதை இடிபடும். எனவே காப்பியக் கவிதை கற்பனைக்கு உரமிடுவதாக அமைவதுடன் மனிதனின் பல்வேறு பண்புகளைக் காட்டுவதுடன் அமைந்துவிடாமல் மேலும் பலவற்றைச் செய்ய வேண்டும். இந்தக் காப்பியக் கவிஞர்கள் வாழ்க்கை, இயற்கை என்பவற்றை நன்கு அறிந்தவர்களாக இருந்தமையாலும் கவிதைக் கலையில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருந்தமையாலும், அக்கலைக்குத் தம்மை முழுவதுமாக அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தமையாலும் இவர்கள் வெறும் நீதி போதனை மட்டும் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பியிருந்தால்கூட அவர்களால் அந்த அளவில் நின்றிருக்க முடியாது. அவர்கட்கு இயற்கையாக அமைந்த முன்னர்க் கூறிய இயல்புகள், அவர்களுக்கும் மீறிச் சிறந்த கவிதைகளைப் படைக்கும் செயலைத் தொடங்கிவிடும்.”⁴⁴

இலக்கியக் காப்பியம்பற்றி மேலும் பல கருத்துக்களை இற்றைநாள் மேனாட்டுத் திறனாய்வாளர் குறிக்கின்றனர். அவை அனைத்துமே தமிழ் இலக்கியக் காப்பியங்கட்கும் பொருந்தும் என்று கூறமுடியாது. எனினும் அக்கருத்துக்களுள் ஏற்புடைய சில வற்றை மட்டும் ஈண்டுக் குறிக்கலாம்.

இலக்கியக் காப்பியங்கள் உண்மையை நாடி உரைப்பனவாக இருத்தல் வேண்டும். உண்மை என்று கூறினவுடன் நம்மவர்களில்

பலர் நம்பக் கூடியவை நடக்கக்கூடியவை என்பவற்றையே நினைக்கின்றனர். இது தவறுடையதாகும். இவர்களால் நினைக்கப்படுபவை மெய்ம்மை (Facts) என்று கூறப்படுமே தவிர உண்மை (Truth) என்று கூறப்படுபவை அல்ல. இலக்கியக் காப்பியப் புலவர்கள் எவ்வளவு தூரம் தம் கற்பனைக்கும், பகற் கனவுக்கும் இடந்தந்து பாடினாலும் அவர்கள் காப்பியங்களின் உண்மை நாட்டத்திற்கு இவை ஊறு விளைவிப்பதில்லை எனக் கருதினர். தாம் நாடும் உண்மையை வலியுறுத்தக் கட்டுக்கதைகள், இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சிகள் என்பவற்றைப் பயன்படுத்தக் கவிஞன் பின் வாங்குவதில்லை.

தொல்காப்பியனார் 'பொருளொடு புணராப் பொய் மொழி' ⁴⁵ என்று கூறும் இனத்தைச் சேர்ந்த கவிதைகட்கும் உண்மையை அலங்கார, உயர்வு நவீற்சிகளுடன் கூறும் கவிதைகட்கும் வேறுபாடு உண்டு. இவை இரண்டிலும் தோன்றும் கவிதைகள் பொய்ம்மொழி என்பதனாலோ உண்மை பேசுபவை என்பதனாலோ தம் சிறப்பில் குன்றுவதில்லை. ஆனால் எந்த நாட்டில் உண்மை அடிப்படையில் கவிதை தோன்றுகிறதோ, அந்த மக்களின் மத நம்பிக்கை உணர்வுகள் என்பவற்றுடன் அக் கவிதை தொடர்பு கொண்டிருந்தால் உறுதியாக அவர்களை அது பாதிக்கத்தான் செய்யும். ஒவ்வொரு நாட்டிலும் சமய, ஒழுக்கப் புத்துணர்ச்சி ஏற்படும் பொழுது கவிதையையும், காப்பியத்தையும் அப் புத்துணர்ச்சி இடைநிலைப் பொருளாகக் (Medium) கொண்டு வெளிப்படுகிறது. ஒழுக்கம் என்பது மக்களால் விரும்பி ஏற்கப்பட வேண்டுமானால் உண்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டதும் மனிதப் பாத்திரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டதுமான காப்பியங்களால்தான் அதனைச் செய்ய முடியும். மேனாட்டு இலக்கியங்களைப் பொருத்தவரையில் வர்ஜில் (Virgil) தான் இதனை முதலிற் கண்டார் என்று திறனாய்வாளர் கூறுகின்றனர். ⁴⁶

சமுதாய வளர்ச்சியில் காப்பியம் தோன்றும் காலம்

இவற்றையடுத்து மற்றொரு முக்கியமான கருத்தையும் திறனாய்வாளர் கூறுகின்றனர். 'ஒரு சிறந்த காப்பியம் ஓர் இனத்தில் தோன்றுகிறது என்றால், அந்த இனம் ஒஹோ என்று வாழ்ந்த காலத்தில் அல்லது அதற்குரிய காரணம் விரிவாகப் பேசப்பெற்ற காலத்தில்தான் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பதற்கில்லை. அந்த இனமோ, அல்லது அப் பெருங்காரணமோ அருகி, அழிவை நோக்கிச் செல்கின்ற நேரத்திலுங் கூட அந்த

இனத்தார்களிடம் ஓர் ஒப்பற்ற காப்பியம் தோன்றலாம் என்றும் கூறுகின்றனர். இம்மாதிரி நேரங்களில் தோன்றும் கவிஞன் அந்த இனம் அல்லது காரணம் ஒரு காலத்தில் அடைந்திருந்த பெரு நிலைக்கு எது அடிப்படையாக இருந்தது என்பதை அறிந்து அந்த அடிப்படை மீட்டும் நீடிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைக் காப்பியம் மூலம் வெளிப்படுத்துகிறான்.⁴⁷ வரலாற்று வளர்ச்சி முறையில், ஒரு குறிப்பிட்ட கால கட்டத்தில் அழிவை எதிர்கொண்டு நிற்கும் சமுதாயத்தில், முழு ஆற்றலுடன் காப்பியம் தோன்றுகிறது. இன்று அந்தச் சமுதாயம் அழிவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தாலும் முன்னர் ஒரு காலத்தில் 'ஓஹோ' என்று வளர்ந்து நின்ற சமுதாயம் தானே அது? எனவே சமுதாயத்தின் வீழ்ச்சிக் காலத்தில் தோன்றும் கவிஞன் அச் சமுதாயம் வளர்ந்து நின்ற காலத்தில் எந்த அடிப்படையில் வளர்ந்து நின்றது என்பதைத் தன் நுண்ணறிவினால் அறிந்து கொள்கிறான். இப்பொழுது தளர்ந்து கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்திற்குப் பழைய அடிப்படை மிகவும் தேவைப்படுகிறது. இந்தப் பழைய அடிப்படையை இப்பொழுது வழங்கினால் குறைந்தபட்சம் இந்தத் தளர்ச்சியைத் தடுத்துவிடலாம்; ஒரு வேளை இந்தத் தளர்ச்சி நீங்கி வளர்ச்சியும் ஏற்படலாம். இந்த மாபெருங் காரியத்தைத்தான் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சமுதாயத்தில் தோன்றும் கவிஞன் செய்கிறான்.

இத்தகைய முயற்சியில் கவிஞன் ஈடுபட்டுக் காப்பியம் வடிக்கும்பொழுது அவன் எடுத்துக்கொள்ளும் கதை எதுவாயினும் அது இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்றுவிடுகிறது. மனித வாழ்வுபற்றி அந்தக் கவிஞன் என்ன கனவு கண்டு அதனைச் சித்தரிக்க முயல்கிறானோ, அந்தக் கனவே முதலிடம் பெற்றுவிடுகிறது. இராமகாதை அனைவரும் அறிந்த ஒன்றாயினும், கம்பன் அதனை வடித்த முறையில் புகுத்திய புதுமைகட்கும், கண்ட கற்பனைக்காகவுமே நாம் கம்பனில் ஈடுபடுகிறோம்.

காப்பியங்கள் பற்றிய இப்பொதுவான கொள்கைகளைக் கண்ட பிறகு தமிழில் உள்ள காப்பியங்கட்கு இப்பொதுக் கொள்கைகள் எந்த அளவு பொருந்தும் என்பதை அவரவர் ஆய்வுக்கு விட்டுவிடலாம்.

இந்த ஆய்வைப் பொறுத்தவரை, இக்கொள்கைகள் எந்த அளவுக்குச் சேக்கிழாருடைய பெரியபுராணத்துக்குப் பொருந்தும் என்று காண்பது கடமையாகும். முற்பகுதியில் சொல்லப் பட்டவை எல்லாக் காப்பியங்கட்கும் ஓரளவு பொருந்துமாதலின் அவற்றை விட்டுவிட்டுக் காப்பியத் தலைவன் வீரமுடையவனாக போர் புரிபவனாக அமைதல் வேண்டும் என்ற பழங்

கொள்கையை எடுத்துக் கொண்டால் இலக்கியக் காப்பியத்தில் தனிமனிதனுடைய வீரமோ, போரோ இடம் பெறவேண்டிய தில்லை என்ற திறனாய்வாளரின் புதிய கொள்கை பெரியபுராணத் திற்கும் பொருந்துவதாகும். அன்றியும் உடல் வீரம் காட்டிப் போர் புரிவதை மட்டும் வீரம் என்று கருதிய நிலை மாறி அடக்கம், பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, பிறர் துன்பந் துடைத்தல், ஒரு குறிக்கோளுக்காக வாழ்க்கை நடத்துதல் என்பவையும் வீரத்தின் சின்னங்கள் எனத் திறனாய்வாளர் கூறியுள்ளனர் என்பதும் குறிக்கப் பெற்றது. இவற்றையும் வீரத்தின் வெளிப்பாடாகவே இத் தமிழர் கருதினர். போராண்மையை விட ஊராண்மை சிறந்தது எனக் குறள் குறித்துச் சென்றது. உடல் வீரங்காட்டிப் பகைவனை அழிக்கும் வீரர்களைவிடப் பிறப்பிலேயே தம்மிடம் இயல்பாக அமைந்துவிட்ட தீய பண்புகளையும் பொறி புலன்களையும் அடக்குபவர்கள் பெரு வீரர் என்றே இத்தமிழர் கருதினர்.

அக்கருத்துக்கு முழு வடிவு கொடுத்து அவர்களை வீரர் என்றே சேக்கிழார் குறித்துள்ளார். பற்றை நீக்கிக் குறிக்கோளுடன் துறவு மனப்பான்மை கொண்டு வாழும் தொண்டர்களின்

‘வீரம் என்னால் விளம்பும் தகையதோ?’⁴⁸

என்பது சேக்கிழார் வாக்காகும். எனவே இந் நுண்மையை விளங்கிக் கொள்ளாமையால் தண்டியலங்காரம் போன்ற நூல்கள் காப்பிய இலக்கணம் கூறத்தொடங்கி ‘மந்திரம், தூது, செலவு, இகல், வென்றி’⁴⁹ என்று கூறுகின்றனவே தவிர, தம்மைத் தாமே வென்ற வீரர்களைப் பற்றி ஒன்றுங் குறிக்கவில்லை. தமிழில் சேக்கிழாருக்கு முற்பட்ட காப்பியங்கள் என்று இன்று நமக்குக் கிடைப்பன சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பெருங்கதை, துளாமணி, கம்பராமாயணம், சீவக சிந்தாமணி என்பனவாகும். கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டினது எனக் கூறப்பெறும் சிலம்பு, நான்காம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த மணிமேகலை, ஆறாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் தோன்றிய பெருங்கதை, ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய கம்பனுடைய இராம காதை, பத்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சீவக சிந்தாமணி, துளாமணி என்பவை பெரியபுராணத்துக்கு முற்பட்டவை. முதல் இரண்டு காப்பியங்களாகிய சிலம்பும், மேகலையும் ‘தன்னேர் இல்லாத் தலைவனையோ, தலைவியையோ’ பெற்றுத் திகழவில்லை. சாதாரணக் குடிமக்களே காப்பியத் தலைவர்களாக உள்ளனர். இந்த இரண்டு காப்பியங்களிலும் போர் என்று கூறத்தக்கது எதுவும் இல்லை. செங்குட்டுவனுடைய வடநாட்டுப் போர்

காப்பியத்துடன் ஒட்டாமல் இருத்தலினாலும், காப்பியத் தலைவனுக்கோ, தலைவிக்கோ எவ்விதத் தொடர்பும் கொள்ளாமையாலும் செங்குட்டுவன் போரைக் காப்பியத்துள் அடக்கல் இயலாது. அது இடைப்பிறவரலாம். மணிமேகலையில் அது தானும் இல்லை.

இவற்றை அடுத்துவந்த தலையும் வாலும் இல்லாத பெருங்கதை, துளாமணி, சிந்தாமணி ஆகியவை அரசர்களைத் தலைவர்களாகப் பெற்று அவர்கள் நிகழ்த்திய போர்களையும் ஓரளவு பேசுகின்றன. கம்பனது இராமகாதை, இராம-இராவணப் போரை மிக விரிவாகப் பாடுகிறது. இக் காப்பியங்களுள் எதுவும் இத் தமிழகக் கதையை அல்லது தலைவர்களைக் கொண்டு இலங்கவில்லை. இவை அனைத்துமே தமிழாக்கம் பெற்றதாக, அல்லது கதையை மட்டும் பெற்று முதல் நூல்போலப் (கம்பன் இராம காதை) பாடப் பெற்றவையாக அமைந்துள்ளன. சிலம்பும், மேகலையும் மட்டுமே இந்நாட்டுக் கதை, மாந்தரை ஏற்றுக்கொண்டு காப்பியமாக வெளிப்பட்டன. இரண்டு காப்பியங்களிலும் பொதுமக்களுள் ஒருவரே தலைவராய் அமைந்துள்ளனர். இதன் காரணம் யாதாக இருக்கும்? கரிகாலன், பதிற்றுப்பத்துச் செங்குட்டுவன், பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போன்ற மாமன்னர்கள் இத் தமிழ்கூறு நல்லுலகில்தானே ஆட்சி செய்து மறைந்தனர்? மதுரைக் காஞ்சியும், பட்டினப்பாலையுங் கொண்ட நெடுஞ்செழியன் மேலும், கரிகாலன் மேலும் காப்பியம் பாடி இருக்கலாமே? ஏன் தோன்றவில்லை? இவர்கள் மறைந்த பின்னர்த்தான் காப்பியம் தோன்றி வளர்ந்தது என்று கூறுவதும் ஏற்புடையதாகத் தெரியவில்லை. சிலம்பு போன்ற முழு வளர்ச்சி அடைந்த இலக்கியக் காப்பியம் இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிற்று என்றால் இரண்டு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த பாண்டிய, சோழர்மேல் காப்பியம் பாடியிருக்க முடியாதா? மதுரைக் காஞ்சியே பெருங்கதை போன்ற நடையுடைய ஆசிரியப் பாவால் இயன்றதுதானே? அந்த மாங்குடி மருதனார் காப்பியம் பாட விரும்பியிருப்பின் அவரால் முடியாது போயிருக்குமா? பட்டினப்பாலை பாடிய உருத்திரங்கண்ணனாரால் கரிகாலனைப் பற்றி ஒரு சிறு காப்பியம் பாடியிருக்க முடியாதா?

மதுரைக் காஞ்சியின் தனித் தன்மை

இவ்வினாக்களை ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் சில உண்மைகள் விளங்காமற் போகா. மன்னர்களைப் புகழுவே தோன்றிய

பட்டினப்பாலையையும், மதுரைக் காஞ்சியையும் ஊன்றிப் படித்தால் ஓர் உண்மை தெற்றென விளங்கும். இவ்விரு மன்னரும் பெரு வீரர்கள், பல போர்கள் செய்து வெற்றி கண்டவர்கள். இவர்களது வெற்றிகள் புறநானூறு போன்ற குறும் பாடல்களில் பேசப்படுவது உண்மைதான். பாண்டியனைக் குறுங்கோழியூர் கிழார் (17), குடபுலவியனார் (18,19), கல்லாடனார்(23,25,37), மாங்குடிகிழார் (24,26,372) இடைக்குன்றார் கிழார் (76,77,78,79), என்பவர்கள் பாடியுள்ளனர். (வளை கோட்டில் உள்ள எண்கள் புறநானூற்றுப் பாடல் எண்கள்)

இதில் ஒரு புதுமை என்னவெனில் மாங்குடி மருதனார் என்ற புலவர் பாண்டியனைப் பற்றிப் புறத்தில் மூன்று (24,26,372) பாடல்கள் பாடியுள்ளார். இதே புலவர் மதுரைக் காஞ்சி என்ற 782 அடிகள் கொண்ட நெடும்பாடலையும் பாடியுள்ளார். இப் புலவர்கள் பலரும் குறும்பாடல்களில் செழியனின் போர்ச் சிறப்பைப் பாடியுள்ளனர். சங்ககாலத்தில் புறப் பாடல்களில் காணப்படாத ஒரு புதிய செய்தியை முதல் முதலாக மாங்குடி மருதனார் என்ற புலவர் அவனைப்பற்றித் தாம் பாடிய மதுரைக் காஞ்சியில் கூறுகிறார். போர் செய்வது எவ்வளவு வீரமுடைய தாயினும், பயனில்லாத செயலாகும் என்ற கருத்தைப் பேசுகிறார். நேரிடையாக அவனைத் தாக்காமல் அவன் போர்த் திறத்தையும் பிற நற்பண்புகளையும் முதல் 205 வரிகளில் விரிவாகப் புகழ்ந்து கூறிய பிறகு,

‘அன்னாய்! நின்னொடு முன்னிலை எவனோ?
கொன்னொன்று கிளக்குவல் அடுபோர் அண்ணல்
கேட்டிசின் வாழி கெடுக நின் அவலம்’⁵⁰

என்று தொடங்கி,

‘படுகண் முரசம் காலை இயம்ப
வெடிபடக் கடந்து வேண்டபுலத்து இறுத்த
பணைகெழு பெருந்திறல் பல்வேல் மன்னர்
கரை பொருது இரங்கும் கணையிரு முந்நீர்
திரையிடு மணலினும் பலரே! உரைசெல
மலர்தலை உலகம் ஆண்டு கழிந்தோரே’⁵¹

என்ற திடுக்கிடும் கூற்றை வெளியிட்டு மேலே தொடர்கின்றார். சங்ககாலப் பெருமன்னர் யாரிடமும் எந்தப் புலவனும் துணிந்து முன்னின்று, ‘இதுபோலப் பல வெற்றிகளைப் பெற்று மண்ணொடு மண்ணாய்ப் போன மன்னர்கள் கடல் மணலினும் பலராவர்’

என்று கூறியதாக வேறு பாடல் எதுவும் இல்லை. எனவே புதுவழி ஒன்றை வகுத்துக் காட்டுகின்றார் மருதனார். சாதாரணச் சிற்றரசர்களிடம் இதனைக் கூறினால் அதனால் எப்பயனும் இல்லை. ஒரு மாமன்னனிடம், ஓயாது போர் செய்து அனைத்திலும் வெற்றி பெற்று இறுமாந்து இருக்கும் ஒருவனிடம் சென்று இவ்வாறு கூறுவது புதுமையிலும் புதுமை! தமிழ் மக்கள் வரலாற்றில் இது முற்றிலும் புதிய ஒரு திருப்பமாகும். 'போர் செய்வதால் பயனில்லை; இவ்வாறு செய்து வெற்றி பெற்று இன்று இருந்த இடம் தெரியாமல் போன மன்னர்கள் கடல் மணலினும் பலராவர்' என்று ஒரு மாமன்னன் எதிரிலேயே கூற வேண்டுமாயின் அந்தப் புலவனுடைய நெஞ்சுரத்தைக் கண்டு வியக்க வேண்டியுள்ளது! போர் புரிவதும் வெற்றி பெறுவதுமே வாழ்வின் குறிக்கோள் என்று கருதிய பண்பாட்டுக்கு விடை கொடுத்துப் புதிய திருப்பத்தை உண்டாக்கியவர் மருதனார். மேலை நாட்டுக் காப்பிய இலக்கியங்களில் வெறும் உடல் வீரத்தையும், தனி ஒருவனின் போர்த் திறத்தையும் புகழும் மரபை விட்டுப் புலனடக்கம், பொறுமை, சகிப்புத்தன்மை, தான் நம்பும் தெய்வங்களின் கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலும். வீரமே யாகும் என்ற கருத்தை முதன்முதலில் வெளியிட்டவர் 'வர்ஜில்' என்ற கவிஞராவார். அவர் வாழ்ந்த காலத்துக்கு ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டுகளின் பின்னர்த் தோன்றியவர் மருதனார். அந்தக் கவிஞர்கள் தோன்றிய பகுதியிலிருந்து சேண் நெடுந்தொலைக்கு அப்பால் இருக்கும் இத் தமிழகத்தில் இத்தகைய புதிய கருத்தைப் புகுத்தினார். வர்ஜில் போன்றவர்கள் எந்த வீரனின் எதிரேயும் நின்று இக் கருத்தைக் கூறவில்லை. ஆனால் மருதனார் அந்நாளில் ஈடு இணையற்று விளங்கிய போர் வீரனாகிய ஒரு மாமன்னன் எதிரிலேயே இப் புதிய கருத்தை, அன்று வரை யாகும் எந்த மன்னனிடமும் நேர்நின்று கூறாத இக் கருத்தை வெளியிட்டு இந்தத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஒரு மாபெருந்த திருப்பத்தை உண்டாக்கினார்.

இதன்பிறகு இத்தமிழ் மன்னர்கட்கும் போர்ப் பைத்தியம் குறைந்திருத்தல் வேண்டும் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அதன் காரணத்தால்தான் வீரகாப்பியம் பாடும் இயல்பும் மறைந்திருக்க வேண்டும். இதன் விளைவாகவே குடிமக்கள் காப்பியமாகச் சிலம்பும் மேகலையும் தோன்றினபோலும்! உலகம், தொடர்ந்து தோன்றி மறையும் மக்கட் கூட்டம், இவைபற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியவுடன் தனிமனிதன் எவ்வளவு பெரிய மன்னனாயினும் தன் சிறுமையை அறிய நேரிடும். இந்த நிலையில் தோன்றிய காப்பியமே சிலம்பாகும். இன்று நமக்குக் கிடைக்கும்

நூல்களில் பழையமையான காப்பியமாயினும் தமிழில் முதலில் தோன்றிய இலக்கியக் காப்பியம் இதுதான் என்று கூறமுடியாது. இத்துணை வளமுடன் சிலம்பு இருக்குமேயானால் இதன் முன்னர்ப் பல காப்பியங்கள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும்.

புறப்பாடல்கள் வீரப்பாடல்களாக அமைந்திருத்தலின் வீர வணக்க அடிப்படையில் காப்பியங்கள் தோன்றியிருக்கவேண்டும். அதன்பின்னர் மதுரைக் காஞ்சியை அடியொற்றித் தனிமனித வீரத்துக்கு அதிக மதிப்புக் கொடாமல், மனிதப் பண்பாட்டுக்கு மதிப்புக் கொடுக்கும் வகையில், காப்பியங்கள் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும். அரசனுடைய வீரத்தை மட்டும் புகழ்ந்ததுபோக ஏனைய மனிதப் பண்புகளை அவனிடம் ஏற்றிப் புகழ்ச்சின்ற மரபு தோன்றிவிட்டதையும் மதுரைக் காஞ்சி மூலம் அறிகின்றோம்.

‘அரசியல் பிழையாது அறநெறி காட்டிப்
பெரியோர் சென்ற அடிவழிப் பிழையாது’⁵²

‘உயர்நிலை உலகம் அமிழ்தொடு பெறினும்
போய்ச்சேண் நீங்கிய வாய் நட்பினையே’⁵³

‘தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
பழி நமக்கு எழுக என்னாய் விழுநிதி
ஈதல் உள்ளமொடு இசை வேட்குவையே’⁵⁴

‘அரிய தந்து குடியகற்றி
பெரிய சுற்று இசை விளங்கி
முந்நீர் நாப்பண் ஞாயிறு போலவும்
பன்மீன் நடுவண் திங்கள் போலவும்
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்து இனிது விளங்கி

.....
மகிழ்ந்து இனிது உறைமதி பெரும
வரைந்துநீ பெற்ற நல்ஊழியையே’⁵⁵

என்ற அடிகள் ஆழ்ந்து சிந்திப்பதற்குரியன. புறப்பாடல்கள் பலவற்றில் மன்னர்கட்கு அறிவுகொளுத்தும் பகுதிகள் இல்லாமல் இல்லை. குறுநில மன்னர்களைப் பற்றிக் கூறும் பாடல்களில் புகழும் பொழுது, அறிவு கொளுத்தல் வேறு. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் போன்ற மாமன்னன் ஒருவனிடம் குறுங்காப்பியம் என்று கூறத்தக்க முறையில் பாடப்படும் பாடலில் ‘உன்னைப்போன்ற எத்தனையோ மன்னர்கள் இருந்த இடம் தெரியாமற் போய்விட்டனர். நீ வாய்மை உடையவனாக பிறர் பொருளுக்கு ஆசைப் படாதவனாக, கல்வி கேள்விகளிற்

சிறந்து உனக்கென்று வகுக்கப்பெற்ற வாணானை நன்முறையில் சுழிப்பாயாக' என்று கூறுதல் அரிதினும் அரிது. இலக்கியக் காப்பியத்திற்கு முன்னர்க் கூறப்பெற்ற பல இலக்கணங்கள் இப்பாடலில் அமைந்து கிடக்கக்காணலாம். வீரச் செயல்களின் ஒரு வேண்டாத பின் விளைவு, அந்த வீரனின் அகங்கார வளர்ச்சியே யாகும். பல போர்களில் வெற்றி கண்ட ஒரு மன்னன் தன்னை ஒரு தெய்வமாகவே கருதிக்கொள்ளும் மனப்பான்மையைப் பெறுவது இயல்பேயாகும். இந்த நிலையில் அவனைப் புகழ்வது இயல்பேயாகும். இத் தமிழர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இவ்வாறு வானளாவப் புகழ்வது சங்க காலம்தொட்டே வளர்ந்துவிட்ட ஒன்றாகும். தமிழர்கட்கு இது ஒரு தேசியப் பண்பாடாக (National trait) வளர்ந்து இன்றுங்கூட அவர்களை விட்டுப்போக மறுக்கின்றது. இந்த அடிப்படையை மனத்துள் இருத்திக்கொண்டு பார்த்தால்தான் மாங்குடி மருதனார் என்ற தமிழ்க் கவிஞர் எவ்வளவு பெரிய புரட்சியைத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் செய்துள்ளார் என்பதை உணரமுடியும். அமைதியாக அப் பெருமகன் செய்த புரட்சியின் பயனாகவே குடிமக்களைத் தலைவர்களாகக் கொண்ட சிலம்பும், மேகலையும் தோன்றின. தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் மருதனார் ஒரு திருப்பு மையமாக அமைந்துள்ளார் என்பதை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். இந்தப் புரட்சியை மனத்தில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் நச்சினார்க்கினியர் மதுரைக் காஞ்சிக்கு உரை வகுத்து விட்டார். இதற்கு முன்னர் வீரகாப்பியங்கள் இருந்திருப்பினும் சாதாரணக் காப்பியமும் தோன்ற மதுரைக்காஞ்சி போன்ற நெடும் பாடல்கள் வழி வகுத்துவிட்டன.

இந்த அளவு வளர்ந்துவிட்ட பிறகு சிலம்பு போன்ற குடிமக்கள் காப்பியம் தோன்றுவது இயல்பான வளர்ச்சியே யாகும். காப்பிய வளர்ச்சியில், சமயம் எவ்வாறாயினும் இடம் பெறும் என்று திறனாய்வாளர் கூறியுள்ளதை மேலே கண்டோம். அறிவு கொளுத்தல் எவ்வளவு இன்றியமையாததாய் அமைந்து விட்டதோ அதே முறையில் சமய போதனையும் இலக்கியக் காப்பியத்துள் நுழைந்துவிட்டது. பொதுவாக மேனாட்டாரும் சிறப்பாக இந்நாட்டாரும் இலக்கியக் காப்பியத்தைப் பொழுது போக்கு இலக்கியமாக என்றுமே கருதியதில்லை. இந்நாட்டைப் பொறுத்தவரை பயனில் சொல் பாராட்டக் கூடாது என்று அறநூல் விதித்துவிட்ட பிறகு வெறும் இன்பம் தருவதற்காக இலக்கியம் படைப்பது என்பது கனவிலும் கருதமுடியாத ஒன்றா

கும். எனவே அறிவு புகட்டல், சமயபோதனை என்ற இரண்டும் இலக்கியக் காப்பியத்தில் நுழைந்தாலும் இலைமறை காயாகவே அமைந்தன; முந்திரிக் கொட்டை போலத் துருத்திக்கொண்டிருக்கவில்லை.

இலைமறை காயாக அறிவுபுகட்டல், சமயபோதனை என்பவற்றைச் செய்ய முற்பட்ட சிலம்பு, மக்களிடப் பெருவாரியான வரவேற்பை அன்றும் இன்றும் பெற்று விளங்கக் காண்கிறோம். இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள முதற் காப்பியமாகிய சிலம்பு தன்னேரில்லாத் தலைவனைப் பெற்று விளங்கவில்லை. தூது, போர், வெற்றி என்ற எதனையும் தன்னுள் கொண்டிருக்கவில்லை. இருசுடர்த் தோற்றம் மறைவு என்பவை கூடப் பாடப்புத்தகத்தில் கூறப்படுவதுபோலக் கூறப் பெற்றுள்ளனவே தவிரக் கற்பனை கலந்து பேசப்பெறவில்லை. 'நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித்தாகி' காப்பியம் இலங்கவேண்டும் என்ற தண்டியின் கொள்கையையும் பின்பற்றவில்லை. என்றாலும் அதனைப் பண்டுதொட்டே காப்பியம் என்றுதான் நம் முன்னோர் கூறி வந்துள்ளனர். பிற்காலத் தண்டி கூறிய காப்பிய இலக்கணம் அதன்பால் இல்லையே தவிரத் தொடர்நிலைச் செய்யுளுக்குத் தொல்காப்பியனார் கூறும் அம்மை, அழகு தொன்மை, தோல் முதலாய இயல்புகள் அதில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. எனவே புதிய முறையில் அரசன், உடல்வீரம், போர் என்பவை இல்லாமல் ஒரு சாதாரணக் குடிமகனைத் தலைவனாக வைத்துக் காப்பியம் ஒன்றை ஆக்க முடியும் என்று துணிந்து அதனைச் செய்தும் காட்டிய இளங்கோவடிகள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் புது வழி கண்டவராவார். மருதனார் செய்த புரட்சியைத் தொடர்ந்து அதனை விரிவாகச் செய்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் இரண்டாவது திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர் இளங்கோவடிகள் ஆவார்.

சிலம்பு, மேகலை இவை இரண்டினிடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகள்

நெடும் பாடலில் புதுவழி வகுத்த மாங்குடி மருதனை அடுத்துக் காப்பியத்தில் புதுவழி வகுத்தார் இளங்கோ. இந்த இருவரையும் பின்பற்றி இதுபோலச் செய்யப் பின்வந்த கவிஞர் கட்டு ஆற்றல் இல்லையோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. வீர நெடும்பாடல் (Heroic narrative poetry) கிறித்து சகாப்தம் தோன்றியவுடன் மறைந்துவிட்டது. எனவே மதுரைக் காஞ்சியைப் போல அதனைப் பின்பற்றி வீர நெடும் பாடல் தோன்றாத

கும். எனவே அறிவு புகட்டல், சமயபோதனை என்ற இரண்டும் இலக்கியக் காப்பியத்தில் நுழைந்தாலும் இலைமறை காயாகவே அமைந்தன; முந்திரிக் கொட்டை போலத் துருத்திக்கொண்டிருக்கவில்லை.

இலைமறை காயாக அறிவுபுகட்டல், சமயபோதனை என்பவற்றைச் செய்ய முற்பட்ட சிலம்பு, மக்களிடம் பெருவாரியான வரவேற்பை அன்றும் இன்றும் பெற்று விளங்கக் காண்கிறோம். இன்று நமக்குக் கிடைத்துள்ள முதற் காப்பிய மாகிய சிலம்பு தன்னேரில்லாத் தலைவனைப் பெற்று விளங்க வில்லை. தூது, போர், வெற்றி என்ற எதனையும் தன்னுள் கொண்டிருக்கவில்லை. இருசுடர்த் தோற்றம் மறைவு என்பவை கூடப் பாடப்படுத்தத்தில் கூறப்படுவதுபோலக் கூறப் பெற்றுள்ளனவே தவிரக் கற்பனை கலந்து பேசப்பெறவில்லை. 'நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித்தாகி' காப்பியம் இலங்க வேண்டும் என்ற தண்டியின் கொள்கையையும் பின்பற்றவில்லை. என்றாலும் அதனைப் பண்டுதொட்டே காப்பியம் என்றுதான் நம் முன்னோர் கூறி வந்துள்ளனர். பிற்காலத் தண்டி கூறிய காப்பிய இலக்கணம் அதன்பால் இல்லையே தவிரத் தொடர் நிலைச் செய்யுளுக்குத் தொல்காப்பியனார் கூறும் அம்மை, அழகு தொன்மை, தோல் முதலாய இயல்புகள் அதில் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. எனவே புதிய முறையில் அரசன், உடல்வீரம், போர் என்பவை இல்லாமல் ஒரு சாதாரணக் குடிமகனைத் தலைவனாக வைத்துக் காப்பியம் ஒன்றை ஆக்க முடியும் என்று துணிந்து அதனைச் செய்தும் காட்டிய இளங்கோவடிகள் தமிழ் இலக்கிய உலகில் புது வழி கண்டவராவார். மருதனார் செய்த புரட்சியைத் தொடர்ந்து அதனை விரிவாகச் செய்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் இரண்டாவது திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர் இளங்கோவடிகள் ஆவார்.

சிலம்பு, மேகலை இவை இரண்டினிடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகள்

நெடும் பாடலில் புதுவழி வகுத்த மாங்குடி மருதனை அடுத்துக் காப்பியத்தில் புதுவழி வகுத்தார் இளங்கோ. இந்த இருவரையும் பின்பற்றி இதுபோலச் செய்யப் பின்பந்த கவிஞர் கட்டு ஆற்றல் இல்லையோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. வீர நெடும்பாடல் (Heroic narrative poetry) கிறித்து சகாப்தம் தோன்றியவுடன் மறைந்துவிட்டது. எனவே மதுரைக் காஞ்சி யைப் போல அதனைப் பின்பற்றி வீர நெடும் பாடல் தோன்றாத

தில் வியப்பு இல்லை. சிலப்பதிகாரம் போன்ற காப்பியம் ஏன் தோன்றவில்லை? என்பது வியப்பாகத்தான் இருக்கிறது. சிலம்பை அடுத்து ஒன்று அல்லது இரண்டு நூற்றாண்டுகளின் பின்னர்த் தோன்றியிருக்க வேண்டும் மணிமேகலை. சிலம்பைப் போன்றே குடிமகளைத் தலைவியாகக் கொண்டு தோன்றியது தான் மணிமேகலைக் காப்பியம். தமிழ்நடை என்று மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் மணிமேகலை நடை சிலம்புடன் ஒப்ப வைத்து எண்ணத் தகுந்த சிறப்புடையதுதான் என்பதில் ஐயமில்லை. என்றாலும் என்ன? தமிழ்ருளத்தைச் சிலம்பு கவர்ந்ததுபோல் மணிமேகலை என்றுமே கவரவில்லை. இதன் காரணத்தைத் தேடி அதிகத் தூரம் செல்லவேண்டிய தேவை இல்லை. போதனை, புகட்டல் என்ற இரண்டையும் முந்திரிக் கொட்டைபோல் வெளியே தெரியுமாறு செய்ததே மணிமேகலையின் சீர்குன்றலுக்குத் தலையாய காரணம். அடுத்துப் பிற சமயங்களைத் தேவையில்லாமல் வம்புக்கிழுத்து அவற்றைச் சாடமுற்பட்டது இரண்டாவது காரணம். அதுவரைச் சமயப் பொறையுடன் இருந்தது தமிழகம் என்பதில் ஐயமில்லை. சைனராகிய அடிகள்

‘பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயில்’ 56

என்றும்,

‘திருமால் சீர் கேளாத செவி என்ன செவியே’ 57

என்றும் பாடுகிறார்.

இதன் எதிராக, வழியோடு செல்லும் சமணத்துறவி ஒருவரைக் குடிகாரன் ஒருவன் வம்புக்கிழுத்து, அவருடைய அஹிம்சைக் கொள்கையை எள்ளி நகையாடுவதாக,

‘.....

கொலையும் உண்டோ கொழுமடல் தெங்கின்

வினைபூந் தேறலில் மெய்த்தவத்திரே!

உண்டு தெளிந்துஇவ் யோசத்து உறுபயன்

கண்டால் எம்மையும் கையுதிர் கொண்ம்’ 58

என்ற முறையில் பாடிச் செல்கிறது மேகலை. அம்மட்டோ டில்லை! தமிழகத்தில் பெருவழக்காக இருந்த சமயங்கள் சைவம், வைணவம், சைனம் என்பவையேயாம். மிகமிகக் குறைவாகவும் அரசியல் செல்வாக்கு இல்லாமலும் இருந்தது. பெளத்த சமயம். எனவே மணிமேகலை வெளியானவுடன் அதனைப் படிப்பவர்கள் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றெட்டுப்பேர் பெளத்தர்

அல்லாதவர். அவர்கள் அனைவருடைய சமயத்தையும் 'சமயக் கணக்கர் தம் திறங்கேட்ட காதை' என்ற 27 ஆவது காதையில் மணிமேகலை தாக்குகின்றது. மாபெருஞ் சமயங்களாகிய சைவம், வைணவம் என்பவற்றின் தத்துவங்களை மூன்று அல்லது நான்கு வரிகளிற் கூறி அடுத்து அவை பயனற்றவை, குறையுடையவை என்று தாக்க முற்படுகின்றது. எனவே தமிழக இலக்கிய உலகில் சமயப் பொறைக்குச் சாவுமணி அடித்த பெருமை சாத்தனார் அவர்களையே சாரும். உலக இலக்கியங்களிலேயே சாதாரணக் குடிமகன் ஒருவனை வைத்துக் காப்பியஞ் செய்த பெருமை தமிழ் மொழிக்கே உண்டு. எனினும் பின்னர் வந்த சாத்தனார் செய்த செயலால் சிலப்பதிகாரம் போன்ற குடிமக்கள் காப்பியம் பிற்காலத்தே தோன்ற வழியில்லாமற் போய்விட்டது. சமயங்கள் பலவாகப் பல்கிவிட்ட காரணத்தால் சமயப் போராட்டங்கள் நிகழ்வதைத் தவிர்க்க இயலாமற் போய்விட்டது. இந்த நாட்டின் இலக்கிய நிலை மட்டும் இவ்வாறு உள்ளது என நினைவ வேண்டா. மில்டன் போன்ற மாபெரும் கவிஞர்கள் 'அரியபச்சட்டிகா' போன்ற தனி நூல்களில் கத்தோலிக்க மதத் தலைவரான போப்பாண்டவரை மிகவும் இழிவுபடுத்திப் பேசியிருப்பது உண்மையாயினும், அவனுடைய சுவர்க்க நீக்கத்தில் இதற்கு இடங் கொடுக்கவில்லை. எனவே இன்று அவனுடைய சுவர்க்க நீக்கமும், சாண்டுகள் என்ற கவிதைகளும் பலராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அவன் எழுதிய அரியபச்சட்டிகாவைச் சீந்துவார் இல்லை. சமயப் போராட்டத்தைப் பெரு நூலுள் நுழைத்தால் அந் நூல் மக்களிடைச் செல்வாக்குக் பெறுவது கடினம் என்பதற்கு மணிமேகலை நல்லதோர் எடுத்துக் காட்டாகும். திருஞானசம்பந்தர் புராணத்திலும், நாவரசர் புராணத்திலும் இதற்கு ஓரளவு இடம் கொடுத்தமையின் பெரியபுராணமும் அதற்குரிய இடத்தைத் தமிழகத்தில் பெற முடியாமற் போய்விட்டது.

முன் பின்னாகத் தோன்றிய சிலம்பு, மேகலை என்ற காப்பியங்களையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தே கூறும் பழக்கமும் நாட்டில் புகுந்துவிட்டது. பதிகம் என்ற பெயரில் பிற்காலத்தார் இவ்விரு புலவர்களும் சமகாலத்தவர் என்று தோன்றும்படிப் பாடிவைத்தனர். இதன் பயனாக இவை இரண்டையும் ஒரு காலத்தவை என்றே கருதித் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள், அடியார்க்கு நல்லார் போன்றவர்களும் பேசத் தொடங்கினர். மணிமேகலை மக்களால் அதிகம் போற்றப்படவில்லை என்பது உண்மை. சிலம்பு பெற்ற சிறப்பை இது பெறவில்லை என்றால் இதன் காரணம் யாதாக இருக்கும் என அற்றைநாளில் யாரும்

சிந்திக்கவில்லை போலும்! அதன் எதிராகச் சாதாரண மக்களைத் தலைவர்களாக வைத்துக் காப்பியம் இயற்றினால் அதற்கு மக்களிடையே செல்வாக்கு இராது போலும் என்று புலவர்கள் தவறாகக் கருதத் தொடங்கிவிட்டனர். இந்த அச்சம் காரணமாகவே பெருங்கதை, துளாமணி, சிந்தாமணி போன்ற காப்பியங்கள் பழைய மரபு பற்றி அரசர் கதைகளையே மையமாகக் கொண்டு தோன்றலாயின. தவிர இப்புலவர்களும் பிறமொழியில் உள்ள பிறநாட்டுக் கதைகளையே எடுத்துக்கொண்டு காப்பியம் புனையத் தொடங்கினர்.

சிலம்பு வகுத்த புதுவழியில் பின்வந்தவர் யாரும் செல்லவில்லை

இந்த வளர்ச்சியில் வருந்தத் தகுந்த நிலை என்னவென்றால் சிலப்பதிகார ஆசிரியர் வகுத்த புதுவழியில் யாரும் செல்லாமற் போய்விட்டமையே ஆகும். சாத்தனாரும் இளங்கோவின் நுணுக்கத்தை அறிந்து மணிமேகலையை இயற்றியிருப்பின் உலக மொழிகளுள் காணப்படாத அளவு குடிமக்கள் காப்பியங்கள் தமிழகத்தில் தோன்றி வளர்ந்திருக்கும். மணிமேகலை, பெருங்கதைவரை வீறுநடை போட்ட ஆசிரியப்பாவும் 7 ஆம் நூற்றாண்டில் தேவார ஆசிரியர்கள் பயன்படுத்திய விருத்தப் பாவால் வெற்றி கொள்ளப்பெற்றது. இலக்கியக் காப்பியத் திற்கு ஆசிரியப்பாவைவிட விருத்தப்பாவே சிறந்தது என்பதைச் சிந்தாமணியும், கம்பராமாயணமும் விளக்கிவிட்டன. துளாமணியும், சிந்தாமணியும் ஏறத்தாழ ஒரே காலத்தவை; அதாவது 10ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம் என ஆய்வாளர் கருதுவர். என்றாலும் 9ஆம் நூற்றாண்டு என்றும், 10ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதி என்றும், 12ஆம் நூற்றாண்டு என்றும் கூறப்படுகிற கம்பன், காப்பிய உலகில் ஒப்பதும் மிக்கதும் இல்லாத ஒரு காப்பியம் படைத்தான். இலக்கியக் காப்பியத்துக்கு வேண்டப்படுவன என்று கூறப்பெற்ற அனைத்துப் பண்புகளும் ஒருங்கே அமையப்பெற்ற ஒரு காப்பியத்தைப் படைத்து உலவவிட்டவன் கம்பனாவான். அவனுக்கு முன்னர்த் தோன்றிய அத்துணை இலக்கியங்களையும் காப்பியங்களையும் பழுதறக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்த கம்பன் ஒப்பற்ற இலக்கியக் காப்பியம் ஒன்றைப் படைத்தில் வியப்படைய ஒன்றும் இல்லை. முன்னர் இலக்கியக் காப்பியத்திற்குக் கூறப்பெற்ற அனைத்து இலக்கணங்களும் நிரம்ப அவன் தன் நூலை ஆக்கினான். அறிவு புகட்டலையும், சமயக் கொள்கையையும் அற்புதமான முறையில், வேற்றுச் சமயத் தார் படித்தாலும் மனம் புண்படாத வகையில் திறம்படத் தன் காப்பியத்தை அமைத்தான்.

அவனுக்கு முன்னர்த் தோன்றிய காப்பியங்கள் இந்த உலகில் பிறந்து, வாழ்ந்து, மடிந்த மன்னர்களைப் பற்றியே பாடின. ஆனால் கம்பன் கடவுளை மனிதனாகப் படைத்து உலவவிட்டு அதில் வெற்றியுங் கண்டான்.

மேலே கூறிய காப்பியங்கள் அனைத்தும் தோன்றி வழக்கில் வந்தபிறகு தோன்றியவர் சேக்கிழார். எனவே அவர் காப்பியம் பாடவேண்டும் என்று நினைத்தபொழுது சிலம்பு முதல் கம்பன் வரை அனைத்துக் காப்பியங்களும் எதிர்நின்றன. அவற்றையெல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்த அவர், அந்தக் காப்பியங்கள் எதுனுடைய அமைப்பும் தாம் பாட நினைத்த காப்பியத்துக்கு முன்னோடியாக அமையாது என்பதை எளிதில் கண்டு கொண்டார்.

மணிமேகலை, சிந்தாமணி, துளாமணி என்பவை சமயத்தையும் அதன் கொள்கைகளையும் போதிக்கின்றன என்பது உண்மையாயினும் போதிக்கும் முறையில் மணிமேகலை ஏனைய இரண்டினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டது. அன்றியும் ஆசிரியப்பா கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் வழக்கொழிந்துவிட்டது. அதே நூற்றாண்டை அல்லது 5ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த காரைக்கால் அம்மையார் தம் மூத்த திருப்பதிகத்திலும் அற்புதத் திருவந்தாதியிலும் முறையே விருத்தப்பாவையும், வெண்பாவையும் பயன்படுத்தலாயினர். எனவே விருத்தப் பாவையும் வெண்பாவையும் முதன் முதலாகப் பரந்த அளவில் பயன்படுத்தியவர் காரைக்கால் அம்மையாரே ஆவார்.

தமிழ்க் காப்பியங்கள் வடநாட்டுக் கதைகளை எடுத்தமை ஏன்?

கி.பி 10ஆம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குச் சில ஆண்டுகள் முன்னரும் தோன்றிய சிந்தாமணியும் துளாமணியும் ஆசிரியத்தை ஒதுக்கிவிட்டு விருத்தப்பாவைக் கைக்கொண்டதில் புதுமை ஒன்று மில்லை. அவை அம்மையாரையும், தேவார, பிரபந்த ஆசிரியர்களையும் பின்பற்றின.

ஆனால் வடநாட்டுக் கதையை இருவரும் தேர்ந்தெடுத்தனர். அதிலும் அரசன் கதையையே தேர்ந்தெடுத்தனர். சமய அடிப்படையில் தம் காப்பியத்தை அமைக்க முயன்றாலும் எந்த ஒரு சமணத்துறவியின் அல்லது தீர்த்தங்கரரின் வரலாற்றையோ இவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்பதை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். மணிமேகலை குடிகள் ஒருத்தியைத் தலைவி

எனக் கொண்டதனால் செல்வாக்கை இழந்துவிடவில்லை. சிலப்பதிகாரம் இதே காரியத்தைச் செய்து வெற்றியடைய வில்லையா? மணிமேகலை சிறப்பிழந்தமைக்குத் தேர்ந்தெடுத்த காப்பிய நாயகி காரணமன்று; வேறு காரணங்களால் அது செல்வாக்கு இழந்தது. என்றாலும் பின்னர் வந்தவர்கள் இதனை மனத்துட் கொள்ளாமல் காப்பியத் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் அரசர்களுையே கொள்ளவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். இதற்கும் இரண்டு காரணங்களை ஊக்கிக்கலாம். வட நாட்டுக் காப்பியங்கள் அரசர் வாழ்வையே எடுத்தமையின் அந்நாட்டுக் கதைகளை வாங்கிக் கொண்டு காப்பியம் அமைக்க முற்பட்ட திருத்தக்க தேவரும், தோலாமொழித் தேவரும் அரசர் கதைகளையே தேர்ந்தெடுத்தனர். இது தமிழ் மரபுடன் மாறுபட்டுப் புதுவழி வகுப்பதாயிற்று. இவ்வாறு கூறுவதால் அரசர்களைப் பற்றிய காப்பியங்கள் தமிழில் தோன்றவே இல்லை போலும் என்று யாரும் நினைக்கத் தேவையில்லை. மதுரைக் காஞ்சி, பட்டினப்பாலை என்ற நெடும்பாடல்கள் தோன்றின என்றால் அரசர் பற்றிய காப்பியங்கள் அக்காலத்தில் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று கருதுவதில் தவறு இல்லை. இன்று அவை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. காலத்தை வென்று நிலை பெறும் ஆற்றல் அவற்றிற்கு இல்லாமல் இருந்திருக்கவேண்டும். எனவே அவை அழிந்தன.

இந்த மரபை மாற்றிக் குடிமகளையும் காப்பியத் தலைவியாக ஆக்கலாம் அல்லது அஃறிணைப் பொருளாகிய சிலம்புகூடக் காப்பியத் தலைமை ஏற்கலாம் என்ற புதுவழி கண்டவர் இளங்கோ. அவரைப்பின்பற்றி ஒன்றிரண்டு நூற்றாண்டின் பின்வந்து அவ்வழிச் சென்றவர் சாத்தனார். தமிழ்நாட்டுக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு காப்பியம் அமைத்த இந்த இருவருமே குடிமக்களைக் காப்பியத் தலைமை ஏற்குமாறு செய்தனர். இந்தப் புதுவழியை ஏனோ பின்வந்த தமிழ்க் கவிஞர்கள் போற்றவில்லை. ஆசிரியத்தை விட்டு விருத்தப் பாவை மேற்கொண்டதுபோலக் காப்பிய நாயகர்களையும் வடக்கிலிருந்து கடன் வாங்கினர். இந்தப் பழக்கம் தமிழகத்தைவிட்டு நீங்கவே இல்லை. சிலம்பு, மேகலை என்பவற்றை அடுத்துப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சேக்கிழார் ஒருவரே தமிழகத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களைக் காப்பியத்தில் பாட எடுத்துக்கொண்டார் என்பதையும் மனத்துட்கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய ஒரு நிலைமை ஏன் தமிழகத்தில் இருந்தது? இவ்வினாவிற்கு விடை ஏதும் தெரியவில்லை.

இவ்விரு காப்பியத் தலைவியரும் கணிகையரே

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்ற இரண்டு காப்பியங்களிலும் பெரும் பங்குபெறும் இருவரும் கணிகையர் குலத்தில்தோன்றியவர்களே என்பது சிந்தனைக்குரியது. கணிகையரை மணந்து அவர்களை மனைவியராகக் கொள்ளும் மரபு சங்க காலத்திலிருந்தே வருகின்ற ஒரு பழக்கம் என்று கூறலாம். காதல் பரத்தை, சேரிப் பரத்தை, இற்பரத்தை என்றபிரிவுகள் தோன்றிய காரணமே கணிகையருள் ஒருசிலர் ஒருவனை மணந்து குடும்பப் பெண்களாக மாறிவிடும் பழக்கம் இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. 'தன் மனையகம் மறந்து' மாதவியுடன் தங்கிவிட்ட கோவலன் அவளுடன் குடும்பம் நடத்திய பாங்கையும், மகள் ஒருத்தியை அவள் மூலம் பெற்ற பாங்கையும் அறியமுடிகிறது. இங்ஙனம் ஒருத்தியை மணந்து அவளுடைய வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டாலும், சமுதாயம் அவளை அவனுடைய இல்லக் கிழத்தியாக ஏற்றுக் கொள்ளாமல், அதே நேரத்தில் அவள் பொது மகள் அல்லள் என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டது எனக் கருதவேண்டியுள்ளது. இதனாலேயே குடும்பத் தலைவி, சேரிப்பரத்தை என்ற இரண்டு துருவங்களிடையே இற்பரத்தை என்ற ஒரு பகுதி தோன்றிற்று என்று கருதலாம். பெருங்கதையில் வரும் உதயணனின் மகனாகிய நரவாணதத்தன் மணந்து கொண்டதும் ஒரு கணிகையையே ஆகும். சங்க காலத்தில் மருதத்திணை என்ற ஒரு பெரும் பிரிவே கணிகையர் பற்றியதாக அமைந்தது. இந்தக் கணிகையர் சமுதாயம், பொதுமக்களால் ஓரளவு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் போலும் கோவலன் மாதவியுடன் வாழ்ந்ததை யாரும் குறைகூறவில்லை. மனைவியையும், தாய் தந்தையரையும், ஒரேயடியாகக் கோவலன் மறந்துவிட்டு மாதவியுடன் தங்கிவிட்டதை மட்டும் குறையாகக் கூறினர். அவன் மாதவியுடன் இருந்தது அக்கால வழக்கம்தான் என்பதை அறிதல்வேண்டும். என்றாலும் இத்தகைய வாழ்க்கையில் குறை நேரும்பொழுது அது தனிப்பட்டவர் குறையாகக் கருதப்படாமல் கணிகையர் குறையாகவே கூறப் பெற்றது. கணிகை என்று அறிந்திருந்தும், பல்லாண்டுகள் அவளுடன் வாழ்ந்து ஒரு பெண்ணையும் பெற்று அவளுக்குப் பெயர் தூட்டுவிழாவும் செய்து முடித்தபின்னர்த் திடீரென்று ஒரு நாள்,

‘கானல்வரி யான் பாடத் தான்

ஒன்றின்மேல் மனம் வைத்து,

மாயப்பொய் பலகூட்டும் மாயத்தான் பாடினான்’ 59

என்று கூறிவிட்டு மாதவியைவிட்டுக் கோவலன் பிரிந்தான். இந்த நிகழ்ச்சி இக் கணிகையர்ச் சமூகத்தை ஏனையோர் எவ்வாறு நடத்தினர் என்று அறிந்து கொள்ள இடமளிக்கிறது.

இங்குத் தொடங்கிய சமுதாயம்-கணிகையர் போராட்டம் மணிமேகலையிலும் தொடரக் காண்கிறோம். இதன் முடிவைச் சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணத்தில், நம்பியாரூரராகிய சுந்தரர், பரவையார் என்ற கணிகையை மணந்த செய்தியில் காண முடிகிறது. இறைவனாலேயே மணம் முடித்துவைக்கப்பெற்ற (சுந்தரர்-பரவையார்) திருமணத்தை அந்நாளையச் சமுதாயம் ஏற்றுக்கொண்டதா? என்பதும் தெரியவில்லை.

சேக்கிழாரைப் பொறுத்தமட்டில் வடநாட்டுக் கதைகளைப் பாடிய சிந்தாமணி முதலான காப்பியங்கள் காப்பிய அமைப்பு, கவிதை நயம் என்பவற்றிற்கு ஓரளவு முன்னோடியாக அமைந்து இருக்கலாம். ஆனால் சிந்தாமணி, துளாமணி, பெருங்கதை என்பவற்றில் வரும் தலைவர்கள் யாரும் புலனடக்கம், குறிக்கோள் என்பவற்றில் தலைசிறந்து விளங்கியதாக அக் காப்பியங்கள் காட்டவில்லை. எனவே இக் கதைகள் சேக்கிழாருக்கு முன்னோடியாக அமைந்திருக்க இயலாது. ஆனால் தமிழகத்தில் பிறந்து வளர்ந்த அடியார்கள் வாழ்க்கையைக் காப்பியமாக அமைக்க முயன்ற அவருக்குத் தமிழக மாந்தர்களையே காப்பியத் தலைவர் களாகக் கொண்டு தோன்றிய சிலம்பும், மேகலையும் ஓரளவு வழிகாட்டி இருத்தல் வேண்டும். குடும்பச் சூழலில் விளைந்த குழப்பம், சமுதாயச் சிக்கலில் விளைந்த குழப்பம் என்பவை முறையே சிலம்பு, மேகலை என்பவற்றின் கதை வளர்ச்சிக்கு உதவின என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் கண்ணகி மணிமேகலை என்ற இருவர் வாழ்க்கையை அக்காப்பியங்கள் அமைத்துள்ள போக்கைச் சேக்கிழார் போன்ற ஒரு மாபெரும் கவிஞர் கவனியாமல் இருந்திருக்க முடியாது.

காப்பியக் கவிஞர்கள் கதையை நடத்திச் செல்லும் முறையை அறிந்த பின்னரும் காப்பியம் முழுவதையும் சுற்ற பின்னரும் ஒருவருடைய மனத்தில் என்ன எண்ணம் தோன்றுகிறது? மாபெரும் செல்வத்தில் பிறந்தும், ஒரு செல்வனை மணந்தும் வாழ்க்கையைத் துய்க்க முடியாமல் இழந்த ஒரு பெண் தன் நெஞ்சு உரம் ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு ஒரு மாபெரும் அரசை எதிர்த்துப் போராடி வெற்றி பெறுகின்றாள். அவள் தொடர்ந்து அடைந்த துன்பங்கள் அவளுடை மனத்தை ஒடித்துவிடவில்லை.

அபலை என்ற பெயருக்கு ஏற்ப அழுது மடியவில்லை. ஒவ்வொரு சோதனையையும் அவளால் எப்படி எதிர்த்துப் போராடி வெற்றி கொள்ள முடிந்தது? வாழ்க்கையில் அவள் கொண்ட குறிக்கோளே அவளை இந்த நிலைக்கு உயர்த்திற்று. காவிரிப்பூம்பட்டினத்தை விட்டு வெளிப்பட்டரியாத ஒருத்தி, ஒரு காவதம் கடந்தவுடன் 'மதுரைமுதுர் யாது?'⁶⁰ என வினவும் ஒருபேதைப் பெண், 'தேராமன்னா! செப்புவதுடையேன்'⁶¹ என்று பேசும் நெஞ்சுரத்தைத் திடீரென்று பெற்றுவிட்டாளா? அவளுடைய அடிமனத்தின் ஆழத்தில் நிறைந்திருந்த உரமும் குறிக்கோளும் சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது இவ்வாறு அவளை வளர்த்துவிட்டன.

மணிமேகலை வரலாறும் இவ்வாறானதே யாகும். சமுதாயத்தின் பிரதிநிதியாக உதயகுமரன் தோன்றுகிறான். பெண்கள், அதுவும் கணிகையர் குலத்தில் பிறந்துவிட்ட பெண்கள், ஆண்களின் வெறித்தனத்துக்கு இரையாக அமையவேண்டியவர்கள் என்று எண்ணி அதை வெளிப்படையாகவும் பேசும் இயல்புடையவன் உதயகுமாரன். அவன் அவ்வாறு பேசிவிட்டு அவளை அடையவேண்டும் என்றும் கூறுகிறான். அவன் தன்னை அவமதித்துப் பேசியதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் பால் தன் மனம் செல்வதை வெளிப்படையாகக் கூறும் மணிமேகலை,

'கற்புத் தானிலன்; நற்றவ உணர்விலன்;
வருணக் காப்பிலன்; பொருள் விலை யாட்டி என்று,
இகழ்ந்தனன் ஆகிநயந்தோன் என்னாது
புதுவோன் பின்றைப் போனது என்னெஞ்சம்
இதுவோ அன்னாய் காமத்து இயற்கை?'⁶²

என்று பேசுகிறான். ஒரே பிறப்பில் இத்தகைய மனநிலையிலிருந்து உயர்ந்து வீடுபேறடையும் நிலையை எய்துகிறான் மணிமேகலை. இந்த வளர்ச்சிக்குக் காரணம் யாது? அவளுடைய நெஞ்சுரமும் ஆன்ம முன்னேற்றம் அடையவேண்டும் என்ற குறிக்கோளுமே யாகும். இந்த இரு பெண்கட்கும் பொது இயல்புகள் பல உண்டு. துன்பம் கண்டு மனம் தளராமை; உற்ற நோய் நோன்றல்; தாங்கள் அனுபவிக்கும் துயரத்திற்குக் காரணம் யார் என்று அறிந்திருந்தும் குறைகூறாமை; தம் நெஞ்சுரம் ஒன்றே துணையாகக்கொண்டு எதிர்வரும் துன்பங்களை அமைதியுடன் ஏற்று வாழ்தல்; பிறர் துயர் துடைக்க முன்வருதல் என்பவற்றுடன் ஒரு குறிக்கோளைக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தல் என்பவை அப்பொது இயல்புகளாம்.

இந்த இரண்டு தமிழ்க் காப்பியங்களின் தலைவிமார்கள் இவ்வாறு படைக்கப்பெற்றுள்ளமை சேக்கிழாரின் உள்ளத்தைக் கவர்ந்திருக்கவேண்டும். தமிழ் மண்ணில் தோன்றிய இரு காப்பியங்களும் இத்தகைய நுண்மையான கருத்தைக் காப்பியப் பொருளாக வைத்து அமைக்கப் பெற்றதை அறிந்த சோழ அமைச்சர் இதனை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள முடிவு செய்துவிட்டார். அவருடைய காப்பியமும் நெஞ்சுரத்தைக் கொண்டவர்கள் வரலாறுகளைக் குறிப்பதாக அமையவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய ஒரு வளர்ச்சி தமிழகத்தில் தோன்றி வளர்ந்த முறையை மறுபடியும் நினைவுக்குக் கொண்டுவரல் வேண்டும்.

வீரத்தையும், காதலையும் புகழ்ந்த நெடும் பாடல்கள் நாளடைவில் வளர்ச்சி அடைந்து வாழ்க்கையை முழுவதுமாக வாழவேண்டிய குறிக்கோள்கள் மனிதனிடம் இருத்தல் வேண்டும் என்பதை மதுரைக்காஞ்சி மூலம் கோடிட்டுக் காட்டின. அதன் பின்னர்த் தோன்றிய திருமுருகாற்றுப்படை இந்தக் குறிக்கோளை இன்னும் சற்று வளர்த்துவிட்டது. வாழ்வை முழுவதுமாக வாழ்ந்தாலும் மனிதனுக்கு மனம் என்ற ஒன்று உண்டு. அந்த மனம் அமைதியடையவேண்டுமானால் குறிக்கோளில் ஓரளவு மாற்றம் வேண்டும். அந்த மாற்றம் என்பது இறையனார்வு பெற்று 'சேவடி படரும் செம்மல் உள்ளமுடன்' ⁶³ வாழவேண்டும்' என்று கூறிற்று. குறிக்கோள் சேவடி படர்வது, அதற்குரிய சாதனம் செம்மல் உள்ளம், இவை இரண்டும் அமைந்தவர்கள் பெறும் பயன்

'இருள்நிற முந்நீர் வனை இய உலகத்து
ஒரு நீயாகத் தோன்ற விழுமிய
பெறலரும் பரிசில்.....' ⁶⁴

ஆகும் என்று அதே திருமுருகாற்றுப்படை கூறிச் சென்றது. சங்கப் பாடலில் கூறப்பெற்ற இந்த உறுதி, குறிக்கோள் இரண்டையும் பெற்றவர்கள் பெண்களேயாயினும் வீடுபேற்றை அடைய முடியும் என்பதைத் தமிழ்க் காப்பியங்கள் இரண்டும் வடித்துக் காட்டின.

இந்த வளர்ச்சி இடையில் தோன்றிய காப்பியங்களில் காணப்படாமல் மறைந்துவிட்டன என்றாலும் சேக்கிழார் இந்த வளர்ச்சியை உணர்ந்துகொள்கிறார். ஒரு காப்பியம் என்பது நன்னெறியைப் புகட்டுவதுடன், அந்நெறியைக் கடைப்பிடித்து எவ்வாறு காப்பிய மாந்தர்கள் உயர்ந்தனர் என்பதையும் குறிப்பாகக் காட்டிச் செல்லவேண்டும். 'குறிக்கோளுடன்

வாழ்வதே மனித வாழ்க்கையின் தனிச் சிறப்பாகும்' என்ற உண்மையை மதுரைக்காஞ்சி முதன் முதலாக அறிவிக்க, அக் குறிக்கோள் எத்தகையதாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதைத் திருமுருகாற்றுப்படை விளக்கம் செய்ய, அத்தகைய குறிக்கோளை மேற்கொண்டு வாழ்பவர்கள் பெண்களாயினும் சமூகம் ஒதுக்கும் கணிகையராயினும் அவர்கள் உயர்ந்து, யாவராலும் தொழப்படுவர் என்பதைச் சிலம்பும் மேகலையும் விவரிக்க இக் கருத்து தமிழ்ப் பண்பாட்டின் சாரமாக வளர்ந்து வந்ததை அறிய முடிகிறது. இடைக் காலத்தில் இது மறக்கப் பட்டாலும் சேக்கிழாரால் மறுபடியும் அறியப்பெற்று அவருடைய காப்பியத்தில் புத்துயிர் பெறுகிறது. மறைந்து கொண்டிருந்த தமிழர் பண்பாட்டின் உயிர் நாடியை அறிந்து, தேடி எடுத்துப் புத்துயிர் ஊட்டிய பெருமை சேக்கிழாருக்கே உரியதாகும். சேக்கிழார் பாடிய காப்பியத்தின் ஆணிவேர் போன்று விளங்கும் அடிப்படை, நெஞ்சுரம்-குறிக்கோள் என்ற இரண்டே ஆகும். எனினும் அவர் யாத்த காப்பியம் ஏனைய காப்பியங்கள் போல் அல்லாமல் தனித்தன்மை பெற்று விளங்கலாயிற்று.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியம் - எழுத்து-1-1-1; 1-1-8; 1-1-33
2. தொல்காப்பியம் - எழுத்து-நூல்மரபு-உரைவளம் - ஆ. சிவலிங்கனார் பக்கம் 86-88
3. தொல்காப்பியம் - எழுத்து 1-1-15, 16, 17
4. தொல்காப்பியம்-செய்யுளியல் 78
5. தொல்காப்பியம்-செய்யுளியல் 171
6. தொல்காப்பியம்-செய்யுளியல் 235-239
7. தொல்காப்பியம்-அகத்திணையியல் 53
8. புறநானூறு 228, 246, 280
9. புறநானூறு 166, 305
10. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை 163
11. Tamil Heroic poetry
12. Tamil Heroic poetry 31

13. Tamil Heroic poetry 127
14. Tamil Heroic poetry 125
15. Tamil Heroic poetry 137
16. Tamil Heroic poetry 49
17. Tamil Heroic poetry 51
18. புறநானூறு 63
19. புறநானூறு 166
20. புறநானூறு 126
21. புறநானூறு 200(13)
22. புறநானூறு 201(7)
23. தொல்காப்பியம்-புறத்திணை இயல் 36
24. Tamil Heroic poetry P 136
25. நன்னூல் சூத்திரம் 9-மயிலைநாதர் மேற்கோள்
26. இறையனார் களவியல் உரை பக்கம் 7
27. தொல்காப்பியம்-செய்யுளியல்-பேராசிரியம்-கணேசையர் உரை-பக். 612
28. தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் 236, 238
29. புறநானூறு 66
30. புறநானூறு 7, 224
31. புறநானூறு 7
32. புறநானூறு 224
33. பொருநராற்றுப்படை 143, 148
34. அகநானூறு 246
35. தொல்காப்பியம்-செய்யுளில் 79
36. தொல்காப்பியம்-செய்யுளில் 171
37. கலித்தொகை (பாலை)-34(17-21)
38. தமிழில் காப்பியக் கொள்கை பக் 75
39. சிலப்பதிகாரம்-அடியார்க்கு நல்லார் உரை
40. From Virgil to Milton-P.1.
41. தொல்காப்பியம்-பொருள்-பொருளியல் 35, 36
42. தொல்காப்பியம்-பொருள்-அகத்திணையியல் 46
43. From Virgil to Milton-P. 16
44. From Virgil to Milton-P. 17
45. தொல்காப்பியம்-பொருள்-செய்யுளில் 166
46. From Virgil to Milton-P. 23
47. From Virgil to Milton-P. 28
48. திருக்கூட்டச்சிறப்பு 9
49. தண்டிஅலங்காரம்-சூத்திரம் 8
50. மதுரைக் காஞ்சி 206, 208
51. மதுரைக் காஞ்சி 232-237

52. மதுரைக் காஞ்சி 191, 192
53. மதுரைக் காஞ்சி 197, 198
54. மதுரைக் காஞ்சி 202-205
55. மதுரைக் காஞ்சி 766-782
56. சிலப்பதிகாரம் இந்திர விழா ஊர் எடுத்த காதை 169
57. சிலப்பதிகாரம்-ஆய்ச்சியர் குரவை-படர்க்கைப் பராவல் 1
58. மணிமேகலை-மலர்வனம் புக்க காதை 98-101
59. சிலப்பதிகாரம்-கானல்வரி 52
60. சிலப்பதிகாரம்-நாடுகாண் காதை 41
61. சிலப்பதிகாரம்-வழக்குரை காதை 50
62. மணிமேகலை-காதை 5 அடி 86-90
63. திருமுருகாற்றுப்படை 62,
64. திருமுருகாற்றுப்படை 293 -295

16. சேக்கிழார் வகுத்த காப்பிய நெறி

இவருக்கு முன்னர்த் தோன்றிய எந்தக் காப்பியத்தையும்
இவர் பின்பற்றவில்லை

சேக்கிழார் வகுத்த காப்பியம் அதற்கு முன்னர்த் தோன்றிய காப்பியங்கள் போல் அல்லாமல் தனித்து விளங்கிற்று என்று சென்ற அதிகாரத்தில் கூறப்பெற்றதைச் சற்று விரிவாகக் காண்டல் வேண்டும். தமிழில் சிலம்பு தொடங்கிப் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய திருத்தொண்டர் புராணம்வரை பல காப்பியங்கள் உள. என்றாலும் காப்பியங்கட்கு இலக்கணங் கூறவந்த பாட்டியல் நூல்கள் ஒன்றாவது இங்குள்ள காப்பியங்களை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு இலக்கணம் வரையவில்லை. மாறனலங்காரமும் காப்பிய இலக்கணம் பேசுகையில் வடமொழிக் காப்பிய அடிப்படையில்தான் பேசுகிறது. பாட்டியல் நூல்கள் பிற்காலத்தெழுந்த சிறு பிரபந்தங்களையே பெரிதாகக் கொண்டு இலக்கணம் வரைந்தன.

பெரியபுராணப் புற அமைப்பு அன்றிருந்த
காப்பியங்களை ஓரளவு தழுவி அமைந்தது

சேக்கிழாரைப் பொறுத்தவரை அவர் எடுத்துக் கொண்ட காப்பியப் பொருள் ஒரு பெருங்காப்பியம் அமைப்பதற்கு இடந்தருவதன்று. அவருடைய காலத்தில் சிந்தாமணியும் கம்பனும் மக்கள் மத்தியில் நன்கு பயிலப்பட்டிருந்தன வாகலின் அவற்றின் அமைப்பு முறையை முற்றிலுமாக மாற்றுதல் அவருக்கும் முடியாத ஒன்றாகிவிட்டது. எனவே திருத்தொண்டர் புராணத்தின் புற அமைப்பை அன்று வழக்கிலிருந்த காப்பியங்களின் அடிப்படையில் நாட்டுச் சிறப்பு நகரச் சிறப்பு என்ற உறுப்புக்களுடன் அமைக்கின்றார். அவர் முன்னோடியாகக் கொண்ட சிலம்பு, மேகலை என்று இரண்டு காப்பியங்களின் புறக் கட்டமைப்பைச் சேக்கிழார் மேற்கொள்ள முடியாதபடிச் காப்பியங்களின் வடிவம் பத்து நூற்றாண்டுகளில் மாறிவிட்டது.

கண் எதிரில் நிற்கும் பொதுத்தன்மையைக் கவிஞர் கண்டு கொண்டார். எனவேதான் 'தொண்டு' என்ற ஒரு பண்பையே காப்பியத் தலைமை ஏற்குமாறு செய்துவிட்டார். சுந்தரரை நீங்கிய பிற அடியார்கள் வாழ்வில் தொண்டு இடம் பெற்றது போல் சுந்தரர் வாழ்வில் தொண்டு அத்துணை அளவு இடம் பெறவில்லை என்பது தெளிவு. அப்படியானால் சுந்தரரிடம் அவர் அன்பு பாராட்டவில்லையா? பேரன்பு பாராட்டினார்; ஆனால் காப்பியத் தலைவர் என்ற முறையில் அன்று! தாம் காப்பியம் எழுத மூலகாரணமாக அமைந்த வரலாறுகளைத் தொகுத்துக் கொடுத்தவர் என்பதற்காகவே நன்றி பாராட்டுகிறார்.

சேக்கிழார் சருக்கப் பிரிவினையில் கூடச் சுந்தரரைப் பின் பற்றுகிறார்

தம் காப்பியக் கட்டுக்கோப்பில் சருக்கப் பிரிவினையே சுந்தரரின் திருத்தொண்டத் தொகையின் அடிப்படையிலேயே பிரித்துக் கொண்டார். இதனால் விளைந்த இடர்ப்பாட்டை அறியாதவரல்லர் சேக்கிழார். ஒருசில சருக்கங்கள் நூற்றுக் கணக்கான பாடல்களைப் பெறவும், ஒருசில சருக்கங்கள் ஒரு நூறுக்குட்பட்ட பாடல்களையே பெற்றுள்ளன. முதல் ஐந்து சருக்கங்கள் 1903 பாடல்களையும், வம்பறாவரிவண்டுச் சருக்கம் 1737 பாடல்களையும், பொய்யடியமையில்லாத சருக்கம் 116 பாடல்களையும், கறைக்கண்டன் சருக்கம் 47 பாடல்களையும் பெற்று விளங்குகின்றன. இந்தப் பிரிவினை ஒரு காப்பியத்தின் கட்டுக்கோப்புக்கு ஒவ்வாத முறையில், நிரவல் இல்லாத முறையில் அமைந்துள்ளன. ஏன் இவ்வாறு காப்பியப் புலவர் பிரிவினை செய்ய வேண்டும்? இந்த வரலாறுகளைத் தந்த பெருமகனாருக்கு நன்றி பாராட்டுதற்காகவேயாம். அவர் செய்த பிரிவினை தம் காப்பியக் கட்டுக்கோப்புக்கு ஊறுவிளைவிக்கும் என்று அறிந்திருந்தும் கவிஞர், இந்தப் பிரிவினையை அப்படியே மேற் கொள்கிறார். காரணம் வேறு ஒன்றும் இல்லை. சுந்தரர் பாடிய இத் திருத்தொண்டத்தொகை இறைவனால் அடியெடுத்துக் கொடுக்கப்பெற்றதாகும். இறையருள் முதலடியைத் தொடுக்க அடியவர் பதிகத்தைப் பாடி முடித்தார். ஆதலின் அதன் கட்டுக்கோப்பைக் கலைக்கச் சேக்கிழார் விரும்ப வில்லை. அந்த வரிசை மாறாமல் புராணங்களை அமைக்கின்றார். சுந்தரருடைய வரலாற்றை ஒரேயடியாகப் பாடாமல் ஏயர்கோன் வரலாற்றிலும், கழறிற்றறிவார் வரலாற்றிலும், வெள்ளானைச் சருக்கத்திலும் இடையிடைந்து பாடியதற்குக் காரணமும் இதுவேயாம்.

காப்பிய நாயகராகிய சுந்தரர் முதல், இடை, கடை என்ற பகுதிகளில் வரவேண்டும் என்ற கருத்தால் இவ்வாறு பாடினார் என்று ஆய்வாளர் இதுவரைக் கூறிவந்ததை ஏற்க முடியாதோ என்ற ஐயம் தோள்கிறது. நம்பியாரூரர் பாடிய தொண்டத் தொகையின் முதலடியில் வரும் சொற்களை வைத்துச் சருக்கப் பெயர் ஈந்த காப்பியப் புலவர் திருமலைச் சருக்கம் என்று முதலிலும், வெள்ளாணைச் சருக்கம் என்று ஈற்றிலும்தாமாக இரண்டு சருக்கப் பெயர்களை வழங்குகிறார். ஏயர்கோன் வரலாறும், சேரமான் வரலாறும் சுந்தரர் வரலாற்றுடன் பிரிக்க முடியாதபடிப் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. எனவே தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்திலேயே வரலாறு முழுவதையும் கூறப் புகுந்தால் தொகை வைப்பின் முறையை மாற்ற நேரிடும். அதனைச் செய்ய அஞ்சிய கவிஞர் தொகை போகிற போக்கிலேயே புராணங்களை அமைத்தும்விட்டார். பரவையாரிடம் இறைவனைத் தூதாக அனுப்பினார் என்ற ஒரே காரணத்துக்காகச் சுந்தரர் மேல் தீராத சினங் கொண்டவர் ஏயர்கோன். இந் நிகழ்ச்சி தவிர, அவர் வரலாற்றில் வேறு விசேடச் செய்தி ஒன்றும் இல்லை. தாம் கொண்ட கொள்கையின் எதிராக இறைவனே வந்து பேசினாலும் தம் கொள்கையை மாற்றிக்கொள்ள இணங்காத உறுதிப்பாடுடையவர் ஏயர்கோன். அவருடைய, கொள்கைப் பிடிப்பு, குறிக்கோள் என்பவற்றின் ஆழத்தைக் காட்டவே சுந்தரரை அவரிடம் அனுப்புகிறான் இறைவன். எனவே இந் நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமான தூது சென்ற பகுதியை உடன் கூறினால்தான் ஏயர்கோனை உள்ளவாறு அறிய முடியும். எனவேதான் ஏயர்கோன் வரலாற்றில் தூது நிகழ்ச்சியும் அதற்குக் காரணமான சங்கிலியார் திருமணமும் இடம் பெறுகின்றன.

**திருத்தொண்டத் தொகை வழங்கியமைக்காக
அவரிடம் நன்றி பாராட்டுகிறார்**

தொண்டத் தொகை முறைவைப்பை மாற்றச் சேக்கிழார் விரும்பாதது உண்மை என்றாலும் காப்பிய அமைப்பில் எவ்வளவு தூரம் தாம் உரிமை எடுத்துக் கொள்ளமுடியுமோ அவ்வளவு தூரம் எடுத்துக் கொள்கிறார். தொண்டத் தொகைக்குத் தாம் எவ்வளவு நன்றி பாராட்டுகிறார் என்பதை அறிவிக்கவே ஒவ்வொரு சருக்கத்தின் இறுதியிலும் சுந்தரர்க்கு நன்றியும் வணக்கமும் கூறும் வழக்கத்தை மறவாமல் கடைப்பிடிக்கின்றார். அந்த நன்றிப் பெருக்கின் ஆழத்தைப் பல இடங்களிலும் காணலா

மேனும் ஓர் இடத்தில் மிக மிக அற்புதமாகக் காட்டுகிறார். நான்காவது சருக்கமாகிய மும்மையால் உலகாண்ட சருக்கத்தின் இறுதியில்

‘நேசம் நிறைந்த உள்ளத்தால்
நீலம் நிறைந்த மணிகண்டத்து
ஈசன் அடியார் பெருமையினை
எல்லா உயிரும் தொழ எடுத்துத்
தேசம் உய்யத் திருத்தொண்டத்
தொகைமுன் பணித்த திருவாளன்
வாசமலர்மென் கழல்வணங்க வந்த
பிறப்பை வணங்குவாம்’¹

என்று பாடிச் செல்கிறார். சைவர்கள் போற்ற வேண்டிய சிவனடியார் பெருமையினைச் சுந்தரர் எடுத்துக் கூறினதற்கு மற்றொரு சைவராகிய சேக்கிழார் நன்றி பாராட்டும் பாடலன்று இது. ‘அடியார் பெருமையினை எல்லா உயிரும் தொழ எடுத்துத் தேசம் உய்யுமாறு திருத்தொண்டத் தொகை’ என்ற பெயரில் பாடினாராம். அதனால் அவருக்குத் திருவாளன் என்ற பட்டத்தையும் நல்குகிறார் சேக்கிழார். சிவனடியார் வரலாறுகள் சைவர்கட்குமட்டும் என்ற குறுகிய வட்டத்தில் சேக்கிழார் நிற்கவில்லை. தொண்டு, குறிக்கோள் என்பவற்றை வலியுறுத்தும் வரலாறுகள் இவையாகலின் எல்லா உயிரும், தேசமும் இதனால் பயனடைந்தன என்று கூறுவதை ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டும். தொண்டாகிய பண்பு சைவர்கட்கு மட்டும் உரிய தனியுடைமை அன்று, பிறந்த உயிர்கள் அனைத்துக்கும் தேவைப்படும் பண்பாகலின், அதனை உடையவர்கள் வரலாற்றை மக்கள் அறிய எடுத்துரைத்தவரைத் திருவாளன் என்று போற்றுகிறார்.

காப்பிய நாயகராகச் சுந்தரரைக் கொள்ளவில்லை

காப்பியப் புலவர் வரலாற்று முறைவைப்பில் எவ்வளவு தூரம் தொண்டத்தொகையைப் பின்பற்றுகிறார் என்பதையும் அதற்குரிய காரணத்தையும் அறிய முடிகிறது. இப் பதிகத்தின் பெயர் திருத்தொண்டத் தொகை என்பதாகும். இப் பெயரையார் தந்தார்களா? காப்பியக் கவிஞரே இப் பெயரைத் தந்தார் என்பதை அவர் பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

‘தூரத்தே திருக்கூட்டம் பலமுறையால் தொழுதுஅன்பு
சேரத்தாழ்ந் தெழுந்தருகு சென்றெய்தி நின்றழியா

வீரத்தார் எல்லார்க்கும் தனித்தனி வேறு அடியேன் என்று
ஆர்வத்தால் திருத்தொண்டத் தொகைப் பதிகம் அருள்
செய்வார்' ³

என்ற இப்பாடல் இக் கருத்தை வலியுறுத்தும். திருத்தொண்டர்கள்
தொகை கூறும் அப் பதிகத்தில் தொண்டர் என்ற பெயர் இரு
இடங்கள் தவிர எங்கும் ஆளப்படவில்லை. அடியார்க்கு அடியேன்
என்றுதானே பதிகம் பேசுகிறது. அடியார் தொகை என்று
பெயர் தந்திருந்தால் அதுவே பொருத்தமாக இருத்திருக்கும்.
அதைவிட்டுத் தொண்டத்தொகை என்று ஏன் சேக்கிழார் பெயர்
சூட்டவேண்டும்? அப் பதிகத்தில்

'திருக்குறிப்புத் தொண்டர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' ⁴

என்றும்,

'செங்காட்டங்குடியேய சிறுத் தொண்டர்க் கடியேன்' ⁵

என்றும் வரும் இரண்டு அடியார்கள் பெயர்களில் மட்டுமே
தொண்டர் என்ற பெயர் வருகிறது. இதிலும் ஒரு வியப்பு
என்னையெனில் இந்த இரண்டு பெயர்களும் அந்த அடியார்களின்
இயற்பெயரல்ல; காரணப் பெயர்களாகும். இதனை நன்கறிந்
திருந்தார் சேக்கிழார் என்பதை அப் புராணங்களின் மூலமாகவே
அறிய முடிகிறது. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் வரலாறு கூறப்
புகுந்த கவிஞர்,

'புண்ணியமெய்த் தொண்டர்திருக்
குறிப்பறிந்து போற்றுநிலைத்
திண்மையினால் திருக்குறிப்புத் தொண்டர்
எனும் சிறப்பினார்' ⁶

என்றும், சிறுத்தொண்டர் புராணத்தில்,

'மேதகையார் அவர்முன்பு மிகச்
சிறியராய் அடைந்தார்
ஆதலினால் சிறுத்தொண்டர் என நிகழ்ந்தார்
அவனியின் மேல்' ⁷

என்றும் பாடுகிறார். தொகை முழுதும் அடியார் என்ற சொல்
பயின்றாலும் இந்த இருவருடைய காரணப் பெயர்களும்
சேக்கிழாரை மிகவும் சிந்திக்க வைத்துவிட்டன. பல்லவப்
பேரரசின் மாபெரும் சேனாபதியாக இருந்தவரும், காஞ்சிமா
நகரத்தில் ஏகாலியாக இருந்தவரும் ஒரே பட்டப் பெயரைக்

காரணப் பெயராகப் பெற்றனர். ஒரு சாதாரண ஏகாலியாரை ஒரு சேனாபதியின் சிறப்புக்கு உயர்த்தியது எது? அவருடைய தொண்டு ஒன்றேயாம். எத்தனையோ சேனாபதிகள் இருப்பவும் சுந்தரரால் பாடப்பெறும் சிறப்பைப் பரஞ்சோதியார் என்ற சேனாபதி ஏன் பெற்றார்? அவருடைய தொண்டு ஒன்றாலே அன்றோ? பிற துறைகளில் மலையும் மடுவும் போன்ற வேறு பாடுடைய சேனாபதியும், ஏகாலியாரும் இங்கு இடம் பெற்றது அவர்களிடம் காணப்பெற்ற தொண்டுள்ளம் என்னும் பொதுத் தன்மையால் அல்லவா? எந்த ஒன்றைச் சேக்கிழார் தம் காப்பியத்தின் உயிர்நிலையாக அமைய வேண்டும் என்று கருதினாரோ அதனையே காரணப் பெயராக அடியார்களுள் இருவர் பெற்றுள்ளனர். எனவே தொண்டரின் பெருமையைக் குறிப்பால் உணர்த்தவேண்டிக் காப்பியக் கவிஞர் அடியார் தொகை என்று அப் பதிகத்திற்குப் பெயரிடாமல் 'திருத் தொண்டத் தொகை' எனப் பெயரிட்டார். தொண்டுதான் காப்பியத் தலைமை இடம் பெறவேண்டும் என்று கருதிய கவிஞரின் எண்ணம் வலுப்படும் வகையில் இது அமைந்து விட்டது. எனவே நம்பியாரூரர் காப்பியத் தலைவர் என்று கவிஞர் கருதினார் என்ற வாதம் வலுவிழந்துவிடுகிறது.

சுந்தரர்க்குத் தொடர்பில்லாத சோணாட்டைப் பாட எடுத்துக்கொண்டது ஏன்?

நாட்டுச் சிறப்பில் (படலத்தில்) திருமுனைப்பாடி நாட்டைப் பாடாத காரணம் இதுவேயாம். அப்படியானால் சோணாட்டை ஏன் பாடவேண்டும்? ஒரு கவிஞன் எத்துணைத் தனித்தன்மை வாய்ந்தவனாயினும் அவன் வாழ்ந் காலத்தின் தாக்கத்தை முழுவதும் வெற்றிகொள்ள முடியாது என்ற திறனாய்வாளர் கூற்று மெய்யாகிவிடுகிறது. சிந்தாமணி, துளாமணி, இராமகாதை என்பவை நாட்டு வளம் கூறப்பெற்று மிக அற்புதமாக ஒரு கனவு நாட்டைச் சிருட்டித்துக் கொண்டு பாடிவிட்டன. அவர்க்கு இருந்த வாய்ப்பு என்னையெனில் இம் மாபெரும் துணைக் கண்டத்தின் எங்கோ ஒரு மூலையில் கோசலம், ஏமாங்கதம் என்னும் நாடுகள் இருந்ததாகக் கொண்டு தம் கற்பனை ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு அற்புதமாக நாட்டுப் படலம் பாடும் வாய்ப்பேயாம். அவர்கள் பாடலிற் கண்ட கனவு நாட்டுக்கும், உண்மையான கோசலம், ஏமாங்கதம் என்ற நாடுக்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லை. அக் கவிஞர்களின் கற்பனையில் தோன்றிய அந் நாடுகள் தமிழ் மக்களின் மனத்தில் ஒவ்வோர் இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டன. வரலாற்று

அடிப்படையில் காப்பியம் புனைய வந்த சேக்கிழாருக்கு இத்தகைய வாய்ப்பு இல்லை. அன்றியும் அவர் சோழப் பேரரசின் தலைமை அமைச்சராகவும் இருந்தவர். திருமுனைப்பாடி நாடு எனப்பட்ட (இக்காலத்துத் தென்னார்க்காடு மாவட்டம்) சிறு பகுதியை அப்படிப் புகழ்ந்து பாட முடியாது. எனவேதான் சோணாட்டை நாட்டுப் படலத்தில் பாட எடுத்துக்கொள்கிறார். சிந்தாமணி, கம்பன், துளாமணி என்பவற்றின் நாட்டுப் படலத்துடன் வைத்து ஒப்புமை செய்து பார்க்க எவரேனும் முனைந்தால் அவற்றுடன் போட்டியிடக் கூடிய பெருமை சோணாட்டுக்கே உண்டு. மேலும் அவை கனவு நாடுகள்; சோணாடு உண்மையில் உள்ளது. எனவே அவர் காலத்தின் தாக்கத்தால் சோணாட்டை எடுத்துக்கொண்டார். அன்றியும் தொண்டர் வரலாறுகள் கூறும் காப்பியத்தில் 62 தொண்டர்களில் 31 பேர் வாழ்ந்தது சோணாட்டிலாகும். சோழர்கள் ஆற்றிய சிவத் தொண்டும் மறக்கற்பாலதன்று. இவை அனைத்தின் காரணமாகவே அவர் சோணாட்டை நாட்டுப் படலத்தில் பாட எடுத்துக்கொண்டார். 'படலம்' என்ற பெயர் முன்னைய காப்பியங்களில் காணப் பெற்றாலும் தாம் செல்லும் புதுவழிக்கு ஏற்ப அந்தப் படலம் என்ற பெயரை விட்டுவிட்டுச் 'சருக்கம்' என்கின்ற பெயரை மேற்கொண்டார்.

அன்றியும் 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9ஆம் நூற்றாண்டு முடிய வடமொழிக்கும் வைதிகத்துக்கும் தலைமையிடம் தந்த பல்லவர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த திருமுனைப்பாடி நாட்டைப் பாடுவதைக் காட்டிலும் தமிழை வளர்த்த சோழர் நாட்டைப் பாடுவது பொருத்தம் என்றும் அவர் கருதியிருக்கலாம்.

'பாட்டியல் தமிழுரை பயின்ற எல்லையுள்
சோட்டுவர் பனிவரைக் குன்றின் உச்சியில்
தூட்டிய வளர்புலிச் சோழர் காவிரி
நாட்டியல் பதனையான் நவிலல் உற்றனன்' 8

என்று பாடும்பொழுது 'தமிழுரை பயின்ற எல்லையுள்.... வளர்புலிச் சோழர்' எனக்கூறும் பகுதி பின்னர் இக் காப்பியத்தில் தமிழுக்கு இவர் தரப்போகும் ஏற்றத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்த எழுந்த பகுதி என்றே கொள்ளத்தகும்.

கவிஞனும் மனிதன்தான்; அவனுக்கும் பிறரைப்போல விருப்பு வெறுப்புக்கள் இருக்கத்தான் செய்யும். சேக்கிழார் பிறந்தது தொண்டை நாட்டில், வாழ்ந்ததும், நூல் செய்ததும் சோணாட்டில். என்றாலும் தொண்டை நாட்டை அவரால்

மறக்கமுடியவில்லை. அதற்குரிய சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது தம் நாட்டுப்பற்றை அவர் அற்புதமாக வெளியிடுகிறார். காஞ்சியில் வாழ்ந்த திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணத்துள் அவர் வரலாற்றை 16 பாடல்களில் பாடி முடித்துவிடுகிறார். 128 பாடல்கள் கொண்ட அப் புராணத்தில் 112 பாடல்கள் தொண்டைநாட்டின் சிறப்பையும் காஞ்சியின் சிறப்பையும் கூறுவனவாக அமைந்துள்ளன எனில் அவருடைய மன நிலையை அறிய இப்பகுதி உதவிபுரிகின்றது.

மனுநீதிக் கதை ஏன் இடம்பெற்றது?

நாட்டுச் சிறப்பு என்ற பகுதியில் சோணாட்டின் சிறப்பைக் கூறக் காரணம் எதுவாக இருக்கும் என்பதை ஒருவாறு ஊகிக்க முடிகின்றது. அப்படியானால் அச் சோழர்களின் தலைநகரங்களாக விளங்கிய காவிரிப்பூம்பட்டினம், உறையூர், தஞ்சை, கங்கை கொண்ட சோழபுரம் என்பவற்றுள் ஒன்றை எடுத்து நகரச் சிறப்புப் பாடியிருக்க வேண்டுமே? அவ்வாறு செய்யாமல் என்றுமே சோழர் தலைநகராக இருந்திராத திருவாரூர்ச் சிறப்பை ஏன் பாடவேண்டும்? என்ற வினாத் தோன்றியே தீரும். சந்தரர் காப்பிய நாயகர் என்று கொண்டவர்கள் அவர் பரவையை மணந்து நெடுநாள் வாழ்ந்தது திருவாரூரில் ஆகையால் அவ்வூரைப் பாடினார் என்று அமைதி கூறினர். அக் கருத்தை ஏற்காமல் 'தொண்டு' என்ற பண்பே காப்பியத் தலைமை ஏற்பது என்று கொள்ளும்பொழுது திருவாரூரை ஏன் பாடவேண்டும் என்ற வினா மறுபடியும் தோன்றத்தான் செய்யும்?

திருவாரூரைத் தேர்ந்தெடுத்ததன் மூலம் சேக்கிழார் பல பயன்களை ஒருசேரப் பெறவைக்கின்றார். இதுபற்றி மூன்னரே விரிவாக ஆயப்பெற்றுள்ளது. மன்னன் என்பவன் மக்களுக்குத் தொண்டு புரிவதே தன் கடமை என்பதை உணர்ந்தவனாக இருத்தல் வேண்டும்.⁹ தொண்டு செய்ய முற்படுபவன், அவன் தொண்டை ஏற்கும் உயிர்களுள் மாடு என்றும் மனிதன் என்றும் மன்னன் என்றும் குடிமகன் என்றும் எத்தகைய வேறுபாட்டையும் காண்டல் தகாது என்பதை விளக்க மனுநீதி மன்னன் கதை பயன் பட்டது. அக்கதை நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்பெறும் இடம் திருவாரூர். ஆதலின், அவ்வூரைப் பாட எடுத்துக்கொண்டார். தொண்டர் என்ற நிலையை அடைந்துவிட்டவர்கள் அரசனாயினும் ஆண்டியாயினும் தொண்டு ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டுவாழ்வார் என்பதைக் காட்டவே இக் கதை பயன்பட்டது. அறுபான்மும்மை நாயன்மார்கள் போல மனுநீதி, வரலாற்று நாயகன் அல்லன்.

வரலாற்று நாயகர்களாக வாழ்ந்த சோழர்களுள் இத்தகைய பண்பாடுடையார் யாரும் இல்ர். அவர்கள் வரலாற்றையும், அவர்கள் தலைநகரையும் பாடுவதானால் நடவாத ஒன்றைப் புனைந்துரையாக அவர்கள் வாழ்வில் ஏற்றிக் கூற நேரிடும். இந்த இக்கட்டில் அகப்படாமல் முற்றிலும் செவிவழிக் கதையான மனுவையும் அவன் ஆண்டதாகக் கூறும் திருவாருரையும் எடுத்துக் கொண்டார் என்பதே நேரிது.

சோணாட்டையும், திருவாருரையும் பாடிய முறையில் அவருக்கு முன்னர்த் தோன்றிய காப்பியங்களின் நாடு, நகரப் படலங்களுடன் ஒப்ப வைத்து எண்ணத்தகுந்த சிறப்புடன் பாட முடிந்தது. கற்பனை நாட்டை, நகரத்தைப் பாடிய அவர்கள் எவ்வளவு சிறப்புடன் பாடினரோ அதே சிறப்புடன் வரலாற்றுச் சிறப்புடைய நாட்டையும் நகரத்தையும் பாடமுடிந்தது. தங்கள் காப்பியத்துக்கு ஏற்ற முறையில் அவர்கள் நாடு, நகரப் படலங்களைப் படைத்தனர். இக் கவிஞரும் தம் காப்பியத்துக் கேற்ற வகையில் நாடு, நகரச் சிறப்புக்களை அமைத்துக் கொண்டார் என்று காணமுடிகின்றது.

ஏனைய காப்பியப் புலவர்களைப் போல ஒரே ஒரு காப்பியத் தலைவனையும் அவன் வாழ்ந்த நாட்டையும், அவன் வசித்த ஊரையும் பாடமுடியாத நிலையிலுள்ள சேக்கிழார் எவ்வளவு அழகாக இந்த இக்கட்டான நிலையை எதிர் கொண்டு அதில் வெற்றியும் பெறுகிறார் என்பதை ஒருவாறு காணமுடிகின்றது.

உபமன்யு முனிவரின் கதை ஏன் இடம்பெற்றது?

இனி இதற்கு மேலும் ஒருபடி சென்று அவர்கள் செய்யாத ஒரு செயலையும் செய்கின்றார். நாடு பாடும் புலவர்கள் அதிலுள்ள மலை, ஆறு என்பவற்றைக் கற்பனை நயத்துடன் பாடுவது இயற்கை. சோணாட்டையும், திருவாருரையும் பாட முன்வந்த சேக்கிழாருக்கு ஓர் ஐயம் தோன்றுகிறது. தமிழகம் முழுவதிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்துள் வாழ்ந்த தொண்டர்களின் வரலாற்றைப் பாடும் பொழுது எவ்வளவு தக்கமுறையில் சோணாட்டையும், திருவாருரையும் புகழ்ந்தாலும் பிற பகுதிகளைப் பற்றிக் கூறுவில்லையே என்ற ஐயம் தோன்றியது போலும். ஒரு நாட்டை விட்டுவிட்டு, ஒரு பிரதேசம் அதாவது தமிழ் நல்லுலகம் முழுவதையும் வளங்கூற எடுத்துக் கொள்வது என்றால் காப்பிய மரபுடன் மோதுவதாக முடியும். அதே நேரத்தில் தமிழுலகம் முழுவதிலும் வாழ்ந்தவர்கள் பெருமையைக் கூறவேண்டுமானால் தமிழகம் முழுவதையும் புகழவேண்டும்.

இந்த இக்கட்டான நிலைக்கு அற்புதமாகத் தீர்வு காண்கிறார். ஏனைய காப்பியப் புலவர்கள் செய்யாத ஒன்றைச் செய்வதன் மூலம் இதைச் சாதிக்கின்றார். நம்பியாழரருடைய வரலாற்றை உபமன்யு முனிவர் ஏனைய மாதவர்கட்குச் சொல்கின்றார் என ஒரு தோற்றுவாய் செய்துகொண்டு தென்திசையின் சிறப்பு, தமிழகத்தின் சிறப்பு என்பவற்றைப் பாடுகின்றார். அதிலும் அது பிற காப்பியங்களின் வேறுபடாதிருக்க இப்பகுதிக்குத் 'திருமலைச் சிறப்பு' எனத் தலைப்பு வழங்கிவிடுகின்றார். தாம் கூறவந்த சைவ சமயத்தின் தனி நாயகனான சிவபெருமான் உறையும் கயிலை மலையின் சிறப்பைக் கூறி அத்தகு கயிலையில் உபமன்யு முனி சுந்தரர் வரலாற்றைப் பிறருக்குக் கூறுகின்றார் எனத் தோற்றுவாய் செய்து கொண்டு பின்வரும் கருத்துக்களை அப் பகுதியில் பேசுகின்றார்.

‘மாதவம் செய்த தென்திசை வாழ்ந்திடத்
தீதிலாத் திருத்தொண்டத் தொகைதர’¹⁰

ஆலாலசுந்தரர் பிறந்தார் என்கிறார். ஏனைய திசைகளை விடத் தென்திசை எவ்விதத்தில் உயர்ந்தது? என்று முனிவர்கள் கேட்க உபமன்யு கூறுவதாகத் தமிழகத்தின் பெருமையைப் பேசுகிறார் கவிஞர்.

.....
அத்தன் நீடிய அம்பலத் தாடும்மற்(று)
இத்திறம் பெறலாம் திசை எத்திசை?
.....
மாதொர் பாகனார் ஆரூர் மலர்ந்ததால்
‘காஞ்சி என்று உம்பர் போற்றும் பதியும் உடையது’
‘செங்கையாளர் ஐயாறும் திகழ்வது’
‘பூசனைக்குப் பொருந்தும் இடம்பல
பேசில் அத்திசை ஒவ்வா பிறதிசை’¹¹

என்ற இப் பாடல்கள் மூலம் அவருடைய காப்பியம் ஏனைய காப்பியங்கள் போல் இல்லாமல் தனித்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்கும் என்பதையும் குறிப்பாகப் பெறவைக்கின்றார்.

சிலம்பு முதல் கம்பன் வரைத் தோன்றிய காப்பியங்களை ஆக்கிய கவிஞர்கட்கும், சேக்கிழாருக்கும் பல வேறுபாடுகள் உண்டு. இளங்கோ, சாத்தனார், பெருங்கதை ஆசிரியர்

(கொங்குவேள்), திருத்தக்கதேவர், தோலாமொழித்தேவர், கம்பன் என்ற வரிசையில் யாரும் நாட்டை ஆளும் அமைச்சராக இருந்ததில்லை. தமிழகம் எங்கும் சுற்றித் திரிந்து அதன் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழும் மக்களையும், அவர்கள் வாழ்க்கை முறைகளையும், அவர்கள் வாழ்வில் உள்ள குறைவு நிறைவுகளையும் இவர்கள் யாரும் காணவில்லை. இளங்கோ, சாத்தனார் என்ற இருவர் தவிர ஏனையோர் காப்பியங்கள் தமிழகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட பிரதேசங்களில் வழங்கிய கதைகளின் தழுவலாக லின் தமிழகத்தைச் சுற்றிப் பார்த்து இவர்கட்கு ஆகப்போவது ஒன்றும் இல்லை என்ற வாதம் எழலாம். ஆனால் தமிழ் நாட்டில் தோன்றிய தமிழ்க் கவிஞர்கள் அன்று முதல் இன்றுவரை எந்தப் பிரதேசக் கதையை எடுத்துக்கொண்டு காப்பியம் புனைந்தாலும் தமிழ்நாட்டை மறப்பதே இல்லை. அவர்கள் காப்பியத்தில் வரும் நாட்டின் பெயரைச் சொல்லி வருணிக்கத் தொடங்குகையில் தமிழ்நாட்டைத்தான் வருணிப்பார்கள். ஏமாங்கத நாட்டைப் பாடிய திருத்தக்கதேவரும், அரேபியாவைப் பாடிய உமறுப்புலவர் என்ற சீறாப்புராண ஆசிரியரும், எருசலேம் நாட்டை வருணிக்கும் இரட்சன்ய யாத்திரிக ஆசிரியர் கிருஷ்ணப் பிள்ளையும் இவ் விதிக்கு விலக்கல்லர். எனவே இவர்கள் தமிழகத்தையாவது முழுவதும் சுற்றி வந்திருப்பரேல் நால்வகை நில மக்களின் வாழ்க்கை முறையை ஒருவாறு புரிந்து கொண்டிருக்க முடியும். என்ன காரணத்தாலோ இது நடைபெற வில்லை.

மெய்ம்மைகட்கு முதலிடம் தந்து பாடியவர் இவர் ஒருவரே

இந்தக் காப்பியக் கவிஞர்கட்கு எதிரே சேக்கிழார் ஒருவர் மட்டும் தனித்து விளங்குகிறார். தலைமை அமைச்சர் என்ற முறையில் நாட்டின் இண்டு இடுக்குகள் எல்லாம் சுற்றி அங்குள்ள கோயில் கல்வெட்டுக்கள், வாழ்ந்த நாயன்மார்கள் பற்றிய செவிவழிக் கதைகள், என்பவற்றை விடாமல் அறிந்து தொகுத்து வைத்துள்ளார். ஏனைய காப்பிய ஆசிரியர்கள் போல் அல்லாமல் உண்மையில் இத் தமிழக எல்லைக்குள் வாழ்ந்த வரலாற்று நாயகர்கள் பற்றிப் பாட முடிவு செய்தமையின் இவ்வாறு ஒவ்வோர் இடமும் சென்று வரலாற்று அடிப்படையில் மெய்ம்மைகளை (Facts) சுண்டறிய முற்பட்டார். திருஞானசம்பந்தர் திருவிழிமிழலையில் தந்து மதுரை சென்ற வழியைச் சேக்கிழார் வருணிக்கிறார். இன்றும் அதுவே வழியாக அமைந்ததுள்ளதை அறியலாம். சோழ மன்னர் ஈடுபட்டுப் படித்த சிந்தாமணியில் அவன் மனம் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கவே அவன் வேண்டுகோளின்

படிப் பெரியபுராணம் இயற்றினார் என்று சேக்கிழார் புராணம் கூறும் செய்தி உண்மைக்கு முற்றிலும் புறம்பானதாகும். மிக நீண்ட காலமாகவே இத்தகைய ஒரு காப்பியத்தைப் பாட வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருந்த அமைச்சர் அதற்குரிய தகவல்களைச் சேகரிப்பதில் பெரிதும் கவனம் செலுத்தியதாக நினைய வேண்டியுள்ளது. அரசன் கேட்டுக் கொண்டான் என்ற உற்சாகத்தில் திடீரென்று யாத்த காப்பியமன்று பெரியபுராணம்.

தமக்கு வழிகாட்டியாக இருந்த நம்பியாரூரரின் திருத் தொண்டத் தொகையும், அதனை ஓரளவு விரித்து ஒதிய நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் பழுதறக் கற்ற இக் கவிஞர் இவை இரண்டிற்கும் அப்பால் நாயன்மார்கள் பிறந்த ஊர்தோறும் சென்று வரலாற்று உண்மைகளையும், செவிவழிச் செய்திகளையும் சேகரித்து அவற்றை நம்பியின் திருவந்தாதியுடன் ஒப்பிட்டு நீண்ட ஆய்வு நடத்தியுள்ளார். சுந்தரரின் தொண்டத் தொகை இறையருள் உந்துதலினால் பாடப் பெற்றதாகலின் அதனை அப்படியே ஏற்றுக் கொண்டார் சேக்கிழார். ஆனால் நம்பியாண்டார் நம்பியின் அந்தாதியை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. நம்பி சுந்தரர் போல இறையருளைப் பெற்றுத் திருவந்தாதியைப் பாடினார் என்பதையும் சேக்கிழார் ஒப்பவில்லை. அன்றியும் முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் நம்பியின் உதவியுடன் திருமுறைகளைக் கண்டெடுத்து நம்பி திருமுறைகளாக வகுத்தார் என்று திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுவதையும் சேக்கிழார் ஏற்றதாகத் தெரியவில்லை. திருமுறை கண்ட புராணம் கூறும் செய்திகட்கு வேறு ஆதாரம் இன்றேனும் அதனை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளும் இந்நாள் தமிழ் அறிஞர்கள் சிலர் இந்த மாபெருஞ் செய்தியைச் சேக்கிழார் ஏன் குறிக்கவில்லை என்பதனை ஏனோ ஆயாமல் விட்டு விட்டனர். தொண்டத்தொகை பாடினார் எனச் சுந்தரர்க்குத் திருவாளன் எனப் பட்டம் வழங்கிய சேக்கிழார் அந்தப் பதிகமும் பிற தேவாரங்களும் உலகம் பெற்று உய்யுமாறு உதவியவர் நம்பி களும் இராசராசனும் என்பதை நம்பியிருந்தால் அதனைக் குறிக்காமல் விட்டிருப்பாரா? திருமுறைகளும் தொண்டத் தொகையும் நம்பி இல்லையானால் இல்லை என்பதல்லவா திருமுறைகண்ட புராணக் கதை? அப்படிச் கூறுவதில் கடுகளவு உண்மை இருப்பின் இந்தப் பாடலுடன் இன்னும் ஒரு பாடல் இயற்றி நம்பிக்கு நன்றி செலுத்தியிருப்பார் சேக்கிழார். எனவே இது பிற்காலத்தார் கட்டுக் கதை என விடற்பாலதே! நம்பி திருவந்தாதியிற் கூறும் பல செய்திகளைச் சேக்கிழார் குறிக்காமல் விட்டு விடுகிறார்.

நம்பியாண்டார்நம்பி திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியைப் பாடிச் சுந்தரரின் சுருங்கிய ஒவ்வோர் அடிக்கும் ஓரளவு விளக்கம் தந்தார் என்று கூறி அதற்கு நன்றி பாராட்டுகிறார் சேக்கிழார்.

‘அந்த மெய்ப்பதி கத்து அடியார்களை
நந்தம் நாதனாம் நம்பியாண்டார் நம்பி
புந்தி ஆரப்புகன்ற வகையினால்
வந்தவாறு வழாமல் இயம்புவாம்’ ¹²

என்ற முறையில் நம்பியின் உதவியைப் போற்றும் சேக்கிழார் அந்த நம்பிகள் தேவாரங்களைக் கண்டெடுத்ததாகவோ அவற்றைத் திருமுறைகளாக வகுத்ததாகவோ குறிப்பிடவில்லை என்பது சிந்திக்கத்தக்கது திருத்தொண்டத் தொகை பாடித் தந்தமைக்குச் சருக்கந்தோறும் சுந்தரருக்கு நன்றிபாராட்டும் காப்பியக் கவிஞர் அதனை விரித்து அந்தாதியாகப் பாடிய நம்பியை இந்த ஓர் இடத்தில் போகிற போக்கில் குறிப்பிட்ட தன்றி வேறு யாண்டும் குறிப்பிடவே இல்லை. வரலாற்று அடிப்படையில் மெய்ம்மைகளை ஊர்தோறும் சென்று சேகரித்த சேக்கிழாருக்கு, இந்த அடிப்படையில் இல்லாமல், செவிவழிக் கதைகளை மட்டும் நம்பி அந்தாதி பாடிய நம்பியிடம், அதிக நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை.

‘திருமுறை கண்ட புராண’ ஆசிரியர் யார்

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் முதல் இராசராசன் காலத்தர் அல்லர்; அவர் முதல் ஆதித்த சோழன் காலத்தவரே என்பதை அரும் பாடுபட்டு நிறுவும் பேரறிஞர் கா. வெள்ளைவாரணனாரும் திருமுறைகண்ட புராணத்தையும், சேக்கிழார் புராணத்தையும் வேத வாக்காக நம்புவது வியப்பை அளிக்கிறது. ¹² இவ்விரண்டு புராணங்களையும் உமாபதிசிவம் செய்தார் என்ற கருத்து எப்படி எப்பொழுது வந்ததோ தெரியவில்லை. 1859இல் காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியார் வெளியிட்ட பெரியபுராணப் பதிப்பில், திருமுறை கண்ட புராணம் உளது. ஆனால் அதில் ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிடப் பெற வில்லை. நாவலர் பெருமான் பெயர் தாங்கி 1898இல் வெளிவந்த பெரியபுராணம் முதற் பதிப்பு, சதாசிவப் பிள்ளையால் வெளியிடப் பெற்றது. அதில் திருமுறைகண்ட புராணம் இடம்பெறவில்லை. 14 ஆண்டுகளில் பின் இதே சதாசிவப்பிள்ளை இரண்டாம் பதிப்பை வெளியிட்டபொழுது திருமுறை கண்ட புராணத்தையும் சேர்த்து வெளியிட்டார். ஆனால் ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிடவில்லை. மூன்றாம் பதிப்பு வரை அவ்வாறே தொடர்ந்தது. பின்வந்த பதிப்புகளில் யாரோ உமாபதி சிவாச்சாரியார் தான் திருமுறைகண்ட புராண ஆசிரியர் எனச் சேர்த்து விட்டனர். 1888இல் ஆறுமுகத் தம்பிரான் உரையுடன் வந்த பதிப்பிலும் திருமுறை கண்ட புராண ஆசிரியர் பெயர் குறிப்பிடப்பெறவில்லை. (இச் செய்திகளை நூலாசிரியனுக்குத் தந்துதவியவர், பெரியபுராண ஆராய்ச்சி

அறிஞர் சேக்கிழார் அடிப்பொடி, திரு. டி. என். ராமச்சந்திரன் அவர்கள்) இதன் பயனாக விளைந்த தொல்லைகள் இன்னும் தீர்ந்த பாடில்லை. சைவ நன்மக்களால் பெரிதும் போற்றப்படும் உமாபதிசிவம் என்ற பெயரைத் தலைப்பில் யாரோ அச்சிட்டதற்காக அதிற் கூறப் பெற்ற அத்தனையையும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என நினைப்பதும் பொருத்தமாகப் படவில்லை.

சேக்கிழார் காப்பியத்தின் உயிர்நாடி எது

இன்று வரைச் சேக்கிழார் பற்றி ஆய்வர்கள் அனைவரும் சைவத் திருமுறைகளில் ஒன்றாகிய பெரியபுராணத்தைப் பாடினவர் என்று மட்டுமே கொண்டு சமயக் கண்ணோட்டத் துடனேயே அவரையும் அவரது படைப்பையும் ஆய்கின்றனர். சேக்கிழார் காப்பியம் பொதுவாக மக்கள் அனைவருக்கும், சிறப்பாகத் தமிழருக்கும், வாழ்க்கையில் ஒரு குறிக்கோளுடன் வாழவேண்டும் என்ற பேருண்மையைப் போதிக்கவும் தொண்டின் பெருமையைப் பறைசாற்றவும் தோன்றிய நூல் என்பதனை மறந்து விட்டு அதனை ஆயப்புகுவது சரியன்று. இந்த அறிவு புகட்டும் பணியைக் காப்பியம் மேற்கொண்டுள்ள நுணுக்கத்தைச் சமயவாதிகள் மறந்து விட்டனர்!

தொண்டு என்ற பண்பே தலைமை பெறுகிறது

இவ்வாறு கூறுவதால் அவர் சமயத்தைப் புறக்கணித்தார் என்று கருதிவிட வேண்டியதில்லை. சமயத்தின், அதுவும் சைவ சமயத்தின் உயிர்நாடியே தொண்டுதான் என்பதை விரித்துக் கூற வந்ததே பெரியபுராணம் என்று கொள்ளவேண்டும். ஏனைய கவிஞர்களைப் போலச் சிறந்ததொரு தமிழ்க் காப்பியஞ் செய்ய வேண்டும் என்று சேக்கிழார் கருதியிருப்பாரேல் அவர் திருத் தொண்டர் கதைகளை எடுத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார். காப்பியம் இயற்றுவதென்பது அவருடைய தலையாய குறிக்கோளன்று; தொண்டின் சிறப்பைக் கூறுவதே அவருடைய தலையாய நோக்கம். அந்த நோக்கம் நிறைவேறக் காப்பியத்தை இடைநிலைப் பொருளாக (Medium) -வழியாகக் கொண்டார் சேக்கிழார். அவர் தம் குறிக்கோள் என்ன என்பதையும், அதற்குக் காப்பியம் இடைநிலைப் பொருளாக அமையமுடியுமா என்பதையும், தம் கருத்தை நிறைவேற்றக் காப்பியம் இடம் தருமா என்பதையும், நன்கு தெரிந்து கொண்டுதான் இச் செயலில் ஈடுபடலானார். அவருக்கு முன்னர்த் தோன்றிய காப்பியங்களுள் சிலம்பும், மேகலையும் நீங்கலாகப் பிறவெல்லாம் அரசர் பற்றியன. அவற்றில் பல்கவையும் பயின்றுள்ள நிலை. மக்கள்

மத்தியில் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தது. இப் பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளின் நடைமுறைக்கு ஏற்ப விருத்தப்பாவை அக் காப்பியங்கள் பயன்படுத்தியிருந்தன. அதிலும் கம்பநாடான் விருத்தப்பாவின் ஓசைச் சிறப்பை எந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்த முடியுமோ அந்த அளவிற்குப் பயன்படுத்திவிட்டான். அடுத்து யார் அப்பாவைப் பயன்படுத்தினும் கம்பனுடன் ஒப்பு நோக்குவர் என்ற நுணுக்கத்தையும் சேக்கிழார் அறிந்தே இருந்தார். இவர்கள் பாடிய ஒன்பான் சுவையுள் அடங்காததும் அப்பாற்பட்டதுமான பக்திச் சுவை ஒன்று தான் அவருக்கு நிலையாக நிற்கக்கூடியது. பிற சுவை நிகழ்ச்சிகள் அவர் எடுத்துக்கொண்ட காப்பியத்தில் இரா; இருந்தாலும் அவற்றிற்கு அதிக இடம் கொடுக்கமுடியாத நிலை உண்டு. இத்தனை இடையூறுகளையும் அவர் அறிந்தே அதில் ஈடுபட்டார்.

அரசருடைய வாழ்க்கையைச் சித்தரிக்கத் தொடங்கி, பல மணங்கள் செய்துகொண்டு, போர் முதலியவற்றில் ஈடுபட்ட அவர்கள் வாழ்க்கையை விரிவாகப் பாடிவிட்டு, இறுதியில் அவர்கள் வாழ்க்கையை வெறுத்துத் துறவு மேற்கொண்டார்கள் என்ற பகுதியையும் காப்பியத்தில் ஒட்டவைத்து விட்டுச் சமயச் சார்பான காப்பியம் பாடினார் என்ற பெயரை அவர்கள் பெற்றுவிட்டார்கள். காப்பியஞ் சிறப்பதற்குரிய நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் சேக்கிழார் மேற்கொண்ட காப்பியத்தில் இல்லை. கொள்கையைக் கடைப்பிடித்தலில் இடையூறு வரவே, உயிரை விட்டார்களே தவிரக் கொள்கையைக் கைவிடவில்லை என்ற முறையில்தான் அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட வரலாறுகள் சென்றன. சேக்கிழாரின் தனிச் சிறப்பு என்னையெனில் இத்தகைய சமய அடிப்படையில் வாழ்ந்தவர்களின் வரலாறுகளை வைத்துக் கொண்டு, ஓரளவு வளர்ச்சியடைந்து முழு வடிவம் பெற்றுவிட்ட காப்பியத்தின் கூறுகளை அடக்கி, இந்தவரலாறுகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் முறையில் அதனைப் படைத்ததேயாகும். காப்பிய உறுப்புகளைப் பக்தர்களின் வரலாற்றைப் பேசும் பகுதிகளாக மாற்றி அமைத்தது அவருடைய பேராற்றல் மூலமாக நடைபெற்றது. காப்பியக் கட்டுக்கோப்பையும் அதன் இயல்பையும் கூட ஓரளவு மாற்றித் தம் கருத்துக்கிசையச் செய்துவிட்டார்.

காப்பியப் பாவிக்கும் தொண்டேயாகும்

தொண்டு என்னும் பண்பைக் காப்பியத் தலைமை இடத்தைப் பெறுமாறு செய்து விட்டமையின் உதிரி வரலாறுகள் என்று குற்றம் சாட்ட யாரும் முன் வரார். உதிரி வரலாறுகள்

தொண்டின் பல்வேறு வகைப்பட்ட வெளிப்பாடுகளாகவும் செயல்களாகவும் இயங்குமாறு செய்துவிட்டார். காப்பியத்தின் முழுத் தன்மைக்கு ஊறு நேராமல் பார்த்துக்கொண்ட பெருமை காப்பியப் புலவருடையது. தொண்டர்களின் வாழ்க்கை முறை வேறுபாடுகள், செயல்களின் வேறுபாடுகள் என்பவை, பல்குவை (Variety) ஊட்ட உதவின. காப்பியத்தின் பாவிசமாக அமைந்தது தொண்டின் சிறப்பேயாம். மரபு பற்றி எழுந்த பழைய காப்பியங்கள் தம் உறுப்புக்கள் மூலம் பல்குவையைத் தந்தன என்பது உண்மை. ஆனால் அதே உறுப்புக்கள் சேக்கிழாரின்கையில் பட்டு அவருடைய முடிவான குறிக்கோளுக்கு உதவின. கதிரவன் உதயம், நிலவின் வெளிப்பாடு, தென்றல், ஆற்றின் ஓட்டம் என்பவை பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்றவுடன் இன்பந்தரும் நிகழ்ச்சிகளாக மட்டும் அமையாமல் புதிய சிறப்பைப்பெற்று அவருடைய குறிக்கோளுக்கு உதவும் இயல்பைப் பெற்றுவிட்டன. இருள் நிலவு என்பவை,

‘அஞ்செழுத்தும் உணரா அறிவிலோர்
நெஞ்சம் என்ன இருண்டது நீண்டவான்’ 14

‘நீற்றின் பேரொளி போன்றது நீள்நிலா’ 15

என்ற வடிவைப் பெற்றன. காதலி ஈசன் அருளாக வடிவெடுத்தாள்.

‘தேசின் மன்னிஎன் சிந்தைமயக்கிய
ஈசனார் அருள் எந்நெறிச் சென்றதே’ 16

என்று பேசப்பெறுகிறது. ஆற்றின் ஓட்டம்,

‘அண்ணல் பாகத்தை ஆளுடைய நாயகி
உன்நெகிழ கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றதே’ 17

என்ற முறையில் பேசப்பெறுகிறது. பிற காப்பியங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட, தூழ்நிலையினை உருவாக்கும் ஞாயிறு, திங்கள் தோற்றம், ஆற்றின் ஓட்டம் என்பவை சேக்கிழாரிடம் அகப்பட்டு அதுவரை யாரும் நினைத்திராத தூழ்நிலையை (atmosphere) உருவாக்க உதவின. சமயத் தொடர்பான காப்பியங்கள் என்று பெயர் பெற்றிருந்துங் கூடச் சிந்தாமணி, துளாமணி, மணிமேகலை என்பன இத்தகைய தூழ்நிலையை எந்த நிலையிலும் உண்டாக்கவில்லை. அவர்கள் பயன்படுத்திய அதே முதல், கருப்பொருள்களை வைத்துக் கொண்டு அதுவரை யாருஞ் செய்திராத புதுமையைச் செய்ததுதான் சேக்கிழாரின் தனிச் சிறப்பாகும்.

இவை அனைத்தும் ஒரு புறம் இருக்க, ஏனைய காப்பிய ஆசிரியர்க்கில்லாத மற்றொரு சிறப்பும் சேக்கிழாருக்கு உண்டு எல்லா விதங்களிலும் காப்பியம் பாடத் தம்மை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருந்துங்கூட அவர் தாம் விரும்பிய பொழுது பாட முன் வரவில்லை. ஒரு மாபெருங் காரியம் நிகழ வேண்டுமாயின் அது இறைவனது கட்டளையின்படி நடக்க வேண்டுமே தவிரத் தாமாக ஒருவரால் செய்யப்படக்கூடாது என்று எல்லா நாட்டிலு முள்ள பெரியோர்களும் நம்பினர். அறிவுத் தொடர்புடையதாகவும், கற்பார்க்கு இதயம் களிப்பதாகவும் உள்ள ஒன்றை மனிதன் தானே கர்த்தாவாக நின்று செய்ய முற்படலாம். ஆனால் மானுட சாதி முழுவதற்கும் பயன்பட வேண்டிய ஒரு பெருங் காரியத்தைச் செய்ய முன் வருபவன் இறையருளின் துணை கொண்டு, இறைவன் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டே அதைனைச் செய்ய வேண்டும்.

நம் காலத்தில் வாழ்ந்த மகாத்மா காந்தியடிகள், நாடு முழுவதும் தயாராக இருந்தும், இறைவனின் பிரதிநிதியாக உள் நின்றுணர்த்தும் ஆணை கிடைக்கவில்லை என்று சத்யாக்கிரகப் போரைப் பன்முறை தொடங்காமல் தள்ளிப்போட்டார். பலரும் எதிர்பாராத நாளில் திடீரென்று தொடங்கினார்.

கவர்க்க நீக்கம் என்ற மாபெரும் காப்பியத்தை எழுதிய மில்ட்டனும் தெய்வீக ஒலி தன்னுள் கேட்ட பின்பே காப்பியத் தைத் தொடங்கியதாகக் கூறுகிறான். அத் தெய்வீகக் குரல் தன் காப்பியத்தைப் பாட உதவிற்று என்று கூடக் கூறாமல் தான் பயன்படுத்தும் சொற்களைக் கூட அதுவே தந்தது என்ற கருத்தை,

.....Who deignes

Her nightly Visitation unimplor'd,
and dictates to me Slumbering, or inspieres
Easie my unpremeditated Verse ¹⁸

என்ற மேலே கண்ட வரிகளில் மில்டன் கூறியிருப்பதை நோக்க வேண்டும். சமய அடிப்படையில் மாபெருங் காப்பியம் இயற்றப் புகும் கவிஞர்கள் தங்கள் ஆற்றல் எத்துணைப் பெரிதாக இருப்பினும் அதைமட்டும் நம்பி இறங்குவதில்லை. இறையருள் உள் நின்று உணர்த்துவதாலேயே தாம் இதனைச் செய்வதாக அவர்கள் நினைத்தது மட்டும் அன்று; வெளிப்படையாகக் கூறவும் செய்தனர்.

இவர் புலமைக் காப்பியம் பாட முன்வரவில்லை

ஏனையவர்கள் போலப் புலமைக் காப்பியம் பாடுவதாக இருந்திருப்பின் சேக்கிழார் தம் அமைச்சர் பதவியை உதறி எறிருந்திருக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. அப்பதவியில் இருந்து கொண்டே காப்பியம் பாடியிருக்கலாம். ஆனால் ஈடு இணையற்ற முறையில் மக்கள் உய்வதற்காக ஒரு முயற்சியில் ஈடுபடுபவர்கள் அதனை முழுநேரப் பணியாகக் கொண்டால்தான் முடியும். நினைவு இருக்கும் நேரம் முழுவதும் தங்கள் பணிக்குச் செலவிட வேண்டும் நிலையில் உள்ளவர்கள் அமைச்சர்ப் பதவியை உதறாமல் இருக்க முடியாது. பாண்டியப் பேரரசிலும், சோழப் பேரரசிலும் தலைமை அமைச்சுத் தொழில் பூண்ட இருவர் தம் பதவியை உதறித்தள்ளி இறைவன் பணிக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர். அதன் பயனாக முறையே திருவாசகமும், பெரியபுராணமும் தோன்றின என்பதை மனத்தில் இருத்திக் கொள்வது நலம்.

இதனை மனத்துட் கொண்ட பிறகு, சேக்கிழார் ஏன் நீண்ட காலம் காப்பியத்தைத் தொடங்காமல் இருந்தார் என்ற வினா விற்கு விடை கிடைத்துவிடும். என்று இறைவன் கட்டளை கிடைக்கிறதோ அன்றே பணியைத் தொடங்குகின்றார். சிதம்பரத்தில் சேக்கிழாருக்கு அக் கட்டளை கிடைத்தது. தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளின் அளவிலாப் பெருமையையும் தமது இயலாமையையும் மனத்துட் கொண்டு தயங்கி நின்ற வர்க்கு இறைவன் 'உலகெலாம்' என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தான். எனவே அவன் ஆணை பெற்று இக் காப்பியம் தோன்றியமையின் இதனை மிக்க கவனத்தோடும், கருத்தோடும் தகுந்த மரியாதையோடும் நாம் அணுகவேண்டும். சேக்கிழாருக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்த நம்பியாருருக்கும் இறைவன் இவ்வித உதவியைச் செய்தான். தனக்கு வழி காட்டிய சுந்தரருக்கு இறைவன் அடி எடுத்துக் கொடுத்தது போலவே தனக்கும் அடியெடுத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று சேக்கிழார் எண்ணியிருத்தல் கூடும். எண்ணியர் திண்ணியராகலின் எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தினார் என அறிகிறோம்.

வீரம் என்பதற்கு இவர் கண்ட புதுப்பொருள்

தமக்கு முன்னர்த் தோன்றிய காப்பியப் புலவர்கள் வீரம் என்ற சொல்லுக்கு உடல் வீரம் எனப் பொருள் கொண்டு தம் காப்பிய நாயகர்களை வீரர் என்று கூறிப் போயினார். ஆனால் சேக்கிழார் இதனை வீரம் என்று கருதவில்லை. இதில் ஒரு

வியப்பு என்னையெனில் பெருங்கதை, சிந்தாமணி, துளாமணி என்பவற்றின் ஆசிரியர்கள் நம்மைப் போன்ற மனிதர்களாக, துறவிகளாக வாழ்ந்தவர்கள். ஆனாலும் போர்க்களத்திலும் படைக் கலங்களைக் கொண்டு போரிடுவதையே வீரம் எனக் கருதினர். இவர்களுள் யாரும் போரை நேரே பார்த்திருக்க நியாயமில்லை. என்றாலும் போரை விரிவாகப் பாடுகின்றனர். அதில் வீரர் என்பவர் யார் எனக் கூறுகின்றனர்.

ஆனால் உண்மையிலேயே போரைப் பார்த்திருக்கக் கூடிய கடமையுடைய அமைச்சர்ப் பதவியிலிருந்த சேக்கிழார் போர் செய்பவர்களை வீரர் என்று பாராட்டவில்லை. இதன் எதிராக யாருக்கும் எவ்விதத் தீங்கையும் மனத்தினாலும் நினைவாத அமைதியான வாழ்க்கை வாழும் தொண்டர்களை வீரர் என்று பாராட்டுகிறார். உடல் வீரத்தையும், போரையும் நன்கு அறிந்திருந்த சேக்கிழார் இவ்வாறு கூறுவதால் நாம் அதற்குத் தனி மதிப்புக் கொடுத்துக் கேட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. நாம் நினைப்பதுபோல, நம் போன்ற பிற மனிதனிடம் போர் செய்வது வீரமன்று. இதன் எதிராக மனிதன் தன்னுள் பதுங்கி நின்று அல்லல் விளைக்கும் பொறி புலன்களுடன் போர் செய்து அவற்றை வெற்றி கொள்வது தான் வீரம் என்பது அவர் கருத்தாகும். இங்கும் போர் உண்டு; ஆனால் புறப் பகையுடன் நிகழ்த்தும் போரன்று. அகப் பகையாகிய ஐவருடன் ஒருவன் போர் புரிந்து அவற்றை வென்ற பிறகே தொண்டன் என்ற தகுதியைப் பெறுகிறான். எனவே அத்தகையவர்களை, தொண்டர்களை, வீரர் என்று சேக்கிழார் குறிக்கிறார். பெருங்காப்பியத்துள் வரும் போர் புறத்தே நிகழும். சேக்கிழார் காப்பியத்துள் நிகழும் போர் அகத்தே நிகழ்வது.

புறப்போர் புரியும் வீரத்தைவிட அகப்போர் புரியும் வீரம் சிறந்தது

புறப்போரைவிட இந்த அகப்போர் கடுமையானது, ஆபத்தானது. பின்விளைவு கொடுமையானது. புறப்போரில் ஒரு முறை, ஏன்? பலமுறை தோற்றுங்கூட ஒருவன் மறுபடி வெற்றியடைய முடியும். ஆனால் இந்த அகப்போரில் தோற்றால் பின்விளைவு மிகவும் கொடுமையாக இருக்கும். புலனடக்கம் செய்ய உதவியான வீரத்தைக் கைவிட்டு, ஒரே ஒரு முறை இன்பத்துறையினில் எளியரான திருநீலகண்டர் பல்லாண்டுகள் அதன் பின் விளைவை அனுபவித்தார். எனவேதான் புலனடக்கம் பெற்ற தொண்டர்களை வீரர் என்று கவிஞர் பாராட்டுகிறார். இவ்வாறு தன்னைத்தான் ஒருவன் வெற்றி கொள்வது தான்

வீரம் என்பது அவரது முடிவு. வேறு எத்தகைய தவம், செபம், பூசை முதலியன செய்யாவிடினும் இந்திரியங்களை வென்று யான், எனது எனும் பகையை ஒழித்தவர்களே தொண்டுள்ளம் படைத்தவர்களாக ஆகமுடியும். இந்த வளர்ச்சியை ஒருவர் பெறுகின்ற நிலை வரும்பொழுது அவருக்குப் பகை, நட்பு, வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என யாரும் இருக்க முடியாது. யார் தீங்கு செய்தாலும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு அனுபவிப்பதுடன் அத் தீங்கை இழைத்தவர்களிடங்கூடக் காழ்ப்புணர்ச்சி (Malice) இல்லாமல் இருப்பர். மன்னிக்கும் இயல்பைவிட இது பல படிகள் மேம்பட்டதாகும். மன்னிக்கும் பொழுது மன்னிக்கப்படுபவர் தாழ்ந்தவராயும் மன்னிப்பவர் உயர்ந்தவராகவும் ஆகிவிடுகின்றனர். இந்த வேறுபாட்டுக்கும் இடம் தராத நிலை தான் கீதை கூறும் சமதிருஷ்டி நிலைமை. பெரிய புராணத்தில் வரும் தொண்டர்கள் இந்த நிலையை அடைந்தவர்களேயாவர்.

இதன்மேலும் ஒருபடி உண்டு. இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தமக்கென ஒரு கொள்கையை வகுத்துக்கொண்டு அதற்காகவே வாழ்ந்தவர்களாவர். என்றாவது அந்தக் கொள்கை அல்லது குறிக்கோளை இழக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டால் அடுத்த கணத்தில் உயிரை வைத்திருக்கமாட்டார்கள். இந்தக் கொள்கை அல்லது குறிக்கோளுக்கு வரும் இடையூற்றை எவ்வகையிலும் வெல்ல முற்படுவர். இதுவே அடிகள் வீரம் என்கிறார் கவிஞர். இந்த வீரத்தை வெளிப்படுத்துவதால் அதிகாரம், செல்வம் என்பவற்றைப் பெற முடியாமல் போகலாம். ஆனால் ஆண்டவனிடம் அவர்கட்குள்ள தொடர்பை இவ்வீரம் வலுப்படுத்துகிறது. உலகியல் முறையில் காட்டப்படும் வீரத்தில் ஓரிரு முறை குறை நேர்ந்தாலும் தவறில்லை. மனிதனுக்குள்ள குறை பாடுகளின் பயனாக இது விளைந்தது என்று கூறி மன்னிக்கப்படும். ஆனால் தொண்டர்களின் போராட்டத்தில் மனிதக் குறை பாட்டிற்காக எவ்விதக் கருணையும் காட்டப்படுவதில்லை. இவர்கள் போராட்டத்தில் ஒரு சிறு குறை நேர்ந்தாலும் வீழ்ந்து விடுவரேயன்றி அதன் பின்னர் அவர்கட்குத் தொண்டர் என்ற தகுதி இருக்கமுடியாது. அதனால் தான் அடியார்கள் வாழ்வு முழுவதும் அவர்கள் எத்தகைய பணியில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் அது நம்முடைய சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்ட சிறப்புடையதாய் அமைகிறது.

காப்பிய இலக்கணத்துக்கு ஒத்துவராத உதிர்க்கதைகளை ஒன்று சேர்த்துக் காப்பியம் பாடிவிட்டார். எனவே காப்பிய இலக்கணம் அதில் அமையவில்லை என்று கூறப்படுவது

அவருடைய காப்பியத்தில் புதைந்து கிடக்கும் பேராற்றலையும் உணர்ச்சிப் பெருக்கையும் காணவிரும்பாமல் கண்களை மூடிக்கொள்வதாக அமைந்துவிடும். யாரோ கூறிய காப்பியப் புற அமைப்பு இலக்கணத்தைப் பெரிய புராணத்தில் தேட முயன்று அது கிடைக்காததால் இதனைக் காப்பியமன்று என்று கூறுவது நம்முடைய அறியாமையை வெளிப்படுத்துவதாகும். பெரிய புராணமாகிய காப்பியத்துக்கு அதுவே இலக்கணமாகும். அதன் புற வடிவ அமைப்பு முறை தமிழ்க் காப்பிய உலகில் புதிதாக வகுக்கப் பெற்ற வடிவ அமைப்பு முறையாகும். இக் காப்பியத்தைப் பயிலப் பயில அதனுடைய கற்பனை ஆற்றல் அப் பாடல்களில் மறைந்து நிற்பதைக் காணமுடியும். இதனை இயற்றிய கவிஞனுடைய சொந்த அனுபவம் எந்த அளவிற்கு இக் காப்பியத்தில் இடம் பெற்று நம்மை உலுக்கும் அளவிற்கு மறைந்துள்ளது என்பதையும் உணரமுடியும். என்றோ எங்கோ வாழ்ந்த தொண்டர்களின் சரிதம் கூறும் இப்பாடல்களில் புதைந்துள்ள உணர்ச்சியின் ஆழம் நம் மனத்தைவிட்டு அவ்வளவு எளிதில் அகல்வதில்லை. அழகான கவிதைகள் என்று நாம் விரும்பி ஒரு காலகட்டத்தில் படித்த பல கவிதைகள் நம் வயதும் அனுபவமும் ஏறஏறப் பழைய முறையில் நம்மை ஆட்கொள்வதில்லை. வளர்ந்துவிட்ட நம்மை ஆட்கொள்ளும் திறன் அந்தக் கவிதைக்கு இல்லை என்பதை ஒவ்வொருவர் அனுபவத்திலும் காணலாம். ஆனால் வயது முதிர்ந்து அனுபவம் பழுத்து முழுத்தன்மையை நாம் அடையச் சேக்கிழாரின் கவிதைகள் மேலும்மேலும் வலுப்பெற்று நம்மைப் பற்றிக்கொண்டு பரவசப்படுத்துகின்றன.

**சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியின் தொடக்கத்தில்
தோன்றியது பெரியபுராணம்**

ஒரு சமுதாயத்தை உள்ளடக்கிய பேரரசு, மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டு செல்லும் நிலையிலும், அச் சமுதாயத்தின் மொத்த உணர்ச்சிகளைக் காட்டக்கூடிய காப்பியம் தோன்றுவதுண்டு. இதன் எதிராக, ஒஹோ என்று வாழ்ந்த ஒரு சமுதாயம் தளர்ச்சியடைந்து இறங்குமுகம் நோக்கிச் செல்லும் நிலையிலும் அச் சமுதாயத்தில் சிறந்த காப்பியம் தோன்றுவதுண்டு. இறங்கு முகத்தில் இருக்கும் சமுதாயத்தைத் தட்டி எழுப்பி அதன் பழைய பெருமையையும் அப் பெருமைக்கு அடித்தளமாயிருந்த காரணத்தையும் எடுத்துக் கூறி மறுபடியும் புத்துயிர் பெற்று முன்னேற வேண்டுமானால் பழைமையிலுள்ள சிறந்தவற்றை எடுத்துக் கொண்டால் ஒழிய முன்னேற முடியாது என்று அடித்துக் கூறவும்

அச் சமுதாயத்தில் காப்பியம் தோன்றுவதுண்டு எனத் திறனாய் வாளர் கூறுவர். சேக்கிழார் வாழ்ந்த காலம் இரண்டாங் குலோத்துங்கனுடைய காலம். இரண்டாங் குலோத்துங்கன் கி.பி.1133 முதல் 1146 வரை ஆட்சி புரிந்தவன். ஆனால் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் போர் என்ற ஒன்று பெரும்பங்கு வகித்ததை அறியமுடிகிறது. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தே வெளிப் படையாகத் தெரியாவிடினும் சோழப் பேரரசு ஆட்டங் காணத் தொடங்கிவிட்டது. மூன்றாங் குலோத்துங்கன் சோழப் பேரரசின் கடைசிப் பேரரசனாவான். மூன்றாங் குலோத்துங்கன் இறுதி நாட்களில் பாண்டியர்கள் சோழப் பேரரசைத் தகர்க்க முற்பட்டதைக் காணும் தீயும் அவனுக்கு இருந்தது. அவனை அடுத்து வந்த மூன்றாம் இராசராசன், மூன்றாம் இராசேந்திரன் என்பவருடன் சோழப் பேரரசு மறைந்துவிட்டது. கி.பி.1279ல் அது மறைந்தது என்றால் அதற்கு என்பது ஆண்டுகள் முன்னர் வாழ்ந்த கவிஞருக்கு இதை உணரமுடிந்தது.

இரண்டாங் குலோத்துங்கன், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் என்ற இருவரில் யாருடைய காலத்தில் சேக்கிழார் வாழ்ந்தார் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் நுண்மாண் நுழைபுலமும், திருவருள் துணையும் பெற்றிருந்த அக் கவிஞர்பிரான் இப் பேரரசின் அத்தமனத்தை நன்கு அறிந்திருந்தார் என்றுதான் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. கூத்தன் முதலானவர்கள் உலா முதலியவற்றைப் பாடி இச் சோழர்களின் போர் வெறியை அதிகப்படுத்தினர் என்பதையும் குறிப்பாக அறிதல்வேண்டும். போர் வெறியிலும் வெற்றி எக்களிப்பிலும் மிதக்கும் இக் குலோத்துங்கர்களையும், தமிழக மக்களையும் எவ்வாறு தட்டி எழுப்புவது? தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியனுக்கு மதுரைக் காஞ்சிபாடி மாங்குடி மருதனார் அறிவு கொளுத்தியது போலச் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடிச் சோழர்கட்கு அறிவு புகட்ட முன்வந்தார். மூன்றாங் குலோத்துங்கன் காலத்துக் கல்வெட்டுக் கள் மூலம் பாலறாவாயன், சேக்கிழான் என்ற பெயரைப் பலரும் வைத்துக் கொண்டிருந்தமை புலனாகிறது. அவர் அமைச்சராக இருந்தமையின் அப் பெயரைப் பலரும் தாங்கினரேயன்றிப் பெரிய புராணம் பாடியதற்காக அன்று என்பதையும் அறியவேண்டும். இரண்டு குலோத்துங்கர்களுடைய நூற்றுக்கணக்கான சிறிய பெரிய கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் அவர்கள் செய்த போர்களை யும், பெற்ற வெற்றிகளையும் குறிப்பிடுகின்றனவே அன்றி உலாப் பாடிய ஒட்டக்கூத்தனையோ, பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழாரையோ, குறிப்பிடவே இல்லை. இன்றுவரைக் கிடைத்த வெளியான கல்வெட்டுக்களின்படி இது கூறப்பெறுகிறது.

அவருடைய காப்பியத்தில் புதைந்து கிடக்கும் பேராற்றலையும் உணர்ச்சிப் பெருக்கையும் காணவிரும்பாமல் கண்களை மூடிக்கொள்வதாக அமைந்துவிடும். யாரோ கூறிய காப்பியப் புற அமைப்பு இலக்கணத்தைப் பெரிய புராணத்தில் தேட முயன்று அது கிடைக்காததால் இதனைக் காப்பியமன்று என்று கூறுவது நம்முடைய அறியாமையை வெளிப்படுத்துவதாகும். பெரிய புராணமாகிய காப்பியத்துக்கு அதுவே இலக்கணமாகும். அதன் புற வடிவ அமைப்பு முறை தமிழ்க் காப்பிய உலகில் புதிதாக வகுக்கப் பெற்ற வடிவ அமைப்பு முறையாகும். இக் காப்பியத்தைப் பயிலப் பயில அதனுடைய கற்பனை ஆற்றல் அப் பாடல்களில் மறைந்து நிற்பதைக் காணமுடியும். இதனை இயற்றிய கவிஞனுடைய சொந்த அனுபவம் எந்த அளவிற்கு இக் காப்பியத்தில் இடம் பெற்று நம்மை உலுக்கும் அளவிற்கு மறைந்துள்ளது என்பதையும் உணரமுடியும். என்றோ எங்கோ வாழ்ந்த தொண்டர்களின் சரிதம் கூறும் இப்பாடல்களில் புதைந்துள்ள உணர்ச்சியின் ஆழம் நம் மனத்தைவிட்டு அவ்வளவு எளிதில் அகல்வதில்லை. அழகான கவிதைகள் என்று நாம் விரும்பி ஒரு காலகட்டத்தில் படித்த பல கவிதைகள் நம் வயதும் அனுபவமும் ஏறஏறப் பழைய முறையில் நம்மை ஆட்கொள்வதில்லை. வளர்ந்துவிட்ட நம்மை ஆட்கொள்ளும் திறன் அந்தக் கவிதைக்கு இல்லை என்பதை ஒவ்வொருவர் அனுபவத்திலும் காணலாம். ஆனால் வயது முதிர்ந்து அனுபவம் பழுத்து முழுத்தன்மையை நாம் அடையச் சேக்கிழாரின் கவிதைகள் மேலும்மேலும் வலுப்பெற்று நம்மைப் பற்றிக்கொண்டு பரவசப்படுத்துகின்றன.

**சோழப் பேரரசின் வீழ்ச்சியின் தொடக்கத்தில்
தோன்றியது பெரியபுராணம்**

ஒரு சமுதாயத்தை உள்ளடக்கிய பேரரசு, மேலும் மேலும் வளர்ந்து கொண்டு செல்லும் நிலையிலும், அச் சமுதாயத்தின் மொத்த உணர்ச்சிகளைக் காட்டக்கூடிய காப்பியம் தோன்றுவதுண்டு. இதன் எதிராக, ஒஹோ என்று வாழ்ந்த ஒரு சமுதாயம் தளர்ச்சியடைந்து இறங்குமுகம் நோக்கிச் செல்லும் நிலையிலும் அச் சமுதாயத்தில் சிறந்த காப்பியம் தோன்றுவதுண்டு. இறங்கு முகத்தில் இருக்கும் சமுதாயத்தைத் தட்டி எழுப்பி அதன் பழைய பெருமையையும் அப் பெருமைக்கு அடித்தளமாயிருந்த காரணத்தையும் எடுத்துக் கூறி மறுபடியும் புத்துயிர் பெற்று முன்னேற வேண்டுமானால் பழைமையிலுள்ள சிறந்தவற்றை எடுத்துக் கொண்டால் ஒழிய முன்னேற முடியாது என்று அடித்துக் கூறவும்

அச் சமுதாயத்தில் காப்பியம் தோன்றுவதுண்டு எனத் திறனாய் வாளர் கூறுவர். சேக்கிழார் வாழ்ந்த காலம் இரண்டாங் குலோத்துங்கனுடைய காலம். இரண்டாங் குலோத்துங்கன் கி.பி.1133 முதல் 1146 வரை ஆட்சி புரிந்தவன். ஆனால் இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் போர் என்ற ஒன்று பெரும்பங்கு வகித்ததை அறியமுடிகிறது. இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தே வெளிப் படையாகத் தெரியாவிடினும் சோழப் பேரரசு ஆட்டங் காணத் தொடங்கிவிட்டது. மூன்றாங் குலோத்துங்கன் சோழப் பேரரசின் கடைசிப் பேரரசனாவான். மூன்றாங் குலோத்துங்கன் இறுதி நாட்களில் பாண்டியர்கள் சோழப் பேரரசைத் தகர்க்க முற்பட்டதைக் காணும் தீயூழ் அவனுக்கு இருந்தது. அவனை அடுத்து வந்த மூன்றாம் இராசராசன், மூன்றாம் இராசேந்திரன் என்பவருடன் சோழப் பேரரசு மறைந்துவிட்டது. கி.பி.1279ல் அது மறைந்தது என்றால் அதற்கு எண்பது ஆண்டுகள் முன்னர் வாழ்ந்த கவிஞருக்கு இதை உணரமுடிந்தது.

இரண்டாங் குலோத்துங்கன், மூன்றாம் குலோத்துங்கன் என்ற இருவரில் யாருடைய காலத்தில் சேக்கிழார் வாழ்ந்தார் என்று வைத்துக் கொண்டாலும் நுண்மாண் நுழைபுலமும், திருவருள் துணையும் பெற்றிருந்த அக் கவிஞர்பிரான் இப் பேரரசின் அத்தமனத்தை நன்கு அறிந்திருந்தார் என்றுதான் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. கூத்தன் முதலானவர்கள் உலா முதலியவற்றைப் பாடி இச் சோழர்களின் போர் வெறியை அதிகப்படுத்தினர் என்பதையும் குறிப்பாக அறிதல்வேண்டும். போர் வெறியிலும் வெற்றி எக்களிப்பிலும் மிதக்கும் இக் குலோத்துங்கர்களையும், தமிழக மக்களையும் எவ்வாறு தட்டி எழுப்புவது? தலையாலங்கானத்து நெடுஞ்செழியனுக்கு மதுரைக் காஞ்சிபாடி மாங்குடி மருதனார் அறிவு கொளத்தியது போலச் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பாடிச் சோழர்கட்கு அறிவு புகட்ட முன்வந்தார். மூன்றாங் குலோத்துங்கன் காலத்துக் கல்வெட்டுக் கள் மூலம் பாலறாவாயன், சேக்கிழான் என்ற பெயரைப் பலரும் வைத்துக் கொண்டிருந்தமை புலனாகிறது. அவர் அமைச்சராக இருந்தமையின் அப் பெயரைப் பலரும் தாங்கினரேயன்றிப் பெரிய புராணம் பாடியதற்காக அன்று என்பதையும் அறியவேண்டும். இரண்டு குலோத்துங்கர்களுடைய நூற்றுக்கணக்கான சிறிய பெரிய கல்வெட்டுக்கள் அனைத்தும் அவர்கள் செய்த போர்களை யும், பெற்ற வெற்றிகளையும் குறிப்பிடுகின்றனவே அன்றி உலாப் பாடிய ஒட்டக்கூத்தனையோ, பெரியபுராணம் பாடிய சேக்கிழாரையோ, குறிப்பிடவே இல்லை. இன்றுவரைக் கிடைத்த வெளியான கல்வெட்டுக்களின்படி இது கூறப்பெறுகிறது.

சங்க காலத்தில் ஒரு பாண்டியன்,

‘ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவனாக,
உலகமொடு நிலையு பலர் புகழ் சிறப்பின்,
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை’¹⁹

என்று பாடுவதன் மூலம் புலவர்களிடமும், அறிஞர்களிடமும்தான் வைத்திருந்த பெருமதிப்பை வெளியிடுகிறான். ஆனால் இடைக் காலச் சோழர்கள் பெரிய வல்லரசுகளை நிறுவிய போதிலும் கல்விக்கும், அறிஞர்கட்கும் புலவர்கட்கும் எவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்தார்கள் என்று கூற முடியவில்லை. மாமன்னன் இராசராசனும், அவன் மகன் இராசேந்திரனும் வடநாட்டிலிருந்து வந்த பாசுபதர்களாகிய தங்கள் குலகுருமார்கட்கு வேண்டுமான அளவு நிலதானம் செய்து அதனைக் கல்லிலும் பொறித்தனர். ஆனால் எந்தக் கல்வெட்டிலும் கம்பன், ஓட்டக் கூத்தன், சேக்கிழார் என்ற மாபெருங் கவிஞர்பற்றிய எந்தக் குறிப்பும் இல்லை. இந்தச் சோழ மன்னர்கள் பரசஸ்தி என்ற பெயரில் தங்கள் வெற்றிச் சங்கைத் தாங்களே ஊதிக் கொண்டார் களையன்றி அவற்றைக் கவிதையில் வடித்துத் தந்த ஓட்டக்கூத்தன் போன்றவர்களைக்கூடத் தம் கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்க வில்லை. அக்காலத் தமிழ் மன்னர்களின் பண்பாட்டில் இருந்த குறை இது என்று கூறுவதில் தவறு இல்லை. ‘புலவர் பாடும் புகழுடையோராய்’ வாழ்வதில் பெருமையடைந்தனர் சங்க கால அரசர்கள். எந்த நாட்டில் அறிஞர்கட்குச் சரியான வரவேற்பு இல்லையோ அந்த நாட்டின் நாகரிக, பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் அதனை ஒரு பெரிய ஓட்டையாகத்தான் கருதவேண்டும்.

இந்த நிலையில் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியிலேயே சோழப்பேரரசு ஆட்டங் கண்டுவிட்டதை அறிந்த சேக்கிழார், குறிக்கோள் இல்லாமல் மக்களும் மன்னனும் வாழ்ந்தால், எவ்வளவு சிறப்புடனும் செல்வத்துடனும் அமைந்தாலும் அவ் வாழ்வு கடைகால் இல்லாத கட்டடம் போலத்தான் என்பதை வெளியிட முயன்றதன் பயனே பெரியபுராணமாகும். அத்தகைய நிலையில் மக்களுக்கும், மன்னனுக்கும் அறிவு கொளுத்தும் பணியை மேற்கொண்டார். ஆனால் அவர்கள் செய்த பணியை மன்னர்கள் எவ்வளவு தூரம் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதைப் பொறுத்தே அவர்கள் வாழ்வும் தாழ்வும் அமைகின்றன. முதலமைச்சராய் இருந்த ஒருவர் அப்பதவியைத் துறந்துவிட்டு ஒரு மாபெரும் காப்பியம் புனைந்தார். ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத ‘சேக்கிழார் புராணம்’ என்ற நூல் முன்னுக்குப் பின்

சங்க காலத்தில் ஒரு பாண்டியன்,

‘ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவனாக,
உலகமொடு நிலையு பலர் புகழ் சிறப்பின்,
புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை’¹⁹

என்று பாடுவதன் மூலம் புலவர்களிடமும், அறிஞர்களிடமும்தான் வைத்திருந்த பெருமதிப்பை வெளியிடுகிறான். ஆனால் இடைக் காலச் சோழர்கள் பெரிய வல்லரசுகளை நிறுவிய போதிலும் கல்விக்கும், அறிஞர்கட்கும் புலவர்கட்கும் எவ்வளவு மதிப்புக் கொடுத்தார்கள் என்று கூற முடியவில்லை. மாமன்னன் இராசராசனும், அவன் மகன் இராசேந்திரனும் வடநாட்டிலிருந்து வந்த பாசுபதர்களாகிய தங்கள் குலகுருமார்கட்கு வேண்டுமான அளவு நிலதானம் செய்து அதனைக் கல்லிலும் பொறித்தனர். ஆனால் எந்தக் கல்வெட்டிலும் கம்பன், ஓட்டக் கூத்தன், சேக்கிழார் என்ற மாபெருங் கவிஞர்பற்றிய எந்தக் குறிப்பும் இல்லை. இந்தச் சோழ மன்னர்கள் பரசஸ்தி என்ற பெயரில் தங்கள் வெற்றிச் சங்கைத் தாங்களே ஊதிக் கொண்டார் களேயன்றி அவற்றைக் கவிதையில் வடித்துத் தந்த ஓட்டக்கூத்தன் போன்றவர்களைக்கூடத் தம் கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்க வில்லை. அக்காலத் தமிழ் மன்னர்களின் பண்பாட்டில் இருந்த குறை இது என்று கூறுவதில் தவறு இல்லை. ‘புலவர் பாடும் புகழ்புடையோராய்’ வாழ்வதில் பெருமையடைந்தனர் சங்க கால அரசர்கள். எந்த நாட்டில் அறிஞர்கட்குச் சரியான வரவேற்பு இல்லையோ அந்த நாட்டின் நாகரிக, பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் அதனை ஒரு பெரிய ஓட்டையாகத்தான் கருதவேண்டும்.

இந்த நிலையில் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் ஆட்சியிலேயே சோழப்பேரரசு ஆட்டங் கண்டுவிட்டதை அறிந்த சேக்கிழார், குறிக்கோள் இல்லாமல் மக்களும் மன்னனும் வாழ்ந்தால், எவ்வளவு சிறப்புடனும் செல்வத்துடனும் அமைந்தாலும் அவ் வாழ்வு கடைகால் இல்லாத கட்டடம் போலத்தான் என்பதை வெளியிட முயன்றதன் பயனே பெரியபுராணமாகும். அத்தகைய நிலையில் மக்களுக்கும், மன்னனுக்கும் அறிவு கொளுத்தும் பணியை மேற்கொண்டார். ஆனால் அவர்கள் செய்த பணியை மன்னர்கள் எவ்வளவு தூரம் ஏற்றுக்கொண்டனர் என்பதைப் பொறுத்தே அவர்கள் வாழ்வும் தாழ்வும் அமைகின்றன. முதலமைச்சராய் இருந்த ஒருவர் அப்பதவியைத் துறந்துவிட்டு ஒரு மாபெரும் காப்பியம் புனைந்தார். ஆசிரியர் பெயர் தெரியாத ‘சேக்கிழார் புராணம்’ என்ற நூல் முன்னுக்குப் பின்

முரணாகச் செய்திகளைத் தருகிறதே தவிர எந்த மன்னனும் இத்தகைய ஒரு செய்தியைக் கல்வெட்டில் பொறிக்கவில்லை. கோயிலில் நந்தா விளக்கெரிக்கச் சாவா மூவாப் பேராடு வழங்குவதைப் பெரிதாக நினைத்துக் கல்லில் வெட்டினார்கள். மன்னன் பெற்ற ஒவ்வொரு சிறு வெற்றியையும் பெரிது படுத்திக் கல்லில் பொறித்தார்கள். ஆனால் பெரியபுராணம் பாடப்பட்டதைக் கல்லில் பொறிக்கும் தகுதியுடையதென்று எந்த மன்னனும் கருதவில்லை.

இந்தக் குறைபாடு இத் தமிழ் மன்னர்கள் கல்விக்கும், அறிஞர் கட்டும் சரியான மதிப்புத் தரவில்லை என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. இக் கருத்து கசப்பானதாக இருக்கலாம். ஆனால் இது தான் உண்மை. இத்தகைய ஒரு சமுதாயம் வீழ்ச்சி அடைவதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை. அது குறிக்கோளை இழந்து வீழ்ச்சியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதைத்தான் பெரிய புராணம் குறிப்பாக எடுத்துக் கூறுகிறது. இதனை வலியுறுத்துவதன் மூலம் இன்ப வேட்டையாடும் மக்களையும் போரில் பொழுது போக்கி இறுமாந்து நிற்கும் மன்னர்களையும் தட்டி எழுப்பி அவர்கள் முன்னோர்களுடைய வாழ்க்கையின் ஆணியேர் எதில் இருந்தது என்பதைக் காட்டவே கவிதை புனைந்தார் சேக்கிழார். சாக்கரட்டில், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்ற அறிஞர், ஞானிகளைக் கவனியாமையால் கிரேக்க நாகரிகம் வீழ்ச்சி யுற்றது. கம்பன், சேக்கிழார் போன்ற கவிஞர் ஆய ஞானிகளைக் கவனியாமையால் சோழப் பேரரசும் ஏன் தமிழ் நாகரிகமும் வீழ்ச்சி அடைந்தன. வீழ்ச்சிப் பாதையில் வேகமாகச் செல்லும் சோழப் பேரரசைத் தடுத்து நிறுத்திப் பழைய நிலைக்குச் செலுத்த இறுதியாகச் செய்யப் பெற்ற முயற்சிதான் பெரிய புராணம். அந்நூல் காப்பியமாகப் படைக்கப் பெற்றதன் நோக்கம் மக்கள் விரும்பிப் படித்துப் பயனடைவார்கள் என்பதாலேயாம்.

இத்தகைய மாபெருங் குறிக்கோளை மனத்திற் கொண்டு சேக்கிழார் காப்பியம் இயற்றினார் என்ற அடிப்படையை அறிந்து கொள்ள முயலாமல், பிற்காலத்தில் தோன்றிய காப்பிய இலக்கணம் என்ற குடுவைக்குள் பெரியபுராணத்தை அழுக்க முயன்றால் குடுவை உடையும் என்பது உறுதி. (அறிஞர் கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் தாம் எழுதிய தமிழ்க் காப்பியங்கள் என்ற நூலில் பெரியபுராணம் காப்பியமே அன்று என்பார்.) இத்தகைய பெருங்கவிஞர் இயற்றும் நூல்கட்கு இலக்கணம் அவர்கள் வகுப்பதேயாம். மனிதனை அல்லாமல் தொண்டு என்ற

பண்பைக் காப்பிய நாயகன் இடத்தில் வைத்துப் பாடினார் என்றால் அதுவே இலக்கணமாகும். போர் செய்து மாய்வது உண்மையான வெற்றியன்று; தன்னைத் தானே வெற்றி கொள்வதுதான் உண்மையான வெற்றி என்று கூறினால் அதுவே இலக்கணம். உடுத்தியுள்ள கந்தைகூட மிகை என்று கருதி, ஓட்டையும் செம்பொன்னையும் ஒன்றாக நினைத்து, எல்லா உயிர்களிடமும் ஈர அன்பு காட்டி, அவ்வுயிர்கட்குத் தொண்டு செய்வதில் தம் உயிரையும் இழக்க நேரிட்டால் மகிழ்ச்சியுடன் உயிரைக் கொடுப்பதே வீரர்களின் செயல் என்று கூறினால் அதுவே அவருடைய காப்பியத்துக்கு இலக்கணமாக அமைய வேண்டும். ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதி. சிலம்பில் தொடங்கிப் பெரியபுராணத்தில் முடியும் இந்தக் காப்பியத் தொடரில் உள்ள காப்பியங்கள் அனைத்தும் ஒன்று போல ஒன்று இல்லை. எனவே இவை அனைத்துக்கும் பொது இலக்கணம் என்ற பெயரில் ஓர் இலக்கணம் அமைக்க முற்படுவது தவறாக முடியும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 11
2. சண்டேசர் புராணம் 60
3. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 201
4. திருமுறை 7-39-3
5. திருமுறை 7-39-6
6. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 112
7. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 15
8. நாட்டுச் சிறப்பு 1
9. நகரச் சிறப்பு 36
10. திருமலைச் சிறப்பு 25
11. திருமலைச் சிறப்பு 32,33,34,35,36
12. திருமலைச் சிறப்பு 39
13. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு-பாகம்1 பக்கம் 14-16
14. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 159
15. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 162
16. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 154
17. நாட்டுச் சிறப்பு 6
18. PARADISE LOST BOOK IX 21-23
19. புறநானூறு 72,(13-16)

17. பெரியபுராண மூலங்கள்

தேவாரங்கள், அம்மையின் பாடல்கள், சேரர் பாடிய உலா, கோவை என்பவை சிறந்த மூலங்கள்

சேக்கிழாரின் திருத்தொண்டர் புராணம் தோன்றுவதற்கு மூலமாக இருந்தவை சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருத்தொண்டத் தொகையும், நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியும் எனக் கூறப்பெறுகிறது. இவற்றையல்லாமல் மூவர் முதலிகள் அருளிய திருமுறைகள், காரைக்காலம்மையார் பாடிய மூத்த திருப்பதிகம், இரட்டை மணிமாலை, அற்புதத் திருவந்தாதி என்பவையும் சேரமான் பெருமாள் இயற்றிய திருக்கயிலாய ஞானவுலா, பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை என்பவையும் சேக்கிழாருக்குப் பயன்பட்டன.

11ஆம் திருமுறையில் இடம் பெற்றுள்ள சில நூல்கள்

இவற்றைப் போல் ஆதாரத்துடன் கூடியவை என்று கூற முடியாதவையும், பதினொன்றாம் திருமுறையில் இடம் பெற்றிருப்பவையுமான நக்கீரரின் நூல்கள், கல்லாடர், பட்டினத் தார் பாடிய நூல்கள், நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய 10 நூல்கள் என்பவற்றுடன் திரு ஏகாதசமாலை, கோயில் திருப்பண்ணியர் விருத்தம் என்பவையும் உதவின. இந் நூல்கள் பெரும்பாலும் ஏதோ ஒன்று அல்லது இரண்டு நாயன்மார்களைப்பற்றியே எழுந்தனவாகும். இவற்றையல்லாமல் இன்று நமக்குக் கிடைக்காத பல நூல்களும் உதவியிருக்கும். இவை தவிர, தில்லை உலா என்ற நூல் நம்பியால் குறிக்கப்படாத பல செய்திகளைக் குறித்தவின் அதுவும் பயன்பட்டிருக்கலாம் என இராசமாணிக்கனார் குறிக்கிறார்.¹ 12ஆம் நூற்றாண்டில் விளங்கியவராகலானும் சோழப் பேரரசில் முதலமைச்சர் பொறுப்பைச் சில காலம் சிறப்புடன் வகித்தவராகலானும் அந் நாளில் பெரு வழக்காக இருந்த கல்வெட்டுச் செய்திகளையும் ஆழ்ந்து கற்றிருந்தார் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

சேக்கிழார் காலத்துக்கு முன்னரே பெரியபுராணத்துள் காணப் பெறும் நாயன்மார்களுள் சிலருடைய வரலாறுகள் இத்

தமிழக எல்லையைக் கடந்து சென்று பிற நாடுகளிலும் பரவி விட்டன. அவ்வாறு பரவிய வரலாறுகளுள் மிகமிகச் சிறப்பு வாய்ந்ததும், மிகவும் அதிகமான இடங்களில் பரவியதுமான வரலாறு காரைக்காலம்மையாரின் வரலாறு ஆகும். இப்பெரு மாட்டியார் மூவர் முதலிகளுள் மூத்தவராய் திருஞானசம்பந்தராலும் குறிக்கப் பெறுகிறார் ஆகலின் இவர் காலம் கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டை ஒட்டி இருந்திருக்க வேண்டும். இப் பெருமாட்டியார் தம் உடம்பை 'வனப்பு நின்ற தசைப் பொதி' என்று தாமே கூறுதலின் அழகிய தம் உடலை வெறுத்து இறைவனை வேண்டிப் பேய் வடிவு எடுத்துக் கொண்டார் என்று பெரியபுராணங் கூறுகிறது.

சேக்கிழாருக்கு முன்னரே நாயன்மார்கள் வரலாறுகள் தமிழக எல்லை கடந்தும் சென்றுள்ளன.

ஆனால் பெரியபுராணம் தோன்றுவதற்கு இரண்டு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இராசேந்திர சோழனின் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் சுவர்ச் சித்திரத்தில் இறைவன் நடனமாட, காரைக்கால் அம்மையார் தாளம் போடுவதாக உள்ள புடை ஓவியம் இடம் பெற்றுள்ளது. தஞ்சையை அடுத்துள்ள திருத்துருத்தி என்ற குற்றாலத்தில் இவருடைய செப்புத் திருமேனி இருக்கிறது. பழைய பல்லவர், சாளுக்கியர் என்பவர்கள் காலத்திலேயே தமிழகத்தின் செல்வாக்கு கம்போடியா, இந்தோனேஷியா, பாலி முதலிய இடங்களில் அதிகமாகப் பரவியிருந்தது. தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளாகிய இவற்றில் பொதுவாகவும், கம்போடியாவில் சிறப்பாகவும் தமிழர்கள் அதிகம் போற்றி வழிபடும் நடராஜ வடிவம் பல கோயில்களில் இடம் பெற்றிருந்தமையை அறிகிறோம். இதிலும் ஒரு தனிச் சிறப்பைக் காண முடிகிறது. பெரியபுராணம் தோன்றிய தமிழகத்தில்கூட நடராஜ வடிவம் உள்ள எல்லாக் கோயில்களிலும் அவ் வடிவத்தின் அடியில் காரைக்கால் அம்மை வடிவம் உள்ள கோயில்கள் விரல்விட்டு எண்ணக் கூடியவையேயாகும்.

காரைக்கால் அம்மை கீழை நாடுகளில் பெற்ற சிறப்புக்குக் காரணம்

ஆனால் கம்போடியாவில் பென்டாசிராய் (Banteai Srei) என்ற இடத்தில் உள்ள கோவிலும் கோபுரமும் காமர் கலைக்குப் (Khmerart) பெயர் போனவை. இக் கோவில் கீழைக் கோபுரத்தில் ஒரு வளைவை அமைத்து அதில் தென்னாட்டு நடராஜ வடிவை அமைத்துள்ளனர். நடராஜரின் இடப்புறம் ஊர்த்துவ வடிவுடைய

குழலை ஒருவர் வாசிக்க வலப்புறத்தில் பேய் வடிவில் காரைக் காலம்மையார் அமர்ந்திருக்கிறார். இங்குக் காணப்பெறும் கலைக் கருவூலங்களை ஆய்ந்து நூல் எழுதிய 'மெரில் பெனிஸ்ட்டி' (Mireille Benisti) என்பார் இப் பகுதியில் பல இடங்களிலும் இருந்த காரைக்கால் அம்மையின் பேய் வடிவங்களைச் சேகரித்து 'நொம்பென்' (Phnom penh) அருங்காட்சியகத்தில் வைத்துள்ளமை பற்றியும் எழுதியுள்ளார். இவை ஒருபுறம் இருக்க 'வேட் பாஸட்' (Vat Baset) என்ற இடத்தில் 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த புடை ஓவியம் ஒன்றுள்ளதை எடுத்து விவரிக்கின்றார். இந்த ஓவியத்தின் சிறப்பு என்னையெனில் நடராஜர் தாண்டவத்தை வலப்புறம் இருந்து உமை காணவும் காரைக்காலம்மை இடப்புறம் இருந்து காணவும் உள்ள முறையில் இது அமைக்கப் பெற்றுள்ளமையேயாம்.

வாட்டெக் (Vatek) என்ற இடத்தில் உள்ள மண்டபத்தின் கிழக்குப் பகுதியில் பத்துக் கைகளுடன் இறைவன் நடனமாடும் சிற்பம் பல இடங்களில் உடைந்து காணப் பெறுகிறது. நொம் கிஸோர் (Phnom Chisor) கோவிலின் கீழைக் கோபுரத்தில் இரு கைகளுடன் இறைவன் ஆடும் கோலம் காண்பிக்கப் பெற்றுள்ளது. அவனுக்கு வலப்புறம் காரைக்காலம்மையார் பேய் வடிவில் அமர்ந்து தாளம் வாசிக்கிறார்.² தென்கிழக்கு ஆசியாவில் காரைக்காலம்மை வரலாறு பெற்றிருந்த இந்தச் செல்வாக்கை, திரு. சி. சிவராமமூர்த்தி அவர்கள் தாம் எழுதிய 'நடராஜா' என்ற நூலில் விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

இவற்றை யல்லாமல் இன்று ஸ்ரீலங்கா என்றழைக்கப்படும் இலங்கையில் பொலநறுவை என்ற இடத்தில் காரைக்காலம்மையின் தனி வடிவம் ஒன்று(பேய் வடிவில்) செப்புத் திருமேனியாக உள்ளதை அந்த ஊர் அருங்காட்சியகத்தில் வைத்துள்ளனர். இது 11ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தது என ஆய்வாளர் கூறுவர்.³

கடல் கடந்த நாடுகளில் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டுவரை விளக்கம் பெற்றிருந்த காரைக் காலம்மையின் தனிச் சிறப்புக்கு ஏதேனும் காரணம் இருந்திருக்குமோ என்று ஆய்வதில் தவறு இல்லை. கண்ணப்ப நாயனாரும், அம்மையார் காலத்திலோ அதனை அடுத்த காலத்திலோ இருந்திருக்க வேண்டும். கீழைச் சாளுக்கியர், பல்லவர் செல்வாக்கில் இருந்த பொத்தப்பி நாட்டில் வாழ்ந்த அப்பெரியாரின் வரலாறு தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில்

செல்லாமல் காரைக்கால் அம்மையின் வரலாறு மட்டும் என் சென்றது என்ற வினாவிற்கு விடை காண்பது எளிது. காரைக்கால் அமைந்துள்ள தமிழகத்தின் கிழக்குக்கரைப் பகுதிகளிலிருந்து தென்கிழக்கு ஆசியாவுடன் வாணிகத் தொடர்புள்ளவர்கள் இன்றும் உள்ளனர். மரக்கலம் மூலம் இவர்கள் பண்டு தொட்டே வெளிநாடு சென்று வாணிபம் நடத்தினமையின் 'மரக்கலக் காரர்கள்' என்ற பெயரைப் பெற்றனர். இப் பெயரே பின்னர் மருவி 'மரைக்காயர்கள்' என வழங்கலாயிற்று. நபிகள் நாயகம் தோற்றுவித்த ஈமயம் இங்குப் பரவுவதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளின் முன்னரே இந்த மரக்கலக்காரர்கள் தென்கிழக்கு ஆசியாவுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால் தங்கள் பகுதியில் பிறந்து பெருமை பெற்ற காரைக்காலம்மையின் வரலாற்றைத் தாங்கள் செல்லும் இடங்களில் பரப்பினதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை.

கருநாடகத்தில் இக்கதைகள் அதிகம் பரவக் காரணம் யாது?

இனித் தமிழகத்தின் வடமேற்கிலும். வடக்கிலும் அமைந்துள்ள கருநாடகம், ஆந்திரம் என்ற பகுதிகளிலும் பெரியபுராணக் கதைகள் பன்னெடுங்காலம் முன்பே பரவி இருந்தன என அறிய முடிகிறது. இவை இரண்டு பகுதிகளிலும் பரவிய அளவு முதலிய வற்றைக் கண்டால் ஆந்திரத்தைவிடக் கருநாடகப் பகுதியில் இவ் வரலாறுகள் அதிகம் பரவின என அறியலாம். அதற்கும் ஒரு காரணம் உண்டு. தமிழகத்தில் மூவர் முதலிகளும் நாயன் மார்களும் சைவத்தைப் பரப்ப முனைந்ததைப் போலவே கருநாடகத்தில் வீர சைவத்தைப் பரப்ப பசவர் தோன்றினார். எனவே சைவம் என்ற வகையில் நாயன்மார்கள் வரலாறுகள் கருநாடகத்தில் அதிகம் கால்கொள்ள ஏதுவாயிற்று. கி.பி.1150-1160 வாக்கில் தோன்றிய 'வாசனாஸ்' என்ற நூலில் சிறுத் தொண்டர் வரலாறு இடம் பெறுகிறது. இந்நூலாசிரியர் ஏறத்தாழச் சேக்கிழாரின் காலத்தில் இருந்தவராவார். கி.பி.1125இல் எழுந்த பண்டைக்கல்வெட்டு ஒன்றில் காரைக்கால் அம்மை என்ற பெயர் காணப்படுகிறது.⁴

ஹரிஹரரின் 'ரகனே' அப்பகுதியில் வழங்கிய கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது

இதனை அடுத்து ஹரிஹரர் என்பவர் 'ரகனே' என்ற கவிதை அமைப்பில் பெரியபுராண வரலாறுகளைக் கன்னட ஆக்கம் செய்கின்ற முறையில் ஒரு நூலை இயற்றினார். ஆனால் இதில்

காணப்பெறும் அடியார் வரலாறுகள் பெரியபுராணத்துக்குப் பெரும்பகுதி மாறுபட்டவையாகும். ஹரிஹரரின் நூல் அப்பகுதியில் வழங்கிய கதைகட்கு வடிவுகொடுக்க முயன்ற முயற்சி என்றே தோன்றுகிறது. உதாரணமாக ஒரு வரலாற்றைக் காணலாம்.

‘காரைக்காலம்மையின் கணவனின் பெயர் மாணிக்கஞ் செட்டி என்பதாகும். பேய் வடிவெடுத்த அந்த அம்மை தெருவில் தலையால் நடந்து மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும், சேரமான் பெருமானும் கயிலைக்குச் செல்லும் வழியில் காரைக்காலம்மையைச் சந்தித்துப் பேசுகின்றனர். கயிலை மிக நீண்ட தூரத்தில் உள்ளது என்றும் இவர் மௌனத் தலையால் நடந்து சென்றால் பலகாலம் ஆகும் என்றுங் கூறிவிட்டுச் சென்று விடுகின்றனர். உடனே அம்மையார் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுகின்றார். அவருடைய கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகிக் கைலையைச் சென்று அடைகிறது. இதனைக் கண்ட சிவபெருமான் அந்தக் கண்ணீர் ஆற்றிலேயே அம்மையார் மிதந்து மிகவேகமாகத் தம்மை வந்து அடையும்படிச் செய்கிறார்’ இதுதான் ஹரிஹரரின் காரைக்காலம்மையின் கதையாகும். தமிழகத்திலிருந்து கருநாடகம் செல்வதற்குள் ஒரு வரலாறு எத்தனை மாற்றங்களை அடைய முடியும் என்பதற்கு இது ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

சேரமானும், சுந்தரரும் கயிலை செல்கின்றனர் எனக் கேள்வியுற்ற ஔவையார் தாமும் செல்ல வேண்டும் என்ற விருப்பத்தால் மிக வேகமாக விநாயகருக்கு அருச்சனை செய்தார் ‘பாட்டி! ஏன் இவ்வளவு அவசரம்?’ என்று வினாயகர் கேட்டவுடன் ஔவையார், நம்பி, சேரர் என்ற இருவரும் கயிலை செல்வதைக் குறிப்பிட்டு அவர்களுடன் தாமும் செல்ல வேண்டும் என்ற தம்விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார். கஜமுகனார் ‘கவலை வேண்டாம். வழக்கம்போல் அமைதியாகப் பூசையை முடிப்பாயாக’ என்று கூறினவுடன் ஔவை அப்படியே செய்ததாகவும் பூசை முடிவில் விநாயகர் தம் துதிக்கையால் ஔவை யாரைத் தூக்கிக் கைலை மலையில் வைத்ததாகவும் தமிழ் நாட்டில் ஒரு செவிவழிக் கதை உண்டு. இந்தக் கதையும் கருநாடகம் சென்றுள்ளது போலும். அங்கு ஔவையார் காரைக் காலம்மையானார். விநாயகருக்குப் பதிலாக இறைவனே அவரை வரவழைத்தார் என்று கதையைத் திரித்துப் பயன்படுத்தி விட்டனர். நாட்டில் வழங்கிய கதைகட்குக் கவிதை வடிவம் கொடுக்க முன் வந்த ஹரிஹரர் அப்பகுதியில்வழங்கிய கதைகளை அப்படியேஏற்றுக்கொண்டு பாடி விட்டார்.

சேக்கிழார் தாம் புராணம் பாட முற்படுமுன் மேலே கூறப் பெற்ற அத்துணைத் தகவல்களையும் சேகரித்து அவற்றை ஆய்ந்துள்ளார் என்று நினைப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. இவற்றுள் தக்கவை என்று தாம் கருதிய பகுதிகளை மட்டுமே அக் கவிஞர் ஏற்றுக் கொண்டார். அல்லாதவற்றை ஒதுக்கி விட்டார். அவருக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்த நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்ற நூலுக்கு இதே முறையைத்தான் மேற்கொண்டார். தமக்கு வழிநூலாக அமைந்தது திருவந்தாதி என்று, அதனைப் பாடிய நம்பிக்கும் பெரியபுராணத்துள் நன்றி பாராட்டினாலும் அவரை அப்படியே கவிஞர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது முன்னரும் விளக்கப் பட்டது.

சமணர் கழுவேற்றம்பற்றிக் கவிஞர் பாட ஆதாரம் யாது?

வடக்கு கனராப் பகுதியில் அமைந்துள்ள 'பனவாசி' (Banavasi) என்ற ஊர்க்கோவிலில் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் அறுபத்து மூவருடைய வரலாறுகளில் சிலரைப்பற்றிப் புடைச்சிற்பங்கள் அமைக்கப் பெற்றன. அவ்வூர்க் கோவிலில் பல கல்வெட்டுக்கள், சமணருக்கும் வீர சைவர்கட்கும் இடையே நடைபெற்ற போராட்டங்களை விரிவாகப் பேசுகின்றன. பல சமணர்கள் இப் போராட்டங்களில் துன்புறுத்தப்பட்டனர் என்றும் கொல்லப்பட்டனர் என்றும் கல்வெட்டுக்களும், புடைச் சிற்பங்களும் அறிவிக்கின்றன. இச்செய்தி மிகவும் புதுமையானது.⁵ ஆனால் இவ்வாறு மாற்றுச் சமயத்தாரைத் துன்புறுத்தும் பணியில் வீர சைவர் மட்டுமே ஈடுபட்டனர் என்று கருத வேண்டா. அதே புடைச் சிற்பங்கள் பல சமணர் வீர சைவர்களைக் கொன்றதாகவும் அறிவிக்கின்றன. கருநாடகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சமணர் சைவர் போராட்டங்களில் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு சமயத்தார் அடுத்தவர்களைக் கொன்று குவித்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரைப் பல்லவர், பாண்டியர் நாடுகளில் இவர்கள் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் சமணம் பரவி, அரசர்களையும் தம் செல்வாக்கில் வைத்திருந்ததை அறிகின்றோம். இருவரும் சமயம் மாறியபொழுது மகேந்திரவர்மனோ, நின்றசீர் நெடுமாறனோ இவர்களைத் துன்புறுத்தியதாகவோ கொடுமை செய்த்தாகவோ எவ்விதச் செய்தியும் இல்லை. தமிழகத்தில் கிடைத்த நூற்றுக் கணக்கான கல்வெட்டுக்களில் ஒன்றாவது இத்தகைய சமயப் போராட்டம் நடந்த

தாகவோ சமணர்கள் தாக்கப்பட்டதாகவோ அறிவிக்கவில்லை. அப்படி இருக்கவும் கருநாடகத்தில் இத்தகைய போராட்டமும் அவர்கட்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமையும் கல்வெட்டிலும் புடைச் சிற்பங்களிலும் இடம் பெற்றிருப்பது வியப்பைத் தருகின்ற ஒன்றாகும்.

தமிழகத்தில் எங்கும் கூறப்படாத இதனை ஏன் பாடினார்?

சேக்கிழாரைப் பொறுத்தவரைத் தக்க ஆதாரங்கள் இல்லாமல் எதனையும் பாடும் பழக்கம் இல்லை என்பதைப் பெரியபுராணத்தை நன்கு கற்றவர்கள் எளிதில் அறிய முடியும். அப்படி இருக்கவும் திருஞானசம்பந்தர் புராணத்தில் சமணர்கள் பிள்ளையாரிடம் வாதில் தோற்றுக் கழுமரம் ஏறினார்கள் என்று பாடியுள்ளார். இத்தகைய ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு வேறு எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை. கல்வெட்டுக்களிலோ தேவாரத்திலோ இந்நிகழ்ச்சிக்கு எவ்விதச் சான்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரைச் சமயப் போர்கள் நிகழ்ந்த துண்டு. மன்னனின் செல்வாக்குப் பெற்றிருத்தமையின் திருநாவுக்கரசருக்குக் கொடுமை இழைத்தது முதலான செயல்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. சமணர்கள் நாவரசருக்குக் கொடுமை இழைத்தனர் என்பதற்கு அவருடைய பாடல்களிலேயே அகச் சான்றுகள் உண்டு.

‘வஞ்சனைப் பாற் சோறாக்கி வழக்கிலா அமணர் தந்த
நஞ்சமு தாக்குவித்தார் நனிபள்ளி அடிகளாரே.’⁶

‘கல்லினோடு எனைப்பூட்டி அமண்கையர்
ஒல்லைநீர்புக நூக்க என்வாக்கினால்
நெல்லுநீள்வயல் நீலக்குடி அரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றி உய்ந்தேனே’⁷

என வரும் அகச் சான்றுகளை வைத்துக்கொண்டே காப்பியப் புலவர் நாவரசர் புராணத்தில் அவர்கள் செய்த கொடுமைகளை விரிவாகப் பாடியுள்ளார். ஆனால் சமணர் கழுவேறிய செய்தி பற்றி நம்பி, சேக்கிழார் பாடல்கள் தவிர வேறு எங்கும் எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை. அப்படியானால் சேக்கிழாருக்கு இப்படிப் பாடுவதற்கு ஆதாரம் ஏதாவது உண்டா என்ற வினாத் தோன்றுவது இயல்பே. தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை இச் சமயப் போர்களில் இத்துணைப் பெரிய கொடிய நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தாக எவ்வித பிற ஆதாரமும் இல்லை என்றாலும் கருநாடகத்தில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் பல நடந்துள்ளன. சமணர்கள் கை

ஓங்கியபொழுது வீர சைவர்களைக் கொல்வதும், வீர சைவர்கள் கை ஓங்கியபொழுது சமணர்களைக் கொல்வதும் சகஜமாக அங்கு நடைபெற்றதைத்தான் அவ்விடத்துக் கல்வெட்டுக்களும் சிற்பங்களும் அறிவிக்கின்றன. எனவே சேக்கிழார் கருநாடகத்தில் சைவ சமணப் போர்களில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைப் பெரியபுராணத்தில் திருஞான சம்பந்தர் வரலாற்றில் புகுத்திப் பாடிவிட்டார் என்று கொள்வதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

சமயப் போர் வேறு; சமயிகள் போர் வேறு

இவ்வாறு பாடும் பொழுதுகூட இந்நிகழ்ச்சி சமயப்போரின் விளைவன்று என்பதைச் சேக்கிழார் வலியுறுத்திச் செல்கின்றார். சமயப்போர் வேறு; சமயிகள் போர் என்பது வேறு. சமயப்போர் சமயத் தத்துவங்களின் உயர்வு தாழ்வுகளைப்பற்றிச் சொற்போரிடுவதாகும். புத்தபிரான் காலத்திலிருந்தே இது நடைபெற்று வந்துள்ளது. இதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. கற்ற அறிஞர்கள் ஒன்றுகூடித் தத்தம் கொள்கைகளை எடுத்துரைப்பதும் எதிராளியினுடைய கொள்கைகளில் உள்ள குறைபாட்டை எடுத்துக்கூறி விவாதிப்பதும், அறிவுக்கு விருந்தாகுமே தவிர இதில் தீமை என்று ஒன்றும் இல்லை. புதிதாகத் தோன்றி வளர்ந்த பௌத்தம், சைனம் இரண்டும் அறிவு வாதத்தின் அடிப்படையில் இந்தச் சொற்போரை நம்பித் தத்தம் சமய அறிஞர்களைக் கொண்டு வாதப்போர் செய்தே தம் செல்வாக்கை வளர்த்துக் கொண்டன. இத்துடன் நிலலாமல் சமணம், பௌத்தம் என்ற இரண்டு சமயங்களும் பொது எதிரிகளாகிய சைவ, வைணவருடன் போரிட்டதல்லாமல் தமக்குள்ளும் போரிட்டுக் கொண்டன. நாவரசர் சைவம் விட்டுச் சமணஞ் சேர்ந்து வாழ்ந்த நாட்களில் தருமசேனர் என்ற பட்டத்தை அவர் பெறுவதற்குக் காரணமாய் அமைந்த நிகழ்ச்சி, அவர் பௌத்தர்களுடன் சொற்போரிட்டு அவர்களை வென்றதனாலேயேயாம். ஆனால் இந் நாட்டில் பன்னெடுங் காலமாக இருந்து வந்த வைதிக சமயத்திலும் ஒரோ வழி இத்தகைய வாதங்கள் நடந்துள்ளன என்பதை ஆதி சங்கர பகவத்பாதருக்கும், மண்டனமிஸ்தரருக்கும் நடைபெற்ற வாதம் பற்றிய கதையின்மூலம் அறிய முடிகிறது.

இத் தமிழகத்திலும் அத்தகைய அறிவுவாதப் போர்கள் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால் தேவார நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் தோன்றிய பிறகு எந்த அறிவு வாதப் போர்களும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை.

அதற்கு ஓர் அழகான காரணமும் உண்டு. நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் வளர்த்த சைவம், வைணவம் ஆகிய இரண்டும் பக்திமார்க்கத்தில் விளைந்தவையே தவிர அறிவு வழியில் செல்ல வில்லை. வாதம் என்பது அறிவு வழியில் செல்லும் இருவரிடையே நடைபெற வழி உண்டே தவிரப் பக்தி வழியில் வாதத்துக்கு இடமே இல்லை. ஆகவேதான் அறிவு வாதப் போர்கள் நடைபெற்றதாக கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு ஆதாரம் எதுவும் காணப்படவில்லை. சங்கரர், இராமாநுஜர், மாத்வர் போன்ற அறிஞர்கள் பழைய நூல்களை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றிற்குப் புதிய பொருள்களை ஏற்றிப் புதிய சமயப் பகுதிகளை நிலைநாட்ட முயன்ற முயற்சிகள் அனைத்தும் அறிவு வாதத்தில் விளைந்தனவேயாகும். எனவே இவர்களைப் பின்பற்றியவர்களிடையே வாதப்போர் ஆங்காங்கே நடைபெற்றிருக்கலாம் என்றாலும் இது பெரிய அளவில் நடைபெறவில்லை. கடவுள் நம்பிக்கை, பக்திவழி என்ற இரண்டும், சைவ வைணவர்கட்குப் பொதுவாகும். ஆனால் பௌத்தம், சமணம் என்ற இரண்டு சமயங்கட்கும் மேலே கூறிய இரண்டும் இல்லை. எனவே சைவம், வைணவம் என்ற இரண்டும், பௌத்த, சமணங்களுடன் போர் புரிவது இயல்பே என்று நாம் நினைக்கலாம்.

என்றாலும் தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பௌத்தர், சமணர்களுடன் போரிட்டு அவர்களை வளர விடாமல் தடுக்க முயன்ற செயல்களில் சைவர்கள் ஈடுபட்டதுபோல் வைணவர்கள் ஈடுபடவில்லை. இதன் காரணம் என்னவென்று விளங்கவுமில்லை. என்றாலும் இந்தப் போராட்டக்காரர்கள் அவ்வக் காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்த அரசர்களைத் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டு, தம் சமயத்தில் சேர்த்துக் கொண்டு அந்த அரசருடைய செல்வாக்கையும் அதிகாரத்தையும் பயன்படுத்திக்கொண்டே மாற்றுச் சமயத்தாரை ஒடுக்க முயன்றனர் என்று நினைக்க வேண்டியுள்ளது. சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் போன்ற நூல்கள் தோன்றிச் சைவ சமயத்துக்கு அறிவுவாத பூர்வமான ஓர் அடிப்படையைத் தருவதற்கு முன்னர் 7ஆம் நூற்றாண்டு வாக்கில் அறிவுவாதத்தை மேற்கொண்டிருந்த பௌத்தர்களையும், சமணர்களையும் சைவர்கள் அறிவு வாதத்தில் வென்றிருக்க முடியுமா என்பது ஐயத்துக்கு இடமானதேயாகும். எனவே, சமண, பௌத்தவாதிகள் முன்வைத்த அறிவு வாதங்களை ஓரளவு அறிவுவாதங்களாலும் பேரளவு தம் பிற ஆற்றலாலுமே இவர்கள் எதிர்த்து வெற்றியுங் கொண்டனர் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. அறிவு வாதத்தில் தோற்றவர்களைக் கழுமரத்தில் ஏறச் செய்தல் என்பதும் சரியாகாது. ஒரு பேரரசின்

முதல் அமைச்சராக இருந்து நீதி, சட்டம் என்பவற்றை நன்கறிந்திருந்த சேக்கிழாருக்கு இதில் உள்ள இக்கட்டான நிலைமை தெரியாமல் போயிராது. எனவே வாதப் போர் என்பதை மாற்றி அவரவர்களுடைய தவவலிமை, இறைபக்தி, அற்புதம் விளைக்கும் ஆற்றல் என்பவற்றில் வாதம் நிகழ்ந்தது என்று பாடிச் செல்கிறார். போட்டி இடும்பொழுது ஒருவருக்கொருவர் ஓட்டம் (பந்தயம்) வைத்துக் கொள்வது இயல்பு. அந்த முறையில் அனல் வாதம் புனல்வாதம் என்ற இரண்டும் செய்ய வேண்டும் என்று பேசிய சமணர்,

.....
தங்கள் வாய் சோர்ந்து தாமே

“தனிவாதிற் அழிந்தோமாகில்

வெங்கழு ஏற்றுவான் இவ்

வேந்தனே” என்று சொன்னார்⁸

இவ்வாறு தாங்களே இப்படி ஒரு பந்தயம் வைத்துக்கொண்டனர் என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். இனி இரண்டு வாதங்களிலும் தோற்றுவிட்ட சமணர் பந்தயப்படிக்க கழுவேற வேண்டியவர்களாகின்றனர். ஆனால் இந்த வாதங்களில் ஒருவர் தோற்று விட்டால் எவ்வளவுதான் அவர்களே கட்டிய பந்தயமாயினும் அதற்காக அவர்கள் பலரையும் கழுவேற்ற வேண்டுமா? என்ற வினா பலருடைய மனத்தில் தோன்றத்தானே செய்யும். மேலும் தமிழகத்தில் இத்தகைய நிகழ்ச்சி எதுவும் எப்பொழுதும் நிகழ்ந்ததாகச் சான்று இல்லையே. இந்த இரண்டு ஐயங்களும் சேக்கிழார் மனத்திலும் தோன்றித்தான் இருத்தல் வேண்டும். எனவே கழுவேற்றும் நிலை வந்தவுடன் எதற்காகக் கழுவேற்றம் என்பதைக் கவிஞர் விளக்குகிறார். தலைமை அமைச்சராக இருந்தமையின் சட்ட நுணுக்கம் அவருக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. அன்றும், இன்றும் கொலைத் தண்டனை பெறும் பல்வேறு குற்றங்களுள் பிறர் வாழும் இடத்தில் தீ வைத்தல் (Arson) ஒரு முக்கியமான குற்றமாகும். இதனைச் செய்தவர்கள் எத்துணைப் பேராயினும் அவர்கள் கொலைத் தண்டனைக்கு உரியவர்களேயாவர்.

எனவே இத்தண்டனை அவர்கட்கு வழங்கப்பட்டதற்குத் தலையாய காரணம் அவர்கள் திருஞான சம்பந்தர் அடியவர்களுடன் தங்கியிருந்த மடத்திற்குத் தீழுட்டிய குற்றத்திற்கே யாகும் என்றும் அடுத்தபடியாக அவர்கள் பந்தயத்தில் தோற்றும் இரண்டாவது காரணமாகும் என்றும் பாடுகிறார்.

‘.....

துன்னிய வாதில் ஓட்டித் தோற்ற இச்சமணர் தாங்கள்
முன்னமே பிள்ளையார்பால் அனுசிதம் முற்றச் செய்தார்
கொன்னுனைக் கழுவில் ஏற முறை செய்க’ என்று கூற,

புகலியில் வந்த ஞானபுங்கவர் அதனைக் கேட்டும்
இசுலிலர் எனினும் சைவர் இருந்துவாழ் மடத்தில் தீங்கு
தகவிலாச் சமணர் செய்த தன்மையால் சாலும் என்றே
மிகையிலா வேந்தன் செய்கை விலக்கிடாதிருந்த வேளை,

‘.....

நண்புடை ஞானம் உண்டார் மடத்துத்தீ நாடி இட்ட
என் பெருங் குன்றத்து எண்ணாயிரவரும் ஏறினார்கள்’ 9

என்ற இப்பாடல்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கவை.

இத்தகைய நிகழ்ச்சி தமிழ்நாட்டில் எங்கும் நடைபெற்ற
தாகத் தெரியவில்லை. என்றாலும் கருநாடகத்தில் உள்ள
அபலுர்க் கோயில் கல்வெட்டுக்களும் சிற்பங்களும் இத்தகைய
நிகழ்ச்சிகள் அங்குச் சகஜமாக நடைபெற்றன என்பதை விளக்கு
தலின் சேக்கிழார் துணிந்து அவற்றைத் தமிழ் நாட்டில் நடை
பெற்றதாக ஏற்றிப் பாடுகிறார். அப்படிப் பாடும் அதே நேரத்தில்
தம் நாட்டு மன்னனையும், தாம் பாட வந்த பெரியாரையும்
இக்குற்றம் சாராமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற
எண்ணமும் அவரிடம் இருந்ததாக அறிய முடிகிறது. அரசனைப்
பொறுத்த வரை நீதியை நிலைநாட்ட முற்படும்பொழுது விருப்பு,
வெறுப்பு, பச்சாதாபம் என்பவற்றிற்கு அங்கு இடம் இல்லை.
அவனுடைய நாட்டில் அவன் தலைநகரில் பிறர் வாழிடத்தில்
தீயிடல் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றுள்ளது. எனவே அவர்களைத்
தண்டிக்க வேண்டிய கடமை அவனுடையதாகிறது. இது
போதாமல் அவர்கள் பந்தயமும் கட்டி அதிலும் தோற்றுள்ளனர்.
எனவே இரண்டு காரணங்களினாலும் அவன் கொடுத்த
தண்டனை அதிகம் என்று கூறமுடியாது என்பது காப்பியப்
புலவர் வாதமாகும். எனவேதான் ‘மிகையிலா வேந்தன்
செய்கை’ என்று பாடிச் செல்கிறார்.

இனிப் பிள்ளையாரைப் பொறுத்தமட்டில் அவராவது
கருணை காட்டி இருக்க வேண்டுமே என்ற வாதத்துக்கு விடை
கூறுவார் போலக் கவிஞர்,

‘புகலியில் வந்த ஞான புங்கவர் அதனைக்கேட்டும்
.....

தகவிலாச் சமணர் செய்த தன்மையால் சாலும் என்றே
மிகையிலா வேந்தன் செய்கை விலக்கிடாதிருந்த வேலை' ¹⁰

என்று பாடிச் செல்கிறார். ஞானபுங்கவர் என்று பிள்ளையாரை விளிப்பது கருத்துடை அடைமொழியாகும். ஞானம் நிறைந்த முனிவராக உள்ள ஒருவர் விருப்பு வெறுப்புக்களைக் கடந்தவராகலின் அரசன் நீதி செலுத்துவதில் தலையிடவில்லை என்ற கருத்தைப் பெற வைக்கின்றார். அடுத்து 'இகல் இலர்' என்ற சொல்லால் அவருடைய மனத்தில் மாச்சர்யம் (Malice) கடுகளவும் இல்லை என்பதையும் பெற வைக்கின்றார். ஒருவர் தம்முடைய செல்வாக்கின் காரணமாக அரசு நீதியில் தலையிடுவதை இன்று கண்கூடாகக் காணும் நமக்குச் சேக்கிழார் வாதத்தைப் புரிந்துகொள்வது கடினந்தான். மேலும் பிள்ளையார் இது பற்றிச் சிந்தித்தார். அவர்கள் செய்த குற்றம் அறிந்தே செய்த குற்றமாகும். அறிந்தே செய்த, தீயிட்ட குற்றத்துக்கு அரசன் வழங்கிய நீதி மிகையிலை என்று கருதினார் என்றுங் கூறுகிறார்.

இவை எல்லாம் ஒருபுறம் இருக்க வேறு எவ்வகையான ஆதாரமும் இல்லாத இந் நிகழ்ச்சியைச் சேக்கிழார் ஒரு வரலாற்றுக் காப்பியத்தில், பாடவேண்டிய இன்றியமையாமையாது? என்ற வினாவுக்கு வேறு வகையிலே விடை இறுத்தல் கடினம். இரண்டாம் நந்தியின் உதயேந்திரச் செப்பேடு கூறுவதையும், வைகுந்தப் பெருமாள் கோவிலில் துறவிகளைக் கழுவேற்றும் சிற்பம் காணப்படுவதையும் கொண்டு அந் நாளில் இக் கொடுமைகள் தமிழகத்திலும் நிகழ்ந்ததுண்டு என இராசமாணிக் கணார் கூறுகிறார் ¹¹. இந்த நிகழ்ச்சி முழுவதும் கற்பனையாகக் கூட இருக்கலாம்; செவிவழிச் செய்தியாக நாட்டில் வழங்கி வந்திருக்கலாம். இவை அனைத்திலும் ஆதாரமுள்ளது ஒரே ஒரு செய்திதான். சமணர்கள் அடியார்கள் வாழும் மடத்தில் தீவைத்தனர் என்பதற்கு அகச் சான்றாகப் பிள்ளையார் பாடலே உள்ளது.

'செய்யனே! திரு ஆலவாய் மேவிய
ஐயனே! அஞ்சல் என்று அருள்செய் எனைப்
பொய்யராம் அமணர் கொளுவுஞ் கடர்
பையவே சென்று பாண்டியற்காகவே' ¹²

என்ற இந்த ஒரு குறிப்புத் தவிர அனல்வாதம், புனல்வாதம். கழுவேற்றம் என்பவற்றிற்குச் சான்றுகள் ஏதும் இல்லை. இவற்றைப்பற்றிச் சேக்கிழார் பாட உதவிய மூலங்கள் நம்பியாண்டார் நம்பியின் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியின் 33, 60

ஆகிய இரு பாடல்களில் வரும் குறிப்புக்களுடன், செவிவழிச் செய்திகள், கருநாடகத்திலுள்ள அபலூர்க் கோவில் புடைச் சிற்பங்கள், கல்வெட்டுக்கள் என்பவையேயாகும். நம்பியுங்கூடத் திருஞானசம்பந்தரைப் பற்றிய 33 ஆவது பாடலில் 'சமணர் வலி தொலைய' என்று மட்டுமே பாடியுள்ளார். நின்ற சீர் நெடுமார நாயனார் பற்றிய 60 ஆவது பாடலில் தான்,

'ஆர்த்த சமணர் அழிந்தது கண்டு மற்றாங் கவரைக்
கூர்த்த கழுவின நுதிவைத்த பஞ்சவன் என்றுரைக்கும்
வார்த்தை அதுபண்டு நெல்வேலியில் வென்ற மாறனுக்கே' ¹³

என்று குறிப்பிடுகிறார். நம்பியும் இக்கருத்தைச் செவிவழிச் செய்தி என்றே கூறுகிறார். 'நுதி வைத்த பஞ்சவன் என்றுரைக் கும் வார்த்தை அதுபண்டு' என்ற சொற்களால் இது நீண்ட காலமாக உள்ள செவிவழிச் செய்தி என்றே கூறுகிறார். செவிவழிச் செய்தியாயினும் நம்பிகள் இதனை முழுவதும் ஏற்றுக் கொண்டு ஆங்காங்கே குறித்துச் செல்கிறார். ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவந்தாதியில்,

'வலிகெழு குண்டர்க்கு வைகைக் கரை அன்று வான் கொடுத்த
கலிகெழு தின்தோள் கவுணியர் தீபன்.....' ¹⁴

என்றும்,

மண்ணில் திகழ்சன்னைபநாதனை, வாதினில் வல்அமணை
பண்ணைக் கழுவின நுதிவைத்துஎம் பந்தவினை அறுக்கும்
கண்ணை, கதியை, தமிழ் ஆகரனை.....' ¹⁵

என்றும் பாடுவது நோக்கற்குரியது. மேலும்,

'உறியொடு பீலி ஒருகையிற் கொளும்
பறிதலைச் சமணைப் பல்கழுமிசையே நீத்தது' ¹⁶

என்றும் பாடுகிறார். இதனை அடுத்து அவர் பாடிய 'ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவுலா' என்ற நூலிலும் கழுவேற்றிய கதையை,

'கோதைவேல் தென்னந்தன் கூடல் குலநகரில்
வாதில் அமணர் வலி தொலையக்-காதலால்
புண்கெழுவு செம்புனல் ஆறுஒடப் பொருதவரை
வண்கழுவில் தைத்த மறையோனை.....' ¹⁷

என்று பாடுவதுடன் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் என்ற நூலிலும் இக்கருத்தை,

‘அறிவாகி இன்பஞ்செய் தமிழ்வாதில் வென்றந்த
அமணான வன்குண்டர் கழுவேற முன்கண்ட
செறிபாடல் வண்சண்பை நகிராளி.....’ 18

என்றும், ஆளுடை பிள்ளையார் திருத்தொகை என்ற பகுதியில்,

‘பாழி அமணைக் கழுவேற்றினான்.....’ 19

என்றுங் கூறுவதால் நம்பியாண்டார் நம்பியைப் பொறுத்த மட்டில் இந்தச் செவிவழிச் செய்திக்கு அதிகமான முக்கியத்துவம் கொடுப்பதை அறியமுடிகிறது. ஆனால் அவர் கூற்றுக்களைக் கவனிக்கும்பொழுது சமணர் கழுவேறினர்; சமணர் கழுவேற்றப் பட்டனர்; சம்பந்தரிடம் தோற்று ஏறினர்; சம்பந்தர் அவர்களை ஏற்றினார் என்ற முறையில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். ஏறினர்; ஏற்றினார் என்ற இரண்டும் மலைபோன்று வேறு பாடுடைய சொற்கள். ஏறினர் என்றால் அவர்களாகவே ஏறினர் என்று பொருள் தரும். ஏற்றினார் என்றால் மன்னன் ஏற்றினான் என்று பொருள் தரும். இந்தப் பெரிய வேறுபாட்டை நம்பிகள் அறிந்ததாகத் தெரியவில்லை. இரண்டுக்கும் வேறுபாடு காணாமல் ஒன்றாகவே பாவித்துப் பாடுகிறார்.

இவருடைய பாடல்களை மட்டும் தமக்கு ஆதாரமாக எடுத்துக் கொண்ட சேக்கிழார் இந்த வேறுபாட்டை நன்கறிந்து ‘ஏறினார்கள்’ என்றே பாடிச் செல்கிறார். பிள்ளையார் தங்கியிருந்த மடத்தில் சமயப் பகை காரணமாகச் சமணர் தீயிட்டனர் என்ற ஒரு செய்தியைத் தவிர வேறு எதற்கும் ஆதாரம் இல்லாத செய்திகளைக் கவிஞர் அற்றை நாளில் சைவருக்கும் சமணருக்கும் இடையில் கருநாடகத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தம் காப்பியத்தில் பாடினார் என்ற முடிவுக்கு வருவது தவிர வேறு வழியே இல்லை. சேக்கிழார் தாம் புராணம் இயற்ற அந்நாளில் கிடைத்த மூலங்களையும் அவர் அவற்றை எங்ஙனம் ஆய்ந்து எடுத்துப் பயன்படுத்தினார் என்பதையும் ஒருவாறு காண முடிகிறது.

தில்லை எப்பொழுது சிறப்புப் பெற்றது

இனி அடுத்துக் காணவேண்டிய சில செய்திகளும் உள. மூவர் முதலிகள் தேவாரம் பாடிய காலத்தில் தில்லைச் சிதம்பரம் வெகுவாகப் பலரும் அறிந்த நிலையை எய்திவிட்டது எனலாம். நடராசரைப்பற்றிச் சிறந்த ஆய்வு நூல் எழுதிய திரு. சிவராம மூர்த்தி இறைவனைத் தாண்டவ நாயகனாகக் கூறியுள்ள எல்லா மேற்கோள்களையும் தம்முடைய ‘நடராஜா’ என்ற நூலின் முதல் அத்தியாயத்தில் எடுத்துக் காட்டுகிறார். சிவபுராணம்,

வாயுபுராணம் போன்ற வடமொழி நூல்களில் தொடங்கிக் கூடவே கலித்தொகை, மூத்த திருப்பதிகம் முதல் தேவாரம் வரை எடுத்துக் காட்டுகிறார். ஆனால் தேவாரம் தவிர, பிற்காலத் தெழுந்த வடமொழி நூல்கள் தவிரப் பிறவெல்லாம் இறைவனுடைய தாண்டவம்பற்றிப் பொதுவாகவே குறிப்பிடுகின்றன. இதில் அவன் தாண்டவம் புரிவது எந்த இடத்தில் என்பன போன்ற குறிப்புகள் இல்லை.

**அம்மையார் பாடல்களில் தில்லையோ,
ஆனந்தத் தாண்டவமோ குறிக்கப்படவில்லை**

நாயன்மார்களுள் காலத்தினால் மிகவும் முற்பட்டவராகிய காரைக்கால் அம்மை இறைவன் திருநடனத்தை மூத்த திருப்பதிகம், இரட்டைமணிமாலை என்ற பதிகங்களில் விரிவாகப் பாடினாலும், மூத்த திருப்பதிகத்தின் முதல் 11 பாடல்களிலும் திருவாலங்காட்டை மட்டுமே குறித்துச் செல்கிறார். இறைவன் ஆடும் இடங்கள் எனப் பிற்காலத்தில் குறிக்கப்பெறும் தில்லை, திருவெண்காடு, மதுரை, குற்றாலம் முதலிய இடங்கள் அம்மையாரால் குறிக்கப்படவில்லை. எனவே அம்மையார் வாழ்ந்த ஐந்தாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் அதிகம் சிறப்புப் பெறாத தில்லை, ஏழாம் நூற்றாண்டில் திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் காலத்தில் சிறப்பெய்திவிட்டதை அறிய முடிகிறது. ஒருவேளை களப்பிரர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த தில்லை பிறருடைய கவனத்தைக் கவரவில்லையோ என்று கருதுவதிலும் பொருளுண்டு. அம்மையார் சோணாட்டில் பிறந்தவர். அந்தச் சோணாட்டின் முடிமணியாக விளங்கிய சிதம்பரம் அவருடைய கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை என்பதுடன் மற்றொன்றையும் கவனித்தல் வேண்டும். இறைவன் ஆடிய பல்வேறு நடனங்களுள் தில்லையில் ஆடப் பெறுவது ஆனந்த நடனம் எனப்பெறும். ஆனால் திருவாலங்காட்டில் இறைவன் ஆடும் தாண்டவம் சண்ட தாண்டவம் அல்லது ஊர்த்துவத் தாண்டவம் எனப் பெயர் பெறும். இத் தாண்டவம் கடுமையும் வேகமும் நிறைந்தது. இதனையே காரைக்காலம்மை தம் பதிகங்களிலும், அற்புதத் திருவந்தாதியிலும் மிக விரிவாகப் பாடுகிறார்.

.....
தங்கி அலறி உலறு காட்டில்

தாழ்சடை எட்டுத் திசையும் வீசி

அங்கம் குளிர்ந்தனல் ஆடும் எங்கள்

அப்பன் இடம்திரு வாலங்காடே' 20

‘முந்தி அமரர் முழுவின் ஓசை முறைமை வழுவாமே
அந்தி நிருத்தம் அனல்கை ஏந்தி அழகன் ஆடும்மே’ ²¹

‘அடிபேரில் பாதாளம் பேரும் அடிகள்
முடிபேரில் மாமுகடு பேரும்-கடகம்
மறிந்தாடு கைபேரில் வான் திசைகள் பேரும்
அறிந்தாடும் ஆற்றாது அரங்கு’ ²²

என்ற இப்பாடல்களில் வரும் வருணனைகள் அனைத்தும் சண்ட தாண்டவம் பற்றியவே தவிர ஆனந்தத் தாண்டவம் பற்றியவை அல்ல என்று கூறத் தேவை இல்லை. அப்படியானால் அம்மையார் காலத்தில் சிறப்புப் பெறாத தில்லை, நாயன்மார்கள் காலத்தில் எவ்வாறு புகழ் பெற்றது? தில்லை மரங்கள் நிறைந்திருந்தமையின் தில்லைவனம் என்ற பெயர் தமிழ் மரபை ஒட்டி ஏற்பட்ட பெயராகும். கடம்பவனம், வெண்காடு, ஆலங்காடு, ஆர்க்காடு என்பவை அங்கு நிறைந்துள்ள மரங்களால் பெற்ற பெயர்கள். அதுபோலவே தில்லைவனம் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டிருத்தல் வேண்டும். அடுத்துப் புராணக் கதைகளின் செல்வாக்கால் புலியூர் என்ற பெயர் வந்திருத்தல் வேண்டும். வியாக்கிரபாதர் என்ற முனிவரால் பெற்ற பெயராகும் இது. சிதம்பரம் என்ற பெயர் தேவார காலத்தில் வழக்கில் இல்லை போலும்! இந்த வளர்ச்சி முறை பக்தி இயக்கக் காலத்தில் தோன்றிய ஒன்றாகும். அதற்கு முன்னர்ச் சிறப்புற்றிருந்த ஆலங்காடு போன்ற ஊர்களின் சிறப்பு மெல்ல மறையவும் புதிய ஊர்கள் சிறப்புப் பெறலாயின. இவற்றையெல்லாம் மனத்துட் கொண்ட சேக்கிழார் அன்றைய மரபு, வளர்ச்சி என்பவற்றை ஒட்டியே தம் காப்பியத்தை அமைக்கின்றார்.

இறைவனாலேயே ‘அம்மே’ என்று அழைக்கப் பெற்றவரும். இறைவனாலேயே ‘ஆலங்காட்டில் நம் அடியின் கீழ் இருப்பாயாக’ என்று ஆணையிடப்பட்டவரும் ஆகிய காரைக்காலம்மை தங்கியுள்ள திருவாலங்காடே பழமையான புகழ் பெற்றிருக்கவும் சேக்கிழார் தில்லைக்குத் தந்த சிறப்பை ஆலங்காட்டுக்குத் தரவில்லை என்று காணும்பொழுது இதற்கு ஏதாவது காரணம் இருந்திருக்குமோ எனத் தோன்றுகிறது. முதலாவது தில்லை நடனம் அமைதியைத் தருவது. ஆலங்காட்டு நடனம் கொடுமையான தாண்டவமாகும். ஓயாத ஒழியாத போர்களில் ஈடுபட்டு அமைதியை இழந்து தவிக்கும் சோழர்கட்கும், தமிழ் மக்கட்கும் வேண்டப்படுவது அமைதியேயாகலின் ஆலங்காட்டைப் பெரிது படுத்தாமல் சேக்கிழார் தில்லையைப் பெரிதுபடுத்திப் பாடியிருத்தல் வேண்டும். அடுத்து நாயன்மார்கள் மூவரும், பின்னர்த்

தோன்றிய மணிவாசகரும் தில்லையையே பெரிதும் போற்றிப் பாடினர் என்பதாலும் சேக்கிழாரும் அவர்களை அடியொற்றிச் சென்றிருக்க வேண்டும். மேலும் அவர் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்த சோழ மன்னர்கள் அனைவரும் தில்லையிலேயே பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு பலமுறை அக் கோயிலைப் பொன் வேய்ந்தமையின் காப்பியப் புலவரும் அக்கோயிலில் ஈடுபட்டுப் பாடியிருத்தல் வேண்டும் என்றும் நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

இவற்றை எல்லாம் கருத்திற்கொண் பார்க்கும் பொழுது தலைமை அமைச்சராகிய சேக்கிழார் ஏனைய காப்பியப் புலவர்களைப் போன்றவர் அல்லர் என்பதை எளிதில் அறிய முடிகிறது. ஏனையோர் மேற்கொண்ட காப்பியப் பொருள் போன்றதன்று தாம் மேற் கொண்ட காப்பியப் பொருள் என்பதை நன்கு உணர்ந்திருந்தார். வரலாற்று நாயகர்களின் வரலாற்றைக் காப்பியத்தில் வடிக்க முற்படுவது கூரிய வாள் முனையில் வெறுங்காலால் நடப்பது போன்றதாகும். ஒரு காப்பியத்தின் உயிர் நாடியான கற்பனை விரிந்து செல்ல அக் காப்பியத்துள் எவ்விதத் தடையும் இருத்தல் கூடாது. ஆனால், வரலாற்றுக் காப்பியம் பாட வருபவர் கற்பனைக்கு அதிக இடந்தந்துவிட்டால் வரலாற்றுத் தன்மை அடிபட்டுப் போகும். இவை இரண்டும் நிகழ்ந்து வன்மால் காப்பிய உறுப்பாகிய கற்பனைக்கும் இடந்தந்து வரலாற்றுச் சிறப்பு அடிபடாமலும் பாடிய சிறப்பு இவர் ஒருவருக்கே உண்டு. தொண்டு என்ற பண்பைக் காப்பியப் பொருளாகப் படைத்ததும் புதுமை; கற்பனை, வரலாறு என்பவற்றை அளவறிந்து புகுத்தியது, இரண்டாவது புதுமை. வான்மீகரின் கதையில் தன் கருத்தை ஏற்றிக் கூறுவதற்கு வேண்டுமான மாற்றம் செய்து கம்பநாடன் பயன்படுத்திக் கொண்டது போலவே, சேக்கிழாரும் தமக்கு முன்னர்ப் பெரியபுராணத்தில் வரும் அடியார்கள் வரலாறுகளைப் பேசுகிற மூலங்களை நன்கு ஆய்ந்து புதிய முறையில் காப்பியத்தை அமைத்தார். முன்னர் இருந்த மூலங்கள் எதுவும் நம்பியின் அந்தாதி உள்பட, தொண்டின் சிறப்பைக் கூறவில்லை. சிவனடியார்களின் பக்திச் சிறப்பை மட்டும் வெளியிட அவை உதவின. ஆனால் சேக்கிழார் அதே மூலங்களை எடுத்துக் கொண்டு தொண்டின் பெருமையைக் கூற முனைந்தார். தம் கருத்து அதுவே என்பதைக் குறிப்பாகத் திருக்கூட்டச் சிறப்பில்,

‘அன்பினால் மெய்த் தழைந்து விதிர்ப்புறு சிந்தையார்
கைத்திருத் தொண்டு செய் கடப்பாட்டினார்
இத்திறத்தவர் அன்றியும் எண்ணிலார்’²³

என்று கூறுகையில் வெளிப்படுத்தி விடுகிறார். இந்தத் தொடரைக் கூர்ந்து நோக்கினால் 'இத்தகைய கைத் தொண்டு செய்யும் அன்பு நிரம்பியவர்கள் இங்குக் கூறப் பெற்ற அடியார்கள் மட்டுமல்லாமல் இங்குக் குறிக்கப்படாத பலரும் உளர்' என்ற பொருள் தந்து நின்றல் நன்கு அறியப்படும். எனவே தொண்டையே பெரிதாக மதித்துச் சமுதாயத்தில் உள்ளவர்கள் அன்புடன் தொண்டு செய்தலை மேற்கொள்ளுதலே மானுடப் பிறப்பின் உண்மைப் பயனாகும் என்பதை வலியுறுத்தவே பெரியபுராணம் என்ற காப்பியம் தோன்றியது. நாயன்மார்கள் அனைவரும் ஒவ்வொரு வகையான தொண்டைச் செய்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. தொண்டு செய்வதனால் தம்முடைய ஆணவம் வளர்ந்துவிடாமல் இருக்க இத் தொண்டை இறையன் யுடன் சார்த்தியே அவர்கள் செய்தனர். மக்கட்குச் செய்யும் தொண்டை மகேசனுக்குச் செய்யும் தொண்டாகவே கருதினர். இவ்வாறு அழுத்தமான ஒரு நினைவு மனத்துள் தோன்றி விட்டால் தொண்டு செய்பவர் உயர்வு மனப்பான்மையையும் தொண்டை ஏற்றுக் கொள்பவர் தாழ்வு மனப்பான்மையையும் அடையத் தேவை இல்லை. இதன் மேலும் இந்த அடியார்கள், நாயன்மார்கள் ஒருபடிமேலே சென்றுள்ளனர். தாமே விரும்பி ஏற்றுக் கொண்ட இந்த மக்கள் தொண்டை, தொண்டு செய்தல் கடமை என்று கருதிவிடாமல். இதனைத் தத்தம் வாழ்நாளில் ஒரு குறிக்கோளாகவே கொண்டனர்! அவ்வாறு கொள்ளாத போது இத் தொண்டை இயன்றபோது செய்து இயலாதபோது விட்டு விடலாம். இவ்வாறு செய்தால் யாரும் அதில் குறை காண மாட்டார்கள் என்றாலும் இவ்வாறு செய்வது சாதாரண மக்கள் செய்யும் செயலாகும். ஆனால் இதனையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு அந்தக் குறிக்கோளுக்கு (செய்யும் தொண்டுக்கு) என்றாவது நீக்க முடியாத இடையூறு வந்தால் உயிரையே விடுவது என்பதுதான் அடியார்கள் வாழ்வின் உயிர் நாடியான செய்தியாகும். இதனைக் கண்டறிந்து விளக்கமாகக் கூறியவர் சேக்கிழார்.

உயர்வு மனப்பான்மை (Superiority Complex) தலைக் காட்டாத தொண்டு, பக்தியின் அடிப்படையில் எழுந்த தொண்டாகவே இருத்தல் முடியும். அத்தகைய இறையன்பு கலந்த தொண்டு செய்தலைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்களே இந்த நாயன்மார்கள். எனவே இவர்கள் தொண்டின் ஆணி வேராக இருந்த இந்த இறையன்பு (பக்தி) எத்தகையது என்பதை அடுத்துக் காணலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி பக்கம் 173
2. NATARAJA IN ART THOUGHT & LITERATURE P.375
3. NATARAJA IN ART THOUGHT & LITERATURE P.375
4. EPIGRAPHY-KARNATAKA - VOL.XI INS. NO.155
5. SANSANGALA SAMSKRITA ADYARN
Chapters I&IV.
6. திருமுறை 4-70-5
7. திருமுறை 5-72-7
8. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 798
9. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 853, 854, 855
10. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி பக்கம் 245
11. ஆளுடைப் பிள்ளையார் திருவந்தாதி 12
12. ஆளுடைப் பிள்ளையார் திருவந்தாதி 98
13. ஆளுடைப் பிள்ளையார் மும்மணிக் கோவை 4(19, 20)
14. ஆளுடைப் பிள்ளையார் உலாமாலை 70-73
15. ஆளுடைப் பிள்ளையார் திருக்கலம்பகம் 8
16. ஆளுடைப் பிள்ளையார் திருத்தொகை அடி 12
17. மூத்த திருப்பதிகம் 11
18. மூத்த திருப்பதிகம் 2,7
19. அற்புதத் திருவந்தாதி 77
20. திருக்கூட்டச் சிறப்பு 5

18. தமிழர் கண்ட இறையன்பு (பக்தி)

மனிதனிடம் உள்ள இயல்புகள் மூன்று

மனிதனின் ஆளுமை என்பது மூன்று முக்கியமான இயல்புகளின் குட்டுச் செயலாகும். அறிவு (Knowledge), மன உணர்ச்சி (Feeling), மனத்திட்பம் (Will) என்பவையே அம்மூன்று இயல்புகளாகும். இந்த மூன்றின் கூட்டமே மனிதனிடம் காணப்படும் ஆளுமையை (Personality) நிர்ணயிக்க உதவுகின்றன. எல்லா மனிதர்களிடமும் இம் மூன்றும் ஒரே அளவில் இருக்கும் என்று கூறமுடியாது. ஒரு சிலரிடம் அறிவு மிகுதியாக இருப்பின் அவர்கள் சிந்தனையாளர்களாகப் பரிணமிக்கின்றனர். ஒரு சிலரிடம் மன உணர்ச்சி மிகுதியாகக் காணப்படலாம். இவர்கள் அதிகம் உணர்ச்சி வசப்படுபவர்களாய் இருப்பர். மூன்றாவது வகையினர் மனத்திட்பம் அதிகம் கொண்டவராய் இருப்பர்.

அறிவு வழிச் செல்பவர்-உணர்வு வழிச் செல்பவர்

உலகிடை வாழும் சாதாரண மக்களைப் பொறுத்த மட்டிலும்தான் இப் பிரிவினை எனக் கருதவேண்டா. ஆன்மிக வழியில் செல்பவர்களையும் இப் பிரிவுகளுள் அடக்கிவிடலாம். அறிவுத் துறையில் ஆழ்ந்து செல்பவர்கள் தத்துவ வாதிகளாக ஆகின்றனர். முழுப் பொருளை அறிவின் துணை கொண்டுதான் அறியமுடியும் என இவர்கள் நம்புகின்றனர். காரண காரியத் தொடர்புடன் அறிவின் துணை கொண்டு ஆய்ந்தே மூலப் பொருளை அறியமுடியும் என இவர்கள் நம்புவது மட்டுமல்லாமல் அறுதியிட்டுக் கூறவும் செய்கின்றனர். மன உணர்ச்சி மிகுந்தவர்கள் எல்லையற்ற பக்தியால் அல்லது இறைப் பொருளுக்குத் தன்னை உணர்ச்சி பூர்வமாக அர்ப்பணிப்பதால் மட்டுமே உணர் முடியும் எனக் கூறுகின்றனர். மூன்றாவது வகையினர் கிரியைகள் எனப்படும் செயல் முறைகளாலும் பட்டினி, தலதரிசனம், கிரியை செய்பவர்களைத் திருப்திப்படுத்தல் ஆகியவற்றின் மூலமே இறைப் பொருளை அடைய முடியும் எனக் கருதுகின்றனர். முதல் வகையினர்க்கு எடுத்துக் காட்டாகச் சங்கரர், இராமானுஜர்,

மாத்வர், மெய்கண்டார், உமாபதிசிவம் என்பவர்களைக் கூறலாம். இரண்டாவது வகையினர்க்கு உதாரணமாக இந் நாட்டைப் பொறுத்தவரை நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், சித்தர்கள் என்பவர்களைக் கூறலாம். மூன்றாவது வகைக்கு உதாரணமாக அக்னிகாரியம் செய்யும் வைதிகர்கள், தாருகா வனத்து முனிவர் ஆகியோரைக் கூறலாம்.

இப் பிரிவினை ஒன்றுடன் ஒன்று முரண்பட்டது அன்று

இவ்வாறு பிரித்துக் கூறுவதால் இம் மூன்று வகையினரும் ஒருவருக்கொருவர் ஏற்றுக் கொள்ளாத முரண்பாடுடையவர்கள் என்று கருதிவிடக்கூடாது. ஆதி சங்கரர் பிரமத்தைப்பற்றி அறிவு வாதம் செய்துவிட்டுப் பஜகோவிந்தம், சௌந்தர்யலஹரி என்பவற்றைப் பாடியுள்ளார்.

நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில்,

‘வாயுந்திரையுளும் கானல்மட நாராய்’¹

என்று உணர்ச்சி பொங்க அகத்துறைப் பாடல் பாடிவிட்டு,

உயர்வற உயர் நலம் உடையவன்’²

என்றும்

‘உளன் எனில் உளன் அவன்’³

என்றும் தத்துவம் பேசுகிறார்.

திருஞானசம்பந்தர் தாம் முத்தீ வளர்ப்பவர் என்றும், வேள்வி செய்பவர் என்றும், பின்வரும் அடிகளில் கூறுகிறார்.

‘.....

பழங்கிழமைப் பன்னிருபேர் படைத்துடைய கழுமலமே

பதியாக் கொண்டு

தழங்கெரி மூன்றோம்பும் தொழில் ஞான

சம்பந்தன் சமைத்தபாடல்’⁴

‘சென்னிமிசைக் கொண்டொழுகு சிரபுரக்கோன்

செழுமறைகள் பயிலுநாவன்’⁵

எனவே இங்குக் கூறப் பெற்ற வகைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட இணையமுடியாத வகைகள் அல்ல. இவர்கள் ஒரு

நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்குச் செல்லுதலும் மீண்டும் தம் பழைய கொள்கைக்கே திரும்புதலும் சாதாரணமாக நடைபெறுவனவாகும். பெரும்பாலும் தாங்கள் முதலிற்கொண்ட கொள்கையிலேயே நிலைத்து நிற்க இவர்கள் அறிவு ஓரளவு உதவுகிறது.

இப் பிரிவினையில் அடங்குபவர்கள் பலரும் தாம் கொண்ட கொள்கையே சரி என்று நம்பி வாதிடும் இயல்புடையவர்கள். இதிலும் ஒரு வியப்பு என்னவென்றால் அறிவுவாதிகளுள்ளும் நூற்றுக்கணக்கான பிரிவுகள் உண்டு. இத் துறையில் தலைநின்ற சங்கரரை, இராமனுசர் ஏற்கமாட்டார். இருவரும் ஒரே நூலை ஒரே துத்திரத்தை, ஒரே சொல்லை எடுத்துக் கொண்டு தங்கள் கொள்கைக்கு ஏற்றபடி அவற்றிற்குப் பொருள் கூறித் தத்தம் மதங்களே அமைவதாக வாதிடுவர். இவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளும் பிரம்ம துத்திரமும், உபநிடதங்களும், கீதையும் துத்திர வடிவில் இருப்பதால் அவற்றை எப்படி வேண்டுமானாலும் விரித்துப் பொருள்கூற வாய்ப்பளிக்கின்றன. உணர்ச்சி உலகில் ஈடுபட்டவர்களிடே இத்தகைய வேறுபாடு இராதல்லவா? என்று நினைத்தால் ஏமாற்றமே மிஞ்சும். ஆழ்வார்களும், நாயன்மார்களும், கடவுட் பொருளையும் அதன் இயல்புகளையும் அதனிடம் சரணடைந்து பக்தி செய்யவேண்டிய இன்றியமையாமையையும் பேசுவதில் வேறுபடுவதில்லை. ஆனால் இத்தகைய பரம் பொருளுக்குப் பெயர் தட்டுவதிலும் எங்கனும் நிறைந்த அப் பரம்பொருள் எந்த இடத்தில் நிரந்தரமாகத் தங்கியுள்ளது என்று கூறுவதிலுமே பெருத்த மாறுபாடும், போராட்டமும் நிகழ்கின்றன. கிரியைகளை நம்பும் வைதிகர்களிடையேயும் இத்தகைய மாறுபாடு கட்டுப் பஞ்சம் இல்லை.

அறிவு வாதம் செய்பவர்களிடம் நியாயம் இல்லாமல் இல்லை. மனிதர்களாக நம்மைப் படைக்கும் பொழுதே இறைவன் ஓரளவு அறிவுடன்தான் படைக்கிறான். எனவே அந்த அறிவின் துணையை நாடுவதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. அறிவின் துணையை நாடாத பக்தி, மூடபக்தியாய் (Fanaticism) வெறியாய், கொடுமை நிறைந்த செயல்களிலும் பிறருக்குத் தீங்கிழைக்கும் நிலையிலும் ஒருவனைக் கொண்டு செலுத்திவிடும். அறிவின் துணை கொண்டு ஆராய முற்படாத பக்தியால் சமயப் போராட்டங்களும் ஒரே சமயத்துள் உட்போராட்டங்களும் நிகழ்கின்றன. சமயத்தின் பெயரால் ஆயிரக்கணக்கானவர்களைக் கொன்று குவிக்கும் கொடுமை இன்றும் நிகழக் காண்கிறோம் இது பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக நடை

பெற்று வந்ததுடன் இன்றும், இந்த அணுயுகத்தினும் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. சமயத்தின்மேல் கொண்டபக்தியன்று இது. மனிதனின் அகங்கார வெறி, சமயப் போர்வையைப் போர்த்துக் கொள்வதால் சமயம் என்ற பெயரில் இக் கொடுமைகளை இன்றும் நிகழ்த்துகின்றது.

சமய வாழ்வுக்கும் அறிவு வழி தேவைதான்

சமய வாழ்வில் ஓரளவு அறிவின் துணை கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுகிறோமே யொழிய எந்த அளவுக்கு இது தேவை என்பதில் கருத்து வேறுபாடு நிரம்ப உண்டு. பக்திக்கு உள்ள உறுதிப்பாடு அறிவில் இருப்பதில்லை. எவ்வளவுதான் அறிவின் துணைகொண்டு மூலமுதற் பொருளின் இயல்புகளை ஆய்ந்து கூறினாலும், அதுவே மிகவும் சரி என்று அறிவுக்குப் பட்டாலும், அந்த மூலப் பொருளிடத்து உணர்ச்சிபூர்வமான ஈடுபாடு ஏற்பட முடியாது. அறிவு, ஈடுபாட்டை ஏற்படுத்தாது; உணர்வு மூலம் ஏற்படுகின்ற பக்தியில் விளைகின்ற இன்பத்தை அறிவுவாதம் தர முடியாது. ஆழ்வார்களையும் நாயன்மார்களையும் படிக்கும் பொழுது அவர்கள் பெற்ற இன்பத்தை, அனுபவத்தை நாமும் ஓரளவு பெற முடிகின்றது. ஒரு மனிதன் பெற்ற உணர்ச்சியை மற்றொரு மனிதனுக்குத் தரமுடியும். ஆனால் தருக்க வாதத்தால் உண்மையை உணர்த்த முடியும் என்று ஒரு பேச்சுக்காக வைத்துக் கொண்டாலும்கூட, அதனைப் பிறருடைய அறிவுக்கு விருந்தாக அறிவிக்கலாமே தவிர. உணர்வுக்கு விருந்தாகப் படைக்க முடியாது. மெய்ப் பொருளை அடைகின்ற வழி இதுதான் என்று அறிவு சுட்டிக் காட்டினாலும் அதில் சென்று பயனடைவதென்பது யாவர்க்கும் எளிய தொன்றன்று! இராவணன் போன்றவர்கள் 'ஆயிர மறைப் பொருள் உணர்ந்து அறிவு அமைந்தவர்கள்' தாம். என்றாலும் என்ன? 'தீயினை நயப்புறுதல் செய்த வினையைத் தான் செய்தனர்' எனவே அறிவு வாதமும், உணர்ச்சியற்ற தருக்க வாதமும் மனிதனை நன்னெறியில் உறுதியாகச் செலுத்தும் என்பது அனைவருக்கும் பொதுவான ஒன்றன்று.

எந்த அளவுக்கு இது தேவை என்பதில் கருத்து வேறுபாடு உண்டு

இதன் எதிராக உணர்ச்சி வழி மனிதன் விரும்பிய வழியில் செல்வதற்கு வேண்டிய மன உறுதியையும் நெஞ்சு உரத்தையும் தருகிறது. உணர்ச்சியில் மூழ்கிய ஒரு தாய், தன் அன்பின் காரணமாகத் தன் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட செயல்களையும் மேற்

கொள்ள முடிகிறது. இதனை அடுத்துள்ள கிரியா மார்க்கம் எவ்விதப் பயனையும் தராமல், சாதகனைப் புறப்பட்ட இடத்திலேயே இருக்குமாறு செய்து விடுகிறது. இந்த கிரியைகள் அனைத்தும் ஒருவன் தான் வாழ வேண்டும் என்ற கருத்தாலேயே செய்யப் பெறுகின்றன. எனவே கார்மிகன் தன்னலம் என்ற கட்டுக்குள்ளிருந்து விடுபட்டுப் பிறர் பொருட்டாக எதனையும் செய்யும் நிலையை அடைவதில்லை. சாதாரண மனிதன் ஒரு சில பழக்க வழக்கங்களைப் பெறுவதற்குக் கிரியைகள் ஓர் அளவு உதவுகின்றன. ஆனால் இறுதிவரையில் கிரியைகளிலேயே வாழ்பவன் எவ்வித வளர்ச்சியையும் பெறாதவனாகிறான். முதல், இரண்டாம் வகுப்புக்களில் கணிதம் கற்கத் தேவைப்படும் வாய்பாடுகள் பட்ட மேற்படிப்பிலும் தொடர்ந்தால் என்ன ஆகும்? அங்கும் வாய்பாடு வேண்டும் என்பவனுடைய வளர்ச்சியை என்னென்பது?

அறிவு, உணர்ச்சி, மனத்திட்பம் என்ற மூன்றும் தம்முள் அளவொத்து அமைவதே சிறப்புடையது

மூன்று பிரிவுகளின் குறைவு நிறைவுகளை ஓரளவு கண்டபின்னர் ஒரு முடிவு எளிதில் வரமுடியும். இவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே இருப்பின் முழுப் பயனைத் தராமல் ஒழிந்துவிடுதல் உறுதி. எனவே இவை மூன்று வழிகளும் தம்முள் ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதத்தில் சேரும் பொழுது சிறந்த பயன் விளைகிறது. மூன்றையும் கலந்து ஓர் ஒருமைப்பட்ட நிலையை அடைய வேண்டுமாயின் அது முதல் மூன்றாவது வழிகளில் செல்பவர்கள் பெறமுடியாத ஒன்றாகிவிடும். முதல் வழியில் அறிவு விரிந்து செல்லச் செல்ல 'நான் உண்மையைக் காண முயல் கிறேன்; ஓரளவு இப்பாதையில் முன்னேறி வருகிறேன்; உண்மையைக் காண என்னால் முடிகிறது' என்ற அகங்கார வளர்ச்சி ஏற்படுவதைத் தடை செய்ய முடியாது. எனவேதான் இராமானுஜர் ஞானம் விளைந்து பக்தியாக முதிர்வதைப் பெரிதாகப் பாராட்டினார். முதிர்ந்த பக்தியில் பரஞானம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. பரஞானம் இருப்பதால் ஆலய வழிபாடு முதலியவற்றை இது தடை செய்வதில்லை. மேலும் மக்களுள் பெரும்பாலோர் தம்முடைய உணர்ச்சிகட்கு அடிமையாய் இருத்தலின் பக்திமார்க்கத்தை அவர்கள் ஓரளவு எளிதாகக் கடைப்பிடிக்க முடியும். எந்த உணர்ச்சிக்கு அவர்கள் ஆட்பட்டுள்ளார்களோ அந்த உணர்ச்சியின் பற்றுக்கோட்டை மாற்றி அமைப்பதன் மூலம் உணர்ச்சிப் பிண்டமாக உள்ள ஒருவன் பெரும் பக்தனாக மாறிவிட வாய்ப்புக்கள் மிகுதியாக உண்டு. இதனையே 'மடை மாற்றம்' (TRANSFORMATION) என்று கூறுவர்.

பக்தி என்றால் என்ன? நாரதபக்தி சூத்திரம்
கூறும் பக்தி இலக்கணம்

பக்தி என்றால் என்ன என்ற வினாவிற்கும் பூரணமான விடை தருதல் எளிதன்று. என்றாலும் நாரத பக்தி சூத்திரம், சாண்டிலிய பக்தி சூத்திரம் போன்ற நூல்கள் இவ்வினாவுக்கு ஓரளவு விடை கூற முயன்றுள்ளன. அவற்றிலிருந்து ஒரு சில பகுதிகளைக் காண்பது பயனுடையதாகும். பக்தி என்பது இறைப் பொருளிடத்துக் கொள்ளப்படும் மிக உயர்ந்த அன்பாகும். பக்தி என்பது எல்லாத் தொழில்களையும் (பிரவிர்த்தி), ஒருமுகப்படுத்தி இறைவனுடைய பணியில் செலுத்துவதாகும் (19). இந்த பக்தி என்பது ஏனைய தர்ம, ஞான, யோகங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகும் (25). இத்தகைய தலையாய பக்தியை ஒருவன் பெறவேண்டுமாயின், பொறி உணர்வுக்கு இரையாக உள்ள இந்த உலகையும் அந்த உணர்வைத் தூண்டும் பற்றையும் ஒரு சேர நீக்க வேண்டும் (35). பற்றிலிருந்து விடுதலை பெறுவதென்பது அன்பு நிறைந்த தொண்டை விடாமல் செய்வதனாலேயே பெற முடியும் (36). பக்தன் என்பவன் தன்னலத்தின் அடிப்படையில் எப் பணியிலும் ஈடுபாடுவனாய், இரட்டைகள் எனப்படும் இன்பம் துன்பம் என்ற இரண்டிலிருந்தும் விடுபட்டவனாய் இருக்கிறான் (48). பக்தி, இன்னதுதான் என்று அறுதியிட்டு, ஆய்ந்து, இலக்கணம் கூறமுடியாத ஒன்றாகும் (51). பக்தன் உலகத் துன்பங்கள் என்பவற்றால் அல்லற்படுவதில்லை. காரணம் தன்னையே இறைவனுக்குச் சர்வபரித்யாகமாக ஒப்படைத்து விட்டமையாலேயே யாம் (61). பக்தியை அடையும்வழியை மேற்கொள்ளும் போதோ, முழு பக்தியை அடைந்துவிட்ட பிறகோகூட ஒருவன் உலக வாழ்க்கையை விட்டொழிக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. அவன் செய்யும் பணிகள் அனைத்தும் இறைப் பணியாதலின் அதன் பலாபலன்களும் இறைவனுக்கே அர்ப்பணிக்கப்படுகின்றன (62). 'சித்தம்சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன்' என்ற திருவாசகம் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கது. பக்தர்கள் தம்முள் பேசிக்கொள்ளும்பொழுது தழுதழுத்த குரலுடனும், நீர் நிறைந்த கண்ணுடனும் புளகம் போர்த்த உடம்புடனும் உரையாடுவதால் அவர்கள் பிறந்த குடியை மட்டு மல்லாமல் அவர்கள் தோன்றிய நாட்டையும் தாய்மைப்படுத்துகின்றனர் (68).

இறையன்பு அல்லது பக்தி என்பது ஒன்றையாயினும் பின் கூறப்படும் 11 வழிகளில் வெளிப்படுகிறது.

1. இறைவனின் கல்யாண குணங்களைப் பலபடியாகப் புகழ்தல்
2. அவனுடைய முருகியல் அழகில் ஈடுபடுதல்
3. அவனை வழிபடுவதில் இன்பங்காணல்
4. ஓயாது அவனை நினைத்தல்
5. தொண்டு செய்வதில் ஈடுபடுதல்
6. இறைவனை நண்பனாகவே நினைத்தல்
7. இறைவனைத் தந்தையாக நினைத்தல்
8. இறைவனைக் கணவனாகவே நினைத்தல்
9. இறைவனிடம் தன்னையே முழுவதுமாகத் தியாகம் செய்துவிடல்
10. அவனிடமே முழுவதுமாக அமிழ்ந்துவிடல்
11. அவனைப்பிரிய நேரிடின் அதற்காகப் பெரிதும் வருந்துதல் (82).

நாரத பக்தி சூத்திரங்களில் சில சூத்திரங்களின் தமிழாக்கம் மேலே தரப் பெற்றுள்ளன. அடைப்புக்குள் இருக்கும் எண்கள் மூல சூத்திரங்களின் எண்களாகும். வடமொழியில் கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டளவில் தோன்றிய நூலாயினும் பக்தி பற்றிய இத் தமிழர் கண்ட கருத்துக்களை மிக அழகாகவும் சுருக்கமாகவும் இந்நூல் எடுத்துக் கூறுவதாகக் கருதுவதில் தவறில்லை. இவற்றுள் சிலவற்றைப் பற்றி விரிவாகப் பின்னர் ஆராய்ந்து பெரியபுராண வரலாறுகட்கு இவை எவ்வாறு அரண் செய்கின்றன என்று காணலாம்.

பக்தன் பிறருக்காக எதனையும், தன்னையேகூடத் தியாகம் செய்துவிடும் இயல்புடையவன்

இவற்றின் அடிப்படையில் பக்தன் அல்லது தொண்டன் அல்லது இறையன்புடையான் யார் என்பதை ஒருவாறு சுருக்கிக் கூறமுடியும். தற்புகழ்ச்சி இன்மை, எளிமை, அகங்காரமின்மை, பிறருக்குத் தீங்கு செய்யாமை, அச்சமின்மை, உண்மையுடைமை, சினமின்மை, அனைவரிடமும் அன்புடைமை, உயிர்களிடத்து இரக்கமுடைமை, யாரிடத்தும் பகைமை பாராட்டாமை, ஆசையின்மை, பிறர் தனக்கிழைக்கும் தீமைகளைச் சகித்துக் கொள்ளும் தன்மை, நேர்மையுடைமை, துணிவுடைமை, பாலுணர்ச்சியில் அளவோடிருத்தல், பிறரை வெல்லாமை, பொருளைக் குவித்துவைக்கும் பற்றுள்ளம் இன்மை, உடலும்

மனமும் தூய்மையாக இருக்கும் தன்மை என்பவற்றுடன் துறவு மனப்பான்மை உடைமை, வள்ளன்மை, சகிப்புத்தன்மை, போது மென்ற மனமுடைமை, நடுவுநிலைமை உடைமை, துன்பம் இன்பம் இரண்டினும் மனம் பேதுறாமை, புகழ், இகழ் இரண்டையும் ஒன்றாகவே கருதி அதில் நெளியாமை, பகை என யாரையும் எதனையும் கருதாமை, உலக பந்தங்களில் கட்டுண்ணாமை, சாவு, வாழ்வு என்பவற்றைக் கண்டு மனம் நடுங்காமை என்பவை யும் பக்தர்களிடம் காணப்படும் பண்பாடுகளாகும்.

இப் பண்புகள் அனைத்தையும் சுருக்கி ஒரு வரியில் கூறவேண்டுமாயின் மணிமேகலை கூறும் தொடரை அப்படியே கூறிவிடலாம். பக்தன் அல்லது தொண்டன் என்பவன் 'தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியான்' ⁶ ஆவான். புறநானூறும் இதே கருத்தை வலியுறுத்திப் பேசுகிறது. இந்த உலகம் ஏன் நிலைத்து நிற்கிறது என்ற வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு அதற்கு விடையாக

'தமக்கென முயலா நோன்தான்
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே' ⁷

என்று கூறிமுடிக்கிறது. பிறருடைய இன்பங்கண்டு மகிழ்வதும், அவர்கள் துன்பங் கண்ட பொழுது அதனைத் துடைக்க முயல்வதுந்தான் பக்தன் வாழ்க்கையில் காணப்பெறும் தனிப்பண்பாகும்.

'யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்' ⁸

என்று புறப்பாடல் கூறுவது இந்தக்கைய தொண்டர்களையேயாம்—

இதே கருத்தைப் பரஞ்சோதியார்,

'ஊரெலாம் அட்ட சோறு நம்மதே உவரி தூழ்ந்த
பாரெலாம் நமது பாயல்' ⁹

என்று பாடுகிறார்.

மனிதனாகப் பிறப்பெடுத்ததன் முக்கியக் குறிக்கோள், அனைத்துக்கும் மூலமான பரம் பொருளை அடைவதுதான் என்று ஞான, பக்தி, கர்மவழிச் செல்பவர் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஆனால் மனிதனுக்குப் பகுத்து அறியும் அறிவு தரப் பெற்றுள்ளது என்ற ஒரே காரணத்துக்காக அதனைப் பயன் படுத்தித்தான் ஆகவேண்டும் என்று கூறுவதும், சிந்தனையின் மூலமே பரம் பொருளை அறிந்து அடைய வேண்டும் என்று கூறுவதும் பொருத்தமற்ற வாதங்களாகும். இவ்வழியைக்

கையாளும் பொழுது அனைத்தையும் மித்தை என்று துறக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. மனிதனுக்குக் கொடுக்கப் பெற்றுள்ள அறிவைவிடச் சக்தி வாய்ந்த புலனுணர்வுகள், உணர்ச்சிகள் என்பவையும் உள்ளன. இவற்றை அறிவின் துணை கொண்டு ஆய்ந்து ஒரேயடியாக அடக்கி விடுதல் இயலாத காரியம்.

அஞ்சும் அடக்கு அடக்கு என்பர் அறிவிவார்;

அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கில்லை' ¹⁰

என்பது திருமூலர் வாக்கு. இவற்றை அறிவின் துணைகொண்டு அடக்கும் முயற்சியில் வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவிடுவதைக் காட்டிலும் எளிதான பக்திவழி இதே பயனை அடைய உதவுகிறது என்றால் ஏன் அதனை மேற்கொள்ளக்கூடாது?

மேலும் ஞானவழிச் செல்பவர் தாம் பிறந்து வளர்ந்த இந்த உலகத்தையும் அதில் வாழும் பிற உயிர்களையும் பற்றிக் கவலைப் படுவதே இல்லை. இந்த உலகமும், அதில் வாழும் பிற உயிர்களும் காட்டின அன்பினாலும் செய்த உதவியாலும்தானே ஞானி குழந்தையாகத் தோன்றி வளர்ந்து இன்றுள்ள நிலையை அடைந்துள்ளான்? இந்த உலகத்தை மாயை என்று துறந்துவிட்டுத் தன் முன்னேற்றம் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு முன்னேறும் ஞானி, தான் பிறந்து, வளர்ந்து, ஆளான இந்த உலகத்துக்கு சமூகத்துக்கு எத்தகைய கைமாற்றைச் செய்கிறான்? அவனைப் பொறுத்தவரை அவன் மேற்கொண்ட வழி நியாயமானதாக இருக்கலாம். ஆனால் அவனைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கிய இந்த உலகம் தான் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறாக அவனிடம் எதிர்பார்க்கும் உதவிகளைச் செய்யாமல், இந்த உலகமே அஞ்ஞானத்தில் தோன்றிய மித்தை என்று சொல்பவனை என்ன என்று கூறும்? இத்தகைய ஞானத்தின் மூலம் மூலப் பரம் பொருளை அறிந்துகொள்ளும் அளவிற்கு உயர்ந்துவிட்ட அந்த ஞானி தன்னைத் தோற்றுவித்து வளர்த்த இந்த உலகிற்கு மீண்டும் வந்து இந்த உலகச் சூழலில் சிக்கித் தவிக்கும் பிற உயிர்கட்கு உதவ வேண்டும் என்றுதான் இவனைப் படைத்த உலகம் இவனிடம் எதிர்பார்க்கின்றது.

தத்துவவாதி உலகம், சூழ்நிலை, பிற உயிர்கள் என்பவை பற்றிக் கவலை கொள்வதில்லை

ஆனால் தத்துவ விசாரணை என்ற சூழலில் சிக்கி முன்னேற முயலும் தத்துவ ஞானி உலகம் எதிர் பார்க்கும் இச் செயலைச்

செய்ய முன் வருவதில்லை! இன்னுங் கூறப்போனால் அது தன்னுடைய பணியன்று என்று அவன் ஒதுக்கி விடுகிறான். பிறருடைய சுகதுக்கங்கள் என்பவற்றில் ஊடாடிப் பங்கு கொள்வதுகூட மாயையில் சிக்குவதாகும். விருப்பு வெறுப்புக் களிலிருந்து விடுதலை பெற விரும்பும் தான்இந்த பந்தங்களில் சிக்குவது தகாது என்ற போலி வாதத்தால் அவன் தன்னைத் தானே சமாதானம் செய்து கொள்கிறான்.

ஆனால் பக்தன் என்பவன் பிறருடைய துயரத்தைத் துடைப் பதற்காக எல்லாவற்றையும், ஏன்? தன்னையேகூட முழு விருப்பத் துடன் தியாகம் செய்யத் தயாராக உள்ளான். இதற்குரிய ஒரே காரணம் பக்தன் எந்தப் பரம் பொருளிடம் தன்னை அர்ப்பணித் துள்ளானோ அதே பரம்பொருளை உலகெங்கணும், எல்லா உயிர்களிடத்தும் காண்கிறான். எனவே பிற உயிர்கட்குத் தொண்டு செய்யும் பொழுது மகேசனுக்குச் செய்வதாகவே பக்தன் கருதுகிறான்.

‘நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயின்
படமாடக் கோயில் பரமற்கு அது ஆம்’¹¹

என்பதே பக்தனுடைய நினைவு. ‘ஆண்டவனே மானிட சமுதாயம் முழுவதும் துயரக் கடலில் தூழ்ந்து கிடக்கும் இந்த நிலையில் நான் மட்டும் விடுதலை அடைய விரும்பவில்லை என்று பிரகலாதன் கூறுவதாக பாகவதம் பேசிச் செல்கிறது. இதே பாகவதம் பிறருக்குத் தொண்டு செய்வதைவிட உயர்ந்த சமயம் வேறு இல்லை என்றும் கூறுகிறது.’¹²

இவற்றை எல்லாம் அல்லாமல் இன்னும் சில பயன்களும் பக்தியால் விளையக் காணலாம். தன்னைச் சுற்றியும் தன்னிட மும் ஏற்படுகின்ற எந்தக் குழப்பத்துக்கும் மனம் கலங்காமல் துயரம், துன்பம், ஏமாற்றம் என்பவைகளால் பாதிக்கப்படாமல் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியோடும் இன்பத்தோடும் பக்தன் இருக்கக் காணலாம். இதற்கொரு காரணம் உண்டு. தாயின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நடக்கின்ற குழந்தை தன் தாயின் ஆற்றலில் கொண்ட நம்பிக்கை காரணமாக எவ்வித அச்சமுமின்றி ஆடிப் பாடிச் செல்வதைக் காண்கிறோம் அல்லவா? பக்தனும் இதே நிலையில்தான் உள்ளான். அவன் பக்தி செய்யும் பரம்பொருள் மாட்டு அவனுக்குள்ள தளரா நம்பிக்கையினாலும், அப்பொருள் எக்காரணத்தாலும், எக் காலத்திலும் தன்னைக் கைவிடாது என்ற உறுதிப்பாட்டினாலும் அவன் மகிழ்ச்சியுடனும் அமைதியுடனும் வாழமுடிகிறது. பக்தன் உலகில் உள்ள உயிர்கள் அனைத்

திலும் இறைவனையே காண்பதால் எவ்வகையான வேறுபாட்டையும் முரண்பாட்டையும் அவன் காண்பதில்லை. பக்தி ஒன்றுதான் அனைத்து வேறுபாடுகளையும் கடந்து அனைவருக்கும் விடுதலையின் வாசலைத் திறந்துவிடுகிறது. ஆன்மீக ஞானத்தை எளிமையாக்கி வேறுபாடில்லாமல் அனைவருக்கும் வழங்கும் இனிமையான புதுவழியைக் காட்டுவதும் அதுவே யாகும்.¹³

நிறுவப்பெற்ற சமயங்கள் என்ற கூண்டுக்குள் பக்தர்களை அடைப்பது சரியன்று

பக்தர்கள் அல்லது தொண்டர்கள் என்று எடுத்துப் பேசும் பொழுது இத்தகைய கூட்டத்தார் உலகில் எல்லாப் பகுதிகளிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் இருப்பர் ஆவர் என்பதை மறத்தலாகாது. ஏக தெய்வம்பற்றிப் பேசும் இஸ்லாத்திலும் தூஃபிகள் எனப்படும் பக்தர்கள் உண்டு. எனவே இவர்களை, நிறுவப்பட்ட சமயம் (Established religion) என்ற கூட்டுக்குள் அடைக்க முடியாது. தனித்தனியான சிறு பிரிவுகள் அனைத்தையும் உடைத்தெறிந்து தொண்டர் கூட்டத்தை ஒன்று சேர்ப்பதே பக்தியின் வேலையாதலின் பல்வேறு மனித சட்டங்களை ஏற்படுத்தி அவற்றுள் மக்களைக் கட்டுப்படுத்தி வைக்கும் நிறுவப் பெற்ற சமயங்கள் பக்தர்களால் ஆதரிக்கப் பெறுவதில்லை. பக்தர்கள் இறையனுபவத்தில் பெறும் அனுபவம் எவ்வளவு உண்மையானது என்பதுபற்றி எப்.எச். பிராட்லி என்பார் 'சமய வாழ்க்கையில் நாம் பெறும் அனுபவத்தைவிட உண்மையானது வேறு எதுவும் இல்லை. பக்தி அனுபவத்தில் ஒருவன் உண்மைப் பொருளோடு தொடர்பு கொள்கிறான் என்பதை மறுப்பவன், தான் பேசுவது இன்னது என்று அறியாதவனாவான்' என்று கூறுகிறார். டாக்டர் வில்லியம் ப்ரெளன் என்ற மனவியல் மருத்துவர் 'மனவியல் மருத்துவன் என்ற முறையில் அல்லாமல், சாதாரண மனிதன் என்ற முறையிலும் கூற வேண்டுமாயின், நான் இதுவரை வாழ்க்கையில் பெற்ற அனுபவத்தில் உறுதிபெற்ற முடிபு யாதெனில் இறைப் பொருளுக்கும் தனி மனிதர்கட்கும் இடையே தொடர்பு இருக்கிறது என்று கூறுவது நம்பத் தகுந்த ஒன்றாகும்.'¹⁴

பக்தர்கள் பெறும் இறையனுபவம்

பக்தர்கள் இறையனுபவத்தைப் பெறுவதற்கு அறிவின் துணைகொண்டு புறப்படுவதில்லை. மலைபோன்ற நம்பிக்கை

(Faith) என்பதன் துணையுடன் புறப்பட்டு அகவழியின் (Internal illumination) ஊடே புகுந்து சென்று இறுதியில் அனுபவத்தைப் பெறுகின்றனர். இந்நிலையில் அறிவு தன் இயலாமையை உணர்ந்துகொள்வதால் அதற்கு எவ்விதக் குறையும் இல்லை.

இவ்வனுபவம் வளர்கின்ற முறை

பக்தனுடைய அனுபவம் வளர்கின்ற முறையே அலாதியானது. ஆன்மா என்பது பரம் பொருளின் ஒரு கூறாகும் என்றால், பரம்பொருள் யாண்டு நிறைந்திருக்கும் தன்மை பெற்றிருப்பது போல் இந்த ஆன்மாவும் அதில் ஒரு சிறு கூறைப் பெற்றிருக்கும். அவ்வாறானால் உள் பொருள் (Reality) என்பதன் பல்வேறு பகுதிகளோடும் ஆன்மா தொடர்பு கொண்டிருத்தல் வேண்டும். தருக்க முறையில் பார்த்தால் உள் பொருளுடன் தொடர்பு கொண்டுள்ள ஆன்மா, தேவை ஏற்படும் பொழுது நுண்மையான துக்கும் உலகையுங் கடந்து உள்பொருள்கட்கெல்லாம் மூலமாகிய பரம்பொருளுடன் தொடர்பு கொள்வதில் வியப்பில்லை.

மின் ஆற்றல் உடைய இரண்டு முனைகள் சேர்ந்துவிடாமல் இடையே தடைப் பொருள் (Insulation) இருக்கிறது. இந்த இரு முனைகளும் ஒன்றை ஒன்று நெருங்குமானால் ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் நெருங்கியவுடன் இடையே உள்ள தடையையும் தாண்டிக் கொண்டு மின் ஆற்றல் அதிகம் உள்ள முனையிலிருந்து குறைந்துள்ள முனைக்குப் பாய்கிறது. அதேபோல, ஆன்மா பரம் பொருளை நோக்கி நெருங்க நெருங்க இடையே உள்ள தடைப் பொருள்களாகிய உடம்பு, உலகம் என்ற அனைத்தையும் தாண்டிக் கொண்டு இறையருள் ஆன்மாவிடம் பாய்கிறது.

இந்த மின் ஆற்றல் அதிகம் உள்ள முனையிலிருந்து குறைவாக உள்ள முனைக்கு பாயும்பொழுது ஒளியும் கூடவே உண்டாகிறது. இந்த இரண்டு முனைகளும் எவ்வளவு தூரம் நெருங்கினால் மின் பாய்ச்சல் ஏற்படும் என்று கூற முடியாது; அது மின் ஆற்றல்முனையின் நிறைவைப் பொறுத்தது. அதே போன்று பக்தர்கள் இறையனுபவத்தை நாடிச் செல்கையில் திடீரென்று அந்த அனுபவம் கிடைக்கிறது. மின் ஆற்றல் பாயும் பொழுது புறத்தே இருப்பவர்கள் அங்குத் தோன்றும் ஒளியைக் கொண்டுதான் அந்தப் பாய்ச்சலை அறியமுடியும். அதே போல இந்த பக்தர்கள் பெற்ற, பெறுகின்ற அனுபவத்தைப்பற்றத்தே உள்ளவர்கள் எவ்வாறு அறிய முடியும்? ஆம். பக்தர்களின் முகங்களில் தோன்றும் ஒளியாலும், அவர்களுடைய அமைதியடைந்து

விட்ட மனநிறைவை வெளிப்படுத்தும் அவர்களின் கண் ஒளி யாலுமே அவர்கள் இறையனுபவம் பெற்றவர்கள் என்பதை அறிய முடியும்.

தமிழ்ச் சமயச் சான்றோர் இந்த அனுபவத்தை ஓரளவு எடுத்து விளக்கிக் கூற முனைந்ததுண்டு

இந்த அனுபவம் எத்தகையது என்று எடுத்து விளக்கிக் கூற முடியாதது என்று பெரியோர் கூறுவர். என்றாலும் மணிவாசகர் போன்றவர்கள் கூறுவதைக் கொண்டு ஓர் அளவு அறிய முற்பட லாம்.

‘.....ஐம்புலன்கள் ஆர
வந்து எனை ஆட்கொண்டு ‘உள்ளே புருந்த விச்சை
மால் அமுதப் பெருங்கடலே! மலையே! உன்னைத்
தந்தனை....’¹⁵

‘வாக்கிறந்து, அமுதம் மயிர்க்கால் தோறும்
தேக்கிடச் செய்தனன்; கொடியேன் ஊன் தழை
குரம்பை தோறும், நாயுடல் அகத்தே
குரம்பு கொண்டு இந்தேன் பாய்த்தி(னன்); நிரம்பிய
அற்புதமான அமுத தாரைகள்,
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன்’¹⁶

என்பன போன்ற பாடல்கள் இவர்கள் பெறும் வாக்கிறந்த அனு பவத்தை ஓரளவு வாக்கினால் கூற முற்பட்ட பகுதிகளாம்.

‘பக்தி என்பது சமய வாழ்வின் சாரமாகவும் அதன் தனிப்பட்ட பகுதியாகவும் உள்ளது. வேறு எல்லாவித உறவு களையும் மனமானது மறந்துவிட்டு இறைவனுக்கும் ஆன்மா வுக்கும் இடையே உள்ள உறவு ஒன்றை மட்டுமே அவாவி நிற்ப தாகும்’¹⁷ என்று கேயார்ட் (CAIRD) என்பார் கூறும் இதே கருத் தைத்தான் சேக்கிழார்,

‘ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையே ஆகக் குணம் ஒரு முன்றும்
திருந்து சாத்துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப் பெருங்குத்தின்

வந்தபேர் இன்பவெள்ளத்துட் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியில் மலர்ந்தார்' ¹⁸

என்று பாடுகிறார். இன்னுஞ் சற்று விரிவாகப் புரிந்து கொள்ளும் வகையிலும் நாவரசர்

..... 'அவனுக்கே பிச்சியானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தார் ஆசாரத்தை,
தன்னை மறந்தாள், தன் நாமம் கெட்டாள்,
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன், தாளே' ¹⁹

என்று பாடுகிறார்.

பக்தர்களின் தனித்துவம் மாறிவிடுகிறது

பக்தர்களும் நம்மைப் போலவே உண்டு, உடுத்து, பேசி வாழக் காண்கிறோம். அப்படியானால் அவர்கட்கும் நமக்கும் வேறுபாடு ஒன்றும் இல்லையா? சேய்போல் இருக்கும் இவர்கட்கும் பொறி புலன்கள் உண்டு. உலகில் நம்மைப் போலவே பிறரொடு பழகி வாழ்கிறார்கள். இவர்களை அடையாளங்கண்டு கொள்வது எவ்வாறு? என்ற வினாவிற்கு இந்நாட்டார் தக்க முறையில் விடை கூறியுள்ளனர். நம்மைப் போல் கருவி கரணங்களைப் பெற்றிருப்பினும் இவர்களுடைய கருவி கரணங்களைப் பசு கரணங்கள் என்று கூறாமல் பதி கரணங்கள் என்று கூறுவர். நம்முடையவை பசுகரணங்கள் எனப்பெறும். இக் கருத்தை மேனாட்டறிஞரான மிடில்டன் மர்ரே என்பார் பின் வருமாறு கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. 'இயேசு நாதர் 'மிஸ்டிக்' எனப்படும் பக்தரா? என்ற வினாவை எழுப்பி ஆராய்ந்தால் இறுதியாக நாசரத்வாசியாகிய இயேசு போன்ற மாபெரும் பக்தருக்கு மனிதனுக்குரிய கருவி கரணங்கள் அனைத்தும் முற்றிலும் புதிய கருவி கரணங்களாக மாறிவிட்டன' ²⁰ என்று கூறலாம் என்பது அவர் கூற்று. பதி கரணங்கள் என்று இந்நாட்டவர் கூறும் சொற்கள் அவருக்குப் பழக்கமில்லையாதலின் புதிய கருவி கரணங்களாக மாறிவிட்டன என்கிறார் அப்பெரியார். இத்தகைய அடியவர் செய்யும் செயல்களைச் சாதாரண மனிதர்கள் செய்யும் செயல்களாக இந்நாட்டார் கருதுவதில்லை. 'சித்தம் சிவமாக்கி செய்தனவே தவமாக்கும் அத்தன்' ²¹ என்பது மற்றொரு பக்தர் கூற்றாகும்.

‘என்னை முற்றும் உயிருண்டுஎன்
மாய ஆக்கை இதனுன்புக்கு
என்னை முற்றும் தானேயாய்
நின்றமாய அம்மான்’
‘அமலங்கள் ஆக விழிக்கும்
ஐம்புலனும் அவன்’ மூர்த்தி ²²

என்று நம்மாழ்வார் கூறுவதும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். இவர்களுடைய கருவி கரணங்கள் பதி கரணங்களாக மாறி விட்டமையின் இவர்கள் சொல் செயல் அனைத்துமே இறைவனால் சொல்லவும் செய்யவும் படுவனவாகும் என்று இந்நாட்டார் கூறினர். திருஞான சம்பந்தர்

‘ஆனசொல் மாலையோதும் அடியார்கள் வானில்
அரசாள்வர் ஆணை நமதே! ²³,

என்றும்,

மலையினார் பருப்பதம், துருத்தி, மாற்பேறு,
மாசிலாச்சீர் மறைக்காடு, நெய்த்தானம்,
நிலையினான் எனது உரை தனது உரையாக
நீறணிந்து ஏறு உகந்து ஏறிய நிமலன். ²⁴

என்றும் பாடுவது இதுவரைக் கூறப்பெற்ற விளக்கத்தின்படிப் பார்த்தால் முற்றிலும் பொருத்தமேயாகும்.

‘என்றைக்கும் என்னை உய்யக் கொண்டுபோகிய
அன்றைக்கன்று என்னைத்தன் ஆக்கி என்னால்தன்னை
இன்றமிழ் பாடிய ஈசனை.... ²⁵

என்பது நம்மாழ்வார் வாக்கு. என்னைத் தன்னாக்கி என்று ஆழ்வார் கூறுவதால் பசுகரணங்கள் மாறிவிட்டமையை அறிகிறோம்.

நாரத பக்தி சூத்திரங்கட்கு உரையும் விளக்கமும் எழுதி வெயியிட்ட சுவாமி தியாகீசாநந்தா இரண்டாம் சூத்திரத்தின் அடிப்படையில் தரும் விளக்கம் இங்குக் கூறிய கருத்துக்கு அரண் செய்வதாகும். அதன் தமிழாக்கம் வருமாறு: ²⁶

‘பக்தர்கள், தெய்வீக ஆற்றல் பெற்றவர்கள் என்பவர்களுள் பலர், முற்றிலுமாக இறையருளில் கலந்துவிட விரும்பாமல் தம்முடைய தனித்துவத்தை ஒரு சிறிது வைத்துக் கொண்டுள்ளார்கள். இதன் காரணம் ஒன்றுண்டு. இந்தத் தனித்துவம் இருந்தால்தான் இறை இன்பத்தை அனுபவிக்க முடியும்.

சர்க்கரையாகவே மாறிவிடுவதைக் காட்டிலும் சர்க்கரையை ருசிப்பது நலம் பயக்கும் என இவர்கள் எண்ணுகின்றனர். இன்னுஞ் சிலர் தாம் பிறந்த இந்த உலகில் உள்ள பிற உயிர்கட்கு உதவவேண்டும் என்று கருதுவதால் இந்தத் தனித்துவத்தை வைத்துக் கொண்டுள்ளனர். மூன்றாவது வகையினர் தனித்துவத்தை வைத்திருப்பது, அதையும் கரைத்துவிடுவது என்பது பற்றிக் கவலைப்படாமல் இறைவனிடம் தம்மை முழுவதுமாக சரணமாகத் தந்துவிடுகின்றனர். அவ்வாறு தந்துவிட்டுத் தமக் கென்று ஒன்றும் இல்லாமல் இருப்பதால் இறைவன் தம்மை எப்படி வேண்டுமானாலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளட்டும் என இவர்கள் கருதுகின்றனர். இந்த மூன்று வகையினரைப் பொறுத்தமட்டில் ஒன்று மட்டும் உறுதியாகும். இந்த மூன்று வகையில் எந்த வகையில் நிற்பவராயினும் அவர்களுடைய தனித்துவம் (Individuality) என்பது பக்தாரக ஆவதற்கு முன்னர் இருந்ததுபோல் ஆனபிறகு இருப்பதில்லை. நம்போன்ற சாதாரண மக்களைப் போல அவர்கள் காட்சியளிப்பது ஒரு வேடமேயாகும். அவர்களுடைய சொல், செயல் என்ற அனைத்தின் மூலமாகவும் இறைவன்தான் செயல்படுகிறான். இவற்றிலிருந்து ஒன்றை நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். இரண்டாவது துத்திரத்தில் நாரதர் குறிப்பிடும் பக்தி என்பது நாம் அன்றாடம் குறிப்பிட்டுப் பேசும் சாதாரண தெய்வ பக்தி என்பதன்றும் வேறுபட்டது என்பதை அறிதல் வேண்டும். அவர் கூறும் பக்தி என்பது எல்லா யோக மார்க்கங்களின் முடிவாகும். இறைவனை அடையக் கூறப்பெற்ற பல்வேறு வழிகளின் முடிவாகும். இந்த இறையன்பில் 'நான்' என்பதற்கு இடமே இல்லை. இதன் விளைவு எல்லா உயிர்களிலும் இறைவனையே காண்பதும், தான் அது என்ற வேறுபாட்டை அறவே மறந்து விடுவதும் ஆகும். இதன் பயன் இறைவனுக்கும் அவனுடைய படைப்புகளாகிய பிற உயிர்கட்கும் தன்னலக் கலப்பில்லாத தொண்டு செய்வதே. இதுவே வழிபாடு எனப்படும்.

சுவாமி தியாகீசர் இந்த நூலின் இரண்டாம் துத்திரத்தில் தந்துள்ள இந்த விளக்கம் இதுவரை நாம் கூறிவந்தவற்றிற்கு அரணாக உள்ளது. காட்டபெற்ற மேற்கோள்கள் முதலிய வற்றிலிருந்து மேனாட்டார், வடநாட்டார், பிற சமயவாதிகள் ஆகிய அனைவரும் பக்தியைப் பற்றி ஏறத்தாழ ஒரே மாதிரியான கருத்தைக் கொண்டிருத்தலைக் காணமுடிகிறது.

பக்தர்கள் என்றும், தொண்டர்கள் என்றும், அடியார்கள், பாகவதர்கள் என்றும் பல பெயர்களால் அழைக்கப்படும் இவர்

கள் தத்துவ வாதிகள் செய்யமுடியாத ஒன்றையும் செய்ய வல்லவர்கள். அதுவே எதிர்காலத்தை அறிதலாகும். தத்துவ வாதியைப் பொறுத்தமட்டில் அவன் கருதி, யுக்தி, அனுமானம் என்பவற்றின் உதவியால் தருக்க முறையில் ஆராய்ந்து எதிர்காலம் இவ்வாறு இருக்கும் என்று கணிப்பான். ஆனால் அது அப்படியே இருக்கும் என்று கூறமுடியாது. உள்ளுணர்வு (Intuition) தெய்வீக ஆற்றல் என்ற இரண்டையும் நிரம்பப் பெற்றுள்ள பக்தன் மிக எளிதாக இதனைச் செய்கிறான். பக்தன் துணைக் கொள்ளும் உள்ளுணர்வு தெய்வீக ஆற்றலை நாடி நிற்பது. தெய்வம் கால, தேச, வர்த்தமானங்களைக் கடந்ததாகலின் பக்தனுக்கும் இதனைச் செய்யமுடிகிறது.

பக்தர்கள் எல்லாச் சமயங்களிலும், எல்லாக் காலத்திலும், எல்லா நாட்டிலும் உளர் என்று முன்னர் கூறப் பெற்றதல்லவா? காலம், தேசம், நடைமுறை (வர்த்தமானம்) என்பவற்றால் பிரிக்கப்பட்டு நிற்கும் இவர்களிடே ஒற்றுமை இருக்குமா என்ற ஐயம் ஏற்படுதல் நியாயமானதே யாகும். அறிவு ஒன்றையே துணைக்கொண்டு நிற்கும் தத்துவவாதிகளிடையேயும், விஞ்ஞானிகளிடையேயும் மாறுபாடுகள் நிரம்ப இருக்கும். அறிவு வளரும் இயல்புடையது ஆகலானும் ஒரே மனிதனிடங்கூட அவன் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப அறிவும் வளர்கின்றமையாலும் இதன் பயனாகக் காணப்படும் கருத்துக்களில் மாறுபாடுகளும் வேறுபாடுகளும் இருப்பதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை. இதன் எதிராகப் பக்தர்களைப் பொறுத்தமட்டில் இவர்களுள் காணப்பெறும் ஒற்றுமை வியப்பைத் தரும். அவரவர்கள் பேசும் மொழி காரணமாக இறைவனுக்கு வெவ்வேறு பெயர்களை இட்டு அழைப்பர். இது தவிர அன்பு, சத்தியம், பிற உயிர்கட்குத் தொண்டு செய்தல் முதலான மதிப்பீடுகளில் (Values) இவர்களிடையே எவ்வித வேறுபாடும் இல்லை. ஏதோ ஒரு இலக்கை அடைவதற்குச் சாதனமாக இந்த மதிப்பீடுகளை இந்தப் பக்தர்கள் கொள்ள வில்லை. அதற்குப் பதிலாக இவற்றை நடைமுறை உள் பொருளாகவே (Reality) கருதினர். எனவேதான் இவர்களிடே வேறுபாட்டைக் காணமுடிவதில்லை. காலம், இடம், மொழி, நாகரிகம், இவை எல்லாவற்றாலும் வேறுபட்டிருப்பினும் இவர்கள் அனைவரும் இறைபக்தியில் ஒன்றாகவே இருந்தமையின் பிற உயிர்கட்குத் தொண்டு செய்வதிலும் ஒருமைப்பாட்டைக் காட்டினர். மேலும், உலகிடை உள்ள சாதாரண மக்கள் மிகவும் உயர்வாகக் கருதி அடைய முயலும் செல்வம், புகழ், அதிகாரம், கசகவாழ்வு என்பவற்றை இவர்கள் ஒரு பொருட்டாகவே கருத வில்லை. மிகப் பழைய புறநானூறு கூறும்,

பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இசுழ்தல் அதனினும் இலமே' 27

என்பதை இந்தப் பக்தர்கள் வாழ்க்கையில் வாழ்ந்து காட்டினர். அவர்களைப் பொறுத்தவரை எவ்வளவு சாதாரண மனிதனுங்கூட இறைவன் உறையுங் கோயிலாகலின், அவர்கள் உதவிக்கு உகந்தவனாகிறான். எவ்வளவு மாபெருங் குற்றம் இழைத்தவனும் இவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறான். அவன் குற்றஞ் செய்தானா இல்லையா என்பதைக் காணவேண்டிய பொறுப்பு இறைவனுடையது. எனவே இவர்கள் அதுபற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. கீதை கூறும் சமதிருஷ்டி என்பது இவர்கட்கு முக்கியமான பண்பாக அமைந்துவிட்டது. மெய்ப்பொருள் நாயனார் முத்தநாதனுக்கு இடையூறு ஒன்றும் வராமல் துணையுடன் அனுப்பி வைத்தது இத்தகைய மனநிலையில்தான் என்பதை அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

பக்தர், சடங்குகட்கு அதிக மதிப்புத் தருவதில்லை

பக்தர்களாக இருப்பவர்கள் சடங்குகட்கு அதிக மதிப்புத் தருவதில்லை. அவ்வாறு கூறுவதால் இவர்கள் சடங்குகளைச் செய்யவே இல்லை என்பது பொருளன்று. ஒரு சிலர் இதனை மேற்கொண்டும் இருந்தனர்; பலர் இவற்றை ஒதுக்கியும் விட்டனர். சடங்குகளைச் செய்தே ஆகவேண்டும் என்று இவர்கள் கருதினதாகத் தெரியவில்லை. இந்தப் பக்தர்களில் பலர் சடங்குகளை ஒரேயடியாகச் சாடினதும் உண்டு. இவ்வாறு சாடியவர்களைச் சித்தர்கள் என்று கூறுவர். இந்தச் சித்தர் கூட்டத்திலும் பலவகையினர் இருந்திருக்கின்றனர். திருமூலர் போன்றவர்கள் யோகம், பிராணாயாமம், சக்கரங்கள் வைத்து வழிபடுதல் என்பவற்றை ஏற்றுக் கொண்டிருந்ததாக அறிகிறோம். ஆனால் இவை அனைத்தையும் எதிர்த்துச் சாடின சித்தர்களும் உண்டு. எனவே இவை முக்கியமானவை அல்ல. இவர்கள் அனைவரும் பக்தர்கள், தொண்டர்கள் என்பதே முக்கியமானதாகும். மாபெரும் பக்தராகிய திருநாவுக்கரசர் புண்ணிய நீராடலையும், வேள்விகள் செய்தலையும், ஏன் உள்ளன்பில்லாமல் பூசை செய்தலையுமே எள்ளி நகையாடுகிறார். இவருடன் பழகிய திருநீலநக்கர் போன்றவர்கள் முத்தீ வளர்த்து வேள்விகள் செய்ததாக அறிகிறோம். இந்தப் புற வேறுபாடுகளை விட்டுவிட்டுப் பார்த்தால் இந்தப் பக்தர்களிடையே உள்ள ஒருமைப்பாடு நன்கு விளங்கும்.

கால, தேச, வர்த்தமானம் கடந்து இருப்பவர்கள் பக்தர்கள்

இதுவரை இந்த நாட்டிலும் வடநாட்டிலும் பக்தர்கள் பற்றியும், பக்திபற்றியும் இருந்துவந்த கருத்துக்கள் ஒருவாறு திரட்டிக் கூறப் பெற்றன. இவை அனைத்தையும் 12ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சேக்கிழார் தெளிவாக அறிந்திருந்தார். அத்தெளிவு காரணமாகவே பல்வேறுபட்ட இயல்புகளும், செயல்களும், நடைமுறைகளும், வாழ்க்கை முறைகளும் உடைய நாயன் மார்களின் வாழ்க்கையின் உள்ளே உள்ள ஒருமைப்பாட்டை அவரால் அறிய முடிந்தது. சாதாரண மனிதர்களாக இருப்பின் இந்த 63 நாயன்மார்களுடைய வரலாறுகளை ஒருமுறை பார்த்தாலும் இவற்றுள் எவ்விதமான ஒற்றுமையும் இல்லை என்ற முடிவுக்குத்தான் வருவர். எவ்வளவுதான் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையில் இவர்கள் அனைவரையும் வரிசைப்படுத்திக் கூறியிருப்பினும் தனித்தனியாக நோக்கினால் ஒன்று சேர்க்க முடியாத உதிரி வரலாறுகள் என்றுதான் தோன்றும். அப்படியானால் எந்த அடிப்படையில் இந்த உதிரி வரலாறுகளை ஒன்று சேர்த்து ஒரு காப்பிய வடிவம் தருவது? என்ற வினாத் தோன்றத் தானே செய்யும். ஒரு வரலாற்றுக்கும் அடுத்த வரலாற்றுக்கும் இணைப்பாகக் கூறுவதற்கு எதுவும் இல்லை. இத்தனை இக்கட்டுகளுடன் கூடிய இந்த வரலாறுகளில் என்ன ஒற்றுமையை காணமுடியும்? சிவனடியார்கள் என்ற பொதுத் தன்மையைக் கூறலாமெனின் சிவனடியார்கள் என்பவர்கட்கு இலக்கணம் வகுக்கவேண்டும். சிவவேடம் தாங்கியவர்கள் அனைவருமே சிவனடியார்கள் என்று கூறிவிடவும் முடியாது. மெய்ப்பொருளைக் கொன்ற முத்தநாதன், ஏனாதிநாதரைக் கொன்றவன் ஆகிய இருவரும் சிவவேடத் தாங்கியவர்களே யாவர். எனவே சிவவேடத் தாங்கியவர்கள் அனைவருமே சிவனடியார்கள் என்று கூறிவிடமுடியாது. மிகச் சிறந்த அடியார்களாகிய ஆனாயர், திருநாளைப்போவார், சாக்கியர் என்பவர்கள் சிவவேடத் தாங்கியவர்கள் என்றுங் கூற இடமில்லை. எனவே வெறும் சிவவேடம் இவர்களுக்குள் பொதுத்தன்மை என்று கூறவும் முடியாது.

திருக்கூட்டச் சிறப்புப் பாடியதன் உள்நோக்கம் யாது?

இந்த இடர்ப்பாட்டை நன்கறிந்த சேக்கிழார் இத்தொண்டர் கட்டுப் பொதுவான இலக்கணம் வகுக்கின்றார். அவர் வகுக்கும் இலக்கணங்களுள் சிவவேடமும் இடம் பெற்றிருப்பினும் அதைவிட முக்கியமான சில இலக்கணங்களையும் திருக்கூட்டச் சிறப்பு என்ற பகுதியில் கூறிவிடுகிறார். அவர் வகுத்த இலக்கணம்

பின்னர் அவர் பாடப்போகும் காப்பியத்தின் கட்டுக்கோப்பைக் காப்பாற்றும் இயல்புடையதாகலின் அதனை வரிசைப்படுத்திக் காண்டல் தேவையானது. 11 பாடல்களையுடைய திருக்கூட்டச் சிறப்பு என்ற பகுதி, காப்பியத் தொடங்குவதற்கு முன்னர், அக் காப்பியத்தின் நுழைவாயிலாய், முகவுரையாய், பாயிரமாய் அமைந்துள்ளது. மரபுபற்றிப் பாயிரம் என்ற பெயருடன் நூலின் தொடக்கத்தில் உள்ள 10 பாடல்களைப்பற்றிப் பின்னர்க் காணலாம்.

திருக்கூட்டச் சிறப்பு

- (1) அடியவர் மேனிமேல் நீறுபூசியுள்ளனர் (3)
- (2) அகில காரணர் தாள் பணிபவர் (4)
- (3) கைத்திருத்தொண்டு செய்கடப்பாட்டினார் (5)
- (4) உள்ளும் புனிதர்கள் (6)
- (5) மாதொர்பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார் (7)
- (6) கோதிலாக் குணப் பெருங்குன்றனார் (7)
- (7) கேடும் ஆக்கமும் கெட்ட திருவினார் (8)
- (8) ஓடும் செம்பொனும் ஒக்க நோக்குவார் (8)
- (9) கும்பிடலேயன்றி வீடும் வேண்டாதவர் (8)
- (10) ஆரம் கண்டிகை ஆடை கந்தை (9)
- (11) பாரம் ஈசன் பணி அலது ஒன்றிலார் (9)
- (12) ஈர அன்பினர் (9)
- (13) யாதும் குறைவிலார் (9)
- (14) வீரர் (9)

வலப்புறம் வளைகோட்டில் உள்ளவை பாடல் எண்

சேக்கிழார் கூறும் தொண்டர் இலக்கணம்
சைவர்கட்கு மட்டும் அன்று

பக்தர்கள், தொண்டர்கள், அடியார்கள் என்ற எந்தப் பெயரில் கூறினாலும் மேலே கண்டபடி இலக்கணங்களை அவர் களிடம் காண்கிறார் சேக்கிழார். இந்தப் பதினான்கில் 1,5,10 என்ற மூன்றுதான் சைவர்கள் என்ற ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத் தாருக்கு உரியனவாகும். பெரிய புராணத்தில் காணப்பெறும் அத்துணை அடியவர்களும் சைவர்களே என்பதில் ஐயமில்லை. அப்படியானால் சேக்கிழார் கூறும் 14 இலக்கணங்களுள் 3 மட்டுமே சைவர்கட்கு மட்டும் உரியனவாகக் கூறியதன் நோக்கம் யாது? மூன்று என்று கூறினாலும் மூன்றாவது எனக் குறிப்பிடும் 10 ஆவது இலக்கணத்தில் இரண்டு பண்புகள் கூறப் பெற்றுள்ளன,

அவற்றுள் ஒன்றுமட்டுமே(கண்டிகை) சைவர்கட்குத் தனிப்பட்ட குறியீடு. கந்தை என்பது எல்லாப் பக்தர்கட்கும் அவர்கள் எந்தச் சமயத்தை, எந்த நாட்டை, எந்தக் காலத்தைச் சேர்ந்த வராயினும் பொதுவாகும்.

திருத்தொண்டத் தொகையில் காணப்பெறும் சிவனடியார் களைப்பற்றிக் காப்பியம் பாட முற்படும் சேக்கிழார் அவர்கட்குரிய பொது இலக்கணத்தை வகுப்பது முறையானதே யாகும். அப்படியானால் அவர் வகுக்கும் இலக்கணம் சிவனடியார் கட்கே சிறப்பாக அமைவதாக அல்லவா இருத்தல் வேண்டும்? அதைவிட்டுவிட்டு 14 இலக்கணம் வகுத்து அதில் $2\frac{1}{2}$ இலக்கணம் மட்டும் சிவனடியார்கட்குரிய தனி இலக்கணமாக அமையுமாறு வகுத்தார் என்றால் சேக்கிழார் சிந்திக்காமற் செய்தாரா? சேக்கிழார் மேல் இவ்வாறு கூறுவது அடாத செயலாகும். அப்படியானால் தெரிந்தே இவ்வாறு செய்தார் என்றால் அதில் ஆழமானதும் மிகச் சிறந்ததுமான ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அந்தக் காரணத்தைக் காணமுயல்வது நம்முடைய கடமையாகும்.

அனைத்துலகுக்கும் பொருந்தும் பொது இலக்கணங்கள்

பெரிய புராணத்தில் வரும் பக்தர்கள் அனைவரும் சிவபெருமானை வணங்கும் சிவனடியார்கள்தாம். ஆனால் பக்தர்கள் என்ற சொல்லுக்குரிய அனைத்துத் தகுதிகளும் வாய்ந்தவர்கள். எனவே மிகப் பரந்தும் விரிந்தும் உள்ள நிலையில் பக்தர்கட்குரிய இலக்கணங்களைச் சேக்கிழார் வகுக்கிறார்.

இவை எல்லா நாட்டிலும், எல்லாக் காலத்திலும் எல்லாச் சமயங்களிலும் தோன்றிய, தோன்றுகின்ற, தோன்றப்போகும் பக்தர்கள் அனைவருக்கும் பொதுவான இலக்கணங்கள். முன்னர் நாரத பக்தி துத்திரம், மேனாட்டுக் கொள்கைகள் என்பவற்றில் பக்தர்கள்பற்றி என்ன என்ன இலக்கணங்கள் கூறப் பெற்றனவோ அவை அனைத்தையும் சுருக்கி இந்த 14 இலக்கணங்களாகச் சேக்கிழார் வகுத்துக் கொடுத்துள்ளார். சைவர்கட்கே உரிய $2\frac{1}{2}$ இலக்கணங்களை நீக்கிவிட்டுப் பார்த்தால் மீதம் உள்ள $11\frac{1}{2}$ இலக்கணங்களும் எந்த நாட்டுப் பக்தருக்கும், எந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்த பக்தருக்கும் பொருந்தும் என்பதை எளிதில் அறிய முடியும். எனவே சேக்கிழார் பக்தர்கள், தொண்டர்கள் அடியார்கள் என்பவர்கள்பற்றிக் கூறிய இலக்கணம் அனைத்துலகங்கட்கும் என்றும் பொருந்துவதான (Universal Definition) இலக்கணங்கள் என்று கூறவேண்டும்.

இந்தப் பொது இலக்கணங்கட்குப் பொருந்தி வருபவர் அனைவரும் பக்தர்களே என்று நிறுவிவிட்டு, பொதுவிலிருந்து சிறப்புக்குச் செல்லத் தொடங்கித் தமிழகத்தில் சைவ சமயத்தைப் பின்பற்றின பக்தர்கள் வரலாற்றைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார் கவிஞர். பக்தர் இலக்கணம் என்று இவர் வகுத்தமைக்கு அடிப் படை யாது? அதுவே அவருடைய தனிச் சிறப்பாகும். பல்வேறு பட்ட வரலாறுகளையும் கூர்ந்து நோக்கிய சேக்கிழார் இந்த வேறுபாடுகளிடையே ஓர் ஒருமைப்பாட்டைத் (Unity in Diversity) தம் கூர்த்த மதியால் காண்கிறார். தாம் பாட வேண்டிய பெரிய புராணத்தின் முன்னுரைபோல இந்த மாபெரும் இலக்கணத்தை வகுத்துவிட்டால் தமிழர்களுடைய பரந்த பார்வைக்கு ஒரு எடுத்துக் காட்டாக இது அமையும். சைவப் பக்தர்கள் என்ற சிறிய வட்டம், பக்தர்கள் என்ற பெரிய வட்டத் தினுள் அடங்குவதாகும். சேக்கிழார் கூறிய பக்தர் இலக்கணத்துள் வைணவ, கிறித்துவ, இஸ்லாமிய பக்தர்களும் அடங்க முடியும். சேக்கிழாரின் பார்வை அனைத்துலகப் பார்வையாகவே இருந்தது என்பதனை விளக்கவே இதுகாறும் விளக்கம் தரப் பெற்றது. அவருடைய காப்பியம் சைவர்களின் 12 ஆவது திருமுறை யாக வைக்கப்பட்டிருப்பினும், அதிலுள்ள வரலாறுகள் தமிழகத் தில் வாழ்ந்த சைவத் தொண்டர்கள் பற்றியனதாயினும், காப்பியப் புலவனுடைய பார்வை அனைத்துலகப் பார்வை என்பதை மனத்துள் கொள்ளவேண்டும். சேக்கிழாரைச் சைவம் என்ற சிறு வட்டத்துள் அடைத்துவிட்ட காரணத்தினாலேயே அவருடைய இந்த விரிந்த பார்வைபற்றி யாரும் சிந்திக்காமல் விட்டு விட்டனர்.

சைவ சமயத் தொண்டர்களின் வரலாறு கூறவந்த ஒரு கவிஞன் அந்த வரையறையை விட்டு உலகப் பொதுநோக்கில் பக்தர்கள்பற்றிய இலக்கணம் வகுக்கலாமா? என்ற வினா நியாயம் போல் தோன்றினாலும் அது சரியான வினாவாகாது. பெருங் கவிஞர்கள் அனைவரும் அனைத்துலகப் பார்வை உடையவர்கள்தாம். அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட கதைப் பொருள் ஒரு வட்டத்துள் அடங்குவதாக இருப்பினும், அந்த சிறு உலகத்திலிருந்து பேருலகத்தைக் காட்ட முற்படுவதே பெருங் கவிஞரின் கடனாகும். இராம காதை வைணவர்கட்கே உரியது என்று பலரும் நம்புகிறோம். திருமாலே இராமனாக அவதரித் தார் என்று பலரும் கூறக் கேட்கிறோம். இந்தக் கதையைத் தன் காப்பியப் பொருளாக ஆக்கிக்கொண்ட கம்ப நாடன் மூவருக்கும் மேலான பரம்பொருளையே பாடுகிறான். சிற்றுலகம் (Microcosm) பேருலகத்துள் (Macrocosm) அடங்கும் என்பதை

இம்மாபெருங் கவிஞர்கள் காட்டத் தவறுவது இல்லை. மேலும் சேக்கிழாரைப் பொறுத்தவரை இப் புதுவழியில் செல்வதற்கு வழி காட்டியவர் அவர் வழிபட்ட முதல்நூல் ஆசிரியராகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளே யாவார். அப்பெருமான் பாடிய திருத்தொண்டத்தொகை என்ற பதிகம்தான் அடியார்கள் பெயர்களைக் கூறி இவர்களைப்பற்றி இந்நாடு அறிந்து கொள்ள வழி செய்தது. 11 பாடல்களையுடைய அப் பதிகத்தில் ஒன்று முதல் ஒன்பது வரையுள்ள பாடல்களும் 11ஆம் பாடலும் தனி அடியார்கள் பற்றிக் கூறும் பாடல்களாகும். 10ஆம் பாடல்

‘பத்தராய் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்க்கு அடியேன்
முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்
அப்பாலும் அடிசார்ந்தார் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே’²⁸

என வருகிறது.

இப் பாடலில் தனிப்பட்ட அடியார்களை அல்லாமல் கூட்டமாகச் சிலரைக் குறிப்பிட்டு அவர்கட்கும் தாம் அடியவனே என்கிறார் நம்பியாரூரர். அவர் பெயர் தந்த கூட்டத்தார்:

- (1) பக்தர்களாகிப் (இறைவனை) பணிகின்றவர்கள்
- (2) பரமனையே பாடுகின்றவர்கள்
- (3) சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தவர்கள்
- (4) திருவாரூர்ப் பிறந்தவர்கள்
- (5) மூன்று வேளையும் திருமேனி (இறைவன் திருவுருவை) தீண்டுபவர்கள்
- (6) முழுநீறு பூசிய முனிவர்கள்
- (7) அப்பாலும் அடிசார்ந்தவர்கள்

என்பவராவர். இதிலும் சைவர்கள் என்று இனம் பிரித்துக் கூறத் தக்கவர்கள் 3,6 என்ற இரு கூட்டத்தார் மட்டுமே. உருவ வழிபாடு செய்யும் எந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் 5ஆவது தொகுதி குறிக்கலாம் என்றால் கூறப்பெற்ற ஏழு கூட்டத்தாருள் சைவர் என்று இனம் காட்டக்கூடிய கூட்டம் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தவர், முழுநீறு பூசிய முனிவர் என்ற இருவகையார் தாம்.

மூவர் முதலிகளுள் ஒருவராகவும் சைவ நாயன்மார்களில் முக்கியமானவர்களுள் ஒருவராகவும் உள்ள சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையில் பாடியது எனத் தெரிந்தமையின் இப்பாடலில் உள்ள கூட்டத்தார் எழுவரையும் சைவர்கள், சிவனடியார்கள் என்று கூறிக் கொண்டிருக்கிறோம். இப்பாடலைச் சைவம் பற்றியோ அடியார்கள் பற்றியோ ஒன்றும் அறியாத ஒருவரிடம் காட்டினால் உலகில் எங்கும் வாழும் பக்தர்களை, இறையணர்வுடைய பெருமக்களைக் குறிப்பதாகவே கொள்வர். (1) பக்தர்களாகப் பணிபவர்கள் (2) பரமனையே பாடுகின்றவர்கள் (3) திருவாரூர்ப் பிறந்தவர்கள் (4) அப்பாலும் அடிசார்ந்தவர்கள் என்று கூறினால் உலகில் உள்ள எல்லாப் பக்தர்கட்கும் இந்த இலக்கணம் பொருந்துமன்றோ? அதிலும் 'அப்பாலும் அடிசார்ந்தார்' என்ற தொடர் சுந்தரமூர்த்திகளுடைய அனைத்துலகங்களையும் தழுவிய பார்வையை அல்லவா குறிக்கிறது? 'அப்பாலும்' என்றால் காலம், தேசம் இரண்டிற்கும் அப்பால் என்று பொருளாகும். அதாவது இந்த உலகில் மட்டுமன்று. இறைவன் படைத்த அண்டத்தில், எந்தக் காலத்திலும், இறந்த காலத்திலோ, இன்றோ நாளையோ வாழ்பவர்கள் இறைவன் திருவடியை நாடுபவர்களாக இருப்பினும் அவர்கட்கும் தாம் அடியேன் என்றல்லவா சுந்தரர் பாடுகிறார். இதைவிட அனைத்துலகத்தையும் தழுவிய பார்வையை வேறு எங்கே சென்று தேடமுடியும்? இந்த நுணுக்கத்தைச் சேக்கிழார் என்றோ தெரிந்து கொண்டார். ஆனால் குறுகிய வட்டத்துள் துளையப்படும் சைவ சமயவாதிகள் இதனை இன்னமும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை; தெரிந்து கொள்ளவும் மறுக்கின்றனர்.

இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்று, அவனாலேயே அடியெடுத்துக் கொடுக்கப் பெற்றுச் சுந்தரர் பாடிய பாடலிலேயே குறுகிய வட்டத்தைவிட்டு அனைத்துலகத்தையும் அனைத்துக் கொள்ளும் பார்வை இருப்பதைச் சேக்கிழார் அறிந்து கொள்கிறார். சேக்கிழாருக்குமேகூட அடியெடுத்துத் தந்த இறைவன் 'உலகெலாம்' என்றுதான் அடியெடுத்துத் தந்தான். எனவே இந்நாட்டுச் சைவச் சான்றோர் பார்வை உலகளாவியது என்பதை அறிந்த சேக்கிழார் பக்தர்களின் பொது இலக்கணத்தை வரையறுத்துத் தருகின்றார். அதில் சைவர்கள் என்றில்லாமல் உலக முழுவதிலும் எல்லாக் காலத்திலும் வாழ்ந்த, வாழ்கின்ற, வாழப் போகும் பக்தர்கள் இலக்கணத்தை வகுத்ததில் வியப்பென்ன இருக்கிறது?

அடிக்குறிப்புகள்

1. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 2192
2. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 2082
3. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 2090
4. திருமுறை 1-131-11
5. திருமுறை 1-132-11
6. மணிமேகலை காதை 5 அடி 73
7. புறநானூறு 182
8. புறநானூறு 192
9. திருவிளையாடற் புராணம்-வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த படலம் பாடல் எண் 85
10. திருமந்திரம் 2033
11. திருமந்திரம் 1857
12. Bakthi & Enlightenment p.16
13. Bakthi & Enlightenment p.20
14. Mysticism in Religion p.199
15. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 26
16. திருவாசகம் - திரு அண்டப்பகுதி 166-171
17. Mysticism in Religion p.32
18. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் -106
19. திருமுறை 6-25-10
20. Mysticism in Religion p.39
21. திருவாசகம்-தோணாக்கம் 7
22. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 3142;2178
23. திருமுறை 2-85-11
24. திருமுறை 1-76-1
25. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 2832
26. Narada Bakthi Sutra p.53
27. புறநானூறு 192 (12.13)
28. திருமுறை 7-39-10

19. பெரியபுராண அமைப்பு

காண்டம், படலம்-பிரிவினைக்குப் பெரியபுராண
வரலாறுகள் இடந்தரவில்லை

சேக்கிழாருக்கு முன்னரே சிலம்பு, மேகலை, பெருங்கதை, துளாமணி, இராமாயணம் என்பவை காப்பிய வடிவில் தமிழில் இருந்தன. சங்கப் பாடல் முதல் தம் கால இலக்கியம் வரை நன்கு கற்றுத் தேர்ந்திருந்த சேக்கிழார் இவற்றையும் நன்கு கற்றிருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. தாம் காப்பியம் பாட வேண்டும் என்று முடிவு செய்தவுடன் இவற்றுள் எதையாவது தமக்கு முன்னோடியாகக் கொள்ளலாமா என்றும் நினைத்திருப்பார். ஆனால் இவர் பாட எடுத்துக்கொண்ட காப்பியப் பொருளுக்கு இந்நூல்களின் அமைப்புமுறை வழிகாட்டுவதாக இல்லை. காண்டம், சருக்கம் என்ற பிரிவினைகளிற்கூட அவருடைய காப்பியம் புது வழியை மேற்கொள்ள வேண்டி நேர்ந்துவிட்டது.

புதுவழி வகுத்துக் கொண்டார்

பெரும் பிரிவான காண்டங்களாகப் பிரிப்பதற்கு அந்த உதிரி வரலாறுகள் இடந்தரா. எனவே பெரும் பிரிவினை செய்வதை அவர் மேற்கொள்ளவில்லை. சிறு பிரிவுகளையாவது மேற்கொள்ளலாம் என்றாலும் எங்கே பிரிப்பது என்ற வினாவிற்கு விடை காண்பது கடினமாக இருந்தது.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் அவர் சிந்தித்து மேற்கொண்ட புதுவழி மிகச் சிறப்பாக அமைந்துவிட்டது. மதுரையில் நடப்பதால் மதுரைக் காண்டம் எனப் பிரிவினை செய்தார் இளங்கோ அடிகள். பதுமையின் திருமணம் முக்கியச் செய்தியாகவின் 'பதுமையார் இலம்பகம்' என்று பிரித்தார் திருத்தக்கத் தேவர். ஆனால், சேக்கிழார், மூல நூலாகிய திருத்தொண்டத் தொகையின் 11 பாடல்களில் வரும் சுவையான சொற்களை அப்படியே எடுத்துத் தம் நூலின் சருக்கங்களின் பெயர்களாக இட்டு

விட்டார். இப்பிரிவினையால் சிறிதும் பெரிதுமாகச் சருக்கங்கள் அமைந்ததுபற்றி அவர் கவலைப்படவில்லை. வேறு வழியே இல்லாதபொழுது இந்தப் பிரிவினையும் அழகாகவே அமைந்து விட்டது. பிற்காலத்தில் வந்த சைவப் பெருமக்கள் யாரோ மற்றக் காப்பியங்கள் போலப் பெரிய புராணத்துக்குக் காண்டப் பிரிவினை இல்லையே என்று வருந்தி முதல் ஐந்து சருக்கங்களை முதற்காண்டம் என்றும் 6 முதல் 13 வரை இரண்டாம் காண்டம் என்றும் பிரித்துத் தலையிலும் எழுதிவிட்டனர். எவ்விதமான பொருத்தமு மில்லாமல் இந்தக் காண்டப்பிரிவினை தொங்கு கிறது. நியாயமாகத் தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கத்தில்தான் நூல் தொடங்கி இருக்கவேண்டும். ஆனால் அப்படித் தொடங்கி விட்டால் மூலவராகிய சுந்தரர் வரலாற்றைப் பாட முடியாமற் போகும். சுந்தரர் பாடலில் வரும் முதலடியைச் சருக்கப் பெயராக வைக்கவேண்டுமானால் அந்தப் பாடலைச் சுந்தரர் பாடுகின்ற சந்தரூப்பம் வரும்வரை அவருடைய வரலாற்றைக் கூறும் பகுதியை எந்தச் சருக்கத்தில் சேர்ப்பது? இந்த இக்கட்டை அற்புதமாக வென்று விடுகிறார் கவிஞர்!

**தொண்டத் தொகைப் பாடல்கள் அடிப்படையில்
சருக்கப் பிரிவினை செய்தார்**

சுந்தரர் இந்த உலகிடைப் பிறந்தது ஏனைய மக்களைப் போல அன்று. திருக்கயிலையில் இருந்த அவர் ஒரு காரணத் திற்காக இறைவனால் இம் மண்ணில் மனிதனாகப் பிறக்குமாறு ஏவப்பெற்றார். எனவே அவர் திருநாவலூரில் பிறந்து வளர்ந்து திருவாரூர் சென்று அடியார்கள் வரலாற்றைத் திருத்தொண்டத் தொகை என்ற பதிகத்தில் பாடினார். அப்படியானால் இந்த அரிய பதிகத்தைப் பாடக் காரணமாக இருந்தது அவருடைய மானிடப் பிறப்பு. அந்த மானிடப் பிறப்பு அவருக்குக் கிடைப் பதற்குக் காரணமாக இருந்தது கயிலை மலையாகும். எனவே 'திருமலைச் சருக்கம்' என்று முதல் சருக்கத்திற்குப் பெயர் கொடுத்தார். அந்தச் சருக்கத்தில் கயிலைமலையின் சிறப்பு, அங்கு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் என்பவற்றைக் கூறிவிட்டு, அங்கிருந்து வந்து இம்மண்ணில் பிறந்த நம்பியாரூரைப் பாடி, அடியார்கள் கூட்டம் நிரம்பிய நாடாகிய சோழ நாட்டைப் பாடுகிறேன் என்று திருநாட்டுச் சிறப்புக் கூறுவதற்குத் தோற்றுவாய் செய்துகொள் கிறார். இதனால் அடுத்துச் சோழ நாட்டின் தலை நகரத்தைப் பேசுவது பொருத்தமாக அமைந்து விடுகிறது. இதுவரைக் கூறிவந்த சேக்கிழாருக்கு இப்பொழுது காப்பிய அமைப்பில் ஓர் இடையூறு வருகிறது. நாடும் நகரமும் கூறிய பிறகு அந்த

நாட்டில் அந்த ஊரில் காப்பிய நாயகர் தோன்றினார் என்று பாடுவதுதானே முறை! ஆனால் இவர் கூறவந்த ஆலாலசுந்தரர் சோணாட்டிலோ, திருவாரூரிலோ பிறக்கவில்லை! எனவே நாடு, நகரச் சிறப்புக் கூறிய ஆசிரியர் வரலாற்றைத் தொடங்குமுன் திருக்கூட்டச் சிறப்பு என்ற ஒரு பகுதியைப் புகுத்துகிறார். இப்பகுதி எத்துணைச் சிறந்தது என்று முன்னரே பேசப்பட்டது என்றாலும் திறனாய்வு முறையில் காப்பிய அமைப்பு, கட்டுக் கோப்பு என்று கண்டால் இப்பகுதி எதனுடனும் ஒட்டாமல் இடைப்பிறவரலாகவே அமைந்துள்ளது.

**இதில் உள்ள இடர்ப்பாட்டை அறிந்தும்
இதனை ஏன் மேற்கொண்டார்?**

அப்படியானால் காப்பியத்துடன் தொடர்பில்லாத இந்தப் பகுதியைக் கவிஞர் ஏன் இங்கே அமைக்க வேண்டும்? இதனை இங்கு வைப்பதன் மூலம் சேக்கிழார் இரண்டு பயன்களைப் பெறவைக்கிறார். முதலாவது பயன் தோற்றுவாய் செய்யப் பயன்பட்டது. நகரச் சிறப்பில் திருவாரூரைக் கூறிவிட்ட ஆசிரியர் அடுத்துத் திருவாரூரில் இறைவன் உறையுங் பூங்கோயிலில் தேவாசிரிய மண்டபம் என்று ஒன்றுள்ளது. அதில் ஒப்பற்ற பக்தர் களாகிய சிவனடியார்கள் எப்பொழுதும் நிறைந்திருப்பார்கள் என்று கூறிவிட்டு,

‘இந்த மாதவர் கூட்டத்தை எம்பிரான்
அந்தமில் புகழ் ஆலால சுந்தரன்
சுந்தரத் திருதொண்டத் தொகைத் தமிழ்
வந்து பாடிய வண்ணம் உரை செய்வாம்’¹

என்று முன்னுரை செய்து கொள்வதால் அடுத்துச் சுந்தரருடைய வரலாற்றைத் தொடங்குவதற்குப்பொருத்தமாக உள்ளது. இதற்கு முன்னர் யாரும் தொடராத ஒரு தலைப்பைக் கொண்டு காப்பியம் அமைக்கத் தொடங்கிய கவிஞர் எவ்வளவு சிறந்த முறையில் அக் காப்பிய மரபு கெடாமல் இதுவரைக் கொண்டு செல்கிறார் என்பதைக் காணமுடிகிறது.

கயிலை மலையிலிருந்து வந்த ஆலாலசுந்தரர் திருமுனைப் பாடி நாட்டில் திருநாவலூரில் பிறந்து இறையருள் பெற்றுத் திருவாரூர் சென்று இறைவன் திருக்குறிப்பின்படித் திருத் தொண்டத் தொகையைப் பாடினார் என்ற வரையில் திருமலைச் சருக்கம் தொடர்வது பொருத்தமுடையதாகவே உள்ளது. இதன் இறுதிப்பாடலில்

‘தம்பிரான் தோழரவர் தாம் மொழிந்த தமிழ்முறையே
எம்பிரான் தமர்கள்திருத் தொண்டேத்தல் உறுகின்றேன்’²

என்று மேலும் தொடர்வதற்குத் தோற்றுவாய் செய்து கொள்வதும் பொருத்தமாகவே உள்ளது. அவர் மொழிந்த முறையிலேயே கூறுகின்றேன் என்று கூறிவிட்டமையின் வைப்பு முறையில் மாறுபாடு செய்யத் தேவையில்லாமற் போய்விட்டது. இந்த முறையை மாற்றாமையினால் ஒவ்வொரு தொண்டத் தொகைப் பாடலின் முதலடியையும் சருக்கப் பெயராக அமைக்க முடிந்தது. வேறு எவ்வகையிலும் சருக்கப் பெயர்களைப் பிரித்துத் தரமுடியாதாகலின் கவிஞர் அப்படியே அதனை ஏற்றுக் கொண்டார்.

தொகையின் முதலடி சருக்கப் பெயரானால் 1ஆம் சருக்கமும் 13ஆம் சருக்கமும் ஆசிரியர் ஏன் தாமே படைக்க வேண்டும்?

இவ்வாறு செய்யாமல் பாடல்கள் எண்ணிக்கையை வைத்து ஏறத்தாழச் சம அளவுடன் சருக்கங்களைப் பிரித்திருக்கலாம் என்றால் சுந்தரர் பாடல் முறை வைப்பை மாற்றவேண்டிவந்திருக்கும். வரலாற்று முறைவைப்பை மாற்றியிருந்தால் சருக்கப் பெயர்களை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் போயிருக்கும். எனவே இவை இரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்துக் கவிஞர் முறை வைப்பை மாற்றாமலே சருக்கப் பெயர்களையும் கொடுத்துக் கொண்டு செல்கிறார். இந்த முறையில் தொடக்கத்தில் திருமலைச் சருக்கம் என்று தாமாக பெயர் தந்து நூலைத் தொடங்கின கவிஞர், அதே முறையில், இறுதியாக வெள்ளாணைச் சருக்கம் என்ற ஒன்றுடன் காப்பியத்தை முடிக்கின்றார். முதல், கடைசி, சருக்கப் பெயர்கள் கவிஞருடையவை. ஏனைய சுந்தரருடையவை. எனவே தில்லைவாழ் அந்தணர் சருக்கம், இலைமலிந்த சருக்கம், மும்மையால் உலகாண்ட சருக்கம், திருநின்ற சருக்கம் என்பன போன்ற சருக்கப்பெயர்கள் சுந்தரருடைய திருத்தொண்டத் தொகையின் ஒவ்வொரு பாடலின் முதலடியாக அமைந்துவிட்டன.

‘தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்’

‘இலைமலிந்த வேல்நம்பி எறிபத்தர்க் கடியேன்’

‘மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்திக்கும் அடியேன்’

‘திருநின்ற செம்மையே செம்மையாக் கொண்ட’

என்ற அடிகள் தொண்டத் தொகையின் முதல், இரண்டு, மூன்று, நான்காம் பாடல்களின் முதலடியாகும். இப்படியே 11 பாடல்களின் முதலடியும் 11 சருக்கப் பெயர்களாக அமைக்கப் பெற்றன.

இவற்றுடன் முதலிலும் கடைசியிலும் ஆசிரியர் தாமாகப் பெயரிட்ட இரண்டையும் சேர்த்து மொத்தம் 13 சருக்கங்களுடன் பெரியபுராணம் விளங்குகிறது. திருக்கூட்டச் சிறப்பைத் திருநகரச் சிறப்புக்கும் தடுத்தாட் கொண்ட புராணத்துக்கும் இடையில் வைத்துத் தொடர்ச்சி ஏற்படுத்திக் கொண்டார் என்று கூறப் பெற்றது. அது முதலாவது பயன் இரண்டாவது பயனும் ஒன்றுண்டு. இவருடைய மாபெரும் காப்பியத்தை அடியார் வரலாறு கூறும் கதைகள் என்றோ சைவத்தைப் பரப்ப எழுந்த நூல் என்றோ யாரும் கருதிவிடாமல், உலகம் முழுவதும் பரவியுள்ள பக்தர் பற்றிய அடிப்படை உண்மைகளை அறிவிக்கவே இந்நூல் எழுந்தது என்பதை அனைவரும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்காகவே இப் பகுதியை நூலைத் தொடங்குமுன் வைத்துள்ளார். இப் பகுதி காப்பியத்துடன் ஒட்டாது என்பதை மாபெரும் கவிஞராகிய அவர் அறியாமல் இருக்க நியாயமில்லை. அப்படியிருந்தும் இதனை இங்கே வைக்கின்றார் என்றால் காப்பிய இலக்கணம் கெட்டாலும் பரவாயில்லை; அதனைவிடப் பெரிய பயனை இது விளைக்கும் என்று அவர் கருதியதால்தான் 'திருக்கூட்டச்சிறப்பு' நூல் தொடங்குமுன் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இதேபோன்று இவருக்கு முன்னர்த் தோன்றிய உலக மகா கவிஞராகிய கம்ப நாடனும் செய்துள்ளான். இராமகாதையைப் பாடிவரும் அவனுக்கு உபநிடதங்கள் கூறும் கருத்துக்களைப் பெய்து கடவுள் தத்துவ இலக்கணத்தைக் கூறவேண்டும் என்ற பேராசை! ஒவ்வொரு படலத்தின் தொடக்கத்திலும் கடவுள் வாழ்த்து என்ற பெயரில் பெரிய பெரிய தத்துவங்களைப் பேசினாலும் ஒரு பாடலில் எவ்வளவு தூரம் கூறிவிடமுடியும்? எனவே இதற்கென்று ஓர் இடத்தை அவனாகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறான். இரணியன் வதைப்படலம் என்ற பகுதி வால்மீகி முதல் எந்த இராமாயணத்திலும் இல்லை. அப்படியிருந்தும் அப் பகுதியைப் புகுத்துகிறான் கவிஞன். இராவணன் மிக்க அவசரத்துடன் மந்திர சபை கூட்டி என்ன செய்யவேண்டும் என்று கேட்கின்ற அவசரத்தில் 357 பாடல்களில் வீடணன் இரணியன் கதையைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இந்த இடத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாத கதையை, நேரங்கெட்ட நேரத்தில், வீடணன் கூறினான் என்று கூறுவது காப்பியக் கட்டுக்கோப்பிற்குப் பெரிய இழுக்கைச் செய்கிறது. உலக மகா கவியாகிய கம்பனுக்கு இது தெரியாதா? நன்றாகத் தெரிந்தும் காப்பிய இலக்கணத்துக்கு ஊறு நேர்ந்தாலும் அதைவிட முக்கியமான பயனை இது விளைக்கும் என்று கருதியதால் இவ்வாறு செய்கிறான். பின்னர் வந்த சேக்கிழாரும் இதனை அப்படியே பின்

பற்றுகிறார். கம்பனது காப்பியம் முழுவதும் மறைந்தாலும் இந்த ஒரு படலம் இருந்தால் அவனை அறிந்து கொள்ள முடியும். அதே போலத் திருக்கூட்டச் சிறப்பு என்ற பகுதியால் உலகில் உள்ள பக்தர்கட்கு இலக்கணம் முழுவதுமாகப் பேசப்படுவதனை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

ஏனைய காப்பியங்கள் போலப் பெரிய புராணத்தில் திருப்பு மையங்கள், உச்ச கட்டத்தை நோக்கிச் செல்லுதல், உச்ச கட்ட நிகழ்ச்சி, இறங்குமுகம் என்ற பகுதிகள் எதுவும் இல்லை. இவற்றை நாம் எதிர்பார்க்க வேண்டா; என்பதைக் கவிஞர் குறிப்பாகக் கூறுகிறார். தடுத்தாட்கொண்ட புராணத்தின் இறுதிப் பாடல் 'எம்பிரான் தமர்கள் திருத்தொண்டேத்தல் உறுகின்றேன்' என்று கூறுவதால் தனி ஒருவருடைய வரலாற்றுக் காப்பியம் என்று எதிர்பார்க்க வேண்டா; தாம் கூறப்போவது அடியார் களின் திருத்தொண்டையேயாம் எனக் கவிஞர் தோற்றுவாய் செய்கிறார். 'எம்பிரான் தமர்களாகிய அடியார்களைப் பற்றிக் கூற வரவில்லை; அவர்கள் செய்த தொண்டையே கூறுகிறேன்' என்பதால் அத்தொண்டை விளக்க வரலாறுகள் உதவுகின்றனவே தவிர வரலாறுகள் முக்கியமில்லை என்பது நுண்மையான உட்கருத்தாகும். காப்பிய நாயகர் சுந்தரர் அல்லர்; தொண்டு என்ற பண்பேயாம் என்று முன்னர்க் குறிக்கப்பெற்றதை மறுபடியும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

பாயிரப் பாடல்கள் பற்றிய ஆய்வு உள் தலைப்புகள் யார் இட்டவை?

ஏனைய காப்பியங்களைப் போலப் பெரியபுராணமும் பாயிரம் என்ற பெயரில் 10 பாடல்களைக் கொண்டுள்ளது. 3 பாடல்கள் வாழ்த்து என்ற தலைப்பிலும், 1 பாடல் திருக்கூட்டம் என்ற தலைப்பிலும், 5 பாடல்கள் அவையடக்கம் என்ற தலைப்பிலும் ஒரு பாடல் நூற்பெயர் என்ற தலைப்பிலும், அமைந்துள்ளன. இந்தத் தலைப்புகளைப் பிற்காலத்தில் யாரோ தந்திருத்தல் வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. வாழ்த்தும், அவையடக்கமும் கம்பன், சிந்தாமணி, துளாமணி என்ற காப்பியங்களின் காலத்திலேயே வந்துவிட்டன.

வாழ்த்துப் பகுதியின் முதற்பாடல் இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுக்கச் சேக்கிழார் அதைத் தொடர்ந்து பாடினார் என்று சொல்லப்படுகிறது. அடுத்துள்ள பாடல் ஒரு மாபெரும் தத்துவத்தைப் பேசுகிறது. இந்த உடம்பு எடுத்ததன் பயன்.

இறைவன் திருவடியைத் தொழவேண்டும் என்பதேயாம். உடல் எடுத்ததன் நோக்கம் இறையடி தொழவேயாம் என்பதைத் திருக்குறளுக்குப் பிறகு விளக்கமாகக் கூறிய சிறப்புப் பெரிய புராணத்திற்கே உண்டு. மூன்றவாதாக உள்ள பாடல் விநாயகர் வணக்கமாகும். 12ஆம் நூற்றாண்டில் விநாயகர் வணக்கம் தமிழகத்தில் வலுவாகக் கால்கொண்டுவிட்டமையின் பெரிய புராணத்திலும் இடம் பெற்றதோ என்று நினைக்கத் தோன்று கிறது. தேவார காலத்திலேயே கணபதிபற்றிய குறிப்பு வருதலின் சேக்கிழார் பாடினார் என்று கொள்வதிலும் தவறில்லை. இறை வணக்கத்துக்குப் பிறகு பெரியவர்கட்கு(நீத்தார்) வணக்கஞ் செய்வது கம்ப நாடன் காலத்திலேயும் இருந்ததை அறிகிறோம். திருக்குறளை அடியொற்றி வந்த மரபாக இருந்தல் வேண்டும் இது. ஆனால் சிலம்பும், மேகலையும், சிந்தாமணியும், துளாமணியும் பிற சமயக் காப்பியங்களாகலின் அவற்றில் இந்த முறைவைப்பு இல்லாமல் இருந்திருக்கலாம். சிந்தாமணியின் 3ஆவது பாடல் கூறும் சாது சரணத்தை, நீத்தார் வழிபாடு என்றும் கொள்ளலாம்.

இறைவன் கட்டளைப்படி காப்பியம் புனைந்தார் இருவர்

இவை ஒரு புறமிருக்கக் கம்பன், சிந்தாமணி இரண்டிலும் அவையடக்கம் என்ற தலைப்பில் பாடல்கள் உள்ளன. அவையடக்கம் கூறும் மரபு எப்பொழுது தோன்றிற்று என்று தெரிய வில்லை. ஏனைய காப்பிய ஆசிரியர்கள் கூறாத ஒன்றைச் சேக்கிழார் கூறுகின்றார். 'இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்துப் பாடுக என்றமையால்தான் யான் பாடுகிறேன்' என்ற கருத்தில்

‘அருளின் நீர்மைத் திருத்தொண்டு அறிவரும்
தெருளில் நீர் இது செப்புதற்கு ஆம் எனின்
வெருளில் மெய்ம்மொழி வான்நிழல் கூறிய
பொருளின் ஆகும் எனப்புக்லவாம் அன்றே’³

என்று கூறுவதே இவர் இறைவன் அருள்வழி நின்று இதனைப் பாடலுற்றார் என்பதற்கு அகச் சான்றாகும். வேறு எந்தத் தமிழ்க் கவிஞனும் இவ்வாறு கூறித் தன் நூலைத் தொடங்கிய தில்லை. எனவே ஏனைய கவிஞர்களைக் காட்டிலும் இக் கவிஞரின் பாடலுக்கும் அவர் விடுக்கும் செய்திக்கும் அதிகமான உரிமையும் அதிகாரமும் உண்டு என்பதை ஏற்றுக் கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

மில்டனைப்பற்றிப் பேசும், சி. எம்.பௌரா, (C.M. BOWRA) தம்முடைய 'வர்ஜிலிருந்து மில்டன் வரை' (From Virgil to Milton) என்ற நூலில் கடைசி அதிகாரமாகிய 'மில்டனும் மனித ஊழும்' (Milton and the destiny of man) என்ற அதிகாரத்தில் பின்வருமாறு கூறுவது இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

'மில்டன் 'யுரேனியாவை' (Urania) அழைத்துத் தனக்கு உள்ளொளி தரவேண்டும் என்று கூறும்பொழுது 'யுரேனியா' என்பது ஏதோ கவிஞன் கண்ட கற்பனை யன்று என்றும், அது தெய்வீக சக்தி என்றுங் கூறுகிறான். இந்த ஆற்றல் கவிதை புனைவதற்கு அவனுக்கு உதவியதுடன் தேவையான சொற்களையும் தந்து உதவிற்று. மில்டனின் உள்ளொளி தெய்வீக அசரீரியாகும். தெய்வீக ஆற்றலுடன் (பரிசுத்த ஆவி-Holy Spirit) இந்த அசரீரி தொடர்பு கொண்டது. ஆதலால்தான் கவிஞன் காப்பியத் தொடக்கத்தில் அதனை விளித்துத் தனக்கு வந்து உதவுமாறு வேண்டுகிறான். சினாயிலும் ஆர்பிலும் (SINAI and OREB) மோசஸிடம் பேசிய அசரீரியே யுரேனியா ஆவாள். இத்தகைய தெய்வீக அசரீரியின் உதவியுடன் மில்டனிடமிருந்து வரும் கவிதைகள் தனி மரியாதையுடன் கேட்கப் பட வேண்டிய வையாகும்.'⁴

இறைவனுடைய கட்டளையை நேரே கேட்டு அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து காப்பியம் புனைந்ததாக, உலக இலக்கியங்களில் இரண்டு காப்பியக் கவிஞர்களே கூறியுள்ளனர். வேறு யாரும் துணிவுடன் பிறர் என்ன நினைப்பார்கள் என்று கவலைப்படாமல் இத்தகைய செய்தியைச் சொல்லியதில்லை. அவர்களுள் மூத்தவர் தமிழகத்துச் சேக்கிழார்; காலத்தால் இளையவர் ஆங்கில நாட்டு மில்டன். இந்த இருவரும் இறைவன் மனிதனுக் கிரங்கி அருள் செய்த திறத்தைத் தான் காப்பியமாக வடிக்கின்றனர். இவர்கள் காப்பியம் அமைக்க மேற்கொண்ட மொழிகள் தான் வெவ்வேறானவை. மில்டன் மனிதனின் வீழ்ச்சியைப் பாடினான்; வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் இறைவனுடைய திருவருட் குறிப்பை மனிதன் அறிய முயலாமல் போனதாகும். சேக்கிழாரின் காப்பியம் அடியார்களுடைய (மனிதனுடைய) மாட்சியைப் பாடியதாகும்; காரணம் இறைவன் திருவருட் குறிப்பை அறிந்து கொண்டு அவனிடம் முழுவதுமாகச் சரணடைந்து அவன் குறிப்பின் வழி வாழ்வை அமைத்துக்கொண்டு தொண்டு செய்தமையின் மாட்சி பெற்றனர். இந்த இரண்டு காப்பியங்களும் மனிதன் வீழ்ச்சியையும் அவன் மாட்சியையும் முறையே கூறுகின்றன. இரண்டு காப்பியங்களும் இறைவனுடைய திருவருளைப்

பெற்று அவனுடைய ஆணையை நேரே கேட்டறிந்து, அந்த ஆணையின் வண்ணம் பாடப்பெற்ற காப்பியங்களாகும். உலக காப்பியங்களுள் இவ்விரு காப்பியங்களும் நம்மால் பெரிதும் மதித்துப் போற்றி ஏற்கப்பட வேண்டியவையாகும்.

திருவருள் துணையுடன் காப்பியம் புனைந்தாலும் காலச் சூழ்நிலையைச் சேக்கிழாரால் மீறமுடியவில்லை

திருவருள் துணை இருந்தும் கூடச் சேக்கிழார் தம் காலத்து நிலைத்துவிட்ட மரபுகளை மீற முடியவில்லை என்றே நினைக்க வேண்டியுள்ளது. சுந்தரர் இந்த உலகிடைப் பிறப்பதற்கு உரிய காரணமாய் அமைந்த நிகழ்ச்சியை இவரே சொல்லித் தொடங்கியிருக்கலாம். 'இடையில் தொடங்குதல்' (RUSI MEDI) என்ற மேனாட்டுக் காப்பிய மரபு தமிழகத்திலும், ஏன்? வடமொழி மரபிலும் கூடக் கிடையாது. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை வரிசையாகக் கூறிச் செல்வது இந்நாட்டுக் காப்பிய மரபு, இது எவ்வாறு இருப்பினும் கயிலையின் ஒருபுறத்தில் உபமன்யு முனிவன் யோகிகள் சூழ இருந்த நேரத்தில் ஆயிர ஞாயிற்றின் ஒளி ஒன்று தோன்றிட முனிவர்கள் அதிசயத்து 'இது என்ன அதிசயம்?' என்று வினவ, அந்த ஒளியை உபமன்யு முனிவன் தொழுதான். பிறகு அந்த ஒளி நம்பி ஆரூருடையதாகும் என்று கூறி அவர் கயிலையை விட்டு நீங்க வேண்டிய சூழ்நிலை, பிறகு இப்பொழுது மீட்டும் வந்து சேர்ந்தமை என்ற இரண்டையும் விளக்கினான் என்று திருமலைச் சிறப்பில் தொடங்குகிறார் கவிஞர்.

'ருசிமிடி' என்ற இடையில் தொடங்கும் மரபை ஓரளவு புகுத்தியவர் சேக்கிழாரே!

இப்பகுதியில் உபமன்யு முனிவன் நம்பியாரூருடைய முந்தைய, பிந்தைய வரலாற்றைச் சொன்னான் என்று மரபு பற்றிக் கவிஞர் பாடினாலும், இவ்வாறு முனிவன் கதை கூறும் நிகழ்ச்சியைக் கூறுவதன்மூலம் காப்பியத்தைத் தொடங்குவதற்கு நல்ல ஒரு புது வழியைப் படைத்துக் கொண்டார். மேனாட்டார் கூறும் ருசி மிடி (RUSI MEDI) என்ற முறையில் இடையில் தொடங்கிக் காப்பியத்தைக் கொண்டு செலுத்துவதுபோல் தாமும் ஓரளவு செய்துவிட்டார். இடையில் தொடங்கி முன்னும் பின்னும் நிகழ்ந்தவற்றை அடுத்துக் கூறிக் காப்பியத்தை வளர்த்துச் செல்லும் முறை இந் நாட்டில் இல்லையாயினும் சேக்கிழார் காப்பிய அமைப்பில் ஓரளவு இதனையும் ஏற்றிக்

காண முடியும். காப்பியத் தொடக்கத்தில் ஓர் ஒளி உண்டானதையும், அந்த ஒளி ஆலாலசுந்தரர் கயிலை மீண்டதால் உண்டானது என்பதையும் உபமன்யு முனிவன் கூறினான். உடனே 'அவர் யார்? ஏன் இப்பொழுது கயிலை வந்தடைந்தார்?' என முனிவர்கள் கேட்கவும், ஆலாலசுந்தரரின் பழைய கயிலை வாழ்க்கை, இடையில் பூவுலகில் அவர் சென்று செய்த செயல்கள், மறுபடியும் கயிலை திரும்பிய வரலாறு என்பவற்றை அம் முனிவன் கூறினான் என்று சேக்கிழார்,

'என்று மாமுனி வன்றொண்டர் செய்கையை
அன்று சொன்னபடியால் அடியவர்
தொன்று சீர்த்திருத் தொண்டத் தொகைவிரி
இன்றென் ஆதரவால் இங்கு இயம்புகேன்'

என்று இவ்வாறு கூறி முடிக்கின்றார். எனவே ஆலால சுந்தரர் வாழ்க்கையில் ஒரு பகுதியை இடையே தொடங்குதலாகக் கொண்டால் இக் காப்பியம் ஏனைய தமிழ்க் காப்பியங்கள் கையாளாத புதுமுறையை அல்லது உத்தியை முதன்முறையாகக் கையாண்டது என்றுங் கூற இடமுண்டு.

மன்னர்கள் பெயர் கூறாதது ஏன்?

திருவருட்குறிப்பின்படி நின்று காப்பியத்தைப் பாடினதால் போலும் பிற காப்பிய ஆசிரியர்கள் விரும்பிப் பாடும் பகுதிகளை இக் கவிஞர் உதறி விடுகின்றார். ஒரு பெருங்காப்பியத்தில் அரசன், போர் என்ற இரண்டும் தக்க இடத்தைப் பெறும். வீரத்தை வெளிப்படுத்தப் போரே சிறந்த சாதனம் என்ற முறையில்தான் ஹோமரிலிருந்து கம்பன் வரை அனைவரும் போரைப் பெரிதாகப் பாடிச் சென்றனர். ஆனால் சேக்கிழார் இதிலும் புது வழி வகுக்கின்றார். அவருடைய காப்பியத்தில் போருக்கும் அரசர்கட்கும் அதிக இடமும் வாய்ப்பும் இல்லை என்பது உண்மைதான். இருந்தாலும் இவை இரண்டும் வருகின்ற ஓரிரு இடங்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவர் பாடி இருக்கலாம். ஆனால் அந்த இடங்களை உதறி எறிந்துவிட்டுச் செல்கிறார். ஹர்ஷவர்த்தனனை வென்ற சாளுக்கியப் புலிகேசி, காஞ்சியின் மேல் படையெடுத்து வர, அவனை நரசிம்மவர்மனுடைய படைத் தலைவராகிய பரஞ்சோதியார் வென்று, வெருட்டிச் சென்று அவனுடைய தலைநகராகிய வாதாபியையும் அழித்து மீண்டார். ஒரு தமிழ் மகனுடைய, பின்னர் அடியாராகப் போகின்ற ஒருவருடைய இந்தப் போரை, அவருடைய வீரத்தைச் சற்று விரிவாகப் பாடிக் காப்பியத்திற்கு அழகு கூட்டியிருக்கலாம்.

வடநாடு முழுவதையும் வென்ற ஒருவனை (ஹர்ஷன்) ஒரு சாளுக்கியன் (புலிகேசி) வென்றான். ஆனால் அதே சாளுக்கியன் ஒரு தமிழன் கையில் தோற்றான் என்றால் காப்பியப் புலவனுக்கு இதைவிடச் சிறந்த நிழ்ச்சி என்ன கிடைக்கும்? செங்குட்டுவன் வடவரை வென்றதை இளங்கோ எவ்வாறு மனக்கிளர்ச்சியுடன் பாடுகிறார்? ஆனால் பரஞ்சோதியார் வெற்றி கொண்ட இத்தகைய பெரும்போரைச் சேக்கிழார்,

‘மன்னவற்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாபித்
தொன்னகரம் துகனாகத் துனை நெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னன என்னில கவர்ந்தே இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார்’ 6

என்ற ஒரே பாடலில் முடித்து விட்டார். இதைவிட வியப்பு என்ன வெனில் பரஞ்சோதியார் எந்தப் புலிகேசியை வென்றாரோ அவனுடைய பெயரைக்கூடச் சொல்லவில்லை. பரஞ்சோதியார் பணிபுரிந்த பல்லவ மன்னன் யார் என்றுங்கூட கூற மறுத்து விடுகிறார். முதலமைச்சராக இருந்து பலவிடங்களிலும் சுற்றித் திரிந்து, பல்வேறு கல்வெட்டுகளையும் படித்து, வரலாற்றை நன்கு அறிந்திருந்த சேக்கிழாருக்குப் பல்லவ மன்னன் யார் என்பதும் சாளுக்கியன் யார் என்பதும் தெரியாமல் இரா. அவன் தலைநகரம் வாதாபி என்பதையும் பரஞ்சோதியார் அதுவரை அவனை வெருட்டிச் சென்று அவன் தலைநகரிலேயே அவனை வென்றார் என்பதையும் கூறும் அளவிற்குத் தெரிந்திருந்த ஒரு வருக்கு மன்னன் பெயர் தெரிந்திராது என்று கூறுவது சரியன்று. அப்படியானால் ஏன் மன்னவன் பெயரைக் கூறவில்லை? இந்தப் பல்லவன் பரஞ்சோதியார் சிவனடியார் என்று தெரிந்தவுடன்,

‘உம்பர்பிரான் அடியாரை உணராதே கெட்டொழிந்தேன்!
வெம்பு கொடும் போர் முனையில் விட்டிருந்தேன்
என வெருவுற்று’

அவரை உடனே ஓய்வு கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். இவ்வளவு நல்ல மன்னவனை ஏன் பேர்கூடச் சொல்லாமல் விட்டு விட்டார்?

அரசர் பற்றிக் கவிஞர் கொண்டிருந்த கருத்து யாது?

மகேந்திரவர்மன் சமணனாக இருந்த காலத்தில் நாவரசருக்குத் துன்பம் இழைத்தான். பிறகு மனம் மாறிச் சமணப் பள்ளிகளை இடித்து, குணபரவிச்சரம் கட்டினான். இவன் விபகூ விருத்தி யிலிருந்து சைவனாக மாறினவன் என்று

இவனுடைய திருச்சிராப் பள்ளிக் கல்வெட்டுக் கூறுகிறது.
இதனைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

‘.....மெய்யுணர்ந்த
காடவனும் திருவதிகை நகரின்கண் கண்ணுதற்கு
.....குணபர ஈச்சரம் எடுத்தான்’

என்று பாடுகிறாரே தவிர அந்தப் பல்லவன் பெயரைக்கூடக் கூற விரும்பவில்லை. அப்படியானால் மன்னர் என்ற பிரிவினரையே இக் கவிஞர் வெறுத்தாரா? அப்படியும் கூறுவதற்கு இல்லையே! சோழமன்னர்களைக் கூறும்போதெல்லாம் எவ்வளவு அன்புடன் குறிக்கின்றார் என்பதைப் பல இடங்களில் காண முடிகின்றதே! பொதுவாக மன்னர்களைத் திருவுடைமன்னர் என்றும் இறைவனுடைய அருளால்தான் ஒருவன் மன்னனாக இருக்க முடியும் என்றும் கருதும் கொள்கை உடையவர் இக்கவிஞர். மன்னன் இல்லாத உலகம் வாழ முடியாது என்று தாம் நம்புவதை மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் விரிவாகப் பேசிச் செல்கிறார்.

‘தாழுஞ்செயல் இன்றொரு மன்னவன் தாங்க வேண்டும்
கூழுங்குடியும் முதல் ஆயின கொள்கைத் தேனும்
தூழும்படி மன்னவன் தோளிணைக் காவல் இன்றி
வாழும் தகைத்து அன்று இந்த வையகம்...’

‘பன்முறை உயிர்கள் எல்லாம் பாலித்து ஞாலம் காப்பான்
தன்னெடும் குடைக்கீழ்த் தத்தம் நெறிகளில் சரித்து வாழும்
மன்னரை இன்றி வைகும் மண்ணுலகு எண்ணுங்காலை
இன்னுயிர் இன்றி வாழும் யாக்கையை ஒக்கும்’⁹

என்ற முறையில் பாடுவதைப் பார்த்தால் அரசர்கள் என்ற நிறுவனத்தைப் பற்றிச் சேக்கிழார் கொண்டுள்ள கருத்தை அறிய முடிகின்றது. மன்னர்களை மக்களின் உயிர் என்று சங்கப் பாடல், கூறுகின்ற தல்லவா?

‘மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்’¹⁰

என்று நினைத்துப் பேசிய கொள்கை சேக்கிழார் காலம்வரைத் தொடர்ந்து இருந்ததாகவே நினைவ வேண்டியுள்ளது. இந்த நீண்ட கால நம்பிக்கைக்கு 9ஆம் நூற்றாண்டில் கம்ப நாடன் எதிர்க்குரல் கொடுத்தான். மக்களே உயிர்போல்வர். மன்னன் அந்த உயிரைத் தாங்கி நிற்கும் உடலன்னவன் என்று கருத்தில்

‘செயிரிலா உலகினில் சென்று நின்று வாழ்
உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பும் ஆயினான்’¹¹

என்று அவன் கூறிப் புதிய சிந்தனையைப் புகுத்தினாலும் தமிழக மக்கள் மன்னனை உயிர் என்றே கருதி வந்தனர் என்று தெரிகிறது.

சேக்கிழார் காணும் அரசர்கள் எத்தகையவர்கள்?

சேக்கிழார் பாடியுள்ள காப்பியத்தில்கூட நின்றசீர் நெடுமாறன், காடவர்கோன் கழற்சிங்கள் முதலிய பேரரசர் களைப் பற்றிப் பாடவேண்டி வருகிறது. அவர்களையல்லாமல் சோழர்குல மன்னனாகிய புகழ்ச் சோழ மன்னனும் பெரிய புராணத்தில் இடம் பெறுகிறான். அரச மரபினருள் சேரர் ஒருவர் (சேரமான் பெருமாள்), சோழர் இருவர் (கோச்செங்கட் சோழர், புகழ்ச் சோழர்), பாண்டியர் ஒருவர் (நெடுமாறன்), பல்லவர் இருவர் (கழற்சிங்கர், ஐயடிகள் காடவர்கோன்), களப்பிரர் ஒருவர் (கூற்றுவர்), சிற்றரசர் நால்வர் (மெய்ப் பொருள், நரசிங்க முனையரையர், பெருமிழலைக் குறும்பர், இடங்கழியார்) எனப் பதினொரு மன்னவர்கள் இப் புராணத்தில் இடம் பெறினும் இவர்களுடைய அரச வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கவிஞர் பாடாமற் போனது வியப்பே! எவ்வாறு நினைந்து பார்த்தாலும் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்து அமைச்ச ராக இருந்த இவர் அந்த மாபெரும் சோழப் பேரரசு ஆட்டங் கண்டுவிட்டதை நுண்ணுணர்வால் அறிந்தமையின் அரச நிறுவனம் போற்றத் தக்கதன்று என்ற முடிவுக்கு வந்திருத்தல் வேண்டும் போலும்! தமிழ் மொழியில் பெரும் காப்பியங்கள் இயற்றிய கம்பநாடன், சேக்கிழார் என்ற இருவரிடமும் இரண்டு புதுமைகளைக் காண முடிகின்றது. பெருங்காப்பியத்தில் குழந்தைச் செல்வம் பற்றியும், அரசன் பற்றியும் பாடாமல் இருப்பது வியப்பினும் வியப்புத்தான்! பதினாயிரம், பாடல்கட்கு மேல் பாடிய கம்பநாடன் குழந்தைச் செல்வத்தைப் பாடாமல் விட்டுவிடுகிறான். நீண்ட காலங் கழித்துத் தசரதன் பெற்ற குழந்தைகள் நால்வரையும் நான்கு பாடல்களில் பதினான்கு வயதுபெறுமாறு செய்துவிடுகிறான். அதேபோலச் சேக்கிழார் மன்னர்கள் பற்றி விரிவாகப் பாட மறுக்கின்றார். இந்த இருபெரும் கவிஞர்களும் முறையே குழந்தையையும், அரசரையும் ஏன் பாட மறுக்கின்றனர்? என்பது விடை காண முடியாத புதிரா கவே உள்ளது.

அரசர்கள் போர்கள் என்பவற்றிற்கு அதிக இடம் தராமல் பாடியது ஏன்?

பல்லவர் காலத்திலிருந்தே பல்லவர், சோழர், பாண்டியர் என்பவர்களிடையே ஏற்பட்ட போராட்டங்களில் சில சமயம்

ஒருவர் கை ஒங்கியிருப்பதும் வேறு சில சமயம் மற்றொருவர் கை ஒங்கியிருப்பதும் வழக்கமாகி விட்டது. எந்த மன்னனுடைய வெற்றியும் நிலைபெற்ற ஓர் ஆட்சிப் பரம்பரையை அமைக்க முடியவில்லை. ஆகவே இந்த மன்னர்கள் புரிந்த போர்கள், அதிற் காட்டிய வீரம் என்பவை பொருளற்ற செயல்களாக ஆகிவிட்டன. இந்த நிலையில் ஆழ்ந்து சிந்திக்கும் ஒரு கவிஞன் இந்த மன்னர்கட்கும், அவர்கள் செய்த போர்கட்கும், அவர்கள் பெற்ற வெற்றிகட்கும் அதிக முக்கியத்துவம் கொடாமல் போனதில் வியப்பில்லை. காப்பிய அமைப்பில் துணிந்து புதுமை புகுத்திய சேக்கிழார், மன்னர் பெருமைபாடும் காப்பிய மரபையும் தகர்த்து விடுகிறார். அரசர்களைப்பற்றி அவர் அதிகம் கவலைப் படவில்லை; ஆனால் அரச நிறுவன அமைப்பின் முக்கியத்துவத்தை ஏற்றுக் கொள்கிறார். மக்கள் வாழ்க்கை சமுதாயத்தில் நன்கு அமையவேண்டுமானால் சமுதாயத்தின் பல உறுப்புக்களையும் இழுத்துப் பிடித்து ஒருவழி நடத்தும் நிறுவனம் தேவைதான் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அந்த நிறுவனத்துக்குத் தலைமை தாங்கும் அரசன் எத்தகையவனாக இருத்தல் வேண்டும்? இந்த வினாவிற்கும் பலர் பலவிதமாக விடை கூறுவர். மாக்கியவல்லி, கௌடில்யர் போன்றவர்கள் அரசனுக்குத் தேவை எனக் கூறும் இலக்கணங்களைச் சேக்கிழார் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

உலக வரலாற்றில் அவருடைய காலம்வரை வாழ்ந்த மன்னர்கள் கௌடில்யருடைய முறையைக் கையாண்டவர்களாகவே இருந்தனர். ஆனால் அன்றுவரை அவர்கள் சாதித்தது என்ன? அந்தக் கௌடில்யன் உதவி புரிந்து உண்டாக்கிய மௌரிய சாம்ராஜ்யமும் ஏனைய சாம்ராஜ்யங்கள் போலவே பொய்யாய்க் கனவாய்ப் பழங்கதையாய் மெல்ல மெல்லப் போய் விட்டதல்லவா? கௌடில்யருடைய முறையைப் பின்பற்றிய மன்னர்கள் நிலைபேறு இல்லாமல் அழிந்துவிட்டனர் என்றால் அத்தகைய மன்னர்களால் பயனில்லை என்பது வெளிப்படை! அப்படியானால் எத்தகைய மன்னர்கள் நாட்டிற்குத் தேவை? சோழப் பேரரசின் அமைச்சர் ஒருவர் இதுபற்றி நன்கு யோசித்து, ஆய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார். எத்தகையவர்கள் அரசராக வேண்டும்? என்ற வினாவுக்கு, பக்தர்கள் மன்னர்களாக இருக்க வேண்டும் என்று விடை காண்கிறார் சேக்கிழார். இதுமுறையா? பக்தர்கள் அரசராக ஆனால் ஆட்சி எவ்வாறு நடைபெறும்? என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறவர்கட்கு விடை கூறுவார்போல, மனுநீதியின் வரலாறு, புகழ்ச் சோழர் வரலாறு, சேரமான் வரலாறு என்ற மூன்றையும் வைக்கின்றார் கவிஞர். யானையும்

பாகனும் செய்த குற்றத்திற்குத் தானும் உடன்பிணைக் குற்றவாளி (Vicarious Liability) என்று கூறி வாளைத் தரும் மன்னவன் புகழ்ச் சோழன். சாதாரண காலத்தில் பண்புடன் வாழும் மனிதர்கள்கூட அதிகாரம் கையில் வந்தவுடன் நடந்துகொள்ளும் விதமே வேறாகிவிடுகிறது. இதனைக் கம்பநாடனும்,

‘அறன் நிரம்பிய அருளுடை அருந்தவர்க்கேனும்
பெறலரும் திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்’¹²

என்றல்லவா குறிப்பிடுகிறான். இன்று வாழும் நமக்குக் கம்பன் சொல்லியா இதனைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும்? இந்த நிலை நேராத மனிதர்கள் அரசர்களாக வரவேண்டும் என்று சேக்கிழார் விரும்புகிறார் என்பதைக் கழறிற்றறிவார் புராணத்தில் வைத்துக் காட்டுகிறார். அரசப் பதவியேற்று யானையில் வரும் அவர், எதிரே உவர்மண் உடம்பெல்லாம் கரைந்திருக்க வரும் ஏகாலியைக் கண்டு இறங்கி வணங்குகிறார். அவன் அஞ்சிப் போய் ‘அரசே! யான் அடி வண்ணான்!’ என்கிறான். அதற்குப் புதிதாகப் பதவியேற்ற அந்த மன்னர் கூறும் விடை:

‘அடிச் சேரன் அடியேன்! என்றும் திருநீற்றின்
வாரவேடம் நினைப்பித்தீர் வருந்தாது ஏகும்’¹³

என்பதாகும். பக்தன் அரசனானால் இத்தகைய மன்னர்கள் தாம் நாட்டை ஆள்வார்கள்.

இந்த முறையில் சேக்கிழாருடைய எண்ணம் சென்றிருக்க வேண்டும். எனவேதான் பெரிய சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவிய மன்னர்களையும், பெருவெற்றி பெற்ற மன்னர்களையும் பெயரைக் கூடக் கூறாமல் விட்டுவிட்டு, பக்தர்கள் அரசராக ஆன இடங்களில் மட்டும் அவர்கள் புகழை விரிவாகப் பாடுகிறார். பக்தர்கள் என்று கூறினவுடன் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டுப் பஜனை செய்கின்றவர்கள் என்ற தவறான எண்ணம் நம் மனதில் வந்துவிடக் கூடாது. பெரியபுராணத்தில் வரும் அத்துணைப் பேரும் பக்தர்கள்; தொண்டர்கள். ஆனால் அவர்களில் எந்த ஒருவரும் தம் கடமையை விட்டுவிட்டு பஜனையில் ஈடுபட்டதாகவோ, ஓடிப்போனதாகவோ வரலாறே இல்லை! இல்லறத்தில் இருந்து கொண்டு தாங்கள் மேற்கொண்ட பணியைச் செவ்வனே செய்து கொண்டிருந்தவர்களே இவர்கள். அதே நேரத்தில் தன்னலம் என்பதை முற்றும் துறந்து, அகங்கார மமகாரங்களை அறவே ஒழித்துப் பிறர்க்குத் தொண்டு செய்வதையே கடனாகக் கொண்டவர்கள் இவர்கள். யாராக இருப்பினும் அவர்களை இறைவன் உறையுங் கோவிலாகவே கண்டு அவர்

கட்கு வேண்டும் தொண்டை விடாமற் செய்தார்கள். எனவே சேக்கிழார் காட்டும் பக்தர்கள் அல்லது தொண்டர்கள் என்பவர்கள் 'நாரத பக்தி துத்திரம்' கூறும் இலக்கணத்தை முழுவதுமாகப் பெற்றவர்கள். அரசராகப் பிறந்தவரும், குயவராகப் பிறந்தவரும், நெசவாளியாகப் பிறந்தவரும், படைவீரராகப் பிறந்தவரும், வணிகராகப் பிறந்தவரும் பக்தர்களாக மாறின கதையன்று பெரிய புராணக் கதை. இதன் எதிராக பக்தர்கள் அரசராகவும், குயவராகவும், நெசவாளராகவும், படைவீரராகவும், வணிகர்களாகவும் வாழ்க்கை நடத்திய கதைகளே பெரியபுராணத்தில் வரும் வரலாறுகள். இந்த இரண்டுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை நன்கு புரிந்துகொண்டால்தான் சேக்கிழாரைப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இந்த அடிப்படையை மனத்துட்கொண்டு பார்த்தால் புகழ்ச் சோழர், சேரமான் பெருமாள், கூற்றுவர், நெடுமாறன் என்போர் பக்தர்கள் அரசராகப் பணியாற்றிய வரலாறுகள் ஆகும். எனவே தான் அவர்களைச் சேக்கிழார் புகழ்கின்றார். அரசப்பணியில் நின்றாலும் தம் பக்தர் நிலையை இவர்கள் மறக்கவேயில்லை. இதன் மறுதலையாக, சமணனாக இருந்து சைவனாக மாறிய மகேந்திரன், நரசிம்மவர்மன் முதலானவர்கள் அரசர்களாக இருந்து பக்தர்களாகவும் மாறினவர்கள். என்ன இருந்தாலும் இவர்கள் தாம் அரசர்கள் என்பதை மறப்பதில்லை. இதனால் தான் போலும் சேக்கிழார் இவர்களை மதிக்கவில்லை என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. இந்தக் காரணத்தைத் தவிர வேறு எந்தக் காரணமும் கூறத் தோன்றவில்லை. சிறுத்தொண்டர் செய்த தொண்டைப் பாராட்டும் சேக்கிழார் அவர் செய்த மாபெரும் போரை விரிவாகக் கூறவில்லை. புகழ்ச் சோழர் போரின் இறுதியில் சிவனடியார் தலையைக் கண்டு வருந்தி உயிர் நீத்ததைப் பாடும் கவிஞர் அந்தப் போர் யாருடன் நிகழ்ந்தது என்று கூறத் தொடங்கி மலையரணில் வாழ்பவனாகிய அதிகன் என்று கூறி அமைந்துவிடுகிறார். 12 பாடல்களில் அதிகனிடம் நடத்திய போரை வருணிக்கின்றார். அதுவும் ஒரு காரணம் பற்றியே என்று தோன்றுகிறது. போர்க் குழப்பத்தில் ஒவ்வொருவரையும் அடையாளங்கண்டு கொல்வது இயலாத காரியம். போர்க் களத்தில் துறவி ஒருவர் எப்படி உள்ளே வந்தார் என்பதும் புதிராகவே உள்ளது. எனவே வெட்டுண்ட தலைகளுள் புன்சடையுடைய ஒருசிவனடியார் தலையும் இருந்தது. அதனைக் கண்ட மன்னன் இந்த மாபெருங் குற்றத்திற்காகத் தீப்பாய்கின்றான். இந்தத் தலை தவறுதலாக வெட்டுண்டுவிடப் போர்க் குழப்பமே காரணம் என்பதைக் காட்டவே 12 பாடல்

களில் போரை வருணிக்கின்றார் என்று தோன்றுகிறது. கட்டுப் பாட்டுக்குட்படாத போர்க்களத்திலும் தேவை இல்லாமல் கொலை நடைபெறக் கூடாது என்று கருதுபவர்கள் அரசராகிய பக்தர்கள். ஒருவேளை அனைவரையும் மீறி இத்தகைய தவறு கள் நடைபெற்றுவிட்டால் அதற்குத் தக்க பரிகாரம் அல்லது பிராயச்சித்தம் செய்யவேண்டும் என்றும் நினைப்பவர்கள் அரச ராகிய பக்தர்கள். ஆனால் பக்தர்கள் அரசராக இருப்பின் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். அறியாமல் நடந்த இந்தப் பிழைக்குத் தம்மையே பலியாக இட்டுக் கொள்வார்கள். புகழ்ச் சோழரும், மனுநீதியும் பக்தர்கள் அரசராகப் பணியாற்றி யவர்கள். இதுவே பக்தர் அரசபணியைச் செய்வதற்கும் அரசர் பக்தராக இருப்பதற்கும். இடையே உள்ள நுண்மையான வேற்றுமை. இந்த வகையிலும், அதாவது அரசர், போர்கள் என்பவற்றை அதிக மதிப்புத் தந்து பாடாமல் தம் காப்பியத்தை நடத்திச் செல்வதிலும் சேக்கிழார் புது வழி வகுக்கிறார்.

அரசர்கள், போர் என்பவற்றிற்குப் பெரிய இடம் தராமையுக்கு மற்றோர் காரணமும் இருத்தல்கூடும் என எண்ண லாம். வீரம் என்பதற்கு ஏனையோர் தருகின்ற பொருளைச் சேக்கிழார் தரவில்லை. அவர் வீரர் என்று குறிப்பிடுவது எத் துயரத்தையும் கண்டு அஞ்சாமல் புலன்களை அடக்கிய பக்தர் களையே ஆகும். 'வீடும் வேண்டாம்' என்று கூறுபவர்களையே விறலுடையார் என்றும் அவர்களுடைய வீரத்தை எடுத்துக் கூறுதல் இயலாத காரியம் என்றும் பேசுகிறார். அப்படியானால் போரில் எதிர் நின்று பகையை அழிப்பது அவருடைய கண்ணோட்டத்தில் உடல், மன வன்மைகளே தவிர வீரம் என்று கூறுவதற்கில்லை. இயற்பகை நாயனாரைச்

'சிவன் கழல் புனைந்த வீரர்' ¹⁴

'செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரன்' ¹⁵

என்றும் இவர் குறிப்பிடுவதிலிருந்து வீரத்திற்கு இப் பெரியார் தரும் பொருளை அறிந்து கொள்ளலாம். வீரம் என்பது இவர் கருத்துப்படி இதுவானால், அரசரையும் போரையும் பாடாத்தில் வியப்பொன்றும் இல்லை.

'சுவர்க்க நீக்கம்' பாடிய மில்டனும் இதே கருத்தைக் கொண் டிருந்தான் என்று சி.எம். பௌரா கூறுகின்றார். "உடல் வீரம் காட்ட ஏற்ற இடமான போர்ப் பந்தயங்கள், கவசம் அணிதல், என்பவற்றில் புறப்பொருள்களை நம்பிய வீர வெளிப்பாடுதான் காணப்படுகிறதாகலின் அதனை உண்மையான வீரம் என்று

அவர் (மில்டன்) ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எல்லையற்ற பொறுமை, துன்பத்தை அமைதியாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல் முதலான பண்புகளே வீர காப்பியங்கட்கு உகந்த கதைப் பொருள் என்று மில்டன் நம்பினார். அவர் (மில்டன்) வீரப் பண்புகள் என்று கருதுபவை, அதிகாரம், புகழ் என்பவற்றைச் சம்பாதிக்க உதவியாக இருப்பவை அல்ல. மனிதனுக்கும் இறைவனுக்கும் இடையே உள்ள உறவையும் நல்லொழுக்கம் முதலிய பண்புகளையும் பெற உதவுவனவே அவை என்று கருதினார். ஆதாமின் வீழ்ச்சி, மனிதன் அடைந்த வெற்றியையோ, செயற்கருஞ் செயலையோ போலப் பிறருடைய வியப்புணர்ச்சியைத் தூண்டாது என்றாலும், அதனைப் பாடிய மில்டனின் கவிதையை வீர காப்பியம் என்று கூறுகிறோம். அக் காப்பியம் எடுத்துக்கொண்டு பேசும் மாபெரும் பிரச்சனைகள் காரணமாகவே அவ்வாறு கூறுகிறோம். மனிதனின் நற்பண்பிற்கும் தீப்பண்பிற்கும் இடையே உள்ள போராட்டத்தை விவரிப்பதால் அது வீர காப்பியமாகும்.”¹⁶

காப்பியக் கதையைத் தேர்ந்தெடுத்ததிலும் மில்டனும் சேக்கிழாரும் ஒற்றுமை உடையவர்கள் என்பது முன்னர்க் கூறப் பெற்றது. அதுவரை உலகம் முழுவதும் எதனை வீரம் என்று கருதி மரியாதை செலுத்தி வந்ததோ அதனை ஒதுக்கிவிட்டுப் பொறுமை. சகிப்புத்தன்மை, பிறர் செய்த இன்னா பொறுத்தல் தன்னலத் துறவு, பிறர்க்கு உதவுதல் என்பவையே வீரம் என்று கூறும் புதுமையிலும் இந்த இரண்டு காப்பியப் புலவர்களிடையேயும் ஒற்றுமை காணப்படுகிறது.

மில்டனைப்பற்றி இவ்வாறு கூறிவரும் ‘பௌரா’ மற்றொரு கருத்தையும் அழகாகக் கூறுகிறார். ‘எந்த ஒரு சகாப்தம் விவிலியத்தை, சத்தியத்தை விரித்துக் கூறும் நூல் என்று ஏற்றுக் கொள்கிறதோ அந்த சகாப்தம்தான் மில்டன் என்ன கூறுகிறான் என்பதை உணரமுடியும்.’¹⁷ இந்தத் தொடரின் பொருள் மில்டனுக்கு மட்டுமல்லாமல் சேக்கிழாருக்கும் பொருந்தும். திருமுறைகளும் நாயன்மார்களும் சத்தியத்தை விரிப்பதற்கு வந்தவர்கள் என்று யார் ஏற்றுக் கொள்கிறார்களோ அவர்களே சேக்கிழார் கூறும் பக்தியையும் வீரத்தையும் புரிந்துகொள்ள முடியும். எனவே பிற காப்பியங்களையும் காப்பியப் புலவர்களையும் ஆய்வதுபோலச் சேக்கிழாரை ஆய முற்படுவது பயன் அற்றதாகும். அவரைப் புரிந்துகொள்ள மேலே கூறப்பெற்ற வழியை மேற்கொண்டு புரிந்துகொண்ட பிறகே அவர் நூலை ஆயமுடியும்.

வெறும் உடல் வீரத்துடன் நின்றுவிடாமல் பக்தியையும் சேர்த்துக் காப்பிய நாயகனின் பண்புகளாகப் படைக்கும் முயற்சியில் மேனாட்டு இலக்கியங்களில் மில்லாதுக்கு முன்னோடியாக இருந்தவர் வர்ஜில் (Virgil) ஆவார். அவருடைய காப்பிய நாயகனான ஏனியஸ் (Aeneas) பக்தியுடையவன் (pietas), நாடு, மனைவி, மக்கள், உடன் உறைவோர் என்பவர்கட்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளுடன் தெய்வங்களிடமும் பேரன்பு கொண்டு அவர்களிடும் கட்டளைகள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றினான். ஏனியஸின் பண்புகளில் ஆன்மீகப் பண்பு மிக்கிருந்ததாக வர்ஜில் கூறுகிறார். இப் பண்பு, போர் முதலியவற்றிற்குப் பயன்படாது எனினும் தெய்வத் தொடர்புக்கு உதவியாக இருந்தது. இவ்வாறு ஆன்மீகப் பண்புகளை ஏற்றித் தம் காப்பியத் தலைவனை வர்ஜில் படைத்தாலும் அப் பண்புகள் முற்றிலும் கைவரப் பெறாமையின் ஏனியஸ் பல தவறுகளைச் செய்ய நேரிடுகிறது. வீர காப்பியத்தின் இலக்கணங்கட்கு மாறுபட்டு, பக்தியையும் காப்பியத் தலைவன் பண்பாக ஏற்றி, முதல் முயற்சியாகக் கையாளுகிறார் வர்ஜில். அப்பாத்திரத்தை முழுவதும் ஆன்மீக உயர்வு பெற்ற பாத்திரமாக ஆக்காமல், ஒரு நல்ல ஆன்மீக உணர்வுள்ள மனிதனாக ஆக்குகிறார். ஆன்மீகத்தின் முதற்படியில் கால் வைத்தவனாகவே அவனைப் படைக்கின்றார். ஏனியஸின் நடத்தையில் காணப்படும் முரண்பாடுகட்கும் புரிந்து கொள்ள முடியாத நடத்தைக்கும் அவனிடம் இருந்த இன்ப துன்ப நடு நிலைக் கோட்பாடே (stoic) காரணம் எனத் திறனாய்வாளர் கருதுகின்றனர். இதிலும் முழு வளர்ச்சியடையாமல் முதற்படியில் உள்ளவனாகவே அவன் படைக்கப்பட்டுள்ளான்.

நடுநிலை வகிக்கும் தலைவியை வைத்துக் காப்பியம் புனைந்த இளங்கோவே சேக்கிழார்க்கு வழிகாட்டி

வர்ஜிலின் காப்பியம் இன்ப துன்ப நடுநிலைக் கோட்பாட்டை (stoic) மேற்கொண்டுள்ள ஏனியஸைத் தலைவனாகக் கொண்டுள்ளது. இந்தக் கோட்பாடு நல்லதா கெட்டதா என்ற ஆய்வு இங்குத் தேவையில்லை. வெறும் உடல் வீரங்காட்டும் தலைவர்களை வைத்துக் காப்பியத் தோன்றிய மேனாடுகளில் கூட இத்தகைய வளர்ச்சியும் பண்டைக் காலத்திலேயே இருந்தது என்பதை அறிவது தமிழ்க்காப்பிய வளர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ள உதவும். ஏறத்தாழ இந்தக் கோட்பாட்டை உடைய பெண் ஒருத்தியைத் தலைவியாகக் கொண்டு தோன்றியதுதான் சிலப்பதிகாரம். காப்பியம் என்றால் அதில் இருக்கவேண்டும் என்று கருதப்பெற்ற அரசர்கள், போர் முதலிய எதுவும்

இல்லாமல் நடுநிலைக் கோட்பாட்டை வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொண்ட ஒரு தலைவியையுடைய காப்பியம் மக்களிடைச் செல்வாக்குப் பெறுமா? என்ற சோதனையில் புறப்பட்டதுதான் சிலப்பதிகாரம். டாக்டர் சீனிச்சாமி தம் 'தமிழ் காப்பியக் கொள்கை' என்ற நூலில் 'தெய்வக் கற்பு மரபும் வீர மரபும் இவ்வாறு இரு கதைகளின் வழியே இணைகின்றன. இவ்விணைப்பு எவ்வாறு நிகழ்கிறது என்பதே காப்பியத்தின் நிகழ்ச்சிப் பின்னல்'¹⁸ என்று கூறுகிறார். சிலப்பதிகாரத்தைப்பற்றி இவ்வாறு கூறும் சீனிச்சாமி அதே நூலில் 56, 57 ஆவது பக்கங்களில் வீர மரபுக் கவிதைகள் இந்தியா முழுவதும் தோன்றி வளர்ந்த வரலாற்றை என்.கே. சித்தாந்தாவின் கருத்துக்கிணங்கப் பேசுகிறார். மறுபடியும் 61 ஆம் பக்கத்தில் 'புதிய தத்துவ போதனை மரபுகளும் பழைய தமிழிலக்கியக்கதை உரை மரபும் பிற மறக் கவிதை மரபுகளும் இணைந்தன..... பொதுவான இந்தியா முழுமைக்குமான இந்த அறிவு தேடற் பின்னணியில் இளங்கோ, சாத்தனார் போன்றவர்கள் தமிழ் மரபுக் கேற்பக் காப்பியங்களை உருவாக்கினர். ஊழ்வினை, நிலையாமை, அறஞ்செய்தல் போன்ற கருத்து மையங்களுடன் வாழ்வினை நீண்ட காலப் பரிமாணத்துடன் அமைத்துக் காட்டும் முறையில் காப்பியங்கள் அமைக்கப்பட்டன'¹⁹ என்கிறார்.

மேனாட்டுத் திறனாய்வின் வழி நின்று வீரப்பாடல், வாய் மொழிப் பாடல் என்ற முறையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியைக் கணித்த முனைவர் கைலாசபதி வழியைப் பின்பற்றியதால் முனைவர் சீனிச்சாமி இம் முடிவுகட்கு வருகிறார். காப்பிய வளர்ச்சி என்ற பகுதியில் இக்கருத்தை மறுத்து விரிவாகப் பேசப் பெற்றுள்ளதைக் காணலாம். இவ்வாராய்ச்சியில் மேனாட்டு நூல்களை இங்கு எடுத்துக் காட்டுவது ஒப்புநோக்கல் என்ற ஒரு கருத்துடன் மட்டுமேயாகும்.

ஹோமரிலிருந்து, வர்ஜில் மாறுபட்டு உடல் வீரத்தைப் போற்றுவதைவிட நடுநிலைக் கோட்பாட்டைப் போற்றும் முறையில் காப்பியம் அமைத்தார் என்று கண்டோம். வர்ஜிலைப் போலவே, இளங்கோவும் செய்த புது முயற்சியாகும் கண்ணகி படைப்பு. தமிழ்க் கற்பு மரபு முதலியன இதில் இல்லை என்று கூற வரவில்லை. ஆனால் காப்பியம் என்ற முறையில் அதில் வரும் தலைவிக்குத் தலையாயப் பண்பாகக் கவிஞர் எதனை ஏற்றிக் காண்கிறார் என்பதுதான் இங்கு வினாவாகும். கண்ணகி வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் யாது? என்ற வினாவிற்கு விடையாக,

‘எழுகென எழுந்தாய் என்செய்தனை? என
அறவோர்க்கு அளித்தலும், அந்தணர் ஓம்பலும்,
துறவோர்க்கு எதிர்தலும், தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்து எதிர் கோடலும் இழந்த என்னை.....’ 23

என்று அடிகள் கோடிட்டுக் காட்டுகிறார். ‘நான் வா என்றவுடன் வந்துவிட்டாயே?’ என்று கோவலன் கேட்டதற்கு அப் பெரு மாட்டி கூறிய விடையே பின் மூன்று அடிகள். கோவலன் இன்மையின் கடமைகளுள் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாமல் அசேதனம் போலப் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்தாள். அவள் இன்ப துன்பங்களில் நடுநிலை வகிக்கும் (Stoic) சான்றோளாக வாழ்ந்ததைச் சிலம்பு பேசுகிறது. போர்ப் பாடல், இன்றேல் அகத்துறைப் பாடல், என்பவை மட்டுமே நிறைந்திருந்த தமிழிலக்கியத்தில் போர்ப் பறை கொட்டாமல், காதலுக்குப் பெரிய இடம் கொட்டாமல், ஒரு நடுநிலையானை (Stoic) வைத்துக் காப்பியம் இயற்ற முடியுமா என முயன்ற முயற்சியே சிலம்பாகும். அவர் அதில் பெற்ற வெற்றியே பக்தியையும் தொண்டையும் அடிப்படைப் பண்பு களாக வைத்துச் சேக்கிழார் காப்பியம் செய்யத் தூண்டியது என்று கோடலில் தவறில்லை என்று தோன்றுகிறது. நடுவுநிலைமைக் கொள்கையைத் தலைமைப் பண்பாகக் கொண்டுள்ள கண்ணகி யைத் தலைவியாக வைத்துக் காப்பியம் இயற்றி வெற்றி கண்டார் இளங்கோ என்பதால், பின்னர் வந்த பலர் அம்முறை யைக் கையாண்டு தோல்வியைத் தழுவினர் என்பதையும் காண முடிகிறது. மணிமேகலை ஆசிரியரே இம்முறையைக் கையாள முயன்று தோற்றவர்தாம். அடிப்படைப் பண்பை இலைமறை காயாக வைத்துக் காப்பிய அழகு கெட்டாமல் நடத்தியதால் இளங்கோ வெற்றி பெற்றார். ஆனால் இந்தப் பண்பை முந்திரிக் கொட்டைபோல் வெளியே தெரியுமாறு காட்டிக் காப்பியஞ் செய்தமையாலும், வேறு காப்பிய நயங்கள் அதிகம் இன்மை யாலும் சாத்தனார் காப்பியம் எடுபடவில்லை. சாத்தனாருக்குப் பின்னரும் சிலம்பை மனத்துள் வைத்துக் கொண்டு வளையாபதி, குண்டலகேசி போன்ற காப்பியங்கள் தோன்றினாலும் ஒன்றாவது நிலைக்க முடியவில்லை. இதன் காரணமாகவே போலும் இந்த முயற்சியில் இறங்காமல் துளாமணி, சிந்தாமணி ஆசிரியர்கள் பழைய காப்பிய முறையில் அரசர்கள் கதைகளையே எடுத்துக் கொண்டு பாடலாயினர். எனவே இளங்கோவிற்குப் பிறகு இம் முயற்சியில் துணிவுடன் இறங்கியவர் சேக்கிழார்தாம். அதில் அவர் பெருவெற்றி அடைந்தார் என்பதும் வெள்ளிடை மலை.

மேனாட்டுக் காப்பியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் வர்ஜிலும் தமிழ்க் காப்பியங்களைப் பொறுத்தமட்டில் இளங்கோவும் தம்

முறைகளிற் புது வழி வகுத்தனர். புது வழிச் செல்வதில் தவறில்லை; மக்கள் அதனை ஏற்பார்கள் என்று தெரிந்தவுடன் பின்வந்தவர்களுள் துணிவுடைய சிலர் மில்லனைப் போலவும் சேக்கிழாரைப் போலவும் தமக்கெனத் தனி வழி வகுத்துச் சென்றனர்.

சேக்கிழார் புதுவழியை வகுத்துக்கொண்டு, தொண்டு என்ற பண்பைக் காப்பியப் பொருளாக்கித் தொண்டர்கள், பக்தர்கள் என்பவர்கள் தூய பக்தி மனப்பான்மையுடன் வாழ்க்கை நடத்தும் போது எப்படியெப்படி யெல்லாம் செயல்படுவார்கள் என்பதை விளக்கினார். எனவே அவருடைய காப்பியம் அனைத்துலகத்தையும் தழுவும் பண்பு (Universal application) கொண்டு அமைந்து விட்டது. சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்ததாயினும், சிவபெருமான் பெருமை பேசுவதாயினும், சைவம் என்ற இடங்களில் வேறு சமயப் பெயரையும் சிவபெருமான் என்ற இடங்களில் வேறு தெய்வப் பெயர்களையும் வைத்துவிட்டால் அந்தந்த சமயத் தாரும் ஏற்றுக்கொண்டு கொண்டாடும் வகையில் ஆக்கப் பெற்ற அமைப்பை உடையது பெரியபுராணம். காப்பிய அமைப்பிலும், காப்பியப் பொருளிலும் புதுமை புகுத்தினாலும் மரபு கெடாத படிக்க காப்பியத்தை அமைத்தமை அவருடைய தனிச் சிறப்பாகும்.

மக்கள் தொண்டே மகேசன் தொண்டு என்ற கருத்துத் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் பழைய கருத்துத்தான் என்றாலும் வெறும் கொள்கையாக, நீதியாக அது பேசப்படும்வரையில் பலருடைய மனத்தையும் கவரும் என்று கூறமுடியாது. எனவே மிக உயர்ந்த இந்தக் கருத்து எல்லா மக்களிடமும் சென்று பரவ வேண்டும் என்று கருதின சேக்கிழார் இக் கருத்துக்குக் காப்பிய வடிவம் கொடுக்க முன் வந்தது ஒப்பற்ற சாதனையாகும். இக் கருத்துத் தமிழருக்கு மட்டுமல்லாமல் உலகு தழுவிய சிறப்புடையது என்பதையும் கூறவேண்டும். அதே நேரத்தில் தமிழகத்தில் குறிப்பிட்ட ஒரு சமயத்தைக் கைதூக்கி விடவேண்டும். 12ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழர் தம் வாழ்வில் குறிக்கோளில்லாமல், வெறும் சடங்குகளில் நம்பிக்கை கொண்டு உழலுஞ் சைவர்களாக இருந்தமையின் அவர்களைத் தட்டி எழுப்புவது சேக்கிழாரின் உடனடி நோக்கமாகும்! நாளாவட்டத்தில் காப்பியத்திலுள்ள சைவம் என்பதை ஓரளவு மறந்துவிட்டு, பக்தர்கள் என்பவர்கள் மக்களுக்குத் தொண்டு செய்யப் பிறந்தவர்கள் என்ற உலகு தழுவிய எண்ணம் வளரவேண்டும். இக் கருத்தை மனத்துட் கொண்டே காப்பியம் அமைக்கப்பட்டது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருக்கூட்டச் சிறப்பு 11
2. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 203
3. பாயிரம் 9
4. FROM VIRGIL TO MILTON P.196, 197
5. திருமலைச் சருக்கம் 37
6. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 6
7. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 9
8. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 146
9. மூர்த்தி நாயனார் புராணம் 28, 29
10. புறநானூறு 186
11. கம்பராமாயணம் 177
12. கம்பராமாயணம் 1476
13. கழறிற்றறிவார் புராணம் 19
14. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 23
15. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 29
16. FROM VIRGIL TO MILTON P.199
17. FROM VIRGIL TO MILTON P.201
18. தமிழில் காப்பியக் கொள்கை பக். 83
19. தமிழில் காப்பியக் கொள்கை பக். 61
20. சிலப்பதிகாரம்-கொலைகளக் காதை 70-73

20. ஒன்பதாவது சுவை

தொல்காப்பியனார் கூறும் எண் சுவைகள்

சுவைகள் எட்டு என்றுதான் தொல்காப்பியம் பேசுகிறது. சுவைகள் ஒன்பது என நாடக நூலார் கொண்டனர் என்ப பேராசிரியர் கூறுகிறார். தொல்காப்பியனார் கூறிய எட்டுச் சுவைகளாவன:

‘நகையே, அழுகை, இளிவரல், மருட்கை
அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்று
அப்பால் எட்டே மெய்ப்பாடு என்ப’¹

இவற்றுக்கு அப்பால் நடுநிலை (சாந்தம்) என்ற சுவையை ஒன்பதாவதாக நாடக நூலார் கூறியுள்ளனர். நடுநிலை என்ற ஒன்பதாவது சுவையைத் தொல்காப்பியனார் ஏன் ஏற்கவில்லை என்பதற்கு விளக்கங் கூறவந்த பேராசிரியர் ‘அஃது உலகியல் நீங்கினார் பெற்றறியாகலின், ஈண்டு உலக வழக்கினுட் சொல்லியதிலன் என்பது’ என்று கூறுவதுடன் அமையாமல், ‘மற்று இவ் வெட்டனோடுஞ் சமநிலை கூட்டி ஒன்பது என்னாமோ நாடக நூலிற்போல எனின், அதற்கு (நடுநிலைக்கு) ஓர் விகாரம் இன்மையின் ஈண்டுக் கூறியதிலன் என்பது. அதற்கு விகாரம் உண்டு எனின் முன்னை எட்டனுள்ளும் சார்த்திக் கொள்ளப்படும்’ என்கிறார்.² இவ்வாறு பேராசிரியர் கூறுவதிலிருந்தே சுவை எத்தனை என்ற கருத்து வேறுபாடு அவர் காலத்திலேயே இருந்தது என்று நினைவ வேண்டியுள்ளது.

இது எவ்வாறாயினும் தொல்காப்பியனார் நடுநிலைமை என்ற சுவையைக் கூறவில்லை. காரணம் அச் சுவையைப் பிறர் அறிந்து கொள்ளக் காரணமான மெய்ப்பாடு எதுவும் நடுநிலைமையில் வெளிப்படுதல் இன்மையின் அதனைப் பிறர் உணர முடியாது எனக் கருதி ஒதுக்கியிருத்தல் வேண்டும். நாடக நூலுள் ஏன் இதனைக் கொண்டார்கள் எனின், வேடம் புனைந்த ஒருவன் சார்ந்த நிலையில் அமர்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டு இருப்பானே

யாயின் நாடகத்தைப் பார்ப்பவர் அவன் சாந்த நிலையில் உள்ளான் என்பதை வேறு மெய்ப்பாடுகள் இன்றியும் அறியலாமா கலின் இச் சுவையை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டு சுவை ஒன்பது எனக் கூறினர். ஆனால் இலக்கியத்தில் வரும் கவிதைகளில் மெய்ப்பாடு புறத்தே தோன்றாத இச்சுவையை முற்றிலுமாக வருணித்தல் கடினமாகலின் தொல்காப்பியனார் இச்சுவையை விட்டுவிட்டார் என்று கோடலே நேரிதாகும்.

**நடுவுநிலை அல்லாத சுவையே இங்கு
ஒன்பதாவதாகக் கூறப்பெறுவது**

இங்கு ஒன்பதாவது சுவை என்று கூறப்பெற்றது நாடக நூலார் கொண்ட நடுவுநிலைமை என்ற சுவையை அன்று. தொல்காப்பியனாரோ நாடக ஆசிரியர்களோ யாரும் கூறாத சுவை ஒன்றே இங்கு ஒன்பதாவது சுவை எனக் கூறப் பெற்றுள்ளது. அப்படியானால் அதனைச் சுவை என்று எவ்வாறு கூறலாமெனில் சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மாபெருங் கவிஞராகிய மகாவித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை இதனைச் சுவை என்றே கூறுகிறார்.

‘பக்திச் சுவை நனிசொட்டச் சொட்டப்
பாடிய கவிவலவ’³

என்று தம் சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழில் கூறுகிறார். அன்றியும் வடநாட்டாரும் இதனை ரசத்துள் ஒன்றாக்கி ‘பக்திரசம்’ என்றே கூறுவர். எனவேதான் பக்தி ஒன்பதாவது சுவை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பக்தி சுவையாகுமா?

‘பக்தியும் ஏனைய சுவைகள் போல ஒன்றாகும் என்றால் இலக்கியங்களில் இது மிகுதியும் காணப்படுவதில்லையே’ என்ற ஐயம் எழலாம். ஏனைய சுவைகள் போல எல்லாரிடத்தும் இச் சுவை காணப்படுவது இல்லையாகலானும், பாடும் கவிஞர்களிடமும் பெரும்பான்மையோரிடமும் இச்சுவை காணப்படாமையால் இது அருகியே காணப்படுகிறது. அப்படியானால் இச் சுவைக் கென்று தனியான மெய்ப்பாடுகள் எவையேனும் உண்டா? என்ற வினா எழும். இவ்வினாவிற்கு உண்டு என்ற உறுதியான விடையும் கிடைக்கும். பக்திச் சுவை நிறைந்த ஒரு பாத்திரத்தைக் காப்பியப் புலவன் அறிமுகஞ் செய்யும் பொழுதேகூட அதனைப் படிப்பவர் அப்பாத்திரத்தின் இயல்பை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

அம்மாதிரியான முறையில் இந்நாட்டுக் காப்பியப் புலவர்கள் பாடியதுண்டு. எனினும் இந்த ஒரே சுவையைப் பாடுகின்ற முறையில் அவர்களுள் பெருவேற்றுமையைக் காணமுடிகிறது.

இராம, இலக்குவர்களைத் தூரத்தே கண்டு அவர்கள் யார் என்று அறியாத நிலையில் அனுமன்,

‘துன்பினைத் துடைத்து மாயத்
தொல்வினை தன்னை நீக்கித்
தென்புலத்து அன்றி, மீளா
நெறி உய்க்கும் தேவரோ தாம்?
என்பு எனக்கு உருகுகின்றது;
இவர்கின்றது அளவில் காதல்;
அன்பினுக்கு அவதி இல்லை,
அடைவென்கொல்? அறிதல் தேற்றேன்’⁴

என்று பேசுகிறான். இராம இலக்குவர்களை முதன் முறை கண்ட சக்கிரீவன்,

‘.....இவர்கின்ற காதல் ஓதக்
கணைகடல் கரைநின்று ஏறா, கண் இணைகளிப்ப நோக்கி
அனகனைக் குறுகினான்.....’⁵

என்று கம்பன் பேசுகிறான்.

இராமனைக் கண்ட குகன்,

‘.....
பார்குலாம் செல்வ! நின்னை இங்ஙனம் பார்த்த கண்ணை
ஈர்கிலாக் கள்வனேன்யான் இன்னலின் இருக்கை நோக்கித்
தீர்கிலேன்; ஆனது ஐய! செய்குவன் அடிமை என்றான்.’⁶

என்று கம்பன் பாடுகிறான். இவருள் கங்கை வேடனாகிய குகன் அன்பே வடிவானவன்; அனுமனோ அறிவுக் கடலில் துளையமாடுபவன். இவர்கள் இருவரும் இராமனிடம் கொண்ட பக்தி அளவிடற்பாலதன்று. என்றாலும் கவிச் சக்ரவர்த்தியின் பாடல்கள் ஒரு பக்தனைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவனவாக இல்லை. காரணம் அறிவின் துணைகொண்டு, உபநிடத அடிப்படையில் இறையிலக்கணம் வகுக்கின்ற முறையில் கம்பநாடன் பக்திக்கு இடம் தருகின்றான். ஆதலால் சேக்கிழார் காப்பியம் போன்று பக்திக்குரிய இடத்தைத் தரவில்லை என்பதிலும் வியப்பில்லை.

அப்பர் பற்றிய மூன்று பாடல்கள் விளக்கம்

இதன் எதிராகப் பக்தர் ஒருவரைச் சேக்கிழார் படம் பிடித்துக் காட்டுவதைக் காணலாம்.

‘தூய வெண்ணீறு துதைந்தபொன் மேனியும் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையும் நைந்துருகிப்
பாய்வதுபோல் அன்புநீர் பொழிசுண்ணும் பதிகச் செஞ்சொல்
மேய செவ்வாயும் உடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே’⁷

‘கையுந்தலைமிசை புனை அஞ்சலியன;
சுண்ணும் பொழிமழை ஒழியாதே
பெய்யுந்தகையன; கரணங்களும் உடன்
உருகும் பரிவின; பேறெய்தும்
மெய்யுந் தரைமிசை விழுமுன் பெழுதரும்;
மின்தாழ் சடையொடு நின்றாடும்
ஐயன் திருநடம் எதிர்கும் பிடுமவர்
ஆர்வம் பெருகுதல் அளவின்றால்’⁸

‘சிந்தை இடையறா அன்பும், திருமேனிதனில் அசைவும்,
கந்தை மிகையாம் கருத்தும், கைஉழவாரப் படையும்,
வந்திழி சுண்ணீர்மழையும் வடிவிற் பொலிதிருந்றும்,
அந்தமிலாத் திருவேடத்து அரசும் எதிர்வந்தணைய’⁹

இங்குக் காட்டப் பெற்ற மூன்று பாடல்களும் ஒரே பக்தரை வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் வருணிக்கின்ற பாடல்களாகும். முதலாவது திருப்பாதிரிப்புலியூரில் நாவரசர் நடந்து செல்லும் காட்சி. இரண்டாவது அம்பலவாணனை அவர் வணங்கும் காட்சி. மூன்றாவது திருஞானசம்பந்தரைக் காண அப்பெரியார் சீர்காழியில் நடந்து வருகின்ற காட்சி. முதல் இரண்டு பாடல்களும் அவருடைய நடுவயதுக் காட்சி. இப்பாடல்களை வாய்விட்டுப் பாடும்பொழுது தோன்றும் உணர்ச்சியை என்னென்பது? பாடற் பொருளை முழுவதுமாக அறியவேண்டும் என்ற இன்றியமை யாமைகூட இல்லை. உள்ளத்துறவும், உயிர்கண்மாட்டு அன்பும், சம திருஷ்டியும் முதற்பாடலில் வெளிப்படுகின்றன. பாடலின் முதலடி வருபவரின் புறத்தோற்றத்தைக் காட்டுகிறது. விபூதியும் உருத்திராக்கமும் அந்த உடம்பை அணி செய்கின்றனவாம். இது ஒரு குறிப்பிட்ட சமயச் சின்னம் என்பதால் இவ்வடியை விட்டுவிட்டே பாடலைக் காணலாம். நைந்து உருகிப் பாய்வ

தைப் போலக் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்து வருகிறது. எதனால் இந்தக் கண்ணீர்? அன்பு நிறைவதால் கண்ணீர் வருகிறது.

‘அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வவர்
புன்கணீர் பூசல் தரும்’¹⁰

இக்குறப்பா அன்பின் வெளிப்பாடு (மெய்ப்பாடு) கண்ணீர் என்று கூறுகிறது. கடலில் கல்லுடன் போடப்பட்டாலும் அவர் ‘பிழைத்து வந்து விட்டதனால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர்’ என்று யாரேனும் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு விடுவார்களோ என்று ‘கவிஞர்’ ‘அன்புநீர் பொழிகண்’ என்று விளக்கம் தருகிறார். அப்படியானால் இந்த அன்பை இறைவனிடம் கொண்ட அன்பு என்று கூறுவதுதானே பொருத்தம். அதைவிட்டு உயிர்கள் மாட்டுக் கொண்ட அன்பு என்று ஏன் கூறவேண்டும்? என்ற வினா எழுமேயானால் பாடலின் இரண்டாவது அடியின் ‘முற்பகுதி’ அதற்கு விடை தருகிறது. ‘நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தை’ என்பதால் அகமனமாகிய சித்தம் (Sub-conscious mind) இறைவன் திருவடிகளையே வருடிக் கொண்டிருக்கிறது என்கிறார் ஆசிரியர். அகமனம் இறைவனிடம் தங்கிவிட்டது என்றால் பொருள் என்ன? இவருடைய தூண்டுதல் இல்லாமலும் அகமனம் இறையருளில் திளைக்கின்றது. எனவே புறமனத்தில் தோன்றும் அன்பை இறையன்பு என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தமற்றதாக ஆகிவிடும்.

உயிர்கள் மாட்டு அன்பு என்று ஏன் பொருள் கொள்ள வேண்டும்? ஓர் அரசன், அவனுடைய அரசியலில் செல்வாக்குடைய குறிப்பிட்ட சமயத்தார் ஆகிய அனைவரும் சேர்ந்து இவருக்குப் பெருந்தீங்கை இழைத்தனர். இழைத்தவர்கள் யார்? நேற்றுவரை இவரிடம் அன்பு பூண்டு தம் சமயத்தில் பெரிய பதவியை இவருக்குத் தந்து போற்றினவர்களாவார்கள். அத்தகைய பழைய நண்பர்கள் இத்தகைய தீங்கு செய்யத் துணிந்தால் அவர்கள் மேல்மட்டும் அல்லாமல், மனித குலம் முழுவதன் மேலும் ஒருவர் வெறுப்புக் கொண்டால் அதில் தவறு கூறமுடியாது. அப்படியிருந்தும் நாவரசர் அவர்கள் மாட்டுக் காழ்ப்போ, வெறுப்போ, சினமோ கொள்ளவில்லை. இவை இல்லாமல் ஒருவர் எப்படி இருக்கமுடியும்? மனத்தில் பிற உயிர்களிடம் அன்பு என்பது நிறைந்துவிடுமானால் அன்பு செய்யப் பட்டவர் எத்துணைத் தீமை செய்தாலும் அது பெரியதாகப் படுவதில்லை. அவர்கள் அறியாமையால் செய்கிறார்கள். எனவே மன்னிப்பதற்கு உரியவர்கள் என்ற எண்ணமே மேலோங்கி நிற்கும். இதனைக் கூறவந்த கவிஞர் குறிப்பாக ‘அன்பு நீர்

பொழிகண்' என்று கூறிவிடுகிறார். 'பதிகச் செஞ்சொல் மேய செவ்வாய்' என்றதனால் வாய் இறைவனைப் பாடும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளதை அறிவிக்கின்றார். பதிகச் செஞ்சொல் பாடும் வாய் என்று கூறாமல் மேய என்று கூறுவதும், நோக்கற்குரியதாகும். 'மேய' என்றே சொல் 'மேவிய' என்ற சொல்லின் குறுக்கமாகும். 'மேவிய' என்றால் 'பொருந்திய' என்று பொருள்படும். பதிகம் அவர் முயன்று பாடி வெளிவரவில்லை. அது தானாகவே வெளிப்பட்டு அவர் வாயில் பொருந்தியுள்ளது என்று கூறுகிறார் கவிஞர். அதுவும் சாதாரணப் பாடல்கள் அல்ல 'செஞ்சொல்' என்றமையின் கற்பவர்களைக் கைதூக்கிவிடும் செம்மை நலஞ் சான்ற பாடல்கள் என்ற பொருள் தருவதற்காகவே 'பதிகச் செஞ்சொல்' என்கிறார்.

இவ்வாறு காப்பியப் புலவர் கூறுவதன் உட்பொருளை அறிய உதவுவது வேதத் தமிழ் செய்த மாறன் சடகோபரின் பாடல்களாகும். தம்முடைய பாடல்களைப்பற்றிக் கூறவந்த அப் பெருமகனார் 'என் வாயைக் கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டு பெருமான் தன்னைத் தானே பாடிக் கொள்கிறான்' என்ற கருத்தில்,

'என் நெஞ்சத்து உள்ளிருந்து இங்கு
இருந்தமிழ் நூல் இவை மொழிந்து' ¹¹

.....
தானே யான் என்பானாகித் தன்னைத்தானே துதித்து.....' ¹²

.....
'பண்ணார் பாடல் இன்கவிகள்
யானாய்த் தன்னைத் தான்பாடி.....' ¹³

என்ற பகுதிகளில் பாடிச் செல்வதைக் காணமுடிகின்றது. மேலும் திருஞான சம்பந்தரும், தம் பாடலை 'எனதுரை தனதுரையாம்...' என்று கூறிச் செல்கிறார். இவற்றின் நுணுக்கத்தைக் கூறவந்த காப்பியப் புலவர் 'பதிகச் செஞ்சொல் மேவிய செவ்வாய்' என்று கூறுவது அறிந்து இன்புறத் தக்கது.

பக்திச் சுவைபாடுவது எளிதன்று

பக்திச் சுவை பாடுவது என்பது அத்துணை எளிதான செயலன்று என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. நான்கு அடிகள்; முதலடி புறத்தோற்ற வருணனை; இரண்டு மூன்றாம் அடிகளில் அகமனம் பேசப்படுவதுடன் அதன் விளைவாக வெளிப்படும்

அன்புக்கண்ணீர் ஊற்றெடுக்கும் கண்கள் வருணனை; நான்காவது அடியில் வாய் பேசப்படுகிறது. இதுவே ஒரு பக்தனின் முழுவடிவமாகும். 'ஓவியத்து எழுத ஒண்ணா உருவம்'¹⁴ என்று இராமனைக் கம்பன் கூறுகிறான். இங்கு பக்தனின் உருவத்தையும் ஓவியத்து எழுத முடியாது. புறவடிவம், கண்கள், வாய் என்பவற்றைக் காட்டிவிடலாம். ஆனால் இவை மூன்றின் செயல்களும், மனிதனுடைய கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட சிந்தை எனப்படும் அகமனத்தில் நிகழும் நிகழ்ச்சியின் பயனாக நடைபெறுபவை. எனவே புறக் கோலத்தை எவ்வளவு எழுதிக் காட்டினாலும், அகமன நிகழ்ச்சியைக் காட்ட முடியாதாகலின் ஓவியம் முற்றுப் பெறாது. என்றாலும் கவிதையில் இதனை வடிக்கச் சேக்கிழார் ஒருவரால்தான் முடியும்.

ஒரு மாபெரும் பக்தரின் புற, அகத் தோற்றம்

இனி இரண்டாவதாக உள்ள பாடலைக் காணலாம். இது குறிக்கோள் தன்மை பெற்ற (Ideal mystic) ஒரு பக்தன் இறைவனை வணங்கும் நிலையை விவரிப்பதாகும். கைகள் தலையிசை கூப்பியுள்ளன; கண்கள் ஓயாது நீர் சொரிகின்றன; அந்தக் கரணங்கள் நான்கும் உருகுகின்றன; உடல் தரையில் விழுந்து வணங்கி, வணங்கி எழுகின்றது; இந்த முறையில்தான் பக்தர் வழிபடுகின்றார். இந்த வருணனை நாவரசர் தில்லையில் வழிபட்டதைக் குறிக்கிறது. இனி நம்பியாருரராகிய சுந்தரர் தில்லையில் கும்பிட்டதை வருணிக்கும் பாடலையும் உடன் வைத்துக் காண்டல் பயனுடையதாகும்.

ஐந்துபேர் அறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பரும் கரணங்கள் நான்கும்
சிந்தையேயாகக் குணம் ஒரு மூன்றும்
திருந்து சாத்துவிகமே ஆக
இந்துவாழ் சடையான் ஆடும் ஆனந்த
எல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்தபேர் இன்ப வெள்ளத்துள் திளைத்து
மாறிவா மகிழ்ச்சியின் மலர்ந்தார்'¹⁵

என்ற பாடல் ஆரூரர் தொழுத காட்சியைக் கூறுகிறது. நாவரசரைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது 'நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தை' என்று கூறிய கவிஞர், இங்கு அகமனம் குவிந்து இறையன்பில் திளைக்க முற்படும் பொழுது நிகழும் செயல்களை வரிசைப்படுத்துகிறார். ஐம்பொறிகளின் வழிச் சென்று தனியே தொழிற்படும் ஐந்து பெரிய அறிவும் இப்பொழுது கண்

ஒன்றின் வழியே சென்றனவாம். மனம், சித்தம், புத்தி, அகங்காரம் என்ற அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் சிந்தையுள் அடங்கிவிட்டனவாம். தாமஸ, இராஜஸ, சத்துவ குணங்கள் மூன்றும் சத்துவத்துள் அடங்கிவிட்டனவாம். இந்த நிலையில் தான் எல்லையில் தனிப் பெருங் கூத்தில் இலயித்தார் என்கிறது பாடல்.

அறிவு ஒன்றையாயினும் ஐம்பொறிகளின் வழிச் செல்கையில் தனித்தனியான தொழிலைச் செய்தலின் ஐந்து பேர் அறிவு எனக் கூறுகிறார். அன்றியும் ஒவ்வொரு பொறிவழிச் செல்லும் அறிவும் தனித்தனியாக இருப்பின் அவை அனைத்தும் ஒன்று சேர்ந்தால் எத்துணை வலுவுடையதாக இருக்குமோ அத்துணை வலுவுடன் காணும் அறிவு கண்ணின் வழிப்பட்டது எனினுமாம். சித்தத்தைக் காட்டிலும் வியாபித்து நிற்கும் இயல்புடையன புத்தி (Pure Intellect), அகங்காரம் (Ego) என்பனவாம். நுனித்துப் பொருளை ஆயும் புத்தியும், தன்னை வேறுபடுத்திப் பொருளைக் காணும் அகங்காரமும் தத்தம் தொழிலை விட்டுச் சித்தத்தில் (Sub-conscious mind) அடங்கினவாம். ஒரு பக்தனுடைய அனுபவத்தில் ஏற்படும் இந்த நுண்மையான மாற்றங்களையும், வளர்ச்சியையும் இப்படிப் போகிற போக்கில் சொல்லிச் செல்லச் சேக்கிழார் ஒருவரால்தான் முடியும்.

திருநாவுக்கரசரைப் பொறுத்த மட்டில் மூன்றாவதாகக் காட்டப் பெற்ற பாடல் அவர் சீர்காழியில் பிள்ளையாரைச் சந்திக்க வந்தபொழுது இருந்த நிலையை விளக்குவதாகும். இப் பாடலில் (1) சிந்தை இடையறா அன்பு (2) திருமேனிதனில் அசைவு (3) கந்தைகூட மிகை என்னுங் கருத்து (4) கையில் உழவாரப்படை (5) கண்ணீர் மழை (6) வடிவிற்பொலி திருநீறு என்பவை பேசப் பெறுகின்றன. இவற்றுள் திருமேனிதனில் அசைவு, கையில் உழவாரப் படை என்பவை புதிதாகக் கூறுப் பெற்ற செய்திகளாகும். திருமேனியில் நடுக்கம் (அசைவு) தோன்றும் அளவிற்கு முதிர்ந்த பருவம் உடைய ஒருவர்; ஆனால் கைத்தொண்டு செய்யும் பழக்கத்தை விடாமற் போற்றி வருகிறார். பழைய இரண்டு பாடல்களுடன் இதனையும் கூட்டிப் பார்க்கும் பொழுது ஒரு மாபெரும் பக்தரின் (a great Mystic) அக, புற வடிவமைப்பை முற்றிலும் மனத்தில் பதியுமாறு கவிஞர் கூறிவிடுகிறார். இனி இதிலுள்ள ஒரு சிறப்பையும் அறிதல் வேண்டும். நாவரசர் காழிப் பிள்ளையாரைச் சந்திக்கச் செல்கிறார். காழியார் நாவரசரைப்பற்றி மிகுதியும் கேள்விப்பட்டுள்ளார்: எனினும் நேரே இதுவரை கண்டதில்லை. என்றாலும்

நாம் ஒருவரை நேரே காணாமல் அவரைப்பற்றி அதிகம் கேள்விப்பட்டால், அவரைப்பற்றிய உருவம் நம்முடைய கற்பனையில் தோன்றி நம்முள் தங்கிவிடும். பல சமயங்களில் நம் கற்பனை உருவத்திற்கும் அவருடைய உண்மையான வடிவிற்கும் எவ்விதத் தொடர்பும் இல்லாமற் போதலும் உண்டு. ஆனால் திருஞான சம்பந்தரைப் பொறுத்தமட்டில் இது எவ்வாறு இருந்தது எனத் தொண்டர்சீர் பரவ வல்லவராகிய சேக்கிழார் இதோ கூறுகிறார்.

சேக்கிழாரும் பக்தி அனுபவத்தில் திளைத்தவரே

திருஞான சம்பந்தர், உண்மையான இறையன்பு கொண்ட தொண்டர் என்பவர் இப்படித்தான் இருப்பார் என்று தம் கற்பனையில் வடிவமைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆயிரக் கணக்கான பக்தர்களைப் பார்த்தும், தம் கற்பனையில் உள்ள வடிவம் பெற்ற ஒருவரை அன்றுவரைப் பிள்ளையார் கண்ட தில்லை. ஆனால் நாவரசர் வருவதைக் கண்டவுடன் தம்,

‘.....கருத்தில் பரவு மெய்க்காதல்
தொண்டர் திருவேடம் நேரே
தோன்றிய தென்று தொழுதே.....’ 16

ஒரு பக்தர் மற்றொரு பக்தரை அடையாளங் கண்டு கொள்வதில் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை. ஆனால் அடையாளங் கண்டு கொண்ட விதத்தைக் கவிஞர் கூறியுள்ள முறை வியப்பைத் தருவதாக உள்ளது. ஆண்டில் மிக்க இளையவராக உள்ள காழியார் மனத்தில் வயது முதிர்ந்த அடியார் உருவம் எவ்வாறு பதிந்தது? தம் கருத்தில் முன்னமே உருவாகித் தம்மால் வழிபடப் படும் கற்பனைத் தொண்டர் இப்பொழுது வடிவு பெற்று எதிரே வருவது போல் அச் சிறிய பெருந்தகையார் உணர்ந்தார் என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

இவ்வாறு கவிஞர் கூறுவது ஏனைய கவிஞர்கள் கூறுவது போன்ற புனைந்துரை என்று விட்டுவிடக் கூடாது. பக்தி அனுபவம் (Mystic experience) நிறைந்த ஒருவர்தாம். இவ்வாறு கூறமுடியும். திருஞான சம்பந்தர் பெற்ற அனுபவத்தை அவருக்குப் பின்னர் ஐந்நூறு ஆண்டுகள் கழித்து வாழும் ஒருவர் பெறுகிறார் என்றால் இருவருக்கும் பொதுத்தன்மை ஒன்று இருத்தல் வேண்டும். அந்தப் பொதுத்தன்மைதான் பக்தி என்பது. சேக்கிழார் ஏனைய காப்பியக் கலைஞர் போன்றவர் அல்லர்;

அக்காப்பியக் கவிஞர்களிடம் பக்தியும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் முதலிற் கவிஞர்கள்; பக்தியும் பெற்றிருந்தனர். ஆனால் சேக்கிழார் முதலில் பக்தர்; அடுத்துக் கவிஞராகவும் விளங்கினவர். பிறரைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் கவிதைச் சிறப்பில் பக்தியும் காணப் பெறும், ஏனைய சுவைகளும் காணப் பெறும். சேக்கிழார் பக்தியில் கவிதையும் காணப் பெறும். இன்னும் கூறுவேண்டுமாயின் எட்டுச் சுவைகளுள் எந்தச் சுவையை அவர் பாடினாலும் அதில் பக்திச் சுவை கலந்து தலைதாக்கியே நிற்கும். இதனைப் புராணம் முழுவதிலும் காணமுடியும். எனவே இதனைச் சற்று விரிவாகக் காண்பதால் அவருடைய பக்தி கலந்த கலைத் திறமையை நன்கு அறிய முடியும்.

தொல்காப்பியனார் கூறும் எட்டுவகைச் சுவைகளாவன: நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை என்பனவாகும்.

காப்பியத்தில் நகைச்சுவை

நகைச் சுவையை அதிகம் பாடுவதற்குச் சேக்கிழாருக்கு வாய்ப்பு இல்லை. ஒன்றிரண்டு இடங்களேயாயினும் அவற்றை ஒப்பற்ற முறையில் கையாள்கிறார்.

நம்பியாரூரர் திருமணப் பந்தலில் கிழவர் ஒருவர் புகுகின்றார். மிகவும் பயந்தவர் போல நடித்துக் கொண்டு,

‘ஆவது இது கேண்மின் மறையோர்! என் அடியான் இந் நாவல்நகர் ஊரன் இதுநான் மொழிவது!.....’¹⁷

என்று கூறினார். இதனைக் கேட்ட அனைவருக்கும் வெகுளியை விட மிகுதியாக நகையே பிறந்ததாம். நகை பிறக்கக் காரணமாக அமைவனவற்றுள் பேதைமை, மடமை என்ற இரண்டைத் தொல்காப்பியங் கூறுகிறது. இங்குப் பேதைமை, மடமை என்ற இரண்டும் இருப்பதாக மறையவர்கள் எண்ணிச் சிரிக்கின்றார்கள்.

‘என்றான் இறையோன் அது கேட்டவர் எம்மருங்கும் நின்றார், இருந்தார் ‘இவன் என் நினைந்தான் கொல்’? என்று சென்றார் வெகுண்டார் சிரித்தார் திருநாவ லூரன் ‘நன்றால் மறையோன் மொழி’ என்று எதிர்நோக்கி நக்கான்’¹⁸

‘ஆகில் அந்தணர்கள் வேறு ஓர் அந்தணர்க்கு அடிமையாதல்’¹⁹

என்பது நாட்டு நடைமுறையில் இல்லாத ஒன்று. எனவே அதனைக் கூறியவனுடைய பேதைமை, மடமை என்பவை காரணமாக அவர்கட்கும், திருநாவலூரருக்கும், கிழவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு நகை பிறந்தது என்கிறார் ஆசிரியர்.

நகைச்சுவை பிறப்பதற்கு உரிய நிலைக்களன், துழ்நிலை, பாத்திரப் படைப்பு என்பவை அனைத்தும் சிறப்புற அமைக்கப் பட்டுவிட்டமையின் இப்பகுதி இந்தச் சுவைக்கு நல்லதோர் எடுத்துக் காட்டாகும். ஆனால் பாடுபவர் சேக்கிழார் என்பதை மறந்துவிடலாகாது. ஏனையோர் பாடலாயின் இச்சுவையை அனுபவித்துவிட்டு மேலே செல்லலாம். ஆனால் இவருடைய பாடலாகலின் நின்று நிதானித்து வினா எழுப்பினால் நல்ல பயன் விளையும்.

இப்பாடலையும் இதற்கு முந்தைய பாடலையும் மேலாகப் பார்க்கையில் திருநாவலூரரும், அந்தணர்களும், நகைச்சுவையை அனுபவித்தவர்கள் என்றாகிறது. இச்சுவை பிறக்கக் காரணமான பேதைமையுடன் கூடிய சொற்களைக் கூறியவன் வந்த அந்தணன் என்பது தெரிகிறது. இப்பொழுது இதனை அப்படியே மாற்றி வைத்துப் பார்க்கலாம்.

‘இந்நாவலூரன் என் அடியான்’ என்று கூறினவன் யார்? என்று கூறவந்த இடத்தில்,

‘தேவரையும், மால்அயன் முதல் திருவின் மிக்கோர்
யாவரையும் வேறடிமையா வுடைய எம்மான்’²⁰

என்கிறார். இவ்வாறு கூறியவன் யார் என்பதை அந்தணர்களும் நாவலூரரும் அறிய மாட்டார்கள். ஆனால் நாம் அறிவோம். மேலும் தன் வழக்கைக் கூறும்பொழுதே மறையவன் குறிப்பாக ஒரு சொல்லைக் கூறுவதை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

‘ஆவது இது கேண்மின் மறையோர்’ என் அடியான்இந்
நாவல் நகர் ஊரன் இது நான் மொழிவது என்றான்’²¹

நாவலூரரின் பாட்டன் தந்த ஒலை உள்ளது என்று பின்னர்க் கூறும் இம்முதியவன் ‘இது நான் மொழிவது’ என்று கூறுவதன் நோக்கம் யாதாக இருக்கும்? அங்குள்ளவர் ஒருவருக்குக்கூட இம்முதியவன் யார், எந்த ஊரான் என்பது தெரியாது என்பது வெளிப்படை. அப்படியிருக்க, ‘நான் மொழிவது!’ என்று ஏன் கூறுகிறான்? யாராவது ஒருவரேனும் ‘இவ்வாறு ஆணையிடும் முறையில் பேசுகிறானே! இவன் யாராக இருப்பான்?’ என்று

நினைத்துப் பார்க்கக்கூட இல்லை. அவ்வளவு மடமையும் பேதைமையும் அவர்களிடம் நிறைந்துள்ளது. எனவே பேதைமையும் மடமையும் மறையோன் கூறிய சொற்களில் இருப்பதாகக் கருதி அவர்கள் சிரித்தார்கள். ஆனால் இவை இரண்டும் முதியவன் கூறிய சொற்களில் இல்லை; அவனை இன்னான் என்று புரிந்து கொள்ள முடியாமல், அவன் கூறிய சொற்களில் அதுவும் 'நான் மொழிவது' என்ற சொற்களின் உட்பொருளை அறிய முடியாமல் சிரித்தமையின் பேதைமை, மடமை என்பன சிரித்த அந்தணர்களிடமே இருந்தது என்பதையும் கவிஞர் குறிப்பாகப் பெற வைக்கின்றார். பேசும் பாத்திரங்களில் ஒரு பாத்திரம், அறியாமல் பேசுவதன் உட்பொருளை, அதனைக் கேட்கும் நாம் அறிந்து கொள்ளும் முறையில் உரையாடலை அமைப்பதை மேனாட்டுத் திறனாய்வாளர் நாடக அங்கதம் (Dramatic Irony) என்று கூறுவர். முதலில் இவர்கள் சிரித்தார்கள் வந்தவனைப் பைத்தியக்காரன் என்று கூறி; இறுதியில் இவர்களைப் பைத்தியக்காரர்களாக்கிவிட்டு வந்தவன் சிரித்தான். வந்தவனை இன்னான் என்றறியாத இவர்கள் தங்கள் மடமையால் இவனை எள்ளி நகையாடினார்கள். காப்பியப் புலவர் இங்குப் புகுத்தும் நகைச்சுவையில் இத்தனைக் கருத்தாழமும் நாடக அங்கதமும் அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

நகைச்சுவை வைத்துப் பாடுவது எளிதாகும் ஆனால் அதனுள்ளும் ஆழமான கருத்தமையப் பாடுவது கடினம். சுந்தரர் திருவொற்றியூரில் சங்கிலியாரைக் கோயிலில் கண்டார். முன்னைத் தொடர்பால் அவர்பால் காதல் கொண்டார். இப்பெருமக்கள் எதனை விரும்பினாலும் இறைவனிடமே கேட்டுப் பெறும் இயல்புடையவர்களாகலின், ஒற்றியூரில் புற்றிடங் கொண்டாரைப் பணிந்து சங்கிலியை மணம் முடித்துத் தருமாறு சுந்தரர் வேண்டுகிறார் என்று பாடவந்த சேக்கிழார் நகைச்சுவை பொருந்த ஒரு பாடலை அமைக்கின்றார்.

'மங்கை ஒருபால் மகிழ்ந்ததுவும் அன்றி மணிநீர் முடியின் கண்
கங்கை ஒருபால் கரந்தருளும் காதலுடையீர்; அடியேனுக்கு
இங்கு நுமக்குத் திருமாலை தொடுத்தென் உள்ளத்

தொடை அவிழ்த்த

திங்கள் வதனச் சங்கிலியைத் தந்தென் வருத்தம் தீரும்' ²²

என்ற இந்தப் பாடல் முதல் இரண்டடிகளில் நகைச்சுவை நிரம்பி மிளர்கின்றது. ஆனால் ஏன் இவ்வாறு கூறுகிறார்? என்ற வினாவை எழுப்பினால் சுவையான விடை கிடைக்கும்.

இறைவன் உதவிகொண்டு திருவாரூரில் பரவையை மணந்து இன்பமாக வாழும் சுந்தரர் மறுபடியும் ஒரு பெண்ணைத் தரவேண்டும் என்று கேட்டல் சற்று அதிகமானதுதான். இந்நிலையில் இவர் தோழராகிய இறைவன் 'உனக்குத்தான் ஏற்கெனவே திருமணம் ஆகியுள்ளதே! அப்படியிருக்க ஏன் இந்த ஆசை?' என்று ஒரு வேளை கேட்டுவிடலாம் அல்லவா? அவ்வாறு கேட்கமுடியாமல் செய்ய ஒரே வழி 'நான் கேட்டது ஒருபுறம் இருக்கட்டும், நீயே இரண்டாவது மனைவி ஒருத்தியை மறைவாய்த் தலையில் வைத்துள்ளாயே!' என்று கூறுவதுதான். வரப்போகும் வினாவை எதிர்பார்த்து அதற்கும் சேர்த்து விடை கூறுபவர்போல 'பாகத்தில் ஒருத்தியை வைத்தது போதாதென்று தலையிலும் ஒருத்தியை மறைத்து வைத்துள்ளவரே!' என்று விளிப்பது கருத்துடை அடையாகும். அதைவிடவும் அதில் ஒரு சிறப்பு உள்ளது. கரந்தருளும் காதல் உடையீர்! என்று கூறும் பொழுதே 'நான் உம்மைப் போல் மறைவாக வைத்துவாழ விரும்பவில்லை. ஊரரிய மணஞ் செய்து கொள்ளவே விரும்புகிறேன்' என்ற கருத்தும் தொக்கி நிற்கக் காண்கிறோம்.

இறைவனைத் தோழனாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் சுந்தரர். ஆகலின் நகைச்சுவைக்கு அவருடைய வரலாற்றில்தான் அதிக இடம் தரப்பெறுகிறது. பல சமயங்களில் ஒருவருடைய பேச்சு மட்டுமில்லாமல் செயலும் நகைப்புக்கு இடம் ஆகிறது. அந்தச் செயலின் ஆழம் தெரியாமல் ஒருவர் செய்ய முற்பட்டால் அங்கு நகைச்சுவை தோன்றுவதைவிட 'ஐயோ! பாவம்!' என்ற இரக்கந் தோன்றிவிடும். அவ்வாறில்லாமல் ஒருவர் தான் செய்யப்போகும் செயலின் உட்பொருளை அறிந்திருந்தும், அது பைத்தியக்காரத்தனம் என்று பிறர் எடுத்துக் கூறியும், அதுபற்றிக் கவலைப்படாமல், 'நான் இதோ செய்கிறேன் பார்!' என்று செய்யத் தொடங்கினால் இரக்கம் தோன்றுவதற்குப் பதிலாக நகைச் சுவைதான் தோன்றும்.

திருமுதுகுன்றத்தில் (விருத்தாசலம்) இறைவனிடம் பொன் வேண்டிப் பெற்ற சுந்தரர் அதனை எடுத்துச் செல்லாமல்

'அருளும் இக் கனகமெல்லாம்
அடியனேற்கு ஆரூர் உள்ளோர்

மருளுற வியப்ப ஆங்கே வரப் பெற வேண்டும்.....' ²³

என்று சிறுபிள்ளைபோல் இறைவனிடம் வேண்டினார். இங்கே பெற்றதை அங்கே கொணர்ந்து தரல் வேண்டும் என்னுதான் வேண்டினாரேயன்றி, அடுத்து இறைவன் இன்னமுறையில்

தருகிறேன் என்று கூறியதை ஏற்க அவர் தயாராக இல்லை என்பது நன்கு விளங்குகிறது 'அங்கே வரப்பெற வேண்டும்' என்று இவர் கேட்டவுடன் ஆண்டவன்,

.....
'.....செழுமணி முத்தாற்றிட்டுப்

பொருளினை முழுதும் ஆருர்க் குளத்திற் போய்க் கொள்க' ²⁴

என்று கூறுவான் என்று இவர் சற்றும் எதிர்பார்க்க வில்லை. முன்னர்க் குண்டையூரில் பெற்ற நெல்லைப் பூதகணங் கள் மூலம் திருவாரூரில் கொண்டு சேர்த்ததுபோல இதுவும் நடைபெற வேண்டும் என்றுதான் ஆருரர் எதிர்பார்த்தார். ஆனால் விளையாட்டுடைய முதுகுன்றநாதர், 'ஓடும் ஆற்றில் இப் பொன்னைக் கொட்டிவிட்டு. உன் ஊர்க் குளத்தினில் சென்று பெறுக' என்று கூறியதை ஆருரர் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இந்நிலையில் சுந்தரர் அப்படியே செய்திருப்பாராயின் அவர் மனைவியாரின் நகைப்புக்கு ஆளாகி இருக்க மாட்டார். இங்கு சுந்தரர் ஒரு தவற்றை செய்கிறார். அதன் பயனாகவே நகைப்புக்கு ஆளாகிறார்.

தம்பிரான்தோழர் ஆயினும் இறையருளில் ஐயம் வந்துவிட்டால் அதற்குரிய தண்டனையை அனுபவிக்க வேண்டும்

இறைவன் இவ்வாறு கூறியவுடன் அப்படியே செய்யாமல் ஆருரர் இறைவனுடைய திருவிளையாட்டில் ஐயங்கொண்டவர் போலப் பொன்னை ஆற்றில் போடுமுன் அதே பொன் அங்கு வருகிறதா என்று பார்ப்பதற்காகக் கையிலிருந்த பொன்னில் மச்சம் வெட்டி வைத்துக் கொண்டு மணி முத்தாற்றில் போட்டு விட்டார். அதுமட்டுமன்று; அவருடைய சந்தேகம் வலுவாகி நின்றது என்றும் சேக்கிழார் குறிப்பால் பெற வைக்கின்றார்.

'என்றுதம் பிரானார் நல்கும் இன்னருள் பெற்ற பின்னர் வன்றொண்டர் மச்சம் வெட்டிக் கைக்கொண்டு மணிமுத்தாற்றில் பொன்திரள் எடுத்து நீருள் புகவிட்டுப் போதுகின்றார் அன்று என்னை வலிந்து ஆட்கொண்ட அருள் இதில்

அறிவேன் என்று' ²⁵

எப்பொழுதும் இவர் வேண்டியன அனைத்தையும் இறைவன் தானே தருகிறான். இப்பொழுதும் அதே இறைவன்தானே ஆற்றிலிட்டுக் குளத்தில் பெறுக என்று கூறிவிட்டான். அப்படி இருக்கத் திடீரென்று அதில் ஐயுற்று மச்சம் வெட்டி வைத்துக்

கொள்ள வேண்டிய காரணம் யாது? எந்த ஒன்றிலும் ஐயம் என்பது தோன்றிவிட்டால் அது விரைவில் வளர்ந்துவிடும் என்பதற்கு இதுவும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். 'இதே பொன் அங்கு வருமா?' என்ற ஐயம் வந்துவிட்ட பிறகு, 'ஒருவேளை வராமற் போனால் என்ன செய்வது?' என்ற நினைவும் தோன்றி விட்டதுபோலும்! அதனாலேயே 'இவர் என்னை அன்று தாமே வந்து வலிய ஆட் கொண்டதன் உண்மையை இதன் மூலம் அறிவேன்' என்று கூறும் மனநிலை வந்துவிட்டது.

இந்த நிகழ்ச்சியை இவ்வளவு விரிவாகப் பாடுவதன் மூலம் இந்த மாபெரும் தொண்டர்களும் ஒரோவழிச் சாதாரண மனிதர்களின் மனநிலையை அடைந்துவிடுகிறார்கள் என்பதைக் கவிஞர் விளக்குகிறார். பக்தர்களையும் அவர்கள் வாழ்க்கையையும் தம் அனுபவத்தாலேயே நன்கு தெரிந்து கொண்டிருந்த சேக்கிழார் இதனையும் அறிந்து வைத்திருந்தார். தொண்டர்கள், பக்தர்கள் என்பவர்கட்கும்கூட வாழ்க்கையில் என்றோ ஒரு நாள், ஒரு வினாடி இத்தகைய மனநிலை வந்துதான் தீரும் போலும்! மானுட உடம்பெடுத்து இந்த உலகில் பிறந்தவர்கள் யாவராயினும் இந்தச் சட்ட திட்டங்களிலிருந்து மீற முடியாது என்பதை அறிவிக்கவே இயற்கை இதனைச் செய்கிறது.

இவ்வாறு ஐயம் வந்துவிட்டால் அதற்குரிய தண்டனையை அனுபவிக்கத்தான் வேண்டும் என்பதை இந் நிகழ்ச்சியின் பிற்பகுதி விளக்குகிறது. ஆற்றில் போட்டபிறகு பல தலங்களையும் வணங்கிக் கொண்டு ஆரூரர் திருவாரூர் வந்து மனைவியிடம்,

நாயனார் முதுகுன்றர் நமக்களித்த நல்நிதியம்
தூயமணி முத்தாற்றில் புகவிட்டேம் துணைவரவரர்
கோயிலின் மாளிகை மேல்பாற் குளத்தில் அவர் அருளாலே
போயெடுத்துக் கொடுபோதப் போதுவாய்....' 26

என்றவுடன் 'என் சொன்னவா?' என்று மனைவியார் முறுவலுடன் கேட்டாராம். குளத்தில் எடுத்துத் தருவது பொய்யாது எனக் கூறி அவரையும் அழைத்துவந்து கரையில் நிறுத்திவிட்டுக் குளத்தில் இறங்கித் தேடினார்; பொன் ஏதும் கிட்டவில்லை. இந்த நிலையில் இவர் மாட்டு உயிரையே வைத்திருந்த மனைவியார் நகைச் சுவைக்கு உதாரணமாக ஒரு தொடரைப் பயன்பத்தினார்.

'.....ஆற்றினில்

இட்டுக் குளத்தில் தேடுவீர்! அருள் இதுவோ? சாற்றும்!' 27

என்று கூறிச் சிரித்து விட்டார்.

இப்பொழுது ஆரூரருக்குப் பொன் வரவில்லையே என்ற வருத்தத்தைவிட மனைவியார் சிரித்துத் தம் மானத்தை வாங்குவதே பெரிதாகப் பட்டுவிட்டதாம்.

‘முன் செய்த அருள்வழியே முருகலர்பூங் குழற்பரவை தன் செய்ய வாயில் நகைதாராமே தாகும்....’²⁸

என வேண்டினார், அப்பொழுதும் பொன் வரவில்லையாம்.

‘பொன் செய்த மேனியினீர்!’²⁹ என்று தொடங்கும் இப் பதிகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தால் ஒரு புதுமையைக் காணலாம். பொன்னை எடுத்துத் தருகிறேன் என்று மனைவியை அழைத்து வந்து கரையில் அமர்த்திவிட்டு வழக்கம் போல் ஒரு பதிகத்தைப் பாடத் தொடங்கிக் குளத்துள் இறங்கித் தேடுகிறார் தொண்டர். பதிகத்தின் முதற்பாடலின் இறுதி அடியில் ‘பரவை கரையில் இருக்கிறாள். என் துயரம் கெடும்படி உடனே பொன்னைத் தருக’ என்ற கருத்தில்,

‘மின் செய்த துண்ணிடைபான் பரவையிவன் தன் முகப்பே என் செய்தவாறு? அடிகேள்! அடியேன் இட்டளங்கெடவே!’³⁰

என்று ஏன் பாடவேண்டும்? தேடிக் கிடைக்காவிடின் அல்லவா, ‘என் துயர்கெட உடனே தருக’ என்று பாட வேண்டும். அடுத்த பாடலில்,

‘உம்பரும் வானவரும் உடனே நிற்கவே எனக்குச் செம்பொன்னைத் தந்தருளித் திகழும் முதுருன்றமர்த்தீர்! வம்பமருங் குழலாள் பரவையிவன் வாடுகின்றாள் எம்பெருமான்! அருளீர்! அடியேன் இட்டளங்கெடவே’³¹

என்று பாடுவதன் கருத்து யாது? தேவர்கள் சாட்சியாக இறைவன் தந்தான் என்று ஏன் கூறவேண்டும்? பரவை வாடுகின்றாள் என்று ஏன் பாடவேண்டும்? இரண்டாம் பாடல் தொடங்கி ஒன்பதாம் பாடல் வரைப் பரவை வருந்துகிறாள் என்று ஏன் பாடவேண்டும்? பரவையார் உண்மையிலேயே இதை நம்பவில்லையா? ஒவ்வொரு முறையும் கணவர் இறைவனிடம் பொன் பெற்று வருவதை நன்கறிந்தவராகிய பரவையார் இதனை நம்பாமல் இருக்கக் காரணம் இல்லையே! பின்னர் ஏன் வருந்துகிறார்? முதற்பாடலில் தொண்டர் ‘என் இட்டளங்கெட அருள்வாய்!’ என்று கூறியது தான் பரவையாருடைய மனத்தில் வருத்தத்தை உண்டாக்கியிருத்தல் வேண்டும்.

இட்டனம் என்ற சொல்லுக்கு மனத்தளர்ச்சி, துன்பம் என்ற பொருள்கள் உண்டு. எடுத்த எடுப்பிலேயே என் துன்பங் கெட அருள்வாய் என்று பாடியதால் இவர் மனத்தில், உறுதிப் பாட்டில், பக்தியில் ஏதோ கோளாறு ஏற்பட்டுள்ளது என நினைத்துத்தான் அம்மையார் வருந்தினார் என்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது. எட்டாவது பாடல் முடிகின்றவரைப் பொன் அகப்படவில்லை என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். ஒன்பதாவது பாடல் முடியவும் பொன் கிடைத்தது. இந்தக் காலதாமதம் ஏன் ஏற்பட்டது? என்பதை அறிவிக்கவே முன்னர் இவர் ஐயுற்று மச்சம் வெட்டி வைத்துக் கொண்டதையும், 'என்னை ஆட்கொண்டது உண்மையா? என்பதனையும் இதன்மூலம் அறியப்போகிறேன்' என்று நினைத்தார் என்பதையும், கவிஞர் கூறினார். இறையருளில் முழு நம்பிக்கை உடையவருக்கு இந்த ஐயம் வரக்கூடாது; ஆனால் வந்துவிட்டது. இந்த ஐயம் வந்ததேகூடத் தன் மனத்தளர்ச்சி யினால்தான் என்று பக்தர் கருதியிருக்கவேண்டும். அந்தத்தளர்ச்சி யாதாக இருக்கும்? இறைவன் தன்மாட்டுக் காட்டும் அருள் ஒருவேளை குறைந்துவிட்டதோ? என்ற ஐயம் இவர் மனத்தில் தோன்றியிருக்கலாம். மனிதர்கட்கு இயல்பாக வருகின்ற இந்த ஐயம் இந்தத் தொண்டருக்கும் வந்திருத்தல் வேண்டும். உண்மையில் இறைவன் கருணை முன்போல் தன்னிடம் பாய்கின்றதா என இவர் ஐயுற்று அதனைத் தெளிவுப்படுத்திக் கொள்ளவே இந்தச் சோதனையை நடத்தி இருத்தல் வேண்டும். பொன் வரவில்லை என்ற கவலையைவிட அவனருள் தம்மாட்டு முன்புபோல் பாயவில்லையோ என்ற தளர்ச்சி வலுப்படத் தொடங்கியது. இதனைப் பரவையும் அறிந்திருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு தம் கணவன் இறைவன் திருவருளில் ஐயுற்றது சரியல்லவே என நினைந்து மனைவியார் கரையில் இருந்து கொண்டு வருந்தினார் என்று பாடுகிறார். கணவன், மனைவி என்ற இருவருக்கும் பொன் வரவில்லையே என்ற கவலை இல்லை. தன்பால் பெருகும் திருவருள் குறைந்துவிட்டதோ எனக் கணவர் வருந்துகிறார்; மனம் தளர்வுறுகிறார். இவ்வாறு ஐயுறுவதும் பெருந் தவறு என்று கருதிய மனைவியார் கணவனின் இந்த ஐயங்கண்டு வருந்து கிறார். இருவரும் வருந்தினர்; ஆனால் வேறு வேறு காரணங் களுக்காகவே.

பக்தர்கள் வாழ்க்கையில் ஒரோவழி நிகழும் இத்தகைய இக்கட்டுகளை மற்றொரு பக்தராகிய சேக்கிழார்தாம் அறிய முடியும். தொண்டர்தம் வாழ்க்கை முறையை உலகறிய எடுத்துக் கூறவந்த பெரியார் இந்த இடர்ப்பாடுகளையும் நாம் அறிய வேண்டும் எனக் கருதி நுண்மையான இக் கருத்துக்களை

ஏதாவதொரு நிகழ்ச்சியில் வைத்துக் காட்டிச் செல்கிறார். இம்மாதிரி இடங்களில் இறைவன் ஏன் பொன்னைத் தராமல் காலந் தாழ்த்தான் என்ற வினா நியாயமானதாகவும் படலாம். ஆனால் இறைவன் செயலை ஆய்ந்து காண யாருக்கும் உரிமை இல்லை. இப்பெருமக்களுங்கூட இந்த ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதில்லை. அதற்குப் பதிலாகத் தாம் கேட்டது உடன் கிடைக்கவில்லை என்றால் தம்மிடம் ஏதோ குறை இருக்க வேண்டும்; அதனால்தான் கேட்டது கிடைக்கவில்லை என்ற முடிவுக்கு வருகின்றனர். சிற்றறிவுடைய சாதாரண மக்கள் இதுபோன்ற சந்தரூபங்களில் தம் குறையை நினைந்து பார்ப் பதில்லை. அதற்குப் பதிலாகக் கடவுளை ஏசுகின்றனர். நகைச் சுவையைக் காட்டுவதற்கு வாய்ப்பாக இந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் முறையில் மிகப் பெரிய தத்துவக் கருத்துக்களையும் கூறிவிடுவது சேக்கிழாருக்குக் கைவந்த கலையாகும்.

அழகைச் சுவை

அடுத்துள்ள சுவை அழகை என்பதாகும். இளிவு, இழவு, அசைவு, வறுமை என்ற காரணங்களால் இச்சுவை பிறக்கும் எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. தொண்டர்கள் இங்குக் கூறப்பெற்ற எந்தக் காரணத்திற்காகவும் அழும் இயல்புடையவரல்லர். எனவே பிறர் அழும் நிலையில் அந்த அழுகையைப் போக்கத் தொண்டர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதைத்தான் பெரியபுராணத்தில் காணமுடியும். தொண்டர்களும் அழுவ துண்டு; ஆனால் அதுமேலே காட்டப் பெற்ற நான்கு காரணங் களால் அன்று. தம் குறையை நினைந்து அழும் இயல்பு தொண்டர்கட்கு உண்டு.

‘.....ஆனால் வினையேன்
அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே’³²

என்பார் மாணிக்கவாசகர்,

சிவகாமியாண்டார் அழகை

பெரியபுராணத்துள் வருபவர் அழகைச் சுவையை எடுத்துக் காட்டுக்கள் இரண்டின் மூலம் காணலாம். சிவகாமியாண்டார் அன்றாடம் நந்தவனம் சென்று, மலர் பறித்துவந்து மாலை

கட்டி இறைவனுக்குச் சாத்தும் பணியை மேற்கொண்ட ஓர் அன்பர். கருவூரில் வாழ்ந்த அவர் ஒரு நாள் மலர் பறித்துக் குடலையைத் தலைக்குமேல் தூக்கிப் பிடித்து வரும் பொழுது புகழ்ச்சோழ மன்னனுடைய பட்டத்து யானை அக் குடலையைத் துதிக்கையால் பிடுங்கி எறிந்து பூக்களைக் காலால் துவைத்து விட்டது. இப்பொழுது அந்த அன்பர் இறைவனுக்குரிய பூவை, யானை சிந்திவிட்டதே என்று அழுகிறார். அவருடைய வயது முதிர்ந்த நிலையில் யானையை எதிர்க்கவோ முடியாது. சாதாரண மனிதராகலின் அரசன் யானையையோ பாகர் களையோ ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. எனவே அவர் அழுகை அசைவில் பிறந்த தாகும்.

‘எளியானையின் ஈர் உரியாய்! சிவதா!
எளியார் வலியாம் இறைவா! சிவதா!’

.....

‘ஆறும் மதியும் அணியுஞ் சடைமேல்
ஏறும் மலரைக் கரிசிந் துவதே?’

.....

‘நெடியோன் அறியா நெடியார் அறியும்
படியால் அடிமைப் பணிசெய்து ஒழுகும்
அடியார்களில் யான் ஆரா அணைவாய்?
முடியா முதலாய்! எனவே மொழிய.....’³³

இந்த அழுகை சாதாரண மக்களின் அழுகையினின்று மாறுபட்டதாகும். தன்னலத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிய துயரமன்று இது. தம் கடமையைச் செய்ய முடியாமையின் தோன்றிய அவலம். மேலும் தீமை செய்தவர்களைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாமையிற் பிறந்த அவலம். ‘எளியார் வலியாம் இறைவா’ என்று அவர் கதறும்பொழுது தன்கட்டோன்றிய அசைவுபற்றிய அழுகையாயினும் அந்த அசைவு கடமையை நிறைவேற்ற முடியாமற் செய்துவிட்டதே என்பதற்காகவே பிறந்ததாகும் அதிகாரம் எளியாரை வாட்டும் பொழுது எளியார் முறையிடக் கூடிய ஒரே இடம் இறைவன்தான். தலைமை அமைச்சராய் இருந்து தமிழகம் எங்கும் சுற்றிவந்த பெருமகனாருக்கு எளியார் பலர் துயருறும் நிகழ்ச்சிகள் பல கண்ணிற் பட்டிருக்கும். அரசும் அதிகாரமும் இவற்றை அறியாமல் இருக்கலாம்; கவனிக்கவும் துடைக்கவும் முயலாமலும் இருக்கலாம்; அல்லது கவலைப் படாமற்கூட இருக்கலாம். அத்தகைய நிலையில் எளியார் துயரை

இறைவன்தான் போக்கமுடியும் என்ற கருத்தைக் கவிஞர் கூறுகிறார். மனுநீதியின் வரலாற்றில் மாநிலங்காவலன் தன் கீழ் வாழும் உயிர்கட்கு உண்டாம் ஐந்து வகையான துன்பங்களையும் போக்கிக் காக்க வேண்டிய கடப்பாடுடையவன் என்பதை வலியுறுத்துகிறார். ஆனால் எல்லா மன்னரும் மனுநீதியாகவோ, புகழ்ச்சோழராகவோ இருத்தல் இயலாத காரியம். எனவேதான் இந்த அவலச் சுவையை வெளிப்படுத்தும் இடத்தில் 'எளியவர் மனந்தளர வேண்டியதில்லை; அவர்கட்கு வலிய துணையாக இறைவன் உளன்' என்ற கருத்தைப் பெய்து பாடுகிறார்.

திரு மருகல் பெண்ணின் அழுகை

இனி மற்றோர் இடத்தில் தனிப்பட்ட ஒருவர், தம் சொந்தத் துயரால் அழுகின்றார். தனிப்பட்ட ஒரு பெண் தன் காதலனுடன் 'உடன் போக்கு மேவ, இடைவழியில் அவன் அரவு தீண்டி இறந்து பட, புலம்பி அழுகின்றாள். இறப்பு என்பது நீக்க முடியாதது என்பதை அப் பேதைப் பெண் நன்கறிவாள். ஆனாலும் திருமருகலில் உள்ள இறைவனிடம் தன் துயரை வெளியிடுகிறாள். கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றித் தனியளாய் நிற்கின்ற அப்பெண்ணுக்கு இப்பொழுது முன்பின் தெரியாத ஊரில் யார் ஆதரவு தரமுடியும்? எனவே எளியார் வலியே இறைவன்தான் என்ற கருத்தில் தன் துயரை இறைவனிடம் கூறி அழுகின்றாள். அப்படிக்கூறி அழும் பொழுதுகூட இறைவன் கருணைக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யும் முறையில் அவள் அழுகை வெளிப்படுகின்றது.

'அடியாராம் இமையவர்தம் கூட்டம் உய்ய
அலைகடல்வாய் நஞ்சுண்ட அழுதே! செங்கண்
நெடியோனும் நான்முகனும் காணாக் கோல
நீலவிட அரவணிந்த நிமலா! வெந்து
பொடியான காமன் உயிர் இரதிவேண்டப்
புரிந்தளித்த புண்ணியனே! பொங்கர்வாசக்
கடியாரும் மலர்ச்சோலை மருங்கு துழும்
கவின் மருகல் பெருமானே! காவாய்' என்றும்.'

'வந்தடைந்த சிறுமறையோன் உயிர்மேல் சீறி
வருங்காலன் பெருங்கால வலயம்போலும்
செந்தறுகண் வெள்ளெயிற்றுக் கரியகோலம்
சிதைந்துருள உதைத்தருளும் செய்ய தாளா!

இந்தவிடக் கொடுவேகம் நீங்குமாறும்
யான் இடுக்கண் குழிநின்றும் ஏறுமாறும்
அந்திமதிக்குழவி வளர் செய்யவேணி
அணிமருகல் பெருமானே! அருளாய்' என்றும்³⁴

என்ற அடிகளில் தன்னுடைய வாழ்வு பாழாகிவிட்டதற்குத்தான் அப்பெண் மனம் உருகிக் கதறுகின்றாள், ஆனால் தன்னலத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிய அழகையாயினும் சேக்கிழார் கையில் அந்த அழகை புதியதோர் வடிவு எடுக்கின்றது. இரண்டு பாடல் களிலும் இறைவனுடைய கருணையும், எந்தப் பிழை செய்திருப் பினும் அதனை மன்னிக்கும் பான்மையும், தன்பால் அடைக்கலம் என்று வந்தவர்கள் உயிரைக் காப்பதற்காக இயற்கையின் சட்டத்தையும் மீறிக் காட்டும் வள்ளன்மையும் பேசப் பெறு கின்றன. இமையவர் கூட்டம் உய்ய நஞ்சுண்டான். மன்மதன் தவறுபுரிந்தமைக்காகத் தண்டிக்கப்பெறினும் அவன் மனைவியின் வேண்டு கோட்டுச் செவிசாய்த்து மனம் இரங்கி அவனைப் பிழைக்கச் செய்தான். இவ்விரண்டு நிகழ்ச்சிகளிலும் தனக்குத் தவறு இழைத்தவர்கட்கும் மனம் இரங்கி மன்னிப்பு அருளி உயிர்ப்பிச்சையும் தந்தான். இரண்டாவது பாடலில் தவறு ஏதும் செய்யாதவனாயினும் விதியின் பயனால் வாணாள் முடிந்துவிட்ட மார்க்கண்டன் விதியின் முடிவு என்று அறிந்திருந்தும் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் சரணம் அடைந்தமையின் உயிர் பற்றவந்த காலன் பரமனால் உதைபட்டான்.

வணிகனைப் பொறுத்தமட்டில் எத்தவறும் அவன் இழைக்க வில்லை. தன் வாணாள் முடிவுறும் என்று மார்க்கண்டனைப் போல முன் கூட்டியே அறிந்திருக்கவு மில்லை. அறிந்திருப்பின் அவனும் திருவடியே சரணம் என்று பற்றிக் கொண்டிருப்பான் என்பது குறிப்பெச்சம். எனவே இவனும் இறைவன் கருணைக்குப் பாத்திரமானவனே யாவான். அங்கு இரதி வேண்டினதுபோல இங்கு வணிகப் பெண் வேண்டுகிறாள். மேலே கூறிய சான்றுகளுள் யாரும் விடந் தீண்டி இறக்கவில்லையே என்று கூறினால் அதற்கு விடைகூறுபவள் போல இறைவனைப் பார்த்து 'நீலவிட அரவணிந்த நிமலா!' என்று விளிப்பது கருத்துடை விளியாகும். எனவே பாம்பின் விடத்தை நீக்குவதும் தன்னை இடுக்கண் குழி நின்றும் ஏறுமாறு செய்வதும் அவனுக்கு எளிதே என்று கூறி முடிக்க வருபவள் 'அந்திமதிக்குழவிவளர் செய்யவேணி' என்று கூறி அவனுடைய கருணைத் திறத்தை மறுபடியும் பாராட்டு கிறாள். எனவே பெரிய புராணத்தில் அழகைச் சுவையும் தனிச் சிறப்புடன் இலங்குகிறது.

இளிவரல் சுவை

மூன்றாவதாக உள்ளது இளிவரல் என்னும் சுவையாகும். இளிவரல் என்பது பண்டைய நிலைமை கெட்டுத் தாழ்நிலை அடைதல். மூப்பு, பிணி, வருத்தம், மென்மை என்பனபற்றி இச் சுவை தோன்றும் என்பர் இலக்கண ஆசிரியர்.

மாப்பிள்ளைக் கோலத்துடன் இறைவனுடன் தோழமை கொண்டு வாழ்ந்த சுந்தரர் தாம் எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதை அவரே தேவாரத்தில் குறிக்கின்றார்.

.....
தூதனைத் தன்னைத் தோழமையருளித்
தொண்டனேன் செய்ததுரிசுகள் பொறுக்கும்...
நாதனை.....³⁵

என்றும்,

‘திருவுமெய்ப் பொருளும் செல்வமும் எனக்கு உன்
சீருடைக் சமூல்கள் என்று எண்ணி
ஒருவரை மதியாது உறாமைகள் செய்தும் ஊடியும்
உறைப்பானாய்த் திரிவேன்.....’³⁶

என்றும் கூறுவார்.

இவ்வாறு ஒருவரை மதியாது வாழ்ந்த பெருமான் தம் கண் களை இழந்தபின் பிணியும், மென்மையும் தொடர இறைவனை நோக்கித்தன் பிழை பொறுத்து ஆட் கொள்ளவேண்டும் என்று வேண்டி ஊர் ஊராகச் செல்வதைப் பாடுகையில் சேக்கிழார் சுந்தரராகவே மாறிவிடுகின்றார். திருவொற்றியூர் நாதனை,

.....
‘இழுக்கு நீக்கிடவேண்டும்’ என்று இரந்தே
எய்து வெந்துயர்க் கையறவினுக்கும்
பழிக்கும் வெள்கி நல் இசைகொடு பரவிய
பணிந்து சாலவும் பலபல நினைவார்.....’³⁷

என்பது முதலாக முப்பது பாடல்கள் இளிவரல் சுவைக்கு எடுத்துக் காட்டாக உள்ளன. இவற்றுள் காஞ்சியிலும், ஆரூரிலும் அவர் பரவிய நிகழ்ச்சியைக் கூறும் பாடல்கள் இளிவரல் சுவையை மிகுதியும் பெற்றுள்ளன.

‘பிழையுள்ள பொறுத்திடுவர்’
 என்றெடுத்துப் பெண்பாகம்
 விழைவடிவிற்பெருமானை
 வெண்பாக்கம் மகிழ்ந்தானை
 இழை எனமா கணம்அணிந்த
 இறையானைப் பாடினார்
 மழை தவழும் நெடும்புரிசை
 நாவலூர் மன்னவனார்!’ 38

என்று இவ்வாறு திருவெண்பாக்கத்தில் பாடியதைக் கூறிவிட்டுக் காஞ்சியில் அவர் செயலைக் கூறப்புகுந்து,

‘விண்ணாள்வார் அமுதுண்ண மிக்கபெரு விடமுண்ட
 கண்ணாளா! கச்சி ஏகம்பனே! கடையானேன்
 எண்ணாத பிழை பொறுத்து இங்கு யான்காண எழிற்பவன
 வண்ணா! கண் அளித்தருளாய் என வீழ்ந்து வணங்கினார்.’ 39

என்று பாடி இடக்கண் பெற்றார் என்கிறார். இறுதியாகத் திருவாரூர் சென்று,

‘.....
 வாழ்ந்தமலர்க்கண் ஒன்றால் ஆராமல் மனமழிவார்
 ஆழ்ந்த துயர்க் கடலிடை நின்று அடியேனை எடுத்தருளித்
 தாழ்ந்த கருத்தினை நிரப்பிக் கண்தாரும் எனத்தாழ்ந்தார்’.

‘மீனா அடிமை’ என்றெடுத்து மிக்கதேவர் குலமெல்லாம்
 மாளாமே நஞ்சுண்டருளி மன்னி இருந்த பெருமானைத்
 தாளா தரிக்கும் மெய்யடியார் தமக்காம் இடர்நீர் தரியீர் என்று
 ஆனாந் திருத்தோழமைத் திறத்தால் அஞ்சொற்பதிகம்
 பாடினார்’ 40

மாப்பிள்ளைக் கோலத்துடன் ஒருவரை மதியாது உறாமை
 கள் செய்து திரிந்த ஒருவர் தம் பண்டைய நிலைமை கெட்டு,
 கண்ணிழந்து, கோல்பற்றி வழிகாட்டிச் செல்பவர் கரகரவென
 இழுக்க அவர் பின் நடந்து செல்லும் நிலை இளிவரல் என்னும்
 சுவைக்கு ஒப்பற்ற எடுத்துக் காட்டாகும். ஆனால் இங்குக்
 காட்டப்பெற்ற பாடல்கள் இளிவரல் சுவையுடையன என்றாலும்
 அது ஒரு மாபெரும் தொண்டருடைய இளிவரல் என்பதை
 மறவாமல் நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

மருட்கைச் சுவை

அடுத்துக் காணப்படவேண்டியது மருட்கை என்னும் சுவையாகும். அற்புதம் என்று கூறுவதும் இதனையேயாம். புதுமை, பெருமை, சிறுமை. ஆக்கம் என்பவை காரணமாக இச் சுவை தோன்று மென்பர். வியப்பைத் தரக் கூடிய எத்துணையோ நிகழ்ச்சிகள் பெரிய புராணத்துள் இருப்பினும் பெரும்பான்மையானவற்றை மருட்கைச் சுவையுடைனவாக ஆசிரியர் காட்டவில்லை. எத்துணைப் புதுமை, பெருமை, ஆக்கம் உடையனவாயினும் அவை இறைவன் திருவருளால் நிகழ்வன என்று உணர்ந்தவர்கட்கு அதில் வியப்புத் தோன்றுவதில்லை. எனவே தான் பெரியபுராணப் பாத்திரங்கள் இச் சுவையைக் காட்டுவதில்லை. சிலவிடங்களில் இவை குறிப்பாகக் காட்டப்பெறும்.

உதாரணத்திற்குச் சிலவற்றைக் காணலாம். திருநாவலூரார் திருமணத்தின் இடையே புகுந்து அத் திருமணத்தை நிறுத்துமாறு கூச்சலிட்ட கிழ வேதியர் தம்பாலுள்ள ஓலையின் மூலம் நாவலூரார் தமக்கு அடிமை என்பதைச் சாதிக்க முயன்றார். பிழைபடு வழக்கைக் கொணந்த அவர் திருவெண்ணெய் நல்லூரைச் சேர்ந்தவர் என்றவுடன் திருமணத்திற்கு வந்திருந்தவர்கள் 'அவ்வாறாயின் உன்னுடைய ஊருக்கே சென்று உன் வழக்கை விசாரிக்கலாம்' என்றவுடன் மணமகன் உட்பட அனைவரும் திருவெண்ணெய்நல்லூர் சேர்ந்தனர். வழக்கினை விசாரித்த மறையோர் சபையினர், ஆட்சி, ஆவணம் என்பவற்றைக் கொண்டு கிழவேதியர் வென்றதாகத் தொவித்து விட்டனர். அடுத்து அவர்களே கிழவரைப் பார்த்து,

‘அருமுனி! நீ முன்காட்டும் ஆவணம் அதனில் எங்கள் பெருமைசேர் பதியே யாகப்பேசியது. உமக்கு இவ்வூரில் வருமுறை மனையும் நீடு வாழ்க்கையும் காட்டுக்’ என்றார்’ ⁴¹

அதுகேட்ட முதிய மறையவர்,

‘பொருவரும் வழக்கால் வென்ற புண்ணிய முனிவர் ‘என்னை ஒருவரும் அறியீராகில் போதும்’ என்று உரைத்துச் சூழ்ந்த பெருமறையவர் குழாமும் நம்பியும் பின்பு செல்லத் திருவருட்டுறையே புக்கார் கண்டிலர் திகைத்து நின்றார்’... ⁴²

என்ற முறையில் திருவிளையாடல் செய்து காட்டியது மாபெரும் வியப்பை, மருட்கையை நம்பி உள்பட அனைவருக்கும் உண்டாக் கிற்று என்பதைச் சேக்கிழார் அழகாக விவரிக்கின்றார்.

திருநீலக்கண்டர், குங்குலியக்கலையர்
வாழ்க்கையில் இச்சுவை

திருநீலகண்டரும் அவர் மனைவியாரும் குளத்தில் மூழ்கும்
போது வயது முதிர்ந்தவர்களாக மூழ்கினர். வெளியே எழும்
பொழுது

‘மேவிய மூப்பு நீங்கி விருப்புறும் இளமை பெற்று
தேவரும் முனிவர் தாமும் கிறப்பொடு.....’ ⁴³

போற்றும் நிலையில் தோன்றினராம். இதனைக் கண்ட
மக்கள்,

‘இந்நிலை இருந்தவண்ணம் என்? என மருண்டு நின்றார்?’ ⁴⁴

என்பார் கவிஞர். இதில் நுணுக்கம் என்னவென்றால் வியப்புச்
சுவை யாருக்குத் தோன்றியதாகக் கவிஞர் பாடுகிறார் என்பதே
யாகும்.

‘அந்நிலை அவரைக் காணும்
அதிசயம் கண்டார் எல்லாம்’ ⁴⁵

இந்த வியப்பில் ஆழ்ந்தார்களேயன்றி இதற்கு மூலகாரணமாக
இருந்த திருநீலகண்டருக்கும் அவர் மனைவியார்க்கும் எவ்வித
மருட்கையும் தோன்றியதாகக் கவிஞர் பாடவில்லை.

குங்குலியக்கலையர் தம் மனைவியின் திருமாங்கலியத்தையும்
விற்துக் கோயிலில் சென்று, குங்குலியத் தூபத் தொண்டு
செய்துவிட்டுப் பசி மயக்கத்தால் அங்கேயே சாய்ந்துவிட்டார்.
இறைவன் கனவிடைத் தோன்றி

‘சாலப் பசித்தாய் உன்றன் தடநெடு மனையில் நண்ணி
பாலின் இன்னடிசில் உண்டு பருவரல் ஒழிக’ ⁴⁶

என்று கூறினார். கலையருக்கு வீட்டில் கஞ்சிகூட இல்லை
என்பது தெரியும். ஆனால்,

‘அலைபுனல் சென்னியார் தம்
அருள்மறுத்து இருக்க அஞ்சி’ ⁴⁷

வீடு சென்றார். குபேரனுடைய செல்வம் வீட்டில் கொழித்து
நிற்கின்றது. எந்தவித மருட்கையும் இல்லாமல் மனைவியைப்
பார்த்து,

‘வில்லொத்த நுதலாய்! இந்த
விளைவெலாம் என் கொல்? என்ன
அல்லொத்த கண்டன் எம்மான் அருள்தர வந்தது’⁴⁸

என்றாராம் அந்த அம்மையார்! கூழுக்கு இல்லாமல் காய்ந்த
ஒருவருக்குக் குபேரனுடைய செல்வம் ஒரே இரவில் வருகிறது.

குபேர செல்வத்தில் திளைத்த இளையான்குடியார்க்கு,

‘தன்னை மாறி இறுக்க உள்ள கடன்கள் கொள்ளும்’⁴⁹

அளவிற்கு வறுமை வருகிறது. இரண்டு நிலையிலும் இந்த
இரண்டு தொண்டர்களும் எவ்வித வியப்பையும் அடையவில்லை
என்பதை அறிதல் வேண்டும். தொண்டர்கட்குத் தலையாய
இலக்கணம் சமதிருஷ்டி என்பதேயாகும். இந்தச் சமநோக்கு
வந்துவிட்டவர்கள் எதைக் கண்டும் வியப்படைவதில்லை.
அதனால்தான் அடியார்கள் வரலாற்றில் எத்தகைய நிகழ்ச்சி
யையும் கண்டு இவர்கள் வியந்தார்கள் என்று கவிஞர்
பாடுவதில்லை. இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சி (miracles)
எத்தனை நடந்தாலுங்கூட இவர்கள் அதுபற்றியும் பெரிது
படுத்துவதில்லை.

இயற்கையின் இறந்த செயல்கள் விளக்கம்

சேரமான் பெருமாள் நாயனார் சேரர் குடியில் பிறந்தாலும்
அரசாளும் உரிமை பெற்ற நேரடிச் குடிவழியில் வந்தவரல்லர்.
ஆட்சி செய்துவந்த மன்னன் துறவு மேற்கொண்டு சென்று
விட்டான். அம்மரபில் உதித்தவர் என்ற காரணத்தால்
பெருமாக்கோதையார் என்ற பெயருடன் திருக்கோயிலில்
தொண்டு புரிந்து வாழும் இவரை அமைச்சர்கள் வந்துவேண்டி
அரசுப் பொறுப்பு ஏற்கச் சொன்னார்கள். திருத்தொண்டுக்கு
இடையூறாகும் ஆட்சிப் பொறுப்பு எனக் கலங்கிய பெருமாக்கோதையார் இறைவன் திருவுளக் குறிப்பை அறிந்து அதன்வழிச்
செல்வேன் என்று முடிவு செய்து கொண்டு இறைவனைத்
தொழுது நின்றார். அந்நிலையில் நிகழ்ந்தவற்றைச் சேக்கிழார்
படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். திருத்தொண்டுக்கு முட்டில்லாமல்
ஆட்சி பீடம் ஏறலாமா, வேண்டாமா? என்பதை அறிவதற்குத்
தானே இறைவனது திருவருட் குறிப்பை நாடினார்? ஆனால்
விளைந்தது என்ன?

‘மேவும் உரிமை அரசளித்தே விரும்பு காதல் வழிபாடும்
யாவும் யாரும் கழறினவும் அறியும் உயர்வும் ஈறில்லாத்

தாவில் விறலும் தண்டாத கொடையும் படைவாகன முதலாம்
காவல் மன்னர்க் குரியனவும் எல்லாம் கைவந்து உறப்
பெற்றார்' ...⁵⁰

இவை இத்தனையும் இறைவன் அவருக்கு உடனே அருளி விட்டான். இந்த உலகில் வேறு யாருக்கும் கிடைக்காத ஒரு சிறப்பு இவருக்குக் கிடைத்தது. அஃறிணை, உயர்திணை உயிர்கள் அனைத்தும் தம்முள் செய்துகொள்கின்ற உரையாடலை உடனே உணர்ந்து கொள்ளும் சக்தியையும் பெருமாக்கோதையார் பெற்றுவிட்டார். உலக வரலாற்றில் சாலமன் என்ற மன்னனுக்கு மட்டுமே இத்தகைய ஆற்றல் இருந்தது என விவிலியத்தின் பழைய ஏற்பாடு (Old Testament) பேசுகிறது. இந்த ஆற்றலைப் பெற்றிருந்த சாலமன் அரசர் அதனை எவ்வாறெல்லாம் பயன்படுத்தினார் என்றும் விவிலியம் கூறுகிறது. ஆனால் வியப் பினும் வியப்பைத் தரும் இந்த ஆற்றலைப் பெற்றிருந்த பெருமாக்கோதையார் இதுபற்றி வியப்போ மருட்கையோ அடைந்ததாகவோ, இந்த ஆற்றலை ஒரு வினாடி பயன்படுத்தியதாகவோ பெரியபுராணங் கூறவில்லை. இந்நாட்டுப் பக்தர்கள், தோண்டிகள் என்பவர்கட்கு மருட்கை அல்லது அற்புதம் என்பது எதுவுமே இல்லை.

இவ்வாறு அவர்கள் நினைக்கக் காரணம் யாதாக இருக்கும் என்று சிந்தித்துப் பார்ப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. மனிதனிடம் இருக்கும் ஆற்றலை இன்றைய விஞ்ஞானிகள் கண்டு வியப்பெய்துகின்றனர். உலகின் விஞ்ஞானிகள் அனைவரும் அதிர்ச்சி அடையுமாறு 'ரிலட்டிவிட்டிப்' பொதுக் கொள்கையை வெளியிட்ட இந்த நூற்றாண்டின் தன்னிகரற்ற விஞ்ஞானியாகிய ஐன்ஸ்டீன்கூடத் தம் மூளையின் திறனில் 15 சதவிகிதத் துக்குமேல் பயன்படுத்தவில்லை என்று கூறுகின்றார். ஐன்ஸ்டீனே தம் ஆற்றலில் 15 சதவிகிதத்தைப் பயன்படுத்தினார் என்றால் சாதாரண மக்கள் தம் ஆற்றலில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கைக்கூடப் பயன்படுத்துவதில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. எனவே மனிதனிடம் மறைந்து கிடக்கும் ஆற்றலுக்கு எல்லையே இல்லை. இந்த ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி ஒரு சிலர் நாம் செய்யமுடியாத செயல்களைச் செய்யும்பொழுது நாம், நம் அறிவுக் குறை காரணமாக அவற்றை இயற்கையின் இறந்த செயல்கள் (Miracles) என்று கூறிவிடுகிறோம். ஆனால் மனிதனிடம் மறைந்துள்ள ஆற்றலின் அளவையும், அதனைப் பயன்படுத்திச் செயல் புரியும் வழி துறைகளையும் அறிந்திருந்த நம் முன்னோர் இவற்றை இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சிகள் என்று கூற மறுத்து

விட்டனர். இயற்கையின் ஆற்றல் என்ன என்பதையே அறியாத ஒருவன் இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சி என்று எதனைக் கூறமுடியும்?

கண்ணகி 'மதுரையை எரிப்பேன்' என்று வஞ்சினங் கூறும் பொழுது அது இயற்கையின் இறந்த செயல் என்று அவள் கருத வில்லை. எனவே அது தன்னால் முடியுமா? என்ற வினாவை எழுப்பி விடைகாண முற்படவில்லை. தன்னுடைய ஆற்றலை அறிந்திருந்தாள் ஆகலின் இது தன்னால் முடியும் என்றே அவள் நம்பினாள்; அந்த நம்பிக்கையில் பிறந்ததுதான் அவள் பேச்சும். அதனால்தான் காப்பியம் இயற்றும் எந்தக் கவிஞனும் எதனையும் இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சியாகக் கூறுவதில்லை. இயற்கையின் இறந்த செயல்களை இயற்றுபவர்கட்கு அது தம் ஆற்றலின் அளவிற்பட்ட ஒன்றேயாகும். அல்லாதார்க்கு அதாவது மானுட ஆற்றலை அறியாதவர்கட்கு அதே செயல் இயற்கையின் இறந்தாகவும் மருட்கையைத் தருவதாகவும் காணப்படும்.

இந்தத் தொண்டர்களும் பக்தர்களும் இத்தகைய செயல்களை நிகழ்த்தும்பொழுது தம் ஆற்றல் காரணமாக இதனைச் செய்தாகக் கூறுவதில்லை. அதற்குப் பதிலாக எந்தச் சக்தியி னிடத்து அல்லது பரம் பொருளிடத்துத் தாங்கள் சரணம் அடைந்துள்ளார்களோ, அந்தப் பொருளே இதனைச் செய்வ தாகக் கூறினர். பூசலார் நாயனார் காலத்து வாழ்ந்து காஞ்சி யில் உலகம் கண்டு வியக்கும் கயிலாய நாதர் கோயிலைக் கட்டிய இராசசிம்மப் பல்லவ மன்னன் அந்தக் கோயில் கல்வெட்டிலேயே இந்தக் கலிகாலத்திலும் அசரீரி கேட்டவன் என்று தன் பெருமையைத் தானே பறைசாற்றிக் கொள்கிறான். ஆனால் இங்குச் சுந்தரமூர்த்திகளிலிருந்து சேக்கிழார் வரை நூற்றுக் கணக்கானவர் அசரீரி கேட்டவர்களாவார்கள். என்றாலும் யாரும் இதுபற்றிப் பெருமையாகக் கூறிக் கொள்ளவில்லை. பெரியபுராணம் பாடத் தமக்குள்ள உரிமை பற்றிக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

'அருளின் நீர்மைத் திருத்தொண்டு அறிவரும்
தெருளில் நீர் இது செப்புதற்கு ஆம் எனில்
வெருளில் மெய்ம்மொழி வான்நிழல் கூறிய
பொருளின் ஆகும் எனப்புகல் வாம் அன்றே'⁵¹

என்று கூறும் பொழுது தம்மை அசரீரி இது பாடுமாறு ஆணை யிட்டது எனக் கூறி அமைகின்றார். எனவே இத்தொண்டர்கள்

எதனையும் வியப்புடையது எனக் கருதுவது இல்லையாகலின் மருட்கைச் சுவை இங்கு விளக்கமாகப் பேசப் பெறுவதில்லை.

மயிலையில் சிவநேசச் செட்டியார் தம் மகள் பூம்பாவை பாம்பு தீண்டி, இறந்துவிட, அவளுக்கு எரியூட்டிச் சாம்பலையும் எலும்புகளையும் குடத்துள் வைத்திருந்து திருஞானசம்பந்தர் வருகையில் அவர்முன் வைத்தார். இறைவன் திருவுளக் குறிப்பினை அறிந்த பிள்ளையார் ஒரு பதிகம் பாடி எலும்பைப் பெண்ணுருப் பெறச் செய்தார். அற்புதம், அதிசயம் என்ற ஒன்றிருக்குமாயின் இதனை விட வேறு இருக்க முடியாது, இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டவர்கள் என்ன கூறினார்கள் என்று கூறுவந்த கவிஞர் அம்மக்களுள்ளும் பலவகையினர் இருந்தனர் என்பதை அவர்கள் பேசியவற்றைக் கூறுமுறையில் பெற வைக்கின்றார்.

‘ஆங்ஙனம் எழுந்து நின்ற அணங்கினை நோக்குவார்கள் ஈங்கிது காணீர்!’ என்னா அற்புதம் எய்தும் வேலை பாங்கு தூழ் தொண்டரானோர் ‘அரகர’ என்னப் பார்மேல் ஓங்கிய ஓசை உம்பர் நாட்டினை உற்றதன்றே’

‘தேவரும் முனிவர்தாமும் திருவருட் சிறப்பு நோக்கிப் பூவரு விரைகொள்மாரி பொழிந்தனர்; ஒழிந்த மண்ணோர் யாவரும் இருந்தவண்ணம் எம்பிரான் கருணை என்றே மேவிய கைகள் உச்சி மேற்குவித்து இறைஞ்சி வீழ்ந்தார்’⁵²

என்ற இந்த இருபாடல்களிலும் இந்த அற்புத்தை நிகழ்த்திய பிள்ளையார்பற்றி யாரும் எதுவும் கூறினதாக ஒன்றும் இல்லை. எழுந்த பெண்ணைக் கூர்ந்து கவனித்தவர்கள் (நோக்குவார்கள்) ‘இது என்ன அற்புதம் பாருங்கள்’ என்று கூறினர். இந்த மக்கள் கூட்டத்தில் தொண்டர்கள் பலரும் இருந்தனர். அவர்கள் இது அதிசயம் என்று கூறவில்லை. அதற்குப் பதிலாக ‘அரகர’ என இறைவனைத் துதித்தனர். தேவர்கள் முனிவர்கள் என்பவர்கள் திருவருளின் சிறப்பு எனக் கூறினர். இந்த மூன்று வகையினரையுந் தவிர ஏனைய மண்ணோர்கள் இறைவன் கருணை இருந்த வண்ணம் இது என்று கைகளை உச்சிமேற்குவித்து மண்ணில் வீழ்ந்து வணங்கினார்கள்.

எனவே நான்கு வகையாக இதனை அறிந்தவர்களைக் கவிஞர் கூறுபடுத்துகிறார்.

- (1) அணங்கினை நோக்கினவர்கள்- ‘அற்புதம்’ என்றார்.
- (2) பாங்கு தூழ்தொண்டர்- ‘அரகர’ என்றனர்.

(3) தேவர், முனிவர்-‘திருவருட்சிறப்பு’ என்றனர்.

(4) ஒழிந்த மண்ணோர் - ‘எம்பிரான் கருணை’ என்றனர்

இதனை வகைப்படுத்திக் கூறும் முறையிலேயே முதல் கூட்டத் தார் பிள்ளையாரின் அருகே நின்று இந்நிழ்ச்சியைக் கண்ணாற் கண்டவர்கள் என்பதையும் இரண்டாவது கூட்டம் இது போன்ற வற்றை முண்டியடித்துக்கொண்டு சென்று பார்க்காத, ஆனால் என்ன நடக்கும் என்பதை நன்கறிந்த தொண்டர் கூட்டம் கூட முன்னே சென்று தம் கண்களாற் காணவேண்டும் என்ற அறியார்வம் (Curiosity) இல்லாதவர்கள் இத்தொண்டர்கள். பிள்ளையாரை நன்கறிந்த இவர்கள் அவர் முத்தொழிலும் வல்லவர் என்பதை நன்கறிந்தவர்களாதலின் பக்கங்களில் சூழ்ந்து நின்றனரே தவிர இந் நிகழ்ச்சியைக் காணும் அறி ஆர்வம் இல்லாதவர்கள். அவர்கள் ‘அரகர’ என இறைவன் புகழ்பாடி வாழ்த்தினர். மூன்றாவது தேவர் முனிவர் கூட்டம். இவர்களும் இது திருவருளின் சிறப்பு என்றனர். நான்காவதாக உள்ள கூட்டம் மயிலையில் இல்லாமல் பல்வேறு இடங்களிலிருந்து இச் செய்தியைக் காதால் கேட்டவர்கள். அவர்களும் ‘எம்பிரான் கருணை’ என்று மட்டுமே கூறி அமைந்தனர். பிற காப்பியங்களில் இத்தகைய நிகழ்ச்சி பற்றிக் கூற வேண்டி இருந்திருப்பின் இவர்கள் அனைவரும் பிள்ளையாரைப் புகழ்ந்ததாகவே பாடல்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும்.

இவ்வாறு கூறுவதால் பிள்ளையாருடைய மதிப்பைக் குறைத்துவிட்டதாக யாரும் நினைய வேண்டியதில்லை. சேக்கிழாரின் தனிச்சிறப்பு இதுவேயாகும் என்பதை வலியுறுத்தவே இது கூறப் பெறுகிறது. தொண்டர்கள் வாழ்க்கைபற்றிக் கூறும் போது இவர்களுடைய கருவிகரணங்கள் பசுகரணங்கள் என்ற நிலைமாறிப் பதிகரணங்களாகவே ஆகிவிட்டன என இந் நாட்டார் கூறும் கருத்து முன்னரே குறிக்கப் பெற்றது. எனவே இவர்கள் செய்யும் செயல்கள் அனைத்தும் இறைவன் செயல்களாகவே கருதப் பெற்றன. இறைவன் இவர்கள் மூலமாகவே இவற்றைச் செய்கிறான் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டால் பின்னர் இச்செயல்களைச் செயற்கருஞ் செயல்கள் என்று கூறுவது சரியன்று. முத்தொழிலையும் செய்யும் பரம்பொருள் எலும்பைப் பெண்ணாக் கியது புதுமை என்று யாரேனும் கூறினால் அது பைத்தியக்காரத் தனமாகும். இச்சா மாத்திரத்தில் அனைத்தையும் ஆக்கும் பரம்பொருள் இதனைச் செய்வதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. இத் தொண்டர்கள் செய்கின்ற செயல்கள் அனைத்தும் இறைவன்

செயல் என்று கூறிவிட்டபிறகு எதையும் செயற்கருஞ் செயல் என்று சேக்கிழார் கூறாததன் நுணுக்கத்தை அறியலாம். -உலக மொழிகளில் எந்த மொழியில் தோன்றின காப்பியமாயினும் அதன் பல்வேறு உறுப்புக்களுள் இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதும் ஒரு பகுதியாகவே அமைந்திருக்கும். இதில் நம்பக் கூடியது, முடியாதது என்ற பைத்தியக்காரத்தனமான வினாவிற்கு இடமே இல்லை. மனித முயற்சிக்கு, அறிவிற்கு அப்பாற்பட்டதாய் எது நிகழ்ந்தாலும் அது இயற்கையின் இறந்தது என்று கூறப் பெற்றது. எனவே அது இல்லாத காப்பியத்தைக் காணவியலாது. ஆனால் பெரியபுராணத்தின் சிறப்பு யாதெனில் எந்தப் பெரிய அற்புதத்தையும் அன்றாட நடைமுறையில் நடப்பதுபோலக் காட்டிய சிற்பேயாகும். இத் தொண்டர்களின் உண்மையான வடிவைச் சேக்கிழாரே கண்ணப்பர் புராணத்தில்,

‘தன்பரிசும் வினை இரண்டும் சாரும் மலம்முன்றும் அற அன்பு பிழம்பாய்த் திரிவார்.....’⁵³

என்று ஈரடிகளில் சொல்லிவிடுகிறார். மேலும்

‘அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பென்றும் அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமையறியும் அறிவென்றும் அவனுடைய செயலெல்லாம் நமக்கினியவாம்....’⁵⁴

என்றும் இறைவனே கூறுவதாகக் கூறுகிறார்.

தொண்டர்கள் நிலை இதுவென்றால், அவர்கள் செயல் எல்லாம் அவன் செயல் என்றால், அதில் செயற்கருஞ் செயல் என்றும், சாதாரணச் செயல் என்றும் தரம் பிரிக்க ஒன்றும் இல்லை. எனவேதான் எந்த நிகழ்ச்சியையும் சேக்கிழார் செயற்கருஞ் செயல் என்றோ, இயற்கையின் இறந்த செயல் என்றோ பாராட்டுவதில்லை. இந்தப் பொது விதியைச் சேக்கிழாரே இரண்டொரு இடங்களில் மாற்றுகிறார். அந்தப் புறநடை இந்தச் சட்டத்தை மேலும் வலுப்படுத்துகிறதே தவிர வலு விழக்கச் செய்யவில்லை.

தொண்டர்கள் செய்த அற்புதச் செயல்கள்போக அவர்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் செய்துவந்த செயல்களே அவர்களைத் தொண்டர்களாக ஆக்குவதற்கு உதவின. வேளாளராகிய இளையான்குடிமாறர் வருகிறவர் அனைவருக்கும் சோறு போடு தலும், திருநீலகண்டர் சட்டி செய்து தருதலும், அமர்ந்தி கோவணம் நெய்து தருதலும், திருக்குறிப்புத் தொண்டர் துணி வெளுத்துத் தருதலும், குங்குலியக் கலையர் திருக்கோவிலில்

தங் துய்யம் இடுதலும் அவரவர்களுடைய வாழ்வில் மேற் கொண்ட தொழில்களாகும். இத்தொழில்களே அவர்கள் வீடு பேறடைய உதவின.

ஆனால் இத்தகைய அன்றாடத் தொழிலாகவும் இல்லாமல் செயற்கருஞ் செயல் என்று உலகத்தார் கூறும் இயற்கையின் இறந்த செயலாகவும் இல்லாமல் உள்ள ஒன்றை ஒருவர் செய்கிறார். இத்தகைய செயலை இவருக்கு முன்னும் யாரும் செய்த தில்லை; தம்மை மறந்த நிலையிலும் இவர் இதனைச் செய்து விடவில்லை. நல்ல நினைவோடிருக்கும் போதேகூடத் தம் செயல்கையின்படி நடக்கவேண்டும் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக ஒருவர் இதுவரை யாரும் கனவிலும் நினையாத செயல் ஒன்றைச் செய்கிறார். சேக்கிழாரும், ஏன்? இறைவனுங்கூட அச்செயலைப் பாராட்டி இது செயற்கருஞ் செயல் எனக் கூறுகின்றனர்.

இயற்பகையார் வரலாற்றில் இச்சுவை

முற்றத் துறந்த பட்டினத்துப் பிள்ளையும் இந்த அறுபத்து மூவரில் மூன்று பேரை எடுத்துத் தனியே பாராட்டுகிறார். வாளால் மகனை அரிந்து ஊட்டிய சிறுத் தொண்டர், மாது சொன்ன துளால் இளமை துறந்த திருநீலகண்டர், நாள் ஆறில் கண் இடந்து அப்பிய கண்ணப்பர் என்ற மூவரைப் பாராட்டும் பட்டினத்தாருங்கூட இவருடைய செயலை, நினைக்கவும் முடியாதது என விட்டு விட்டார்போலும்! அத்தகைய செயல், செய்த காலத்திலும், சேக்கிழார். பாடிய காலத்திலும், ஏன்? இன்றுங்கூட ஆராய்ச்சிக்கும், சர்ச்சைக்கும் கருத்து வேற்றுமைக்கும் இடந்தரும் செயலாகும். அதனைச் செய்தவர் இந்த உலகியல் சட்ட திட்டங்கட்குப் புறம்பானவர் என்ற கருத்தில் (உலக) இயற்பகையார் எனக் காரணப் பெயரும் பெற்றுவிட்டார்.

புகார் நகரில் வாழ்ந்த வணிகர்; அடியார்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் வேண்டும் யாவையும் இல்லை என்னாமல் கொடுக்கும் இயல்பினைக் கொள்கையாக, குறிக்கோளாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர். இந்நிலையில் தூர்த்த வேடங் கொண்டு வந்த அந்தணர்,

‘மன்னு காதல் உன் மனைவியை வேண்டி

வந்ததின்கென அந்தணர் எதிரே

சொன்ன போதிலும் முன்னையின் மகிழ்ந்து....’ 55

‘இது எனக்கு முன்பு உள்ளதேயாகும். என்னிடம் இல்லாததைக் கேட்டு அதனைத் தர இயலவில்லையே என்று வருந்துவதைவிட

இருக்கும் ஒன்றனைக் கேட்டாரே' என்று மகிழ்ந்தார். 'சுற்பின் மேம்படு காதலியாரைப் பார்த்து, 'விதி மணக்குல மடந்தை! இன்று உனை இம் மெய்த்தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன்' என்ற புடன் அவ்வம்மையார் முதலிற் கலங்கினார்; பின்னர் மனந் தெளிந்தார். 'நீர் உரைத்த ஒன்றை நான் செய்யும் அத்தனை அலால் உரிமை வேறுளதோ எனக்கு?' என்று கூறிப் புறப்படத் தயாரானார்.

வெளியே வந்த தொண்டரைப் பார்த்து, 'இவரை நான் அழைத்துக் கொண்டு போகையில் அதனை எதிர்த்துவரும் உன் சுற்றத்தாரிடமிருந்து என்னைக் காக்க வேண்டும்' என்று அந்த வேதியர் கேட்டுக் கொண்டார். போர் புரிய ஆயத்தமாக இயற்பகை வருகின்றார். அவருடைய சுற்றம், அம்மையாருடைய சுற்றம் என்ற இரண்டு பக்கத்தாரும் கூடி வளைத்துக் கொண்டனர். அந்தச் சுற்றத்தார் பேசும் பேச்சுக்கள் கூர்ந்து கவனிக்கத் தக்கனவாகும்.

.....
'இனையதொன்று யாரே செய்தார்?

இயற்பகை பித்தனானால்,
புனையிழை தன்னைக் கொண்டு

போவதாம் ஒருவன்? என்று
துனைபெரும் பழியை மீட்பான்

தொடர்வதற்கு எழுந்து தூழ்வார்' ⁵⁶

என்றும்,

'அழிதகன்! போகேல்; ஈண்டுஅவ் அருங்குலக் கொடியைவிட்டுப் பழிவிட ந்போ என்று பசுர்ந்து எதிர் நிரந்துவந்தார்' ⁵⁷

என்றும் சேக்கிழார் பாடுகிறார். சுற்றத்தார்கள், இயற்பகையின் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு செல்லும் வேதியனை நோக்கிக் கூறியவை இவை. அடுத்து இயற்பகையைப்பார்த்து அவர்கள்,

'ஏட! நீ என் செய்தாயால்? இத்திறம் இயம்புகின்றாய்;

நாடுறு பழியும் ஒன்னார் நகையையும் நாணாய்; இன்று

பாடவம் உரைப்பது உன்றன் மனைவியைப் பனவற்கு ஈந்தோ?

கூடவே மடிவதன்றிக் கொடுக்கயாம் ஒட்டோம்' ⁵⁸

என்று துளுரைக்கின்றார்கள். இதனிடையே அந்த அம்மையாரின் நிலையையும், சேக்கிழார் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். சுற்றத்

தார் எதிர்ப்பைக் கண்டு அஞ்சினவன் போல் நடிக்கும் வேதியனைப் பார்த்து, அந்த அம்மையார்,

‘இறைவனே! அஞ்சவேண்டாம் இயற்பகை வெல்லும்’⁵⁹

என்று தைரியம் ஊட்டுகிறார்.

‘சமுதாயத்தில் வாழும் தனிப்பட்ட மனிதன் ஒருவன் தனக்குச் சரி என்றுபட்டதைச் செய்ய உரிமை உண்டா?’ என்ற வினாவிற்கு விடைதருவது கடினம். அந்தத் தனிப்பட்டவன், தான் வாழும் சமுதாயத்தின் சட்ட திட்டங்கட்கு உட்பட்டே அவன் வாழ வேண்டியுள்ளது. எத்துணையோ சமுதாயங்களில் வந்த விருந்தினனுக்குத் தன் மனைவியை அந்த ஒரு நாளைக்குத் தருவது உபசரிப்பு முறை என்ற மரபு இன்றளவும் உள்ளது. பல கணவரை ஏற்கும் (Polyandry) மரபும் பல சமுதாயங்களில் உள்ளது. விவாகரத்து என்ற பெயரில் ஒரு வினாடியில் மனைவியை உதறிவிடும் சமுதாய மரபுகள் இன்று உண்டு. எனவே இயற்பகை வரலாற்றை நோக்குகையில் இந்தத் தமிழ்ச் சமுதாய அடிப்படை மரபுகளை வைத்துத்தான் காண்டல் வேண்டும். இயற்பகை மனைவியை ‘விதி மணக்குல மடந்தை!’ என்று விளிப்பதால் இந்தச் சமுதாய மரபும் அறிவிக்கப்படுகிறது. அப்படியானால் தனி மனிதனுக்கு என்றேனும் சமுதாய மரபி லிருந்து மீறி வாழ, தன் விருப்பம்போல் செயல்களைச் செய்ய உரிமை உண்டா? என்பதுதான் வாதம். சாதாரண மனிதர்களைப் பொறுத்தமட்டில் உரிமை இல்லை என்பதே விடை. என்றாலும் இந்தப் பொது நியதியை மீறி ஒருவர்புறநடையாக வாழத் தொடங்கினால் இதன் முடிவுஎன்ன?

அந்த தனிமனிதன் மரபை மீறிச் செய்யும் செயல்களால் நேரிடையாகப் பாதிக்கப்படுபவர் யாரோ அவருடைய மனக் கருத்தை மட்டுமே கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். இயற்பகையின் இந்தச் செயலால் நேரிடையாகப் பாதிக்கப்படுபவர் அவர் மனைவியார் ஒருவரேயாம். ஆனால் அவர் அதை ஏற்றுக் கொண்டார். எந்த வினாடி, கணவன் ‘தந்தேன்’ என்று கூறினாரோ, அந்த வினாடியே தம் கணவனை வேற்றாளாகக் கருதிவிட்டார் என்பதைச் சேக்கிழார் நுண்மையாகவும் குறிப்பா கவும் வைத்துக் காட்டுகிறார்.

அஞ்சுவதுபோல் நடித்தவருக்கு ஆறுதல் சொல்லும் முறையில் இறைவனே! அஞ்சவேண்டா’ என்று மட்டுங் கூறாமல் ‘இயற்பகை வெல்லும்’ என்று கூறியதையும் கவனிக்கவேண்டும்.

இந்நாட்டு மரபுப்படிக்கணவன் பெயரை எந்த மனைவியுங் கூறமாட்டான். அப்படி இருந்தும் இந்த அம்மையார் 'இயற்பகை வெல்லும்' என்று கூறுவது இயற்பகையாரை மூன்றாம் மனித ராகவே மதிக்கத் தொடங்கிவிட்டார் என்பதை அறிவிக்கும்.

சமுதாயமும் சுற்றமும் இந்தச் செயலால் நேரிடையாகப் பாதிக்கப்படாவிடினும் 'நாடுறு பழிக்கும், ஒன்னார் நகைப்புக் கும்' மட்டுமே அஞ்சுகின்றனர். இவை இரண்டு பற்றியும் கவலைப்படாமையால்தான் இயற்பகையார் என்ற பெயர் அவருக்கு வந்தது. எனவே இந்த நிலையில் இத்தொண்டர் விருப்பத்துடன், முழு அறிவுடன் (Full Sense) இதனைச் செய்தாரா? இன்றேல் தம் குறிக்கோளுக்கு இழுக்கு வந்துவிடும் என்று செய்தாரா? என்ற வினாவை எழுப்பினால் இங்குக் குறிக்கோள் பிரச்சனை இல்லை. விரும்பி, முழு அறிவுடன்தான் இதனைச் செய்தார் என்பதைச் சேக்கிழார்,

'விதி மணக்குல மடந்தை! இன்றுனை இம்
மெய்த்தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன்' ⁶⁰

என்ற அடியில் பயன்படுத்தும் நான் என்ற சொல்லினால் குறிப்பிடுகிறார். தன் செயலின் விளைவை அறிந்தே இதனைச் செய்தமையால்தான்,

'செயற்கும் செய்கை செய்த தீரனே! ஓலம்' ⁶¹

என்று இறைவனே இவர் செயலை வருணிக்கிறார் அற்புதம் அல்லது மருட்கை என்னும் சுவையை இந்த ஒரு புராணத்தில் தான் சேக்கிழார் மனம்விட்டுக் காட்டுகிறார்.

அச்சம் என்னும் கவை

அடுத்துள்ளது அச்சம் என்னும் சுவையாகும். அடியார்கள் வாழ்வில் முதலாவது களையப்பட வேண்டியது அச்சம் என்பதாகும். ஒரு மாபெரும் மன்னன் தண்டனை அளிக்க அழைக்கின்றான் என்று வந்தவர் கூறியதைக் கேட்ட நாவரசர்,

நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்'

என்று பாடுவதாகக் கூறிய சேக்கிழார், வந்தவர்கட்கு அரசு தண்டனை வந்துவிடக் கூடாதே என்னும் இரக்க உணர்வால் அவர்கள் உடன் செல்கின்றார். அப்படியானால் எந்தத் தொண்டரும் எதைக் கண்டும் அஞ்சும் இயல்பு இல்லையாதலின்

காப்பியப் புலவருக்கு ஒரு இக்கட்டான நிலை தோன்றிவிடுகிறது. காப்பியப் பாத்திரங்கள் எதுவும் இச்சுவையை ஏற்கவில்லை என்றமையின் துணைப் பாத்திரங்களின் மேல் ஓரளவு இச்சுவையை ஏற்றிப் பாடுகின்றார்.

காரைக்கால் அம்மையின் கணவனின் அச்சம்

காரைக்காலம்மையின் கணவன் சாதாரண உலகியல் நிறைந்த வணிகன். எனவே அவனைப் பொறுத்தமட்டில் வாணிபம், இலாபம் என்ற முறையில் சிந்தனை சென்றதே தவிர, மென்மையான மனித உணர்வுகள் அவனிடம் வேலை செய்யவில்லை. இவனைப்பற்றிக் கூறவந்த சேக்கிழார் மயில் போன்றவராகிய அம்மையாரைக் காளை போன்றவனாய் இவனுக்கு மணம் முடித்தார்கள் என்று கூறுவதுடன் அன்றாடம்,

‘உற்ற பெரும் பகலின் கண் ஒங்கியபேர் இல் எய்தி
பொற்புற முன் நீராடிப் புகுந்தடிகில் புரிந்து அயில்’⁶²

தொடங்கினான் என்று கூறுகிறார். அதாவது அன்றாடம் மதியத்தில் கடையைவிட்டு வந்துதான் குளிப்பான் என்கிறார். மதியத்தில் குளித்தல் தமிழ் நாட்டில் புதுமையானது.

ஒரு நாள் இரண்டு மாம்பழங்களை வீட்டிற்குள்புரிய அவன் உண்ணும் பொழுது, அக் கனிகளுள் ஒன்று,

‘தனை நுகர்ந்த இனிய சுவை ஆராமைத் தார்வனிகள்
இனையதொரு பழம் இன்னும் உளததனை இடுக’⁶³

எனக் கேட்கிறான். இரண்டு சுவை உடைய பழங்கள் வந்து நற்காலம்; மனைவியும் ஒன்றை உண்ணட்டும் என்று நினையாமல் ‘அதனையும் இடுக’ எனக் கேட்கின்ற இந்தக் கணவன் சாதாரண மனிதரினும் ஒருபடி தாழ்ந்து போகிறான். இறைவனருளால் பழம் பெற்று அதனை மனைவியார் தருகிறார். ஏனைய உணர்வுகளுள் குறையுடையவனாயினும் சுவையுணர்வில் விஞ்சியவன் என்பதை அவன் வெளிப்படுத்துகிறான்.

‘முன்தருமாங் கனியன்று முவுலகில் பெற்றகு அரிதால்
பெற்றது வேறு எங்கு?’⁶⁴

என்று பெய்வளையார்தமைக் கேட்டான். இறைவன் திருவருளை வெளியிற் கூறக்கூடாது என்றமையின் நடந்ததைக் கூறலாமா வேண்டாமா என்ற மனப் போராட்டத்துக்கு ஒரு முடிவு செய்வதற்குள் அக்கணவன்,

‘எய்தவருங் கனியளித்தார் யார்?’ ⁶⁵

என்ற இக்கட்டான வினாவை எழுப்பி விட்டான். ‘பழம் எங்கே கிடைத்தது’ என்ற வினாவுக்கும் யார் இதனைக் கொடுத்தார் கள் என்ற வினாவுக்கும் உள்ள வேற்றுமையைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அம்மையார் நடந்ததைக் கூறினார்; ஆனால் அந்த வணிகன் அதனை நம்பவில்லை. எனவே,

‘.....மற்று இதுதான்

தேகடைய சடைப்பெருமான் திருவருளேல் இன்னமும் ஓர்
ஆசில்கனி அவன் அருளால்

அழைத்தளிப்பாய் என மொழிந்தான்’ ⁶⁶

கனி வந்தது; அம்மையார் அவன் கையில் அக் கனியை இட்டார்.

‘வணிகனும் தன்கைப்புக்க மாங்கனி பின்னைக் காணான்
தணிவரும்பயம் மேற்கொள்ள உள்ளமும் தடுமாறு எய்தி
அணிகுழல் அவரை வேறோர் அணங்கெனக் கருதி நீங்கும்
துணிவு கொண்டு எவர்க்கும் சொல்லான் தொடர்பின்றி

ஒழுகுநாளில்’ ⁶⁷

என்பது கவிஞர் கூற்று. இந்தக் கனிக்கு அவன் உரிமையுடையவன் அல்லன். சோதனை செய்வதற்காகவே கேட்டான். கனி வந்தது; அம்மையார் சோதனையில் வென்றுவிட்டார். கணவனை அச்சம் பற்றிக்கொண்டது. இறையருளின் ஆழத்தையும் அதனை முழுவதும் பெற்ற மனைவியாரையும் அறிந்து கொள்ளும் நல்லூழ் இல்லாதவனுக்கு இந்தச் சாதாரணச் செயல் எல்லையற்ற அச்சத்தைத் தந்துவிட்டது. ‘அணங்கு’ என்பதும் அச்சச் சுவையைத் தரும் என்று தொல்காப்பியனார் கூறியபடியே மனைவியை அணங்கு என்று கருதிவிட்டான். இதனை விரிவாகவே கவிஞர் கூறிவிடுகிறார். திருவருளை அறிய முடியாதவர்கட்கு மட்டுமே அச்சம் தோன்றும் என்ற கருத்தையும் காப்பியக் கலைஞர் இங்குப் பெய்துவிட்டார்.

தவறு நிகழ்ந்த உடன் புகழ்ச்சோழன் கொண்ட அச்சம்

புகழ்ச்சோழர் என்ற தொண்டருக்கும் அச்சம் தோன்றுகிறது. சிவனடியார்களைச் சிவன் எனவே கருதிப் போற்றி வழிபடும் அவரிடம் போரில் வென்ற தலைகளைக் கொண்டு வருபவர்கள் பல தலைகளையும் காட்டினார்களாம். அத்தலைகளுள் ஒன்றில் புன்சடை கொண்ட சிவனடியார் தலையும் இருந்தது.

‘கண்டபொழுதே நடுங்கிமனம் கலங்கிக் கைதொழுது
கொண்ட பெரும் பயத்துடனும் குறித்தெதிர் சென்று

அது கொணர்ந்த
திண்டிறலோன் கைத்தலையில் சடை தெரியப் பார்த்தருளி
புண்டரிகத் திருக்கண்ணீர் பொழிந்திழிய....’⁶⁸

நின்ற மன்னன்,

‘திரை சரித்த கடலுலகில் திருநீற்றின் நெறி புரந்தியான்
அரசளித்தபடி சால அழகிது’.....⁶⁹

எனக் கதறி,

‘சீர் தாங்கும் இவர் வேணிச் சிரந்தாங்கி வரக்கண்டும்
பார் தாங்க இருந்தேனோ? பழி தாங்குவேன்’⁷⁰

என்று வருந்தினான்.

வணிகனின் அச்சமும் இந்தச் சோழரின் அச்சமும் ஒப்பு
நோக்கத்தக்கன. வணிகனின் அச்சம், அறியாமையால் தெய்வ
மகளை அணங்கென நினைத்தமையால் பிறந்த அச்சம். சோழ
மன்னரின் அச்சம் தன்மேலேயே ஆகும். அச்சச் சுவைபற்றிக்
கூற வந்த ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்,

‘அணங்கே, விலங்கே, கள்வர், தம் இறைபென
பிணங்கல் சாலா அச்சம் நான்கே’⁷¹

என்று கூறிப் போனார். இந் நூற்பாவில் வரும் பிணங்கல் சாலா
என்ற சொல்லுக்கு ‘தன் கட்டோன்றல், பிறன் கட்டோன்றல்
என்றும் தடுமாற்றம் இன்றிப் பிறிது பொருள் பற்றியே
வருமென்பது’ என்றும் உரை வகுத்து உள்ளார் பேராசிரியர்.
அப்படியானால் ஒருவன் தானே தவறு செய்து விட்டதாகவோ,
தவறு செய்துவிடக்கூடும் என்றோ அஞ்சும் அச்சத்திற்கு இங்கு
இடம் இல்லாமல் போய் விடுகிறது.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்,

‘யானோ அரசன்? யானே கள்வன்’⁷²

என்று பேசும் சொற்கள் தன்கட்டோன்றிய அச்சம் தானே! எனவே
சோழ மன்னன் ‘திருநீற்றின் நெறி புரந்து யான் அரசளித்தபடி
சால அழகிது’ என்று வருந்தும் பொழுது தன் கடமை தவறி
விட்டதால் தோன்றிய அச்சமே இங்குப் பேசப்படுகிறது.

அறியாமையால் வரும் அச்சத்தைவிட அறிவின் முதிர்ச்சியினால் வரும் இந்த அச்சம் மிகவும் வலுவானது. அறியாமையால் வந்த அச்சம், அச்சந் தரும் பொருளிடமிருந்து ஓடிவிட வேண்டும் என்ற முடிவுக்குத் தூண்டுகிறது. அறிவின் ஆராய்ச்சியில் பிறந்த இந்த அச்சம் அக்குறையை நீக்க வழி தேடுகிறது. அது நீக்கப்பட முடியாத பொழுது தனக்குத் தானே தண்டனை வழங்கிக் கொள்கிறது. தனக்குத் துன்பம் வருமோ என்ற அச்சம் தாழ்வானது. பிற உயிர்கட்குத் தன்னால் துன்பம் நேர்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சும் அச்சம் மிகமிக மேலானது. தொல்காப்பியனார் நாடக வழக்கு, உலக வழக்கு என்பவற்றின் அடிப்படையில் மெய்ப்பாட்டியல் கூறினமையின் உரையாசிரியர் இந்த இரண்டாவது அச்சத்தைச் சிந்தித்துக் குறிப்பிடவில்லை.

பெருமிதம் என்ற சுவை

அடுத்துள்ள சுவை பெருமிதம் என்பதாகும். வீரம் என்றும் இதனைக் கூறுவர். கல்வி, தறுகண், இசை, கொடை என்பவை காரணமாக இச்சுவை பிறக்கும் என்பர் இலக்கண நூலார். தறுகண்மை காரணமாகப் பிறக்கும் பெருமிதம் உடல் வன்மை, மன உறுதி, போர்ப் பயிற்சி என்பவை காரணமாகத் தோன்றுமேனும் பிற கல்வி, இசை, கொடை என்பவைபற்றிப் பிறக்கும். வீரத்தில் உடல் வன்மைபற்றிப் பேச்சுக்கு இடம் இல்லை. நம் முன்னோர் உடல் வன்மைபற்றிப் பிறக்கும் பெருமிதம் அல்லது வீரம் என்பதை ஏற்றுக் கொண்டனர் என்பது உண்மைதான். ஆனால் வீரம் அதனுடன் நின்று விடுவதில்லை. கல்வி மிகுதியாலும், இசை, கொடை என்பவற்றின் மிகுதியாலும் பெருமிதம் தோன்றலாம் எனக் கொண்டனர்.

பிற்காலத்தில் பெருமிதம் தோன்றுவதற்குரிய நிலைக்களங்கள் இன்னும் விரிந்தன!

‘வேண்டாமை அன்ன விழுச் செல்வம் ஈண்டில்லை
யாண்டும் அஃதொப்பது இல்’⁷³

என்ற குறட்பாவில் வேண்டாமையை மிகப் பெரிய போற்றத்தக்க செல்வம் என்று வள்ளுவர் குறித்ததையும் உளங் கொள்ள வேண்டும். எனவே வீரம் என்ற சுவை மேலே கூறிய நான்காலும் பிறப்பது போல, வேண்டாமை என்ற பண்பினாலும் பிறக்கும். புலனடக்கம், இறைபக்தி, துறவுள்ளம் என்பவற்றினாலும் பிறக்கும் எனக் கண்டனர்.

‘இறுமாந்து இருப்பன் கொலோ
ஈசன் பல்கணத்து எண்ணப்பட்டு’⁷⁴

என்று வாக்கின் வேந்தர் கூறும் பொழுது இறைவனுடைய அணுக்கத் தொண்டர் தாம் என்ற நிலை வரும் பொழுது அங்கேயும் பெருமிதம் தோன்றும் என அறிய முடிகிறது.

எறிபத்தர், ஏனாதி முதலியோர்

புகழ்ச்சோழர் பட்டத்து யானை, சிவகாமியாண்டார் மலர் களைச் சிந்த விட்டது என்பதற்காக, தாம் ஒருவர் என்பதையும் யானையும் பாகர்களும் பலர் என்பதையும் கருதாமல் முன்னேறிச் செல்கிறார் எறிபத்தர்.

‘கண்டவர் இது முன்பு அண்ணல் உரித்த அக்களிறே போலும்
அண்டரும் மண்ணுளோரும் தடுக்கினும் அடர்த்துச் சிந்தத்
துண்டித்துக் கொல்வேன்’⁷⁵

என்று கூறிக் கொண்டே யானையின் துதிக்கையை வெட்டி வீழ்த்தினார் எறிபத்தர். இதனுடன் அமையாமல்,

‘வெய்யகோல் பாகர் மூவர், மிசைக்கொண்டார் இருவராக
ஐவரைக் கொன்று நின்றார்’.....⁷⁶

என்று சேக்கிழார் கூறுகையில் எறிபத்தரின் வீரம் எங்கே இருந்து பிறந்தது என்பதையும் குறிப்பாகப் பெற வைக்கின்றார். எறிபத்தர் போர் செய்தலை முறையாகப் பயின்ற போர் வீரர் அல்லர். அப்படி இருக்கப் போர் புரிவதில் பயிற்சியுடைய பட்டத்து யானையை எவ்வாறு கொல்ல முடிந்தது? இவர் கொண்ட தைரியம் பைத்தியக்காரத்தனத்தால் பிறந்ததா? இன்றேல் அடிப்படை ஏதேனும் உண்டா? என்ற வினாவிற்குக் குறிப்பாக விடை தருகிறார் கவிஞர். இவர் சிவ பக்தர். தீங்கு செய்த யானையைக் கண்டவுடன் முன்னர் ஒரு காலத்தில் சிவ பெருமான் உரித்த யானையின் வரலாறு நினைவுக்கு வருகிறது. அன்று இறைவனுக்கும், இன்று இறைவனடியாருக்கும் தீங்கு செய்ய முற்பட்ட களிறு என்று நினைத்தவுடன் எறிபத்தர் உள்ளத்தில் ஒருவகை வீரம் பிறக்கிறது. ‘யாதொன்று நினைக்கத்தான் அதுவாதல்’ என்ற கொள்கையின்படி இறைவன் உரித்த செயலை நினைத்தவுடன் இறைவனின் வன்மையில் ஒரு பகுதி இவருக்கும் வந்து விடுகிறது. அதன் பயனாகவே யானை, பாகர் அனைவரையும் வீழ்த்தி நிற்கும் பெருமிதம் பிறக்கின்றது.

ஏனாதிநாதர் போர் வீரர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் பள்ளி நடத்தி வந்தவர்; ஆனால் தலைசிறந்த சிவனடியார். இவருக்குப் போட்டியாக அதிதூரன் என்பவனும் ஒரு பள்ளி நடத்தி வந்தான். இரு பள்ளிப் பயிற்சியாளரும் தம்முள் பொருதனர். ஏனாதியார் கை வலுத்திருந்தது. அதிதூரன் போரினால் இவரை வெல்லல் அரிது எனக் கண்டு, இவர் சிவபக்தர் ஆதலால் அதனையே துணையாகக் கொண்டு இவரைக் கொல்ல முடிவு செய்தான். ஒற்றைக்கு ஒற்றையாக நின்று புரியும் போரை ஏற்பதாகக் கூறி அவரையும் ஏற்கச் செய்தான். போர் நடைபெறும் வேளையில் தன்கையில் உள்ள கேடயத்தால் அதுவரை மறைந்திருந்த தன் நெற்றியைக் காட்டினான். ஏனாதியார் தம் எதிரே நின்று போர் புரியும் தாயத்தானும் பகைவனுமாகிய அதிதூரனை மறந்து அவனைச் சிவனடியாராகவே கண்டார். சிவனடியார் யாராக இருப்பினும் அதுபற்றிக் கவலைப்படாமல் அவர்கள் வேண்டியதைத் தருவதுதானே பக்தர்கள் குறிக்கோள். எனவே போர் புரியாமல் அதே நேரத்தில் புரிவது போன்ற பாவனையுடன் அப்படியே நின்று விட்டார். பாவனை ஏன் எனில் நிராயுத பாணியைக் கொன்ற குற்றம் அவனுக்கு எய்திவிடக் கூடாதே என்பதற்காக அவ்வாறு பாவனையுடன் நின்றார்; அதிதூரன் ஏனாதியைக் கொன்று விட்டான்.

கொள்கைக்காக உயிர் விடுவது சரியா?

இப்பொழுது ஏனாதியாரின் செயலை வைத்து அவரைப் போரில் வென்றவர் என்று கூறுவதா? அன்றேல் தோற்று உயிரை விட்டவர் என்று கூறுவதா? பகைவன் என்று அறிந்திருந்தும் சிவ வேடம் அணிந்தமைக்காகத் தம் உயிரைத் தியாகம் செய்பவரை வீரர் என்று கூறாமல் வேறு என்ன கூற முடியும்? எதிரே உள்ளவன் யார் என்று அறிந்துள்ளமையின் இவருடைய கொள்கையை மாற்றிக் கொண்டிருப்பின் பெரிய புராணத்தில் இடம் பெற முடியாது. எதிரில் உள்ளவர்கள், எதிரில் நடப்பவை, எதிரில் உள்ளவர்கள் செய்கின்ற செயல்கள் என்பவற்றிற்கேற்பச் செயல்படும் இயல்பு மனிதர்கட்கு இயல்பாக அமைந்துள்ள ஒன்றாகும். சராசரி மனிதர்கள் அனைவரும் அதனைத்தான் செய்வர். இதுபற்றிக் கவலைப்படாமல் தம் கொள்கை, தம் குறிக்கோள், தம் மனத்திற்பட்ட முடிவு என்பவற்றிற்கேற்பச் செயல்படுபவர்கள் தொண்டர்கள், பக்தர்கள், அடியவர்கள். எனவேதான் ஏனாதிநாதனாரின் மன நிலை நம்போன்றவர் கணிப்பில் அகப்படாது என்பதைச் சேக்கிழார்,

‘கைவாளுடன் பலகை நீக்கக் கருதியது
செய்யார் நிராயுதரைக் கொன்றார் எனுந்தீமை
எய்தாமை வேண்டும் அவர்க்கு’ என்று இரும்பலகை
நெய்வாளுடன் அடர்த்து நேர்வார்போல் நேர்நின்றார்’

‘அந்நின்ற தொண்டர் திருவுள்ளம் ஆர் அறிவார்?
முன்னின்ற பாதகனும் தன் கருத்தே முற்றுவித்தான்’⁷⁷

என்று பாடிச் செல்கிறார். கொள்கைக்காகத் தம் உயிரையே வழங்குதலின் இதுவும் கொடைபற்றி வந்த பெருமிதம் என்றே கொள்ளப்படும்.

விளக்கம்

மெய்ப்பொருளாளரைப் பொறுத்தமட்டிலும்கூட இதே நிலைதான். வந்தவன் முனிவர் வேடம் தாங்கியிருப்பினும் அவனுடைய முகத்தைக் கொண்டே இவன் தீயவன் என்பதை உள்வாயில் காவலனான தத்தன் என்பவன் கண்டு கொண்டான் என்கிறார் கவிஞர். வாயிற்காவலன்கூடத் தீயவன் என்று அறிந்துகொள்ளக்கூடிய ஒருவனை மெய்ப்பொருள் மன்னன் அறிந்து கொள்ளவில்லை என்று கூறுவது சரியன்று. என்றால் வந்தவன் யார் என்று அறிந்திருந்தும் மெய்ப்பொருள் வந்தவனைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல் அவனுடைய வேடத்துக்கு மதிப்புக் கொடுத்தார்; அந்த வேடத்தை உடையவன் விரும்பியமையின் தம் உயிரையும் தியாகம் செய்கிறார் என்றுதான் கொள்ளவேண்டும். இல்லாவிடில் துறவி வேடத்துடன் வந்தவனைக் கொல்ல முன் வந்த தத்தனை,

‘நிறைத்த செங்குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையால்
தறைப்படும் அளவில் தத்தா! நமர்! எனத் தடுத்து வீழ்ந்தார்’⁷⁸

என்று சேக்கிழார் பாடுவது பொருளற்றதாகிவிடும் இம்மாதிரி ஸ்ரீலாறுகளைக் காண்கின்றவர்கள் உலகியல் முறையில் பேசப்படும் வெற்றி தோல்வி என்பவற்றிற்கும் புதிய பொருள் காண வேண்டியுள்ளது. போரில் அல்லது சாதா நேரத்தில்கூட கொல்லப்பட்டவர் தோற்றதாகவும், கொன்றவர் வென்றதாகவும் கொள்வது மரபு. அது தவறு எனக் காட்டவே இவ்வரலாறுகள் பேசப்படுகின்றன. ‘சாதலும் புதுவது அன்றே’⁷⁹ என்ற புறநானூற்றுத் தொடர்ப்படி இவர்கள் சாவை என்றுமே பெரிதாகக் கருதியதில்லை. சங்கிலித் தொடர் போன்ற பிறப்பு இறப்புக்களில் இப்பொழுது எடுத்துள்ள உடம்பு ஒரு கணுவாகும். எனவே இந்த உடம்பு வீழ்ந்து விடுவது சங்கிலியில் ஒரு கணு

போவதேயாகும். ஆதலின் சாவை வைத்து வெற்றி தோல்வியை இவர்கள் கணக்கிடவில்லை. தாம் கொண்ட கொள்கையை விடாமல் இருக்க உயிரைத் தந்தாலும் அது வெற்றி என்றே பேசப் பட்டது.

ஆறு அறிவு படைத்து எதனையும் ஆராயும் ஆற்றலுடைய மனிதன், ஒருவனை இன்னார் என்று அறிந்திருந்தும் அவன் அணிந்திருக்கின்ற வேடத்திற்காகத் தன் உயிரையும் தியாகம் செய்வது அறிவிற்குப் பொருந்துமா? என்ற வினா எழலாம். இந்த வினாவிற்கு நேரிடையாக விடை கூறமுடியாது. எனினும் உலகம் தோன்றிய நாள் தொட்டே இப்படிச் சிலர் இருந்துள்ளனர் என்பதை உலக வரலாறு நமக்கு அறிவிக்கின்றது. 1 மீட்டர் அகலமும் 1½ மீட்டர் நீளமும் பல நிறங்களுமுடைய துணியை யாரும் பெரிதாக மதித்துச் சட்டை செய்ய மாட்டார்கள். ஆனால் அதே துணியை ஒரு கம்பியில் கட்டித் தூக்கி நிறுத்தி விட்டால் அது அந்த நாட்டுக் கொடி என்ற பெயரைப் பெற்று விடுகிறது. அந்தச் சிறு துணியைக் காப்பதற்கு நூற்றுக் கணக்கானவர்கள் உயிரை விடுவர். திருப்பூர்க் குமரன் இன்றும் புகழப்படுவது இந்தச் சிறு துணியைக் கீழே விழாமல் காப்பாற்றிய தற்காகவே யாகும் என்பதை மறந்து விடலாகாது. இதன் காரணம் யாது? அந்த நாட்டின் மானம், சிறப்பு, பெருமை என்பவற்றின் அடையாளமாக அக்கொடி மதிக்கப்படுகிறது. எனவே அதைக் காக்கச் செய்யப்படும் எத்தகைய தியாகமும் நியாயமானதாகப்படுகிறது. பல பகைவர் மத்தியில் தனி ஒருவன் இக்கொடியைப் 'பாதுகாக்கப் போராடுகிறான். பகைவர் பலருக்கும் அது சிறு துணிதான். ஆனால் அதனைக் காக்கப் போராடும் ஒருவனுக்கு அது நாட்டு மானம் காக்கும் கொடி. அது போல சிவத் தொண்டர்கட்குச் சிவவேடம் என்பது உடம்பின் மேல் அணியப்பட்டுள்ள வேடமன்று. அவ்வேடம் சிவபெருமானாகவே மதிக்கப்படுகிறது. பிற்காலத்தில் எழுந்த சிவஞான போதம் இந்த நுணுக்கத்தை நன்கு அறிந்திருந்தமை யால்தான்,

‘மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்

ஆலயந்தானும் அரன் எனத் தொழுமே’⁸⁰

என்று கூறிற்று.

எனவே அவ்வேடத்தின் எதிரே அதற்குத் தாழ்வு வாராமல் தம் உயிரைத் திரணமாக மதித்து வழங்குகின்றனர். இவ்வாறு வழங்குபவர்களை, ஆகப் பெரிய தியாகத்தைச் செய்பவர்களை வீரர் என்று கூறுவதில் தடை என்ன இருக்க முடியும்?

இதற்கு அடுத்தபடியாக உள்ள வீரர்கள் எறிபத்தரைப் போலவோ ஏனாதியைப் போலவோ உலகமுறைப் போரில் ஈடுபட்டவர் அல்லர். ஆனால் இவர்களும் ஒருவகைப் போரில் ஈடுபட்டவர்களே யாவர். ஏனையோர் புறத்தே உள்ளவர்களிடம் போரிட்டனர். இவர்கள் அகத்தே உள்ள பகைவர்களிடம் போரிடுகின்றனர். புறப்பகையைவிட இந்த அகப்பகை வலிமையானது; கொடியதும் கூட. வஞ்சகமாக ஏமாற்றி வெற்றி கொள்ளக்கூடிய பகையாகும் இது. எனவே இவற்றுடன் போர் தொடுத்து வெற்றி பெறுபவர்களை வீரர்கள் என்று பெரிய புராணம் பேசுகிறது. ஐம்புலன்கள் என்று பேசப்பெறும் இப் பகைவர்களை வெல்வது அவ்வளவு எளிதன்று. திருஞானசம்பந்தர் ஜீவன் முக்தராக இருந்தம்கூட இவற்றின் கொடுமையைப் பாடுகிறார்.

‘வஞ்சம் உண்டென்று அஞ்சுகின்றேன் வலிவலமேயவனே!’
 ‘ஆயமாய காயந்தன்னுள் ஐவர் நின்று ஒன்ற லொட்டார்
 மாயமே என்று அஞ்சுகின்றேன் வலிவலம் மேயவனே!’
 ‘ஆதிநாளும் உன்னையேத்தும் என்னை வினை அவலம்
 வாதியாமே வந்து நல்காய்.....’⁸¹

என்று இளங் குழந்தையாகிய பிள்ளையார் இவ்வாறு பாடுவது போலவே, மற்றோர் இளங் குழந்தையாகிய நம்மாழ்வாரும் இதே கருத்தைப் பாடுகின்றார்.

‘வேதியா நிற்கும் ஐவரால்
 வினையேனை மோதுவித்து உன்திருவடி
 சாதியா வகைநீ தடுத்து என்பெறுதி?’

‘விண்ணுளார் பெரு மாற்கு அடிமை செய் வாரையும்
 செறும் ஐம்புலன் இவை
 மண்ணுள் என்னைப் பெற்றால் என் செய்யா?
 மற்று நீயும்விட்டால்.....’⁸²

எனவேதான் இப் பொறிபுலன்களை வென்றவர்களை வீரர்கள் என்று பாராட்டும் மரபு இந்நாட்டில் தோன்றிற்று. புலவர்களுடக்கமே மிகப்பெரிய சாத்தனையாயினும் அதை மட்டும் செய்தவர்களை ஓரளவுக்குப் பாராட்டினாலும் முழுவதுமாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதற்கும் மேம்பட்ட படியாக உள்ளத் துறவை போற்றினர். அதற்கும் அடுத்தபடியாக அகங்கார மமகாரங்களைச் செற்றவர்களைப் போற்றினர். இவை அனைத்தையும் பெற்றாலும் காட்டுக்கு ஓடிக் கனசடை வளர்த்

துத் தங்கள் முன்னேற்றத்தை மட்டும் கருதியவர்களை ஒருபடி தாழ்வாகவே கருதினர் இத்தமிழர். இத்தனையும் பெற்றாலும் தாம் தோன்றிய சமுதாயத்தில் தங்கியிருந்து, தம்மைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கித் தம் சோதனைகளைத் தொடர்ந்து செய்து சம திருஷ்டி உடையவர்களாக வளர்வதற்கு உதவிபுரிந்த சமுதாயத்தை மறவாமல் தொண்டு செய்தவர்களையே தலையாய வீரர்கள் என்று இந்நாட்டார் போற்றினர். இவ் வீரர்கள் வாழ்வில் தன்னலம் என்பதோ, தான் என்ற முனைப்போ. பொறிபுலன்கள் ஆட்சிக்குட்பட்டு வாழ்வதோ எதுவும் கடுகளவும் இல்லை. இவை அனைத்தும் ஒழிந்தமையின் ஆசை என்ற,

தவாஅப் 'பிறப்பினும் வித்து' ⁸³

இவர்களிடம் வளர வழியேயில்லை. பற்றை அறவே எறிந்தவர்களாகலின் இவர்கள் செயல்கள் அனைத்தும் பிறர் பொருட்டாகவே செய்யப்படுவனவாயின. பல சமயங்களில் அச் செயல்கள் கடுமையுடையனவாக இருப்பினும், (எறிபத்தர், சண்டேசர், மூர்க்கர், சக்தி போன்றவர்கள் செயல்கள் இவ் வகைக்கு உதாரணம்) அவற்றின் அடியில் தன்னலமோ வெறுப்போ காழ்ப்புணர்ச்சியோ சிறிதும் இல்லை. ஆதலின் இது தலைசிறந்த வீரமாகக் கருதப் பெற்றது.

இதன் எதிராகப் பிறர் செய்யும் கொடுமைகளைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவற்றின் எதிராக முணுமுணுத்தல்கூடச் செய்யாமல் (நாவரசர் வாழ்க்கை இதற்கு உதாரணம்) இருப்பது மற்றோர் வகை வீரமாகும்.

மூன்றாவது வகையான ஒரு வீரமும் பெரியபுராணத்துள் இடம் பெறுகிறது.

தாம் கொண்ட கொள்கையை விடாது பற்றி நிற்பதும் அதனை விட்டுவிடுமாறு இறைவனே கூறினாலும் 'விடமாட்டேன்' என்று கூறிவிடுவதும் இம் மூன்றாவது வகைப் பெருமதித் அல்லது வீரமாகும். சிவகோசரியார் ஆகம் விதிப்படிப் பூசை செய்பவர். அவருக்குத் தெரியாமல் திண்ணனார் அன்பே வடிவமாக நின்று ஆகமம் விலக்கிய அத்தனையுங் கொண்டு பூசை செய்கிறார். இந்நிலையில் இறைவன் சிவகோசரியார் கனவில் வந்து 'மற்றவன் வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பு' என்று கூறிய துடன் அமையாது,

‘வெய்யகனல் பதங்கொள்ள வெந்துளதோ எனும் அன்பால்
நையும் மனத்து இனிமையினில் நையமிக மென்றிடலால்
செய்யும்மறை வேள்வியோர் முன்புதரும் திருந்தவியில்
எய்யும் வரிச் சிலையவன் தான் இட்ட ஊன் எனக்கினிய...’⁸⁴

என்றும் கூறிவிட்டு,

‘உனக்கு அவன்தன் செயல்காட்ட நானைநீ ஒளித்திருந்தால்
எனக்கு அவன்தன் பரிவிருக்கும் பரிசெல்லாம் காண்கின்றாய்’⁸⁵

என்று கட்டளையிட்டுப் போயினார். இவருடைய ஆகம
விதிப்படி நடைபெறும் வழிபாட்டை ஏற்றுக் கொள்ளுகின்ற
அந்தப் பரம்பொருளே வந்து இவ்வாறு கூறிவிட்டுப் போனபின்
சிவகோசரியார் இதுபற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை
என்றுதான் நாம் நினைப்போம். ஆனால் விதிமார்க்கத்தில்
ஒழுகும் சிவகோசரியார் இறைவனே கூறினாலும் அதனை
ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. எனவே மறுநாள்
முன்னதாக வந்து பூசை முடித்து ஒளிந்திருந்து திண்ணன்
செயலைக் காணவந்தவர் முதல் நாளிரவு இறைவனே கூறி
விட்டான் என்பதால் தம் கொள்கையை விட்டுவிடாமல் அன்றும்
திண்ணன் வைத்திருந்த அனுசித்ததைக் கூட்டித் துப்பரவு
செய்துவிட்டு மறுபடி ஆற்றில் சென்று குளித்துவந்து பூசனை
செய்தார். கொள்கையின் எதிரே கடவுளையும் ஒதுக்கும்
இதுவும் ஒருவகை வீரமாகும்.

ஏயர்கோன் வீரம்

ஏயர்கோன் கலிக்காமர் என்பவர் திருப்பெருமங்கலம் என்ற
ஊரில் வாழ்ந்தவர். சுந்தரருடன் சமகாலத்தில் வாழ்ந்தவர்.
சோழர்கட்குச் சேனாதிபதியாக இருக்கும் சிறப்பு வாய்ந்தது,
ஏயர்கோக்குடியாகும். அக்குடியில் தோன்றியவர் கலிக்காமர்
என்ற இந்த அடியார். சுந்தரர் பரவையார்பால் இறைவனைத்
தூதாக அனுப்பினார் என்னுள் செய்தி கேட்டதும் மனம்
கொதித்தார்.

‘நாயனை அடியான் ஏவும் காரியம் நன்று! சால்
ஏயும் என்று இதனைச் செய்வான் தொண்டனாம்!
என்னே! பாவம்!
பேயனென் பொறுக்கஒண்ணப் பிழையினைச்
செவியாற் கேட்பது
ஆயினபின்னும் மாயாது இருந்தது ஆவி என்பார்’

‘காரிகை தன்பால் செல்லும் காதலால் ஒருவன் ஏவப்
பாரிடை நடந்து செய்ய பாததா மரைகள் நோவத்
தேரணி வீதியூடு செல்வது வருவதாகி
ஓர் இரவெல்லாம் தூதுக்கு உழல்வராம் ஒருவர்...’⁸⁶

என்ற முறையில் அவர் வாதமும் அதனால் விளையும் கோபமும் வெளியிடப்பட்டன. இறைவன் அடியார்க்கு எளியனாக இருக்கிறான் என்பதால் இத்தகைய அற்பமான செயல்களில் அவனை ஈடுபடுத்துவது மாபெரும் பாதகம் என்ற நினைவுடையவராய் இருந்தார். இறைவன் இந்த நல்லவர்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைக்கக் கருதிக் கலிக்காமருக்கு வயிற்றுவலியை உண்டாக்கினான். எவ்வகை மருந்திலும் தீராததாக இருந்தமையின் வலியால் வாடும் கலிக்காமரின் கனவில் தோன்றி,

‘வந்து உனை வருத்துஞ் துலை வன்தொண்டன் தீர்க்கில் அன்றி
முந்துற ஒழியாது’⁸⁷

என்று கூறினான். இவ்வாறு பேசுபவன் இறைவன் என்று அறிந்திருந்தும் கலிக்காமர் தன் சினத்தை அவர்மேல் காட்டினார்.

‘எம்பிரான் எந்தை தந்தை தந்தை எம்கூட்டம் எல்லாம்
தம்பிரான் நீரே என்று வழிவழி சார்ந்து வாழும்
இம்பரின் மிக்க வாழ்க்கை என்னை நின்று ஈரும் துலை
வம்பென ஆண்டு கொண்டான் ஒருவனே தீர்ப்பான் வந்து?’

‘மற்றவன் தீர்க்கில் தீராது ஒழிந்தெனை வருத்தல் நன்றால்;
பெற்றம்மேல் உயர்த்தீர்! செய்யும் பெருமையை

அறிந்தார் யாரே?’⁸⁸

என்று முடிவாகக் கூறிவிடுகிறார். அவருடைய கொள்கையின்படி எஜமானை அடிமை ஏவக்கூடாது. இறைவன் எஜமான்; உயிர்கள் அவன் அடிமைகள். எஜமான் எவ்வளவு கருணையுடன் எதனையும் செய்ய முன்வந்தாலும் அடிமை தன் எல்லையை அறிந்துகொண்டு அதனை மீறல் தகாது. அவ்வாறு மீறினவன் அடியான் அல்லன். தெளிவான இந்த வாதத்தின் அடிப்படையில் நிற்கும் அவர், மேலும் ஒரு வாதத்தைக் கூறுகிறார். ‘பெருமானே! நான், என் தந்தை, அவன் தந்தை, அவன் தந்தை என்று எங்கள் பரம்பரை முழுவதும் நீரே தலைவர் என்றும் நாங்கள் அடிமைகள் என்றும் வாழ்ந்து வருகிறோம். இத்தகைய எனக்கு வரும் நோயை நீர் தீர்க்காமல், நீராகச் சென்று வலிய ஆட்கொண்டு வந்த ஒருவன் புதிதாகத் தொண்ட

னானவன் வந்து என்னுடைய நோயைத் தீர்ப்பதா? அதைவிட நோய் தீராமல் இறப்பதே மேல்' என்று கூறினார்.

இவருடைய வாதத்திலும் தவறு இல்லை. இறைவனே நேர் நின்று கூறினாலும் தம் கொள்கையை, அதாவது அடிமை, தலைவனை ஏவக்கூடாது என்ற கொள்கையை, விட்டுக் கொடுக்கத் தயாராக இல்லை. தம் கொள்கையின்மாட்டுக் கொண்ட பிடிப்பால் இறைவனையும் அவன் கட்டளையையும் ஒதுக்கும் இதுவும் ஒருவகை வீரந்தான்.

சிவகோசரியாரது பிடிவாதமான கொள்கைப் பிடிப்பில் அகங்காரம் இல்லை. திண்ணனாரை இழிவாக நினைக்கவில்லை. தாம் அதை ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை என்கிறாரே தவிர இறைவன் திண்ணனை ஏற்பதில் சிவகோசரிக்குத் தடை இல்லை. தன் வழிதான் சிறந்தது என்று அவர் கருதுவதில் தவறு இல்லை. மற்றவன் வழி தவறு என்று கூறினால்தான் தவறு நேரிடும். கலிக்காமரைப் பொறுத்தமட்டில் இந்தத் தவற்றைச் செய்கிறார். சுந்தரர் செய்ததை அவர் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் விட்டுவிடலாம். இறைவனே அதனை ஏற்றுக்கொள்ளும் பொழுது இவர் அதனை எதிர்த்துப் போராடுவதில் பொருளில்லை. தான் ஏற்றுக் கொள்ளாததும் உலகில் இருக்க நியாயம் உண்டு என்ற கொள்கையை மறுப்பவர் கலிக்காமர். ஆகவேதான் 'நான் அவனைக் காணும் நிலை ஏற்பட்டால் என்ன ஆகும் தெரியுமா?' என்று பல்லைக் கடிக்கும் அளவிற்குச் சென்று விடுகிறார். இறைவனையும் ஒதுக்கிவிடும் வீரம் ஒப்பற்றதாயினும் அதனடியில் அகங்காரம் மறைந்து நின்றலால்தான் அவர் வயிற்றைக் குத்திக் கொள்கின்ற வரை இறைவன் விட்டு விடுகிறான். அவர் வயிற்றைக் கிழித்துத்தான் அவருடைய அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்து எடுக்க வேண்டியதாயிற்று. இவ்விரண்டு பேரும் (சிவகோசரியும், கலிக்காமரும்) எல்லை மீறிய வீரமுடையார் எனினும் சேனாபதித் தொழிலுடையார் ஓரளவு அகங்காரம் உடையவராகிறார்; சிவகோசரியார் அது இல்லாதவராகிறார்.

மனைவியார் வாய்தவறி, என்னை என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக எம்மை என்று கூறிவிட்டாராகலானும், திருநீலகண்டத் தின் மேல் ஆணை வைத்துவிட்ட காரணத்தாலும்

'.....எம்மை என்றனால் மற்றை,

மாதரார் தமையும் எந்தன் மனத்தினும் தீண்டேன்' 89

என்று சபதம் எடுத்து இறுதிவரை அதனைக் காக்கின்றார் ஒரு வீரர்.

‘இளமை மீதார இன்பத்துறையினில் எளியராகிய’⁹⁰ ஒருவர், அழகிய மனைவியை வீட்டிலேயே வைத்துக்கொண்டே மாதாராத் தம்மை மனத்தினும் தீண்டாமல் பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்த திருநீலகண்டர், புலனடக்கத்தின் எல்லையில் நிற்பதனால் வீரர் என்று போற்றப்படுகின்றார். பல்வேறு வகையான வீரர்கள் வாழ்க்கை முறைக்கு இரண்டொரு எடுத்துக் காட்டுக்கள் காட்டப் பெற்றனவே தவிரப் பெரியபுராணம் முழுவதுமே பெருமிதச் சுவையைக் காட்டி நிற்கும் காப்பியம் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

வெகுளிச் சுவை

அடுத்துள்ள சுவை வெகுளி அல்லது ‘ரௌத்ரம்’ எனப்படும். வெகுளி என்பது சாதாரணமாக நமக்கு வரும் சினம் அல்லது கோபம் என்பதிலும் மாறுபட்டதாகும். மிகச் சாதாரண காரணங்கட்காகத் தோன்றி விரைவில் மறந்துபோவதையே சினம் என்று கூறுகிறோம். ஆனால் வெகுளி என்ற மிக ஆழமான உணர்ச்சி அல்லது மெய்ப்பாடு தோன்றுவதற்குக் காரணம் கூறவந்த தொல்காப்பியனார்,

‘உறுப்பறை, குடிகோள், அலை, கொலை, என்ற
வெறுப்பின் வந்த வெகுளி நான்கே’⁹¹

என்று கூறுகிறார். உறுப்பறை என்பது கை கால் முதலிய உறுப்புக்களை வாங்குதல்; குடிகோள் என்பது தாரம், சுற்றம் முதலியவற்றிற்குக் கேடு தூழ்தல்; அலை-கோல் கொண்டு பெருந்துன்பம் விளைத்தல். கொலை, உடல் கொலை தவிர, ஒருவருடைய அறிவு, புகழ் என்பவற்றைக் கொல்லுதலும் ஆம். வெறுப்பின் வந்த வெகுளி என்ற ஆசிரியர் கூறுவது கூர்ந்து ஆயப்படவேண்டும். இச்சுத்திரத்துக்கு உரை வகுத்த பேராசிரியர் ‘வெறுப்பின் என்றதனால் ஊடற்கண் தோன்றும் வெகுளி முதலாயினவுங் கொள்க,’⁹² எனக் கூறிப்போனார். பேராசிரியர் இவ்வாறு கூறுவது ஒரு சிறிதும் பொருத்தமாகப் படவில்லை. ‘வெறுப்பின்வந்த வெகுளி’ என்பது சாதாரணச் சினத்துக்கும் வெகுளிக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை அறிவுறுத்த வந்ததாகும். ஊடற்கண் வரும் சினத்தில் வெறுப்பு இல்லை. வெறுப்பு வந்தால் அது ஊடலாகாது.

வெறுப்பின் வந்த வெகுளி-தொடர் விளக்கம்

மிகப் பெரியதும் ஆழமானதுமான ஒரு காரணம்பற்றியே வெறுப்புத் தோன்றும். அக்காரணத்தை நீக்க முயன்று, அது முடியாத பொழுதுதான் வெகுளி தோன்றும். ‘இவ்வளவு

வெறுப்பு உண்டாகக் காரணம் என்ன?' என்று சில சமயங்களில் சிலரை நாமேகூடக் கேட்கிறோம் அல்லவா? இத்தகைய தவிர்க்க முடியாத வெறுப்புத் தோன்றும் பொழுது அதன் விளைவாகத் தோன்றுவதே வெகுளி என்னும் சுவையாகும்.

‘குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி
கணமேயும் காத்தல் அரிது.’⁹³

என்று வள்ளுவர் கூறும்பொழுது இச்சொல்லின் பொருள் ஆழத்தை அறிந்தே கூறுகிறார்.

எறிபத்தர் மன்னனுடைய யானை, பாகர் என்பவர்கள் மேல் காட்டியது வெகுளி எனப்படும். அவரைப் பொறுத்தமட்டில் வலியனாகிய அரசனுடைய யானையும் அதன் பாகர்களும் தம் அதிகாரச் செருக்கின் காரணமாகவே எளியாராகிய சிவகாமி யாண்டாரின் பூக்களை யானை பறித்துச் சிந்த இடம் கொடுத்தனர். யானை ஐந்தறிவுடைய பிராணி; அதைப் பொறுத்தமட்டில் சிவ பூசைக்குரிய பூவை இனங் கண்டு கொண்டிருக்க முடியாது என்ற வாதம் அவருடைய வெகுளி காரணமாக மனத்தில் ஏறவே இல்லை. எளியாரை வலியார் துன்புறுத்திவிட்டார்கள். (அலைத்துவிட்டார்கள்), எனவே எளியாருக்கு உதவியாகத் தாம் சென்று அந்த வலியாரைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமே மேலோங்கி நின்றது. இதனாலேயே அரசனை நேரே கண்ட பொழுதும் ஒரு சிறிதும் மரியாதையோ அச்சமோ காட்டாமல் தம் வெகுளிக்குக் காரணம் யாது என்பதை மிக அலட்சியத்துடன் அடியார்,

‘சென்னி! இத்துங்க வேழம் சிவகாமியாண்டார் கொய்து
பன்னகா பரணர்ச் சாத்தக் கொடுவரும் பள்ளித் தாமம்
தன்னை முன் பறித்துச் சிந்தத் தரைப்படத் துணித்து வீழ்த்தேன்’

‘மாதங்கம் தீங்கு செய்ய வருபரிக்காரர் தாமும்
மீதங்குக் கடவுவாரும் விலக்கிடாது ஒழிந்துபட்டார்
ஈது இங்கு நிகழ்ந்தது....’⁹⁴

என்று கூறி நிறுத்திவிட்டார். இதனைக் கேட்ட மன்னன்,

‘.....அஞ்சி

பாதங்கள் முறையால் தாழ்ந்து....

அங்கணர் அடியார் தம்மைச் செய்த இவ்வபராதத்துக்கு

இங்கிது தன்னால் போதாது என்னையும் கொல்ல வேண்டும்.’⁹⁵

என்று வேண்டுகிறான். அரசன் எவ்வாறு இந்த முடிவுக்கு வந்தான்? எறிபத்தரின் கட்சி வாக்குமூலத்தை மட்டுங் கேட்டுக்

கொண்டு மன்னன் இந்த முடிவுக்கு வந்தது சரியா? என்ற வினா நியாயமானதேயாகும். அதற்குரிய விடையைச் சேக்கிழார் வரன்முறைப் படுத்தியே நல்குகின்றார். 'வென்றவர் யாவர்?' என்று அவன் கேட்கின்ற நேரத்தில் பகைவர்களே தன் யானையைக் கொன்றவர்கள் என்ற முடிவில் இருந்துவிட்டான். கூட்டத்தார் நின்ற மன்னனை நோக்கி 'பரசுமுன்கொண்டுநின்ற இவர்' என்று விடை கூறினவுடன் மன்னன் மனத்தில் தோன்றிய முதல் எண்ணம்,

'குழையணி காதினானுக்கு அன்பராம் குணத்தின் மிக்கார்
பிழைபடின் அன்றிக் கொல்லார் பிழைத்தது உண்டு' ⁹⁶

என்பதாகும். இத்துணைத் துணிவான முடிவிற்கு வர இவ்வரசனால் எவ்வாறு முடிந்தது? ஆம்! அவனும் ஒரு தொண்டனே யாவான். ஒரு தொண்டன், பக்தன், மற்றொரு தொண்டனுடைய செயலை வைத்து அவனுடைய மனநிலையை எளிதில் அறிந்து கொள்ள முடியும். அதனால்தான் மன்னன் எதிர்க் கட்சியை விசாரியாமலே 'பிழைத்தது உண்டு' என்ற முடிவுக்கு வந்து விட்டான். இத்துணைக்கும் காரணம் எறிபத்தரின் வெகுளியே யாகும். குணம் என்னும் குன்றேறி நின்ற பக்தராகிய எறிபத்தரின் வெகுளியின் விளைவே யானையின் இறப்பு என்பதை மன்னன் நன்கு கண்டு கொண்டான்.

எறிபத்தரின் வெகுளி, வெளியே தெரிகின்ற நிலையில் வெளிப் பட்டது. அந்த வெகுளியை விளக்க வந்த சேக்கிழார்,

'.....எரிவாய் சிந்தும்
அங்கையின் மழுவும் தாமும்
அனலும் வெங்காலும் என்னப்
பொங்கிய விசையிற் சென்று
பொருகரி தொடர்ந்து பற்றும்
செங்கண்வாள் அரியிற்கூடிக்
கிடைத்தனர் சீற்றம் மிக்கார்' ⁹⁷

என்று கூறுகிறார்.

இதன் எதிராக வெளியே ஒரு சிறிதும் தெரியாமல் 'மூளாத தீப்போல் உள்ளே கனன்று' வரும் வெகுளியும் உண்டு. வசதியான வாழ்க்கையும் அழகான மனைவியையும் பெற்றிருந்தும் திருநீலகண்டர் 'இளமை மீதார இன்பத் துறையினில் எளியராகி' விட்டார். இறைவனின் திருநீலகண்டத்தினிடத்து எல்லையில்லாத பக்தி பூண்டுள்ள அவர், ஆங்கு ஓர் பரத்தைபால்

அணைந்து' மீண்டார். இதனை அறிந்த அவர் மனைவியார் ஊடல் கொண்டார். கணவன் தவறு கண்ட வழி அவன் மேல் ஊடல் கொள்ளுதல் மகளிர்க்கு மரபேயாகும். எனவே தம் மனைவிக்குத் தோன்றிய ஊடல் ஏனைய மகளிர்க்குத் தோன்றுவது போன்ற சாதாரண ஊடல் என நினைத்த திருநீலகண்டர் அந்த ஊடலைத் தணிக்க வேண்டி அவரைத் தழுவிக்கொள்ளப் புறப்பட்டார். ஆனால் அம்மையாரின் ஊடல் வேறுவகையானது என்கிறார் சேக்கிழார். கணவன் தவற்றினால் சினங்கொண்டு அதன் பயனாக ஊடல் தோன்றினால் அதனைத் தணிக்க முடியும். ஆனால் சினம் வெகுளியாக மாறிவந்த ஊடல் இதுவாகும். எனவே அதனைத் தணிப்பது இயலாத காரியம் அம்மையாரின் வெகுளி கணமேயும் காத்தல் இயலாத வெகுளியாகும். இதனைக் கூறவந்த கவிஞர்,

.....
மானம் முன் பொறாது வந்த

ஊடலால் மனையின் வாழ்க்கை

ஏனைய எல்லாஞ் செய்து

உடனுறைவு இசையாரானார்' 98

என்று பேசுகிறார். மானம் என்பது மனிதன் தன் நிலையல் தாழாமையும், தெய்வத்தால் தாழ்வு நேர்ந்துழி உயிர் வாழாமையுமாம். கணவன் செய்தது பெண்குலத்துக்கே மாபெரும் அவமானம் என அம்மையார் கருதிவிட்டார். ஆதலின் அந்த மானத்தின் அடிப்படையிற் பிறந்த வெகுளி; வெகுளியின் வெளிப்பாடான ஊடல்; ஊடலின் வெளிப்பாடான,

'எம்மைத் தீண்டுவிராயின் திருநீல கண்டம்' 99

என்ற ஆணையுமாகும். அம்மையாரின் பொறுக்க ஒண்ணா வெகுளியை யாரும் அறியமுடியாமல் அதனை மறைத்து விட்டார். வெறும் ஊடலில் வெறுப்பு இல்லை; எனவே அதனைத் தணித்து விடலாம் எனத் திருநீலகண்டர் கருதினார். ஆனால் மானப் பிரச்சனையில் தோன்றிய வெகுளியில் பிறந்த ஊடலாகலின் அதனை மாற்ற முடியாமல் போயிற்று. சாதாரண ஊடலின் ஆணை வைத்தல் இல்லை. புறனடையாக வெகுளியின் அடிப்படையில் தோன்றிய ஊடலாகலின் இது மாற்ற ஒண்ணாததாக ஆகிவிட்டது.

கோட் புலியார் வெகுளி

இந்த நுணுக்கமான வேறுபாட்டை நினைந்து பாராமையால் தான் பேராசிரியர் முன்னர்க் கூறப் பெற்றவாறு தொல்காப்பியத் துக்கு உரை வகுத்தார்.

இதேபோல வெகுளியை வெளிக் காட்டாமல் செயல்புரிந்த மற்றொரு பக்தர் கோட்புலியார் என்ற அடியாராவார். மன்னர்கட்கு உதவியாகச் சென்று போரிடும் குடியில் பிறந்த இவர் ஒரு முறை இறைவனுக்கு ஓர் ஆண்டு முழுதுக்கும் அமுதுபடி ஆக்குவதற்குரிய நெல்லைக் கூடாகக் கட்டி வைத்தார். உடனே அரசாணைப்படிப் போர் செய்யப் புறப்பட வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாயிற்று. சுற்றத்தார்கள் அனைவரையும் தனித்தனியே அழைத்து ஓர் எச்சரிக்கை விடுத்தார் எனச் சேக்கிழார் கூறுகிறார்.

‘தந்தமர்கள் ஆயினார் தமக்கெல்லாம் தனித்தனியே
எந்தையார்க்கு அமுதுபடிக்கு ஏற்றிய நெல் இவை அழிக்க
சிந்தை ஆற்றா நினைவார் திருவிரையாக் கலி என்று
வந்தனையால் உரைத்தகன்றார் மன்னவன் மாற்றார்

முனைமேல்’¹⁰⁰

என்ற பாடலில் பல புதிய கருத்துக்கள் பேசப்பெறுகின்றன. இறைவனுக்கு அமுதுபடிக்காக நெல்லைக் கூடு கட்டி வைத்தல் இந் நாட்டில் தொன்று தொட்டுவரும் பழக்கமாகும். ஆனால் அவ்வாறு கட்டிவைத்த கோட்புலியார் அதற்குமேற் செய்த செயல் வியப்பை விளைப்பதாக உள்ளது. கூடுகட்டி வைத்த பக்தர், சுற்றத்தார்கள் அனைவரையும் தனித்தனியே அழைத்து ‘இறைவனுக்கு அமுதுபடிக்கு உள்ள நெல்லை இக் கூட்டில் வைத்துள்ளேன். முடியவில்லை என்றோ, வேறு வழியே இல்லை என்றோ, இதனை யாரும் பயன்படுத்தக்கூடாது. இது இறைவன் மேல் ஆணை’ என ஆணை வைத்துப் போயினார்.

இதிலிருந்து இரண்டைப் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது. கோயில் சொத்தை அபகரித்து உண்பவர்கள் அன்றும் இருந்தனர் என்பது ஒன்று. இதனை நன்கறிந்திருந்தமையின் கோட்புலியார் அவர்களைத் தனித்தனியே அழைத்து எச்சரிக்கை செய்து இறைவன் மேல் ஆணையும் வைத்தார் என்பதையும் சேக்கிழார் விரிவாகப் பேசுகிறார். ‘விரையாக்கலி’ என்ற தொடர் இறைவன்மேல் ஆணை என்ற பொருளில் தொண்டை நாட்டுப் பகுதியில் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். இந் நூலே அன்றி, காஞ்சிப் புராணத்திலும் ஓர் இடத்தில் இத்தொடர் இப்பொருளில் ஆளப் பெறுகிறது. இறைவன் மேல் ஆணை வைத்தாலுங்கூடத் தவறு செய்பவர்கள் செய்துகொண்டுதான் இருப்பார்கள் என்பதற்கு இந்த வரலாறே உதாரணமாகும். கோட்புலியார் போருக்குச் சென்ற சில நாட்களில் ஊரில் பஞ்சம் வந்தது: இவருடைய சுற்றத்தார் அனைவரும் கோவிலுக்குச் சென்று பாதுகாவலாக வைக்கப்

பெற்றிருந்த நெற் கூட்டைப் பிரித்து அந்த நெல்லை அனைவரும் உண்டு விட்டனர்.

ஊரில் இவ்வாறு நெற்கூடு பறிபோய்விட்டதை அறிந்த கோட்புலியாருக்கு வெகுளி பிறந்துவிட்டது. இறைவனுக்கென்று வைக்கப்பட்டுள்ள ஒன்றைப் பயன்படுத்தல் பெருந் தவறு. அன்றியும் இறைவன் மேல் ஆணைவைத்துப் பாதுகாவலாக வைக்கப் பெற்ற அதனை எடுத்தல் அதனினும் பெருந்தவறாகும். எனவே தான் கோட்புலியாருக்கு வெகுளி பிறந்தது. தான் இங்கு நிகழ்ந்தவற்றை அறிந்திருந்தும், அறியாதவர், போல் ஊருக்குள் வந்தார்.

‘எதிர் கொண்ட தமர்க்கெல்லாம் இனிய மொழி பலபகர்ந்து
மதிதங்கு கடர்மணிமா ளிகையின் கண் வந்தணைந்து
பதிகொண்ட சுற்றத்தார்க் கெல்லாம் பைந்லுகில் நிதியம்
அதிசந்தந்து அளிப்பதனுக்கு அழைமின்கள் என்றுரைத்து,

‘தந்தையார் தாயார் மற்று உடன் பிறந்தார் தாரங்கள்
பந்தமார் சுற்றத்தார் பதியடியார் மதியணியும்
எந்தையார் திருப்படிமற்று உண்ண இசைத் தார்களையும்
சிந்தவாள் கொடு துணித்தார் தீயவினைப் பவம் துணிப்பார்’¹⁰¹

என்ற வகையில் அவர்களை விருந்திடுகிறேன் என அழைத்து அத் துணைப் பேரையும் கொண்டு தீர்த்துத்தான் அவர் வெகுளி அடங்கியது.

உவகை என்ற சுவை

இறுதியாகத் தொல்காப்பியனார் குறிப்பது உவகை என்னும் சுவையாகும். இது ஸ்ருங்காரம் என்றும் கூறப்படும். மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும்

‘செல்வம், புலனே, புணர்வு, விளையாட்டு என்று
அல்லல் நீத்த உவகை நான்கு’¹⁰²

எனச் கூறுகிறது தொல்காப்பியம் அல்லல் நீத்த என்ற சொல் சிந்திக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். இச் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறவந்த பேராசிரியர் ‘அல்லல் நீத்த என்றமையின் பிறர் துன்பங் கண்டு உவகை பெறுதல் உவகை எனப்படாது’ என்று கூறியுள்ளார். எனவே காமம்பற்றிய சுவையைப் பாடுவதிலும் நம்மவர் பெரிதும் கவனம் செலுத்தினர் என்று தெரிகின்றது.

வலிதில் ஒருவரைக் கூடுதல். அரசியல் காரணங்கட்காகத் திருமணம் புரிதல் முதலியவற்றை இவர்கள் ஏற்கவில்லை என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம். சேக்கிழார் பிற சமயவாதிகள் போல் துறவைப் பெரிதெனப் போற்றாதவர். காரணம் இறைவனே உமையொருபாகனாக இருத்தலின் இல்லறம் விரும்பத்தக்கதன்று என்று கருதும் கொள்கையுடையவர் அல்லர்.

எனவே இன்பச் சுவையை நன்றாக எடுத்துப்பாடும் இயல்பினராவார். திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய நம்பியாரூரர் பரவை, சங்கிலியார் என்ற இருவரை மணந்து இல்லறம் நடத்தியதை ஏனைய காப்பியங்கள் போலவே இன்பச் சுவை ததும்பப் பாடுகிறார். ஆனால் அழகைச் சுவையைப் பாடும் போதும் இறைவனை மறவாமல் அவனை நினைந்து அழுவதாகத் திருமருகல் வணிகப் பெண்ணின் வரலாற்றைப் பாடியது போலவே, இன்பச் சுவை பாடும் போதும் இறைவனையும் திருவருட் குறிப்பையும் மறவாமல் பாடும் வல்லமை உடையார் காப்பியப் புலவர்.

பக்தன் வாழும் உவகை வாழ்க்கை

தலைவன் தலைவியர் முதன் முறை ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துப் பிரிந்த நிலையில் ஒருவரை ஒருவர் நினைந்து தம்முள் பேசி மகிழ்தல் மரபாகும்.

அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர் கொல் மாலும்என் நெஞ்சு' 102

என்று தலைவன் நினைந்ததாகக் குறள் பேசுகிறது. சுந்தரர் திருவாரூரில் பரவையாரை முதன் முறை சந்தித்தபின் என்ன நினைத்தார்? அந்த அம்மையார் இவரைப் பற்றி என்ன நினைத்தார்? என்பதைச் சேக்கிழார் பாடும் விதமே அலாதியானதாகும். பிறவிடங்களில் ஒன்பதாவது சுவையாகிய பக்திச் சுவையைப் பாடுவது எளிது. தில்லைக் கூத்தனின் திருநடம் கும்பிட்டார் என்று கூறும் பொழுது பக்திச் சுவை பொதுளப் பாடுவது யார்க்கும் எளிது. ஆனால் தலைவன் தலைவியர் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்தபின் நினைவு கூரும் செய்தியில் பக்திச் சுவையை மறவாமல் பாடவேண்டுமாயின் அது தொண்டர்சீர் பரவவல்ல சேக்கிழாருக்கே இயல்பான ஒன்றாகும்.

‘கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ? காமன்தன் பெருவாழ்வோ?
பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ? புயல் சுமந்து

விற்குவனை பவளமலர் மதிபூத்த விரைக் கொடியோ?
அற்புதமோ? சிவனருளோ? அறியேன் என்று அதிசயித்தார்' ¹⁰⁴

என்ற முறையில் சுந்தரர் மனம் நினைக்கின்றது.

‘முன்னே வந்து எதிர் தோன்றும்
முருகனோ? பெருகொளியால்
தன்னேர் இல் மாரனோ?
தார் மார்பின் விஞ்சையனோ?
மின்னேர் செஞ்சடை அண்ணல்
மெய்யருள் பெற்றுடையவனோ?
என்னே? என் மனந்திரித்த இவன் யாரோ?’ ¹⁰⁵

என்ற முறையில் பரவையார் மனம் எண்ணுகின்றது. இங்குக் கூறப் பெற்ற சுற்பனை பிற கவிஞர்களும் பாடுவதுதான் எனினும் ‘அற்புதமோ?’ ‘சிவனருளோ?’ என்றும் ‘செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள் பெற்றுடையவனோ?’ என்றும் பாடுவது சேக்கிழார் ஒருவருக்கே முடியும். இருவரும் கண்டு பிரிந்த பின்னர் ஒருவர் மற்றவரை ‘எங்கே சென்றாரோ?’ என்று நினைத்து வருந்துவதும் பாடலில் இடம் பெறும். அத்தகைய சந்தருப்பங்களிலும்,

‘பாசமாம் வினைப்பற்று அறுப்பான்மிகும்
ஆசை மேலும் ஓர் ஆசை அளிப்பதோர்
தேசின் மன்னி என் சிந்தை மயக்கிய
ஈசனார் அருள் எந்நெறிச் சென்றதே!’

‘பந்தம் வீடு தரும் பரமன் கழல்
சிந்தை ஆரவும் உன்னும் என் சிந்தையை
வந்து மால் செய்து மான் எனவே விழித்து
எந்தையார் அருள் எவ்வழிச் சென்றதே?’ ¹⁰⁶

என்ற முறையில் தலைவர் வருந்தினார் எனவும்,

‘தேரும் கொடியும் மிடையும் மறுகில்
திருவாரூரீர் நீரே அல்லால்
ஆர் என் துயரம் அறிவார்? அடிகேள்!
அடியேன் அயரும் படியோ இதுதான்?
நீரும் பிறையும் பொறிவாள் அரவின்
நிரையும் நிரை வெண் தலையின் புடையே
ஊரும் சடையீர்! விடைமேல் வருவீர்!
உமது அன்பிலார்போல் யானோ உறுவேன்?’ ¹⁰⁷

என்ற முறையில் தலைவி வருந்தினாள் என்றும் பாடுவது சேக்கிழாருக்கே முடிவதாகும். இறைவன் ஆணையால் திருமணம் முடிந்த பிறகு இருவரும் இன்பம் துய்த்து வாழ்ந்தனர் என்று கூறவரும் சேக்கிழார்,

‘தென்னாவ லூர்மன்னன் தேவர் பிரான் திருவருளால்
மின்னாருங் கொடி மருங்குல் பரவையெனும் மெல்லியல்தன்
பொன்னாரும் முலைஒங்கல் புணர்குவடே சார்வாகப்
பன்னாளும் பயில்யோக பரம்பரையின் வைகினார்’ 108

என்று பாடுவதைக் கூர்ந்து நோக்கல் வேண்டும். மனைவியிடம் பெறும் இன்பங்கூட யோகமாக மாற்றப்படலாம். பக்திச் சுவை பாடவரும் கவிஞர் எதனையும், சிற்றின்பத்தையுங்கூடப் பேரின்பத்தை அடையும் வழியாக மாற்றிவிட முடியும் என்பதற்கு இது ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். இனிக் காதலியுடன் புனல் விளையாட்டு ஆடுவதும், அதன் முடிவில் நாதர் பூங்கோயில் நண்ணிக் கும்பிடுவதும் செய்தார் என்று கூறுகிறார். எதனைச் செய்வதாயினும் இறைவனுடைய நினைவு மனம், அகமனம் என்பவற்றில் நிறைந்து இருக்கும்; அதுவே இந்நாட்டுப் பக்தர்கள் கண்ட நெறியாகும். பக்தர்களாக இருப்பவர்கள் கந்தை மிகை என்ற கருத்துடனும் இருக்கலாம். அதன் மறுதலையாக,

‘அந்தரத்து அமரர் போற்றும் அணிகினர் ஆடைசாத்திச்
சந்தனத்து அளறு தோய்ந்த ருங்குமக் கலவை சாத்திச்
சந்தரச் சுழியஞ் சாத்திச் சுடர்மணிக் கலன்கள் சாத்தி
இந்திரத் திருவின் மேலாம் எழில் மிகவிளங்கித் தோன்ற’

‘கையினில் புனை பொற்கோலும் காதினில் இலங்குதோடும்
மெய்யினில் துவளுநாலும் நெற்றியில் விளங்கு நீறும்
ஐயனுக்கு அழகிதாம் என்று ஆயிழை மகளிர் போற்றச்
சைவ மெய்த் திருவின்கோலத் தழைப்பவீ தியினைச்

சார்ந்தார்’ 109

என்ற முறையில் எல்லாவிதமான செல்வ, இன்ப அனுபவத்துடனும் பக்தன் இருக்க முடியும் என்பதைக் கவிஞர் இங்குக் காட்டுகிறார். ஒருசில சமயங்களைப் போல எல்லாவற்றையும் துறந்து விட்டு, உடலை வருத்திக் கொண்டால்தான் உய்தியடைய முடியும் என இந்நாட்டுப் பக்தர்களும், சேக்கிழாரும் நம்பவில்லை. இத்துணை அலங்காரங்களுடன், இரு மனைவியரை மணந்து வாழ்ந்த சுந்தரர், சேரமான் பெருமாளுடன் இருக்கையில் திடீரென்று அனைத்தையும் ஒரே வினாடியில் துறந்துவிட்டுக்

கயிலைக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். குடும்பம் நடத்துகையில் பரவை வருந்தாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக அரும்பாடுபட்ட சுந்தரர் ஒரே வினாடியில் அனைத்தையும் மறந்து புறப்பட்டு விடுகிறார். இதுவே உள்ளத் துறவு என்று கூறப் பெறும். எனவே தான் கவிஞர் பாடும் இன்பச் சுவையும், பக்திச் சுவையும் இரண்டறக் கலந்து விளங்குகின்றன.

இந்தப் பக்தர்களின் வாழ்க்கையில் நாம் அறிந்து கொள்ள வேண்டிய இன்றியமையாத பகுதி ஒன்றும் உண்டு. திருவொற்றி யூரில் சங்கிலியாரை இரண்டாம் மனைவியாக மணந்து எவ்வாறு வாழ்ந்தார் என்று கூறவந்த காப்பியக் கவிஞர்,

‘புண்டரிகத் தவள்வனைப்பைப்
புறங்கண்ட தூ நலத்தைக்
கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து,
உற்று அமர்ந்திருந்தார் காதலினால்.’

‘யாழின் மொழி எழின்முறுவல் இருகுழைமேல் கடை பிறழும்
மாழைவிழி வனமுலையார் மணியல்குல் துறை படிந்து
வீழுமவர்க்கு இடைதோன்றி மிகும் புலவி புணர்ச்சிக் கண்
ஊழியாம் ஒரு கணந்தான்; அவ்வுழி ஒருகணமாம்’¹¹⁰

என்ற முறையில் இவ்வாறு இல்லற இன்பங் கண்டவர் அதிலேயே தங்கி விடவில்லை என்பதையும் அடுத்துக் கூறுகிறார். சங்கிலியுடன் வாழ்ந் காலத்தே செழுந்தென்றல் காற்றுத் தொடங்கியவுடன்,

‘பூங்கோயில் அமர்ந்தாரைப் புற்றிடங்கொண் டிருந்தாரை
நீங்காத காதலினால் நினைந்தாரை நினைவாரைப்
பாங்காகத் தாம்முன்பு பணியவரும் பயன்உணர்வார்
ஈங்கு நான் மறந்தேன் என்று ஏசறவால் மிக அழிவார்.’¹¹¹

எனவே எத்தகைய இன்பத்தில் திளைத்தாலும் ‘முத்தர் மனம் இருக்கும் மோனத்தே’ என்று கூறுவதுபோல் இந்தப் பக்தர்கள் மனம் இறைவனிடமே லயித்திருந்ததை அறிய முடிகின்றது.

பக்திச் சுவையின் முழு வெளிப்பாடு திண்ணனார் வாழ்க்கையில் பேசப் பெறுகிறது

தொண்டர் வாழ்க்கையின் அடிக்கல்லாக அமைவது பக்தி யாகலின் அவர்கள்பற்றிப் பாடும் சேக்கிழாரும் அதனை மறவா

மலே வாய்ப்பு நேரும் இடம் எல்லாம் பக்திச் சுவை கனியப்பாடும் இயல்பைப் பெற்றிருந்தார்.

பக்தி, சமயம் என்பவைபற்றி நினைக்கவும் முடியாத வேட்டையாடுதல் பற்றிக் கூறும் பகுதியிலும், ஒன்பதாவது சுவையாகிய பக்தி, அதுதோன்றும் நிலைக்களமாகிய சமயம், அதன் தத்துவங்கள் என்பவற்றை விடாமல் பேசும் இயல்பை இக்கவிஞரிடம் காணலாம். கண்ணப்பர் வேட்டையாடும் சிறப்பினைக் கூறவரும் கவிஞர் ஓர் அற்புதமான உவமையைக் கையாண்டு சைவ சமயத்தின் தத்துவம் ஒன்றை வெளியிடுவதைக் காண முடிகிறது.

வேட்டையாடுபவர்கள் சுற்றிலும் வலையைக் கட்டுவார்கள். அந்த வலைக்கு அப்பால் வேட்டை நாய்கள் வட்டமாக நிறுத்தப் பெறும். மறைவாகச் சென்று வேடுவர்கள் தாரை தப்பட்டை முதலியவற்றை ஒலித்து மறைந்து வாழும் விலங்குகளை வெளியே வெருட்டுவர். தலை தெறிக்க ஓடும் விலங்குகளிற் பலவும் வலையில் சிக்கிவிடும். ஒருசில அந்த வலைகளையும் அறுத்துக் கொண்டு தப்பிக்க முயன்றால் அடுத்த வட்டத்துள் நிற்கும் வேட்டை நாய்களிடமிருந்து தப்ப முடியாது. வேட்டையாடுபவர் செய்யும் இந்தச் செயலைப் பாடும்பொழுதுகூடச் சேக்கிழார் ஒரு மாபெரும் தத்துவத்தை இதில் பெய்து ஓர் உவமையைப் பேசுகிறார்.

வலுவான நல்வினை தீவினை என்ற இரண்டு வலைகளுள் அகப்பட்டுத் தவிக்கும் ஆன்மா விடுதலையை நாடிச் செல்லும் போக்கில் இந்த இருவினைகள் என்ற வலையை ஒரோவழி அறுத்துக்கொண்டு தப்பிக்க முயன்றால் புலன்கள் என்று கூறப் பெறும் வேட்டை நாய்களால் கவரப் பெற்றுவிடுகிறது என்ற பொருள் அமைய,

‘பலதுறைகளில் வெருவரலொடு பயில் வலையற நுழைமா
உலமொடுபடர் வனதகையற உறுசினமொடு சுவர் நாய்
நிலவிய இருவினை வலையிடை நிலை கழல்பவர் நெறிசேர்
புலனுறுமனன் இடைதடை செய்த பொறிகளின் அளவுளவே’¹¹²

என்று பாடுவதைக் காண முடிகிறது.

ஆறு நாளில் கண்ணை இழந்து இறைவனுக்கு அப்பக் கூடிய நிலையை அடையப் போகின்ற திண்ணனார் காளத்தி மலையை

அதற்கு முன் கண்டதில்லையாகலின் உடன் வந்த நாணனை
அது பற்றி விசாரித்தார். அவன்,

காணநீ போதின் நல்ல காட்சியே காணும் இந்தச்
சேனாயர் திருக்காளத்தி மலைமிசை எழுந்து செவ்வே
கோணமில் குடுமித்தேவர் இருப்பர் கும்பிடலாம்....' ¹¹³

என்று கூறினான்.

'ஆவது என்? இதனைக் கண்டு இங்கு
அணைதோறும் என்மேற் பாரம்
போவதொன்று உளது போலும்!
ஆசையும் பொங்கி மேன்மேல்
மேவிய நெஞ்சம் வேறோர் விருப்புற
விரையா நிற்கும்
தேவர் அங்கு இருப்பது எங்கே?
போக என்றார் திண்ணனார் தாம்' ¹¹⁴

நாணனும் திண்ணனாரும் மலையை நோக்கிப் புறப்பட்டு
விட்டனர். செல்லும் அவருடைய மனநிலையைப் பக்திச் சுவை
பாடவல்லார் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

'முன்பு செய் தவத்தின் ஈட்டம் முடிவிலா இன்பமான
அன்பினை எடுத்துக் காட்ட அளவிலா ஆர்வம் பொங்கி
மன்பெருங் காதல்கூர வள்ளலார் மலையை நோக்கி
என்புநெக் குருகி உள்ளத்து எழுபெரு வேட்கை யோடும்'

'நாணனும் அன்பும் நளிர்வரை ஏற..' ¹¹⁵

அன்பே வடிவாக மாறிவிட்ட திண்ணனாருக்கு நாணன்
வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னே சென்றான்; அவர் அவனைத்
தொடர்ந்து பின்னே சென்றார் என்று கூறச் சேக்கிழாருக்கு
மனம் வரவில்லை. எனவே நாணனும் அவருடைய அன்பும்
முன்னே சென்றன; அவர் உடல் பின்னே சென்றது என்கிறார்.

பக்தி என்பதை முன்னர்க் கேட்டும் அறிந்திராத திண்ணனார்
திடீரென்று குடுமித் தேவர் என்ற பெயரைக் கேட்டவுடன்
மாறத் தொடங்கிவிடுகின்றார். குடுமித் தேவரைப்பற்றி
நாணன் விபரம் கூறக்கூற அவர் மாற்றம் வளர்ந்து கொண்டே
வருகிறது. அங்குக் குடுமித் தேவரைக் கண்டதும் அவர்மேல்

இருந்த பச்சிலை பூ முதலியவற்றின் தொடர்பு அவருக்குத் தெரிய நியாயம் இல்லை. எனவே உடன்வந்த நாணன்,

‘வன்றிறல் உந்தையோடு மாவேட்டை ஆடிப் பண்டுஇக்
குன்றிடை வந்தேம் ஆக, குளிர்ந்த நீர் இவரை ஆட்டி
ஒன்றிய இலை பூச் சூட்டி ஊட்டிமுன் பறைந்து ஓர் பார்ப்பான்
அன்றிது செய்தான்; இன்றும் அவன் செய்ததாகும்’’

என்றான்’ 116

கொல், எறி, குத்து, வெட்டு என்ற சொற்களை அல்லாமல் பிற சொற்களை அறியாத திண்ணன் இந்த அளவு கேள்வியுற்ற திலிருந்து முழுவதும் அன்பு வடிவினனாக மாறிய வரலாற்றைச் சேக்கிழார் இவ்வளவு விரிவாகப் பாட உதவியது திருநாவுக்கரசருடைய ஒரு பாடலாகும். அகத்துறையில் அமைந்த அப்பாடலின் விளக்கவுரையாகவே கவிஞர் இந்த வரலாற்றைப் பாடிவிடுகிறார். தலைவி தலைவனிடம் ஆட்படும் விதத்தை விளக்குவார் போல நாவரசர் ஒரு பக்தனுடைய வளர்ச்சியைத் தொடக்கத்திலிருந்து முடிவுரை வரை ஒரே பாடலில் கூறிவிடுகிறார்.

‘முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்,
முர்த்தி அவன் இருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்,
பின்னை அவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்,
பேர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள்;
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்,
அகன்றாள் அகலித்தார் ஆசாரத்தை;
தன்னை மறந்தாள், தன் நாமம் கெட்டாள்,
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே’ 117

இப்பாடலின் நுண்மையான விளக்கமாகவே திண்ணனின் வரலாற்றைப் பாடிச் செல்கிறார். குடுமித் தேவரைக் கண்டதுமே தன்னை மறந்து, தன்னாமம் கெட்டு, அன்பு வடிவாகி விட்ட திண்ணனார், தேவருக்குப் பசிக்கும் என்ற நினைவால் உந்தப்பெற்றுக் கீழே வந்து உடன் வந்த காடன் கூட்டு வைத்துள்ள பன்றி இறைச்சியை எடுத்து இலையில் வைக்கும் நேரத்தில் காடன் கேட்ட வினா எதுவும் அவர் காதில் ஏறவில்லை. ஒன்றும் புரியாமல் இருந்த காடனுக்கு, உடன் சென்ற நாணன் விளக்கம் தருகிறான்.

“அங்கிவன் மலையில் தேவர் தம்மைக்கண்டு

அணைத்துக்கொண்டு
வங்கினைப் பற்றிப்போகா வல்லுடும்பு என்னநீங்கான்

இங்கும்அத் தேவர்தின்ன இறைச்சிகொண்டு ஏகப்போந்தான்
நங்குலத் தலைமைவிட்டான்; நலப்பட்டான் தேவர்க்கு”

என்றான் 118

என்ற பாடல் மூலம் தன்னை மறந்து தன்னாமம் கெட்டு நின்ற நிலையையும் காட்டுகிறார். கண்ணப்பர் வரலாற்றில் பக்தி அனுபவம் பற்றியும் அது தோன்றி முதிர்கின்ற முறைபற்றியும் விரிவாகப் பேசிய கவிஞர் மற்றொரு தத்துவத்தையும் குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் பேசுவதுபற்றிப் பின்னர் ஆராயப் படும்.

நடுவு நிலைமை என்ற சுவையையும் நாவரசர்
வாழ்க்கையில் வைத்துக் காட்டுகிறார்

இனி ஒன்பதாவது சுவையாகிய பக்திச் சுவைபற்றி விரிவாகப் பாடிய கவிஞர், நாடக நூலார் ஏற்காத பத்தாவது சுவையாகிய நடுவுநிலைமை பற்றியும் மிகச் சிறப்பாகப் பாடிச் செல்கிறார். இன்பம், துன்பம் என்ற இரண்டிலும் மனந்தளராமல் இருப்பதே நடுவுநிலைமை எனப்பெறும். அடியார்கள் அனைவரும் துன்பங் கண்டு கலங்காதவர்கள் என்பது உண்மைதான். ஆனால் அத் துன்பத்தை எதிர்த்துப் போராடித் தம் கொள்கையை நிலை நிறுத்த முயன்ற வரலாறுகள்தான் பெரியபுராணம். அப்படி எதிர்த்துக்கூடப் போராடாமல் அதனையும் புன்முறுவலுடன் ஏற்றுக்கொண்ட ஒரு வரலாறே திருநாவுக்கரசர் வரலாறாகும்.

சமயம் மாறிய அவர் திருவதிகை வீரட்டானத்தில் தங்கி யிருக்கும்பொழுது மன்னன் ஆணையைக் கொணர்ந்த ஏவலனை அவர் இசுழாமல்,

‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம் என்றெடுத்து நான்மறையின்
கோமானை நதியினுடன் குளிர்மதிவாழ் சடையானைத்
தேமாலைச் செந்தமிழின் செழுந்திருத்தாண்டகம் பாடி
ஆமாறு நீர் அழைக்கும் அடைவிலம் என்று அருள் செய்தார்’ 119

என்று கூறும் சேக்கிழார் அவர்கள் வேண்டியவுடன் தடை ஏதும் கூறாமல் அவர்களுடன் சென்றார் என்று பாடுகிறார். தம்மை அழைத்துச் செல்லாமல் தனியே சென்றால் அரச தண்டனை அவர்கட்குக் கிடைக்குமே என்ற கருணையால் அவர்கள் பின் சென்றார் என்று அறிய முடிகிறது. பிறர் துயரம் அடையாமல்

காக்கத் தாம் துன்பத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் உயரிய பண்பை இச் செயல் அறிவிப்பதாகும்.

நீற்றறையில் இடப்பட்டபோதும்,

‘ஆனந்த வெள்ளத்தின் இடைமூழ்கி அம்பலவர்
தேனுந்து மலர்ப்பாதத்து அமுதுண்டு தெளிவெய்தி
ஊனந்தான் இலராகி உவந்து இருந்தார்’¹²⁰

என்று கவிஞர் பாடுகையில் உடல் ஊனம், மன ஊனம் என்று இரண்டுமே இல்லாமல் பக்தர் இருந்ததைக் குறிப்பால் பெற வைக்கின்றார். சமண சமயத்தில் இருந்த பொழுது அவர்கள் நூல்களையெல்லாம் கற்று அவற்றில் தேர்ச்சிபெற்று, பௌத்தர் களை வாதில் வென்று ‘தருமசேனர்’ என்று பட்டம்பெற்ற நாவரசர் இப்பொழுது அரச ஊழியர்கள் துன்புறலாகாது என்ப தற்காக அவர்களுடன் சென்று, நீற்றறையில் இடப்பட்ட போதும் உடல், மன ஊனம் இல்லாமல் இருந்தார் என்று கூறுகை யில் அவருடைய அதீத வளர்ச்சியைக் கவிஞர் கோட்டுக் காட்டுகிறார். மன ஊனம் இன்மை என்பது தம்மை நீற்றறையில் இட்டவர்கள்பால் சினமோ காழ்ப்புணர்ச்சியோ கொள்ளா மல் இருந்துவிட்ட நிலை. இதுவே நடுவுநிலை எனப்பெறும். ஒரு பக்தர் முழுவதாக வளர்ச்சி அடைந்து விட்டதை அறிவிக்கும் அடையாளம் இதுவேயாம்.

தாம் கொண்ட கொள்கையில் நம்பிக்கையும், உறுதியுங் கொண்டிருந்த இப் பெருமகனார் சமணர்களுடன் வாதிட்டு மன்னனின் எதிரே அவர்களை வென்றிருக்கலாம். அவர்கள் எதிரே எதையும் தாங்கி வெல்லும் தமதாற்றலைத் தெரிவித் திருக்கலாம். அப்படிச் செய்திருப்பின் மன்னன் உடனேயேகூடச் சமயம் மாறிச் சைவனாகி இருப்பான். அது ஏன் என்று கேட்டுப் பயன் இல்லை. சத்யாக்கிரகிகள் மேற்கொள்ளும் வழி அதுவா கும். சாதாரண மனிதர்களின் செயல்கட்குக் காரண காரிய ஆராய்ச்சி செய்வதுபோல இப் பெருமக்கள் செயலை ஆய முடியாது. ஆகவேதான் அவர் இக் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடாமல் வாளா இருந்துவிட்டார். ஒவ்வொரு கொடுமை யிலும் இறையருளால் அவர் வெற்றி பெற்றாலும் தீமையை எதிர்த்துப் போரிட வேண்டும் என்று அவர் இறுதிவரை நினைத்த தாகவோ முயன்றதாகவோ தெரியவில்லை. எனவே இந் நாட்டைப் பொறுத்தவரை மகாத்மா காந்திக்கு, ஆயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளின் முன்னரே சத்யாக்கிரகம் என்றால் என்ன என்பதை வாழ்க்கையில் நடத்திக்காட்டிய பெருமை தமிழராகிய நாவரசரையே சாரும். தாம் சிலகாலம் மேற்கொண்டு வாழ்ந்த

சமண சமயத்தின் நெளிவு சுளிவுகளை நாவரசர் நன்கு அறிந்திருப்பார். எனவே அவர்களை எதிர்த்துப் போராடுவது அவருக்கு எளிதாக இருந்திருக்கும். தம்மைத் துன்புறுத்தல் அவர்கள் கூறும் அஹிம்சைக் கொள்கைக்கு எதிரானது என்பதை மன்னனுக்குத் தருக்க ரீதியாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கலாம். ஆனால் இவை ஒன்றையும் அன்பர் செய்ய விரும்பவில்லை. தொண்டர்கள் வளரும்பொழுது பல்வேறு பழிகளை மேற்கொள்கின்றனர். இத்தனைத் துன்பங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டு அமைதியாக இருந்தவர் நாவரசர். இக் கொடுமைகளை எதிர்த்துப் போராடி இறுதிவரையில் சென்று அவர்களை வெற்றி கொண்டவர் சம்பந்தர். முற்றிலும் மாறுபட்ட இந்த இரண்டு வழிகளைக் கடைப்பிடித்த இந்த இருவரும் ஈடு இணையற்ற நண்பர்கள். ஒருவர் சென்ற வழியில் மற்றவர் தலையிடவில்லை. தாம் செல்லும் வழிதான் சரியானது என்று மற்றவரை மாற்றஞ் செய்ய விரும்பவோ, முயலவோ இல்லை. உண்மையான பக்தர்கள் இந்த அடிப்படையை நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். குறிக்கோளை அடையப் பல வழிகள் இருந்தலின் தாம் சென்ற வழிதான் உயர்ந்தது என்றும், மற்றவர்களும் அந்த வழியைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் இந்தப் பக்தர்கள் ஒரு நாளும் கருதிய தில்லை. இந்த நுணுக்கத்தைச் சேக்கிழார் நன்கு அறிந்திருந்தார் என்பதையும் நாம் உணரவேண்டும்.

இதனை அடுத்து அவர்கள் விடங்கலந்த உணவை ஊட்டியும், யானையைவிட்டு இடறச் செய்தும், கல்லுடன் கட்டிக் கடலில் பாய்ச்சியும் தம் பகைமையைத் தீர்த்துக் கொள்ளச் செய்த அத்தனை முயற்சிகளிலும் அவர் தேர்ந்த சத்யாக்கிரகியாகவே நடந்து கொண்டார். இத்துணையும் செய்தவர்களையோ, அவர்கள் தூண்டுதலால் அவற்றைச் செய்வித்த அரசனையோ அவர் குறை கூறவோ, எதிர்த்துப் போராடவோ இல்லை. சமண சமயத்தின் உட்கோளும் உயிர் நாடியுமான 'அஹிம்ஸா பரமோதர்மா' என்ற உபதேசத்தை முழுவதுமாகக் கடைப்பிடித்தவர் அச் சமயத்தை விட்டுவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டவரான திருநாவுக்கரசரே யாவார்.

இத்தனைக் கொடுமைகளைச் செய்தபொழுது எல்லாம் இறைவனிடம் கொண்ட ஆழமான பக்தி காரணமாக அவற்றை எல்லாம் வென்று மீண்டார். இவை நடைபெறும் பொழுதெல்லாம் இன்ன இன்ன திருப்பதிகம் பாடினார் என்று சேக்கிழார் கூறுகிறார். ஆனால் அவ்வப்பொழுது பாடியதாகக் கூறப்படும் அந்த அந்தப் பதிகங்களில் இந்நிகழ்ச்சிகள் நடந்ததாக

ஓர் அகச்சான்றும் இல்லை. நீற்றறையில் இட்டபொழுது 'மாசில் வீணையும்' பதிகமும், அதேபோல ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியிலும் ஒரு குறிப்பிட்ட பதிகமும் பாடியதாகச் சேக்கிழார் அறிவிக்கின்றார். இந்நிகழ்ச்சிகள் இப்பதிகங்களிற் குறிக்கப் பட்டமைக்குக் காரணம் கூறவந்த உரையாசிரியர் சிலக்கவி மணியவர்கள், 'செல்லறித்து மறைந்த பதிகங்களுட்பட்டு அஞ்ஞான்று நாயனார் பாடியருளிய பதிகம் மறைந்தது'¹²¹ என்று கூறுவது பொருத்தமாகப் படவில்லை. நாயனார் அவற்றைப் பதிகங்களில் குறியாமல் வேண்டுமென்றே விட்டுவிட்டார் என்று கூறுவதே பொருத்தம் எனத் தோன்றுகிறது. நாவரசரின் வளர்ச்சி முறையைச் சேக்கிழார் காட்டிச் செல்லும் திறத்துக்கு இதுவே தக்கதாகும் என்று கூறினால் தவறு ஒன்றும் இல்லை. இத் துன்பங்கள் தமக்கு இழைக்கப்படுகின்றன? என்ற நினைவு வந்தாலே அவை யாரால் இழைக்கப்படுகின்றன? என்ற வினா அடுத்துத் தோன்றும். துன்பத்தை அனுபவிப்பதாக நினைத்தாலே அதனைச் செய்தவர்கள் மேல் வெறுப்பும் சினமும் தோன்றத்தான் செய்யும். இவை வராமல் காக்கவேண்டுமானால் நன்றல்லவை நடைபெறும் அதே நேரத்தில் கூட அவற்றை நினையாமல் இருப்பது ஒன்றுதான் வழியாகும். மனம்தான் இத்தனைக்கும் காரணம். எனவே நீற்றறையில் உடல் இருந்தாலும் 'மாசில் வீணை, மாலை மதியம், வீசுதென்றல்' முதலியவற்றை ஆழமாக நினைவில் இருத்திவிட்டால் நீற்றறை அனுபவம் துன்பம் விளைவிப்பதில்லை. அடிகள் இதனையே செய்தாராகலின் பாடலில் நீற்றறை வரவில்லை என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

இவ்வாறு கூறுவதால் இக் கொடுஞ் செயல்கள் எதுவுமே நிகழவில்லை போலும் என்ற முடிவுக்கு வருவதும் தவறாகும். இந்நிகழ்ச்சிகள் நடந்து பல்லாண்டுகள் கழித்து நாயனார் அதுபற்றி ஏதோ நினைவுவரச் சாதாரண விஷயத்தை நினைவு கூர்ந்து சொல்லுபவர்போல இதனையும் குறிக்கின்றார்.

'துஞ்சிருள் காலைமாலை தொடர்ச்சியை மறந்திராதே
அஞ்செழுத்து ஒதி நாளும் அரனடிக்கு அன்பதாகும்
வஞ்சனைப் பாற்சோ நாக்கி வழக்கிலா அமணர்த்தந்த
நஞ்சமுது ஆக்குவித்தார் நனிபள்ளி அடிகளாரே'¹²²

என்றும்

'கல்லினோடு எனைப்பூட்டி அமண்கையர்
ஒல்லைநீர்புக நூக்களன் வாக்கினால்

நெல்லு நீள்வயல் நீலக்குடி அரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றி உய்ந்தேன் அன்றே' ¹²³

என்றும் பாடுவது அசைக்கமுடியாத அகச் சான்றுகளாகும். இவை இரண்டு பாடல்களிலுமே சமணர்கள் எவ்விதமான அடைமொழி யுமின்றிக் குறிக்கப்படுவது கவனிக்கத் தக்கது. எத்துணைக் காலங் கழித்து நினைத்துப் பார்த்தாலும் மனத்தில் கசப்பையும் வெறுப்பையும் தரும் இச் செயல்களைச் செய்தவர்களை எத்தகைய கடுமையான அடைமொழியுந் தராமல் நாயனார் பாடினார் என்றால் நடுவுநிலைமை என்ற மனநிலையில் மிகச் சிறந்த உயரத்திற்கு வளர்ந்துவிட்ட அவருடைய இயல்பை அறிவிக்க இதுவே போதிய சான்றாகும். நாயனாருக்குப் பிறகு ஐந்நூறு ஆண்டுகள் கழித்து வாழ்ந்த சேக்கிழமார்கூட இக் கொடுமைகளைச் செய்தவர்களை மிகக் கடிய சொற்களால் சாடுகின்றார். ஆனால் இக் கொடுமைகள் யாருக்கு இழைக்கப் பட்டனவோ அவர் அதுபற்றி ஒன்றுமே கூறவில்லை என்பதை அவருடைய பாடல்களும், பெரியபுராணமும் கூறுகின்றன. இந்த முறையில் இதுபற்றிச் சிந்திக்காமையாலும், ஆழ்ந்த சைவ சமயப் பற்றாலும் உந்தப் பெற்றமையின் உரையாசிரியர் திரு.சி.கே. எஸ் அவர்கள் இவற்றுக்குரிய பாடல்கள் அழிந்துபட்டன என்ற முடிவுக்கு வருகிறார். அடிகள் பற்றிய இப்பாடல்கள், நடுவுநிலைமை என்ற சுவையையும் சேக்கிழார் அற்புதமாகக் கையாள்கிறார் என்பதை அறிய உதவுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்காப்பியம்-மெய்ப்பாட்டியல் 3
2. தொல்காப்பியம்-மெய்ப்பாட்டியல் 3(பேராசிரியர் உரை)
3. சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ் 28
4. கம்பராமாயணம் 3763
5. கம்பராமாயணம் 3805
6. கம்பராமாயணம் 1968
7. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 140
8. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 167

9. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 270
10. திருக்குறள் 71
11. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 3132
12. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 3140
13. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 3144
14. கம்பராமாயணம் 4020
15. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 106
16. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 271
17. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 37
18. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 38
19. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 40
20. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 37
21. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 37
22. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 232
23. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 108
24. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 108
25. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 109
26. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 127
27. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 131
28. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 132
29. திருமுறை 7-25
30. திருமுறை 7-25-1
31. திருமுறை 7-25-2
32. திருவாசகம்-ஆனந்தபரவசம் 10
33. எறிபத்த நாயனார் புராணம் 16, 17, 19
34. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 476, 477
35. திருமுறை 7-68-8
36. திருமுறை 7-69-1
37. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 276
38. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 280
39. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 286
40. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 307, 309
41. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 64
42. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 65
43. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 39
44. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 40
45. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 39
46. குங்குலியக் கலய நாயனார் புராணம் 17
47. குங்குலியக் கலய நாயனார் புராணம் 18

48. குங்குலியக் கலய நாயனார் புராணம் 19
49. இளையான்குடி மாறநாயனார் புராணம் 7 (3)
50. கழறிற்றறிவார் புராணம் 14
51. பாயிரம் 9
52. திருஞான சம்பந்தர் புராணம் 1092, 1093
53. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 154
54. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 157
55. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 7
56. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 13
57. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 15
58. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 18
59. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 16
60. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 8
61. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 29
62. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 22
63. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 24
64. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 26
65. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 28(3)
66. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 29
67. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 31
68. புகழ்ச் சோழ நாயனார் புராணம் 34
69. புகழ்ச் சோழ நாயனார் புராணம் 35
70. புகழ்ச் சோழ நாயனார் புராணம் 36
71. தொல்காப்பியம்-மெய்ப்பாட்டியல் 8
72. சிலப்பதிகாரம்-வழக்குரை காதை 75,76
73. திருக்குறள் 363
74. திருமுறை 4-9.2
75. எறிபத்த நாயனார் புராணம் 23
76. எறிபத்த நாயனார் புராணம் 25
77. ஏனாதி நாயனார் புராணம் 39, 40
78. மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம் 16
79. புறநானூறு 192
80. சிவஞான போதம் து.13
81. திருமுறை 1-50-5, 7, 9
82. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம் 2746, 2749
83. திருக்குறள் 361
84. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 161
85. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 163
86. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 384, 385

87. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 391
88. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 392, 393
89. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 7
90. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 3
91. தொல்காப்பியம்-மெய்ப்பாட்டியல் 9
92. தொல்காப்பியம்-மெய்ப்பாட்டியல் 9 (உரை)
93. திருக்குறள் 29
94. எறிபத்த நாயனார் புராணம் 40, 41
95. எறிபத்த நாயனார் புராணம் 41, 42
96. எறிபத்த நாயனார் புராணம் 61
97. எறிபத்த நாயனார் புராணம் 22
98. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 5
99. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 6
100. கோட்புலி நாயனார் புராணம் 4
101. கோட்புலி நாயனார் புராணம் 7, 8
102. தொல்காப்பியம்-மெய்ப்பாட்டியல் 11
103. திருக்குறள் 1081
104. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 140
105. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 144
106. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 152, 154
107. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 177
108. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 181
109. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 184, 185
110. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 267, 268
111. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 272
112. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 85
113. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 96
114. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 97
115. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 102, 103
116. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 109
117. திருமுறை 6-25-7
118. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 116
119. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 93
120. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 101
121. பெரிய புராணம்-திரு C.K.S. உரை-பகுதி III (1) பக்கம் 139
122. திருமுறை 4-70-5
123. திருமுறை 5-7 2-7

21. பெரியபுராணம் காட்டும் சமுதாய வாழ்க்கை

சங்கப் பாடல் காட்டும் சமுதாய வாழ்க்கை

ஒரு பெருங் கவிஞன் தான் வாழும் காலத்தையும் அதற்கு முற்பட்ட காலத்தையும் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடியாக உள்ளான் என்பது திறனாய்வாளர் கண்ட முடிவாகும். அந்த முறையில் கண்டால் இரண்டாம் நூற்றாண்டை ஒட்டிய கால கட்டத்தில் தமிழ் நாட்டின் அரசியல், பொருளாதார சமய நிலையினை அறிந்து கொள்ளச் சிலம்பு பேருதவி செய்கின்றது எனக் காணமுடியும். பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, பட்டினப் பாலை, மதுரைக் காஞ்சி ஆகிய நெடும்பாடல் களும் அவை தோன்றிய காலகட்டத்தில் பொதுவாகத் தமிழகத் திலும், சிறப்பாக அப்பாடல்கள் குறிக்கும் பகுதிகளிலும், வாழ்ந்த மக்கள் வாழ்க்கை முறை, சமுதாயப் பிரிவினைகள் பழக்க வழக்கங்கள், உணவு முறை, மேற்கொண்ட தொழில்கள் என்பவற்றைப்பற்றி விரிவாகப் பேசிச் செல்கின்றன.

ஆனால் சிலம்பையடுத்துத் தோன்றிய காப்பியங்கள் வட நாட்டுக் கதையைப் பாட எடுத்துக் கொண்டமையால் போலும், இந்நாட்டு மக்கள் வாழ்க்கை முறையை அதிகம் பேசாமல் விட்டு விட்டன. இக் குறையைக் கம்பநாடன் போக்குகின்றான் என்பது உண்மைதான். அவன் எடுத்துக் கொண்ட நாடு கோசலமாயினும் அவன் கூறியது தமிழ் நாட்டையே யாம். தமிழக மக்கள், வாழ்க்கை முறை, பொருளாதாரம், குறிக்கோள்கள் என்பவற்றையே கம்பன் பேசுகிறான்.

சேக்கிழாரைப் பொறுத்த மட்டில் ஏனைய புலவர்களைப் போல் இருந்த இடத்தில் இருந்தபடியே பாடியவர் அல்லர். இத் தமிழகம் முழுவதும் சுற்றித் திரிந்து, கல்வெட்டுக்கள், அரசர்கள், குடிமக்கள் என்பவர்களுடைய ஆவணங்கள் என்பவற்றையெல்லாம் பழுதறக் கற்றுத் தேர்ந்தார். எனவே அவர் தமிழகச் சமுதாய அமைப்பை எடுத்துக் கூறினால் அது அந்நாளையத்

தமிழகத்தின் சமுதாய வரலாறாகவே (Social History) கொள்ளப்படலாம். பக்திச் சுவை சொட்டக் காப்பியம் இயற்றினார் என்பதால் அது நடைமுறை வாழ்க்கையைக் குறிக்காமல் கற்பனை உலகில் உலாவரும் காப்பியமாக இருந்துவிடும் என்று நினைப்பது தவறாகும். அவர் மேற்கொண்டிருந்த அமைச்சர் பதவியும் அவருடைய வரலாற்றுணர்வும் (Historical Sense) அவரைச் சமுதாய வரலாறு படைக்கும் வரலாற்று ஆசிரியராகவே செய்து விட்டன.

பெரியபுராணமும் அந்நாளைய சமுதாய வாழ்க்கை முறையை எடுத்துக் கூறுகிறது.

பிற்காலத்தில் கற்பனை என்ற பெயரில் எதை எழுதினாலும் உயர்வு நவீர்சி அணி என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக, மெய்ம்மைக்கு அப்பாற்பட்டதாக அளவு கடந்து பாடும் மரபு பல்கிவிட்டது. ஆனால் இக் கவிஞர் இம்முறைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவர். வரலாற்றுக் கண்ணுடன், சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களையும் அப்படியே கூறத் தொடங்கினால் காப்பியம் சிறவாமற் போய்விடுமோ என்ற அச்சம் எழுவது நியாயமே.

சரிதம், சரித்திரம் வேறுபாடு

உள்ளதை, நடந்ததை, நடந்தவாறே கூறுபவன் வரலாற்றாசிரியன். ஆனால் கவிஞன் என்ன நடக்கவேண்டும் என்று விரும்புகிறானோ அதனைப் பாடுபவன். எனவே இவர்கள் இருவர் இடையேயும் பொதுத் தன்மை இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது சரியன்று. அப்படியானால் அடியார்களுடைய வரலாறுகளைக் குறிக்கும் நூலா இது? என்றால் அதுவும் இல்லை என்றுதான் கூறல் வேண்டும். அறுபத்து மூவர் வரலாற்றையே கூறும் என்றாலும் அவர்தம் சரிதம் (Biography) தமிழகச் சமுதாய வரலாறு (Social History) ஆகியவற்றுடன் தமிழ் நாட்டு வரலாறு (History of Tamil Country) என மூன்றையும் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் ஒன்று கலந்து யாக்கப் பெற்றதே பெரிய புராணம் எனலாம்.

இலக்கிய அடிப்படையில் சரித்திரத்தை மூன்று பிரிவாகக் காணலாம்

சரித்திரம் என்பதை இலக்கிய அடிப்படையில் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது ஒரு காலத்தையும் -அதன் சிறப்பையுங்காட்ட எழுவது. இரண்டாவது ஒரு தனிமனிதனை

அல்லது சில மனிதர்களைப் பற்றிக் கூறி அவர்கள் முயற்சியால் ஏற்பட்ட பயன்களைச் குறிப்பது. மூன்றாவது நிகழ்ச்சிக்குச் சிறப்புத் தந்து பேசுவது என்பனவே அப் பிரிவுகள்.

இவற்றுள் இரண்டாவதாக உள்ள பிரிவை அடிப்படையாகக் கொண்டதே சரிதம் எனப்படும். சரிதம் என்பது தனிமனிதர்களைப் பற்றியும் அவர்கள் வாழ்க்கை, நினைவு, குறிக்கோள் முதலியவற்றைப் பற்றியும் பேசுவதே தவிர சமுதாயம், அதன் வளர்ச்சி என்பனபற்றிப் பேசுவது அதன் நோக்கமன்று. எனினும், இத் தனி மனிதர்கள் தோன்றிய சமுதாயம் எத்தகையது? என்று கூறுவதும் நியாயமானதேயாகும். சரிதம் என்பது இந்தத் தனி மனிதர்களால் சமுதாயம் பெற்ற மாறுதல்களையும் ஓரளவு குறித்துத்தான் செல்கிறது.

மகேந்திர பல்லன் கால அரசு ஊழியர் கையூட்டுக்கு மயங்கல்

மகேந்திர பல்லவன் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் மன நிலையை, அரசனாகிய அவன் பாதித்ததைவிட அதிகமாக, ஒரு தனி மனிதர் பாதித்தார். எனவே அவருடைய சரிதங் கூறும் பெரியபுராணம் அம் மக்களை எவ்வாறு அத் தனிமனிதர் மாற்றினார் என்று கூறும் பொழுது சரிதம், சரித்திரமாக மாறிவிடுகிறது. (Biography of an individual becomes the history of that country, which produced him). என்றாலும் நாவரசர் புராணத்திலிருந்து மகேந்திரனுடைய காலத் தமிழக வரலாற்றை முற்றிலுமாக அறிய முடியாது எனினும், நாவரசர் வாழ்க்கை மன்னனையும் மக்களையும் எவ்வளவு பாதித்தது என்பதை அறியலாம். 'நாவரசரை அழைத்து வருக' என்று ஆணையிடும் மன்னவன்,

‘தெருள் கொண்டோர் இவர் சொன்ன

தீயோனைச் செறுவதற்குப்

பொருள் கொண்டு விடாது என்பால் கொடுவாரும்’¹

என்று கூறினதாகக் கவிஞர் பாடுவதிலிருந்து பல்லவர் ஆட்சியில் கையூட்டுப் பெறுபவர் பலர் இருந்தனர் என்பதை அறிய முடிகிறது. இதனைக் கூறுவது கவிஞனுடைய நோக்கமன்று, என்றாலும் போகிற போக்கில் கூறப் பெற்ற இச்செய்தி அற்றை நாள் ஆட்சியிலும் அரச அலுவலரிடையே இத்தகைய பழக்கம் இருந்தது என்பதை நமக்கு அறிவிக்கின்றது. மன்னனே இயற்றிய மத்தவிலாசப்பிரகசனத்திலும் இப்படி ஒரு செய்தி கூறப் பட்டுள்ளது என்பதை முனைவர் இராசமாணிக்கனார் தம்

பெரியபுராண ஆராய்ச்சி என்ற நூலில் (பக்.176) குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே அந்நாளையப் பெருமன்னன் ஒருவனுடைய ஆட்சியில் அரச அலுவலர் இருந்த நிலையை அறிய முடிகிறது. ஒரு பாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம். மகேந்திரன் குணபர ஈச்சரம் கோயிலை எடுத்த செய்தியைச் சேக்கிழாருங் கூறுகிறார். ஆனால் அது அவனுடைய சமயப்பற்றை அறிவிப்பதற்காக மட்டும் பேசப்படவில்லை. நாவரசருடன் தொடர்புடைய செய்தியாகலின் இக் குறிப்பும் பேசப்படுகிறது.

தாம் பாடும் காப்பியம் சிவனடியார்களின் சரிதங்களைக் கூறும் நூலாக மட்டும் அமைந்தால் போதும் என்று சேக்கிழார் கருதியிருப்பின் இத்துணைத் தூரம் முயன்று செய்திகளைத் திரட்டியிருக்கத் தேவை இல்லை. ஒவ்வோர் அடியார் பிறந்த ஊருக்கும் சென்று, அங்கு வழங்கும் செவிவழிச் செய்திகளைக் கேட்டு, ஆய்ந்து, அவர்கள் வரலாற்றைப் பாடியுள்ளார். மூவர் முதலிகளின் யாத்திரைபற்றிப் பாடவந்த இப்பெருமகனார் அவர்கள் சென்ற வழியே தாமும் சென்று முதலில் எந்த ஊர்ப்பதிகம் பாடப் பெற்றது என்பதையெல்லாம் தம் கூர்த்த மதியால் கண்டு எழுதினார். ஒரே பெயருடைய பல ஊர்கள் தமிழகத்தில் உள்ளனவாகலின் ஓர் ஊரைக் குறிப்பிடும் பொழுதே இன்ன நாட்டின் இன்ன கூற்றத்தில் உள்ள இன்ன ஊர் என்றெல்லாம் கூறுவது, அவர் வெறும் பக்திப்பாடல் பாடவரவில்லை என்பதையும், அவர் மிகுதியான புவியியல் அறிவும் (Geographical Sense) வரலாற்றறிவும் பெற்றிருந்ததையும் அறிவுறுத்தும். இவ்வடியார்களின் வரலாறுகள் தமிழகத்தின் சரித்திரத்தையே மாற்றிவிட்டன என்ற காரணத்தால் மெய்ம்மை (Facts) எவ்வளவு தூரம் இடம் பெற வேண்டும் என்பதையும் அறிந்து பாடுகிறார்.

இத்தகைய முறையில் சரிதம் பாடும் ஆசிரியனுக்குள்ள இடர்ப்பாடுகள் பல. கை நிரம்ப மெய்ம்மைகளையும் தகவல்களையும் வைத்துக் கொண்டால் எவற்றை எடுத்துக் கொள்வது? எவற்றை விடுவது? என்பது பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கும். அளவுமீறிய தகவல்களைத் தருவதனால் சுவை மிகுந்த காப்பியத்திற்குப் பதிலாகத் தகவல்கள் நிரம்பிய பஞ்சாங்கமாக முடிந்துவிடும். இன்றேல் மற்றொன்று விரித்தல் என்னும் குற்றம் நிகழ்ந்துவிடும். எனவே தம் கூர்த்த மதியால் எவற்றை எடுப்பது? எவற்றை விடுவது? என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட கவிஞர் காப்பியத்துக்குரிய பல்வேறு அழகுகளையும் சேர்த்துக் கொண்டு தம் நூலைப் படைக்கின்றார்.

கவிஞர் காலத்தில் நிலவிய சாதி வேறுபாடுகள்

இப் பெருமகனாருடைய காப்பியத்தில் அற்றை நாளில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த அத்தனை சாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களும் இடம் பெறுகின்றனர். இவருள் அந்தணர் மரபைச் சேர்ந்தவர்கள் 12 பேர், வணிகர் 6 பேர், வேளாளர் 13 பேர், ஆதிசைவர் 4 பேர், குயவர், வேடர், இடையர், ஏகாலியார், பரதவர், சாலியர், பாணர், பறையர், ஈழவர் (சாணார்) மாமாத்தியர் என்ற 10 வகுப்புகளிலும் ஒவ்வொருவர் உள்ளனர். எறிபத்தர், குலச் சிறை, திருமூலர், தண்டியடிகள், கணம்புல்லர், காரியார் என்பவர்கள் மரபு குறிக்கப்படவில்லை. இவ்வடியார்களுள் சேர நாட்டினர் 2 பேர், சோணாட்டினர் 37 பேர், மலை நாட்டினர் 2 பேர், பாண்டிய நாட்டினர் 5 பேர், நடு நாட்டினர் 7 பேர், தொண்டை நாட்டினர் 3 பேர், வடவர் 2 பேர், வடவர் என்று குறிக்கப்படுபவர் திருமூலரும், நேச நாயனாரும் ஆவர். நேசர் காம்பிலி எனப்பெறும் குந்தள நாட்டினராவர். இத்தனைப் பிரிவுகளில் வாழ்ந்த இம்மக்கள் அனைவருடைய பழக்க வழக்கங்கள் முதலியவற்றை மிகவும் நுண்மையாக அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார் என்பதையும் அவர் காப்பியத்தில் காணலாம்.

திரு நாவலூரார் என்ற பெயருடன் ஆதிசைவர் குலத்தில் பிறந்த பிள்ளையை நரசிங்க முனையரையர் என்னும் அப் பகுதியை ஆண்ட சிற்றரசர் தத்து எடுத்துக் கொண்டு வளர்த்தார் என்ற செய்தியைப் பெரிய புராணம் கூறுகிறது.

‘விரவிய நண்பினாலே வேண்டினர் பெற்றுத் தங்கள்
அரசினங் குமரற் கேற்ப அன்பினால் மகன்மை பூண்டார்’²

குழந்தைப் பேறு இல்லாதவர்கள் தம் உறவினர்களிடம் குழந்தையைத் தத்து எடுக்கும் பழக்கம் இன்றும் உண்டு. அவ்வாறு எடுத்துவிட்டால் பெற்றோரை விட்டுவிட்டு அக் குழந்தை தத்து எடுத்தவர்களிடம் செல்வதுதான் மரபு. இங்குச் சிவவேதியர் வீட்டுப் பிள்ளை சிற்றரசர் வீட்டில் வளர்கிறது. ஆனால் திருமணம் என்று வந்தவுடன்,

‘.....சைவ

அந்தணர் குலத்துள் தங்கள் அரும்பெரும் மரபுக்கு ஏற்ப
வந்த தொல் சிறப்பின் புத்தூர் சடங்கவி மறையோன்’³

மகளையே மணம் பேசினர் என்று தெரிகிறது. இந்த நாயன்மார்கள் வாழ்ந்த காலங்களில் அவர்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளில் சாதிப் பிரிவினை வலுவான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது

என்பதை மறுத்தற்கில்லை. ஆனால் சிவவேதியர் வீட்டுப் பிள்ளை குறுநில மன்னன் வீட்டில் வளர்வது சற்று வியப்பையே தருகின்றது. சிற்றரசர்கள் சிவவேதியர் அல்லர். என்றால் வேதியர் வீட்டுப் பிள்ளை வேதியரல்லாத வீட்டில் வளர்வது புதுமையல்லவா? 'மகன்மை பூண்டார்' என்ற சொல்லுக்கு 'மகனைப் போல நேசித்தார்' என்றுதான் பொருள் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, தத்து எடுத்துக் கொண்டார் என்று கொள்ள வேண்டியதில்லை. தத்து என்று போயிருந்தால் சடங்கவியின் மகளை மணம் பேச வேண்டிய சூழ்நிலை இருந்திராது. எனவே சாதி வேற்றுமை என்பது சமுதாயத்தில் இருந்திருப்பினும் அதனை உடைத்துச் செல்லும் ஆற்றலும் பழக்கமும் உள்ளவர்கள் நிறைந்து இருந்தனர் என்று கொள்ள இடமுள்ளது. இன்றேல் ஆளுடைய பிள்ளை யாழ்ப்பாணரை ஏற்றுக் கொள்வதும், அப்பூதி நாவரசரை ஏற்றுக் கொள்வதும் இயலாத செயலாக இருந்திருக்கும்.

ஆதி சைவர்கள் பெண் கேட்கும் முறை

மகனுக்கு மணம் முடிக்க ஒருவருடைய பெண்ணைப் பேச, பெற்றோர் செல்லாமல் பிற பெரியவர்களை அனுப்பும் வழக்கம் அன்று இருந்தது என்பதைக் கவிஞர்,

'குலமுதல் அறிவின் மிக்கார் கோத்திர முறையும் தேர்ந்தார்
நலமிகு முதியோர் சொல்ல.....' ⁴

என்பதனால் திருமணம் எவ்வாறு பேசப் பெற்றது என்பதையும்,

'உற்றதோர் மகிழ்ச்சியிந்தி மணவினை உவந்து சாற்றிக்
கொற்றவர் திருவுக்கு ஏற்பக் குறித்து நாள் ஒலைவிட்டார்.'
'மங்கலம் பொலியச் செய்த மணவினை ஒலை ஏந்தி
அங்கயற் கண்ணினாரும் ஆடவர் பலரும் ஈண்டிக்
கொங்கலர் சோலை மூதூர் குறுகினார்....' ⁵

என்ற அடிகளில் கவிஞர் கூறுகிறார்.

ஆதி சைவர் திருமணச் சடங்கு முறை

மணமகனைக் குளிக்கச் செய்வதும், நீண்ட கேசத்துடன் உள்ளவர்கள் தலையில் ஈரத்தைப் போக்கத் துணியை முன்கையில் ஒருவன் சுற்றிக் கொண்டு கேசத்தின் நடுவே விரல்களைச் செலுத்தி ஈரம் போக்குவதையும் எவ்வளவு தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் இவர் பாடுகிறார் என்பதை நோக்கும் பொழுது மிகச்

சிறிய நுணுக்கமான செய்தியும் (Minor details), இவர் கவனத்தி லிருந்து தப்பவில்லை என்பதை அறியலாம்.

‘அகில் விரைத் தூபம் ஏய்ந்த அணிகொள்பட் டாடை சாத்தி முகில் நுழை மதியம் போலக் கைவலான் முன்கை துழ்ந்த துகில் கொடு குஞ்சி ஈரம் புலர்த்தித்தன் தூய செங்கை உகிர்நுதி முறையில்போக்கி ஒளிர்நறுஞ் சிகழி ஆர்த்தான்.’⁶

என்ற இப்பாடலில் அரசர்களைக் குளிப்பாட்டவும் அவர்கள் குஞ்சியின் ஈரத்தைப் போக்கவும் தொழில் முறை ஏவலர்கள் (Professionals) இருந்தனர் என்பதைக் கைவலான் என்ற சொல்லால் அறிய முடிகிறது. இதில் சிவவேதியர் குடும்பத்தில் பிறந்து அரச குடும்பத்தில் வளர்ந்தவர் திருமண முறை பேசப் பெற்றது.

வைதிக வேதியர் திருமணச் சடங்குகள்

இனி வைதிக சமயத்தைச் சேர்ந்தவரும், இருக்கு வேதியுமான திருஞான சம்பந்தர் திருமணம்பற்றிப் பேசும் போது அவருடைய தந்தையாரே, ஏனைய வேதியர்களுடன் மகள் பேசச் சென்றார் என்கிறார் கவிஞர்.

‘மிக்க திருத் தொண்டர்களும் வேதியரும் உடன் ஏக’⁷
‘வருவாரும் பெருஞ் சுற்றம் மகிழ் சிறப்ப மகட் பேசத் தருவார் தண்பணை நல்லூர் சார்கின்றார் தாதையார்’

இங்கும் மணவினை குறித்த நாளோலையை மணமகன் வீட்டிலிருந்து பெண் வீட்டிற்கு எடுத்துச் செல்லும் மரபு பேசப் படுகிறது. திருமணம் என்று குறிக்கப் பெற்ற நாளுக்கு

.....‘எழுநாளாம் நன்னாளில்

.....
பொன்மணிப் பாலிகை மீது புனிதமுனை பூரித்தார்’⁸

என்று கவிஞர் கூறுவதில் இக் கூட்டத்தாரின் திருமண முறையில் ஒரு பகுதி விளக்கப்படுகிறது. திருமணத்திற்கு சில நாள் முன்னதாகவே மணமகன் வீட்டில் சுற்றத்தார் வந்து கூடி விட்டனர்⁹ என்று கவிஞர் கூறுகிறார். தஞ்சை மாவட்டத்தில் அறுபது அல்லது எழுபது ஆண்டுகளின் முன்னர்வரைக்கூட வைதிக அந்தணர் வீடுகளில் திருமணம் என்றால் சுற்றத்தாரும் புடைதூழ வந்து மணமகன் வீட்டில் தங்கும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. வைதிகராகிய சிவபாத இருதயர் வீட்டுத் திருமணத்தில் மறைநூலின் விதிப்படி உபகரணங்கள் தயாரிக்கப் பெற்றன

என்றும் கலசங்கள் வைத்துக் கிரியைகள் தொடங்கினர் என்றும் கவிஞர் கூறுகிறார்.¹⁰

திருமணத்தின் முதல் நாள் அன்றே காப்புநாண் மணமகளுக்கு அணியப் பெற்றது என்பதையும் அறியமுடிகிறது. ஆதி சைவ ராகிய சுந்தரர் திருமணத்தில் காணப் பெறாத பல சடங்குகள் இவர் திருமணத்தில் நிகழ்ந்தன என்பதைப் பல பாடல்களில் வரிசையாகக் கவிஞர் கூறி வருகின்றார். அவற்றுள் ஒன்றுதான் வைதிக விதிச் 'சமாவர்த்தைக் கிரியை' என்பதாகும். பிரம்மச்சரிய ஆச்சிரமத்தைவிட்டுக் கிரகஸ்தாஸ்ரமம் புகப்போகும் இளைஞர் செய்யவேண்டிய கிரியையாகும் இது. இதனையும் செய்து முடித்துவிட்டு இருந்தார் பிள்ளையார் என்பதனை,

'பசரும் வைதிகவிதிச் சமாவர்த்தைப் பான்மை
திசுமுற்றிய செம்மலார் திருமுன்பு சேர்ந்தார்'¹¹

என்ற தொடர் வழி அறிகிறோம். இனிக் காப்பணிவதற்கு முன் நிகழ்த்தப் பெற்ற சடங்குகளையும் கவிஞர்,

'செம்பொனின் பரிகலத்தினில் செந்நெல் வெண்பரப்பில்
வம்ப ணிந்தநீள் மாலைதழ் மருங்குற அமைத்த
அம்பொன் வாசநீர்ப் பொற்குடம் அரசிலை தருப்பை
பம்பு நீள் சுடர் மணிவிளக்கு ஒளிர்ந்தும் பரப்பில்'¹²

என்று பாடுகிறார். ஏறத்தாழ நூறு பாடல்களில் ரிக்வேதிகள் அந்நாளில் செய்த சடங்குகள் அனைத்தையும் விரிவாகப் பாடும் கவிஞர், ஏனைய ரிக்வேத வைதிகர்கள் செய்யாததும், ஆனால் கௌண்டிய கோத்திரத்தை சேர்ந்த ரிக் வேதிகள் மட்டுஞ் செய்வதான ஒரு செயலை (அஞ்செழுத்து ஓதல்), மறவாமல்,

'அழகினுக்கு அணியாம் வெண்ணீறு
அஞ்செழுத்து ஓதிச் சாத்தி'¹³

என்ற அடியில் பாடிச் செல்வது கூர்ந்து கவனிக்கத்தக்கதாகும். திருநீறும் ஐந்தெழுத்தும் இவர்களிடே முக்கியம் பெற்றது. இனி வைதிக முறையில் நம்பாண்டார் (பெண்ணின் தந்தையார்) பிள்ளையார்க்குத் தாரை வார்த்து 'மகளைத் தந்தேன்' என்று கூறிச் செய்வித்ததையும் கவிஞர் பாடுகிறார்.

'பெருகொளி ஞானம் உண்ட பிள்ளையார் மலர்க்கை தன்னில்
மருவுமங் கலநீர் வாசக் கரகமுன்ஏந்தி வார்ப்பார்
தருமுறை கோத்தி ரத்தின் தங்குலம் செப்பி 'என்றன்
அருநிதிப் பாவை யாரைப் பிள்ளையார்க்கு

அளித்தேன்' என்றார்'.

‘நற்றவக் கன்னி யார்கை ஞானசம் பந்தர் செங்கை
பற்றுதற்கு உரிய பண்பில் பழுதில் நல் பொழுது நண்ண’ 14

இந்த அளவு வைதிக முறையில் நடைபெற்ற திருமணத்தில் சப்தபதி என்ற அக்னியை வலம் வரும் சடங்கும் இன்றியமையாததாகும்.

யாகத்தில் பற்றுள்ளவர் வைதிகர்கள்

வைதிகர்கள் அக்னியை அனைத்துக்கும் காரணமாகக் கொண்டு வேத நெறியில் ஒழுகுபவர்கள் ஆவார்கள். ஆனால் முழு முதற்பொருளாகச் சிவபிரானையே ஏற்றுக் கொண்டுள்ள திருஞானசம்பந்தர் அக்னியை வலம் வர வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டவுடன் அவரும் அதனைச் செய்தார். ஆனால் வைதிகர்கள் அக்னியை எவ்வாறு கருதினார்களோ அவ்வாறு கருதாமல்,

‘விரும்புறும் அங்கியாவார் விடை உயர்த்தவரே என்று
திருப் பெரு மணத்தை மேவும் சிந்தையில் தெளிந்து சென்றார்’ 15

என்ற கருத்தில் அதனைச் செய்யப் புறப்பட்டும், செய்யாமல் அப் பெண்ணையும் அழைத்துத் திருக்கோயிலுக்கு வந்துவிட்டார் என்ப முடிக்கிறார் சேக்கிழார்.

அந் நாளைய வைதிகர்கள் சமுதாய மரபையும், ஆதிசைவர்கள் சமுதாய மரபையும் நன்கு அறிந்து கூறியுள்ளார் கவிஞர். முற்றுப் பெறாத இத் திருமணத்தை இவ்வளவு விரிவாகக் கவிஞர் பாடக் காரணம் ஒன்றுண்டு. 7ஆம் நூற்றாண்டில் வைதிக சமயத்தார்க்கும் இந் நாட்டில் வாழ்ந்த சிவநெறி அந்தணர்கட்கும் இடையே இருந்த போராட்டம் வெளியே தெரியாமல் நடந்ததாகும். இதுபற்றி முன்னர் விரிவாகப்பேசப் பெற்றுள்ளது. சிவபாத இருதயர் வைதிக நெறியில் அளவு கடந்த பற்றுக் கொண்டவர் என்பதைச் சேக்கிழார் அங்கங்கே குறிப்பாகக் காட்டிக்கொண்டு செல்லத் தவறவில்லை. ஞானப்பால் உண்ட சிறிய பெருந்தகையார், வேதம் எட்ட முடியாமல் ‘நேதி’ (இதுவன்று) என்ற, எதிர்மறைச் சொல்லால் குறிக்கும் பரம் பொருளை ‘இதோ(காண்க)’ என்று சுட்டிக் காட்டிப் பதிகமும் பாடினவராவார். இவரைப் பெற்றெடுத்த தந்தையராகிய சிவபாத இருதயர் இந்த அற்புதத்தைக் கண்டும். அடுத்து முத்துப் பந்தர், முத்துச் சிவிகை, பொற்றாளம் என்பவற்றை இறையருளால் தம் மகனார் பெற்றதை அறிந்திருந்தும், அவர் தம் கொள்கையிலிருந்து சிறிதும் விலகினதாகத் தெரியவில்லை. பிள்ளையார்,

ஒல்லைமுறை உபநயனப் பருவம் எய்த
உலகிறந்த சிவஞானம் உணரப் பெற்றார்
தொல்லைமறைவிதிச் சடங்கு மறையோர் செய்யத்
தோலொடு நூல் தாங்கினார்' ¹⁶

என்ற பாடல் மூலம் கூறுகிறார். எந்த நிலையிலும் சிவபாத இருதயர் தமது கிரியைகளை விட்டுக் கொடுக்கவோ யாகங்கள் புரியாமல் இருக்கவோ தயாராக இல்லை. இதைவிட வியப்பான செயல் ஒன்றையும் கவிஞர் பாடிச் செல்கிறார்.

திருவாவடுதுறையில் இறைவனை வணங்கி அவ்வூரிலேயே அடியார் கூட்டத்துடன் இருந்து வருகிறார் பிள்ளையார். இந் நிலையில் தந்தையாராகிய சிவபாத இருதயர் அங்கே வந்து பார்த்து, 'வேள்வி செய்வதனுக்கு, ஆவதாகிய காலம் வந்து அணைவுற்றது அரும்பொருள் வேண்டும்' என்று கேட்டார் இதனைக் கேட்ட பிள்ளையார்,

'அந்தமில் பொருளாவன ஆவடு துறையுள்
எந்தையார் அடித்தலங்கள் அன்றோ?' ¹⁷

என நினைத்து இறைவனிடம் பொருள் வேண்டினார். 'இடரினும் தளரினும்' என்று தொடங்கும் ஈரடி மேல் வைப்பு என்ற பதிகத்தைப் பிள்ளையார் பாடினார் என்று மட்டுமே சேக்கிழார் கூறுகிறார். ஆனால் அப்பதிகத்தைப் படிக்கும் பொழுது இறுதியில் உள்ள ஈரடிகள் நமக்குச் சில ஐயங்களைத் தருகின்றன.

'இடரினும் தளரினும் எனதுறு நோய்
தொடரினும் உன கழல் தொழுது எழுவேன்
கடல்தனில் அமுதொடு கலந்த நஞ்சை
மிடறினில் அடக்கிய வேதியனே!

இதுவோ எமையாளுமாறு? ஈவது ஒன்று எமக்கில்லையேல்
அதுவோ உனதின்னருள் ஆவடுதுறை அரனே' ¹⁸

என்று விளங்கும் முறையில் 10 பாடல்களும் அமைந்துள்ளன. இவர் 'பொருள் வேண்டும்' என்று கேட்டவுடன் இறைவன் தந்திருந்தால், 'இதுவோ எமை ஆளுமாறு?' என்று பாடவேண்டிய தேவை இல்லை. எடுத்த எடுப்பிலேயே இவ்வாறு பாடினார் என்று கொள்வதும் பொருத்தமாக இல்லை. எனவே கேட்டுக் கிடைக்கப் பெறாத பொழுது இவ்வாறு பாடினார் என்று கோடலே நேரிதாகும். ஏன் பொருள் தரப்படவில்லை? என்ற வினாவை எழுப்பினால் திருஞான சம்பந்தர் யாகத்திற்குப் பொன் வேண்டும் என்று கேட்பதை இறைவனே ஏற்கவில்லையோ என்ற ஐயமும் தோன்றுகிறது.

‘வேதம் நான்கினும் மெய்ப் பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே’

என்றும்

‘கொல்வா ரேனும் குணம் பல நன்மைகள்
இல்லா ரேனும் இயம்புவ ராயிடின
எல்லாத் தீங்கையும் நீங்குவர் என்பரால்
நல்லார் நாமம் நமச்சி வாயவே’¹⁹

என்றும் பாடியவர் இப்பொழுது யாகம் செய்யப் பொருள் வேண்டும் என்று கேட்பது சற்று முரண்பாடான செயலாகும். தந்தையார் விரும்பினார். எனவே அதனைப் பெற்றுத் தர வேண்டியது மைந்தனாரின் கடமை என்ற சமாதானம் ஓரளவு பொருந்துமாயினும் இந்த வைதிகர்களைப் பிள்ளையார் இன்னும் கொஞ்சம் வலுவாகச் சாடியிருக்கலாம். அவ்வாறு செய்யாமல் இறைவனிடம் பொருள் கேட்டமைக்குக் காரணம் எத்தனை சொன்னாலும் இந்தத் தந்தையார் புரிந்து கொள்ளப் போவது இல்லை. கார்மிகள் எனப்படும் இவர்கள் கர்மங்களைச் செய்வதில் அத்துணை அழுத்தமான நம்பிக்கை உடையவர்கள். தம் பிள்ளை செய்யும் அற்புதங்கள் எவையும் அவருடைய நம்பிக்கையை அசைக்க வில்லை. எனவேதான் யாகஞ் செய்யப் பொருள் கேட்கிறார். பெற்ற தந்தை புரிந்து கொள்ள முடியாத ஒன்றை, ஏற்ற தந்தையாகிய இறைவனிடம் கூறிக் கேட்கிறார் பிள்ளையார். ‘என்னை ஆண்டது உண்மையானால் இதனைத் தந்து தீரல் வேண்டும்’ என்ற முறையில் பேசி இறைவனையே இக்கட்டில் விட்டுவிடுகிறார் பிள்ளையார். பொன் தராவிடின ஆண்டதும் பொய் என்றல்லவா ஆகிவிடும்? எனவேதான் இறைவன் தாமதித்தாயினும் பொன்னைத் தந்து விடுகிறான். பெற்ற தந்தைக்கும் மகனுக்கும் இடையேயுள்ள இந்தக் கருத்து வேறுபாட்டைச் சேக்கிழார் அறியாமல் இல்லை. ஆனால் பிள்ளையாரைப் பெற்ற தந்தையாரை அவர் குறை கூறத் தயாராக இல்லை. மேலும் மன்னிக்க முடியாத பெருங் குற்றமுமன்று இது என்ற கருத்தில் சேக்கிழார் இதைவிட்டு விடுகிறார்.

பிள்ளையார் செய்த புரட்சியில் இந்த வைதிகர்கள் ஈடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை

ஆனால் இதே கவிஞர், சிவபாத இருதயர் எத்தகையவர் என்பதை மற்றொரு சந்தரூபத்தில் விளக்கிக் காட்டி

விடுகின்றார். சீர்காழியில் சிலகாலம் தங்கிய பிள்ளையார் ஊர்கள்தோறும் சென்று இறைவனை வழிபடவேண்டும் என்ற தம் கருத்தைத் தந்தையார்க்குத் தெரிவித்தவுடன் அவர் கூறிய சொற்கள் சிந்திக்க வேண்டியவை.

‘பெருகு விருப்புடன் நோக்கிப் பெற்ற குலத் தாதையாரும்
அருமையால் உம்மைப் பயந்த அதனாற் பிரிந்துறை வாற்றேன்
இருமைக்கும் இன்பம் அளிக்கும் யாகமும் யான் செயவேண்டும்
ஒருமையால் இன்னஞ் சிவநாள் உடன் எய்துவேன்

என்றுரைத்தார்’²⁰

என்ற இப்பாடல் சிவபாத இருதயரை நமக்கு உள்ளவாறு எடுத்துக் காட்டும் குறிப்பாகும். கண்டவர்கள் எவரும் பிரிய மனம் இல்லாத பிள்ளையைப் பெற்றும், அவர் செய்துவரும் புரட்சியைக் கண்டும், அவருடன் நிழல்போல் இருக்கவேண்டும் என்று கருதாமல் ‘இருமைக்கும் இன்பம் அளிக்கும் யாகமும் யான் செய்யவேண்டும்’ என்று கூறும் வைதிகரை என்னென்பது? அந் நாளில் சமுதாயத்தில் நிலவிய சூழ்நிலை இதுதான். கௌண்டிய கோத்திரத்தாராகிய சிவபாத இருதயர் சிவபரம்பொருளையே முழுமுதற் பொருளாக ஏற்றுக்கொண்டாலும் அப்பரம் பொருளை வழிபடத் தம் மகனார் காட்டிவரும் அன்பு நெறியை விடத் தாம் பரம்பரையாகச் செய்துவரும் யாக நெறியே சிறந்தது என எண்ணுகிறார். அருமை மகனுடன் இருப்பதைக் காட்டிலும் தாம் கடமை என்று கருதுவதைச் செய்வதே முக்கியமானது என்று கருதுகிறார். வைதிகர்கள், சம்பந்தர் இருவரிடையே நடைபெற்ற இந்த மறைமுகப் போராட்டத்தில் பெற்ற தந்தையாரை மாற்றாமல் அவர் விருப்பப்படியே நடக்குமாறு விட்டுவிட்டார் சிறிய பெருந்தகையார். திருஞான சம்பந்தர் திருமணச் சடங்கை அவ்வளவு விரிவாகச் சேக்கிழார் பாடுவதற்கும், மகனாரிடம் யாகம் செய்ய வேண்டும் என்று கூறுவதற்கும் ஆழமான காரணம் உண்டு. ரிக்வேதிகள் திருமண முதலிய நிகழ்ச்சிகளில் எவ்வளவு சடங்குகளைப் புகுத்தி உள்ளனர் என்பதை அறிவிப்பது முதலாவது காரணம். அன்றைய வைதிகச் சமுதாயம் எந்த அளவு கார்மிகர்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதை இதன்மூலம் காட்டுவது இரண்டாவது காரணம். பிள்ளையார் போன்ற ஒரு குழந்தையைப் பெற்ற சிவபாத இருதயரே இவ்வளவு தூரம் சடங்குக்கு அடிமையாகி இருந்தார் என்றால் மற்றவர்கள்பற்றிக் கேட்க வேண்டிய தேவை இல்லை.

ஆனால் இதிலும் ஒரு புதுமையைக் காணமுடிகிறது. பிள்ளையார் குடும்பம் மேட்டுக் குடிமக்களைச் சேர்ந்ததாகும். ஏனைய அந்தண அடியார்கள் யாரும் பிள்ளையார் குடும்ப அளவு வசதி பெற்றிருந்தனர் என்று கூற முடியாது. எனவே அவர்கள் வீடுகளில் நடைபெற்ற விசேடங்களில் இத்துணை ஆடம்பரமான கிரியைகள் நடைபெற்றனவா என்று அறியவும் வாய்ப்பில்லை. இதனைக் காணுமிடத்து சிவபாத இருதயர் போன்ற வைதிகர்களேகூடப் பிள்ளையாரின் அவதாரத்தால் எவ்விதமான பெரிய மாறுதலையும் அடைந்ததாக நினைக்க முடியவில்லை. பிள்ளையின் தோற்றத்தால் மகிழ்ந்தனர். ஆனால் அவர் உபதேசத்தை ஏற்றுக் கொள்ளும் மனநிலை அவர்கள் பால் இல்லை. பிள்ளையார் செய்த புரட்சியில் இந்த வைதிகர்கள் ஈடுபட்டதாகவும் நினைக்க முடியவில்லை. இதனால் அந்நாளையச் சமுதாயக் கட்டுக்கோப்பு இவ்வாறுதான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைய வேண்டியுள்ளது. வேதம் என்று இவர்கள் பேசும் பொழுது ஸம்ஹிதைகளைவிட, பிராம்மணங் க்ட்கே அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர் போலும்!

இதிலிருந்து பிள்ளையார் போராட்டத்தின் வலுவை ஓரளவு அறியலாம். சமுதாயத்தின் அடித்தளத்தில் இருப்பவர்கள் பிள்ளையாரிடம் ஈடுபட்டுப் பக்தி வழியில் திரும்பியதுபோல மேட்டுக் குடிமக்கள் பக்தி மார்க்கத்தில் திரும்பினர் என்று நினைக்கவும் முடியவில்லை.

ஏழாம் நூற்றாண்டில் திருஞான சம்பந்தர் தலைமையில் தொடங்கப் பெற்ற இந்த சமயப் புரட்சியின் அடிப்படை இதுவே யாகும். பக்தி மார்க்கத்தின் பெருமையையும் பஞ்சாட்சரத்தின் சிறப்பையும் இவர்கள் வலியுறுத்திக் கொண்டே சென்றார்களே தவிர, யாரையும் பார்த்து 'நீங்கள் இந்த வழியில் வாருங்கள்' என்று அழைக்க வில்லை. தாம் கூறியவற்றாலும், தாம் நிகழ்த்திய அற்புதங்களாலும். மனம் ஈர்க்கப் பெற்று, மக்கள் மனந் திருந்தித் தங்கள் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று கருதினார்களே தவிர யாரையும் வருமாறு அழைக்க வில்லை. நாவரசரைப் பார்த்துப் பல்லவனாகிய மகேந்திரன் மனந் திருந்தினான். பிள்ளையாரைப் பார்த்துப் பாண்டியனாகிய நின்றசீர் நெடுமாறன் திருந்தினான். இதன் பயனாக இவர்கள் கீழ் வாழ்ந்த சிற்றரசர்கள், மக்கள் ஆகிய அனைவரும் தாமே திருந்தினார்கள்.

இப் பெருமக்களுடைய சமயவாழ்க்கை எத்துணைத் தூரம் சமுதாயத்தைத் தாக்கியது என்பதை இங்கொன்றும் அங்கொன்று

மான வரலாறுகளாலும் நிகழ்ச்சிகளாலுமே அறிய முடிகிறது. சீர்காழி மதுரையிலிருந்து (நானூறு கிலோ மீட்டர்) நெடுந் தொலைவில் இருந்தும் பிள்ளையாரின் அருளிச் செயல்களைப் பாண்டிமா தேவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் நன்கு அறிந்திருந்தார். அவரை அழைத்துத் தம் நாட்டையும் மக்களையும் திருத்தி விடலாம் என்ற துணிவில் இருந்தார். பல்லவனையும் பாண்டியனையும் பற்றி, அவர்கள்மூலம் நாட்டு மக்களையும் பற்றி யிருந்த சமண சமயத்தார் நல்ல அரசியல் வாதிகளாகவே இருந்தார்கள் என்று நினையவேண்டியுள்ளது. சமய வாழ்க்கையைவிட அரசியல் வாழ்க்கை அவர்கட்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது என்றும் நினையவேண்டியுள்ளது. அரசியல் தந்திரங்களில் வல்லவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர் என்று அறியலாம்.

உதாரணமாக ஒன்றைக் காணலாம். மகேந்திரனும் நெடுமாறனும் சமண சமயத்தைத்தான் தழுவி இருந்தனர். பல்லவ நாட்டில் சமணராகவிருந்த நாவரசர் சமயம் மாறிச் சைவராக ஆகிவிட்டார். பாண்டி நாட்டில் மன்னன் மனைவியாரும், அமைச்சரும் சைவர்களாகவே இருந்தனர். பல்லவனின் துணை கொண்டு திருநாவுக்கரசரைத் துன்புறுத்தியவர்கள், பாண்டியன் துணைகொண்டு அவன் மனைவியையும் அமைச்சரையும் மாற்ற முயலாதது ஏன்? ஒரு வேளை முயன்று அது இயலாது எனக் கண்டு வாளா இருந்திருக்கலாம்! ஆனால் ஒன்று மட்டும் உறுதியாகக் கூறமுடியும். இத்தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பொறுத்த மட்டில் சமயத்தைப் பற்றியும் அதன் பக்தர்களைப்பற்றியும் தமிழ் மக்கள் ஓரளவு கவனம் செலுத்தினரேயன்றி அதிகம் அலட்டிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

மேனாடுகளிலும் மத்திய ஆசியாவிலும் கிறித்துவர்கள், இஸ்லாமியர்கள் என்ற சமயவாதிகள் தம் சமயத்தைப் பரப்ப எடுத்த முயற்சிகள் போலவோ செய்த போர்கள் போலவோ இத் தமிழகத்தில் என்றுமே நடந்ததில்லை. சமுதாய மக்களுள் பெரும்பாலோர் சமயத்தைப் பின்பற்றி வாழ்ந்திருப்பினும் திருக்கோயில் செல்லுதல், அபிடேக, ஆராதனைகளில் ஈடுபடுதல் என்ற அளவில் நிறுத்திக்கொண்டனரேயன்றி, அதற்குமேல் சென்று யாதொரு முயற்சியையும் செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

சைவர்களாக இருந்தவர் சமயம் மாறுதல் என்பதும், பிற சமண, பௌத்தர்கள் மறுபடியும் சைவர்களாக ஆவதும், அற்றை நாளில் இருந்து வந்த வழக்கந்தான் எனினும், பிற சமயத்தார் சைவராக மாறுவதற்குச் சைவர்கள் பெருமுயற்சி எதுவும்

எடுத்ததாகவும் தெரியவில்லை. அதனாலேயே சமணர், பௌத்தர் இங்கு வந்து பிரச்சாரம் செய்தபொழுது மக்கள் எளிதில் தம் சமயத்தைக் கைவிட்டு அப்புதிய சமயத்தில் சேர்ந்து விட்டனர். இதன் எதிராகத் திருஞான சம்பந்தர் போன்றவர்கள் வந்தபொழுது அதே எளிமையுடன் சைவர்களாக மாறி விட்டனர்.

மூவர் முதலிகள் பற்றி மன்னர்கள் கல்வெட்டுக்களில் ஒன்றும் கூறவில்லை

இவர்கள் சமயத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை என்பதை அறிய வேறு ஒன்றும் துணை செய்கிறது. மகேந்திரன் ஒருவன் மட்டுந்தான் விபக்ஷவிருத்தியிலிருந்து சைவனாக மாறினதாகக் கல்வெட்டுச் செய்தானே தவிர வேறு எந்த மன்னர்பற்றியும் இவ்விதச் சான்று ஒன்றும் கல்வெட்டுக்களில் இல்லை. இந்த மகேந்திரனுங்கூடத் திருநாவுக்கரசர் பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடக் கல்வெட்டில் குறிக்கவில்லை. பின்னர் வந்த சோழர்களுங்கூடத் தம் வெற்றியைப் பாட்டாகப் பாடிக் கல்வெட்டுக்களில் சேர்த்துக் கொண்டனரேயன்றி, மூவர் முதலிகளின் அருளிச் செயல்கள்பற்றி ஒன்றுங் கூறவில்லை. தேவாரப் பதிகம் பாடுவார் பட்டியலை வைரமேகன் முதல் பல அரசர்களும், இராசராசனும் கல்லில் எழுதினர் என்பதும், மக்களில் பலர் மூவர், அறுபத்து மூவரில் சிலர் பெயர்களைத் தாம் வைத்துக் கொண்டனர் என்பதும் உண்மைதான். ஆனால் சமயவாழ்வில் இவர்கள் எவ்வளவு தூரம் அழுந்தி நின்றனர் என்பது வினாக்குறியாகவே நிற்கும். திருக்கோயில்கள் பல வற்றைக் கட்டினது உண்மைதான். ஆனால் அவற்றுக்கு வைத்த பெயர்களைக் கொண்டு பார்த்தால் இக் கோயில்கள் இறைவனுக் காகக் கட்டப் பட்டனவா? அன்றி இவர்கள் வெற்றிச் சிறப்பையும், செல்வச் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டவா? என்பதும் சிந்தனைக்குரியதாகும். மன்னர்கள் சமய வாழ்வில் அழுத்தம் இல்லாமல் இருந்தமையாலேயே, அக்காலச் சமுதாய மக்களும் சமய வாழ்வில் அழுத்தம் இல்லாமல் வாழ்ந்தனரோ? என்றும் நினைக்கத் தோன்றுகிறது. மேனாடுகளில் கிறித்தவர்களுக்குள் நடைபெற்ற போர்களிலும், இவர்கட்கும் இஸ்லாமியர்கட்கும் இடையே நடைபெற்ற போர்களிலும், அரசர்கள் தாமும் ஈடுபட்டுப் போர் புரிந்ததை அறிய முடிகிறது. கத்தோலிக்கர்கள் பிராடஸ்டன்டுகளைத் துன்புறுத்தினர், உயிருடன் பலரை எரிக்கவும் செய்தனர் என்பது வரலாற்று உண்மை. இவை அனைத்திலும் மன்னர்கள் யாதாவது ஒரு கட்சியிலிருந்து

போராடினார்கள் என்றும் வரலாறு பேசுகிறது. அந்நாடுகளில் இவர்களிடையே சமயப் பொறை என்பது மருந்துக்கும் இல்லை; சமய வெறியே நிறைந்திருந்தது. இதன் எதிராகச் சைவர்கள் இங்குப் புகுந்த சைன பௌத்தர்களுடன் வாய்ச் சண்டை மட்டுமே புரிந்தனர். அன்றியும் இது உண்மையில் சமய வெறியா? அல்லது அரசியல் வெறி சமயப் போர்வையில் வெளிப்பட்டதா? என்பது சிந்தனைக் குரியதாகும்.

இதன் எதிராகத் தமிழகத்தில் புகுந்த சைன, பௌத்த சமயிகளை எதிர்த்து இங்கிருந்த சைவர்கள் ஓரளவு வாய் சண்டை செய்ததாகத் தெரிகிறதே தவிர, போரில் ஈடுபட்டதா எவ்விதச் செய்தியும் இல்லை. அப்படி ஏதேனும் நடந்திருந்தால் அதில் மன்னர்கள் பங்குபெற்றதாகவும் தெரியவில்லை. ஆகவே தான் தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் மன்னர்கட்கும் மக்கட்கும் சமயத்தில் வலுவான பிடிப்போ, ஈடுபாடோ வெறியோ இருந்ததாகத் தெரியவில்லை என்று கருத முடிகிறது. தமிழ்மக்களின் அமைதியான போக்கிற்கு இது ஓர் எடுத்து காட்டாகும். இதனால்தான்போலும்,

‘பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே’²¹

என்ற பாடல் இந்நாட்டில் அன்றே தோன்றிவிட்டது.

மாபெரும் அருள் செயல்களைச் செய்தவரும், முதலு சத்யாக்கிரகியும், சமநோக்கில் திளைத்தவரும் ஆகிய திருநாவு கரசர் போன்றோர் வாழ்க்கை எவ்வளவு தூரம் சமுதாய மக்களைத் தாக்கியது என்பதை அறியக்கூட அதிக ஆதாரங்க கிடைக்கவில்லை. எல்லாக் கல்வெட்டுக்களும் இன்னு காணப்படவும் ஆயப்படவும் இல்லை; எனவே இது பற்றி ஒ முடிவுக்கு வருவது சரியன்று என்று சமாதானம் சொல்லலாம். அதில் ஓரளவு உண்மையும் உளது என்பதை ஏற்றுக் கொண்ட லும் அக் காலச் சமுதாய மக்களிடை இப் பெருமக்கள் எந் அளவு பாதிப்பை உண்டாக்கினர் என்பது ஐயத்திற்க இடமாகவே உளது.

இவர்கள் வாழ்வின் தாக்கம் சமுதாயத்தை (ஓரளவு) பாதிக்கத்தான் செய்தது. அப்பூதி வரலாறு உதாரணம்

அந்நாளில் போக்குவரவு சாதனங்களும், செய்திப் போக் வரத்தும் மிகவும் குறையாகவே இருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை.

எனவே இவர்கள் அருளிச் செயல்களை அது நடைபெற்ற இடத்திலும், அதைச் சுற்றியுள்ள இடத்திலும் இருப்பவர்கள் மட்டும் அறிந்திருக்க முடியுமே தவிரத் தொலை தூரத்தில் உள்ளவர்கள் அறிந்திருத்தல் கடினம் என்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதே யாகும். கடலூரில் (கரை ஏறவிட்ட குப்பம்) நாவரசர் கல்லைத் தெப்பமாகக் கொண்டு கரையேறியதை அதற்கு நெடுந்தொலை விற்கு (முன்னூறு கிலோ மீட்டர்) அப்பால் உள்ள திங்கனூரில் வாழ்ந்த அப்பூதியடிகள் என்பவர் அறிந்து அவரிடம் ஆட்பட்டார் என்றால் அதில் ஆழமான சில உண்மைகள் உள்ளன எனக்கொள்ளலாம். சாதி வேறுபாடுகள் நிறைந்திருந்த அந்த நாளிலும் வேளாளராகிய நாவரசர் பெருமையை அந்தண ராகிய அப்பூதி அறிந்து தம்மையும் தம் குடும்பத்தையும் நாவரச ரிடம் சரணம் அடைவித்தார் என்பது வியப்புக்குரியது ஒன்றா கும். அதிலும் நாவரசரைப் பார்த்துப் பழகிய பிறகு இவ்வாறு செய்திருந்தால்கூட அது அதிசயமில்லை! அவரைக் காணாம லேயே, கேள்வி மாத்திரையில் அந்த அளவு ஈடுபட்டார் என்றால் அது வியத்தகு செய்தியேயாகும்.

அப்பூதியார் தாம் செய்த அறங்கள் அத்தனையிலும் திருநாவுக்கரசர் பெயரைச் சூட்டியது வியப்பினும் வியப்பாகும். விளக்கெரிக்க சாவா மூவாப் பேராடுகள் நான்கைக் கொடுத்த வர்கூடத் தம் நாட்டையும், கூற்றத்தையும், ஊரையும் விளக்க மாகக் கல்வெட்டில் எழுதித் தம் பெயரையும் தாம் செய்த அறத்தையும் எழுதிவைக்கும் ஒரு சமுதாயத்தில் இத்துணை அறங்கள் செய்த ஒருவர் தம் பெயரை எழுதாமல் முன்பின் பார்த்திராத ஒருவருடைய பெயரை வைத்தார் என்றால் இச் செயல் அன்று மட்டுமல்ல, இன்றுகூட வியப்பைத்தருஞ் செய்தி யாகும். இவர் மனநிலையை அறியாத நாவரசர் இவரைத் தேடிச் சென்று,

சுறில் பெருந் தண்ணீர் பந்தரில் நும்பேர் எழுதாதே
வேறொரு பேர் முன்னெழுத வேண்டிய காரணம் என்கொல்²²

என்று கேட்டுவிட்டார். இதனைக் கேட்ட அப்பூதியார் துடிதுடித்துப் போனார்.

‘பொங்குகடல் கல்மிதப்பில் போந்துஏறும் அவர் பெருமை
அங்கணர்தம் புவனத்தில் அறியாதார் யார் உளரோ?
மங்கலமாம் திருவேடத்²³ உடனினு இவ்வகை மொழிந்தீர்
எங்கு உறைவீர்? நீர் தாம் யா...²⁴...’²⁵

என்று சீறினார் என்கிறார் சேக்கிழார். இவர்களைத் தோற்றத்தால் சமுதாயம் முழுவதிலும் உடனேயே பெருமூற்றம் நடைபெற

வில்லை என்பது உண்மையாயினும் ஒரு சிலரை இப் பெருமக்கள் வாழ்க்கை முற்றிலுமாக மாற்றியது உண்மை.

சமுதாயத்தில் உள்ள சிலர் இவ்வித மாற்றம் பெற்றாலும் மன்னர்கள் இதுபற்றித் தம் கல்வெட்டுக்களில் குறிக்காமல் போனதற்குக் காரணம் யாதாக இருக்கும்? தான் குணபரஈச்சரம் கட்டியதாகக் குறிப்பவன் அதற்குக் காரணமாக இருந்தவரை ஏன் குறிப்பிடவில்லை? அவரைக் குறிப்பிட நேருமாயின் தான் அவருக்குச் செய்த கொடுமைகளையும் நினைவு கூரவேண்டி வரும் என்ற காரணத்தால் ஒரு வேளை குறிக்காமற் போயிருக்கலாம். இன்றேல் தனது வெற்றிச் சிறப்பை இப்பெருமக்கள் புகழ் விழுங்கிவிடும் என்று அஞ்சியும் இருக்கலாம். அது எவ்வாறாயினும் இப்பெருமக்கள் வாழ்க்கை அன்றைய சமுதாயத்தை ஓரளவு பாதித்தது என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாகவே உள்ளது அப்பூதியார் வரலாறு.

தனி ஒருவனுடைய செயல்களில் அவனுடைய சுற்றத்தார் பங்கு கொண்டனர்

சமுதாயத்தில் வாழும் மக்கள் தம்முள் ஒருவனுக்கு வருகின்ற குறைவு நிறைவுகளில் தாமும் பங்கு கொண்டனர். சுற்றத்தார் என்பவர்கள் ஒரு கட்டுப்பாட்டுடன் தம்முள் ஒருவனுக்கு வரும் நன்மை தீமைகளில் தமக்கும் பங்கு உண்டு என்றும் கருதினர். இயற்பகையார்தம் மனைவியைப் பனவற்கு ஈந்தார் என்ற செய்தி கேட்டு அனைவரும் திரண்டெழுந்து தங்கள் சமுதாயத்திற்கு வரும் அவமானத்தைத் துடைக்கப் புறப்பட்டனர் என்று காப்பியம் கூறுவதில் இவர்களிடையே உள்ள கட்டுப்பாடு தெரிகிறது. ஆனால், இதே சமுதாயம், உறவினர்கள் என்பவர்கள் ஏனாதி நாதருடன் தாயத்தான் போர் புரியவந்ததைத் தடுக்க வில்லை. உறவினர்களுள் ஒருவன் சம்பாதிப்பதை, அவன் சேர்த்து வைத்துள்ளதைச் சமயம் நேரும்போது அனைவரும் பகிர்ந்து உண்ணத் தயாராகவே இருந்தனர். பங்காளிகள் சொத்தைப் பங்கிட நினைப்பவர் இன்றும் உண்டு. கோட்புலியார் சேகரித்து வைத்துப் போன நெல்லை, அவர் இல்லாத பொழுது எடுத்து உண்பதில் யாரும் மருட்சி கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. பெரு நகரங்களில் தூதாடும் மக்கள் இருந்ததும், சிறந்த தூதாட்டக் காரர் முதல் ஒன்றிரண்டு ஆட்டங்களில் வந்தவரை வெல்ல வைத்து அடுத்தடுத்து வரும் ஆட்டங்களில் தாமே வெல்வது என்பது அன்றும் பரவலாக இருந்தது என்பதை மூர்க்க நாயனார் புராணத்தில்,

‘முந்தது தாம் தோற்று முதற்பணையம் அவர் கொள்ளப்
பிற்தது பலமுறையும் வென்று பெரும் பொருளாக்கிச்
சொந்ததால் மறுத்தாரைச் சுரிகை உருவிக் குத்தி
நந்ததர் மூர்க்கர் எனும் பெயர் பெற்றார்....’²⁴

என்று கூறும் பொழுது அற்றை நாள் சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியைப் புரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. முதல் இல்லாமல் அல்லது சிறு முதலை வைத்து வேறு எவ்வித முயற்சியும் செய்யாமல் பொருள் சேகரிக்கவேண்டும் என்று கருதுவோர் எக்காலத்தும் உளர். இவர்களை நம்பித்தான் தூதாடு கழகங் களும், பரிசுச் சீட்டுகளும், குதிரைப் பந்தயங்களும் நடைபெறு கின்றன. எனவே இன்றைய சமுதாயம் அன்றைய சமுதாயத்தி லிருந்து அதிகம் மாறிவிடவில்லை.

நீதி மன்றங்கள் இருந்த நிலை

இந்தச் சமுதாய மக்கள் நியாயத்திற்குப் பெரிதும் கட்டுப் பட்டு வாழ்ந்தனர் என்பதையும் தடுத்தாட்கொண்ட புராணத் தால் அறிய முடிகிறது. நம்பியாநுரரின் திருமணத்தில் கூடியிருந்த வர்கள் ஆதிசைவர்கள். திருமணப் பந்தலில் வந்து வழக்குப் பேச் வம்பு செய்தவர் அங்குள்ள யாரும் முன்பின் பார்த்திராத கிழவர். அழிவழக்குப் பேசும் அக் கிழவரையும் அவர் வழக்கையும் கேட்டவர்கள் வியந்தார்கள்; சினந்தார்கள்; ஆனால் அதற்கு மேல் ஒன்றும் செய்யவில்லை. தாங்கள் பலர், அவர் ஒருவர், இடம் தங்களுடையது என்ற காரணங்களால் கிழவரை அந்த இடத்தை விட்டே வெருட்டியிருக்கலாம் அவ்வாறு ஏதும் செய்யாமல் திருவெண்ணெய் நல்லூரிலேயே சென்று உன் வழக்கைப் பேசலாம் எனக் கூறுவது அச்சமுதாய மக்களிடம் இருந்த பண்பாட்டை அறிவிக்கின்றது. பிரதிவாதிகளாகிய தம்முடைய ஊரை விட்டுவிட்டு வாதியின் ஊரில் உள்ள நீதிமன்றமே வழக்கை விசாரிக்கட்டும் என்று கூறுவதும் பண்புடமைதான். நாகரிகம் மிகுந்ததாகக் கூறப்படும் இன்றைய நாளிற்குடத் தம் ஊரில் உள்ள உயர்நீதிமன்றங்களில் நியாயம் கிடைக்காது, என்று கூறிப் பிற மாநிலத்திலுள்ள நீதிமன்றங்கட்குத் தம் வழக்கை மாற்றிச் செல்பவர் உண்டு.

**நம்பி ஆரூர் வழக்கை விசாரித்த நீதிமன்ற
நடுவர்கள் எத்தகையவர்கள்?**

திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருந்த வழக்குமன்றத்தில் இருந்த பஞ்சாயத்தார்கள்,

‘மறையவர் அடிமை ஆதல்
இந்த நிலத்தில் இல்லை’ என் சொன்னாய்?’ ²⁵

என்றுதான் எடுத்த எடுப்பில் கூறினார்கள். வழக்கைக் கேட்ட அவர்களின் முதல் எதிர்த்தாக்கம் இது என்றாலும்,

‘ஆட்சியில் ஆவணத்தில், அன்றி மற்று அயலார் தங்கள்
காட்சியில் மூன்றில் ஒன்று காட்டுவாய்’ ²⁶

என்று பேசுவது சாதாரணப் பொதுமக்கள் நிலையிலிருந்து மாறி, தங்கள் விருப்பு வெறுப்புக்களை அப்பால் வைத்துவிட்டு, நீதிபதிகளாக மாறிவிட்ட நிலைமையை அறிவிக்கின்றது. உலகில் எந்தமே இல்லாத ஒரு வழக்கத்தைக் கூறும் கிழவனார் ஆட்சியில் (Custom) இதுபோன்று உள்ளது என்று எடுத்துக் காட்டல் இயலாத ஒன்றாகும். அப்படியானால் காட்ட முடியாத ஒன்றைக் காட்டு என்று கேட்பது, கிழவரை மடக்க என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. மரபு என்பது எழுதப் பெற்ற சட்டத்தினும் உயர்ந்த ஒன்று என்பது இன்றும் நீதிமன்றம், ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒன்றாகும். எனவேதான் அதற்கு முதலிடந் தந்தனர். அது இல்லாத பொழுது ஆவணம் (Record) உண்டேல் காட்டுக என்றனர். இப்பொழுது நீதிபதிகள் வேண்டுவது வழக்குத் தொடுப்பவர் தம் கட்சிக்கு ஆதாரமான எழுத்து மூலமான ஆவணமாகும். கிழவர் அதனைக் காட்டினார். அதிலுள்ள கையெழுத்தை ஒப்புநோக்கி நீதிபதிகள் அந்த ஆவணம் உண்மையானது என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர்.

இங்கேயும் ஒரு சிறப்பைக் காணமுடிகிறது. வாதி யாரென்பது நீதிபதிகட்கும் தெரியாது. ஆனால் அவர் காட்டிய ஓலையில் அவ்வுரைச் சேர்ந்தவர் என்று எழுதியுள்ளது இத்துணை வயது முதிர்ந்த கிழவர் அந்த ஊரைச் சேர்ந்தவராக இருந்தால் யாரேனும் ஒருவராவது அவரைப் பார்த்திருக்க வேண்டுமல்லவா? அப்படி ஒருவருக்கும் அவரைத் தெரியவில்லை என்றால் அவர் கொணர்ந்த வழக்கில் ஏதேனும் துது இருக்கும் என்று எளிதாக அவர்கள் முடிவு செய்து வழக்கைத் தள்ளிவிட்டிருந்தால் அதிலும் தவறு காணமுடியாது! நம்பியாரூரர் உள்ளூர்க்காரர்; வந்தவர் எந்த ஊர்க்காரர் என்று யாருக்கும் தெரியாது. உலகம் காணாத ஒரு வழக்கை ஒரே ஒரு ஓலையில் உள்ள, ஒரே ஒரு வாக்கியத்தால் நிலை நாட்ட விரும்பும் கிழவனைப் பொய் ஆவணம் (Forged Document) தயாரிப்பவன் என்று கூறி வெருட்டி இருக்கலாம், அவ்வாறு அந்தப் பஞ்சாயத்துக்காரர்கள் வெருட்டவில்லை என்பதே அந்தச் சமுதாயத்தார் பண்பாட்டில் உயர்ந்தவர்கள்

என்பதை விளக்கப் போதிய சான்றாகும். இறுதியாகச் சட்டத்தையே பெரிதென மதித்து

‘நான்மறை முனிவனார்க்கு நம்பியாருரர்! தோற்றீர்!
பான்மையின் ஏவல் செய்தல் கடன்’²⁷

என்று தீர்ப்பும் வழங்கின மக்கள் உள்ள சமுதாயத்தைச் சேக்கிழார் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

சாதி வேறுபாடுகளுக்கிடையே கலப்புத் திருமணங்களும் இடம்பெற்றன

சாதிவேறுபாடு நன்கு நிலைபெற்றுவிட்ட சமுதாயந்தான் அற்றைநாள் தமிழ்ச் சமுதாயம். அந்தணர் வேறு ஓர் அந்தணர்க்கு அடிமையாதல் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று நம்பிக் கூறிய சமுதாயந்தான். ஆனாலும் ஆதி சைவராகிய சுந்தரர் பரவையாரை மணக்கவிரும்பியதை அறிந்து இதே அந்தணர்கள் அட்டியின்றி அத்திருமணத்தை நடத்தி வைக்கின்றனர். சிலப்பதிகார காலத்திலிருந்தே எள்ளி நகையாடப் பெற்ற சமுதாயம் பரத்தையர் சமுதாயம். அத்தகைய குடியில்தான் பரவையார் பிறந்து வளர்கின்றார் என்பதைச் சேக்கிழார் ஒளிவு மறைவின்றி,

‘கதிர்மணி பிறந்தது என்ன உருத்திர கணிகைமாராம்
பதியிலார் குலத்தில் தோன்றிப் பரவையார் என்னும்’²⁸

நாமம் பூண்டு வளர்கின்றார் என்று கவிஞர் கூறுகிறார். பூன்பு.

.....‘சைவ

அந்தணர் குலத்துள் தங்கள் அரும் பெரும் மரபுக்கு ஏற்ப
வந்த தொல்சிறப்பின்’²⁹

பெண்பார்த்து நம்பியாருரார்க்குத் திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யப் பெற்றது.

சுந்தரர் திருமணம்

இப்பொழுது அதே மாப்பிள்ளை பதியிலார் குலத்துத் தோன்றிய பரவையாரை மணந்து கொள்கிறார். சமுதாயத்தில் எவ்விதச் சலசலப்பும் ஏற்படவில்லை. அன்றைச் சமுதாயம் இவ்விதக் கலப்புத் திருமணங்கட்கும் இடம் கொடுத்தது என்று கூறினால் தவறு இல்லை. இறையருள் பெற்ற சுந்தரர் விரும்பிய தாலும், இறைவன் திருவாருரில் உள்ள மறையவர்கட்குக்

கனவில் தோன்றி ஆணையிட்டதாலும் இத் திருமணம் சலசலப் பில்லாமல் நடைபெற்றது என்று அமைதி கூறுவது வலுவிழந்ததாகும்.

மயிலைச் செட்டியார் தம் மகளைப் பிள்ளையாருக்கு மணம் செய்ய முடிவு செய்தது-இவை புறநடைகள்

ஆனால் இவ்வாறு நடைபெற்ற திருமணங்கள் புறநடைகளாக (Exceptions) இருந்தனவே தவிரப் பெருவழக்காய் இருந்தன என்று கூறல் இயலாது. மயிலையில் வாழ்ந்த சிவநேசன் என்ற பெயருடைய வணிகர் அழகெலாந்திரண்ட ஓர் பெண் மகவைப் பெற்று வளர்க்குங்கால் திருஞானசம்பந்தர் பாண்டி நாட்டில் சமண சமயத்தை வென்றதைக் கேள்வியுற்று

‘கற்றம் நீடிய சினையெலாம் தூழ்ந்துடன் கேட்பக்
கற்றமாந்தர் வாழ் காழிநா டுடையவர்க்கு அடியேன்
பெற்றெடுத்த பூம்பாவையும் பிறங்கிய நிதியும்
முற்றும் என்னையும் கொடுத்தனன் யான் என்று

மொழிந்தார்’ ³⁰

என்று கவிஞர் கூறுவதைக் கண்டால் இத்தகைய கலப்பு மணங்கள் அந்நாளில் நடைபெற்றமையால்தான் சிவநேசர் இந்த முடிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டும். என்று தெரிகிறது. அவ்வாறு இன்றேல் சிவநேசர் இவ்வாறு நினைத்ததும் பேசியதும் பைத்தியக் காரத்தனமாக முடிந்துவிடும். கற்றத்தார் அனைவருங் கேட்கும் முறையில் அவர் பேசியதால் அற்றைநாள் சமுதாயம் இதை ஏற்றுக் கொண்டது என்று நினைப்பதில் தவறு இல்லை.

வணிகர் மணத்தில் ஸ்ரீதனம் இடம்பெற்றது

அந்தணர்கள், ஆதி சைவர்கள் திருமணங்களில் கோத்திரம் முதலியவை முக்கிய இடம் பெற்றன எனக் கண்டோம். காரைக்காலம்மையார் புராணத்தில் வணிகர்கள் குடித் திருமண முறைபற்றிக் கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார். ‘இல் இகவாப் பருவத்தைப் புனிதவதியார் அடைந்த பின்னரே மண ஏற்பாடு செய்யப்பெற்றது என்று புலவர் குறிப்பிடுவது இந்தச் சமுதாய வழக்கத்தை அறிவுறுத்தவேயாம்.

‘முந்தை மரபினுக்கு ஏற்கும் முறைமை மணம் புரிக்’³¹

என வந்த பெரியவர்கள் புனிதவதியின் தந்தையிடம் பேசினார்கள் என்கிறார். இங்கும் மணமகனின் தந்தை சென்றதாகக்

கூறப்படவில்லை. பெரிய இடத்துப் பெண்ணாகலானும் ஒரே மகளாக இருந்தமையாலும் மணம் முடிந்தபின் தனிவீடு அமைத்து அதில் இருக்குமாறு செய்தார்கள். வணிகர் குடியில் இதுதான் வழக்கம் என்பதனைச் சிலம்பில் வரும் 'மனையறம் படுத்த காதை' யானும் அறியலாம், பெருவாணிகம் செய்பவர் கட்டு இன்றியமையாமல் வேண்டப்படும் வாக்கு நாணயம் இவ் வணிகர்களிடம் இருந்தது என்பதை,

'மானம்மிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாய்மையினில்
ஊனமில் சீர்ப் பெருவணிகர் குடி துவன்றி ஒங்குபதி' ³²

என்ற பாடலால் கவிஞர் குறிக்கிறார். இந்த இடத்தில் ஒரு பாடல் மூலம் சேக்கிழார் வணிக மரபில் உள்ளவர்கள் பொது இயல்பு ஒன்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். பெரியோர்கள் நிச்சயித்துச் செய்து வைக்கப்பட்ட மணங்கள்தான் பெரியபுராணத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால் திருமணத்தில் சீர்வரிசைகள் முதலியன தருதல்பற்றிய குறிப்பு எங்கும் இல்லை. ஆனால் வணிகர் திருமணங்களில் இது மிகச் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றது போலும்! புனிதவதியாரைப் பெற்றதில் மணமகன் பெற்ற மகிழ்ச்சியைவிட அதிகமாக மாமனார் தந்த ஸ்ரீதனப் பொருளால் மகிழ்ந்தான் என்ற கருத்தை,

'மகள் கொடையின் மகிழ் சிறக்கும் வரம்பில்
தனம் கொடுத்ததன்பின்
நிகர்ப்பரிய பெருஞ்சிறப்பின் நிதிபதிதன் குலமகனும்
தகைப்பில் பெருங் காதலினால் தங்குமனை வளம்பெருக்கி
மிகப்புரியும் கொள்கையினில் மேம்படுதல் மேவினான்' ³³

என்று கூறுவதால் இந்த மணமகனின் மனப்பாங்கைத் தெளிய வைத்துவிடுகிறார். எவ்வகையில் பார்த்தாலும் இது பொருந்தாத திருமணம் என்பதை,

'தளிரடி மென் நகை மயிலைத் தாதவிழ்தார்க் காணைக்குக்
கனிமகிழ் சுற்றம் போற்றக் கலியாணம் செய்தார்கள்' ³⁴

என்று கவிஞர் கூறிவிடுகிறார். செல்வர்கள் தம் செல்வப் பெருக்குக் கேற்ற ஓர் இடத்தில் சுற்றத்தார் மகிழத் திருமணம் நடத்தினார்கள். கனிமகிழ் சுற்றம் போற்றியது என்று மட்டுங் கூறுவதால் மணமகள் மனநிலை என்ன என்பதைப்பற்றி யாரும் கவலைப் படவில்லை என்றும் விட்டுவிட்டார். புனிதவதியார் இல் இகவாப் பருவம் அடைந்தபின் திருமணம் நடைபெற்றது. ஆனால் திலகவதியார் பன்னிரண்டாவது வயதிலேயே திருமணம்

பேசப்பட்டார். இவை எல்லாம் அந்தந்தச் சமுதாய வழக்கம் என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

திலகவதியார் திருமண ஏற்பாடு

திலகவதியாருக்குப் பன்னிரண்டாவது வயது நிரம்பியபின் திருமணம் பேசினார்கள் என்று கவிஞர் கூறுவது வேளாளர் மரபினர் வழக்கத்தை அறிவுறுத்துகின்றது. கலிப்பகையார் என்பவருக்கு மணம் பேசினார்கள். வணிகர் குல வழக்கத்துக்கு எதிராக இங்கே முக்கியமாக எதனைப் பேசினார்கள் என்பதையும் கவிஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘அணங்கனைய திலகவதியார் தம்மை ஆங்கவற்கு
மணம் பேசி வந்தவரும் வந்தபடி அறிவிப்பக்
குணம் பேசிக் குலம்பேசிக் கோதில் சீர்ப்புகழனார்
பணங்கொள்அர வகல்அல்குல் பைந்தொடியை மணம்

நேர்ந்தார்’ ³⁵

என்பதால் மணமக்கள் பண்பு நலன்களும் அடுத்து அவர்கள் குடி பற்றியும் பேச்சு நடந்ததாக மட்டும் கவிஞர் குறிப்பிடுகிறார். இத்துணை அளவுதான் நடைபெற்றதே தவிர மணம் நடைபெற எவ்வித முயற்சியும் எடுப்பதற்கு முன் கலிப்பகையார் போர் மேற் சென்று வீரமரணம் எய்திவிட்டார். இவர் போர்க்களத்தில் இறப்பதற்கு முன்னரே திலகவதியாரின் தந்தையார் இறந்தார். அதனைப் பொறாத அவர் தாயாரும் உடன் இறந்துபோனார். எனவே அடுக்கிய துன்பங்கள் வந்தகாலைப் பன்னிரண்டு வயதே நிரம்பிய இத்தமிழ்ப் பெண்மணியார்.

‘எந்தையும் எம் அனையும் அவர்க்கு எனைக் கொடுக்க

இசைந்தார்கள்

அந்தமுறையால் அவர்க்கே உரியதுநான் ஆதலினால்

இந்த உயிர் அவர் உயிரோடு இசைவிப்பன் எனத்துணிய’ ³⁶

மருணீக்கியாராகிய தம்பியார் வேண்டிக் கொண்டதால் உயிர் தாங்கி நின்றார் என்கிறது காப்பியம். வேளாளர் சமுதாயத்தில் திருமணம் நடந்து விட்ட பிறகு கணவன் இறந்துவிட்டால் இவர் செய்தது போல் செய்பவர் உளர். ஆனால் திருமண ஏற்பாடுகூட நடைபெறாதபொழுது தந்தை தாயார் சம்மதித்து விட்டமையாலேயே, ‘யான் அவருக்கு உரியது, என்ற முடிவுக்கு வரும் இவ்வீர மகள் அற்றைநான் சமுதாயத்தின் மரபுக்கு ஓர் புறநடையாவார். ‘நீங்களும் என்னைவிட்டு நீங்கினால் நானும்

உயிர்வாழ மாட்டேன்' என்று கூறினாராக, அதற்காகவே உயிர் தரித்தார் திலகவதியார். அதனைக் கூறுவந்த கவிஞர்,

‘தம்பியார் உளராக வேண்டும் என வைத்த தயா
உம்பர் உலகு அணையவுறு நிலை விலக்க உயிர் தாங்கி
அப்பொன்மணி நூல் தாங்காது அனைத்துயிர்க்கும் அருள் தாங்கி
இம்பா மனைத் தவம்புரிந்து திலகவதியார் இருந்தார்’³⁷

என்று கூறுகையில் இவ்வம்மையாரின் தியாகம், அன்பு, கருணை என்பவற்றை ‘அறிய முடிகிறது.

தன் சகோதரி மனவளம் இல்லாதிருந்தமையின் அவளையாரும் வைத்துக் காப்பாற்றமாட்டார்கள் என்ற காரணத்திற்காகத் தான் காதலித்த பெண்ணை மணந்து கொள்ளாமல் வாழ்நாள் முழுவதையும் வறிதே கழித்த ஆங்கில இலக்கிய மேதை சார்லஸ் லாம்ப் (Charles Lamb) எல்லா நாட்டிலும் இத்தகைய வர்கள் உளர் என்பதை நிறுவ உதவுகின்றார்.

இத்தகைய பெரிய தியாகத்தைப் புரிந்த திலகவதியார் சிறிது காலங்கழிந்தவுடன் எந்தத் தம்பியாருக்காக உயிர் தாங்கினாரோ அந்தத் தம்பியார் வேற்றுச் சமயத்தை நாடிச் சென்றுவிட்ட நிலையையும் அனுபவிக்க வேண்டிவந்தது. அற்றைநாள் சமுதாயத்தில் வீரமும் நெஞ்சுரமும் உடைய பெண்மணிகள் இது போன்ற ஒரு நிகழ்ச்சி நடந்தால் என்ன செய்வார்கள் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாய்த் திலகவதியார் விளங்கினார். தம்பியார் சென்று விட்டமைக்காக ஊரைக் கூட்டிக் கூப்பாடு போடவோ அல்லது தம்பியாரிடம் சண்டை இடவோ செய்யவில்லை. தம் துயரத்தை உள்ளே வைத்து மூடிக்கொண்டு தாம் செய்து வந்த தொண்டிலேயே உறைப்பாக நின்றுவிட்டார். தம்பியார் மனம் மாறி மீளவேண்டும் என்றதம் விருப்பத்தை இறைவனிடம்கூறிமுறையிட்டாரே தவிரப் பிறர் மேல், ஏன் அத் தம்பியின் மேல்கூட எவ்விதக் காழ்ப்போ வெறுப்போ பகையோ கொள்ளவில்லை.

இதற்கு அடுத்த நிலையில் தம்பியார், துலை நோயால் தாக்கப் பெற்று உடனிருந்த சமணர்களால் கைவிடப்பெற்று, எவ்வித ஆதரவும் இல்லாத நிலையில், தமக்கையாரை நினைந்து ஆள் மூலம் செய்தி அனுப்புகிறார். எந்தத் தம்பிக்காக உயிர் வாழ்கின்றாரோ அந்தத் தம்பியார் உயிருக்காக மன்றாடிக் கொண்டிருக்கும் நிலையிலும் திலகவதியாரது அமைதியான பதில் வியப்பைத் தருகின்றது.

‘என்று அவன் முன் கூறுதலும் யான் அங்குடன் உடன் போந்து நன்றியா அமண்பாழி நண்ணுகிலேன் எனும் மாற்றம் சென்று அவனுக்கு உரை என்று திலகவதியார் மொழிய’³⁸

என்பதால் பாசம் காரணமாக முறையில்லாத செயலைச் செய்ய அவர் தயாராக இல்லை என்பதையும் அறிவுறுத்துகிறார். பண்பில் மேம்பட்ட இவர்கள் தம் துன்பத்தை, மன ஏக்கத்தை இறைவனிடம் முறையிட்டனரே தவிர வெளிக்காட்டிக் கொள்ளும் பழக்கம் அற்றைநாள் சமுதாயத்தில் இல்லை. இத்தகைய எல்லையற்ற பொறுமையும், சகிப்புத் தன்மையும், காழ்ப் புணர்ச்சி இன்மையும், திருநாவுக்கரசர் வாழ்க்கையில் வெளிப்படுவதையும் பின்னர்க் காணலாம். இத்தகைய அரிய பண்புகள் அவரிடம் திடீரென்று வெளிப்பட்ட பண்புகள் என்று கருதியாரும் வியக்க வேண்டிய தேவை இல்லை. இப் பண்புகள் அவர்கள் பரம்பரையில் ஊறிவருகின்ற சொத்து என்பதை மனங் கொள்ள வேண்டும். தமக்குப் பெருந் தீங்கு செய்தவர்களைக் கூடத் தவறான, வெறுப்பை அல்லது சினத்தைக் காட்டும் ஒரு சொல் கூறி ஏசாமல் அமைதியுடன் நாவரசர் இருக்கப் போகிறார். அவராவது ஊர்கள் சுற்றி மக்களுடன் பழகும் வாய்ப்புப் பெற்றவர். ஆனால் திலகவதியார் பெண்மணியார். வாழ்க்கையில் ஒரு பெண் பெறக்கூடிய அனைத்தையும் ஒரே நாளில் இழந்து நிற்பவர். இழந்த இத்தனைக்கும் ஈடுகட்டும் முறையில் தம் தம்பியார் ஒருவரிடமே தம் அன்பு முழுவதையும் செலுத்துகிறார் என்றால், இப்பொழுது இவருடைய வாழ்க்கை நடைபெற மூல காரணமாகவும் ஆணி வேராகவும் உள்ள தம்பியார் சமணர்களால் பிரிக்கப்பட்டு விட்டார். இந்த நிலையில் அந்த அம்மை யாருக்கு சமணர் மேல் தீராத பகையும் வெறுப்பும் தோன்றுமானால் யாரும் அதனைக் குறை கூறல் முடியாது.

அவ்வாறு இல்லாமல் இந்த அம்மையார் ‘நன்று அறியா அமண்பாழி நண்ணுகிலேன்’ என்று கூறுகிறார். தம் வாழ்வைச் துறையாடினவர்களை ‘நன்று அறியாதவர்கள்’ என்று கூறும் சமதிருஷ்டியைத் தமக்கையார் இப்பொழுதும், தம்பியார் சில காலங் கழித்தும் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

திலகவதியார் நடுத்தரக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தம்பியைப் பறிகொடுத்த துயரத்தை இறைவனிடம் முறையிட்டுவிட்டு எவ்வாறு துணிவுடன் வாழ்க்கை நடத்தினாரோ அதேபோல மேட்டுக் குடியில் பிறந்தவரான மங்கையர்க்கரசியார் அமண் சமயத்தில் ஒழுகிய கணவனுடன் வாழ்க்கை நடத்தினார். இந்

நிலையில் இத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் சமண சமயம் குறுகிநின்ற இரண்டு மன்னர்களைப்பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒருவன் பல்லவனாகிய மகேந்திரவர்மன், இரண்டாமவன் பாண்டியனாகிய நின்றசீர் நெடுமாறன். இருவரும் தொடக்கத்தில் சமணராக இருந்து முறையே நாவரசராலும், சம்பந்தராலும் சைவராக ஆனவர்கள். என்றாலும் பல்லவனாகிய மகேந்திரன் நாவரசரைத் துன்புறுத்தினான். ஆனால் பாண்டியன் தன் மனைவியும் அமைச்சர் குலச்சிறையாரும் சைவராக இருந்ததைப் பொருட்படுத்த வில்லை; அவர்கட்கு எவ்விதத் தொல்லையும் தரவில்லை. தான் தமிழனல்லாத காரணத்தால் பல்லவன் நாவரசருக்குத் தீங்கிழைத்தானோ? என்று கூட நினைக்கத் தோன்றுகிறது. மகேந்திரன் நெடுமாறன் ஆகிய இருவரும் தொடக்கத்தில் சமணரேயாயினும் மாற்றுச் சமயத்தாரைச் சகித்துக் கொள்ளும் மனநிலை பல்லவனிடம் இல்லை. காரணம் அவன் வேற்று நாட்டிலிருந்து வந்தவனாகலின் மாற்றுச் சமயத்தாரால் தன்னாட்சிக்கு இடையூறு ஏற்படும் என அஞ்சிவிட்டான். இந்த அச்சத்திற்குத் தூபம் போட்டே அவன் காலச் சமணர்கள் நாவரசரைத் துன்புறுத்துமாறு செய்தனர். இந்தச் சமணரும் வெளிநாட்டவரே தவிரத் தமிழகத்துச் சமணர்கள் அல்லர்.

சாதி வேறுபாடுகள், நிறைந்த அற்றைநாள் சமுதாயத்தை நன்கு அறிந்திருந்த சேக்கிழார் அவ்வச் சாதியைப்பற்றிப் பேசும் பொழுதும் அவர்கள் தொழில்களைப் பேசும்போதும் எவ்வளவு கவனத்துடனும் நுணுக்கத்துடனும் பேசுகிறார் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

அந்தணர்களுள், ஆதிசைவர், வைதிகர்கள் என்ற இரண்டு பிரிவினர் உண்டு. ஆதி சைவர்கள் சிவபெருமானைப் பரம்பொருள் எனக்கொண்டு கோயிற் பூசையில் ஈடுபட்டவர். இவர்கள் தென்னாட்டிலேயே தோன்றி வளர்ந்தவர்களாவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அவருடைய பெற்றோர்கள் தவிரப் புகழ்த்துணை நாயனார் என்பவரும் இவ் வகுப்பை சேர்ந்தவர். புகழ்த்துணை உணவில்லாமல் முற்றிலும் உடல் தளர்ந்த நிலையிலும் கோயிற் பூசையை விடாது செய்தவர். சிவாகம முறைப்படி வழிபாடாற்றியவர். இம்மரபினர் வேதங்களை அறிந்திருப்பினும் சிவாகமங்கட்கே முதலிடம் தருபவர். வைதிகர்கள் எனப்படுவோர் ஆகமங்களை முற்றிலும் ஒதுக்கியவர்களாவர்.

இவர்கள் தவிர 12 பேர் வைதிக மறையவர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் அனைவரும் வேதத்தை ஒப்புக்

கொண்ட வைதிகர்கள். யாகம் செய்தல், முத்தீ வளர்த்தல் என்பவற்றில் நம்பிக்கை வைத்து அதன்படி ஒழுகினவர்கள். வேதம் என்று கூறுகையில் வேதங்களை மட்டுமல்லாமல் பிராமணங்கள், ஆரண்யகங்கள், உபநிடதங்கள் என்பவற்றுடன் அங்கங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டவர்கள். குங்குலியக் கலையர், முருகர், உருத்திரபசுபதி, சண்டீசர், அப்பூதி, திருநீலநக்கர், நமிநந்தி, ஞானசம்பந்தர், சோமசிமாறர், சிறப்புலிநாதர், பூசலார் என்ற இவர்கள் பற்றியும் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் பற்றியும் ஏனைய பொதுவான மறையவர்கள் பற்றியும் கூறும் பொழுதெல்லாம் வேத விற்பன்னர்கள் இவர்கள் என்றே கவிஞர் கூறுகிறார். சுந்தரர் வழக்கை விசாரித்த அவையோர் வைதிக வேதியர் என்ற கருத்தில் 'வேத பாரகர்' என்றும், திருநீலகண்டர் வழக்கை விசாரித்த தில்லை வாழ் அந்தணர்களை,

'நல்லொழுக்கம் தலைநின்றார் நான் மறையின் துறைபோனார்
தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் வந்திருந்த திருந்தவை'³⁹

என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

மலையாள நாட்டில் உள்ள செங்குன்றூர் என்னும் ஊரைப் பற்றிக் கூறுகையில்,

.....

ஆய்ந்த மறை

சொன்ன நெறியின் வழியொழுகும்

தூய குடிமைத் தலைநின்றார்;

மன்னும் குலத்தின் மறைநூல்

மரபிற் பெரியோர் வாழ்பதியாம்'⁴⁰

என்று விளக்கத்தருவது ஏன் என்று தெரியவில்லை? இப்புராணத் தலைவராகிய விறன்மிண்டர் வேளாளர். அப்படி இருக்கும் பொழுது அவர் பிறந்த ஊரைப்பற்றிக் கூறும்பொழுது வேளாள மரபின் சிறப்பைக் குறிப்பதுதான் சேக்கிழார் வழக்கம். இந்தப் பழக்கத்தினின்றும் மாறுபட்டு விறன்மிண்டர் பிறந்த ஊரைப் பற்றிக் கூறுகையில் 'மாமறைநூல் மரபிற் பெரியோர் வாழமுள்' என்று கூறுவதும் அந்த ஊர் உள்ள நாடு, 'பரசு பெறுமா தவமுனிவன் பரசுராமன் பெறுநாடு' என்று கூறுவதும் இந்த வேதியர்கள் தமிழக வேதியர்களிலும் வேறுபட்ட நம்புதிரிகள் என்பதைக் குறிக்கவே இவ்வாறு கூறினாரோ என்றும் தோன்று கிறது.

**உருத்திரம் அருமறைப் பயன் என்று கூறுவது
தமிழ்நாட்டு மறையவர் கொள்கை**

மறையவராகிய முருக நாயனார்பற்றிக் கூறும் பகுதியில்,

‘.....

மான மறையோர் குலமரபின்

வந்தார் முந்தை மறைமுதல்வர்

ஞான வரம்பின் தலைநின்றார்

நாகம் புனைவார் சேவடிக்கீழ்

ஊனம் இன்றி நிலை அன்பால்

உருகு மனத்தார் முருகனார்’ ⁴¹

என்றுங் கூறுகிறார்.

உருத்திர பசுபதியார் குலத்தைக் கூறுகையில்,

‘அங்கண் மாநக ரதனிடே அருமறை வாய்மைத்
துங்க வேதியர் குலம்’ ⁴²

என்று கூறிவிட்டு மேலும்,

‘பொன்மலை வல்லி பங்கனார் அடிமைத் திறம்புரி

பசுபதியார்’ ⁴³

என்றும் பேசுகிறார். இவர் உருத்திர மந்திரத்தைக் கழுத்தளவு
தண்ணீரில் நின்று சபித்தார் என்று கூறுகையில்,

‘அருமறைப் பயனாகிய உருத்திரம்’ ⁴⁴

என்றும் கூறுதல் கவனிக்கத் தக்கது.

**வைதிகரும் ஆகம பூசை செய்ததைத் திருநீலநக்கர்
வரலாற்றில் காண்கிறோம்**

தலைசிறந்த முதல் வேதம் எனப்படும் இருக்கு வேதத்தில்
இல்லாமல், கிருஷ்ண யஜுர் வேதத்தில், தைத்ரிய ஸம்ஹிதையில்
நாலாவது காண்டத்தில், ஐந்தாவது பிரபாடகம் ஆக வரும்
உருத்திரம் ‘அருமறைப்பயனாகிய உருத்திரம்’ என்று பேசப்
படுகிறது. வேதங்கள் நான்கினும் தலையாயது இருக்கு. ஆனால்
அதில் இடம் பெறாத உருத்திரத்தை ‘அருமறைப் பயனாகிய’
என்பதால் சிவவழிபாட்டை முக்கியமாகக் கொண்ட இந்நாட்டு
வேதியர் கருத்து இது என்று கொள்ளல் நேரிதாம். சண்டேசர்
தோன்றிய சேய்ஞ்ஞலூரையும் அதில் வாழ்ந்த வேதியர்களையும்
குறிக்கும் பொழுது,

‘செம்பை வெண்ணீற்று ஒருமையினார்
 இரண்டு பிறப்பின் சிறப்பினார்
 மும்மைத் தழலோம்பிய நெறியார்
 நான்குவேதம் முறை பயின்றார்
 தம்மை ஐந்து புலனும் பின்
 செல்லும் தகையார் அறுதொழிலின்
 மெய்ம்மை ஒழுக்கம் ஏழலகும்
 போற்றும் மறையோர் விளங்குவது’ ⁴⁵

என்ற முறையில் பாடுகிறார். இதுவரை வைதிக வேதியர்கள் பற்றிய விளக்கங்களைத் தந்த கவிஞர், திருநீலநக்கர்பற்றிப் பாடுகையில் குழப்பம் உண்டாகிறது.

‘ஆய்ந்த மெய்ப் பொருள் நீறு என வளர்க்கும் அக்காப்பில்
 ஏய்ந்த மூன்று தீ வளர்த்துளார் இருபுறப்பாளர்’ ⁴⁷

என்று கூறிவிட்டு, அத்தகைய குடியில் பிறந்தவர் நீலநக்கர் என்றும் விளக்கிவிட்டு, அவரைப் பற்றிக் கூறத் தொடங்கி,

‘மெய்த்த ஆகம விதிவழி வேதகா ரணரை
 நித்தல் பூசனை புரிந்தெழு நியமும் செய்தே’

‘ஆய செய்கையில் அமருநாள் ஆதிரை நாளில்
 மேய்பூசனை நியதியை விதியினால் முடித்துத்
 தூய தொண்டனார் தொல்லை நீடு அயவந்தி அமர்ந்த
 நாயனாரையும் அருச்சனை புரிந்திட நயந்தார்.’ ⁴⁷

என்று கூறி அயவந்தி என்ற பெயருடன் விளங்கும் திருக்கோயில் சென்று இறைவனைப் பூசை செய்ய விரும்பினார் என்று கூறுகிறார். அவர் பூசை முறையை,

‘முறைமையால் வருபூசைக்கு முற்ற வேண்டுவன
 குறைவறக் கொண்டு மனைவியார் தம்மொடுங்குட
 இறைவர் கோயில் வந்து எய்தினர்.....’

‘துணை மலர்க்கழல் தொழுதுபூசனை செய்த தொடங்கி
 இணைய நின்றங்கு வேண்டுவ மனைவியார் ஏந்த
 உணர்வின் மிக்கவர் உயர்ந்த அர்ச்சனை முறை உய்த்தார்’

‘நீடுபூசனை நிரம்பியும் அன்பினால் நிரம்பார்
 நாடும் அஞ்செழுத்து உணர்வுற இருந்து முன் நவின்றார்’ ⁴⁸

என்று விளக்குவது வியப்பைத் தருகிறது. இவர் ஆதி சைவரல்லர்; வைதிக அந்தணர் என்பதையும் கூறிய ஆசிரியர் திடீரென்று ‘ஆகம விதிவழி’ தினம் கோயில் பூசை செய்தார் என்று கூறுவது

புதுமையாகும்! வைதிக அந்தணர்பற்றிக் கூறப்பெற்ற எந்த வரலாற்றிலும் ஆகம விதியைப் பின்பற்றித் திருக்கோயிலில் பூசை செய்தார் என்று கூறவே இல்லை.

திருஞானசம்பந்தர் புராணத்திற்கூட இது இடம்பெறவில்லை. ஸ்ரீகுத்ரம் சொல்லும் உருத்திரபசுபதியாரைக் கூடக் கோயில் பூசை செய்தார் என்று கூறாத சேக்கிழார் இந்த வரலாற்றில் மட்டும் வைதிகராகிய நீலநக்கர், வீட்டில் முத்தி வளர்ப்பவராகிய இவர், ஆகமவிதிப்படிக்கோயில் பூசை செய்தார் என்று கூறுவது எப்படி என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை? திரு நீலநக்கர், ஞானசம்பந்தர் சமகாலத்தவர். அவரைத் தம் வீட்டில் வரவழைத்து உபசரித்தவர். என்றால் திருஞானசம்பந்தர் காலத்தில் ஆகமம் இருந்து அதன் வழிப் பூசனை செய்யப் பெற்றது என்பதை ஏற்றுக் கொள்வது நேரிதாகும். திருஞான சம்பந்தரும் ஆகமம் பற்றிக் கூறுகிறார். ஆகலின் அப்படியே அதை ஏற்றுக் கொண்டாலும் சிவவேதியர் அல்லாத வைதிக வேதியர், எவ்வாறு கோயிற் பூசையில் ஈடுபட்டார் என்ற வினாவிற்கு விடை காண்பது அரிது.

ஆகமம்பற்றித் தேவாரம் ஓரளவு பேசுகிறது.

‘தொகுத்தவன், அருமறை அங்கம், ஆகமம்
வகுத்தவன், வளர்பொழில் கூகம் மேவினான்’ 49

‘திறம் கொண்ட அடியார்மேல் தீவினை நோய் வாராமே
அறம் கொண்டு சிவதன்மம் உரைத்தபிரான் அமரும் இடம்’ 50

என்ற குறிப்புக்கள் பிள்ளையார் அருளிச் செய்தவையாகும்.

‘ஆகமம் சொல்லும் தன்பாங்கிக்கே’ 51

‘அண்டர்தமக்கு ஆகமநூல் மொழியும் ஒதியை’ 52

‘அம்மானே! ஆகம சீலர்க்கு அருள் நல்கும் பெம்மானே’ 53

‘அரவொலி ஆகமங்கள்....தோத்திரங்கள்’ 54

பின்னர்க் காட்டப் பெற்ற நான்கு குறிப்புக்களுள் ஒன்று மட்டும் அப்பருடைய வாக்கு. ஏனைய மூன்றும் சுந்தரர் வாக்காகும். அப்பரும், பிள்ளையாரும் போகிற போக்கில் உமைக்கு ஆகமஞ் சொன்னார், ஆகமம் வகுத்தார் என்று மட்டுமே கூறிப்போகின்றார்கள். இவர் இருவருக்கும் இரண்டு நூற்றாண்டுகள் கழித்து வரும் சுந்தரர், ஆதி சைவர் ஆகலின் மூன்று இடங்களில் ஆகமம்பற்றிப் பேசுகிறார். எனவே ஏனைய வைதிகர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாத

ஆகமத்தைப் பிள்ளையாரின் சமகாலத்தவராகிய நீலநக்கர்மேல் ஏன் ஏற்றிக் கூற வேண்டும்? அந்த வைதிகர் ஆகமத்தை ஏற்றுக் கொண்டாரா? எந்த அடிப்படையில் கவிஞர் இவ்வாறு கூறுகிறார்?

இது ஒருமைப்பாட்டின் விளைவு

இவரைப்பற்றிக் கூறியுள்ளவற்றைத் தொகுத்துக் கண்டால் இவர் வைதிகர், முத்தீ வளர்க்கும் வேதவழிப்பட்ட வைதிகர் என்றே நினைய வேண்டியுள்ளது. அப்படியானால் இவர் கோயில் பூசையில் எவ்வாறு ஈடுபட்டார்? ஒருவேளை பல்லவர்கள் இறக்குமதி செய்து இந்நாட்டில் கோயிற் பூசையில் புகுத்தப் பட்டவர்களுள் ஒருவராக இவர் இருக்கலாமோ? என்று நினைப்பதற்கும் இடம் கொடாமல் ஆகம வழிப்பட்ட பூசை செய்தார் என்றுங் கூறுவது இன்னும் வியப்பை உண்டாக்குகிறது! இவ் வைதிகர்கள் ஆகமத்தை என்றுமே ஏற்றுக் கொண்டதில்லை என்பதற்கும், ஆதி சைவர்கட்கு அவையே உயிர்நாடி என்பதற்கும் சான்று வேண்டுமானால் இருக்குவேத மரபினராகத் திருஞான சம்பந்தரையும், ஆதிசைவமரபினராகச் சுந்தரரையும் காட்டலாம். சம்பந்தர் ஆகமம் பற்றிக் கூறுவது இந்த இரண்டு பெரும் பிரிவினர் இடையேயும் ஓர் ஒருமைப்பாட்டை உண்டாக்கவே யாகும். எனக் கோடல் நேரிதாம்.

இவ்வொருமைப்பாட்டின் விளைவும், பயனும்

இது ஒருபுறம் இருக்க, நீலநக்கர் அயவந்திப் பெருமானை முறைப்படி வழிபடத் தொடங்கும்பொழுது பக்கத்திலேயே உடன் நின்றுகொண்டு உதவி புரிந்தவர் அவருடைய மனைவியாராவார். திருமேனிமேல் சிலந்தி விழுந்தவுடன் அதனை ஊதிப் போக்கும் அளவுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார் என்று சேக்கிழார் பாடுகிறார். ஒரு பெண்மணி கருவறையில் நின்று பூசைக்கு உதவுவது என்பதை எந்த ஆகமமும் அனுமதிப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆசார்ய அபிடேகம் செய்யப்பெற்ற சிவவேதியர் தவிர ஏனைய வைதிகர், சிவவேதியர் குடிப்பிறந்த பெண்கள் உள்பட எவரும் அர்த்தமண்டபத்திற்கு உள்ளே செல்லுதல் இயலாது. அப்படியானால் ஆகம விதியில் வழிபாடு செய்யும் நீலநக்கர் எவ்வாறு இதனை அனுமதித்தார்?

திருநீலநக்கர் தமிழக வேதியராகலின் வேதம், ஆகமம் இரண்டையும் ஏற்றுக்கொண்டார் என்று கொள்ளலாம். இன்றேல் வந்த வேதியர்களுள் சிலராவது வேதங்களுடன்

ஆகமங்களையும் ஏற்றுக் கொண்டனர் எனக் கொள்ளலாம். எவ்வாறாயினும் நீலநக்கர் சிவவேதியரல்லர். எனவே இவர் அயவந்திக் கோயிலினுள் சென்று ஆகமம் மறுக்கும் உரிமையை, மனைவிக்குத் தந்துவழிபட்டார் என்றால் இருவரும் ஒரு புரட்சி வாதி என்றே கொள்ளவேண்டியுள்ளது. இந்த ஆகமங்கள் நாளா வட்டத்தில் புதிய கொள்கைகளைச் சேர்த்துக் கொண்டு வளர்ச்சியடைந்தன என்றுதான் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இவற்றையெல்லாம் வைத்துப் பார்க்கும்பொழுது ஏழாம் நூற்றாண்டு ஒரு குழப்பமான காலமாக இருந்திருக்கும் போலும் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. தமிழகத்தில் தொன்றுதொட்டு இருந்துவந்த அந்தணர்கள், முன்னரே குறிக்கப் பெற்ற முறையில் வேதங் கற்றவராயினும் ஆகமங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு சிவனையே பரம்பொருள் என்று ஏற்றுக் கொண்டு ஐந்தெழுத்தையே மாபெரும் மந்திரமாகப் போற்றி வாழ்ந்தவர்கள் என்று நினைக்கலாம். பல்லவர்களால், தண்டன் தோட்டச் செப்பேட்டில் கண்டுள்ளபடி, வரவழைக்கப்பெற்ற வேதியர்கள் சிவனை முழுமுதற்பொருளாக ஏற்காமல், பஞ்சாட்சரத்தையும் தாரகமந்திரமாகக் கொள்ளாமல் வேதத்தையே போற்றி, பிராமணங்கள் என்பவற்றில் கூறப் பெற்றுள்ள யாகமுறையைப் பின்பற்றியவர்கள் என்றும் கோடல் நேரிதாகும். எனவே இவர் களுக்கிடையே ஆரவாரமில்லாத ஒருவகையான போராட்டம் நடந்திருக்கும் என்று கோடலும் நேரிதாகும். இதனை ஓரளவு நன்கறிந்திருந்த சேக்கிழார் இந்தப் போராட்டத்தை அதிகம் வெளிப்படுத்தாமல் இந்த உள்நாட்டு வேதியர் வழிபாட்டு முறையை மட்டுமே பெரிது படுத்திக் காட்டிச் செல்கிறார்.

இதனை வலுப்படுத்தும் முறையில் சண்டேசர் புராணத்திலும் வைதிகராகிய சண்டேசர் சேய்ஞ்ஞலூரில் சிவபூசை செய்வதைப் பற்றிப் பாடுகிறார்.

‘கோதில் மான்தோல் புரிமுந்தூல் குலவுமார்பிற் குழைக்குடும்
ஒது கிடைதழ் சிறுவர்களும் உதவும் பெருமை ஆசானும்
போதின் விளங்குந்தாரகையும் மதியும் போலப்புணர் மடங்கள்’

என்று கூறிவிட்டு,

‘யாகம் பலவும் சாலை தொறும், மறையோர் ஈந்த அவியுணவின்
பாகம் நுகர வருமாலும் அயனும் ஊரும் படர் சிறைப்புள்

மாகம் இசந்து வந்திருக்கும் சேக்கை எனவும் வானவர்கோன்
நாகம் அணையும் கந்தெனவும் நாட்டும் யூபட்டமுள்' 55

என்று அவ்வூரில் நடைபெற்ற யாகங்களின் சிறப்பை இவ்வளவு
விரிவாகப் பேசுகிறார். இங்கு மறையவர் செய்த வேள்வியில்
மாலும், அயனும், இந்திரனும், அவியுணவைப் பெற
வருகின்றனர் என்று பாடும் இதே கவிஞர் திருஞானசம்பந்தர்
புராணத்தில் வேள்வி நடைபெற்றதைக் குறிக்கும் பொழுது
வேறுவகையாகக் குறிக்கின்றார். சண்டேசர் புராணத்தில்
இதனை மேலுந்தொடர்ந்து,

தாழ்வில் தரளம் சொரிகுலைப்பால்
சமைந்த யாகத் தடஞ்சாலை
தழ்வைப்பிடங்கள் நெருங்கியுள
தொடங்கு சடங்கு முடித்தேறும்
வேள்வித் தலைவர் பெருந்தோர்கள்
விண்ணோர் ஏறும் விமானங்கள் 56

என்றும்,

'.....கருத்தின் பயனாம் எழுத்தஞ்சம்'
.....'வேதப்பயனாம் சைவம்' 57

என்றும் கூறுவது வியப்பைத் தருகிறது. சண்டேசர் தந்தை
யான எச்சத்தத்தன் என்பவன் காசிப கோத்திரத்தில்
பிறந்தவன் என்பதையும் பாடுகிறார். இவர்களுடைய கோத்திரம்
முதல் அனைத்தையும் தெரிந்துபாடும் சேக்கிழாருக்கு இதில்
உள்ள முரண்பாடுகள் தெரியாமல் இருக்க நியாயமில்லை.
இந்தப் புராணத்தில் யாகங்கள் பற்றியும், அதனை
இயற்றும் வேதியர்பற்றியும் இந்த வேள்விகளைச் செய்து
வைக்கும் வேள்வித் தலைவர்கள் தாம் வந்து போவதற்குப்
பெரிய தோர்களைப் பயன்படுத்தினர் என்றுங் கூறுவது
புதிய செய்தியாகும். யாகத்தில் அவிஷ்பாகம் ஏற்கத் திருமாலும்
நான்முகனும் இந்திரனும் வருகிறார்கள் என்று பாடுவதும்
புதுமையாகும். வேதவழிப்பட்ட யாகங்களில் நான்முகன்
எங்கே வந்தான் என்று தெரியவில்லை? புராண காலத்தில்தான்
நான்முகன் தனியிடம் பெறுகிறான். இவற்றையெல்லாம்
நோக்கும்பொழுது பின்வரும் முடிவுகள் ஓரளவே ஏற்படையன
என்று கொள்ளலாம் என்று தோன்றுகிறது.

1. பல்லவர்கள் வேதவழக்கொடுபட்ட 21 வகை வேள்வி
களைத் தாம் வரவழைத்துக் குடியேற்றின வேதியர்கள்

உதவியுடன் 'செய்து வந்தனர். பகுஸ்வர்ணம் போன்ற வேள்விகளில்தான் அவர்கள் கவனம் செலுத்தினர்.

2. இவ்வாறு இருப்பினும் இத்தமிழகத்தில் பரவியிருந்த சிவவழிபாட்டை அவர்கள் ஒதுக்கவும் முடியவில்லை.
3. சிவவழிபாட்டின் அடிப்படையாக இருப்பவை சிவாகமங்கள்.
4. எனவே வேதங்கள், பிராமணங்கள், ஆரண்யகங்கள் என்பவற்றுடன் சிவாகமங்களையும் ஓரளவு இணைத்து ஓர் ஒருமைப்பட்ட சமயவழிபாட்டை உருவாக்க முயன்றனர்.
5. இந்த வேதவாதிகட்கும், ஆகமவாதிகட்கும் பொது எதிரிகளாக இருந்த சமணர், பௌத்தர் என்பவர்களை இவர்கள் தம்முள்சண்டை இட்டுக்கொண்டு பிரிந்துநின்று வெல்லுதல் முடியாது என்பதை (இருவரும்) உணர்ந்தமையே இந்தப் புது உறவுக்கு மூலமாக அமைந்தது.
6. மகேந்திர வர்மன் காலத்தில் (615-630) இவ்வாறு தனித்தனியே நின்று வைதிகர்கள், ஆகம சைவர்கள் என்ற கூட்டத்தார் சமண ஆதிக்கத்தை வெல்ல முயற்சிகள் எடுத்ததன் பயனாக இவர்களுக்குள் ஓர் இணைப்பு ஏற்படத் தொடங்கியிருக்கவேண்டும்.
7. அதன் பயனாகவே இரண்டாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் (685-720) அவன் கட்டிய காஞ்சிக் கயிலாய நாதர் கோவிலில் தன்னைச் சைவ சித்தாந்தி என்று அவன் கூறிக் கொண்ட நிலைமை உருவாயிற்று.
8. சோழர்கள் காலத்தில் வைதிக, சைவ வேறுபாடு பெரிதும் மறைந்து, வேதங்களையும் அதன் அங்கங்களையும் ஆகமங்களுடன் இணைத்து ஏற்றுக் கொள்கின்ற துழ்நிலை முற்றிலும் நிலைபெற்றுவிட்டது.
9. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சேக்கிழார் இந்த ஒருமைப்பாடு நன்கு சமைந்துவிட்ட நிலையில் தோன்றியவராகலின் தம் காலத்துக்கு ஐந்நூறு ஆண்டுகளின் முன் நிகழ்ந்த. இந்தப் போராட்டத்தை நன்கு அறிந்திருந்தார். திருஞான சம்பந்தர் தாம் ஒருவராகவே நின்று பழைய வைதிக மார்க்கத்தின் அடிப்படையை இந்நாட்டுச் சைவத்துடன் இணையுமாறு செய்து

விட்டார். அந்த இணைப்பின் பயனாக வைதிகர் -சைவர் போராட்டம் ஒழிந்தது. புதிய வைதிக சைவம் தழைத்தது. இந்த முடிவை ஏற்றுக் கொள்ளா விடின் சேக்கிழார் வேதம், ஆகமம், வேள்வி என்பவற்றுடன் கலந்து உருவ வழிபாடு, அபிடேகம், அர்ச்சனை என்று கூறுங் கருத்துக்கள் பொருளுற்றவை யாகிவிடும். இந்த முடிவை ஏற்றுக் கொண்டால் காப்பியத்தில் பேசப் பெறும் மேலே கூறியவை பொருளுடையவை ஆக விளங்கக் காணலாம்.

சாதி வேறுபாடு பாராட்டக்கூடாது என்று சிலர் நினைத்தனர்

நாயன்மார்கள் காலத்தில் தமிழகத்தில் சாதி வேறுபாடுகள் மிகுதியாக இருந்தன என்பதும் முன்னரே குறிக்கப் பெற்றது. சேக்கிழார் காப்பியம் இயற்றுகின்ற பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டைப் பொறுத்தமட்டிலும் சாதிப் பிரிவினை மிகப் பெரிய அளவில் இருந்து வந்தது என்பதையும் மறுத்தற்கில்லை எனவே சேக்கிழார் இந்த வேறுபாட்டைப் பெரியபுராணத்தில் விடாமற் குறித்துச் செல்கிறார். இவருக்கு வழிகாட்டியாக விளங்கியவர் சுந்தரர் என்று கூடச் சொல்லவேண்டும். 'தில்லை வாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்' என்று இறைவன் எடுத்துக் கொடுத்த பகுதியை முடித்ததுடன், அடுத்த வரியிலேயே கூடத் 'திருநீலகண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்' என்றும் பாடும் பொழுது அந்தணர், குயவர் என்ற சாதிப் பெயர்கள் தலை தூக்கி நிற்கின்றன. அடுத்து வருகின்ற அடிகளில் இவ்வாறு சாதிப் பெயர்கள் பேசப்படவில்லை எனினும் முதல் இரண்டு அடிகளில் வருவதை மறுக்க முடியாது.

காப்பியப் புலவராகிய சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தில் வரும் 63 நாயன்மார்களில் ஒரு சிலர் தவிர ஏனையோர் அனைவருக்கும் அவரவர் பிறந்த சாதியை விடாமல் குறித்துச் செல்கிறார். வேதியர்கள் என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடுவது தவிர சண்டேசருடைய தந்தையாகிய விசாரசருமன் வேதியருள் காசிப் கோத்திரத்தில் தோன்றினான் என்றும் பேசுவது அற்றை நாள் சமுதாயத்தில் நிறைந்திருந்த அத்தனை சாதிப் பெயர்களையும் கோத்திரப் பெயர்களையும் கவிஞர் அறிந்திருந்தார் என்பதை அறிவிக்கின்றது.

சமுதாயத்தில் நிலவிருந்த இந்தச் சாதி வேற்றுமைகளையும் பாகுபாடுகளையும் சேக்கிழார் அறிந்திருந்தார் என்று கூறுவதால், அவரும் இதனை உடன்பட்டார் என்று கொள்வது

தவறாகும். காப்பியப் புலவன் தன் காலத்தில் சமுதாயம் இருந்த நிலையை வருணிப்பது முறையாகும். அவ்வாறு கூறுவதால் அதில் உள்ளவற்றை எல்லாம் அவன் விரும்பி ஏற்றான் என்பது பொருளன்று என்பதை மனங்கொள்ள வேண்டும். சமுதாய நிலையைக் கூறும் கவிஞன் சந்தருப்பம் நேரும்போதெல்லாம் இந்தப் பிரிவினையைச் சாடுவதையுங் காணமுடிகிறது. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இந்த வேறுபாடுகள் நிறைந்த சமுதாயத்தில் தோன்றிய ஒரு கவிஞன், எவ்வளவுதான் அதனைத் தான் விரும்பாமல் அதனை மாற்றியமைக்க விரும்பினாலும் திடீரென்று இவை அனைத்தும் தவறு என்று கூறுவானேயானால் அவனைச் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ளாது. பன்னூறு ஆண்டுகளாக ஊறிப்போன ஒரு நம்பிக்கையைத் தனி ஒருவர் எவ்வளவு வலுவுடையவராயினும் தகர்த்தல் இயலாது. அவ்வாறு தகர்க்க முயல்பவர்களைச் சமுதாயம் ஏற்க மறுத்துவிடும்.

இந்த மனநிலையை நன்கு புரிந்து கொண்டிருந்த காரணத்தால்தான் வேதவழிகட்கு முற்றிலும் முரணான அபிடேகம், அர்ச்சனை, பூசனை, உருவவழிபாடு, ஐந்தெழுத்து மந்திரம் என்பவற்றைத் திருஞானசம்பந்தர் அவ்வளவு வலியுறுத்துகின்றார். இதனை நன்கு விளங்கிக் கொண்டமையின் சேக்கிழாரும் இதே வழியைப் பின்பற்றுகின்றார். வைதிக வேதியர்பற்றிக் கூறும்போதெல்லாம் மறவாமல் இந்த வேதியர்கள் சிவவேள்வி செய்கின்றவர்கள்; சிவபூசையை, அபிடேகம், அர்ச்சனை, ஐந்தெழுத்து மந்திரம் என்பவற்றுடன் செய்பவர் என்றும் கூறிச் செல்கிறார். வேத வழிபட்ட வேதியர் இவற்றைச் செய்ய மாட்டார்கள் என்று கூறிப் பயனில்லை. இத் தமிழகத்தில் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வந்த வேதியர் அனைவரும் வேதங்களை நன்கு அறிந்திருந்தாலும் தம் பழக்கத்தை விட்டுவிடத் தயாராக இல்லை. இதையேதான் ஞானசம்பந்தர் வலியுறுத்தினார். இதேபோலத்தான் தாம் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பாவிடினும் அன்று நாடு முழுவதும் பரவியிருந்த சாதிப் பிரிவினையை இல்லையென்று மறைக்காமல் உள்ளபடியே கூறிவிட்ட கவிஞர், சமயம் நேரும் பொழுதெல்லாம் அதை மறை முகமாகக் கண்டிக்கவும் தவறுவதில்லை.

நமிநந்தியார் இயல்பு-தெளிவு

ஆனால் இந்தக் கண்டனம் மறுப்பு, என்பவை ஆசிரியன் கருத்தாக வெளிப்படுவதில்லை. அவ்வாறு வெளிப்படின அதற்கு ஆற்றல் குறைவு. அதன் எதிராகப் பாத்திரங்கள் மூலமாக

அவை வெளிப்பட்டன. இதனால் விளைந்த பயன் இரண்டு வகைப்படும். காப்பியப் பாத்திரங்கள் சிறப்படைந்தன; அதனுடன் கவிஞன் தன் கருத்தையும் வலுவாகக் கூறமுடிந்தது. இவற்றுக்குச் சில எடுத்துக் காட்டுக்களைக் காணலாம்.

நமிநந்தி என்ற நாயானாரைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

'.....பேணும் நீற்றுச் சைவநெறி
ஒருமை நெறிவாழ் அந்தணர்தம்
ஒங்கு குலத்தினுள் வந்தார்' ⁵⁸

என்று கூறும்பொழுது நீற்றுச் சைவ நெறியாகிய ஒருமை நெறிவாழ் அந்தணர் என்று விரிவுரை செய்வது இவர்கள் வடநாட்டு வைதிகரிலும் மாறுபட்டவர்கள் என்பதை அறிவிக்கவே யாகும். என்றாலும் நமிநந்தியடிகள் என்பார் சாதி வேறுபாட்டைக் கருதுபவராவார். இந்த அந்தணர் திருக்கோயில் வழிபாட்டுடன் வீட்டில் செய்யும் வைதிக காரியங்களாகிய 'கிரஹ்யம்' என்னும் சடங்குகளையும் விடாமல் செய்தார் எனக் கூறவந்த கவிஞர்,

மறையின் பொருளை அருச்சிக்கும்
மனையின் நியதி வழுவாமல்
உறையும் பதியின் அவ்விரவே அணைவார்.....' ⁵⁹

என்று கூறுகிறார்.

திருவாரூருக்குத் தினமும் சென்று வழிபடும் இயல்புடைய ராகிய நமிநந்தியார் ஒரு நாள் இறைவன் திருவோலக்கத்தைக் கண்டு வணங்கினார். அன்று ஆரூரையடுத்த மணலி என்னும் ஊருக்கு ஆரூர்ப் பெருமான் சென்று வருதல் மரபாதலின் இரவு முன்னேரத்தில் உலாப் புறப்பட்டார். இறைவன் வீதியுலா வரும்பொழுது இன்ன விடத்தில்தான் இன்னார் இருந்து வணங்க வேண்டும் என்னும் நியதி இன்மையின் எல்லாச் சாதியாரும் வேறுபாடின்றித் தெருவில் நின்று வணங்கினர்.

'தேவர் பெருமான் எழுச்சிதிரு மணலிக்கு ஒருநாள் எழுந்தருள யாவர் என்னாது உடன் சேவித்து எல்லாக்குலத்தில் உள்ளோரும் மேவ அன்பர் தாமும் உடன் சேவித்து அணைந்து விண்ணவர்தம் காவலாளர் ஒலக்கம் அங்கே கண்டு களிப்புற்றார்' ⁶⁰

என்ற பாடலில் மக்கள் அனைவரும் வேறுபாடுகளை மறந்து வணங்கிய சிறப்பை அறிவிக்கிறார் கவிஞர். இறைவன் திருவுலாவை வணங்கிவிட்டு ஊர் திரும்பிய மறையவராகிய நமிநந்தியார் வீட்டினுள் புக விரும்பவில்லை. திண்ணையில் அமர்ந்து மனையாட்டியைப் பார்த்து

‘தங்கள் பெருமான் திருமணலிக் கெழுச்சி சேவித்து உடன் நண்ண எங்கும் எல்லாரும் போத இழிவு தொடங்கிற்று எனை’...⁶¹

என்று கூறிவிட்டார். எங்கும் எல்லாரும் வேறுபாடின்றிக் கூடிநின்றமையின் தம்பால் தீட்டு (இழிவு) வந்துள்ளது என்று நினைத்துவிட்டார் அடியார். ஆகவே மறுபடியும் குளித்து விட்டுத்தான் கிரஹ்யபூசை நடத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்துவிட்டார் தொண்டர். மனைவியார் தண்ணீர் முதலியன தயாரிப்பதற்குச் சற்றுத் தாமதமாகும் அந்த நேரத்தில் அவரையும் அறியாமல் உறங்கிவிட்டார். ஆரூர்ப் பெருமான் அவர் கனவில் வந்து,

‘ஞான மறையோய்! ஆரூரில் பிறந்தார் எல்லாம் நம் கணங்கள் ஆன பரிசு காண்பாய்!’⁶²

என்று கூறிவிட்டு மறைந்துவிட்டார். திடுக்கிட்டு எழுந்த மறையவர் குளித்தல் முதலியன செய்யாமல் அப்படியே வழிபாடு முதலியவற்றை முடித்துக் கொண்டு மறுநாள் திருவாரூருக்குச் சென்றபொழுது,

‘தெய்வப் பெருமாள் திருவாரூர்ப் பிறந்து வாழ்வார் எல்லாரும் மைவைத் தனைய மணிகண்டர் வடிவேயாகிப் பெருகொளியால் மொய்வைத் தமர்ந்த மேனியராம்பரிசு கண்டு...’⁶³

வணங்கி இறைவனிடம்,

‘அடியேன் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டும் என்று பணிந்து...’⁶⁴

வேண்டினார் என்றும் கவிஞர் பாடுவது மென்மையாக இந்த அசட்டு நம்பிக்கையைச் சாடுவதாகும். இது உண்மையில் வாழ்ந்த ஓர் அந்தண அடியாரின் வரலாறு ஆகலின், இதில் கவிஞரின் எண்ணத்துக்கு முழு உரிமை தந்து பாடமுடியாது. எனவே தம் உரிமையைப் பயன்படுத்தி இதனைச் சார்டும் இடங்கள் இரண்டுண்டு. அவற்றைச் சற்று விரிவாகக் காண்பதன் மூலம்

காப்பியப் புலவர் இந்தச் சாதி வேறுபாட்டில் கொண்டிருந்த எண்ணம் என்ன? என்பதை விளங்கக் காணமுடியும்.

பிறப்பால் வேதியராகிய பிள்ளையார் அரிசனர் ஆகிய பெரும்பாணரை ஏற்றுக்கொண்ட விதம்

திருஞானசம்பந்தர் வேதநெறி தழைத்து ஓங்கத் தோன்றியவர் என்பது சேக்கிழாரின் அழுத்தமான நம்பிக்கை. ஆனால் அவர் வேதநெறி என்று கூறுவது வடவர் கூறும் வைதிக நெறியன்று. சிவபெருமானை முழுமுதற் பொருளாகக் கொண்டு வழிபடும் வேதநெறியாகும் இது. எனவே அந்நெறி தழைக்க வந்த திருஞான சம்பந்தர், கவுணியர் (கவுண்டியன்) கோத்திரத்தில் தோன்றிய சிவபாத இருதயரின் மகனாய்த் தோன்றினார்⁶⁵ என்பதை முதலிலேயே வலியுறுத்திக் கூறிவிட்டார். இனிச் சிவபாத இருதயர் மணந்த பகவதியார் என்னும் கற்புமேம்படு அம்மையாரும் இந்நாட்டுச் சைவ வைதிக நெறிமரபில் வந்தார் என்பதையும்,

‘மரபு இரண்டும் சைவநெறி வழிவந்த கேண்மையினார்
அரவு அணிந்த சடைமுடியார் அடியலால் அறியாது
பரவுதிரு நீற்றன்பு பாலிக்கும் தன்மையராய்...’⁶⁶

என்ற பாடலில் விளக்கமாகக் கூறிவிடுகிறார்.

‘இருக்கு மொழிப் பிள்ளையார்’⁶⁷ ...

என்று இவரைக் கவிஞர் குறிப்பதால் இவர் பாடல்கள் இருக்கு வேதத்தின் தமிழாக்கமாகும் என்ற பொருளும், இருக்கு வேதத்தைக் கூறி யாகஞ் செய்பவர் மைந்தனார் என்ற பொருளும் தோன்ற கவிஞர் விவரிக்கின்றார்.

இத்துணை வைதிக நெறியுடன் வாழும் திருஞான சம்பந்தரைத் தேடித் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் தம் மனைவியார் மதங்க துளாமணியாருடன் வந்து சேர்ந்தார். யாழ்ப்பாணர் மரபினர் ஏறத்தாழத் தீண்டாதார் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களாகவே கருதப் பெற்ற காலம் அது. அதில் இப் பெரும்பாணர், தாம் மட்டும் வாராமல் மனைவியாரையும் உடன் அழைத்து வந்து விட்டார்.

‘பெரும்பாணர் வரவறிந்து பிள்ளையார் எதிர்கொள்ள
கரும்பார்செங் கமலமலர்த் துணைப்பாதம் தொழுதெழுந்து
விரும்பார்வத் தொடும் ஏத்தி மெய்ம் மொழிகளாற் றுதித்து
வரும் பாண்மை தருவாழ்வு வந்தெய்தமகிழ் சிறந்தார்.

‘அளவிலா மகிழ்ச்சியினார் தமை நோக்கி ‘ஐயர்! நீர்
உளமகிழ இங்கணைந்த உறுதியுடையோம்’ என்றே...’⁶⁷

.....
‘கோயிலினில் புறமுன்றில் கொடுபுக்கு கும்பிடுவித்து
ஏயும் இசை யாழ் உங்கள் இறையவருக்கு இங்கு

இயற்றும் என..’⁶⁷

என்ற பாடல்களில் பிள்ளையாரும் பாணரும் சந்தித்ததையும் அங்கு நடைபெற்ற உரையாடலையும் பிள்ளையார் செய்தவற்றையும் கவிஞர் பாடுகின்றார். பாணர் பிள்ளையாரைச் சென்று சந்தித்ததுதான் ‘வரலாறே தவிர, அவர்கள் என்ன பேசிக் கொண்டார்கள் என்பதைச் சேக்கிழார் அறிய வாய்ப்பு இல்லை. ஆனால் பாணர் பிள்ளையாருடனேயே தங்கிவிட்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சியையும் பிள்ளையார் அவர்களைக் கவனித்துக் கொண்ட முறையையும் வைத்துச் சேக்கிழார் எந்த முறையில் உரையாடல் நடந்திருக்கும் என்பதை ஊகித்துக் கவிதை பாடுகிறார். சேக்கிழார் மனக் கருத்துக்கு முழுவதும் இடந்தந்து பேசும் சில இடங்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

ஐயர் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்திய விதம்

பிறப்பால் வேதியராகிய சம்பந்தர், பிறப்பால் தீண்டத் தகாதவராகிய யாழ்ப்பாணரை முதன் முதலில் பார்த்து அவரை விளித்துப் பேசும் முதல் வார்த்தை ‘ஐயரே!’ என்பதாகும். வேதியர்களை மட்டும் விளிக்கும் பெயராகப் பின்னாளில் ஆகிவிட்ட ‘ஐயர்’ என்ற இச்சொல் ‘ஐ வியப்பாகும்’⁶⁸ என்ற தொல்காப்பியப் பொருளமைதி கொண்ட சொல் லாகும். நம்மால் பெரிதும் மதித்துப் போற்றப்படவேண்டிய வர்களை ‘ஐயர்’ என்று அழைப்பது அந்நாளைய மரபு. எனவே சம்பந்தர் பாணரை ‘ஐயரே!’ என்று அழைத்தார் என்றால் அதில் ஒரு நுணுக்கமான பொருளும் உண்டு.

இறையருள் பெற்ற பிள்ளையார், பாணரை யாவர் என்று உள்ளவாறு அறிந்திருக்க நியாயமுண்டு. ஆனால் சாதிப்பற்றில் மிகுந்துள்ள வேதியர்கள், பிள்ளையாரைச்சுற்றி இருக்கும் வேதியர்கள், பாணரைத் தாழ்ந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்று மட்டுமே அறிந்திருப்பார்களே தவிர அவர் பெருமையை அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. என்றாலும் அந்த வேதியர்கள் பிள்ளையாரின் மாபெரும் ஆற்றலை நேரே கண்டவர்களாதலின் அவர் கூறுவதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கக் கூடியவர்கள். பிள்ளையார் பாணரைக் கண்ட அக் கணத்திலேயே அவர் இறுதி

வரைத் தம்முடன் இருக்க வேண்டியவர் என்பதை அறிந்து கொண்டார். உடன் இருக்கின்ற மறையவர்களும் பெரும் பாணருக்கு உரிய மதிப்புத் தந்து இவரைத் தம்முள் ஒருவராக ஏற்றுக் கொண்டால் ஒழியப் பின்னர் பெருந்தொல்லைக்கு ஆளாக நேரிடும். எனவே பிள்ளையார், தாம் பாணர்பால் எத்துணை மரியாதை வைத்திருக்கின்றார் என்பதை அவர்கள் அறியுமாறு செய்துவிட்டால் பின்னர் ஒரு தொல்லையும் இல்லாமல் இருக்கலாம்.

பிள்ளையார் வெளிப்படையாக உடனுறையும் வேதியர்க்கு ஒன்றும் கூறாமல், தாம் பேசும் முறையிலேயே அவர்கள் மனம் அமைதி அடையும்படிச் செய்துவிட்டார் என்பதைத் தம் கூர்த்த மதியால் உணர்ந்த சேக்கிழார், இந்த அற்புதமான வகையில் பிள்ளையார் பேசுகிறார் என்று பாடல் வகுக்கின்றார். சாதி வேதியர் நடுவே சாதி அந்தணராகிய பிள்ளையார், தீண்டாத சாதியைச் சேர்ந்த பாணரை 'ஐயரே!' என அழைத்தார். திருக் கோயிலுக்கும் அழைத்துச் சென்றார். 'உங்கள் இறைவர்க்கு இங்கு யாழ் வாசியுங்கள்' என்றார். இவற்றை எல்லாம் வியப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த சாதி வேதியர்கள் எவ்விதமான எதிர்ப்பும் தெரிவிக்க முடியாமல், பிள்ளையார் செயலை ஏற்றுக் கொள்வது தவிரவேறு வழியில்லாமல் இருந்துவிட்டனர். இவ்வாறுதான் நடந்திருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்து கவிஞர் இந்த முறையில் பாடல்களை அமைக்கின்றார். இது சீர்காழியில் நடந்தது. ஆனால் வெளியூர் செல்லும் பொழுது ஏனையவர்களும் இதனை அறிந்து கொள்ளும் முறையில் இச் சொல்லை மறுபடியும் பயன்படுத்தியதாகக் கவிஞர் பாடுகின்றார்.

எருக்கத்தம்புலியூர் என்ற ஊரின்கண் சென்றவுடன் பாணர் பிள்ளையாரைப் பரவித் தொழுது 'இப்பதி அடியேன் பிறந்த ஊர்' என்று கூறவும் பிள்ளையார்,

'ஐயர்! நீர் அவதரித்திட இப்பதி அளவில் மாதவம் முன்பு செய்தவாறு' ⁶⁹

என்று அவ்வூரிலுள்ள அனைவரும் கேட்குமாறு கூறினார் என்று சேக்கிழார் பாடுவதிலும் ஒரு குறிப்புண்டு. எவ்வளவுதான் ஒருவர் பிறரால் போற்றப்பட்டாலும், அவர் பிறந்த ஊரில் அவரை மதித்துப் போற்றுவார்கள் இருப்பது கடினம். உள்ளூர் மக்களால் மதிக்கப்படுவது என்பது அரிய காரியம். எனவே எருக்கத்தம்புலியூர் மக்களும் பாணரின் பெருமையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்னும் அரிய உணர்வால் உந்தப்பெற்ற

பிள்ளையார் அவர்கள் எதிரே பாணரை 'ஐயர்!' என்று அழைத்தார் என்று கூறுகிற சேக்கிழாரின், சமுதாய மனநிலையை அறிந்து பாடும் ஆற்றலை வியவாமல் இருக்க முடியாது.

முன்றாவதாகத் தருமபுரம் சென்றபொழுது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியைச் சேக்கிழார் கூறும் முறை வியப்பானது. தருமபுரம் பாணரின் தாயார் பிறந்த ஊராகும். தம் ஊராரான அம்மையாரின் தவப்புதல்வர் பிள்ளையாருக்கு யாழ் வாசிக்கின்றார் என்பதை,

'கிளைஞரும் மற்றது கேட்டுக்

கெழுவு திருப் பதிகத்திற் கிளர்ந்த ஓசை

அளவு பெறக் கருவியில் நீர்

அமைத்தியற்றும் அதனாலே அகிலம் எல்லாம்

வளர இசை நிகழ்வது...' ⁶⁹

எனக் கூறினர். இவ்வாறு கூறுவது பிள்ளையாரின் தெய்வப் பாடலின் பெருமையைக் குறைப்பதாகும் என்பதை அவர்கள் அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை. அந்நிலையில் பாணர், அவர்கள் செய்த தவற்றை அறிந்து நடுங்கிப் பிள்ளையாரிடம் யாழில் அடங்காத பண் ஒன்றைப் பாடியருளுமாறு வேண்டினார். பிள்ளையார் 'மாதர் மடப்பிடியும்' என்ற பதிகத்தைப் பாடினார். பாணர் அதனை யாழில் அடக்க இயலவில்லை. உடனே அப் பெருமகனார்,

'இப்பெரியோர் அருள் செய்த திருப்பதிகத்து

இசையாழில் ஏற்பன் என்னச்

செப்பியது இக்கருவியை நான் தொடுதலினன்றோ?' ⁷⁰

என்று நினைந்து யாழை முறித்துவிட அதனை ஓங்கினார். உடன் இருந்த பிள்ளையார் அதனைத் தடுத்தருளி,

'ஐயரே! உள்ள இசை அளவினால் நீர்

ஆக்கிய இக் கருவியினைத் தாரும்'.. ⁷¹

என்று கூறிக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு,

'ஐயர்! நீர் யாழ் இதனை முறிக்குமது என்?' ⁷²

என்று கேட்டு, 'இறைவன் புகழை விரிக்கும் இசை, கருவியில் அடங்கும் என்று எதிர்பார்ப்பது சரியன்று. நீர் முன் போலவே இதனை வாசித்தருளும்' என்று கூறினார்.

தருமபுரத்தில் உள்ளவர்கள் முதலில் தம் ஊாகாரப் பெண்ணின் மகனாரைப்பற்றிப் பெரிதாகப் பேசிக் கொண்ட

பிறகு அவரால் பதிகத்தை யாழில் வாசிக்க முடியவில்லை என்பதை மட்டுந்தான் அறிந்திருப்பார்களே தவிர ஏன் வாசிக்க முடியவில்லை என்பதை அறிகின்ற ஆற்றல் பெற்றிருக்க முடியாது. அது முடியாத பொழுது பாணரைப் பற்றிய தவறானதும் மட்டமானதுமான எண்ணம் அவர்களிடைப் பரவி விடுவது நியாயமானதே. அத்தகைய மக்கள் பாணர்மேல் மறுபடி மதிப்பு வைக்கச் செய்யவேண்டுமாயின், அதற்கு ஒரே ஒரு வழி தான் உண்டு. யாருடைய பாடலை அவர் வாசிக்க முடியவில்லை யோ அவரே பாணரை எவ்வளவு பெருமையுடன் நடத்துகின்றார் என்பதைக் காட்டுவது ஒன்றுதான் அந்த வழியாகும். அதற் காகவே பிள்ளையாரை ஒன்றுக்கு இரண்டு முறையாக 'ஐயர்!' என்று பாணரை அக் கூட்டத்தார் நிறைந்த இடத்தில் பேச வைக்கின்றார், சமுதாய மக்களின் மனப்பான்மையை நன்கு அறிந்திருந்த தலைமை அமைச்சராம் சேக்கிழார்.

இனி இரண்டாவதாகக் காப்பியப் புலவர் ஐயர் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தும் இடமும் இதுபோன்ற ஓர் இடமாகும். சிதம்பரம் வரையில் வந்தும்கூடக் கோயிலினுள் சென்று ஆடவல்லாணைத் தொழும் தகுதி தம்பிறவி காரணமாகத் தமக்கு இல்லை என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டார் திருநாளைப் போவார். சிதம்பரத்தைச் சுற்றிவந்து பாடும் அவர் மனத்தில் ஆழமாகத் தாழ்வு மனப்பான்மையும் (Inferiority Complex) குற்றவுணர்வும் (Guilt Complex) பதிந்துவிட்டன என்பதைக் காப்பியப் புலவர் மிக நன்றாக எடுத்து விளக்குகிறார்.

‘.....’

மைவண்ணத் திருமிடற்றார் மன்றில்நடங் கும் பிடுவது
எவ்வண்ணம்? என நினைந்தே ஏசற வினொடுந் துயில்வார்’
‘இன்னல்தரும் இழிபிறவி இது தடை என்றெ துயில்வார்’⁷³

என்ற இத்தகைய மனநிலையுடையவரை இறைவனே நேரே வந்து ‘நீ கோயிலுக்குள் வா’ என்று அழைத்தாலும் வர மறுத்து விடுவார். இந்நிலையில் அவர் மனத்தில் அமைதியுடன் குற்ற உணர்வின்றிக் கோவிலுக்குள் வரவேண்டுமாயின் அவர்தடை என நினைக்கும் இந்த உடம்பு போகவேண்டும். எனவே இறைவன் தில்லை வாழ் அந்தணரிகளிடம் தீ அமைத்து அதில் மூழ்கச் செய்து நந்தனை அழைத்து வருமாறு பணித்தான். அவர்களும் அவன் ஆணையைச் சிரமேற்கொண்டு தீயையும் அமைத்தனர். நாளைப் போவாரிடம் வந்து தாங்கள் தீ அமைத்துள்ளதையும் அதில் அவர் மூழ்கி எழுந்து திருக்கோயில் உள்ளே வரலாம்

என்பதனையும் கூற வருகின்றனர். அத்தகைய தொண்டருக்கு இவ்வாறு செய்வதை அவர்கள் விரும்பினார்களா? இல்லையா என்பது இங்கு வினாவன்று! இறைவன் ஆணையை அவர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டிய கடப்பாடுடையவர்கள். ஒருவேளை அவர்களுள் சிலர் நாளைப் போவார் உள்ளே வரத் தகுதி இல்லாதவர் என்கூட நினைத்திருக்கலாம். ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய் அடிப்பது போல ஆடவல்லான் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் மனத்திலும் மாற்றத்தை உண்டாக்கி நாளைப் போவார் மனத்திலும் அமைதி உண்டாக்க நினைத்தான் போலும்! எனவே அந்தணர்களிடம் இந்த ஆணையைப் பிறப்பித்தான். இப்பொழுது அதனைச் செய்து முடித்த அவர்கள் நாளைப் போவாரிடம் வந்து பேசுகின்றனர்:

‘ஐயரே! அம்பலவர் அருளால் இப்பொழுது அணைந்தோம்
வெய்ய அழல் அமைத்துமக்குத் தரவேண்டி எனவிளம்ப
நையுமனத் திருத்தொண்டர் ‘நான் உயந்தேன்’ எனத்

தொழுதார்’⁷⁴

என்று பாடித் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் திருநாளைப் போவாராகிய நந்தனாரை ‘ஐயரே’ என்று அழைக்குமாறு செய்தவர் சேக்கிழார்.

இனி மூன்றாவதாகவும் இறுதியாகவும் இந்தச் சொல் அரிசனர் போலவே தாழ்ந்ததாகக் கருதப் பெறும் சாதியில் பிறந்த மற்றொருவருக்கும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இச்சொல் லால் இங்குக் குறிக்கப் பெற்றவர் கண்ணப்பர் என்று பின்னர்ப் பெயர் பெறப்போகும் திண்ணனாராவார். பயன்படுத்தியவர் வேறுயாரும் இல்லை; நாலாசிரியராகிய சேக்கிழாரே யாவார். நாணனுடன் மலையேறும் திண்ணனாரை இவ்வாறு வருணிக்கின்றார் கவிஞர். காரணம் ஒன்றுண்டு. எந்த வினாடியில் காளத்தி மலையைக் கண்டு அதன் மேல் ஏறத் தொடங்கினாரோ அந்த வினாடியே நாகன் மகன் திண்ணன் என்ற நிலைமை நீங்கிப் பட்டினத்தடிகளும் வியக்கும் படியான செயலைச் செய்பவராக ஆகிவிடுகிறார். எனவே இந்த வினாடியிலேயே அவர் ஐயர் என்ற விளிக்கு உரிமை உடையவராகிறார். எனவே சேக்கிழார்,

‘நாணனும் அன்பும் முன்பு நளிர்வரை யேறத்தாமும்
பேணுதத் துவங்கள் என்னும் பெருகுசோ பானம் ஏறி
ஆணையாம் சிவத்தைச்சார அணைபவர்போல ஐயர்
நீணிலை மலையை ஏறி நேர்படச் செல்லும் போதில்’⁷⁵

என்று பாடுகிறார்.

இதுவரை பெரியபுராணத்தில் ஆறு இடங்களில் 'ஐயர்' என்ற சொல் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இச்சொல் நான்கு முறை யாழ்ப்பாணருக்கும், ஒருமுறை திருநாளைப்போவாருக்கும் ஐந்தாமறை கண்ணப்பருக்கும் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. சாதிவேதியர்களால் சாதி அரிசனரைக் குறிக்க இச்சொல் ஐந்து முறை பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. ஒருமுறை ஒரு வேடரை நூலாசிரியரே இவ்வாறு குறிக்கிறார். இந்தச் சொல்லைப் பயன் படுத்தவேண்டிய சூழ்நிலை என்ன என்பதும் விரிவாக ஆயப் பெற்றது. சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களைச் சாடுவதற்குச் சேக்கிழார் எவ்வளவு கூர்மையான ஆயுதத்தை எவ்வளவு நுண்மையாகப் பயன்படுத்துகிறார் என்பதையும் இப்பாடல் மூலம் அறிய முடிகிறது.

வணிகர்கள் குடும்பம் நடத்தும் முறை

இனி ஒவ்வொரு இனத்தாருடைய பழக்க வழக்கங்களையும் கூர்ந்து கவனித்து அவர்களைப் பற்றிக் கூறும் வாய்ப்பு ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் அப்பழக்க வழக்கங்களையும் சேர்த்துக் கூறுவது இவருடைய இயல்பாகும். கிறிஸ்து நாதர் பிறப்பதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகளின் முன்பு தொட்டே பிறநாடுகளுடன் வாணிகஞ் செய்யும் சமுதாயத்தார் தமிழகத்தில் நிரம்ப உண்டு. இந்த வாணிபத்தின் உயிர் நாடியாக இருப்பது நாணயம் என்ற பண்பாகும். இன்றுள்ள வணிகர்கட்கும் வேண்டப்படுவது வாக்கு சுத்தம், நாணயம் என்று கூறுகிறார்கள். பங்கு மார்க்கட்டுகளில் அன்றாடம் கோடிக்கணக்கான பணத்துக்கு நடைபெறும் பங்கு வாணிகம், நாணயம் ஒன்றையே நம்பி நடைபெறுகிறது என்பதை அறியமுடியும். எனவே வணிகர்கட்கு வேண்டப்படுபவை முதலாவது நாணயம். இரண்டாவது முதல். இந்த நாணயம் தோன்றுவதற்கு மூலம் மான உணர்ச்சியாகும். மனிதன் தன் நிலையினின்று தாழாமையே மானம் என்றால் இதன் மூலம் பிறப்பதே நாணயம் என்பதை எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளலாம். இந்த அரிய கருத்தைச் சேக்கிழார் தமிழக வணிக சமுதாயத்தார் பற்றிக் கூறும்பொழுது அவர்களிடம் காணப்பெறும் தலையாய பண்பாக இதனைக் கூறுகிறார்.

காரைக்கால் அம்மையார் என்று பின்னர் அழைக்கப் பெற்ற புனிதவதியார் காரைக்காலில் பெரு வணிகராகவிருந்த கனகத்தன் என்பவருக்கு ஒரே மகளாகத் தோன்றியவர். இவர் வரலாற்றைக் கூறவந்த கவிஞர் வணிகர் சமுதாயம் முழுவதுக்கும் உள்ள பொதுப் பண்பைக் கூறத் தொடங்குகிறார். அதே

பாடலில் இவர்கள் கடல் வாணிபஞ் செய்பவர்கள் என்றுங் கூறுகிறார்.

‘மானமிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாய்மையினில்
ஊனமில் சீர்ப் பெருவணிகர் குடிதுவன்றி ஒங்குபதி
கூனல்வளை திரை சுமந்து கொண்டேறி மண்டு கழிக்
கானல் மிசை உலவுவனம் பெருகுதிரு காரைக்கால்’⁷⁶

மானத்தோடுகூடிய அறத்தின்வழி நிற்பவர்கள் அவர்கள். மானம், அறம், வாய்மை என்ற வரிசையில் அவை ஒன்றுக் கொன்று தொடர்புடையதாய், ஒன்றிலிருந்து ஒன்று கிளைப்பதாய் உள்ள முறை பிறநாட்டாரோடு வாணிகஞ் செய்யும் மனிதர்கட்கு மிகவும் தேவை. மேலும் கூனல்வளை கழியின் கானலில் வந்து உலவுகிறது என்ற வருணனையில் பிற நாட்டிலிருந்து கொணரும் பொருளால் இவர்கள் நடாத்தும் வளமான வாழ்க்கையையும் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார். வாணிகத்தில் ஈடுபட்டிருந்த இந்த இனத்தார் மணஞ் செய்து கொள்ளும் பொழுது பொருளைச் நிரம்பச் சீதனமாகப் பெற்றுக் கொள்ளும் பழக்கம் உடையவர்கள் என்பதைக் கவிஞர் புனிதவதியாரை மணந்தவரைப்பற்றிக் கூறும் பொழுது வெளியிடுகிறார். பண்பாட்டில் மிகுந்த இந்த அருமையான பெண்ணை மனைவியாகப் பெற்றதைக் காட்டிலும் பெண்ணின் தந்தையார் சீதனமாகக் கொடுத்த பொருளிலேயே கணவன் மகிழ்ச்சியடைந்தான் என்பதைக் கவிஞர் அழகுறச் சொல்லிக் காட்டுகிறார்.

‘மகட் கொடையின் மகிழ்சிறக்கும்
வரம்பில்தனம் கொடுத்ததன் பின்’⁷⁷

என்று கூறுவதால் புனிதவதியாரை மனைவியாகப் பெற்றதை விடப் பொருளைப் பெற்றதால் பெரிதும் மகிழ்ந்தான் என்பதைப் பெறவைக்கின்றார்.

இனிப் புனிதவதியாரை மணந்து காரைக்காலிலேயே தங்கித் தனியே வாணிகஞ் செய்யும் பரமதத்தன் என்ற இந்த மணமகன் வாழ்க்கை நடத்தும் முறையும் குறிப்பாகப் பல சொற்களால் வெளிப்படுத்துகிறார் கவிஞர். தமிழகத்தில் வாழும் அனைவரும் காலையில் குளிக்கும் பழக்கம் உடையவராவர். ஆனால் வாணிபஞ் செய்யும் வணிகர்கள் காலையிலேயே கடையைத் திறக்க வேண்டியிருந்ததலின் மதியம் உணவுக்கு வீட்டிற்கு வரும் பொழுதான் குளிப்பர் என்பதை,

‘மற்றவர்தாம் போயினபின் மனைப்பதியாகியவ னிகன்
உற்ற பெரும் பகலின் கண் ஒங்கியபேர் இல் எய்தி

பொற்புறமுன் நீராடிப் புகுந்தடிகில் புரிந்தயிலக்
கற்புடைய மடவாரும் கடப்பாட்டில் ஊட்டுவார்' 78

என்ற பாடல் மூலம் குறிப்பதைக் காணலாம். சமுதாயத்தில் ஒரு சிலர் இவ்வாழ்க்கை, இன்பம் என்பவற்றின் மேலாகப் பொருள் ஈட்டலுக்காகவே உயிர் வாழ்வதாக நினைக்கின்றனர். இத்தகைய ஒருவன் வாழ்க்கையில், மனைவியும் கற்புடைய வராகையால், தம் கடமை தவறாமல் உணவு பரிமாறுகிறார்.

சமுதாயத்தில் கற்றறிவு உடையவர்கள் பழக்கவழக்கங்கள் அது இல்லாதவரினும் மாறுபட்டிருந்தது

சமுதாயத்தில் நிலவிய சாதி வேற்றுமைபோக, அவருள் கற்றறிவுடையவர்கள், அது இல்லாதவர்கள் என்ற பிரிவினையும் இருப்பதை அறிகிறோம். ஒரு சமுதாயத்தார் பிள்ளைகள் பெற்று அவர்களை வளர்க்கும் முறைக்கும், மற்றொரு சமுதாயத்தில் இது நடைபெறுவதற்கும் உள்ள வேற்றுமையைக் கவிஞர் பட்டம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார். வேடர் குலத்தவனாகிய நாகன் என்பான்,

'குற்றமே குணமா வாழ்வான்
கொடுமையே தலை நின் றுள்ளான்' 79

இத்தகையவனுக்குக் கடைசிக் காலத்தில் ஓர் ஆண் மகவு பிறக்க அம்மகவுக்குப் பெயர் வைத்த முறையைக் கூறு கிறார். நீண்ட காலங் கழித்துப் பிறந்த குழந்தையை ஆசையுடன் வந்து தூக்கினான் தந்தை. குழந்தை 'திண்' என்று கனமாக இருந்தமையின்,

'அண்ணலைக் கையில் ஏந்தற்கு
அருமையால் உரிமைப் பேரும்...
திண்ணன் என்றியம்பும்' 80

என்ற பெயர் வைத்துவிட்ட சமுதாயம் அது.

இதன் எதிராகக் குழந்தை பிறந்து சூதகம் என்னும் தீட்டுக் காத்துப் பத்து நாள் ஆனவுடன்,

'நாமகரணத் தழகு நான்பெற நிறுத்தி

.....

.....

காமணி நிரைத் தணி செய் தொட்டில் அமர்வித்தார்' 81

என்ற முறையில் ஏகச் சடங்குகளுடன் திருஞான சம்பந்தருக்குப் பெயரிட்ட சமுதாயமும் இங்கிருந்தது.

கற்றவர்கள் கல்லாதவர்கள் குழந்தை வளர்க்கும் முறைகள்

இந்தக் குழந்தைகள் எந்தச் சமுதாயத்தில் பிறந்தனவோ அந்தச் சமுதாயத்தின் கல்விப் பெருக்கம் முதலியவற்றிற்கேற்பக் குழந்தைகட்குக் கல்வி புகட்டப் பெற்றது என்றும் கவிஞர் கூறுகிறார். வேளாளச் சமுதாயத்தில் பிறந்த நாவரசருக்கு மயிர் நீக்கும் வினை (மொட்டை அடித்தல்) நிகழ்த்திய பிறகு கலைகள் கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள் என்பதைக் கவிஞர்,

மருணீக்கி யார் சென்னி மயிர் நீக்கும் மண வினையும்
தெருணீர்பன் மாந்தரெல்லாம் மகிழ்ச்சிறப்பச் செய்ததற்பின்
பொருணீத்தம் கொளவீசிப் புலன் கொளுவ மனம் முகிழ்த்த
கருணீக்கி மலர்விக்கும் கலைபயிலத் தொடங்கினார்' ⁸²

என்ற பாடலில் கூறுவதைக் காணலாம். அந்தணர் குலத்தில் பிறந்தவரும் பின்னர் சண்டேசுரர் எனப் பெயர் பெறப் போகிற வருமான விசாரசருமர் காசிப கோத்திரத்தானாகிய எச்சதத்தன் என்பவன் மகனாகப் பிறந்தவர். அவரை வளர்த்த முறையைக் கூறவந்தக் கவிஞர்,

'ஐந்து வருடம் அவர்க்கணைய
அங்கம் ஆறும் உடன்றிறைந்த
சந்தமறைகள் உட்பட முன்
தலைவர் மொழிந்த ஆகமங்கள்
முந்தை அறிவின் தொடர்ச்சியினால்
முகைக்கு மலரின் வாசம்போல்
சிந்தை மலர உடன் மலரும்
செவ்வி உணர்வு சிறந்ததால்.....' ⁸³

என்றுங் கூறுவதால் அந்நாளையச் சமுதாய வாழ்க்கை முறையை நன்கு அறிய முடிகிறது.

கற்றவர்களான மேட்டுக் குடிமக்கள் தம் பிள்ளைகளை வளர்த்த முறையையும் கல்வியறி வில்லாத சமுதாயத்தார் பிள்ளைகளை வளர்த்த முறையையும், கவிஞர் மிக நுண்மையாகப் படம் பிடித்துக் காட்டிவிடுகிறார்.

வேட்டுவக் குலத்து மன்னனாகிய நாகனுக்கு வயது முதிர்ந்த காலத்தில் பிறந்தவர் திண்ணனார். மழலைப் பேசும் பருவத்தில் ஒருநாள்

‘பொருபுலிப் பார்வைப் பேழ்வாய்
முழையெனப் பொற்கைநீட்டப்
பரிவுடைத் தந்தைகண்டு
பைந்தழைகைக் கொண்டு ஓச்ச
இருகடர்க்கு உறுகண் தீர்க்கும்
எழில்வளர் கண்ணீர் மல்கி
வருதுளி முத்தம் அத்தாய்
வாய்முத்தம் கொள்ள மாற்றி’ 84

அழுகையை அடக்கும் நிகழ்ச்சி நடந்ததாம்.

பார்வை விலங்காகக் கட்டப்பட்டிருந்த புலி வாயைத் திறக்கவும், அது கொடிய விலங்கு என்பதை அறியாமல் திண்ணனார் ஆகிய இளங்குழந்தை மெல்ல நடந்து சென்று அப் புலியின் திறந்த வாயைப் பொந்து என நினைத்துத் தன் கையைப் புலியின் வாயினுள் நுழைத்தது. அதனைக் கண்ட நாகன் பதட்டப்படாமல், ஆனால் இம்மாதிரிச் செயலைக் குழந்தை மறுபடியும் செய்துவிடக் கூடாது என்ற எண்ணத்தால் பக்கத்தில் கிடந்த பசிய தழையை எடுத்து ஒங்கிக் கொண்டு பிள்ளையை அதட்டினான். அதுகூடப் பொறுக்காத அந்தக் குழந்தை கண்ணீர்விட்டு ஒவெனக் கதறி அழுதது. தாய் ஓடிவந்து குழந்தையின் அழுகையை நிறுத்தினாள். புலியின் வாயில் கையை நுழைப்பது எவ்வளவு ஆபத்தான செயல். மறுமுறை இத்தகைய தவறு நடைபெறாமல் தந்தை கடுமையான தண்டனை தந்து பிள்ளையைத் திருத்தியிருக்க வேண்டும். ஆனால் கல்வியறிவில்லாத அத்தந்தை குழந்தையின் எதிர் காலத்தில் இத்தகைய தவறு நிகழக்கூடாது என்னுங் கருத்தால் கடிய தண்டனை விதிப்பதை விட்டுவிட்டுத் தழையைக் கொண்டு ஒங்கினான்; அடிக்கக்கூட இல்லை. குழந்தை உயிருக்கே ஊறு விளைவிக்கும் பெருந்தவறு செய்தும் அத்தந்தை அதனைப் பெரிதாகப் பாராட்டவில்லை.

இதன் எதிரான ஒரு நிகழ்ச்சியையும் கவிஞர் காட்டுகிறார். அந்தணராகவும் கல்வி நிரம்பியவராகவும், ஆசார சீலராகவும் உள்ள சிவபாத இருதயர் குளத்திற்குக் குளிக்கச் செல்கையில் ‘உடன் வருவேன்’ என்று அழுது அடம்பிடித்த குழந்தையை அழைத்துச் சென்றார். கரையில் இருந்த பிள்ளை, தண்ணீருள்

மூழ்கிய தந்தையைக் காணாமல் அழத்தொடங்கிற்று. தம் மேலைச் சார்புணர்ந்து குழந்தை அழலும் திருத்தோணிபுரத் துறை பெருமான் அண்டங்கள் அனைத்தையும் ஈன்று புரக்கும் அன்னையுடன் அங்குத் தோன்றினான். அன்னை பொற்கிண்ணத்தில் திருமுலைப்பாலை வழங்கினார். குழந்தை அதனை உண்டமையின் தம்பவத் தொடக்கை அறுத்தவராய்,

‘சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானம்,
பவமதனை அறமாற்றும் பாங்கினில் ஒங்கியஞானம்
உவமையிலாக் கலைஞானம், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம்,
தவமுதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்.....’⁸⁵

என்று கூறும் நிலை எய்தி நின்றார். உண்ட பால் கடைவாய் வழி சோர நின்றார் பிள்ளை. குளியலை முடித்துக் கரைக்கு வந்த தந்தையார் குழந்தையையும், அதன் பால்சோர நின்ற வாயையும் கவனித்துவிட்டார். இன்னார் என்று தெரியாதவர் களிதம் எச்சில் பாலைக் குழந்தை பெற்று உண்டு விட்டதாக நினைக்கின்றார். பாலுக்குத் தீட்டு இல்லை என்பது அன்றைய நாளிலும் நம்பிக்கைதான் என்றாலும் இன்னார் என்று அறியாத பிறரிடம் ஒன்றை வாங்கி உண்பது தவறு; அது பாலாகவே இருப்பினும் தவறு தவறுதான்; ஆனால் மன்னிக்க முடியாத பெருந்தவறு அன்று. ‘குழந்தாய்! இனி இவ்வாறு கண்டவர்களிடம் எதனையும் வாங்கி உண்ணாதே!’ என்று சொல்லியிருந்தாற்கூடப் போதுமானதாகும். என்றாலும் கற்றறிந்த பண்பாடுடையவர்கள் குழந்தை சிறு தவறு செய்தாலும் பின்னர் இத்தகைய சிறு தவறும் நேரக்கூடாது என்ற கருத்தால் அதிகமாகக் கண்டித்து வளர்க்க முற்படுகின்றனர். இப்பொழுது கற்றறிந்த தந்தை குழந்தை செய்ததாகத் தன்னால் நினைக்கப் பெற்ற சிறு தவற்றைக் கண்டிப்பதற்காகக் கையில் ஒரு குச்சியை எடுத்துக்கொண்டு கண்டித்தார் என்ற கருத்தில்,

‘எச்சில்மயங்கிட உனக்கீது இட்டாரைக் காட்டு என்று
கைச்சிறிய தொருமாறு கொண்டோச்சக் காலெடுத்தே
அச்சிறிய பெருந்தகையார் ஆனந்தக் கண்துளிப்பெய்து
உச்சியினில் எடுத்தருளும் ஒருதிருக்கை விரல் கட்டி’⁸⁶

என்ற பாடலை அமைக்கின்றார். பிள்ளை செய்தது மிகச் சாதாரணமான காரியம். பாலை யார் தந்தாலும் அதனைக் குழந்தை பெற்றுக் குடிப்பது அப்படியொரு மன்னிக்க முடியாத குற்றமன்று. என்றாலும் தம் சமுதாய மரபுக்கு ஏற்பப் பிள்ளையை வளர்க்க வேண்டும் என்று கருதிய கற்றறிவுடைய

தந்தை குச்சி ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு குழந்தையைக் கண்டிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். எனவே சமுதாயத்தில் மக்கள் எந்த முறையில் இத்தகைய பழக்க வழக்கங்களைக் கைக்கொண்டிருந்தனர் என்பதனைக் காப்பியக் கவிஞர் மிக நுண்மையாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஒவ்வொரு சமுதாயத்தையும் எத்துணைத் தூரம் கூர்ந்து கவனித்திருந்தால் இவ்வாறு பாட முடியும் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும்.

**ஓரே ஊரின் செல்வச் செழிப்பான பகுதியும்,
வறியர் வாழும் பகுதியும் காட்டப்படல்**

ஒரு பேரரசின் தலைமை அமைச்சராக இருந்த ஒருவர், மேட்டுக் குடிமக்களின் வாழ்க்கை முறைகளைக் கவனித்திருந்ததிலும், எழுத்தில் வடித்திலும் வியப்பு ஒன்றும் இல்லை! ஆனால் பரதவர், அரிசனர்கள் என்பவர்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும் தொழில் முறைகளையும் நுனித்துக் கண்டு எழுதுவது வியப்பேயாகும்!

நாகப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த அன்பர் அதிபத்தர் என்ற பரதவராவார். நாகப்பட்டினம் துறைமுகமாகவும், சோழர் காலத்தில் சிறப்புப் பெற்ற நகரமாகவும் இருந்து வந்தது. துறைமுகமாக இருந்தமையின் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி நடைபெற்றுச் செல்வங் கொழிக்கும் நகரமாகவும், வாணிபம் பெருகிய நகரமாகவும் இருந்தமையின் பல்வேறு நாட்டு மக்களும் வந்து தங்கிய இடமாக விளங்கிற்று என்றும் கவிஞர் கூறுகிறார்.

‘நீடுதொல் புகழ் நிலம் பதினெட்டிலும் நிறைந்த
பீடு தங்கிய பலபொருள் மாந்தர்கள் பெருகிக்
கோடி நீந்தனைக் குடியுடன் குவலயங் காணும்
ஆடி மண்டிலம் போல்வதவ் வணிகினர் முதூர்’ ⁸⁷

என்ற முறையில் பன்னாட்டு மக்களும் வாழும் (Cosmopoliton City) நகரமாக இருந்தது.

‘கரி, பரித்தொகை, மணி, துகில் சொரிவதாம் கலத்தால்’ ⁸⁸

என்றமையின் கடல் வாணிகம் குதிரைகள், யானைகள், பொன் மணிகள், துணிகள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு நடைபெற்றன என்றுங் கூறும் இக் கவிஞர், அதே வரலாற்றில் நான்கு பாடல்கள் கடந்து இந்த மேட்டுக் குடியைச் சேர்ந்த பன்னாட்டு மக்களும் வாழும் இதே ஊரில் ஏழைகளாகிய பரதவர்

களும் வாழ்ந்தனர் என்று கூறிவிட்டு அவர்கள் தொழில் நடைபெறும் முறையையும் விரிவாகக் கூறுகிறார்.

பெரிய படகுகளில் கூட்டமாகச் செல்லும் பரதவர் பெரிய வலைகளை விரித்துவிட்டுக் கரையை அடைந்து அந்த வலைகளின் பெரிய வடக் கயிற்றை இழுத்து அதில் வரும் மீன்களைப் பிடிப்பதைச் சென்னை போன்ற கடற்பட்டினங்களில் இன்றுங் காணலாம். ஆயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னருங்கூட இத் தமிழ் நாட்டில் பரதவர் தொழில்முறை இதே முறையில்தான் நடைபெற்றது என்பதைச் சேக்கிழார் பாடல் கொண்டு அறிய முடிகிறது.

‘வலைநெ டுந்தொடர் வடம்புடை வலிப்பவர் ஒலியும்
விலைப கர்ந்துமீன் குவை கொடுப்பவர் விளிவலியும்
தலைசிறந்தவென் வளைசொரி பவர் தழங் கொலியும்
அலைநெ டுங்கடல் அதிரொலிக் கெதிரொலி அனைய’⁸⁸

என்பதால் கடற்கரையில் ஒரு கூட்டத்தார் பாடல் பாடிக்கடலில் போட்ட வலையின் வடக் கயிற்றை இழுப்பதன் மூலம் உண்டாக்கும் ஒலியும், முன்னரே கரை சேர்ந்தவர்கள் தங்கள் மீன் குப்பல்களை அங்கேயே விலைபேசி விற்கும் ஒலியும், இன்றும் நாம் கண்டு கேட்பதாகும். அந்த நகரத்தின் செல்வச் செருக்கு இப் பரதவர் வாழ்க்கையைப் பாதித்ததாகவே தெரியவில்லை.

சுந்தரர் வாழ்ந்த எட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் ஒரு சிலரை ஒரு சிலர் கொத்தடிமைகளாகக் கொள்ளும் பழக்கம் இருந்ததாகவே நினைய வேண்டியுள்ளது. போர்மேற் சென்ற மன்னர் தாம் வெற்றி கொண்ட நாட்டில் வாழும் மகளிரைச் சிறைசெய்து கொணர்ந்து அடிமைகளாகப் பயன்படுத்தினர் என்று கல்வெட்டுக்களால் அறிகின்றோம். கொத்தடிமைகள் என்று கூறப்பெறுபவர்கள் தாங்கள் மட்டும் அடிமைகளாக இல்லாமல் தம் சந்ததியாரும் அதே நிலையில் இருக்குமாறு செய்தனர். கிரேக்க, உரோமானிய நாடுகளில் இது நடைபெற்றதை அந்நாட்டு வரலாறுகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. சேக்கிழார் காலமாகிய பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிலும் இப்பழக்கம் இருந்ததா? என்பதை அறியக் கூடவில்லை. என்றாலும் மனிதர்கள் வேறோர் மனிதருக்கு அடிமையாதல் தவறான வழக்கம் என்று சேக்கிழார் கருதினதாகத் தெரியவில்லை. புண்ணியஞ் செய்தவர் பல்லக்கில் செல்வர், பாவஞ் செய்தவர் அப் பல்லக்கைச் சுமந்து செல்வர் என்ற பழைய நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இந்த அடிமை முறையும் பிறந்ததாகலின் யாரும் இதன் கொடுமையை

உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை. சுந்தரர் வரலாற்றில் பேசப் பெறும் ஒரு சில கருத்துக்கள் இதனை வலியுறுத்துகின்றன.

‘ஆசில் அந்தணர்கள் வேறு ஓர்
அந்தணர்க்கு அடிமை ஆதல்
பேச இன்று உன்னைக் கேட்டோம்
பித்தனோ மறையோய்?’⁹⁰

என்றுதான் அவர்கள் பேசுகிறார்கள். எனவே அந்தணன் அடிமையாதல்தான் புதுமையே தவிர ஏனையோர் அடிமையாதல் இயல்பானது என்பது அருத்தாபத்தியால் பெறப்படும். இந்தப் பழக்கத்தின் அடிப்படையில்தான் மனிதர்களை விலை கூறி விற்கின்ற பழக்கமும் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

கலியர் என்பவர் எண்ணெய் ஆட்டி அதில் வரும் பொருள் கொண்டு அன்பர் தொண்டு செய்தவராவார். வறுமை வந்தவுடன் முதலாளியாக இருந்ததுபோகக் கூலிக்கு எண்ணெய் ஆட்டி விற்பதும் கூலி வேலையும் கிடைக்காமற் போனவுடன்,

‘ஒப்பில்மனை விற்று எரிக்கும் உறுபொருளும் மாண்டதற்பின்
செப்பருஞ்சீர் மனைவியாரை விற்பதற்குத் தேடுவார்
மனம் மகிழ்ந்து மனைவியார்தமைக் கொண்டு வளநகரில்
தனம் அளிப்பார் தமை எங்கும் கிடையாமல் தளர்வெய்தி’⁹¹

என்ற முறையில் மனைவியை அடிமையாக விற்க மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் புறப்பட்டார் என்கிறார். மனிதனை மனிதன் அடிமையாகக் கொள்வதையும், அடிமைகளாகச் சிலரை விற்பதையும் அன்றையத் தமிழ்ச் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தது என அறிகிறோம். கொத்தடிமை என்ற சொல்லையும் தாயுமானவர் பராபரக் கண்ணியில் பயன்படுத்துகிறார் என்பதையும் நினைவில் கொள்ளவேண்டும்.

தமிழ்நாட்டு மரபை மீறிக் கணவன் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் பிறந்த வீட்டுடன் சேர்த்துப் பேசுவதன் நோக்கம்

நாட்டு மரபையும், சமுதாய மரபையும் நன்கு அறிந்து பாடுபவர் சேக்கிழார் என்பதை இதுவரைக் கூறியவற்றால் நன்கு அறியலாம். அப்படிப்பட்ட ஒருவர் மரபை மீறிப் பாடுவாரே யானால் அந்த இடங்களில் நின்று நிதானித்து ஏன் என்ற வினாவை எழுப்பினால் சில உண்மைகள் தெற்றன விளங்கும். தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் பண்டு தெரட்டே சில மரபுகள் விடாமல் பாதுகாக்கப்பட்டு வந்துள்ளன. ஒரு பெண் எத்துணைப்

பெரிய வளமான இடத்தில் பிறந்தவளாயினும், திருமணம் ஆகிவிட்ட பிறகு இன்னார் மகள் என்று குறிப்பிடப்படுவதே இல்லை. புகுந்த இடம் எத்துணை வளமற்ற சாதாரண குடியாயினும் மணந்தவன் பெயருடன் அவன் பெயரும் தொடர்பு படுத்திப் பேசப்படுமே தவிரத் தந்தையின் பெயருடன் சார்த்திப் பேசப் பெறும் மரபு இல்லை. மங்கையர்க்கரசியார், சோழ மன்னன் மகளாயினும், நின்றசீர் நெடுமாறன் என்ற பெரு வீரனாகிய பாண்டியனை மணந்தவராவார். இவன் சமண மதத்தைச் சார்ந்து நின்றவானாவான். மாபெரும் சிவபக்தையாகிய இந்த அம்மையார் சமணனாகிய மன்னனை மணக்க வேண்டிய துழ்நிலை உருவாயிற்று என்றால் அதன் காரணம் யாதாக இருக்கும்? சோழன் பெயரளவில் மன்னனாக இருந்தானே தவிர வேறு அவனிடம் ஒன்றும் இல்லை. எனவே பெருவீரனாகிய பாண்டியன், மகளைக் கேட்டவுடன் சிவபக்தையாகிய தன் மகளைச் சமணனாகிய பாண்டியனுக்கு மணஞ் செய்து தந்துவிட்டான். அரசியலடிப்படையில் நடைபெற்ற திருமணமாகும் அது. சோழன், அவன் மகளார், பாண்டி நாட்டின் தலைமை அமைச்சர் ஆகிய மூவருமே சிவபக்தர்கள். தனக்கு மிக நெருக்கமான மனைவி, மாமனார், அமைச்சர் ஆகிய மூவருமே தன் சமயத்துக்கு எதிரான சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்தும் இந்த மன்னன் அதுபற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. அன்றைய சமுதாயத்தில் இத்தகைய ஒரு நிலை இருந்து வந்தது என்பதையும் அறிதல் வேண்டும்.

தன் மனைவியும், அமைச்சரும் சிவவழிபாட்டில் ஈடுபட்டிருப்பதையும் அவன் தடை செய்யவில்லை. அரசியலில் சமயத்தைக் கலக்கத் தேவை இல்லை என்று இற்றைநாளில் சில அறிஞர்கள் கூறுவதை இத் தமிழ்நாட்டில் அன்றே கண்டு அதனை மேற்கொண்டும் ஒழுகினர் என்று கூறத் தடை இல்லை. அரசனுடைய பரந்த மனப்பான்மையை இது அறிவிக்கின்றது. ஆகலின் அன்றையத் தமிழர் வாழ்க்கையில் இது ஒரு நல்ல பகுதியாகும் என்று கோடலில் தவறு இல்லை. பாண்டியன் சமணனாக இருப்பினும் கணவன் மனைவியர் இடையே எவ்வித மனவேறுபாடும் இல்லாமல் அவர்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு இருந்தும் சேக்கிழார் மங்கையர்க்கரசியாரைக் குறிக்கும் இடங்கள் அனைத்திலும் பாண்டிமாதேவி என்று கூற மனம் ஒருப்படாமல் சோழர் தம் மகளார் என்றே கூறிச் செல்வதைக் காணலாம். அமைச்சர் குலச்சிறையார் பிள்ளையாரை எதிர் கொள்ளச் செல்கின்றார். அவருடைய தொண்டர்

குழாத்தைக் கண்டவுடன் கீழே விழுந்து வணங்கியவர் யார் சொல்லியும் எழுவே இல்லை. பிள்ளையார் இன்னார் வந்துள்ளார் என்பதையும் அறிந்தவுடன் சிவிகையிலிருந்து இறங்கி வந்து குலச் சிறையாரைக் கைகளினால் தூக்கி நிறுத்தி அவருடன் உரையாடுகின்றார் எனக் கூற வரும் கவிஞர்,

‘செம்பியர் பெருமான் குலமகளார்க்கும்

திருந்திய சிந்தையீர் உமக்கும்

நம்பெருமான் தன் திருவருள் பெருகும் நன்மை வாலிதே’ ⁹²

என்று பிள்ளையார் கூறினார் என்றுதான் பாடுகிறார். இனி ஊருக்குள் வந்து ஆலவாய் அண்ணல் திருக்கோயிலினுள் நுழைந்த பிள்ளையாரைப் பாண்டி மாதேவியார் கண்டு கீழே விழுந்து வணங்குகிறார். வணங்கும் அம்மையாரை இன்னார் என்று அமைச்சர் அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றார் என்று கூறும் கவிஞர்,

‘பருங்கை யானைவாழ் வளவர்கோன் பாவையார்’ ⁹³

என்றே அறிமுகஞ் செய்தார் என்று கூறுகிறார். இரண்டு மிக முக்கியமான இடங்களிலும் பாண்டிமாதேவி என்று கூறாமல் சோழன் மகள் என்று திருமணமான ஒருவரைப்பற்றிப் பேசுவது மரபு கடந்த செயலாகும். இச் சமுதாய மரபை கவிஞர் வேண்டுமென்றே மீறுகிறார். ஏன் இவ்வாறு செய்யவேண்டும் என்ற வினாவை எழுப்பினால் தக்க விடை கிடைக்கிறது.

இந்த மரபு மீறலுக்கு வழிகாட்டியவர் திருஞானசம்பந்தராவார். அவருடைய கருத்துப்படி அங்கயற்கண்ணி ஆட்சிபுரிந்த மதுரையம்பதியில் அவளருளால் அரசு வீற்றிருக்கும் மன்னன் ஒருவன் அவன் தமிழனாக இருப்பானேயானால் சைவனாகத்தான் இருத்தல்வேண்டும். களப்பிரரை முதலில் வென்று தமிழகத்தின் தென்பகுதியை மீட்டவன் பாண்டியனேயாவான். ஒருமுறை மீட்கப் பெற்ற நாட்டில் மறுபடியும் சமணம் புகவிட்டுவிட்டான் நெடுமாறன். எனவே அவன் மாபெருந் தவறு செய்துவிட்டான் என்றாலும் மங்கையர்க்கரசியாரை மணந்து, அவர் சைவராக வாழவும் இடங்கொடுத்துள்ளானாகலின் அவனுடைய நாட்டிற்கு வர ஒருப்படுகின்றார். அன்றியும் தாம் இந்த உலகில் பிறந்ததே இப் பரசமயத்தை இந் நாட்டிலிருந்து ஓட்டவேண்டும் என்பதற்காகத்தானே? அப்படியானால் அந்த அரும்பணி நடைபெற மங்கையர்க்கரசியாரே காரணமாகலின் அவரைப் புகழ் நினைகின்றார். எத்தகைய மனிதரையும் அவர் அடியாராக இல்லை யெனில் தம் பாடலில் வைத்துப்பாடாத பிள்ளையார் பாண்டி மாதேவியைப்பற்றி ஒரு முழுப்பாடலே பாடுகின்றார். ஆலவாய்ச்

சொக்கன் அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அன்றுவரை ஆலவாயில் இருக்கிறான் என்றால் அதற்குரிய காரணம் மங்கையர்க்கரசி யாரே யாவார். எனவே அந்த அம்மையாரின் பெருந் தொண்டினைப் பாராட்டும் முறையில் பிள்ளையார்,

‘மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை
வரிவளைக் கைம்மடமானி
பங்கயச் செல்வி பாண்டிமாதேவி
பணிசெய்து நாடொறும் பரவப்
பொங்கழல் உருவன் பூதநாயனால்
வேதமும் பொருள்களும் அருளி
அங்கயற்கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த
ஆலவாய் ஆவதும் இதுவே’⁹⁴

என்று பதிகத்தைத் தொடங்கிப் பாடுகின்றார். இப்பதிகத்தின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் மாறி மாறி மங்கையர்க்கரசியாரையும், குலச்சிறையாரையும் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார் ஒன்றாவது பாடலும் ஒன்பதாவது பாடலும் கவனிக்கத் தக்கவை. மேலே உள்ள முதல் பாடல்தவிர ஒன்பதாம் பாடலில்,

‘மண்ணெலாம் நிகழ மன்னனாய் மன்னும்
மணிமுடிச் சோழன் தன் மகளாம்
பண்ணினேர் மொழியான் பாண்டிமாதேவி.....’⁹⁵

என்றும் பாடுகிறார். இந்த இரண்டு பாடல்களிலும் அம்மையாரைக் கூறும் பொழுது சோழன் மகளார் என்பதை முதலிற் கூறிவிட்டு, இறுதியில் பாண்டிமாதேவி என்று கூறுவது சற்று வியப்பை அளிப்பதாகும். பாண்டியன் செய்த தவற்றுக்காக, மாபெரும் வீரனாக இருந்தும் தமிழகம் முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆட்சி செய்த அவன் பெயரை முதலிற் கூறப் பிள்ளையார் விரும்பவில்லை. இத்தகைய தவறு செய்யாத சோழனை அவன் சிற்றரசனாக இருப்பினும் மங்கையர்க்கரசியாரை மகளாகப் பெறும் பேறு உடையவனாகலின் அவனைச் சிறப்பித்து முதலில் கூறினார். இதனால் மரபு உடைவதைப் பற்றிக்கூட அச்சிறிய பெருந்தகையார் கவலைப்படவில்லை. இந்த நுணுக்கத்தை நன்கு விளங்கிக் கொண்டமையின் சேக்கிழாரும் பிள்ளையாரை அடியொற்றி மரபை உடைத்துப் பாடிவிட்டார் என்பதை அறிதல் வேண்டும்.

மலை நாட்டு மக்கள் பழக்க வழக்கங்கள்

தமிழ்நாடு என்ற பொதுப் பெயருள் அடங்குமேனும் இன்று கேரளம் எனப்படும் மலைநாட்டுப் பழக்க வழக்கங்கள் மரபுகள்

என்பவை செந்தமிழ் நாட்டினும் வேறானவை என்பதை ஒரே நிகழ்ச்சி இரண்டு இடங்களிலும் நடைபெறுவதைக் காட்டுவதன் மூலம் இந்த இரு சமுதாயங்களிடையே உள்ள வேறுபாட்டையும் காட்டியிருக்கிறார். ஆட்சி செய்யும் அரசன் தனக்குப் பிறகு ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்பதற்குரிய வாரிசு இல்லாத நிலையில் இறந்துவிட்டாலோ அன்றி ஆட்சியைத் துறந்து, துறவு மேற்கொண்டாலோ மற்றோர் அரசனை நியமிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகிவிடுகிறது. இத்தகைய சூழ்நிலை சேர நாட்டிலும் தமிழ்நாட்டிலும் உண்டானபொழுது இது எவ்வாறு அந்த அந்தச் சமுதாயத்தாரால் நேர் செய்யப்பட்டது என்பதைக் காப்பியப் புலவர் அழகாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

பாண்டி நாட்டில்,

‘மும்மைத் தமிழ் தாங்கிய மூதாராகிய’

மதுராபுரியில் ஏதோ ஒரு பாண்டியன் ஆட்சி செய்கையில்,

கானக் கடிதும் வடுகக் கருநாடர் காவல்
மானப் படை மன்னன் வலிந்து நிலங் கொள்வானாய்
யானைக் குதிரைக் கருவிப் படைவீரர் திண்தேர்
சேனைக் கடலும் கொடு தென்திசை நோக்கிவந்தான்.

‘வந்துற்ற பெரும்படை மண்புதையப் பரப்பிச்
சந்தப் பொதியில் தமிழ் நாடுடை மன்னன் வீரம்
சிந்தச் செரு வென்று தன்னாணை செலுத்துமாற்றால்
சந்தப் பொழில் சூழ்மது ராபுரி காவல் கொண்டான்’ 97

இவ்வாறு நடைபெற்றுவிட்டது. வந்தவன் கருநாடகத்திலிருந்து வந்த களப்பிரன் என்பதும் விளங்குகிறது. இவன் சமண சமயத் தைப் பின்பற்றியதோ டல்லாமல் பாண்டிநாட்டில் வாழ்ந்த சைவர்கட்குப் பேரிடையூறு செய்தான் என்றும் கூறுகிறார். கடுங்கோன் என்ற பாண்டியன் களப்பிரரை ஒடுக்கியதற்கு முன்னர் இது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். இந்தச் சமண மன்னன் வாரிசு இல்லாமல் இறந்தானாக அடுத்த மன்னனைத் தேடும் முயற்சியில் பாண்டி அரசைச் சேர்ந்த அலுவலர்கள் முயற்சி மேற்கொண்டனர். புதிய அரசனைத் தேர்ந்தெடுக்கப் பாண்டிநாட்டு மக்கள் மேற் கொண்ட வழியை,

இவ்வகை பலவும் எண்ணி இங்கினி அரசர் இல்லை
செய்வகை இதுவே என்று தெளிபவர் சிறப்பின் மிக்க
மைவரை அனையவேழம் கண்கட்டி விட்டால் மற்றக்
கைவரை கைக் கொண்டார்மண் காவல் கைக் கொள்வார்’ 98

என்ற பாடலில் விளக்குகிறார். யானையைக் கண்ணைக் கட்டி விட்டு விட்டால் அது யாரைத் தன் பிடரியில் ஏற்றிக் கொள்கிறதோ அவர்களே மன்னராவார் என்று தேர்ந்தெடுத்தல் அற்றைநாள் பாண்டி நாட்டு மரபெனத் தெரிகின்றது.

இதன் எதிராக மலைநாட்டு மன்னன் அரச வாரிசு இல்லாமற்போனால் அப்பகுதி அரச அலுவலர் கூடிப்பேசி அடுத்து அந்தக் கொடிவழியில் யார் இருக்கின்றார்? என்று தேடிப் பார்த்து அவரை அழைத்து முடிசூட்டல் அந்தச் சமுதாய மரபு. மலை நாட்டு மருமக்கட்தாயக் கொடி வழி இன்றுகூடப் பல தலை முறைவரைச் செல்வதாகலின் அந்நாளில் இதற்கு உரிமையுடையார் அந்தக் கால்வழியில் யார் உள்ளனர்? என்று ஆய்ந்து பெருமாக் கோதையாரைச் சென்று வேண்டினர் என்று கூறுகிறார் கவிஞர்.

‘வந்தமரபின் அரசளிப்பான்
வனஞ்சார் தவத்தின் மருவியபின்
சிந்தை மதிநூல் தேரமைச்சர்
சிலநாள் ஆய்ந்து தெளிந்துநெறி
முந்தை மரபில் முதல்வர்திருத்
தொண்டு முயல்வார் முதற்றாக
இந்துமுடியார் திருவஞ்சைக் களத்தில்
அவர்பால் எய்தினார்.’

‘எய்தி அவர்தம் எதிரிறைஞ்சி
இருந்தண் சாரல்மலைநாட்டுச்
செய்தி முறைமை யால் உரிமைச்
செங்கோல் அரசு புரிவதற்கு
மைதீர் நெறியின் முடிசூடி
அருளும் மரபால் வந்த தெனப்
பொய்தீர் வாய்மை மந்திரிகள்
போற்றிப் புகன்ற பொழுதின் கண்’.....⁹⁹

என்ற பாடல்களில் மலைநாட்டுச் செய்தி முறைமை என்று கூறுவதால் ஒவ்வொரு சமுதாய மரபையும் எவ்வளவு கூர்மையுடனும் கவனத்துடனும் ஆய்ந்து தெளிந்து கூறுகிறார் என்பதை அறியலாம்.

வெறும் பக்தியால் தூண்டப் பெற்று இவர் காப்பியம் பாடவில்லை என்பதை நன்கு தெளியவே இந்த விரிவான பகுதி பேசப் பெற்றது. சேக்கிழார் புராணம் பாடிய ஆசிரியர் யாராக இருப்பினும் பெரியபுராணத்தின் உயிர்நாடி என்ன என்பதை அறிய எள்ளளவும் முயலவில்லை. சமணக்கதை கேட்ட மன்னன்

சிவகதை கேட்க வேண்டும் என்று சேக்கிழார் பெரியபுராணம் இயற்றியதாகக் கூறிப் போய் விட்டார் அவர். பன்னிரண்டாவது திருமுறையாக இது வைக்கப் பெற்றதாலும். திருமுறைகட்கு உரை காணக் கூடாது என்ற மூடநம்பிக்கையாலும் ஆழ்ந்து கற்று இதனை ஓர் ஒப்பற்ற இலக்கியம் எனப் போற்றும் மக்கள் அருகிவிட்டனர். பக்திக்காகப் படித்தவர்கள் வீடுபேற்றை அடைவிக்கும் நூல் இது என்று கருதியும் கூறியும் வந்தார்களே தவிர, இது வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் நூல், ஒரு காலத்தில் இந்நாட்டில் வாழ்ந்த ஒரு சில செயற்கருஞ் செயல்கள் செய்த பெரியோர்களின் வரலாற்று நூல். நமது அன்றாடப் பிரச்சினைகட்குக்கூட வழிகாட்டும் நூல் என்று யாரும் சிந்திக்கவில்லை. சமயத் திருமுறை என்றதால் பிற சமயத்தார்கள் இதனைத் தொடவும் அருகதையற்றவர்கள் என்றுங் கூறிவிட்டனர். எனவே பெரியபுராணம் என்ற காப்பியம் தனக்குரிய இடத்தைப் பெறாமல் போனதற்கு முழுக் காரணமாய் அமைந்தவர்கள் இந்நாட்டுச் சைவப் பெருமக்களே ஆவார்கள்.

பெரியபுராணம் காட்டிய சமுதாயத்தை இதுவரைக் கண்டதில் ஓரளவு கவிஞருடைய நுண்மாண் நுழை புலத்தையும் காப்பியம் அமைக்கும் திறனையும் காண முடிந்தது. அதன் பயன் இதுமட்டுமன்று; இங்குக் கூறப்பெற்ற அடியார்கள் வாழ்க்கை எந்த அளவிற்குச் சமுதாயத்தைத் தாக்கியது என்பதையும் நாம் சிந்திக்குமாறு செய்கிறார். இதில் வரும் அடியார்களில் தொண்ணூற்று ஒன்பது சதவிகிதத்தினர் மிகச் சாதாரணச் சூழ்நிலையில் உள்ள குடும்பத்தில் பிறந்து வாழ்ந்தவர்களேயாவர் எனவே இவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் இவர்களைப்பற்றிச் சமுதாயத்தினர் பெரிய அளவில் அறிந்தோ தெரிந்தோ இருத்தல் இயலாத காரியம். அப்படியானால் இவர்கள் வாழ்க்கை எந்த அளவு சமுதாயத்தைப் பாதித்திருக்கும்? என்ற வினா நியாயமானதே யாகும். திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்திகள் ஆகிய மூவரும் இறையருளைப் பூரணமாகப் பெற்றிருந்தும் ஊர் ஊராகச் சென்றது ஏன்? எல்லா விடங்களிலும் ஒரே இறைவன்தானே நிறைந்திருக்கின்றான். அப்படி இருக்க ஊர் ஊராகச் சென்றதன் நோக்கம் யாது? பல்வேறு இடங்களிலும் வாழும் மக்களைச் சந்திக்கவே, இவர்கள் பலவிடங்கட்கும் சென்றனர். பெரும் சமயங்களைத் தோற்றுவித்த புத்தர், மஹாவீரர், இயேசு, நபிகள் நாயகம், போன்ற பெருமக்கள் ஊர் ஊராகச் சென்றதை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அனைவரும் மக்களை அழைத்து உபதேசம் செய்து தம் வழிக்கு வருமாறு அழைத்தனர். இந்த நாட்டுச் சைவ, வைணவ

அடியார்கள் அவ்வாறு செய்யவில்லை. அதற்குப் பதிலாக அந்தந்த ஊர்களிலுள்ள இறைவனைப் பாடுவதிலும் அங்குள்ள மக்கள் குறைகளைக் களைவதிலுமே தம் கவனத்தைச் செலுத்தினர்.

இவர்கள் எவ்வித உபதேசமும் செய்யாமையால் இவர்கள் வாழ்க்கையே மற்றவர்கட்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்தது. எத்தகைய இக்கட்டான நிலையிலும் இவர்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறார்கள்? தாங்கள் மேற்கொண்ட கொள்கைக்கு, குறிக்கோளுக்கு எத்தனை இடையூறுகள் வந்தாலும் உயிரைக் கொடுத்தாகிலும் கொள்கையை விடாமல் காத்தவர்கள் என்பதை மக்கள் அறிவதுடன் உணரவும் தொடங்கினார்கள்.

வாழ்க்கையில் எந்தத் துறையில் நின்றாலும், என்ன தொழிலைச் செய்தாலும், அதிலும் ஓர் அரிய குறிக்கோளை வைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து பெரியவர்களாக ஆக முடியும் என்பதை இவர்கள் வாழ்ந்து காட்டினார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்டால்தான் உயர்நிலையை அடைய முடியும் போலும் என்ற ஐயத்திற்கு இடமே இல்லாமல், எல்லாத் துறைகளிலும் நின்று அன்றாட வாழ்க்கையை நடத்திச் சமுதாய மரபுக்குப் பெரும்பாலும் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்துகூடப் பெருநிலையை அடைய முடியும் என்பதை இவர்கள் காட்டினர். அதன் அருமைப் பாட்டை உணர்ந்த சேக்கிழார் தமிழ்ச் சமுதாயம் சீர் குலையாமல் வாழ்ந்து வானுறையும் தெய்வத்துள் இடம் பெற வேண்டுமாயின், இவர்கள் வாழ்க்கை தக்க பாடமாகும் என்று கண்டு அதனைக் கூறவே இக்காப்பியத்தைப் பாடினார்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 90
2. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 5
3. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 7
4. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 8
5. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 9, 10
6. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 16

7. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1163, 1162
8. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1172
9. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1176
10. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1179
11. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1184
12. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1185
13. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1217
14. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1235, 1236
15. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1241
16. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 263
17. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 423
18. திருமுறை 3-4-7
19. திருமுறை 3-49-1, 5
20. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 280
21. புறநானூறு 192
22. அப்பூதி அடிகள் புராணம் 12
23. அப்பூதி அடிகள் புராணம் 15
24. மூர்க்க நாயனார் புராணம் 9
25. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 52
26. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 56
27. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 63
28. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 132
29. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 7
30. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 1053
31. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 8
32. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 1
33. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 13
34. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 11
35. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 24
36. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 32
37. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 34
38. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 58
39. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 31
40. விறன் மிண்டர் புராணம் 3
41. முருக நாயனார் புராணம் 5
42. உருத்திர பசுபதி நாயனார் புராணம் 3
43. உருத்திர பசுபதி நாயனார் புராணம் 3
44. உருத்திர பசுபதி நாயனார் புராணம் 7
45. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 2
46. திருநீலநக்க நாயனார் புராணம் 3

47. திருநீலநக்க நாயனார் புராணம் 6,7
48. திருநீலநக்க நாயனார் புராணம் 8, 9, 10
49. திருமுறை 3-23-6
50. திருமுறை 2-43-6
51. திருமுறை 5-15-4
52. திருமுறை 7-84-8
53. திருமுறை 7-96-6
54. திருமுறை 7-100-8
55. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 3, 4
56. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 6
57. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 9
58. நமிநந்தி அடிகள் புராணம் 4
59. நமிநந்தி அடிகள் புராணம் 15
60. நமிநந்தி அடிகள் புராணம் 22
61. நமிநந்தி அடிகள் புராணம் 24
62. நமிநந்தி அடிகள் புராணம் 27
63. நமிநந்தி அடிகள் புராணம் 29, 30
64. நமிநந்தி அடிகள் புராணம் 30
65. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 28
66. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 17
67. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 80, 132, 133, 134
68. தொல்காப்பியம்-சொல்-உரியியல் 86
69. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 179, 445
70. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 449
71. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 450
72. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 451
73. திருநாளைப் போவார் புராணம் 26, 27
74. திருநாளைப் போவார் புராணம் 30
75. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 103
76. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 1
77. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 13
78. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 22
79. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 8
80. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 17
81. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 41
82. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 20
83. சண்டேசுவர நாயனார் புராணம் 13
84. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 23
85. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 70
86. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 73

87. அதிபத்த நாயனார் புராணம் 4
88. அதிபத்த நாயனார் புராணம் 3
89. அதிபத்த நாயனார் புராணம் 8
90. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 40
91. கலிய நாயனார் புராணம் 12, 13
92. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 658
93. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 670
94. திருமுறை 3-120-1
95. திருமுறை 3-120-9
96. மூர்த்தி நாயனார் புராணம் 5
97. மூர்த்தி நாயனார் புராணம் 11, 12
98. மூர்த்தி நாயனார் புராணம் 30
99. கழறிற்றறிவார் புராணம் 11, 12

22. கொள்கைப் போராட்டம்

இலக்கியம் உடனடியாகவும் நாளடைவிலும் பயன் தருதல்

எந்த மொழியிலும் ஒரு மாபெரும் இலக்கியம் தோன்றிற்று என்றால் அந்த மொழிக்கும் அதனைப் பேசும் மக்களுக்கும், அந்த இலக்கியம், உடனடியாகவும் நாளடைவிலும் பல பயன்களையும் தந்திருக்கும். எந்த இலக்கியம், தான் தோன்றிய சமுதாயத்துக்குப் பயன் தரவில்லையோ அது இலக்கியம் என்ற சிறப்பை இழந்து மெல்ல மெல்ல அழிந்துவிடும். அவ்வாறு அழியாமல் ஓர் இலக்கியம் அந்தச் சமுதாயத்தில் நீண்ட நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறது என்றாலேயே ஏதாவது உயிரான பணியை அது அந்தச் சமுதாயத்துக்குச் செய்திருக்கும் என்று கொள்வதில் எவ்விதத் தவறும் இல்லை. அந்த இலக்கியம் என்ன பணியைச் செய்தது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு தோன்ற இடம் உண்டு. அதற்குக் காரணமும் உண்டு. ஓர் இலக்கியம் தோன்றும் சமுதாயத்துக்கு உடனடிப் பணியையும் நீண்ட காலப் பணியையும் செய்யும் என்று கூறப் பெற்றதல்லவா? அவ்வாறு செய்வதிலும் ஒரே ஒரு பணியை அல்லது உதவியை அல்லது அறவுரையைத் தான் செய்தது என்று கூறுவதும் தவறாகும். இலக்கியம் ஒரே நேரத்தில் பல்வேறு விதமான உதவிகளைச் செய்கிறது. அந்த இலக்கியத்தில் ஈடுபட்டுக் கற்பவர் எத்தகைய மனநிலை உடையவரோ, எவ்வளவு பண்பாடு, கல்வி முதலியவற்றால் நிறைந்தவரோ அவ்வளவுக்கு ஏற்ற முறையில் இலக்கியம் அவர் கட்டு உதவுகிறது. எனவே குறிப்பிட்ட ஓர் உதவியைத்தான் அந்தச் சமுதாயத்துக்கு அந்த இலக்கியம் செய்தது என்று கூறுவதும் பொருத்தமாகாது.

பெரியபுராணம் சமுதாயத்திற்குச் செய்த உதவிகள் யாவை?

இந்த அடிப்படையை மனத்துட் கொண்டு பார்த்தால் பெரியபுராணம் இத் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்குப் பொதுவாகவும் சைவ சமயத்திற்குச் சிறப்பாகவும் என்ன என்ன உதவிகள்

செய்துள்ளது என்பதைக் காணமுடியும். மக்கள் குறிக்கோளுடன் வாழவேண்டும். குறிக்கோள் இல்லாத வாழ்க்கை விலங்கு வாழ்க்கையாக மாறிவிடும். அக் குறிக்கோள் எதுவாக வேண்டுமாயினும் இருக்கலாம் என்பது சமுதாயத்துக்குப் பொதுவாகக் கூறப் பெற்ற அறவுரைகளாகும். இவற்றை அடுத்துச் சைவர்கட்கென்று சில அறிவுரைகளைத் தனியே வழங்கியுள்ளது. ஒரு வகையில் பார்க்கப் போனால் அதுவும் பொதுவானது தான் என்று கூறினாலும், சிறப்பாக அந்நானையச் சைவத்திற்குக் கூறப் பெற்றதாகும்.

சைவ சமயத்தில் தோன்றிய தளர்ச்சி

சைவர்கட்கு மட்டும் ஏன் கூறு வேண்டும்? என்றால் அவர் காலத்திய சைவம் இந்த அறவுரையைப் பெரிதும் நாடி நின்றது என்பதையும் காணமுடியும். 7 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பக்தி இயக்கப் புயல் 10 ஆம் நூற்றாண்டில் தளர்ச்சியடைந்து விட்டது. இதற்குக் காலம் ஒரு காரணமாயினும், இன்னுஞ் சில காரணங்களும் உண்டு. 8 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் தோன்றிய ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் தோற்றுவித்த அத்வைதப் புயல் வெகு வேகமாக நாட்டை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கிற்று. அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு நாயன்மார்கள் வளர்த்த சைவம், அறிவு வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பௌத்தம், சைனம் என்ற இரண்டின் பிடியிலிருந்து வெளிவர நாயன்மார்களின் பக்தி இயக்கம் உதவிற்று. மேலும் பௌத்தம், சைனம் என்ற இரண்டும் கடவுட் பொருளை ஏற்காமைமையின் அவற்றை வெல்வது எளிதாகவும் இருந்து விட்டது. ஆனால் பிரமம் என்ற முழுமுதற் பொருளை நிறுவிவிட்டுச் சங்கரர் அத்வைத அறிவு வாதம் பேசும் பொழுது அதனைச் சாடுவது கடினமாக ஆகிவிட்டது.

அன்புபுழி, (பக்தி மார்க்கம்), வைதிக நெறி (விதி மார்க்கம்) என்ற இரண்டிற்கும் இடையே நிகழ்ந்த போராட்டம்

மேலும், பல்லவர்கள் காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்று விரிவாக வளர்ந்த வேதங்கள், உபநிடதங்கள் என்பவற்றை வைத்துக் கொண்டே சங்கரர் தம் கொள்கையை நிறுவ முற்பட்டார். வேதம் முதலியவை தமிழகத்திலும் பரவிச் சைவர்கள், பக்தர்கள் என்பவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருந்த காலம் அது. வேதத்தை ஏற்காத பௌத்த, சைனர்களை வெற்றி கொள்வது நாயன்மார்கள்

காலத்தில் ஓரளவு எளிதாக முடிந்து விட்டது. இப்பொழுது வேதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட சங்கரர் தம் கொள்கையைப் பரப்பும் நேரத்தில் சைவர்கள் பாடு திண்டாட்டமாக ஆகிவிட்டது. பக்தி இயக்க காலத்தில் அன்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடின நாயன்மார்கள் போன்றவர்கள் யாரும் இப்பொழுது இல்லை. எனவே சங்கரரை எதிர்க்க வேண்டுமானால் பக்திமார்க்கத்தைப் பேசிப் பயனில்லை. அவர் கூறும் அறிவு வாதத்தைக் கொண்டே அவரை மறுக்க வேண்டிய நிலை உண்டாகி விட்டது. அறிவு வாதத்தினாலேயே சைவ சமயக் கொள்கைகளை நிறுவுவதற்கு மெய்கண்டார் போன்றவர்கள் இன்னும் தோன்றவில்லை. மேலும் தனி அத்வைதம் பேசிய சங்கரரும் சிவானந்தலஹரி, செளந்தர்யலஹரி, பஜகோவிந்தம், தட்சிணாமூர்த்தி அஷ்டகம் போன்ற பாடல்களை இயற்றியதன் மூலம் பக்தி மார்க்கத்துக்குத் தாம் பகைவரல்லர் என்றும் வெளிப்படுத்தி விட்டார்.

இதன் பயனாக சைவ சமயத்தில் ஒரு தளர்ச்சியும் சில கொள்கை மாறுபாடுகளும் தோன்றலாயின. ஏற்கனவே பரவியிருந்த வேதங்களின் செல்வாக்கு இப்பொழுது மேலும் வளர்ச்சியடைந்தது. இதன் பயனாக அன்பு வழியாகிய பக்தி மார்க்கத்துக்கும் வைதிக அடிப்படையில் தோன்றிய விதி மார்க்கத்துக்கும் ஓர் அமைதியான போட்டி உருவாகி வளரலாயிற்று. விதி மார்க்கம் கிரியைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது. வேதங்கள் பிராமணங்கள் மூலம் யாகம் முதலியவற்றைச் செய்ய விதிகளை வகுத்தன. அந்த முறையிலேயே அன்பு வழிபாடாகிய விக்ரக வழிபாட்டிலும் அபிடேகம், அர்ச்சனை வழிபாடு என்பவற்றிற்கும் குறிப்பிட்ட மந்திரங்களைக் கூறித்தான் செய்ய வேண்டும் என்ற நிலைமை தோன்றிற்று. இந்தப் பிரச்சனை தோன்றும் பொழுது வைதிகர்கட்கும் இந்நாட்டு பக்தி முறை வழிபாட்டினர்கட்கும் கருத்து வேற்றுமைகள் தோன்றலாயின.

தமிழக வழிப்பாட்டில் ஆகமங்கள் பெற்ற இடம்

இந்நிலையில் சிவப் பிராமணர்கள் என்பவர்கள் கோவிலில் வழிபாடு செய்யும் உரிமை பெற்றவர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் வேதம் முதலியவற்றை அறிந்திருப்பினும், இவர்கள் ஏற்கும் விக்ரக வழிபாட்டையும், செய்யும் அபிடேகம், அருச்சனை என்பவைகளையும் வேதம் ஏற்றுக் கொள்ளாது என்பதனை நன்கு அறிந்திருந்தனர். எனவே தாங்கள் செய்யும் பூசை முதலியவற்றிற்குப் பழமையான நூல்களில் ஆதாரம் உண்டு

என்று காட்டவும் தாங்களும் வடமொழியிலேயே மந்திரங்கள் சொல்லி வழிபட முடியும் என்பதைத் தெரிவிக்கவும் ஆகமங்களைத் துணையாகக் கொண்டனர்.

சைவ வைணவ ஆகமங்கள்

ஆகமங்களைத் துணைக்கு அழைப்பதில் சைவர், வைணவர் என்ற இருவருமே ஈடுபட்டனர். ஆனால் வைணவத்தைப் பொறுத்த மட்டில் இருவகை ஆகமங்கள் தோன்றலாயின. வேதங்களின் அடிப்படையில் தோன்றிய வைகாநச ஆகமம், அதிற் சற்று மாறுபட்டு இயல்பாக வளர்ந்த பாஞ்சராத்திர ஆகமம் என இருவகையாகப் பிரிந்து இறுதியில் இவை ஒன்றுக்கொன்று பகை என நினைக்கும் அளவிற்கு வளர்ந்து விட்டன. ஆனால் சைவத்தைப் பொறுத்தமட்டில் பல ஆகமங்கள் தோன்றினாலும் அவற்றுள் வைணவம் போல் முரண்பாடு உண்டாகவில்லை. என்றாலும் தென்னாட்டுக் கோவில்களையும், விக்ரக வழி பாட்டையும் ஆதாரமாகக் கொண்ட ஆகமங்களை வைதிகர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பக்தி இயக்க காலத்துக்கு முன்னர்த் தொட்டே இந்திலை நீடித்து வந்துள்ளது. சைவ, வைணவர்கள் ஆகம அடிப்படையில் பூசைகள் செய்தாலும் வேதங்களை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனால் வைதிகர்கள் ஆகமங்களை ஏற்றுக் கொள்ள முற்றிலும் மறுத்து விட்டார்கள். ரிக்வேதியான வைதிகர் தழுவிய குடியிற் பிறந்த ஞானசம்பந்தர் வைதிகர் என்றும், வேதம் அறிந்தவர் என்றும் தம்மைக் கூறிக் கொண்டாலும் அந்த வேதம் ஏற்காத விக்ரக வழிபாடு, அபிடேகம், அர்ச்சனை, தமிழில் பாடுதல் முதலியவற்றிக்குச் சிறப்பிடம் தந்தார் என்பதை மறுக்க முடியாது. இவற்றுடன் நிலலாமல் ஆகமங்களையும் இவர் குறிப்பிடுவதால் அதனையும் ஏற்றுக் கொண்டார் என்று கொள்வதில் தவறில்லை. வடநாட்டிலிருந்து வந்த ரிக் வேத வைதிகர்கள் ஆகமங்களை ஒருக்காலும் ஏற்றுக் கொண்டிரார். ஆகமங்கள், கோயில் அமைப்பு, விக்ரகங்கள் விளக்கம், அபிடேக முறை, வழிபாடு செய்யும் முறை என்பவற்றை அவற்றுக்குரிய மந்திரங்களுடன் விளக்கமாகக் கூறுபவையாகும். வேதம் போற்றும் இந்திரன், அக்னி முதலிய வர்களை ஆகமங்கள் மதிப்பதில்லை. எனவே ஆகமங்களைப் போற்றுபவர்கள் வாயளவில் வேதங்கட்கு மதிப்புத் தந்தனரே யன்றி வேறு ஒன்றுஞ் செய்யவில்லை. ஆனால் வேத வழிப்பட்ட வைதிகர்கள் ஆகமங்களை வாயளவிற்கூட ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. வேதத்திற்குப் புறம்பானது என இவற்றை ஒதுக்கி விட்டனர்.

**இந்நாட்டுப் பூர்வ குடிகளாகிய பிராமணர்கள்
ஆகமங்களை ஏற்றுக்கொண்டனர்**

இதன் எதிராக இந்நாட்டில் தோன்றி வளர்ந்த பிராமணர்கள் ரிக்வேதிகளாயினும் ஆகமங்களையும் சிவவழிபாட்டையும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இக் கூட்டத்தாரின் பிரதிநிதியாகத் திருஞான சம்பந்தர் இருந்தார். ரிக்வேதி என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்ளும் பிள்ளையார் ஆகமங்களையும் இறைவனே அருளினான் என்ற கருத்தை,

‘தொகுத்தவன் அருமறை அங்கம் ஆகமம்
வகுத்தவன் வளர்பொழில் கூகம் மேவினான்’¹

என்று திருவிற்கோலப் பதிகத்திலும்

‘தோகையம் பீலிகொள்வார் துவர்க்கூறைகள்
போர்த்து மூல்வார்
ஆகமச் செல்வனாரை அலர் தூற்றுதல் காரணமா’²

என்று திருவொற்றியூர்ப் பதிகத்திலும் பாடுகின்றார்.

வேளாளராகிய நாவரசர் ஆகமம், தந்திரம் என்ற சொற்களைக் குறைவாகவே பயன்படுத்துகின்றார். ஆனால் சிவவேதியராகிய சுந்தரர் ஆகமம் பற்றி நான்கு இடங்களிற் பேசுகிறார். காலத்தால் ஞானசம்பந்தருக்குப் பிற்பட்டவர் சுந்தரர். எனவே இவர் காலத்தே ஆகமங்கள் வழக்கில் மிகுதியும் வந்துவிட்டன என்ற வாதம் ஊற்றமுடையதாகாது. சம்பந்தரும், சமகாலத்தவராகிய அப்பரும் ஆகமம்பற்றிப் பேசுவதாலும், இறைவனே ஆகமங்களை அருளினான் என்று கூறுவதாலும், ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் இது இல்லை என்ற வாதமும் அடிபட்டுப் போகும். சைவ சமயத் திற்குப் புத்துயிர் கொடுத்துப் பக்தி வழியை வளர்த்துவிட்ட பிள்ளையார்கூட ஆகமங்களை ஏற்றுக்கொண்டு பாடுகிறார் என்றால் இந்நாட்டு வைதிகர்கள் சிலரேனும் ஆகமத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர் என்றுதான் கருதவேண்டும்.

இந்நாட்டில் தோன்றி வளர்ந்தவர்களாக உள்ள வைதிகர்கள் கோவில், வழிபாடு, அபிடேகம், அர்ச்சனை என்பவற்றில் எவ்வளவு தூரம் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்று கூறுவது கடினம். வைதிகர்கள் எந்த அளவுக்குப் பக்திமார்க்க வழிபாட்டை ஏற்றுக் கொண்டனர் என்றும் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியவில்லை. இவர்கள் வடநாட்டு வைதிகர் ஆதிக்கத்துப்பட்டுக் கோவில் வழிபாட்டை முற்றிலுமாக ஆதரிக்காமல் அரை மனத்துடன்

**இந்நாட்டுப் பூர்வ குடிகளாகிய பிராமணர்கள்
ஆகமங்களை ஏற்றுக்கொண்டனர்**

இதன் எதிராக இந்நாட்டில் தோன்றி வளர்ந்த பிராமணர்கள் ரிக்வேதிகளாயினும் ஆகமங்களையும் சிவவழிபாட்டையும் ஏற்றுக் கொண்டனர். இக் கூட்டத்தாரின் பிரதிநிதியாகத் திருஞான சம்பந்தர் இருந்தார். ரிக்வேதி என்று தம்மைக் கூறிக் கொள்ளும் பிள்ளையார் ஆகமங்களையும் இறைவனே அருளினான் என்ற கருத்தை,

‘தொகுத்தவன் அருமறை அங்கம் ஆகமம்
வகுத்தவன் வளர்பொழில் கூசம் மேவினான்’¹

என்று திருவிற்கோலப் பதிகத்திலும்

‘தோகையம் பீலிகொள்வார் துவர்க்குறைகள்
போர்த்து மூல்வார்
ஆகமச் செல்வனாரை அலர் தூற்றுதல் காரணமா’²

என்று திருவொற்றியூர்ப் பதிகத்திலும் பாடுகின்றார்.

வேளாளராகிய நாவரசர் ஆகமம், தந்திரம் என்ற சொற்களைக் குறைவாகவே பயன்படுத்துகின்றார். ஆனால் சிவவேதியராகிய சுந்தரர் ஆகமம் பற்றி நான்கு இடங்களிற் பேசுகிறார். காலத்தால் ஞானசம்பந்தருக்குப் பிற்பட்டவர் சுந்தரர். எனவே இவர் காலத்தே ஆகமங்கள் வழக்கில் மிகுதியும் வந்துவிட்டன என்ற வாதம் ஊற்றமுடையதாகாது. சம்பந்தரும், சமகாலத்தவராகிய அப்பரும் ஆகமம்பற்றிப் பேசுவதாலும், இறைவனே ஆகமங்களை அருளினான் என்று கூறுவதாலும், ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் இது இல்லை என்ற வாதமும் அடிபட்டுப் போகும். சைவ சமயத் திற்குப் புத்துயிர் கொடுத்துப் பக்தி வழியை வளர்த்துவிட்ட பிள்ளையார்கூட ஆகமங்களை ஏற்றுக்கொண்டு பாடுகிறார் என்றால் இந்நாட்டு வைதிகர்கள் சிலரேனும் ஆகமத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருந்தனர் என்றுதான் கருதவேண்டும்.

இந்நாட்டில் தோன்றி வளர்ந்தவர்களாக உள்ள வைதிகர்கள் கோவில், வழிபாடு, அபிடேகம், அர்ச்சனை என்பவற்றில் எவ்வளவு தூரம் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்று கூறுவது கடினம். வைதிகர்கள் எந்த அளவுக்குப் பக்திமார்க்க வழிபாட்டை ஏற்றுக் கொண்டனர் என்றும் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியவில்லை. இவர்கள் வடநாட்டு வைதிகர் ஆதிக்கத்துட்பட்டுக் கோவில் வழிபாட்டை முற்றிலுமாக ஆதரிக்காமல் அரை மனத்துடன்

ஆதாரித்தார்களோ? என்று கூட நினைக்கத் தோன்றுகிறது. சேக்கிழாருக்கும் இத்தகைய ஐயம் தோன்றியிருக்க வேண்டும். எனவேதான் ஒன்றிரண்டு இடங்களில் இந்த ஐயங்களை வளர்க்கும் வகையில் பாடி வைத்துள்ளார்.

சண்டேசர் புராணத்தில் ஆகமங்களை ஏற்காத பிராமணர்கள்

சண்டேசர் புராணத்தில் நடைபெற்றனவாக அவர் கூறும் செயல்கள் நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன. இப்புராணத்தில் வரும் சில தொடர்கள் அவர்கள் குறிப்பாக எதற்கு முக்கியத்துவம் தந்தனர்? என்பதைக் குறிக்கின்றன.

'....திருமறையோர் மூதூர் செல்வச் சேய்ஞ்ஞலூர்' ³

'மும்மைத் தழலோம் பிய நெறியார்
நான்கு வேதம் முறை பயின்றார்' ⁴

'கோதில் மான்தோல் புரிமுந்நூல்
குலவு மார்பிற் குழைக்குடும்' ⁵

'யாகம் நிலவும் சாலை தொறும்
மறையோர் ஈந்த அவிபுணவின்

.....
நாகம் அணையும் கந்தெனவும்
நாட்டும் யூப ஈட்டமுள்' ⁶

'தீம்பா லொழுக் பொழுதுதொறும்
ஓமதேனுச் செல்வனவும்' ⁷

'தாழ்வில் தரளம் சொரி குலைப்பால்
சமைத்தயாகத் தடஞ்சாலை
தழ்வைப் பிடங்கள் நெருங்கியுள
தொடங்கு சடங்கு முடித்தேறும்
வேள்வித் தலைவர் பெருந்தேர்கள்
விண்ணோர் ஏறும் விமானங்கள்' ⁸

இவ்வாறு சேக்கிழார் கூறியுள்ள இயல்பும் பழக்கமும் உள்ளவர்கள் யாகஞ் செய்வதையே பெரிதாகப் போற்றினவர்கள். இந்த வைதிகர்கள் சிவவழிபாட்டில் எவ்வளவுதூரம் ஈடுபட்டனர் என்பது ஆய்வுக்குரியது. இவர்கள் மூன்று வேளையும் தீ வளர்த்தல், யாகஞ் செய்தல் என்பவற்றில் ஈடுபட்டதாகக் கூறும் கவிஞர், சிவபூசையில் ஈடுபட்டவர்கள் என்று குறிப்பைத் தரவே இல்லை. இந்த வைதிகர்கள் நான்கு வேதமும் பயின்றவர்கள்

என்று கூறினாரே தவிர, ஆகமம் பயின்றவர்கள் என்று கூறவில்லை. ஆனால் இவர்களில் ஒருவனாகிய எச்சதத்தன் என்பவனுக்கு மகனாகத் தோன்றிய விசாரசருமரைப்பற்றிக் கூறுவதையும் கூர்ந்து நோக்க வேண்டும். விசாரசருமருக்கு ஐந்தாண்டுகள் நிறைந்தவுடன் பிறர் சொல்லித் தராமலே இவருக்குச் சில தெரிந்தன என்று கூறவரும் கவிஞர்,

‘ஐந்து வருடம் அவர்க்கணைய
அங்கம் ஆறும் உடன் நிறைந்த
சந்தமறைகள் உட்படமுன்
தலைவர் மொழிந்த ஆகமங்கள்
முந்தை அறிவின் தொடர்ச்சியினால்
முகைக்கு மலரில் வாசம் போல்
சிந்தை மலர உடன் மலரும்
செவ்வி உணர்வு சிறந்ததால்’⁹

என்று கூறுகிறார். அந்த ஊரில் உள்ள எந்த மறையவருக்கும் தெரியாத ஆகமங்கள் இவர் உள்ளத்தில் மலர்ந்தன என்று கூறுவதைக் கூர்ந்து நோக்கல் வேண்டும். ஊரில் உள்ள அந்தணர், அவர்கள் கல்வித்திறம், வேள்வி செய்யும் இயல்பு என்பவற்றைப் பற்றி 10 பாடல்கள் பாடிய கவிஞர் ஓர் இடத்திற்குட ஆகமம் பற்றிப் பேசவே இல்லை. ஆனால் விசாரசருமரைக் குறிக்கும் முதற்பாடலிலேயே தலைவர் (சிவபிரான்) மொழிந்த ஆகமங்களைப் போதிப்பார் இன்றியே இக் குழந்தை அறிந்தான் என்று கூறுதல் சிந்திக்கத்தக்கது.

பின்னர் இவருக்கு உபநயனம் செய்வித்து மறை ஒதுவித்தார்களாம். ஆனால்,

‘குலவும் மறையும் பலகலையும்
கொளுத்து வதன்முன் கொண்டமைந்த
நிலவும் உணர்வின் திறங்கண்டு
நிறுவும் மறையோர் அதிசயித்தார்
அலகில் கலையின் பொருட்கெல்லை
ஆடுங்கழலே எனக் கொண்ட
செலவு மிகுந்த சிந்தையினில் தெளிந்தார்
சிறிய பெருந்தகையார்.’¹⁰

இந்தப் பாடலின் மூலம் நடைபெற்றதைக் குறிப்பாக விளக்குகிறார் கவிஞர். முதலிற் காட்டிய பாடலின் படி ஆறு அங்கங்களுடன் கூடியனவும், சந்தத்துடன் பாடப் படுவனவுமான மறை

கள் அவருக்கு முற்பிறவித் தொடர்ச்சியினால் தாமே வந்து விட்டன என்று கூறுவதோடமையாமல், ஆகமங்களும் அவரால் உணரப்பட்டன என்கிறார் ஆசிரியர். ஆகமங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் இடத்தில் உள்ள தலைவர் மொழிந்த என்ற அடைமொழி கூர்ந்து கவனிக்க வேண்டியதாகும். ஊரிலுள்ள மறைவல்ல பெரியவர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது சொல்லப்படாத ஆகமங்களை, இந்தப் பாலகன் பற்றிப்பேசும் பொழுது குறிப்பிடுவதே புதுமை. அதைவிடப் புதுமை தலைவர் மொழிந்த ஆகமங்கள் என்று அடை கொடுத்துக் கூறுவதாகும். வேதம் தலைவர் மொழிந்தவை என்று கூறுவோர் எதிரே, ஆகமங்களும் தலைவர் மொழிந்தவைதாம் என மெள்ளச் சேக்கிழார் ஒரு கருத்தைப் புகுத்துகிறார். இவர் இவ்வாறு கூற அன்றைய நம்பிக்கைதான் காரணமா? என்றால் இல்லை என்று கூறிவிடலாம். இவர் எந்த சுந்தரமூர்த்திகளை வழிபடுகின்றாரோ அந்தச் சிவவேதியரான சுந்தரரே தம்முடைய பதிகத்தில்,

‘அண்டர் தமக்கு ஆகம நூல்மொழியும் ஆதியை’¹¹

என்று கூறுகிறார். இவரையல்லால் நாவரசரும்,

‘ஆகமம் சொல்லும் தன் பாங்கிக்கே’¹²

என்றும் கூறுகிறார். ஆகலின் சேக்கிழார் தக்க ஆதாரத்துடன் தான், தலைவர் மொழிந்த ஆகமங்கள் என்று கூறுகிறார். மேலும் விசாரசருமர் அவற்றைக் கற்றார் என்று கூறாமல் ஒதாமலேயே உணர்ந்தார் என்றும் கூறுகிறார்.

இனி அடுத்துள்ள பாடலில் விசாரசருமருக்கு மறை ஒதுவித்த ஆசான்கள், சொல்லித் தருவதற்கு முன்னரே அறிந்து கொள்ளும் இப் பிள்ளையின் ஆற்றலைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள் என்று கூறி அத்துடன் அவர்களைப்பற்றிய செய்தியை விட்டுவிடுகிறார். இவர் கற்றுக் கொள்ளும் ஆற்றலைக் கண்டு அந்தணர்கள் அதிசயித்தார்களே தவிர, இப்பிள்ளையின் உள்ளத்தில் பிறந்து விட்ட தெளிவை அவர்கள் அறியவில்லை; அறியவும் முடியாது. அலகில் கலையின் பொருட்கெல்லை ஆடுங்கழலே என்பதை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள். யாகச் சடங்குகளைச் செய்யும் கார்மிகள் அவர்கள் என்பதைக் குறிப்பாக விளக்குகிறார். இவ்வாறு கூற ஒரு சிறப்பான காரணம் உண்டு.

மாடுகளைக் கொண்டு சென்று மேய்ப்பதாக விசாரசருமர் கூறியவுடன் அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டனர். மேய்கின்ற

மாடுகள் தாமே பொழியும் பாலை, அப்பிள்ளை, சிவலிங்கம் அமைத்து, அப் பெருமானுக்கு அபிடேசுஞ் செய்து வந்தார். இவர் பாலைக் கறந்து இதனைச் செய்யவில்லை. பசுக்கள் தாமாகப் பொழிந்த பாலையே அபிடேசுஞ் செய்து வந்தார். இதனைக் கவனித்த யாரோ சென்று ஊரிலுள்ள வேதியர் களிடம் கூறிவிட்டனர். அவ்வாறு இதனைத் திருட்டுத்தனமாகக் கவனித்து ஊருக்குள் சென்று கூறியவர்கள் விசாரசருமர் சிவலிங்கத்தை மணலால் செய்து அப்பெருமானுக்குப் பாலை அபிடேசுஞ் செய்வதாகத்தானே கூறியிருப்பர்? இந்தச் செய்தி காதில் விழுகின்றவரை இந்த வேதியர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தனர் என்று கவிஞர் பாடுகிறார். ஏன்? எவ்விதக் கூலியும் வாங்காமல் இந்தப் பிரம்மச்சாரி தாமே மேய்ச்சல் தொழிலை விரும்பி ஏற்றுக் கொண்டதிலிருந்து முன்னையினும் அதிகமாகப் பாலைக் கொடுத்தன என்பதால் பெற்ற மகிழ்ச்சியாம் அது. இந்தப் பாலை அந்த வேதியர்கள் என்ன செய்தார்கள் என்பதையும் கவிஞர் கூறிவிடுகின்றார்.

‘ஆய நிரையின் குலமெல்லாம்
அழகின் விளங்கி மிகப்பல்கி
மேய இனிய புல்லுணவும்
விரும்பு புனலும் ஆர்தலினால்
ஏய மனங்கொள் பெருமகிழ்ச்சி
எய்தி இரவும் நண்பகலும்
தூய தீம்பால் மடிபெருகிச்
சொரிய முலைகள் சுரந்தனவால்’.

‘பூணூற் தொழில் வேள்விச் சடங்கு
புரிய ஓம தேனுக்கள்
காணும் பொலிவின் முன்னையினும்
அநேகமடங்கு கறப்பனவாய்ப்
பேணும் தகுதி அன்பால்இப்
பிரமசாரி மேய்த்ததற்பின்
மாணும் திறத்த ஆன என
மறையோர் எல்லாம் மன மகிழ்ந்தார்’¹³

என்ற முறையில் தாம் செய்யும் வேள்விகட்கு மிகுதியான பால் கிடைக்கின்றது என்று! மகிழ்ந்திருந்த வேதியர்கள் பிரம்மச்சாரி சிவபூசை செய்து அபிடேசத்திற்குப் பாலைப் பயன்படுத்துகிறார் என்ற செய்தி அறிந்தவுடன் மனம் மாறி விடுகின்றனர். பிரம்மச்சாரியின் தந்தையாகிய எச்சதத்தனை அழைத்து அந்த மறையவர்,

‘அந்தன் மறையோர் ஆகுதிக்குக்
 கறக்கும் பசுக்களான வெல்லாம்
 சிந்தை மகிழ்ந்து பரிவினால்
 திரளக் கொடுபோய் மேய்ப்பான்போல்
 கந்தம் மலிபூம் புனல்மண்ணி
 மணலில் கறந்து பாலுகுத்து
 வந்த பரிசே செய்கின்றான்
 என்றான் என்று வாய்மொழிந்தார்’¹⁴

வேள்விச் சடங்கிற்குப் பயன்படும் பால் இப்பொழுது மணலில் ஊற்றப்படுகிறது என்கின்றனர் இந்த வேதியர்கள். வந்து கூறியவன் ‘பிரம்மச்சாரி மணலில் இலிங்கம் அமைத்து அதற்கு அபிடேகம் செய்கிறான்’ என்று தானே, தான் கண்டதைக் கூறியிருப்பான். அப்படி இருந்தும் இந்த வேதியர்கள் அவன் இலிங்கத்திற்குப் பாலை அபிடேகஞ் செய்கிறான் என்று நடக்கின்ற உண்மையை அப்படியே கூறாமல் ‘மணலிற் கறந்து பாலுகுத்து’ விடுகிறான் என்று கூறுவது, நடப்பதை அறிந்திருந்தும் மெய்மையை (Facts) மறைத்துப் பொய் பேசுவதாகும். இதனைக் கூறவந்த கவிஞர் ‘வாய் மொழிந்தார்’ என்று கூறுகிறார். ‘வாய்மொழிதல்’ என்றால் சத்தியத்தைப் பேசுதல் என்ற பொருள் படும். ஆனால் இங்கு வாயில் வந்ததைப் பேசினார்கள் என்ற பொருளில் கவிஞர் இரு பொருள் தரும் இத் தொடரைப் பயன் படுத்துக்கின்றார்.

இதனைக் கேட்ட எச்சதத்தன் நடப்பதைத் தானே சென்று காணவேண்டும் என்று கருதியவனாய் மகனார் சென்ற பிறகு அவர் அறியாமல் அவர் பின்னே சென்று மரத்தின் மேல் ஒளிந்திருந்து நடப்பதைக் கவனிக்கின்றான். சிறிய பெருந்தகை யாராகிய விசாரசுருமர் சிவபூசையைத் தொடங்கித் தம்மை மறந்தவராய்ப் பால் குடங்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து அபிடேகஞ் செய்யத் தொடங்கினார். அது கண்டு, பெரும் சினங்கொண்ட எச்சதத்தன் என்ன செய்தான் என்பதைக் கவிஞர்,

‘மேலாம் பெரியோர் பலகாலும்
 வெருண்டோன் அடிக்க வேறுணரார்
 பாலார் திருமஞ்சனம் ஆட்டும்
 பணியிற் சலியா ததுகண்டு
 மாலா மறையோன் மிகச்செயிர்த்து
 வைத்த திருமஞ் சனக்குடப்பால்

காலால் இடறிச் சிந்தினான்
கையாற் கடமைத் தலைநின்றான்' 15

என்று கூறுகிறார். சிவபூசையில் உள்ளம் ஈடுபட்ட, பெரியாருக்கு இவன் முதுகில் அடித்தது தெரியவில்லை. ஆனால் அபிடேகத் துக்கு வைத்திருந்த பாலைக் காலால் உதைத்தவுடன் தம்முணர்வு பெற்றவராய், இதனைச் செய்தவன் தன் தந்தை என்பதை அறிந்தும், கீழே கிடந்த கோலை எடுக்க, அது மழுவாக மாறிவிட அது கொண்டு தந்தையின் கால்களை வெட்டிவிட்டார்.

இந்த வரலாறு முழுவதிலும் ஓர் உண்மையைக் காட்டிச் செல்கிறார் கவிஞர். வேத வழி நின்று யாகம் முதலிய சடங்கு களையே பெரிதென மதித்து வேள்வி செய்யும் வேதியர்கள் சிவபூசை முதலியவற்றை ஏற்க மறுத்துத் தம் கொள்கையிலேயே நின்றனர். இவர்களின் எதிராகக் கவுண்டின்ய கோத்திரத்தார் போன்றவர்கள் வேதத்தொடு சிவபூசையையும் ஏற்றிருந்தனர். வேதத்தை ஏற்றுக் கொண்ட வைதிகர்களுள் இந்த இரண்டு வகைப் பிரிவு இருந்ததைச் சேக்கிழார் குறிப்பாகக் காட்டிச் செல்கிறார். வைதிகச் சடங்குகட்குத் தலைமையிடம் அளித்து அவை தவிர வேறு எதுவும் தேவை இல்லை என்று கருதிய கூட்டத்தார் சேய்ஞ்ஞலூரில் வாழ்ந்த மறையவர்கள். அவர்களுள் ஒருவனான எச்சதத்தன் யாகம் முதலிய சடங்குகளில் பால் சொரியப் படுவதை ஏற்றுக் கொள்வானே தவிர, சிவலிங்கத்துக்குப் பால் அபிடேகஞ் செய்யப்படுதலை ஏற்றுக்கொள்ள மறுப்பவனாவான்.

வைதிகருளும் மூவகையினர்

கோயில் வழிபாடு, சிவபூசை, அபிடேகம், அர்ச்சனை என்பவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் மறையவனாக அவன் இருந்திருப்பின் அபிடேகத்துக்குரிய பாலைக் காலால் உதைத்து உருட்டி விட்டிருக்க மாட்டான். அவனைப் பொறுத்த மட்டில் யாகத்தில் பால் சொரிதல் ஒன்றுதான் அனுமதிக்கப்பட்டதாகும். அதனையல்லாத அபிடேகம் முதலியவை பாலை வீணடிக்கும் விளையாட்டுக்களாகும். இந்த மறையவர்கள் எவரும் ஆக மங்களை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. இந்த நிலையில் சமயத்தை ஏற்றுக் கொள்பவர்களை மூன்று பிரிவினராகப் பிரிக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

1. வேதம் அனுமதித்த வேள்வி போன்ற வைதிகச் சடங்கு கள் தவிர வேறு எதனையும் ஏற்றுக் கொள்ளாத அப்

பட்டமான வேதவாதிகள் ஐந்தெழுத்துக்கும் தலைமையிடம் தருவதில்லை.

2. வேதம் அனுமதித்த வேள்வி முதலியவற்றுடன் சிவபூசை அபிடேகம், அர்ச்சனை, தமிழில் பாடுதல் ஐந்தெழுத்து என்பவற்றையும் ஏற்பவர்கள்.

‘வேதம் நான்கினும் மெய்ப் பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே’¹⁶

என்று கருதுபவர்கள், மேலும் இவர்கள் சைவ ஆகமங்களையும் ஏற்றுக் கொள்பவர்கள்.

3. இவர்கள் இரண்டாவது தொகுதியினருடன் சேர்பவர்களாக இருப்பினும் வேதம் முதலியவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் தராத பாசுபதர், மாவிரதிகள், காளாமுகர் போன்றோர் ஆவர். வேதம் முதலியவற்றிற்கும், வேள்விகட்கும் மதிப்புத் தாராமையின் இக் கூட்டத்தார் தனித்தே இருந்தனர்.

இந்த மூன்று பிரிவினரை அல்லாத சிவவேதியர்கள் என்ற கூட்டத்தாரும் இங்கிருந்தனர். இவர்களும் வேதத்தை ஓரளவு ஏற்றுக் கொண்டாலும் ஆகமங்கட்குத் தலைமை இடம் தருபவர்கள். திருக்கோயில் வழிபாடு பெரும்பாலும் இவர்கள் கையில் தான் இருந்து வந்தது. சேய்ஞ்ஞலூரில் வாழ்ந்த வேதியர்கள் முதல் தொகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள். திருஞானசம்பந்தர், திருநீலநக்கர் போன்றோர் இரண்டாம் தொகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள். விசாரசருமர் போன்றோரும் இத் தொகுதியைச் சேர்ந்தவர்களே ஆவர். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் போன்றவர்கள் நான்காவது தொகுதியினைச் சேர்ந்தவர்கள். இரண்டு, மூன்று, நான்காவது தொகுதியினர் வெவ்வேறுபட்ட கருத்துடையவராயினும் கோயில் வழிபாடு, அபிடேகம், அருச்சனை ஐந்தெழுத்து என்பவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளும் பொது இயல்பில் ஒன்றாக இருந்தவர்கள்.

**இந்த கொள்கைப் போராட்டம் சண்டேசர்
புராணத்தில் பேசப்படுகிறது**

முதல் தொகுதியினராகிய இவர்கள் யாருடனுஞ் சேராமல் இருந்தனர். சிவபூசை முதலியவற்றை அவர்கள் சட்டை செய்வ

தில்லை. எனவே இவர்களுடன் ஏனைய இரண்டு முதல் நான்கு வரையுள்ள கூட்டத்தார் ஓயாத மௌனப் போராட்டம் நடத்தினர் என்பது சமயவரலாறு அறிந்தவர் அனைவரும் ஏற்கும் உண்மையாகும்.

இந்த நான்கு பிரிவினரும் பௌத்தர், சமணர் என்பவர்களை எதிர்த்துப் போராடும் அளவிற்கு ஒன்றாக இருந்தனர் என்பது உண்மை. ஆனால் இந்தப்போரை வெளிப்படையாக நடத்திய இவர்கள் தம்முள் ஏற்பட்ட போராட்டத்தை மறைமுகமாக நடத்திக் கொண்டிருந்தனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. ஞானசம்பந்தர் ஐந்தெழுத் தென்பது நான்கு வேதங்களிலும் மேம்பட்டது என்றும், மாலையில் செபிக்க வேண்டிய மந்திரம் ஐந்தெழுத்தே என்றும் வலியுறுத்திக் கூறவது இவர்களைத் தம் வழிக்குக் கொண்டு வரவேயோகும். இவ்வாறு ஐந்தெழுத்தின் பெருமை கூறும் பிள்ளையார் ஓயாமல் வேதங்கள், ஆறு அங்கங்கள் என்பவற்றையும் உடன் கூறுவது இந்த இரண்டு கூட்டத்தாரிடையே ஒரு ஒருமைப்பாட்டை (Synthesis) ஏற்படுத்தவேயாம்.

இனி இரண்டாவது தொகுப்பைச் சேர்ந்த வேதியர்களும் சிவபிரானை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அபிடேகம், அர்ச்சனை, ஐந்தெழுத்து என்பதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள் என்பது உண்மை தான். ஆனால் வேள்வி செய்வதில் இவர்கட்கிருந்த நம்பிக்கை வலுவானது என்பதை ஞானசம்பந்தரின் பெற்ற தந்தையாகிய சிவபாத இருதயர் மூலம் அறிய முடிகிறது. என்றாலும் கௌண்டிண்ய கோத்திரத்தாரராய் இவர்கள் வேதம் உடன்படாச் சிவவேள்வி செய்தனர் என்பதையும் சேக்கிழார் அறிவிக்கின்றார். வைதிகர்களுள் இந்தக் கவுண்டிண்ய கோத்திரத்தார் அல்லாத மற்றையோர் கோயில் வழிபாடு, அபிடேகம் முதலியவற்றை ஏற்பதில்லை. வேறு எந்த மறையவர்பற்றிக் கூறும்போதும் அவர்கள் கோத்திரத்தைக் கூறாமல் சேய்ஞ்ஞலூர் வைதிகர்களைக் குறிப்பிடும் பொழுது மட்டும் அவர்கள் காசிப கோத்திரத்தார் என்பதைச் சேக்கிழார் குறிப்பாக எடுத்துக் கூறுகிறார்.

வைதிகர்கள் இடையே இருந்த கொள்கைப் போராட்டத்தை அறிவிக்கவே சண்டேசுரர் புராணத்தைப் பயன்படுத்துகிறார் சேக்கிழார் என்று கண்டோம். இவ்வாறு இல்லையானால் சண்டேசர் புராணத்தில் முதல் எட்டுப் பாடல்களை இந்த வைதிக வேதியர் வாழ்க்கை முறையை விரிவாகப்பாடுவதற்குப்

பயன்படுத்தியிருக்க மாட்டார். மூவர் முதலிகள் உபதேசித்த அன்பு வழிபாட்டை முற்றிலும் ஏற்காமல் ஆகம வழிபாடே சிறந்தது எனக் கொண்டவர்களும் இங்கு இருந்தனர்.

திண்ணனார் வரலாற்றில் பக்திவழியின் உயர்வு பேசப்படுகிறது.

அன்பினால், சடங்கு எவையும் இல்லாமல் வழிபடுதல் ஏற்புடைத்தன்று என்றும், ஆகம ரீதியில் வழிபடுதலே ஏற்புடைத் தென்றும் கருதிய இக் கூட்டத்தாரின் பிரதிநிதியாகச் சிவகோசரியார் நிற்கின்றார். விதிமார்க்கம் எனப்படும் இந்த முறை வழிபாட்டினர்க்கும், பக்திமார்க்கம் எனப்படும் கண்ணப்பர் மும்றை வழிபாட்டினர்க்கு உள்ளடங்கிய கருத்து வேறுபாடு இங்கு இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த விதிமார்க்க வழிபாட்டினர் அறிவின் துணைகொண்டு இறைவனுடைய அளப்பரும் பெருமையையும் மனிதனின் இறப்பு இழிந்த சிறுமையையும் கண்டு, அவன் ஆண்டான் என்றும், உயிர்கள் அவனுக்கு அடிமை என்றும் கருதுபவர்கள். எனவே ஆண்டா னிடம் செல்லும் அடிமை எப்படி ஒவ்வொரு செயலிலும் பேச்சிலும் தன் பணிவும் அடிமைத்தன்மையும் தெரியும்படி நடந்து கொள்வானோ அதேபோல இறைவனைப் பூசிக்க வேண்டும் என்று கருதுபவர்கள். ஆகம நூல்களில் விதிக்கப்பெற்ற சட்ட திட்டங்களுக்கு உட்பட்டு அந்த ஆகமம் ஏற்பனவற்றை மட்டும் ஏற்று ஒதுக்குவனவற்றை ஒதுக்கி வாழ்கின்றவர்கள். உயிர்க் கொலை புரியும் வேள்விகளை ஆகமம் ஏற்பதில்லை. நாளடைவில் வேள்விக் காரர்களும் உயிர்க்கொலையைத் தவிர்த்தனராயினும் ஆகமவாதிகள் வேதவாதிகளைச் சேர்த்துக் கொள்வதில்லை.

இதன் எதிராக அன்பு மார்க்கத்தினர் இறைவன்மாட்டுக் காதல் கொண்டு தம்மையே அவனிடம் அர்ப்பணம் செய்து விடுவதால் விதி மார்க்கத்தார் கூறும் சட்ட திட்டங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில்லை. குழந்தை தாய் என்பவரிடை என்ன சட்ட திட்டம் வேண்டியிருக்கிறது? அன்புவழிப் பட்டார் பிறரைக் குறை கூறுவதில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் எப்படி வேண்டுமானாலும் இறைவனிடம் அன்பு செலுத்தலாம்; வழிபடலாம். இறைவனுக்கு ஏற்றது என்று ஒன்று மில்லை; ஏலாதது என்று ஒன்றும் இல்லை. இவர்கள் விதி மார்க்கத்தாரைக் குறை கூறுவதில்லை என்றாலும் விதிமார்க்கத்தார் இவர்களை எள்ளி நகையாடுவர்; அடாது செய்பவர்கள் என்று பழிபேசுவர்.

திருநீலநக்கர் விதிமார்க்கத்தின்படி வழிபடுபவர், அவர் மனைவியார் தாயன்பு நிறைந்தவர், இறைவன் மேல் சிலந்திப் பூச்சி விழுந்துவிட்டது என்றால் உடனே தாயன்பு அச் சிலந்தியை ஊதி அப்புறப்படுத்திற்று. இறைவன் திருமேனி ஆகம முறையில் தொட்டு வழிபடுவதற்குரியதே தவிர வாயில் உள்ள எச்சில் அத்திருமேனி மேல் படக்கூடாது. அது அனுசிதம் என்று நினைப்பவர் நீலநக்கர். எனவே தம் மனைவி சிலந்திப் பூச்சியை வாயால் ஊதி அப்புறப் படுத்தியதிலுள்ள அன்பின் நிறைவைக் காணத் தவறிவிடுகிறார்.

இறைவன் இந்நிலையில் கனவிடை வந்து தன் திருமேனியை அவருக்குக் காட்டி

‘உள்ளம் வைத்து எமை ஊதிமுன் துமிந்தபால் ஒழியக்
கொள்ளும் இப்புறம் சிலம்பியின் கொப்புள்’¹⁷

என்று கூறினான். இறைவனே வந்து அன்பால் வழிபடுபவர்கள் விதி வழியில் வழிபடுபவர்களைவிடத் தன்னால் விரும்பப்படுகிறவர்கள் என்பதைக் குறிப்பால் கூறினான் என்கிறார் கவிஞர். இந்த இருவழியினர் போராட்டத்தை மிக விரிவாக எடுத்துக் காட்டவும் இறைவன் எதனை அதிகம் ஏற்றுக் கொள்கிறான் என்பதனை விளக்கவும், அன்புவழி எவ்வாறு விதிவழியைவிட உயர்ந்தது என்பதை விளக்கவும் சேக்கிழார் கண்ணப்பர் வரலாற்றை எடுத்துக் கொள்கின்றார். இவர் வரலாறு பற்றி முன்னரே விரிவாகப் பேசப் பெற்றது.

கண்ணப்பர் பெற்ற இத்தகையை முழுமாற்றத்தை (Complete Transformation) எவ்வாறு விளக்குவது? இவரிடம் தற்போதம் இல்லை; அதனால் வினை இரண்டும் இல்லை; மலம் மூன்றும் இல்லை. என்றால் இந்த ஆறையும் இழந்து விட்ட பிறகு திண்ணன் என்ற பெயரைத் தாங்கிய உடல் மட்டுமே இருந்ததா? ஆம்! அது உண்மைதான்! அப்படியானால் இல்லை, இல்லை, என்று எதிர்மறையால் கூறி விட்டால் அங்கே ஒன்றும் இல்லாமல் துன்யம் இருந்தது என்று பௌத்தர்கள் போல் கூறுவதா? அற்புதமாக விடை தருகிறார் சேக்கிழார்.

‘முன்புதிருக் காளத்தி முதல்வனார் அருள்நோக்கால்
இன்புறுவே தகத்து இரும்பு பொன்ஆனாற் போல் யாக்கை
தன்பரிகம், வினை இரண்டும், சாரும் மலம் மூன்றும் அற
அன்புமிழம்பாய்த் திரிவார் அவர் கருத்தின் அளவினரோ’¹⁸

என்ற பாடலில் தன்பரிசு, வினை இரண்டு, மலம் மூன்று ஆகிய ஆறும் அழிய அந்த யாக்கை முழுவதும் அன்பே வடிவமாக ஆகி

விட்டது! இதனை எவ்வாறு என்று யார் கூற முடியும்! இது முடியுமா? என்றால் அதற்கு விடையாக முதல் இரண்டடிகளில் கவிஞர் விடை கூறுகிறார். தேவரின் அருள் நோக்கம் பட்டதால் பொன்னனையான் வைத்திருந்த இரும்பெல்லாம் பொன் ஆனாற் போல இவர் அன்புப் பிழம்பாக ஆகி விட்டார் என்று கூறுகிறார்.

**விதிவழிப் பூசை அன்புவழிப் பூசை இரண்டின்
முரண்பாடுகள் விளக்கம்**

தமிழகச் சைவ சமய வரலாற்றில் காணப்படும் மிக உயர்ந்த ஒரு குறிக்கோளை இப்புராணத்தில் அமைத்துக் காட்டுகிறார் கவிஞர். ஒரு மனிதன் இந்த இப் பிறவியிலேயே இதற்கு மேலான பதவி ஒன்றும் இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய நிலையை அடைய முடியும்; அதற்குக் கல்வி முதலிய எத்தகைய அடிப்படைத் தேவையும் வேண்டியதில்லை. ஒரேயடியாக ஒருவன் தன்னை இறைவனிடம் ஒப்படைத்து விடுவானேயானால் இத்தகைய ஒரு நிலையையும் அடைய முடியும் என்ற மிகப் பெரிய தத்துவத்தைச் சேக்கிழார் இங்குப் படைத்துக் காட்டுகிறார். பழைய திருமுருகாற்றுப்படைக்காரர்,

‘ஒரு நீயாகத் தோன்ற விழுமிய
பெறவரும் பரிசில் நல்கும்’¹⁹

என்று கூறியதன் விளக்கமாகக் கவிஞர் இவ் வரலாற்றைப் படைக்கின்றார்.

இத்துணை விரிவாகக் கண்ணப்பர் வரலாற்றைச் சேக்கிழார் பாடக் காரணம் யாது? இதன் முற்பகுதியில் கூறியதுபோல அன்புவழி வழிபாடு தளர்ச்சியுற்று அத்வைதம் புயல் போலத் தமிழ் நாட்டில் புகுந்துள்ள ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுவரை அத்வைத மார்க்கத்தை எதிர்த்துப்போரிடும் தகுதியுடையார் எவரும் தமிழகத்தில் தோன்றவில்லை. எனவே மூவர் முதலிகளும் மணிவாசகரும் கூறிச் சென்ற அன்புவழி வழிபாட்டை மறுபடியும் தமிழகத்தில் கால் கொள்ளச் செய்ய வேண்டும் என்று கருதுகிறார் சேக்கிழார். வேதம், வேள்வி என்பவற்றை எதிர்த்துப் போராடினால் பயன்விளையப் போவதில்லை. மூவர் காலத்திலேயே இந்த எதிர்ப்பு முறையைக் கைவிட்டு ஒருவகையான ஒருங்கிணைப்பு முறையை (Synthesis) ஞானசம்பந்தர் நிலைநாட்ட முற்பட்டார். அவர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றும் சேக்கிழார் இவை இரண்டையும் சண்டேசர், கண்ணப்பர்,

திருநீலநக்கர் முதலியோர் புராணங்களில் ஒன்றாக வைத்துக் காட்டுகையிலேயே அன்புவழி வழிபாட்டின் பெருமையை இனிமையை, விரைவில் பயனடையும் எளிமையை வைத்துக் காட்டிச் செல்கிறார்.

இந்தப் பல்வேறு மார்க்கங்களும் தமிழகத்தில் புகுந்து இங்குள்ள அன்புவழிபாட்டுடன் முரணிக் கால்கொள்ள முயன்ற வரலாறே ஏழாம் நூற்றாண்டு முதல் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரை நிகழ்ந்த சமயப் போராட்ட வரலாறாகும். இந்தப் போர் முனையில் தமிழர்தம் அன்புவழியே சிறந்தது. தமிழ் மூலமே இறைவழிபாடு செய்யலாம் என்ற படைக்குத் தலைமை ஏற்று, தூசிப்படையாகச் சென்றவர் 7 ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பிள்ளையார். 12ஆம் நூற்றாண்டில் இறுதியாக இப்போரை நடத்திக் காட்டியவர் சேக்கிழார். இனி 14ஆம் நூற்றாண்டில் அறிவு வாதம் பேசும் சிவஞானபோதம் முதலியவை தோன்றலாயின.

கொள்கைப்போராட்டம் என்ற முறையில் பார்த்தால் சேக்கிழார் காலத்தில் நடைமுறையில் இருந்து வந்த பல பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும், அவர் மென்மையாகச் சாடுதலைக் காண முடியும். ஞானசம்பந்தர், நாவரசர் காலத்தில் வைதிக-அன்பு நெறி வழிபாட்டு முறைகளுள் இருந்த போராட்டம் பற்றி விரிவாகப் பேசப்பெற்றது. இந்த அடிப்படையிலேயே சாதி வேறு பாடுகள் பரவலாகப் பாதுகாக்கப் பெற்று வந்தன என்றும், சேக்கிழார் காலத்திலும் இது நடைமுறையில் இருந்து தான் வந்தது என்றும் கூறப்பெற்றது.

சாத்திரவழி நடப்பவர்களும், சாதாரண மக்களும், எந்த ஒரு செயலைச் செய்ய வேண்டுமாயினும் நாள் கோள் முதலிய வற்றைப் பார்த்தே அச் செயலைத் தொடங்குதல் மனித சமுதாயம் முழுவதிலும் உள்ள பழக்கமாகும். நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இது நடைபெறுகிறது. மிகவும் முன்னேறிவிட்ட தாசுக் கூறிக் கொள்ளும் மக்களிடையேயும் இந் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் எழுந்த பழக்கவழக்கங்களை இன்றும் காணலாம். நெஞ்சில் உரமும், இறைவனிடத்தில் நீங்காத அன்பும் உடையார் இந்த நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்து எறிந்த நிகழ்ச்சிகளும் பெரிய புராணத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் திருமறைக் காட்டில் தங்கி இருக்கும் நேரத்தில் மதுரையிலிருந்து மங்கையர்க்கரசியார் அனுப்பிய தூதுவர்கள் வந்து பிள்ளையாரை அழைக்கின்றார்கள்.

மதுரை, சமணர் பிடியில் சிக்கி அவதியுறுவதாக அவர்கள் கூறி அதனை மாற்ற அவரை வருமாறு வேண்டுகின்றனர். திருநாவுக் கரசரிடம் கூறிவிட்டு மதுரை செல்லத் துணிந்தார் பிள்ளையார். இதனைக் கேட்டவுடன் நாவரசர் நடுநடுங்கிவிட்டார், இதோ அவர் பேசுகிறார்.

அரசருளிச் செய்கின்றார் 'பிள்ளாய்! அந்த
அமண்கையர் வஞ்சனைக்கோர் அவதியில்லை;
உரைசெய்வதுளது உறுகோள்தானுந்தீய்;
எழுந்தருள உடன்படுவது ஒண்ணாது என்னப்
பரசுவது நம்பெருமான் கழல்கள் என்றால்
பழுதணையாது எனப் பகர்ந்து பரமர் செய்ய
விரைமவர்த் தாள் போற்றிப் புகலிவேந்தர்
வேயுறுதோளியை எடுத்து விளம்பினாரே.....' 20

அமணர்கள் செய்யக்கூடிய கொடுமைகளை அனுபவித்தவரா கலின் நாவரசர் தாம் வயதில் மூத்தவர் என்ற உரிமையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு 'பிள்ளாய்!' என்று அழைத்து,

'உறுகோள் தானும் தீய' 21

என்று கூறுகிறார். எனவே ஒரு காரியத்தைச் செய்யத் தொடங்கு முன் நாளுங் கோளும் பார்த்துச் செய்கின்ற பழக்கம் இருந்தது என்பதனை அறியமுடிகிறது. இறைவன்பால் உறுதியான நம்பிக்கை உடையவர்கள் இதுபற்றிக் கவலைப்பட வேண்டிய தில்லை என்ற மனத்திடத்தையும் பிள்ளையார் மக்களுக்குக் கூறுவது போல 'பரசுவது நம் பெருமான் கழல்கள் என்றால் பழுது அணையாது' என்று எடுத்துக் கூறுவதாகச் சேக்கிழார் பாடுவதும் சமுதாயத்திடை நிலவிய கொள்கைப் போராட்டத் தின் இரண்டு பக்கங்களேயாகும்.

மக்கள் எதிரே இத்தனை அற்புதங்களை இயற்றிக் காட்டி இறைவனை நம்பினோர் இத்தகைய வாழ்வு வாழலாம் என்று இப் பெருமக்கள் எடுத்துக் காட்டியவுடன் அனைவருமே மனம் மாறிவிட்டனர் என்று கொள்ளவும் முடியாது. தாம் பிடித்த பிடியை விடாமல் தம் நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் தாம் செய்தவற்றையே செய்து கொண்டு வாழ்ந்த சமுதாய மக்களே அதிகமாவர். இந்தக் கொள்கைப் போராட்டத்தால் மனம் மாறினவர்கள் என்று கூறத்தக்கவர் ஒரு சிலரேயாவர். இதுவே சமுதாய அமைப்பின் அடிப்படையாகும்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. திருமுறை 3-23-6
2. திருமுறை 3-57-10
3. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 1
4. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 2
5. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 3
6. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 4
7. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 5
8. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 6
9. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 13
10. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 15
11. திருமுறை 7-84-8
12. திருமுறை 5-15-4
13. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 28,29
14. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 42
15. சண்டேசுர நாயனார் புராணம் 50
16. திருமுறை 3-49-1
17. திருநீலநக்க நாயனார் புராணம் 18
18. சுண்ணப்பர் புராணம் 154
19. திருமுருகாற்றுப் படை 294,295
20. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 616
21. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 616

23. வழிநூலும் விரிநூலும்

முதல், வழி, சார்பு நூல்கள் எனப் பழமை தொட்டே பிரிவினை செய்துள்ளனர்

இத்தமிழ்நாட்டு மரபில் முதல், வழி, சார்பு நூல்கள் என்ற வழக்காறு தொல்காப்பியனார் காலந்தொட்டே இருந்து வந்துள்ளது. இவ்வாறு பிரிவினை செய்வதனால் பல நன்மைகளும் பல தீமைகளும் ஏற்பட்டுள்ளன என்பதை மறப்பதற்கில்லை. முன்னர்த் தோன்றிய நூலினும் மாறுபட்டுப் பின்னர் ஒரு நூலை ஒருவன் இயற்றினால், அதனைக் கால வேறுபாட்டால் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி என்று கொள்ளும் பழக்கம் பண்டு தொட்டே மிகக் குறைவாகவே இருந்து வந்தள்ளது. பின்னர் வந்த நூல் நிலைக்க வேண்டுமானால் அதற்கு ஏதாவது கதைகள் புனைந்து அதனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று நிலைநாட்ட முற்படும் பழக்கமும் இருந்து வந்தது.

பின்னர் வந்த நூலை எளிதில் கொள்வதில்லை.
இறையனார் களவியல் கதை இதற்கு எடுத்துக்காட்டு

இறையனார் களவியல் தோற்றம் பற்றிய கதையும் இதனை நன்கு விளக்கும். கிறித்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகள் முற்பட்ட தொல்காப்பியம் கூறும் களவியல், கற்பியல் இருக்கவும் கிறித்துவுக்குச் சில நூற்றாண்டுகள் பிற்பட்ட இறையனார் நூல் ஏன் வந்தது? என்று கேட்பார் வாயை அடைக்கவே இக் கதை எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டது.

‘ஆலவாயின் அவிர்சடைக் கடவுள் சிந்திப்பான்’ என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று, அத்தானும் ஞானத் திடையாகலான் யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்’ என்று கருதி அறுபது துத்திரஞ் செய்து அதனைச் செப்பேட்டில் எழுதித் தன் பீடத்தின் கீழ் இட்டான்.’¹

இம்முறையில் கதை கட்டினதால் யாரும் அந்த நூலை, ஏன் தோன்றிற்று? என்று கேட்க மாட்டார்கள் என்று கருதினர் என்று தெரிகிறது. இத்தகைய ஒரு மனநிலை இத் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரை இன்றும் இருந்து வருகிறது.

கண்ணப்பர் வரலாறு கூறிய மூவர்-இவர்களுள் முரண்பாடு

முதல் நூல் என்று கூறப்பெறும் திருத்தொண்டத் தொகை ஒவ்வோர் அடியில் ஓர் அடியார் பற்றிக் கூறியுள்ளதைப் பின்னர்த் தோன்றிய நம்பியாண்டார் நம்பி என்பார் ஓரளவு விரித்துத் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி என்ற பெயரில் 89 பாடல்களில் பாடினார். அவருக்குப் பின் வந்த சேக்கிழார் திருத்தொண்டத் தொகையை முற்றிலுமாக ஏற்றுக் கொண்டார். நம்பியின் திருவந்தாதியைப் பெரிய அளவில் ஏற்றுக் கொண்டாலும், ஒரு சிலவிடங்களில் அவரினும் மாறுபட்டுப் பாடுகிறார் என்ற கருத்து நீண்ட நாட்களாக இருந்து வரும் ஒன்றாகும்.

இக்கருத்துக்கு வடிவு கொடுத்து ஆராய்ச்சி முறையில் முனைவர் மா. இராசமாணிக்கனார் தம் பெரியபுராண ஆராய்ச்சி நூலில் எந்த எந்த இடங்களில் சேக்கிழார் நம்பியுடன் மாறுபடுகிறார் என்பதை விரிவாக ஆய்ந்து எழுதியுள்ளார்.² ஆனால் இந்த மாறுபாடு, வகைநூல், விரிநூல் என்பவற்றின் இடையே இருத்தல் கூடாது என நினைத்த பேரறிஞர் திரு வெள்ளைவாரணனார் தம் பன்னிரு திருமுறை வரலாறு நூலில் இவற்றுக்கெல்லாம் சமாதானம் கூறுகின்றார்.³

நம்பியாண்டார் நம்பி சேக்கிழாரைப் போலப் புலமையோ, ஆராய்ச்சி அறிவோ பெற்றவர் அல்லர் என்பது தெளிவு. அவர் எல்லா இடங்களையும் சென்று சுற்றிப் பார்த்து ஒவ்வொரு நாயனாருடைய வரலாற்றையும் நன்கு ஆய்ந்து தெளிந்து கூறினார் என்றுங் கொள்ள முடியாது. இந்த நிலையில் நம்பியாண்டார் நம்பி செய்துள்ள பேரூபகாரத்துக்குப் பெரிதும் நன்றி பாராட்டுகிறார் என்றாலும் முற்றிலும் அவரை ஆதாரமாகக் கொண்டு தம் வரலாற்றுக் காப்பியத்தை அமைக்கச் சேக்கிழார் தயாராக இல்லை என்பது மறக்க முடியாத உண்மை.

கண்ணப்பர் பற்றி நம்பியைத் தவிர நக்கீரர், கல்லாடர் என்பவர்களும் பாடியுள்ளனர். இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட செய்திகளைக் கூறுகின்றன என்பதை எளிதில்

உணரலாம். நக்கீரதேவர் இயற்றிய திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறத்தில்,

‘கானத் தலைவன் தன்மை; கண்ணுதல்
வானத் தலைவன் மலைமகள் பங்கள்
எண்ணரும் பெருமை இமையவர் இறைஞ்சும்
புண்ணிய பாதப் பொற்பார் மலரினை
தாய்க்கண் கன்றெனச் சென்று கண்டல்லது
வாய்க்கிடும் உண்டி வழக்கறியானே.’⁴

என்று பாடுகிறார். ஆகம பூசை இயற்றும் சிவகோசரியார் கண்ணப்பர் படைத்த ஊன் முதலிய அனுசித்தைக் கண்டு மனம் வருந்திக் காளத்தி நாதரிடம்,

ஈங்கொரு வேடுவன்.....

நாயொடும் புருந்து மிதித்து உழக்கித்
தொடு செருப்படியால் நீக்கி, வாயில்
இடுபுனல் மேனியில் ஆட்டித் தன் தலை
தங்கிய சருகு இலை உதிர்த்து, ஓர் இறைச்சியை
நின்திருக் கோயிலில் இட்டுப் போமது
என்றும் உன் தனக்கு இனிதே?’⁵

என்று முறையிட்டதாகவும் பாடுகிறார் இவர் கூறும் முறையில் கண்ணப்பர் அன்றாடம் குடுமித் தேவரை வழிபட்ட பின்னரே உணவு உண்டார் என்றாகிறது. இரண்டாம் பகுதியில் இவர் கூறுவதன்படி பார்த்தால் கண்ணப்பர் செய்தவை அனைத்தையும் சிவகோசரியார் அறிந்திருந்தார் என்றும் ஆகிறது. கண்ணப்பர் பற்றிச் சேக்கிழார் கருத்தை முன்னர் விரிவாகக் கண்டோம். அத்தகைய ஒரு கருதுகோளை நக்கீரதேவர் என்ற இவர் கனவிலும் பெற முடியாது. எனவே இவர் தம் கற்பனை உதவி கொண்டு பாடிச் சென்றார்.

இதே போல அந்தாதியில் நம்பியும் தாம் அறிந்தவற்றைப் பாடிப் போனார். பின்னர் வந்த சேக்கிழார் இவர்களிலிருந்து மாறுபடாமற் பாடினாரென்று கூறுதல் பொருத்தமற்ற கூற்றமாகும்.

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் யார்?

இந்த அமைதிகள் ஒருபுறம் இருக்க, முதல்நூல், வழிநூல் என்பவை எந்த அளவு பின் வருபவர்க்கு இடையூறாகவும் அமையும் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டைக் காணலாம். இன்றளவும்

யாராலும் விடை கூற முடியாத பகுதியாகும் இது. 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்' என்ற ஓர் அடி திருத்தொண்டத் தொகையின் ஏழாவது பாடலின் முதலடியாகும். இந்தப் பாடலில் இந்த ஓர் அடி தவிர, புகழ்ச்சோழர், நரசிங்க முனையரையர், அதிபத்தர், கலிக்கம்பர், கலியர், சத்தி, ஐயடிகள் காடவர்கோன் ஆகிய நாயன்மார்களின் பெயர்களே தொடர்கின்றன. அடுத்த எட்டாவது பாடலும் ஒன்பதாவது பாடலும், தனித்தனி அடியார்களையே குறிப்பிட்டுச் செல்கின்றன. பத்தாவது பாடல் ஒன்று மட்டுமே தொகையடியார்கள் என்பவர்களைக் குறிக்கின்றது.

1. பத்தாய்ப் பணிவார்கள்
2. பரமனையே பாடுவார்
3. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்
4. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்
5. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்
6. முழு நிற்பூசிய முனிவர்
7. அப்பாலும் அடிசார்ந்தார்
என்ற இத் தொகுதிகளுடன்
8. தில்லைவாழ் அந்தணர்கள்
என இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்த அடியில்
உள்ள தொடரும் சேர்த்து எட்டுவகைத் தொகை
யடியார் கூறப் பெறுகின்றனர்.

தனியடியார்கள் 63 பேர் என்றும் தொகையடியார்கள் 9 கூட்டத்தார் என்றும் எப்பொழுது யாரால் எண்ணிக்கை தந்து கூறப் பெற்றதென்று வரையறுத்துக் கூற இயலவில்லை. சுந்தரர்தம் தொகையில் எண் கொடுத்தோ, மொத்தம் இத்துணைப் பேர் என்றோ கூறவில்லை. எனவே இவருக்கு அடுத்தபடியாக இந்தத் தொகையை ஓரளவு விரித்துப் பாடினவர் நம்பியே யாவார். இவர் வரலாற்று நுணுக்கம் அறிந்தவர் என்று கூற எவ்விதச் சான்றும் இல்லை. இவர் தாம் விரித்துக் கூறியவற்றுள் தவறு செய்திருந்தால் அதனைத் திருத்திக் கொள்ள வழியே இல்லை. சுந்தரரைப் போன்றோ, சேக்கிழாரைப் போன்றோ இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்தமையின் அந்தத் திருவருட் குறிப்பில் நின்று இவர் பாடினார் என்று கூறவும் சான்று இல்லை. இன்னுங் கூற வேண்டுமாயின் இவர் இராசராசன் காலத்தவரல்லர். அவனுக்கும் முற்பட்டவர் என்ற கருத்தும் அறிஞர் வெள்ளைவாரணனார் போன்றாரிடை நிலவி வருகின்றது. இந்த நிலையில் தனியடியார்

அறுபத்து மூவர் என்ற வழக்கு நீண்ட நெடுங்காலமாக இருந்து வருகிறது; எனவே அதனைமாற்றிக் கூற நமக்கு உரிமையில்லை என்ற வாதம் வலியுழந்து விடுகிறது.

இவர்கள் சங்கப்புலவர்கள் என்று நம்பி பாடிவிட்டார்

தொகையை விரித்துப் பாடிய நம்பிகள் 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்' என்ற தொடர் முன்னும் பின்னும் தனியடியாரைக் கூறும் பட்டியலில் நடுவே இடம் பெற்றுள்ளதே என்றும் பாராமல்,

'தரணியில் பொய்ம்மை இல்லாத
தமிழ்ச் சங்கமதில் கபிலர்
பரணர் நக்கீரர் முதல்
நாற்பத்து ஒன்பது பல்புலவோர்
அருள் நமக்கு ஈயும் திரு
ஆலவாய் அரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத்து இன்பக்
கவிபல பாடும்புலவர்களே!' ⁶

என்று பாடிச் சென்றுவிட்டார். இவ்வளவு விரிவாகச் சங்கப் புலவர்களுள் பலர் பெயரையும் அவர்கள் நாற்பத்து ஒன்பதின்மர் என்ற தொகையும் கூறிவிடுகிறார். நாற்பத்து ஒன்பது என்று தொகைக் கணக்குக் கூறிய பிறகு பல்புலவோர் என்றும் பாடுவது வியப்பாக உள்ளது.

1. நாற்பத்து ஒன்பதின்மராகிய பல புலவர்கள் என்று பொருள் கூறுவதா? அன்றி
2. நாற்பத்து ஒன்பதின்மரும் இன்னும் பல புலவர்களும் என்று பொருள் காண்பதா? என்பதில் இன்றும் குழப்பம் உண்டு.
முனைவர் இராசமாணிக்கனார் முதலில் கூறிய பொருளையும் அறிஞர் க. வெள்ளைவாரணனார் இரண்டாவது பொருளையும் ஏற்கின்றனர்.

இது அறியாமையால் விளைந்த ஒன்று

நம்பியாண்டார் இவ்வாறு கபிலர், பரணர், நக்கீரர் என்ற மூவர் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுச் சங்கப் புலவர் நாற்பத்து ஒன்பதின்மர் என்று கூறும் இப்பாடலைக் கூர்ந்து நோக்கினால் ஒன்றை விளங்கிக் கொள்ள முடியும். தனித்தனியான இரண்டு செய்திகளை இவர் ஒன்றாகக் கருதிக் குழம்புகிறார் என நினைய

வேண்டியுள்ளது. இறையனார் களவியல் உரையில் காணப் பெறும் கதைகள் இவர் காலத்திலும் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஆலவாயான் தலைமையில் இருந்த புலவர் கணக்கு நாற்பத் தொன்பது என்ற செவிவழிக் கதையை இவர் அறிந்திருந்தார்.

பதினொன்றாம் திருமுறையில் குறிப்பிடப்பெறும் கபில, பரணரைச் சங்கப்புலவர் என்று தவறாகக் கருதிவிட்டார்

மேலும் இவருடைய காலத்தில் உதிரிப் பாடல்களாக வழங்கிய இரண்டு சிவபெருமான் திருவந்தாதிகள், சிவபெருமான் இரட்டை மணிமாலை, மூத்த நாயனார் இரட்டை மணிமாலை, திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறம் என்பவற்றின் ஆசிரியர்கள் என்று கூறப்பெற்ற பிற்காலத்திய கபிலர், பரணர், நக்கீரர் என்பவர்களைப் பழைய சங்க காலப் புலவர்கள் என இவர் கருதிக் குழம்பி விட்டார். இந்தப் பெயருடைய மூவரும் மேலே கூறப்பெற்ற தனிப்பாடல்களைச் சிவபெருமான் மேல் இயற்றியுள்ளனர். எனவே

‘.....அரன் சேவடிக்கே, பொருளமைத்து
இன்பக் கவிபல பாடும் புலவர்களே’⁷

என்று நம்பி திருவந்தாதியில் குறிப்பிட்டதும் கபிலர், பரணர், நக்கீரர் என்று பெயர் குறிப்பிட்டதும் ஒருவகையில் சரியே. ஆனால் இப் பெயருடைய இவர்களைச் சங்கப் புலவர்கள் என்று நினைத்துக் கூறியதுதான் குழப்பத்தில் பிறந்ததாகும்; தவறானதுமாகும்.

சேக்கிழார் இதனை ஏற்கவில்லை

ஆழ்ந்து நோக்கினால் நம்பிகள் விவரம் புரியாமல் பாடின பாடலே இது என்று நினைப்பதில் தவறு இல்லை. இதன் உண்மையான பொருள் எதுவாக இருக்கலாம் என்பதைக் காண முற்படுவதன் முன்னர்ச் சேக்கிழாருக்கு இப் பாடலால் ஏற்பட்ட இடையூற்றைக் காணலாம். நம்பி இவ்வளவு விரிவாகக் கூறிவிட்ட பிறகு அது தவறு என்று எடுத்துக் காட்டவோ அன்றி முற்றிலும் வேறான பொருள் கூறவோ சேக்கிழாருக்கு முடியாமற் போய்விட்டது. திருவந்தாதியிற் கூறப் பெற்றுள்ள கருத்துக்கள் பலவற்றைச் சேக்கிழார் விரித்துரைக்கிறார் என்பது உண்மையாயினும் எத்தனையோ கருத்துக்களை ஒதுக்கியும், ஒரு சில

வற்றிற்கு முழுமதிப்புத் தாராமல் போகிற போக்கில் கூறிச் செல்வதையுங் காண முடிகின்றது. திருவந்தாதியில்

‘தருமகட் பேசினோன் வியவே நூல்போன சங்கிலி’⁸

என்று தொடங்கும் பாடல் நம்பியின் அப்பாவித் தனத்தைக் காட்டுகிறது. திலகவதியார் வரலாற்றை நினைவிற் கொண்டு நூல்போன சங்கிலி என்று பாடுகிறார். இது அவரது அறியாமைக்கு எடுத்துக்காட்டு என்று கண்ட சேக்கிழார் இதனை அப்படியே விட்டுவிட்டார். இதே போன்று பிரிதொரு பாடலில் நம்பி குறிப்பிடும் கூனன், குருடன் என்ற இருவர் பற்றிச் சேக்கிழார் தாம் ஒவ்வொரு சருக்க முடிவிலும் பாடும் சுந்தரர் துதியில் ‘வார் கொண்ட வனமுலையார் சருக்கம்’ முடிந்தவுடன் கூற்றுவ நாயனார் புராணத்தின் இறுதியில்,

‘கூனும் குருடும் தீர்த்து ஏவல்
கொள்வார் குலவு மலர்ப்பாதம்
யானும்பரவித் தீர்க்கின்றேன்
ஏழுபிறப்பின் முடங்கு கூன்’⁹

என்ற பாடலில் குறிப்பிடுகின்றாரே தவிர அவர் புராணத்தில் இந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கவில்லை. எனவே நம்பி கூறுவன அனைத்தையும் சேக்கிழார் ஏற்றுக் கொள்கிறார் என்றுங் கூறுவதற்கில்லை.

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர், பரமனையே பாடுவார் என்று ஈரிடங்களில் பேசப்பெறுபவர் வெவ்வேறானவரே

இந்த நிலையில் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பார் கபிலர், பரணர், நக்கீரர் என்ற சங்கப் புலவர்த் தொகுதி என நம்பி குறித்ததைச் சேக்கிழார் ஏற்கவில்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம். இப்புலவர்களுள் எவரும் ஆலவாய் அரன் சேவடிக்கு அன்புடையவராகத் திகழ்ந்தனர் என்று கூற எவ்விதச் சான்றும் இல்லை. தவிர ஆலவாயான் சங்க மருவிய புலவர்களால் பாடப் பட்டான் என்று கூறவும் எவ்விதச் சான்றும் இல்லை. அகத்தினையுள் களவு பற்றிப் பாடுபவர் பொய் கலவாமற்பாட முடியாது. இப் பொய்யினால் யாருக்கும் எவ்விதத் தீமையும் இல்லை என்றாலும் பொய்யும் புனைந்துரையுங் கொண்ட அகத்துறைப் பாடல்களை மட்டும் பாடினவர்களைப் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் எனக் குறிப்பிடுதல் முற்றிலும் பொருந்தாக் கூற்றேயாகும். சங்கப் புலவர்கள் எவரும்

இறைவனைப்பற்றித் தனியேயோ அன்றித் தம் பாடல்களுள் ஒன்றிரண்டிலோ பாடினர் எனக் கூற எவ்விதச் சான்றும் இல்லை. திருமுருகாற்றுப் படையும் பரிபாடலிற் சிலவும், தெய்வம்பற்றிப் பாடுகின்றன எனினும் (கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்களும் புறம், அகம், பதிற்றுப்பத்துக் கடவுள் வாழ்த்துக்கள் நீங்க) அவை முருகனையும் திருமாலையுமே பாடியுள்ளன என்பதால் திருவந்தாதிக்காரர் கூறுவதுபோல்,

‘.....திருவாலவாய் அரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத்து இன்பக் கவிபலபாடும் புலவர்கள்’¹⁰

என்று கூறல் பொருந்தாக் கூற்றேயாகும்.

இவ்வாறு இருப்பதை நன்குணர்ந்த சேக்கிழார், நம்பியின் கூற்றை ஏற்கத் தயாராக இல்லை. அதே நேரத்தில் சுந்தரரின் இந்தத் தொடரால் குறிக்கப் பெற்றவர் வேறு ஒரு தனியடியார் என்று சேக்கிழார் அறிந்திருந்தாலும் நம்பிக்கு மாறாக அதனைக் கூறவும் இயலாது. நம்பி கூறியவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் விட்டுவிடுவது என்பது ஒன்று. அவர் கூறியதை மறுத்து இவர் வேறு ஒருவர் என்று துணிந்து கூறுவது என்பது மற்றொன்று. இரண்டாவது வகையில் செல்லச் சேக்கிழார் துணியவில்லை. அதே நேரத்தில் அகத்திணைப் பாடல் பாடியவர்களை அடியார்கள் என்று ஏற்கவும் விரும்பவில்லை. எனவே பட்டும் படாமலும் பாடும் புது வழியை மேற் கொள்கிறார் காப்பியக் கலைஞர்.

இராசமாணிக்கனார் இப்பகுதி பற்றிப் பேசும்போது நம்பியை ஏற்காமல் சேக்கிழார் பாடிவிட்டார்¹¹ என்று கூறியதை மறுக்க வந்த அறிஞர் வெள்ளைவாரணனார், ‘கபிலர், பரணர், நக்கீரர் முதல் நாற்பத்தொன்பது பல்புலவோர் எனப் புலவர் பெயர்களை எண்ணிய நம்பியாண்டார் நம்பிகள், முதலிற் குறித்த சங்கப்புலவர்கள் இன்பவொழுக்கமாகிய அகத்திணைப்பற்றிப் பாடிய பாடல்கள் மேற்போக்காக நோக்கும் வழி, உலகியல் பற்றிய அகத்திணை ஒழுகலாற்றை உணர்த்துவனவாகவும், அன்பு நெறிப் பாடல்களாகிய அவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கும் வழி எவ்வுயிர்க்கும் இன்பம் நல்கும் அன்புருவாகிய இறைவனையே ஆனம் நாயகனாகக் கொண்டு அன்பு செய்து அவன் திருவடி களை யடைதற்குரிய அருள்நெறிக்குத் துணை செய்வனவாகவும் அமைந்த நுட்பத்தினை,

‘அருள் நமக்கீயும் திருவாலவாயரன் சேவடிக்கே
பொருளமைத்தின்பக் கவிபலபாடும் புலவர்களை’¹²

எனவரும் தொடரில் குறித்து அப்புலவர் பெருமக்களது சிறப்பினை இனிது விளக்கியுள்ளார்.¹³ என்ற முறையில் இராசமாணிக்கனாரை மறுப்பது முற்றிலும் பொருந்தாக் கூற்றுக்களேயாகும்.

பின்னர்த் தோன்றிய ஆளுடைய பிள்ளையார், நம்மாழ்வார் போன்றோர் அகத்துறையில் தம் ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்தினர் என்பதைக் கொண்டு அவர்கட்கு எண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட அகத்திணைப் பாடல்களைப் பக்திப் பாடல்கள் என்று கூறுவது வியப்பைத் தரும் வாதமாகும்! குறுந்தொகை, நற்றிணைப் பாடல்களைப் பாடியே இறைவன் திருவடிசைய அடைய முடியும் என இவ்வாசிரியர் நம்புகிறவர் போல் தெரிகின்றது!

இனி இந்த வெற்று வாதத்தை விட்டுவிட்டுச் சேக்கிழார் எவ்வாறு நம்பியை மறைமுகமாக எதிர்க்கின்றார் என்பதையும் காணலாம். நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் பாடலை ஒருமுறை படித்திருந்தாலும் நம்பி இவ்வாறு பாடியிரார். இறையனார் களவியலில் வரும் செவிவழிக் கதையை மட்டும் தெரிந்தமையின் ஆலவாயன் தலைமையிற் கூடிய இப்புலவர்கள் இறையருள் பெற்றவர்கள் என்ற முடிவுக்குத் தாமே வந்து விட்டார் நம்பி. நம்பியாருரரின் தொடர் தனியடியார் கூட்டத்துள் இருக்கின்றதே இது யாரேனும் தனியடியாரைக் குறிப்பது ஆகுமோ? என்ற ஐயமோ, கவலையோ நம்பியின் மனத்தில் தோன்றவே இல்லை; எனவேதான் 'சங்கப் புலவர்கள்' என்று பாடிவிட்டார்.

இப்புலவர் பாடல்கள் பலவற்றையும், தொல்காப்பியத் தையுங்கூட அறிந்திருந்த சேக்கிழாருக்கு நம்பி செய்த பெரும் பிழை எளிதிற் புலனாகி இருக்கும். என்றாலும் அவர் செய்த இப் பிழையை வெளியிற் கூறவும் விரிநூல் செய்த அமைச்சர் பெருமான் விரும்பவில்லை. நம்பியின் கருத்துப் பிழையாகலின் அதனை ஏற்கவில்லை; ஆனால் அவற்றை காட்டிக் கொடுக்கவும் கூடாது என்ற நிலையில் காப்பியக் கலைஞர் ஒரு புது வழியை மேற்கொள்கிறார். மூவர், காரைக்காலம்மை, சேரமான் போன்றவர்கள் இறைவனைப் பாடியது உண்மை. ஆனால் இவர்கள் தவிர வேறு யாருமே இறைவனைப் பாடவில்லை என்று ஹிவிட முடியுமா? அவ்வாறு கூறுவதும், நினைப்பதும் பொருத்தவறு.

மேலும் தொகையடியார் பற்றிக் கூறும் பாடலின் இரண்டாவது அடியும் இதற்கு அரண் செய்வதாக அமைந்துள்ளது.

‘பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்’ ¹⁴

என்ற அடிகள் பரமனையே பாடும் தொண்டர்கள் எல்லா நாடுகளிலும், எல்லாக் காலங்களிலும் உண்டு என்பதை வலியுறுத்தி நிற்கின்றன. இந்த இரண்டு இடங்களிலும் வரும் சொல்லமைதியை ஆய்கின்றார் சேக்கிழார்.

‘பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்
‘பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்’

என்ற இந்த இரண்டு அடிகளும் உறுதியாக வெவ்வேறு நபர்களைக் குறிக்கின்றனவே தவிர ஒரே கூட்டத்தாரைக் குறிக்கவில்லை என்பது தெளிவு. இரண்டாவது அடியில் கூறப் பெற்றவர்கள் இறைவனைப் பாடும் இயல்பினர். இவர்கள் முக்காலத்திலும் உள்ளவர்களாவார். எனவே முதலிற் காட்டப் பெற்ற தொடரில் குறிக்கப்படுபவர் ஒரு குறிப்பிட்ட தனியடியாராகவே இருத்தல் வேண்டும் என்பது சிந்திப்பார்க்கு விளங்காமற் போகாது. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பதற்குக் கபிலர், பரணர் போன்ற சிவனடி மறவாச் சங்கப் புலவர் என்று நம்பி கூறும் பொருளை ஏற்றுக் கொள்வதானால் மேற்சட்டிய ‘பரமனையே பாடுவார்’ என்பவர் யாவர்? என்ற வினாவிற்கு விடைகூறல் இயலாததாகிவிடும். இந்த இரண்டு தொடர்க்கும் விரிவுரை கூறவந்த நம்பி ‘பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்’ என்பதற்குச் சங்கப் புலவர் என்று விரிவு செய்து விட்டமையின், ‘பரமனையே பாடுவார்’ என்பதற்கு இன்னார் என்று கூற முடியாமல் திண்டாடுகிறார். பின்னர்ப் பொதுவாக வடமொழி தென்மொழிகளில் இயல் இசைகளில் அம்பலவனைப் பாடுபவர்கள் என்ற பொருளில்,

‘தொகுத்த வடமொழி தென்
மொழி யாதொன்று தோன்றியதே
மிகுத்த இயலிசை வல்ல வகையில்
விண் தோயுநெற்றி
வகுத்த மதித்தில்லை அம்பலத்
தான்மலர்ப் பாதங்கள்மேல்
உகுத்த மனத்தொடும் பாடவல்லோர்
என்பர் உத்தமரே’ ¹⁵

என்று தம் திருவந்தாதியில் பாடுகிறார். பரமனையே பாடுவார் என்ற தொகையினரை விளக்க இப்பாடல் ஓரளவு பொருத்தமானது என்பதில் ஐயம் எதுவும் இல்லை. ஆனால்

‘பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்’ என்ற தொடருக்கு இவர் கூறிய விளக்கம் சற்றும் பொருத்தமில்லாததே யாகும்.

இதுபற்றி மிக விரிவாக ஆய்ந்து தம் கருத்தை 55 ஆண்டு களின் முன்னர்ச் சித்தாந்தம் இதழில் வெளியிட்ட பெருஞ்சொல் விளக்கனார் அ.மு. சரவணமுதலியார் அவர்களின் முடிவுகள் சில வற்றை இங்கு நினைவுகூர்தல் ஏற்புடையதாகும்.

தொகையில் வரும் அடைமொழிகள் கருத்துடை அடைகளாகும்.

சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் ஒவ்வோர் அடியில் ஓர் அடியாரைப் பெரும்பாலும் குறித்துச் செல்கிறார். சிலவிடங் களில் ஓர் அடியில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட அடியார்களின் பெயர் களைச் சேர்த்துச் சொல்வதும் உண்டு. சண்டேசர், நாவரசர், ஞானசம்பந்தர், சாக்கியர் கழற்சிங்கள் என்பவர்களைக் கூறுகையில் மட்டும் ஒன்றுக்குமேல் இரண்டு அல்லது மூன்று அடிகளிற் குறித்துள்ளார். இது எவ்வாறாயினும் ஒரே அடியில் ஓர் அடியாரைக் கூறமுற்பட்ட அவர், அந்த அடியாரின் வாழ்க்கையில் உயிர் நாடியாக இருந்த தொண்டை, செயலைப் பாடும் பழக்கம் உடையவராக இருந்தார் என அறிய முடிகிறது. ‘இல்லையே என்னாத இயற்பகை’, ‘வேல்நம்பி எறிபத்தர்’ என்பன போன்ற அடை மொழிகள் ஒரு சிலருக்குத் தரப்பட்டுள்ளனவே தவிர பலர் அடையின்றியே பெயர் கூறப்படுகின்றனர். இம்முறையைத் தழுவாமல் ஒரு சிலரைப் பொறுத்தமட்டில் தரப்பெறும் அடை மொழிகள் கருத்துடை அடை மொழிகளாக இருத்தலையுங் காண முடிகின்றது.

1. ‘வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக் கடியேன்’¹⁶
2. ‘கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்க்கு அடியேன்’¹⁷
3. ‘மதுமலர்க் கொன்றையான் அடியலாற்பேணா எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்’¹⁸
4. ‘நம்பிரான் திருமூலன்’¹⁹
5. ‘நாட்டமிகு தண்டிக்கும்...’²⁰
6. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்’²¹

இந்த ஆறு இடங்களிலும் பேசப்பெறும் அடியார்கள் ஏனைய அடியார்களைப் போன்றவர்கள்தாமே ஒழிய, இவர்களைத் தனியே காட்ட வேறு எவ்விதக் காரணமும் இல்லைபோல்

தோன்றுகிறது. எனவே இந்த அடைமொழிகளின் தனித் தன்மையை யாரும் கூர்ந்து நோக்கும் தேவை இல்லாமற் போய் விட்டது. ஆழ்ந்து சிந்தித்தால் ஒரு சில கருத்துக்கள் புலனாகாமற் போகாது.

மெய்ப்பொருள் வரலாற்றை மேலோட்டமாக அறிந்தவர்கள் அவர் பகைவனால் வஞ்சனையாகக் கொல்லப்பட்டார் என்பதையும், கண்ணப்பர்பற்றி நினைக்கும்பொழுது கொல், எறி, குத்து, வெட்டு என்ற சொற்களை யல்லாமல் எந்தக் கலைஞானமும் இல்லாதவர் என்பதையுமே மனத்திற் கொள்வர். இனி இருக்கு வேதியராகவும் முத்தீ வளர்த்தும், யாகங்கள் புரிந்தும் வாழ்க்கை நடாத்தும் கவுணிய மரபில் தோன்றிய பிள்ளையாரை வேதவழக்கொடுபட்ட வைதிகர் என்று நினைப்பதும் சரியே யாகும். பக்திமார்க்கத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் வரலாற்றின் இடையே யோகம், தந்திரம், மந்திரம், சக்கரம் என்பவைபற்றிப் பேசும் திருமூலருக்கு இடம் இருத்தல் பொருந்தாது என்று கருதுவதும் சரியேயாகும். தண்டியடிகள் என்று கூறினவுடன் இவர் குருடர் என்ற எண்ணந்தான் முன்னிற்கும். ஆனால் இந்தப் பெருமக்களைப் பொறுத்தமட்டில் எடுத்த எடுப்பில் தோன்றும் இந்த எண்ணங்கள் தவறானவை என்று கூற விரும்புகிறார் சுந்தரர்! அதனை எவ்வாறு குறிப்பது? விரிவாக அவர்கள் வரலாற்றைக் குறிப்பிட முடியாத சூழ்நிலையில் இக்கருத்தை எவ்வாறு வலியுறுத்திக் கூறல் முடியும்? திருவருள் பெற்றுப் பாடினவராகலின் இந்த அடைமொழிகள் மூலம் தம் கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்கிறார் சுந்தரர்.

இவ் அடைமொழிகளின் விளக்கம்

மெய்ப்பொருள் முத்தநாதனால் குத்தப்பட்டார் எனினும் தம் கொள்கையை நிலை நாட்டித் தம்மைக் குத்தியவனையும் 'நமர்' என்று கூறும் நெஞ்சுரம் பெற்றவரை வென்றவர் என்றுதான் கூறல்வேண்டும்! இவரைக் குத்திவிட்டதால் கோழை யானானே தவிர முத்தநாதன் வெற்றி பெற்றான் என்பது பொருளற்ற கூற்றாகும். எனவே வெற்றி தரும் ஆறுகள் பலவற்றிலும் மிகவும் வல்லவராய் மெய்ப்பொருள் என்ற அடை மொழிகள் ஆழ்ந்த கருத்தைப் புலப்படுத்துவனவாக அமைந்துள்ளமை கண்கூடு.

இனி அடுத்துள்ளது 'கலை மலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்' என்பதாகும். வெறும் ஏட்டுக் கல்வியை நம்மவர் என்றுமே

மதித்ததில்லை ! கலைஞானம் என்பது மனிதனை உயர்த்தப் பயன்பட்டால் அது உண்மையான ஞானம். இல்லாக்கால் அந்தக் கலைஞானம் அதனை உடையானுக்கு ஒரு பாரமாக அமைந்து அவனுடைய அகங்காரத்தை வளர்க்கும் கருவியாக அமைந்துவிடுகிறது! உண்மையான கலைஞானத்தின் பயன் என்ன என்பதைச் சேக்கிழார் பலவிடங்களிற் கூறிச் செல்கின்றார்.

‘புலன் கொளுவ மனம் முகிழ்த்த
கருள் நீக்கி மலர்விக்கும் கலை.....’²²

என நாவரசர் புராணத்திலும்,

‘அலகில் கலையின் பொருட்கெல்லை ஆடும் கழலே’²³

எனச் சண்டேசர் புராணத்திலும்

‘உள்ளநிறை கலைத்துறைகள்
ஒழிவின்றிப் பயின்றவற்றால்
தெள்ளிவடித்து அறிந்த பொருள்
சிவன் கழலிற் செறிவென்றே
கொள்ளும் உணர்வினில் முன்னே
கூற்றுதைத்த கழற்கன்பு
பள்ளமடையாய் என்றும்
பயின்றுவரும் பண்புடையார்’²⁴

என்று சிறுத்தொண்டர் புராணத்திலும் கூறுகிறார். கலை ஞானம் இறுதியில் இறைவனிடத்து ஒருவனைச் சேர்க்காவிடின் அக்கலைஞானம் அதனைப் பெற்றவனுக்குப் பாரமாக முடிந்து விடும் என்பது காப்பியக் கலைஞரின் உறுதியான நம்பிக்கை என்பதை மேலே காட்டியுள்ள எடுத்துக்காட்டுக்கள் நன்கு தெளிவிக்கும். கலைஞானம் பெற்ற சிவகோசரியார் பல்லாண்டு களாகக் காளத்திநாதனை வழிபட்டும் இறுதியில் அப் பெருமானைக் கனவிற் காணும் தகுதி மட்டுமே பெற்றிருந்தார். ஆனால் கலை என்ற சொல்லையே கேள்விப்படாத திண்ணனார் ஆறு நாட்களில் இறைவன் தன் கையைப் பற்றும் அளவிற்கு வளர்ந்து விட்டார் என்றால், கலைஞானத்தை அறிவின் துணை கொண்டு அறிய முற்படாமல் உணர்வினால் உணர்ந்தவர் அவர் என்பதை எளிதில் ஊகிக்க முடியும். இதனை மனத்துட் கொண்டே சுந்தரர் ‘கலை மலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்’ என்று அவருக்கு அடை தந்து பேசுகிறார்.

மூன்றாவதாக உள்ள திருஞானசம்பந்தர் வேதவழக்
கொடுபட்ட வைதிகராயினும்

‘அந்தியுள் மந்திரம் அஞ்செழுத்தும்மே’²⁵

என்றும்

‘வேத நான்கினும் மெய்ப்பொருளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே’²⁶

என்றும்

‘வேதத்திலுள்ளது நீறு’²⁷

என்றும் பாடுவதால் இவரை வைதிகர் என்று கருதிவிடக்கூடாது
என்பதற்காகவே சுந்தரர்,

‘மதுமலர்க் கொன்றையான் அடியலால் பேணா
எம்பிரான் சம்பந்தன்’

என்று அடை தந்து பேசுகிறார்.

திருமூலர் இந்தப் பக்தி இயக்கத் தொண்டர் குழுவில் எவ்வாறு
சேர்க்கப் பெற்றார் என்பதே வினாவுக்குரிய ஒன்றாகும். பக்தி
இயக்கக்காரர்கள் கூறும் சிவம், அன்பு என்பவை தவிரத்
திருமூலர் கூறும் யோகம், தாரணை, பிரணாயாமம் முதலியவை
பற்றிப் பக்தி இயக்கத்தார் கண்டு கொள்ளவே இல்லை. மேலும்
திருமந்திரம் தேவார, திருவாசக, இசைப்பா போன்ற பக்திப்
பாடலன்று. அப்படியிருக்க எவ்வாறு இவர் இத்தொகுப்பினுள்
இடம் பெற்றார் என்ற வினாவிற்கு விடைகூறல் கடினம்
என்றாலும் இவ்வாறு ஐயுறுவார் ஐயங்களை நீக்குவது போலச்
சுந்தரர் ‘நம்பிரான் திருமூலர்’ என்று அடை தருகின்றார்.
‘நம்பிரான்’ என்ற அடையால் நமக்கு உரிமை உடைய தலைவர்
என்பது பெறப்படுகிறது. தண்டியடிகள் என்று கூறினவுடன் இவர்
கண்ணில்லாதவர் என்ற நினைவுதானே தோன்றும்? அந்நினைவு
தவறானது என அறிவுறுத்துவார் போல, கண்ணில்லாவிடினும்
கண்ணின் பயனாம் நாட்டத்தைப் பெற்றவர் என்ற கருத்தை
அறிவுறுத்துகிறார்.

இதுவரை காட்டப் பெற்ற ஐந்து மேற்கோள்களிலும்
சுந்தரர் ஒன்றை உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்கின்றார் என்பது
தெளிவு. எந்த ஒருவரைப் பற்றிக் கேட்டாலும் அவருடைய

வாழ்க்கையில் நடந்து, நாம் அறிந்த முக்கியமான ஒன்று, நம் நினைவில் வருதல் ஒருதலை. அவர்களிடம் உள்ள தலையாய குணம் நம் நினைவில் வருவது மனித மனத்தின் இயல்புகளில் ஒன்றாகும். அப்படி நினைவில் முதலில் வரும் தலையாய பண்பு அவரை எடையிடுதற்கு முரணானதாக இருப்பின் சுந்தரர் அதைத் தடுத்து நிறுத்தும் முறையில் அடைமொழிகளை அடுக்கியே அந்த அடியாரை அறிமுகப்படுத்துகின்றார் என்பதை அறிய முடிகின்றது.

பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்-காரணப் பெயர்

இதனை மனத்துட் கொண்டு 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்' என்ற தொடரைச் சிந்திக்க வேண்டும். யாரோ ஓர் அடியாரின் வாழ்வில் பொய் விளையாடி இருக்கின்றது. அவருடைய பெயரைக் கேட்டவுளேயே இவர் பொய் கூறினார் என்ற எண்ணம் கேட்பவர் மனத்தில் எழுதல் இயற்கை. அப்படிப்பட்ட அந்த அடியாரைக் குறிப்பிட வந்த சுந்தரர் அவரைப் பொய்யர் என்று முடிவுசெய்யும் நம் நினைவு தவறு என்பதை எடுத்துக் காட்டவே 'பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்' என்று அவரைக் குறிப்பிடுகின்றார் என்பதை ஊகிக்க முடிகின்றது. அந்த ஒருவர் தனியடியாரே தவிரத் தொகையடியார் கூட்டத் தைச் சேர்ந்தவரல்லர் என்பதும் வெளிப்படடை. முதல் பாட்டின் முதலடி இறைவன் எடுத்துக் கொடுத்ததாகும். எனவே அதில் கவனத்தைச் செலுத்தாமல் அடுத்த அடியைப் பார்த்தால் ஏதோ ஒரு வரிசையில் தனிப்பட்ட தொண்டர்களைப்பற்றிச் சுந்தரர் பேசத் தொடங்குகிறார் என்பது நன்கு விளங்கும். இங்குக் கூறப் பெற்றவர்கள் அனைவரும் சுந்தரர் காலத்திலோ, தேவாசிரிய மண்டபத்திலோ இருந்தவரல்லர். இறையருள் உள் நின்று உணர்த்தவே அந்த உணர்வுக்கு வடிவு கொடுத்துப் பாடுகிறார் நாவலூரர். அப்படியானால் வரிசையாகத் தனியடியார்களைக் கூறிக் கொண்டு வருகையில் திடீரென்று தொகையடியார் எவ்வாறு இதில் இடம் பெறுகிறார்? முதல் ஆறு பாடல்களில் 39 நாயன்மார்கள் இடம் பெற்றுவிட்டார்கள். 7வது பாடலில் முதலடி நீங்க இரண்டாம் அடியில் 41வதாக உள்ள புகழ்ச்சோழர் இடம் பெறுகிறார். அப்படியானால் 40வதாக வருபவரும் தனி ஒருவராகத் தானே இருத்தல் வேண்டும். இதன்பிறகு 17 அடியார்கள் வரலாறு கூறிய பின்னர் 58வதாகத் தனி ஒரு பாடலில்தானே தொகையடியார் கூட்டம் பேசப்பெறுகிறது. இந்த முறைவைப்பில் குழப்பம் ஏற்படும்படியாக 40வது அடியாரைத் தொகையடியாராகச் சுந்தரர் பாடியிருக்கவே

மாட்டார். இப் பெருமகனார் இறையருள் பெற்றிருந்ததுடன் சிறந்த கல்விமானாகவும் இவை இரண்டுக்கும் மேலாக ஒப்பற்ற கவிஞனாகவும் இருந்துள்ளார் என்பது தேற்றம். அப்படியானால் தனியடியார்களை முன்னும் பின்னும் பாடுகின்ற இவர் திடீரென்று ஒரு தொகையடியார்த் தொகுப்பை இடையில் பாடினார் என்று கூறல் அவர் புலமைக்கும் இழுக்காகும். அப்படியானால் யாரைப் பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறார்? என்று சிந்திப்பதில் தவறு இல்லை.

அறுபத்து மூவரில் முப்பதினமருக்கு மேல் காரணப் பெயரால் அழைக்கப் படுகின்றனர்

ஏனைய தனியடியார்கள்பற்றிக் கூறும்போது கூடுமானவரை அவர்கள் இயற்பெயர்களையோ, பிறர் அவர்கட்கு இட்ட பெயர்களையோ கூறிப் பாடுகிறார் என்பது உண்மைதான். என்றாலும் திருநீலகண்டர், இயற்பகையார், மெய்ப்பொருள், ஏனாதி, திருக் குறிப்புத்தொண்டர், முர்க்கர், சாக்கியர், அதிபத்தர், கணம் புல்லர், நெடுமாறர், முனையடுவார், செருத்துணை, கோட்புலி, நேசர், குறும்பர், அமர்நீதி, மானக்கஞ்சாறர், சோமாசி மாறர், சிறப்புலி, குலச்சிறை, கணநாதர், விறல்மிண்டர், திருநாளைப்போவார், இடங்கழி என்ற அடியார்கள் பெயர்கள் அனைத்தும் காரணம்பற்றி அவர்கட்கு வந்த பெயர்களே தவிர இவை அவர்கள் இயற்பெயர்கள் அல்ல.

இந்தப் பட்டியலிலிருந்து கண்டால் முப்பதுக்கும் மேற்பட்டவர்கள், இயற்பெயர் வழங்காமல், காரணப் பெயராலேயே அழைக்கப் பெற்றனர் என்பதை அறிய முடிகின்றது. பெரும் பான்மையானவர்கட்கு இக் காரணம் பெயர் வந்த விதத்தையும் சேக்கிழார் கூறுகிறார். ஆனால் இந்தக் காரணப் பெயர்களை அவர்கட்கு இட்டவர் சேக்கிழார் அல்லர்; நம்பியாரூரே இப் பெயர்களைக் கூறியவராவார். எனவே, ஓர் அடியாரின் வாழ்க்கையில் எது மிக இன்றியமையாத பண்பாக அல்லது செயலாக உள்ளதோ அதனைக் குறிப்பிடும் வழக்கமும், அதனையே அவர் காரணப் பெயராக வழங்கும் வழக்கமும், சுந்தரரிடம் காணப்படுவதாகும். இந்த முறையை மனத்துட்கொண்டு பார்த்தால் எந்த ஓர் அடியாரைப்பற்றிப் பெயர் கூறியவுடன் நம் மனத்தில் தோன்றும் எண்ணம் தவறானதாக இருப்பின் அதனை மாற்றும் ஓர் அடைமொழியைப் பெய்து பாடுவார் சுந்தரர் என்பதும் நன்கு விளங்கும்.

தம்மைப் பொய்யன் என்று அடிக்கடிச் கூறிக்கொள்ளும் பக்தர் யார்?

இத் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த அடியார்களுள் யாரேனும் ஒருவர் ஒரு பொய் கூறியதாகவோ, தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக் கொண்டதாகவோ வரலாறு உளதா? என்று பார்ப்பது முதற் கடமையாகும். சுந்தரருடைய இந்த அடைமொழி, அவருக்குப் பின்னர் இரண்டு நூற்றாண்டுகள் கழித்து வாழ்ந்த நம்பிகள் மனத்தை உலுக்கியிருத்தல் வேண்டும். ஆனால் அவ்வாறு யார் தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக் கொண்டவர்? யாருடைய வரலாற்றை அறிந்த மாத்திரத்தில் இவர் பொய் கூறினார் என்ற தவறான எண்ணம் நம் மனத்தில் தோன்றுகிறது? அதே நேரத்தில் அவர் சிறந்த சிவனடியாராகவும் அழகிய பாடல்களை இயற்றும் புலவராகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். இத்தனையும் யாராவது ஓர் அடியார் வாழ்வில் பொருந்தி இருந்து அவர் புலவராகவும் இருந்திருந்தால் அவரைத்தான் நம்பி குறிக்கின்றார் என்று கொள்வதில் தவறு இல்லை. இவற்றை எல்லாம் மனத்துட் கொண்டு நோக்கும் பொழுது மணிவாசகர் என்று அழைக்கப்படும் திருவாதவூரே இத்தனைக்கும் பொருத்தமாக அமைகின்றார் என்பது விளங்கும்.

மணிவாசகர் என்று கூறினால் தவறில்லை

மணிவாசகர் பொய் கூறினாரா? இவ்வாறு கூறுவது அடுக்குமா என்று சைவப் பெருமக்கள் சினம் அடையத் தேவை இல்லை. அவருடைய வரலாற்றைப் பாடிய பரஞ்சோதியார், திருவாதவூரர் புராணம் பாடியவர், வேம்பத்தூர் நம்பி என்ற மூவரும் ஒருவருக்கொருவர் முற்றிலும் முரணான முறையில் பாடுகின்றனர் எனினும் ஒரு சில நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்தமட்டில் மூவரும் ஒன்றாகவே பாடுகின்றனர். பாண்டியன் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு குதிரை வாங்கச் சென்ற திருவாதவூரர் வழியில் திருப்பெருந்துறை என்ற ஊரில் ஒரு குருவைக் கண்டு அவரால் ஆட்கொள்ளப் பெற்றுத் தாம் யார்? எதற்காக வந்தோம்? என்பவற்றை எல்லாம் மறந்துவிட்டு அங்கேயே தங்கி விட்டார். பொருளனைத்தும் பல வழிகளில் செலவாகிவிட்டது. சிலநாள் சென்றதற்பின் இவர் என்ன நிலையில் உள்ளார் என்பதைக் கேள்வியுற்ற பாண்டியன் இவரை அழைத்து வருமாறு ஏவினான். அந்த அரசாணையைக் கேட்டபிறகுதான் திருவாதவூரர்க்குச் சுயநினைவு வந்தது. நடந்தவற்றை அறிந்து கொண்டார். தாம் இறைவனின் திருக்குறிப்பின் வழியே நடந்து

கொண்டதாக அவர் உறுதியாக நம்பினார். எனவே அந்த இறைவன் தம்மைக் கைவிடமாட்டான் என்றும் அவர் நம்பினார். இவர் மனத்தின் உறுதி காரணமாகவும், உள்ளுணர்வினால் தூண்டப்பட்டதன் காரணமாகவும் அரசனிடம் சென்று ஆவணி மூலத்தன்று குதிரைகள் வரும் என்று கூறிவிட்டார். என்றாலும் இவ்வாறு கூறுமாறு இறைவன் அவருக்குப் பணிக்கவில்லை! அவனுடைய அனுமதி இல்லாமல் ஆவணி மூலத்தில் குதிரைகள் வரும் என்று கூறியது பொய் என்று அவரே உணர்ந்து திருவாசகத்தில் பல இடங்களிலும் தம்மைப் பொய்யன் என்றே கூறிக் கொள்கிறார். அளவற்ற உறுதிப்பாட்டில் வந்த சொற்களாயினும் இறைவன் அனுமதி இல்லாமல் அவன் குதிரைகளைக் கொணர்வான் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையில் கூறியதாயினும் இக் கூற்றுப் பொய்தான் என்பதில் ஐயமில்லை! மணிவாசகர்மேல் இவ்வாறு குறை கூறப்படுவதைப் பொறுக்காத சைவப் பெருமக்கள் அவர் தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக் கொள்ளும் இடங்கள் அனைத்தும் அவர் மனிதர்களிடைக் காணும் குற்றங்களைத் தம்மேல் ஏறட்டுக்கொண்டு பாடினார் என்று அமைதி கூறுவர். அவ்வாறு இருந்திருப்பின் திருவாசகமும் ஏனைய பாடல்கள் போல் இருந்திருக்குமே தவிர, ஊனினை உருக்கும் பாடல்களாக அமைந்திரா.

மணிவாசகர் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த இந்த உண்மையான நிகழ்ச்சியை நினைந்து நினைந்து அவர் அழுததனாலேயே வீடு பேற்றைப் பெற முடிந்தது. 656 பாடல்களையுடைய திருவாசகத்தில் 17 இடங்களில் அடிகளார் தம்மைப் பொய்யன் என்று பேசுவது வியப்பானதேயாகும்!

1. 'செய்வது அறியாச் சிறுநாயேன்
செம்பொற்பாத மலர்காணாப்
பொய்யர் பெறும்பேறு அத்தனையும்
பெறுதற்குரியேன் பொய்யிலா
மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம்
மேவக்கண்டும் கேட்டிருந்தும்
பொய்யனேன் நான் உண்டுத்திங்கு
இருப்பதானேன் போரேறே!' ²⁸
2. 'போற்றிஎன்போலும் பொய்யர்
தம்மையாட்கொள்ளும் வள்ளல்' ²⁹
3. 'தீர்ந்த அன்பாய அன்பர்க்கு
அவரினும் அன்ப போற்றி!

- பேர்ந்தும் என் பொய்ம்மை ஆட்கொண்டு
அருளிடும் பெருமைபோற்றி' ³⁰
4. 'ஐய நின்னது அல்லது இல்லை
மற்றொர்பற்று வஞ்சனேன்
பொய் கலந்தது அல்லது இல்லை
பொய்ம்மையேன் என் எம்பிரான்' ³¹
5. 'வேண்டு நின் கழற்கணன்பு
பொய்ம்மை தீர்ந்து மெய்ம்மையே
ஆண்டு கொண்டு நாயினேனை
ஆவ என்று அருளு நீ...' ³²
6. விச்சுக்கேடு பொய்க்கு ஆகாதென்று
இங்கு ஏனை வைத்தாய்' ³³
7. 'புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானும்' ³⁴
8. 'கோனே! சிறிதே கொடுமை
பறைந்தேன் சிவமாநகர்குறுகப்
போனார் அடியார் யானும்
பொய்யும் புறமே போந்தோமே' ³⁵
9. 'யானே பொய்! என் நெஞ்சம் பொய்!
என் அன்பும் பொய்!' ³⁶
10. 'பொய்யிலிங்கெனைப் புகுதவிட்டு நீ
போவதோ சொலாய் பொருத்த மாவதோ?' ³⁷
11. 'பொருத்தம் இன்மையேன்
பொய்ம்மை உண்மையேன்' ³⁸
12. 'பொய்ய வனேனைப் பொருளென
ஆண்டொன்று பொத்திக்கொண்ட
மெய்யவனே!....' ³⁹
13. 'பொய்யனேன் அகம் நெகப் புகுந்தமுது ஊறும்' ⁴⁰
14. 'பொய்யெலாம் விடத் திருவருள் தந்துதன்
பொன்னடி இணை காட்டி.....' ⁴¹
15. 'நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப்பல செய்து
நான் எனது எனும் மாய.....' ⁴²
16. 'பொருந்து மிப்பிறப்பு இறப்பு இவை நினையாது
பொய்களே. புகன்று

17. 'பொய்யெலாம் மெய்யென்று.....
மையலுறக் கடவேனை.....' 44

என்ற முறையில் கூறியுள்ளதுடன் தம்மை நாடகம் நடிக்கும் பொய் வேடக்காரன் என்றும் கள்வன் என்றும் பலபடியாகக் கூறிச் செல்வதையுங் காண முடிகிறது.

1. 'நாடகத்தால் உன் அடியார்
போல் நடித்து நான் நடுவே
விடகத்தே புகுந்திடுவான்
மிகப் பெரிதும் விரைகின்றேன்' 45
2. 'சோரனேன்.....' 46
3. 'அரைசே! அறியாச் சிறியேன் பிழைக்கு
அஞ்சல் என்னினல்லால்.....' 47
4. 'ஏசினும் யானுன்னை ஏத்தினும்
என் பிழைக்கே குழைந்து
வேசறுவேனை விடுதி கண்டாய்...' 48

என்ற பாடல்களில் தம்மைப் பொய்யன் என்றும் கள்வன் என்றும் கூறிக் கொள்வதுடன் தாம் பிழை செய்துவிட்டதாகவும், அதுவும் சிறிய பிழைதான் என்பதாகவும், அதைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டியது பெரியவனாகிய அவனுடைய கடமை என்பதாகவும், தாம் கூறிய பொய்யை நினைந்து நினைந்து வருந்துவதாகவும் பாடுவதை ஆழந்து கவனித்தல் வேண்டும்.

திருச்சதகம் நூறு பாடல்களுள் மட்டும் தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக்கொள்ளும் குறிப்புக்கள் பதினொரு இடங்களில் வருகின்றன. இவற்றை எல்லாம் கொண்டு நோக்குகையில் இவர் இறைவன் ஆணை இல்லாமல், ஆனால் அவன் மாட்டுக் கொண்ட உறுதியான பக்தி காரணமாகக் குதிரைகள் குறிப்பிட்ட நாளில் வரும் எனக் கூறிவிட்டார் என்று கருதுவதில் தவறில்லை. ஆனால் அந்த நாளில் குதிரைகள் வரவில்லை. எனவேதான் தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக்கொண்டு வருந்துகிறார் என்பதை எளிதில் உணரமுடிகிறது.

தனி ஓர் அடியாராகிய இவரது- 'எலும்பை உருக்கும் பாடல் கள்' என்று வேற்று நாட்டவரும் புகழ்ந்து போற்றும் திருவாசக கத்தில் 656 பாடல்களில் இத்தனை இடங்களில் தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக் கொண்டு, தம் பிழைக்கு வருந்துவதாகவும் பாடுகிறார் என்றால் இவருடைய வாழ்க்கையில் பொய் என்பது பெரிய விளையாட்டைச் செய்திருக்கிறது என்று

கருதுவதில் தவறு இல்லை. இந்த அடிப்படையை மனத்துட் கொண்டு சுந்தரரின் 'பொய் அடிமை இல்லாத புலவர்' என்ற திருத்தொண்டத் தொகையின் அடியைப் பார்த்தால் அப் பெருமகனார் இவரையே மனத்துட்கொண்டு பாடினாரோ என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. திருத்தொண்டத் தொகையில் இடம் பெறாத மார்க்கண்டர், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் போன்றவர்கள் வரலாறுகளும் தமிழ் நாட்டில் வழங்குகின்றன. எனினும் யாருடைய வரலாற்றிலும் பொய் என்பது இத்துணைப் பெரிய செயலை நிகழ்த்தியதாகத் தெரியவில்லை. எனவே நம்பியாரூரர் குறிப்பது இவரையே என்று கொள்ள இடமுண்டு.

திருத்தொண்டத் தொகை பாடிய சுந்தரர் காலம் கி.பி. 845 முதல் 865 வரை இருக்கலாம் என ஆய்வாளர் கருதுகின்றனர். இவருடைய காலத்தில் பாண்டி நாட்டை ஆண்டவன் ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன் (கி.பி. 830-862) என்ற பாண்டிய னாவான். இவனை அடுத்துப் பட்டத்திற்கு வந்தவன் வரகுணன் என்பவன். இவனுடைய ஆட்சி கி.பி. 862 முதல் 885 வரை இருந்தது. இவன் காலத்தில் திருவாதவூரராகிய மணிவாசகர் இருந்தார் என்று ஆய்வாளர் கூறுகிறார்கள். அப்படி எனில் சுந்தரருடைய காலமும், மணிவாசகர் காலமும் ஏறத்தாழ ஒரே காலம் என்றாகிறது. இந்தக் கால எல்லைகள் தோராயமானவையே தவிரத் துல்லியமானவை அல்ல. எனவே மணிவாசகர் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் திருவாசகமும் சுந்தரர் கவனத்திற்கு வந்திருந்தால் அதில் வியப்படைய ஒன்றும் இல்லை. பாண்டி நாட்டின் வழியாகத்தான் சுந்தரர் இரண்டு முறை சேரநாடு சென்றுள்ளார்.

சுந்தரருடைய திருத்தொண்டத் தொகையில் சிறந்த சிவபக்தனான இரண்டாம் வரகுணனைப் பாடாமையின் சுந்தரர் இவன் காலத்துக்கு முற்பட்டவராதல் வேண்டும் என்று இராசமாணிக்கனார் தம் பெரியபுராண ஆராய்ச்சி என்ற நூலில் குறிக்கின்றார்.⁴⁹ இக் கருத்துக்கு எதிராகக் கயிலாயநாதர் கோவிலைக் கட்டிய இரண்டாம் நரசிம்மன் காலமே சுந்தரர் காலம் எனக் கூறுவாரும் உண்டு. இந்த ஆய்வுகள் அனைத்தும் எங்கோ ஓரிரு இடங்களிற் காணப்பெறும் சொற்களை வைத்துக் கொண்டு செய்யப் பெறுபவை ஆகும். இவற்றின் உண்மை ஒருபுறம் இருக்க வரகுணனைச் சுந்தரர் பாடவில்லை என்பதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு அவர் இரண்டாம் வரகுணனுக்கு முற்பட்டவர் என்ற முடிவுக்கு வருவது நேரிதாகப் படவில்லை. அவருடைய தேவாரத்தில் விரிவான முறையில் வரலாறு பேசப் பெற்ற மார்க்கண்டனும், புலிக்கால் முனிவரும் தொகையில்

இடம் பெறவில்லை. எனவே தொகையில் இடம் பெற்றார் அல்லது பெறவில்லை என்பதை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எந்த முடிவுக்கும் வருவது நேரிதாகப் படவில்லை.

இந்த நிலையில் மணிவாசகர் திருவாசகத்தில் இத்துணை முறைகள் தம்மைப் பொய்யன் என்று கூறிக் கொள்வதால், அந்தப் பொய்யர் என்ற பட்டம் அவருக்கு உரியதன்று; அவர் பெரும் புலவராகவும் இருந்தவர்; பொய் என்பதற்கு அடிமை ஆகாதவர் என்ற கருத்தில் நம்பி ஆரூரர் பாடி இருக்கலாம். பெருஞ்சொல் விளக்கனாரின் இக் கருத்துக்கள் மேலும் ஆய்வதற்குரியன.

இந்த நுணுக்கத்தை அறிய முடியாத காரணத்தால் நம்பியாண்டார் நம்பிகள் இத் தனியடியாரை இன்னார் என்று இனங்கண்டு கொள்ள முடியாத நிலையில் தொகையடியார் என்று தவறாகக் கருதிப் பாடியிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு சிந்திப்பதில் தவறு இல்லை என்றே தோன்றுகிறது. அப்படியானால் தனியடியார் 63, தொகையடியார் 9, என்ற பழைய மரபு பற்றி வரும் எண்ணிக்கை தவறாகிவிடுமே என்று அறிஞர் வெள்ளைவாரணனார் தம் பன்னிரு திருமுறை வரலாற்றில் கூறுவது வலுவுடைய வாதமன்று. இந்த எண்ணிக்கை (63+9) எப்பொழுது வந்தது? திருவந்தாதியும் பெரியபுராணமும் தோன்றிய பிறகுதானே இந்த எண் பிரச்சனை.

சுந்தரர் தொகை பாடிய பின்னர் 150 ஆண்டுகள் கழித்துத்தானே, நம்பி தோன்றித் திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி பாடினார். இந்த இடைக் காலத்தில் என்ன நிகழ்ந்திருக்கும்? பெரியபுராணத்தில் சுந்தரரைச் சேர்த்துச் சேக்கிழார்தாமே பாடினார். அதற்கு முன்னர் தனியடியார் தொகை எத்துணை என்று நாட்டில் வழங்கியிருக்கும்? முதல் ஒன்பது பாடல்கள், பதினொன்றாம் பாடல் என்பவற்றைத் தனியடியார்கள் தொகையை 63 என்றுதானே கூறியிருப்பர்? ஏன் பெரிய புராணம் தோன்றுமுன்னர் இந்தத் தனியடியார் கூட்டத்தை எண்ணும் பொழுது சுந்தரரை அதிற் சேர்த்திருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா? எனவே 63 என்றுதான் கூறி வந்திருப்பர். திருத்தொண்டத் தொகையில் உள்ளபடிக் கணக்கிட்டால் வரும் எண்ணிக்கை.

பாடல்	அடியார் (மொத்தக்)	தனி	தொகை
எண்	கணக்கு	அடியார்	அடியார்
1	— 7	— 6	— 1
2	— 7	— 7	— —
3	— 6	— 6	— —
4	— 7	— 7	— —
5	— 6	— 6	— —
6	— 6	— 6	— —
7	— 8	— 8	— 0 **
8	— 5	— 5	— —
9	— 5	— 5	— —
10	— 7	— 0	— 7
11	— 7	— 7	— —
71		63	8

* தில்லை வாழ் அந்தணர்-பாடல் தொடக்கம்—
தொகை அடியார்

** இப் பாடல் முதல் அடி குறிப்பிடும் பொய்யாடிமை
இல்லாத புலவரைத் தொகையடியார்க் கணக்கில்
சேர்த்து விட்டனர்.

இக் கணக்கின்படி கண்டால் சுந்தரரைச் சேர்க்காமலும்
தனியடியார் கணக்கு 63 எனவரும்.

சுந்தரர் தனியடியார் கணக்கில் எப்பொழுது சேர்க்கப்
பெற்றார்? நம்பியாண்டார் நம்பி, தாம் பாடியவற்றையும் 11ஆம்
திருமுறையில் தாமே சேர்த்துக் கொண்டார் என்று கூறுகிறவர்
களைப் போலச் சுந்தரரும் தம் பெயரைத் தனியடியார்
கூட்டத்தில் சேர்த்துக்கொண்டாரா? அவருக்குப் பின் 150 ஆண்டு
கள் கழித்து நம்பியாண்டார் நம்பி தொண்டர் திருவந்தாதி
பாடும் வரை 63 தனியடியார்க் கணக்கு எப்படி வந்தது?
இன்று தொகையடியாரில் சேர்த்துவிடப் பெற்ற பொய்யடிமை
இல்லாத புலவர் தனியடியாரில் எண்ணப் பெற்ற காரணத்தால்
தான் நாயன்மார் அறுபத்து மூவர் என்ற வழக்கு சுந்தரருக்குப்
பின் 150 ஆண்டுகள்வரை இருந்து வந்தது. நம்பியாண்டார்
திருத் தொண்டர் திருவந்தாதி பாடுகையில் சுந்தரரையும் உடன்
சேர்த்த பொழுது 63 என்ற பழைய எண் 64 ஆக உயர்ந்து

விட்டது. ஆனால் வழக்கில் வந்து தங்கிவிட்ட 63 என்ற எண்ணை அவரால் விடவோ மாற்றவோ முடியவில்லை. ஏழாவது பாடலின் முதல் அடியில் கூறப்பெற்றுள்ள பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் யார் என்றும் திட்டவாட்டமாக நம்பிக்குத் தெரியவில்லை. எனவே அவர் குறுக்கு வழி ஒன்றைக் கடைப்பிடித்தார். பழைய 63 அடியார்க் கணக்கு மாறவும் கூடாது; சுந்தரரையும் இப்பட்டியலுக்குள் கொணரவேண்டும். இதற்கு ஒரே வழி பழைய 63 அடியார்களில் ஒருவரை (பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்) நீக்கித் தொகையடியாருள் புகுத்திவிட்டு அந்த இடத்தில் சுந்தரரை அமர்த்திவிடுவதே ஆகும்.

இந்தத் திருத்தொண்டத் தொகையில், 7 ஆம் பாடலின் முதலடி பழங்காலத்தில் 'புலவற்கும் அடியேன்' என்று இருந்திருந்தல் கூடும். அவ்வாறாயின் அது புலவன் என்று ஒருமைப் பொருள் தந்து நிற்கும். நம்பியின் இந்தக் கொண்டு கூட்டுக்குப் பின்னர், இந்த ஒருமை வாய்பாடாகிய 'புலவற்கும்' என்பது இடித்த காரணத்தால் எளிதாக அதனை இடையின ரகரமும் ஒற்றும் தந்து 'புலவர்க்கும்' என்று மாற்றி விட்டனர் என்று கருத்த் தோன்றுகிறது. திருமுறைகண்ட புராணம் என்ற ஒன்றை ஒரு சிறிதும் ஆய்வறிவு இல்லாத ஒருவர்தம் அன்பு ஒன்றையே துணையாகக் கொண்டு பாடினார். பின்னர் வந்தவர் கள் ஆய்ந்து பாராமல் அப்படியே அதனை ஏற்றுக் கொண்டதுடன், உமாபதி சிவனார் பாடியது என்று மதிக்கத் தகுந்த ஒருவர் பெயரையும் வைத்துவிட்டனர். இத் திருமுறைகண்ட புராணத்தின்படி பார்த்தால் 11 திருமுறைகளையும் நம்பியே தொகுத்ததாகக் கொள்ள வேண்டி வரும் (பாடல்கள் 26, 27). இப் புராணப்படி நம்பி இராசராசன் காலத்தவர். நம்பிக்குப் பின்னர், ஆட்சிக்கு வந்து புதிய கோயில் ஒன்றைக் கட்டினான் இராசேந்திரன். அதனைப்பற்றிக் கங்கை கொண்ட சோழேச்சரப் பதிகம் ஒன்று திருவிசைப்பாவில் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது. இதையும் நம்பி தொகுத்தார் என்று பாடும் அறியாமை மிகுந்த திருமுறைகண்ட புராணத்தை நம்பிக் கொண்டு ஆய்வாளர் ஆயத் தொடங்கினால் என்ன பயன் கிட்டும?

மரபில் பேசப் பெற்றுவந்த 63 என்ற எண்ணை மாற்ற விரும்பாமை யாலும் பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் என்பவர் யார் என்று அறிந்து கொள்ள முடியாமையாலும் நம்பி, சுந்தரரைச் சேர்த்தால் தனியடியார் கணக்கு 64 ஆகிவிடுமே என அஞ்சிப் பொய்யடிமை இல்லாத புலவனைப் புலவராக்கித் தொகை அடியாரில் சேர்த்துவிட்டார்.

**சேக்கிழார் இதனை அறிந்திருப்பினும் நம்பியை
மறுத்துக்கூற வழி இல்லாமல் போயிற்று**

இந்த நிலையில் இவரது திருவந்தாதிக் குறிப்பை மீறவும் முடியாமல் ஏற்கவும் முடியாமல் சேக்கிழார் பாட வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகிறது. கபிலர் முதலான சங்கப் புலவர் என்று நம்பி கூறுவதைச் சேக்கிழார் ஏற்காமல் இறைவன் புகழ்பாடும் அடியவர் என்று குறிப்பாகக் கூறி விட்டுவிடுகின்றார். இவ்வாறு கூறிவிடுவதால் அடுத்துத் தொகையடியாரில் பரமனையே பாடுவார் என்று வரும் பொழுது என்ன செய்வதென்று விளங்க வில்லை. இந்த இடர்ப்பாட்டை நீக்கும் வகையில் புலவர் என்ற சொல் வரும் பகுதிக்கு விளக்கம் தருபவர் போலக் கவிஞர்,

‘செய்யுள் நிகழ் சொல் தெளிவும்
செவ்விய நூல் பலநோக்கும்
மெய்யுணர்வின் பயன் இதுவே’ எனத்
துணிந்து விளங்கி ஒளிர்
மையனியும் கண்டத்தார்
மலரடிக்கே ஆளானார்
பொய்யடிமை இல்லாத
புலவர் எனப் புகழ்மிக்கார்’ 50

என்று பாடி முடிக்கின்றார். பரமனையே பாடுவார் என்ற பகுதியில் வடமொழி, தென்மொழி இரண்டாலும் இறைவனைப் பாடுபவர் என்று முடித்து விடுகின்றார்.

மேலும் தொகையடியார்பற்றிக் கூறும் திருத்தொண்டத் தொகையின் 10ஆம் பாடலிற் கூறப்பெற்ற கருத்தை நம்பி கண்டவாறே சேக்கிழார் காண்கிறாரா? என்ற ஐயம் எழாமல் இல்லை. சுந்தரர் இப் பாடலைப் பாடும்பொழுது இரண்டு எண்ணங்கள் அவர் மனத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். தமிழகத் தில் ஒங்கி வளர்ந்துள்ள சைவ சமயம், உலகம் முழுவதும் மானிட இனத்தைப் பற்றி நின்ற இறையுணர்வு, என்ற இரண்டும் அவருடைய எண்ண ஓட்டத்தில் இருந்தன என்று கூறுவதில் தவறு இல்லை.

1. பத்தராய்ப் பணிவார்கள்
2. பரமனையே பாடுவார்
3. அப்பாலும் அடிச்சாந்தார்

என்ற இம் மூன்று தொகையினரும் காலம், இடம் என்ப வற்றைக் கடந்து நிற்கும் தொண்டர்களாவார்கள். இந்த

மூன்று குறிப்புக்களிலும் சிவபெருமான் பற்றிய பேச்சே இல்லை. பரம்பொருள் என்ற தத்துவத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அதனிடம் அன்பு செய்தல் மக்களாகப் பிறந்தவர்கள் கடன் என்பதை ஏற்றுக்கொள்பவர் யாவராயினும் அவர்களையும் வகைப்படுத்தித் தொகைப்படுத்தி அவர்கட்கும் அடியேன் என்கிறார் சுந்தரர். அறுபதுபேர் சிவனடியார்கள் பெயர்களை வரிசைப்படுத்திக் கூறி அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அடியேன் என்று கூறிவிட்டு மறுபடியும் 'பத்தராய்ப் பணிவார்கள்' என்று வேறுபடுத்திக் கூறுவதன் கருத்தைச் சிந்திக்க வேண்டும். தனியடியார்கள் அனைவரும் 'பத்தராய்ப் பணிவார்கள்' என்ற தலைப்பினுள் அடங்கிவிடுவர் அல்லரோ? அப்படி இருக்க மறுபடியும் 'பத்தராய்ப் பணிவார்' என்று கூறுவது வேண்டா கூறலாகும். அப்படி இருந்தும் இறையருள் பெற்ற சுந்தரர் போன்றோர், இவ்வாறு பாடினால் அதற்குத் தனியே ஏதாவதொரு பொருள் இருத்தல் வேண்டும். அந்த நுணுக்கத்தைச் சிந்தித்தால் இங்குக் கூறப்பெற்றவர்கள் தவிர, இவர்கள்போன்ற பக்தர்கள் யாவராயினும் அவர்கட்கெல்லாம் அடியேன் என்று கூறுகிறார் பெரியார் என்பது விளங்கும். அவ்வாறு கூறும்பொழுது சைவம் என்ற கூட்டினுள் அடங்காதவர்களையும், இறைவனை வேறு பெயர் கொண்டு அழைத்து அவன்மாட்டுப் பக்தி செலுத்துகின்றவர்களையும் குறிப்பிடுகின்றார் என்று கொள்வதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை. அதேபோல இறைவன் புகழைப் பாடுகின்றவர் யாவராயினும் அவர்கட்கும் அடியேன் என்று கூறுகின்றார்.

இவ்விரண்டு அடிகளாலும் குறிக்கப்படுபவர் சிவனடியார்தாம் என்று அறுதியிட்டுக் கூற எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை. ஆனால் வழி நூல் செய்த நம்பிகள் இங்கும் குழப்பம் செய்கின்றார். பத்தராய்ப் பணிவார்கள் யார் என்று கூறவந்த நம்பி,

'அரசினை ஆரூர் அமரர்பிரானை அடிபணிந்திட்டு
உரை செய்த வாய்தடுமாறி உரோம்புளகம் வந்து
சரசரணாதி அவயவம் கம்பித்துக் கண்ணருவி
சொரி தரும் அங்கத்தினோர் பத்தர் என்று தொகுத்தவரே' ⁵¹

என்றும், அடுத்துள்ள பரமனையே பாடுவார்,

'வகுத்த மதில் தில்லை அம்பலத்தான்
மலர்ப்பாதங்கள்மேல்
உகுத்த மனத்தொடும் பாடவல்லோர்
என்பர் உத்தமரே' ⁵²

என்றும் பாடி விடுகின்றார். பத்தராய்ப் பணிவார்கள் திருவாரூரில் உள்ள பெருமானை வணங்குகிறவர்கள் என்றும், பரமனையே பாடுபவர் தில்லையம்பலத்தானைப் பாடுகிறவர்கள் என்றும் கூறிவிடுகிறார். மூன்றாவதாக உள்ள அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் பற்றிக் கூறவந்த நம்பி,

‘வருக்கம் அடைந்துநன் நாவலார்
மன்னவன் வண் தமிழால்
பெருக்கு மதுரத் தொகையில்
பிறைதுடி பெய்கழற்கே
ஒருக்கு மனத்தொடு அப்பாலடிச்
சார்ந்தவர் என்றுலகில்
தெரிக்குமவர் சிவன் பல்கணத்தோர்
நம் செழுந்தவரே’⁵³

என்றும் பாடி விடுகின்றார்.

இம் மூன்று பாடல்களும் திருநாவலூரருடைய விரிந்த மனப் பான்மையை அறிந்து பாடியதாக இல்லை. ஆனாலும் நம்பி பாடிச் சென்ற கருத்தைக் கூடுமானவரை அடியொற்றிச் செல்ல வேண்டும் எனக் கருதும் சேக்கிழார், இவற்றை அடியொற்றிப் பாடவேண்டியவராகிறார். சுந்தரரின் விரிந்த மனப்பான்மையையும், பொதுவான கருத்துக்களையும் சேக்கிழார் அறியாமல் இருந்திருக்க முடியாது. என்றாலும் ‘பத்தராய்ப் பணிவார்கள்’ என்ற கூட்டத்தாரைச் சிவனை வழிபடும் சிவனடியார்களாகவே தான் சேக்கிழார் கூறுகிறார். பத்தராய்ப் பணிபவர்பற்றிக் கூறும் பாடல்கள் எட்டு உள்ளன. ஏழாவது பாடல்,

‘மன்றாடும் மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமை
குன்றாத உணர்வுடையார் தொண்டராம் குணமிக்கார்’⁵⁴

என்று கூறி முடித்துவிட்ட பிறகு எட்டாவது பாடல்

‘சங்கரனுக்கு ஆளான தவம் காட்டித் தாமதனால்
பங்கமறப் பயன் துய்யார்; படி விளங்கும் பெருமையினார்
அங் கணனைத் திருவாரூர் ஆள்வானை அடிவணங்கிப்
பொங்கி எழுஞ்சித்தமுடன் பத்தராய்ப் போற்றுவார்.’⁵⁵

என்ற முறையில் அமைந்துள்ளது. ஏழாவது பாடல் முடியும் பொழுது சேக்கிழார் கூறி முடித்துவிட்டார் என்ற எண்ணம் தோன்றுகிறது. இந்த ஏழு பாடல்களிலும் ஓர் இடத்தில்கூடத் திருவாரூர்பற்றிய குறிப்பே இல்லை. பக்தர்கள் திருவாரூர்ப் பெருமானை வணங்க வேண்டும் என்று கூறினால், ஏனைய ஊர்

களிலுள்ள பெருமானை வணங்குபவர்கள் பத்தரல்லர் என்றாகி விடுமே! ஆனால் நம்பி தம் திருவந்தாதியில் அவ்வாறுதான் கூறியுள்ளார். இவ்வாறு கூறுவதால் விளையும் இடர்ப்பாட்டை அறிந்த சேக்கிழார் பொதுவாகப் பத்தர்கள்பற்றிக் கூறித் திருவாருரைக் குறிக்காமல் விட்டுவிட்டார். ஆனால் நம்பி கூறியதை விட்டு விட்டாரே என வருந்திய பிற்காலச் சைவ அன்பர்கள் திருவாருரைக் குறிப்பிட்டு ஒரு பாடலைப் பாடி எட்டாவது பாடலாக அதனைச் சேர்த்துவிட்டனர் என்று கருத வேண்டியுள்ளது. பெரியபுராணத்திலும் இடைச் செருகல் இல்லாமல் இல்லை.

பத்தராய்ப் பணிபவர்பற்றி இந்த முறையில் எட்டுப் பாடல் பாடிவிட்டாலும் சுந்தரரின் விரிந்த மனப்பான்மையை அறிந்திருந்த சேக்கிழார் அதனைவிட்டு விடவோ, மறக்கவோ விரும்பவில்லை என்றுதான் தோன்றுகிறது. எனவே அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார் புராணத்தில் இக் கருத்தை ஓரளவு வெளியிடுகின்றார். சுந்தரர் 'அப்பாலும் அடிச் சார்ந்தார்' என்று கூறும் பொழுது காலம், தேசம் இடையிட்ட அன்பர்கள் யாவராயினும் இறைவன் ஒருவன் உண்டு என்ற கொள்கை உடையவராய் அவனைச் சரணம் என்று அடைபவர் யாவராயினும் அவர்கட்கும் அடியேன் என்றுதான் கூறுகிறார். இந்த அருமைப்பாட்டை நம்பி அறியவில்லை; ஆனால் சேக்கிழார் அறிகிறார். நம்பி இதனை அறிய முடியாமையின் திருத்தொண்டத் தொகையில் இடம் பெறாத சிவனடியார்கள் என்று பாடிவிடுகிறார். சேக்கிழார் இந்த விரிந்த மனப்பான்மையை அறிந்திருந்தும் ஓரளவு அதனை வெளிப்படுத்தி விட்டு நம்பியைப் பின் தொடர்ந்து சிவனடியார் என்று பாட்டை முடிக்கின்றார்.

‘முவேந்தர் தமிழ் வழங்கு நாட்டுக்கப்பால்

முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமையோரும்

நாவேயந்த திருத்தொண்டத் தொகையிற் கூறும்

நற்றொண்டர் காலத்து முன்னும் பின்னும்

பூவேயந்த நெடுஞ்சடைமேல் கடம்பு தும்பை

புதிய மதி நதி இதழி பொருந்த வைத்த

சேவேந்து வெல் கொடியான் அடிச் சார்ந்தாரும்

செப்பிய அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் தாமே’⁵⁶

என்று கூறுகையில் தமிழ் வழங்கு நாட்டுக்கப்பால் முதல்வனார் அடிச்சார்ந்த முறைமையோர் என்ற பகுதியில் நம்பியாருரரின் விரிந்த மனப்பான்மையை அறிவித்து விடுகின்றார். முதல்வனார் என்ற சொல்லால் பரம்பொருள் என்ற கருத்தை அறிவிப்பதன்

மூலம் சைவம் என்ற வட்டத்தை விட்டு வெளியே உள்ளவர்களை யும் உள்படுத்துதிக் கூறுகின்றார் என்பதை அறிய முடிகின்றது. என்றாலும் இரண்டாவது அடி முதல் நான்காவது அடிவரைச் சைவ சமய அடியார்களையும் சிவபெருமானையும் கூறுகிறார். இவ்வாறு கூறுவதற்குச் சேக்கிழாரைக் குறை கூறத் தேவை இல்லை. தொண்டர்கள் பெருமையைக் கூறவந்தார் என்பது பொதுக் கருத்தாயினும், சிவத்தொண்டர்கள் பற்றிச் சிறப்பாகக் குறிப்பதுவே அவருடைய நோக்கம் என்பதையும் மறந்து விடலாகாது. எனவே இந்த ஒரு பாடலில் சைவம் என்ற வட்டத் தின் வெளியே உள்ள தொண்டர்களை ஓரடியில் குறிப்பிட்டுவிட்டு அந்த வட்டத்தின் உள்ளே உள்ளவர்களை அதாவது சுந்தரர் கூறும் அடியார்கட்கு முன்னர் வாழ்ந்தவர்களையும் பின்னே வாழப் போகின்றவர்களையும் குறிக்கின்றார்.

சேக்கிழார் பாடிய பெரிய புராணத்திலும் இடைச் செருகல் உண்டு என்று பல காலமாகவே கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. இது உண்மை என்பதை அறிய 'முழுநீறு பூசிய முனிவர்' புராணத்தை ஒருமுறை காண்டல் போதுமானது ஆகும். சுந்தரரின் இந்த ஓர் அடிக்கு விளக்கம் கூறவந்த நம்பிகள்,

'உலகுகலங்கினும் ஊழிதிரியினும் உள்ளொருகால்
விலகுதல் இல்லா விதியது பெற்றநல் வித்தகர்காண்
அலகில் பெருங்குணத்து ஆரூர் அமர்ந்த அரனடிச் சீழ்
இலகு வெண்ணீறு தம் மேனிக் கணியும் இறைவர்களே' ⁵⁷

என்று பொதுப்படையாகக் கூறிச் சென்றுவிட்டார். இதிற் கூறப் பெற்றவர்கள் எங்கிருந்தாலும் திருநீறணிபவர்கள் என்ற நுண்மையான கருத்தை வாங்கிக் கொள்ளாமல் ஆரூர் அமர்ந்த அரனடிச் கன்புடையார் என்றே நம்பி பாடியுள்ளார்.

ஆனால் திருநீறு பூசும் தொண்டர்கள் என்ற கருத்தைக்கூறும் இந்த ஓர் அடிக்கு விளக்கம் கூறுவதுபோலப் பெரியபுராணத்தில் ஆறு பாடல்கள் உள்ளன. ஆறாவது பாடல் மட்டும் பொது வாகப் பேசுகின்றது. அதுமட்டுமே சேக்கிழார் பாடலாக இருத்தல் கூடும். அவர் வாழ்ந்த பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் நாட்டு வழக்கில் இல்லாத பல கருத்துக்கள் முதல் ஐந்து பாடல் களிற் பேசப்பெறுகின்றன.

முதற் பாடலில் கற்பம், அநுகற்பம், உபகற்பம் என்பவை குறிப்பிடப்படுகின்றன.

இரண்டாவது பாடலில் அநாமயம், சிவாங்கி, கற்பம் என்ற திருநீறு செய்யும் விதங்கள் பேசப்படுகின்றன.

மூன்றாம் பாடலில் அத்திர மந்திரம், ஓம நெருப்பு, அநுகற்பத் திருநீறு செய்யும் விதம் என்பவை பேசப்படுகின்றன.

நான்காம் பாடல் உபகற்பத் திருநீறு செய்யும் விதம் கூறுகிறது. இவை அனைத்தையும்விட ஐந்தாம் பாடல் இன்னும் வியப்பானது.

‘இந்தவகையால் அமைத்தநீறு கொண்டே

இருதிறமும் சுத்திவரத் தெறித்த பின்னர்

அந்தமிலா அரன் அங்கி ஆறு மெய்ம்மை

அறிவித்த குருநன்மை அல்லாப் பூமி

முந்த எதிர் அணியாதே அணியும்போது

முழுவதும் மெய்ப்புண்டரஞ் சந்திரனிற்பாதி

நந்திஎரி தீபநிகழ் வட்டமாக

நாதரடியார் அணிவர் நன்மையாலே’ ⁵⁸

என்ற இந்தப் பாடலைப் படிக்கும்போதே இது சேக்கிழார் வாக்கன்று என்பதை எளிதில் அறிய முடியும். அர்த்த சந்திர வடிவில் கேரளத்தார் சந்தனம் இடுவதுபோல விபூதி அணியலாம் என்றும் இப்பாடல் கூறுவதை நோக்க இந்த ஐந்து பாடல்களும் ஐந்தாறு ஆண்டுகளிற்பிற்பட்டே செருகுற்றன என்று துணியலாம். பெரியபுராணத்துக்குக் குறிப்புரை வகுத்த தமிழ்ப் பெரியார் திரு.வி.க. அவர்கள், இந்த ஐந்து பாடல்களும் பல ஏடுகளிற் காணப்படவில்லை. இவை இடைச் செருகல் என்று தம் நூலில் குறித்துள்ளார்கள். ⁵⁹

இதுவரைக் கண்டவற்றிலிருந்து ‘பொய்யடிமை இல்லாத புலவர்’ என்ற தொடர்க்கு நம்பியின் பொருளைச் சேக்கிழார் ஏற்கவில்லை என்பதும், ஆனாலும் அவருக்கு எதிராக வேறு கூறவும் துணியவில்லை என்பதும் விளங்கக் காணலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. இறையனார் களவியல் உரை
2. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி பக். 179-187
3. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு பக். 995-1003
4. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் 26-31
5. திருக்கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் 81-87
6. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 49
7. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 49
8. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 69
9. கூற்றுவ நாயனார் புராணம் 9
10. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 49
11. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி பக். 181
12. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 49
13. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு பக். 997
14. திருமுறை 7-39-10
15. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 71
16. திருமுறை 7-39-1
17. திருமுறை 7-39-2
18. திருமுறை 7-39-5
19. திருமுறை 7-39-5
20. திருமுறை 7-39-5
21. திருமுறை 7-39-7
22. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 20
23. சண்டேசர் புராணம் 15
24. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 4
25. திருமுறை 3-22-2
26. திருமுறை 3-49-1
27. திருமுறை 2-66-2
28. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 52
29. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 63
30. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 69
31. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 73
32. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 74
33. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 81
34. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 86
35. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 85
36. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 90
37. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 92

38. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 94
39. திருவாசகம்-நீத்தல் விண்ணப்பம் 7
40. திருவாசகம்-செந்திலாப்பத்து 1
41. திருவாசகம்-அற்புதப் பத்து 1
42. திருவாசகம்-அற்புதப் பத்து 3
43. திருவாசகம்-அற்புதப் பத்து 4
44. திருவாசகம்-அச்சோப்பத்து 3
45. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 11
46. திருவாசகம்-திருச்சதகம் 57
47. திருவாசகம்-நீத்தல் விண்ணப்பம் 37
48. திருவாசகம்-நீத்தல் விண்ணப்பம் 50
49. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி பக். 54
50. பொய்யடிமை இல்லாத புலவர் புராணம் 1
51. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 70
52. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 71
53. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி 76
54. பத்தராய்ப் பணிவார்ப் புராணம் 7
55. பத்தராய்ப் பணிவார்ப் புராணம் 8
56. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் புராணம் 1
57. திருத்தொண்டர் திரு அந்தாதி 75
58. முழுநீறு பூசிய முனிவர் புராணம் 5
59. பெரியபுராணம்-திரு.வி.க. உரை பக். 1079

24. புலமை நயம்

பிற்காப்பியப் புலவருடன் சேக்கிழாரை
ஒப்பிடுதல் கூடாது-காரணங்கள்

தமிழில் காப்பியங்கள் இயற்றிய கவிஞர்கள் அனைவருமே ஒப்பற்ற புலமை பெற்றிருந்தவர்தாம் என்பதில் ஐயமில்லை. காப்பிய அழகுகள் எனப்படுபவற்றில் பெரும் பகுதி இல்லாமல் நிற்கும் மணிமேகலைகூட, அதனை இயற்றிய புலவனின் ஆற்றலைச் சில இடங்களிற் காட்டி நிற்கின்றது. ஆசிரிய நடையில் அமைந்த சிலம்பு, மேகலை, பெருங்கதை என்பவை ஒருபுறம் இருக்கப் புதியதாகப் புகுந்த விருத்தப்பாவில் அமைந்த துளாமணி, சிந்தாமணி, இராமாயணம் என்பவை சேக்கிழாருக்கு முன்னரே தமிழில் தோன்றியவை.

சொல் ஆட்சி, ஓசை நயம், கற்பனை, வருணனை, உவமைகள் என்பவற்றுடன் காப்பியம் முழுவதையும் காணும்பொழுது அது காட்டும் கோலம் என்பவை அந்த அந்தக் கவிஞனுடைய திறத்தைப் பொறுத்துச் சிறப்புப் பெறும். மேலே கூறப் பெற்ற காப்பியங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு கண்டால் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாமல் கம்பநாடன் விளங்குவதைக் காண முடியும். அவனுக்கு அடுத்த இடம் சேக்கிழாருக்கே உரியதாகும். பல இடங்களில் கம்பனை ஒத்த நிலையில் இவருடைய பாடல்கள் அமைந்தாலும் அவனுக்குக் கிடைத்தது போன்று ஒரு கதை இவருக்குக் கிடைக்கவில்லை. அன்றியும் காப்பியம் சிறந்ததாக அமைய வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் பாடியவன் கம்பநாடன்; காப்பியம் எவ்வாறு இருந்தாலும் அது மக்கள் மனத்தைத் திருப்ப உதவ வேண்டும் என்பதே சேக்கிழாரின் குறிக்கோளாகும். 'புலனடக்கம்' என்பது மனித சமுதாயம் முன்னேற ஒரே வழியாகும் என்பதைக் காப்பியத்தின் பாவிக்கமாகக் கம்பன் வைத்திருந்தாலும் காப்பியம், இலக்கியமாக விளங்க வேண்டும் என்பதே அவன் தலையாய குறிக்கோளாகும். காப்பியத்தைக் கருவியாகக்கொண்டு, தளர்ந்திருந்த தமிழ்

மக்கள், வாழ்க்கையில் ஒரு குறிக்கோளுடன் வாழுமாறு செய்வதே சேக்கிழாரின் குறிக்கோளாகும்.

எனவே இவரை மற்றைக் காப்பியக் கலைஞர்களுடன் ஒப்பிடுவது முறையன்று. பெருங்காப்பியம் பாட வாய்ப்பில்லாத 'தொண்டு' என்னும் பண்பைக் காப்பியப் பொருளாக வைத்துக் கொண்டு 63 உதிரிக் கதைகளையும் வைத்துக் கொண்டு இவ்வளவு சிறந்த முறையில் அவர் காப்பியம் அமைத்ததே செயற்கருஞ் செயலாகும். இவருடைய காப்பியத்தின் பாவிகம் என்று ஏதாவது ஒன்றைக் கூறவேண்டுமானால் தொண்டில் விளைந்த வீரம் என்று கூறலாம். மேலும் அதற்கு முன்னர் வீரம் என்பதற்குத் தரப்பெற்ற பொருளை மாற்றி, மனத்துணிவும், துயர் பொறுத்தலும், தொண்டு செய்தலுமே வீரம் எனப் புதுக் கொள்கை வகுக்கத் தொடங்குகிறார் இந்த ஆசிரியர். 'சொல் புதிது, பொருள் புதிது, சுவை புதிது' என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி பாரதி பாடியதற்கு இலக்கணமாய் விளங்குவது பெரியபுராணம். பிற காப்பியங்கள், பலருக்கும் அறிமுகமான எட்டுச் சுவைகளையே மிகுத்துப் பாடவும், பலரும் அறிந்துகொள்ளாத பக்திச் சுவையை இக் கலைஞர் பெரிதுபடுத்திப் பாடினார்.

ஏனைய காப்பியப் புலவர்கள் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளால், தம் விருப்பம் போல் கற்பனையை வளர்க்கவும் பாடவும் முடிந்தது. அவற்றினும் மாறுபட்ட இது வரலாற்றுக் காப்பியம் ஆகலின் சேக்கிழாருக்கு இதனையும் கட்டுக்குட்பட்டதாகவே பாடவேண்டிய தூழ்நிலை உருவாகிவிட்டது. பாத்திரங்களின் செயல்களையும் கதை நிகழ்ச்சிகளையும் இவருடைய விருப்பம் போல் பாட முடியாத தூழ்நிலை, எனவே இத்தனை கட்டுப்பாடுகள், விரிந்து கொடுக்காத கதை, வரலாற்றை மீறவோ மாற்றவோ முடியாத தூழ்நிலை என்பவற்றின் உள்ளே நின்று ஒரு காப்பியம் பாடும் நிலை சேக்கிழார் ஒருவருக்குத்தான் இருந்தது. உலக இலக்கியங்களுள் வேறு எந்தக் கவிஞனுக்குக்கும் இத்தகைய இக்கட்டான நிலை ஏற்பட்டதில்லை. எனவே காப்பியப் புலவர் என்ற வகையில் அவரை எடையிடும் பொழுது இந்த இடையூறுகளை எல்லாம் மனத்தில் இருத்திக்கொண்டு காண்டல் வேண்டும்.

தம் காப்பியப் பொருளில் உள்ள இடையூறுகளை நன்கு அறிந்தும் அதனையே தேர்ந்தெடுத்தார்

இத்தனை இடையூறுகளையும் அவர் முன்னரே அறிந்திருந்தார் என்பதிலும் ஐயமில்லை. முன்பின் யோசியாமல் தொடங்கி

விட்டுத் திண்டாடினவர் அல்லர் இவர். சேக்கிழார், புராணக் காரர் கூறுவது போன்று அவகதை படித்துப் பொழுதுபோக்கும் சோழனைத் திருத்தவும், அவன் மனத்தை மாற்றவும் திடீரென்று ஒரு முடிவுக்கு வந்து இதனை இவர் பாட முன்வரவில்லை. சிந்தாமணியைப் போன்ற அழகிய காப்பியத்தில், அதன் காப்பியப் பண்பில் மன்னன் ஈடுபட்டதை மாற்றவேண்டும் என்று இவர் கருதியிருந்தால், திருஞானசம்பந்தர் ஒருவருடைய வரலாற்றை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு தனிக் காப்பியமாக ஆக்கியிருக்கலாம். காப்பியத்திற்குரிய முழு இலக்கணமும் அமைந்த சிந்தாமணிக்கு எதிராக ஒரு காப்பியம் பாடவேண்டுமாயின் அவர் போலவே ஒரு தனிக் கதையை எடுத்துப் பாடியிருக்க வேண்டும். அதை விட்டுவிட்டு இந்த உதிரி வரலாறுகளை எடுத்துக் காப்பியமாகப் பாட முற்பட்டார் என்றால் அது சிந்தாமணிக்கு எதிராகப் பாடவேண்டும் என்ற கருத்தால் அன்று என்பதை உறுதியாகக் கூறிவிடலாம்.

சோழன் ஒருவனை மட்டும் திருத்துவது இவருடைய குறிக்கோளன்று. தமிழகம் முழுவதும் தளர்ந்து நின்று, தன் நிலையினை அறியாமல் இன்ப வேட்டையில் ஈடுபட்டிருந்தமையின், அத் தமிழகம் முழுவதையும் தட்டி எழுப்பவேண்டும் என்பதே இவருடைய நோக்கமாகும். எனவே சிந்தாமணியைப் படிக்கும் சோழனை மாற்றவே இதனைப் பாடினார் என்ற கருத்து, இந்த நுணுக்கம் புரியாத யாரோ ஒருவரால் புனைந்துரைக்கப்பட்டதாகும். அப்படியானால் இவ்வளவு தெளிந்த ஒரு காப்பியத்தை இத்தனை இடையூறுகள் இருந்தும் பாடினார் என்றால் இவருக்குக் கவிதை புனையும் ஆற்றல் முன்னரே நிறைந்து இருந்திருத்தல் வேண்டும். இப் பெருநூலை இயற்றுவதன் முன்னர் அவர் வேறு ஏதேனும் செய்யுள் நூல்கள் இயற்றினாரா என்பது போன்ற வினாக்கட்கு விடை கிடைக்கவில்லை. சேக்கிழார் புராணம் என்ற பெயரில் உள்ள நூலும் எவ்வித வரலாற்றுக் குறிப்பையும் தராமல் ஏதோ கற்பனைக் கதை போலப் பாடிச் சென்றுவிட்டது. என்றாலும் இத்தகைய ஒரு பெருநூலை ஆக்குவதன் முன்னர் அக் கவிஞர் பண்பட்ட கவிஞராக இருந்திருத்தல் வேண்டும். பெருநூல்கள் இயற்றாவிடினும் இவருடைய கவித் திறத்தை வெளியிடக் கூடிய கவிதைகள் பல இயற்றியிருத்தல் வேண்டும். அவை நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. பிறப்பிலேயே பெருங் கவிஞராகப் பிறந்திருந்த இவர்தம் காலத்தில் இருந்த தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்கள் அனைத்தையும் கற்றுத் தேர்ந்தவராகவும் இருந்திருக்கிறார். மன்னனின் தலைமை அமைச்சராக இருந்தமையின் பல கல்வெட்டுக்களை

யும், வடமொழி நூல்களையும் இவர் கற்றிருந்தார் என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

தொல்காப்பியம், சங்கப் பாடல்கள் என்பவற்றில் இவர் கொண்ட ஈடுபாடும், திருமுறைகளில் இவருக்கிருந்த பக்தியுடன் கூடிய ஈடுபாடும் எத்தகையன? அப் பாடல்களை எத்துணை அளவு இப் புலவர் பெருமான் எடுத்து ஆண்டுள்ளார் என்பன போன்ற பகுதிகளைப் பெரும் புலவர் திரு.க. வெள்ளைவாரணனார் தம் பன்னிரு திருமுறை வரலாறு (பகுதி II) நூலில் மிக விரிவாகப் பேசி இருத்தலின் ஈண்டு அவற்றை மறுபடியும் கூறத் தேவை இல்லை.

காப்பியத்தில் புகுத்திய புதுமைகள்; உயர்வு நவிர்சி அணிக்கு அதிக இடம் தராமல் பாடியது

சேக்கிழார் தாம் பாடிய புராணத்தில் பல புதுமைகளைப் புகுத்தினார். உயர்வு நவிர்சி அணி அதுவரை காப்பியங்களில் செலுத்தி வந்த ஆட்சிக்கு ஓரளவு விடை கொடுத்து, இயல்பு நவிர்சியணிக்கு அதிகச் சிறப்புக் கொடுத்தார். மேட்டுக்குடி மக்களின் இடம், வாழ்வு என்பவற்றை வருணிக்கத் தேவைப்படும் இடங்களில் ஏதோ வேண்டா வெறுப்பாகச் சிறிய அளவில் வருணனைகளை முடித்துவிட்டுச் சாதாரண மக்கள், ஏழைகள் வாழும் பகுதிகளை வருணிக்க நேர்ந்தால் அதிக இடம் கொடுத்து இவர் பாடுவது புதுமை.

நின்ற சீர் நெடுமாறன், புகழ்ச்சோழர், சேரமான் பெருமாள் போன்ற அரசர்களைப் பேசவேண்டிய இடங்கள் அனைத்திலும் அவர்களுடைய அரச வாழ்வு, அரசச் செல்வம் என்பவைபற்றி ஏதோ கூற வேண்டுமே என்ற கருத்தில் கூறுபவர் போலவே பாடிச் செல்கிறார். நெடுமாறன் பாண்டியனாகையால் அவனுடைய முன்னோர்களுள் ஒருவராகிய உக்கிரகுமார பாண்டியர் இந்திரனை வென்றதைக் குறிப்பிடும் முறையில்,

‘சொன்னாம நெறிபோற்றிச்
கரர்நகர்க்கோன் தனைக்கொண்ட
பொன்னாரம் அணிமார்பிற்
புரவலனார் பொலிகின்றார்’¹

என்று குடிப் பெருமை கூறிவிட்டு அடுத்தபடி,

‘சேயுபலத் தெவ்வரெதிர் நெல்வேலிச் செருக்களத்துப்
பாயபடைக் கடல்முடும் பரிமாவின் பெருவெள்ளம்
காயுமதக் களிற்றின் நிரை பரப்பி அமர் கடக்கின்றார்’.²

என்ற முறையில் நெல்வேலிப் போரை நான்கு பாடல்களிற்
பாடுதல் புதுமையாகும். மேலும்,

‘முனையழிந்த வடபுலத்து முதல் மன்னர் படை சரிய’³

என்று கூறி இவனை எதிர்த்தவர்கள் யார் என்பதையும்
குறிப்பாகத் தெரிவிக்கின்றார். இந்தக் குறிப்பும் ஏன் பாடப்
பெற்றது என்று சிந்தித்தால் முதல் நூல் செய்த சுந்தரர் இந்தப்
பட்டத்தை நெடுமாறனுக்கு வழங்கியது நினைவில் வரும்.

.....‘நெல்வேலி வென்ற

நின்ற சீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்’⁴

என்று சுந்தரரே இச் செயலைச் சிறப்பித்துப் பாடிவிட்டமையின்
காப்பியக் கவிஞர் இதனை விரித்துரைத்தல் வேண்டும் என்று
விரும்பியதாகக் கருத இடமுண்டு.

இதேபோன்று அதியன் என்பவனைப் புகழ்ச் சோழனுடைய
படைசென்று எதிர்த்துச் செய்த போரின் பெருமையைப்
பதினைந்து பாடல்களில் பாடுகின்றார். இதற்கும் ஒரு காரணம்
உண்டு இத்தகைய கடுமையான போரில் எங்கோ ஒரு மூலையில்
ஒரு சடைத்தலைத் துறவி கொல்லப்பட்டதில் வியப்பு ஒன்றும்
இருத்தற்கில்லை. என்றாலும் அத்தலையைச் சிவனடியார் தலை
என்று கருதிய புகழ்ச் சோழர் தீப்பாய்கின்றார். அமைதி கூறக்
கூடிய தினையளவு குற்றம் ஆயினும் புகழ்ச் சோழர் அதனைப்
பனையளவு குற்றமாகக் கொண்டு உயிர் துறந்தார் என்பதைக்
காட்டவே அத்துணை விரிவாகப் போர்க்களம் பாடினார்.

அரசர்கள் செய்கின்ற போரை ஏனைய காப்பியக் கவிஞர்கள்
போல இவரும் விரிவாகப் பாட நினைத்திருந்தால் சாளுக்கியப்
புலிகேசியைப் பரஞ்சோதியார், நரசிம்மபல்லவன் என்பவர்கள்
போரிட்டு முறியடித்ததைப் பாடியிருக்கலாம். அவ்வாறு அவர்
எண்ணவில்லை என்பதைக் காட்டவே இந்த எடுத்துக்காட்டுக்கள்
தரப் பெற்றுள்ளன. இனி இவர் நிலைக்களம் அமைத்துக் கற்பனை
கலந்த வருணனை பாடுவதில் வல்லவர் என்பதையும் காணலாம்.

தழ்நிலை அமைப்பதில் ஈடு இணை இல்லாதவர்

ஒரு காப்பியத்தில் அந்தக் காப்பியத் தலைவன் ஒரு
குறிப்பிட்ட நாட்டிற் பிறந்தான் என்று கூறவரும் கவிஞன்

அதற்குரிய தக்க நிலைக்களம் அமைத்துக் கொண்டு பாடுதல் இயல்பேயாகும். அந்தத் தலைவன் எதிர் சிறப்புற்று விளங்கப் போகிறானோ அதே இயல்பு அந்த நாட்டில் பல்கி இருந்தது என்று கூறுதல் இயல்பாகும். துழ்நிலை அமைப்பு எனப் பெறும் இதனைப் பொருத்தமான அடித்தள அமைப்பு (Proper Background) என்றும் கூறுவர். ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டை மிகுதியும் பெற்று விளங்கும் தலைவன் அந்த நாட்டில் தோன்றினான் என்று கவிஞன் கூறவரும்பொழுது அது இயல்புதானே என்ற எண்ணம் கற்பார் மனத்தில் தோன்றுமாறு அமைக்க வேண்டும். பெரும்பாலும் எல்லாக் கவிஞர்களும் இதனை ஓரளவு கொண்டு செலுத்துகின்றனர் என்றே கூறலாம்.

சிந்தாமணியின் காப்பிய நாயகன், தந்தை இழந்த அரசைப் பிறர் உதவிகொண்டு பெறப் போகிறவன். எனவே அவன் பிறக்கப் போகும் நாட்டைப் பற்றிக் கூறவந்த கவிஞர்,

நற்றவம் செய்வார்க்கிடம்; தவஞ்செய்வார்க்கும் அஃதிடம்
நற்பொருள் செய்வார்க்கிடம்; பொருள் செய்வார்க்கிடம்' ⁶

என்று பாடுதலைக் காண்கின்றோம். இத்தகைய ஒரு நாட்டில் தன்வலி, துணைவலி என்று இரண்டையும் சேகரித்துப் பகைவனை அழிக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவன் பொன்னைச் சேகரம் செய்யவேண்டும் என்று கூறத் தேவை இல்லை. எனவேதான் பொருள் செய்வார்க்கும் அந்நாடு இடமாயிற்று என்று கூறுகிறார்.

கம்பநாடனின் காப்பிய நாயகன் ஈடு இணையற்ற மன்னன்; ஒருத்தியுடன் வாழ்வதே இன்பம் என்று நினைப்பவன்; தந்தையினும் மாறுபட்ட வாழ்வை நடத்தியவன். எனவே அவனுடைய நாட்டில் அமைதியான ஆட்சி நடைபெறுகிறது. புலனடக்கம், நல்லொழுக்கம் என்பவற்றின் உறைவிடமாய், அறத்தின் மூர்த்தியாய், ஒருவன் தோன்றப் போகும் நாட்டைக் கூற வருகின்றான் கவிஞன். என்றாலும் முதற்பாடல் அவனுடைய காப்பியத் தலைவனின் பண்பாட்டைக் கூறுவதுபோல அமைந்துள்ளமை காணலாம்.

'ஆசலம் புரி ஐம்பொறி வானியும்
காசு அலம்பும் முலையவர் கண் எனும்
பூசல் அம்பும் நெறியின் புறம் செலாக்
கோசலம் புனை நாட்டணி கூறுவாம்' ⁷

என்று தொடங்கும் அவனுடைய இப் பாடலில் தன் காப்பியத்தின் உள்ளீடு எதுவாக இருக்கும் என்பதையும் நுண்மையாகக் கூறிச் செல்கிறான்.

இதே போன்று சேக்கிழாரும் தம் காப்பியத்தின் முதற் பாடலில் கயிலை மலையை வருணிக்கப் புகுகின்றார்.

‘பொன்னின் வெண்திரு நீறுபுனைந்தெனத்
தன்னை யார்க்கும் அறிவரி யான் என்றும்
மன்னி வாழ்கயி லைத்திரு மாமலை’⁸

என்ற இப் பாடலைப் படித்தவுடன் ‘தன்னை யாரும் அறிவரியானுடைய சிறப்பு’ தனைக் கூறும் காப்பியம் என்பதை நுண்மையாக அறியுமாறு செய்கின்றார்.

நாட்டு வருணனை ஆற்று வருணனை என்பவற்றில்கூடப் பக்திச் சுவையைப் புகுத்திப் பாடியவர்

இனிக் காப்பியப் புலவர்கள் அனைவரும் ஆற்று வளம், நாட்டு வளம், நகர் வளம் என்பவற்றைப் பற்றிக் கூறல் மரபேயாயினும் அவ்வாறு கூறும் பாடல்களைக் கொண்டே அக் கவிஞனுடைய அகமன வளர்ச்சியையும் சிந்தனை ஓட்டத்தையும் கண்டு கொள்ள முடியும். ஆறு, நாடு, ஊர் என்பவற்றை வருணிக்கும் பொழுது அந்தப் புலவனுடைய கற்பனைக்கு வடிவு கொடுக்க வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. அக் கற்பனை அவனுடைய அடிமனத்தில் எது நிறைந்துள்ளதோ, அதன் அடிப்படையில்தான் பிறக்க முடியும்.

‘சரயு என்பது தாய் முலை அன்னது இவ்
உரவுநீர் நிலத்து ஓங்கும் உயிர்க்கெலாம்.’⁹

என்றும்,

‘சான்றோர் கவி எனக் கிடந்த கோதவரி’¹⁰

என்றும் கம்பன் ஆற்றினை வருணிப்பான். அன்றியும் ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகுதலைக் கூறவந்த கம்பநாடன்,

மானம் நேர்ந்து, களம்நோக்கி, மனுநெறி
போன தண்குடை வேந்தன் புகழ் என
ஞானம் முன்னிய நான்மறையாளர் கைத்
தானம் என்னத் தழைத்தது நீத்தமே’.¹¹

என்றும் பேசுகிறான். ஆற்றின் பெருக்கத்தை நினைக்கும் கவிஞனுக்கு வேந்தன் புகழும், நான்மறையாளர்க்கு ஈந்த தானமும் நினைவிற்கு வருகின்றன. அவனுடைய காப்பியப் பொருளுக்கேற்ப அவனுடைய கற்பனை விரிதலைக் காண முடிகிறது.

‘வீடில் பட்டினம் வெளவிய வேந்தெனக்
காடு கையரிக் கொண்டு கவர்ந்துபோய்
மோடு கொள்புனல் மூரிநெ டுங்கடல்
நாடு முற்றிய தோவென நண்ணிற்றே.’¹²

என்பது சிந்தாமணியாசிரியராகிய திருத்தக்க தேவரின் கற்பனையாகும். அவருடைய காப்பிய நாயகன் வாழப்போகும் வகையை நுண்மையாக அறிவிக்கின்றது அவருடைய கற்பனை.

முன்னர்க் குறிப்பிட்டபடிச் சேக்கிழார், மரபுபற்றிய இத்தகைய வருணனைகளில் கூடத் தமக்கெனத் தனிவழி வகுத்துக் கொண்டவராவார். அவருடைய கற்பனையில் ஆறு இறைவனும் இறைவியுமாகவே காட்சி நல்குகிறது.

‘மாலின் உந்திச் சுழி மலர்தன் மேல் வருஞ்
சால்பினால், பல்லுயிர் தருதல் மாண்பினால்,
கோலநற் குண்டுகை தாங்கும் கொள்கையால்,
போலும் நான் முகனையும் பொன்னி மாநதி’

‘வண்ணநீன் வரைதர வந்த மேன்மையால்
எண்ணில்பேர் அறங்களும் வளர்க்கும் ஈகையால்
அண்ணல்பா சுத்தையா னுடைய நாயகி
உண்ணெகிழ் கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது’

‘வம்பு லாமலர் நீரால் வழிபட்டுச்
செம்பொன் வார்கரை எண்ணில் சிவாலயத்து
எம்பிரானை இறைஞ்சலின் ஈரம்பொன்னி
உம்பர் நாயகர்க்கு அன்பரும் ஒக்குமால்’¹³

என்ற பாடல்களில் வரும் கற்பனைகள் அவருடைய அக மன ஆழத்தில் ஓடும் எண்ண ஓட்டங்களைக் காட்டுவதுடன் கற்பார் மனத்திலும் இறையுணர்வைத் தோற்றுவிப்பதை யாரும் அறிய முடிகின்றது. கற்பனை கலந்த வருணனை செய்வதில், பல சமயங்களில் அளவு மீறிய கற்பனையால் மெய்ம்மைக்கு மாறாகச் சென்றுவிடும் இயல்பைப் பல கவிஞர்களிடமும் காணலாம். கற்பனை என்று கூறிவிட்ட பின் அதற்கு அளவும் வரம்பும்

கட்டத் தேவை இல்லை என்று கூறும் கருத்தும் திறனாய்வில் உண்டாயினும் அந்தக் கற்பனை மனத்தில் ஒரு நிறைவை, அமைதியை உண்டாக்கல் வேண்டும்.

உதாரணமாக ஒன்றைக் காணலாம். ஆறு வளஞ்சுரந்து பயிர்களை வாழ வைத்தலின் தாய் என்று போற்றப்படுவதில் தவறு இல்லை. பொதுவாகத் தாய்போன்றது என்று கூறி விட்டால் யாரும் குறை கூறல் இயலாது. இன்னுஞ் சற்று நுண்மை யாகவும் விளக்கமாகவும் இதனை வளர்த்துக் கூறவேண்டும் என்ற கருத்தில் கம்பநாடன்,

‘சரயு என்பது தாய் முலை அன்னது இவ்
உரவுநீர் நிலைத்து ஒங்கும் உயிர்க்கெலாம்’ ¹⁴

என்று பாடும்பொழுது இக் கற்பனை ஓரளவு பொருத்தமின்மையைப் பெற்றுவிடுகிறது. சரயு என்பது ஜீவ நதியாய் ஆண்டு முழுவதும் நீரோட்டம் உடையதாய் இருப்பதால் தாய் முலை உவமை சரிப்பட்டு வரவில்லை. தாய் முலை எப்பொழுதும் பால் வடிந்து கொண்டே இருக்கும் உறுப்பன்று. எனவே பயனுவமம் என்று இதனைக் கொண்டாலும் ஒருபுடை ஒத்துப் பலபுடை ஒவ்வாதிருப்பதே உவமம் என்று கொண்டாலும் இதிலுள்ள குறைபாடு போய்விடுவதில்லை.

இந்தக் கற்பனையின் சிறப்பை அறிந்து இதனை எடுத்துக் கொண்டு அதே நேரத்தில் இதிலுள்ள குறையைப் போக்கி இதனையே பயன்படுத்துகின்றார் சேக்கிழார். சரயுவைப் போல ஆண்டு முழுவதும் நீரோட்டமில்லாமல், வேண்டும்பொழுது நீர் தருகின்ற பாலாற்றை வருணிக்க எடுத்துக் கொள்கிறார் சேக்கிழார்.

‘பிள்ளை தைவரப் பெருகுபால் சொரிமுலைத் தாய்போல்
மள்ளர் வேனிலில் மணல்திடர் பிசைந்துகை வருட
வெள்ள நீர் இரு மருங்குகால் வழிமிதந்தேறிப்
பள்ள நீள்வயல் பருமடை உடைப்பது பாலி’ ¹⁵

என்ற பாடலில் பிள்ளை விரும்பி வாய் வைத்துக் குடிக்கத் தொடங்கியவுடன் தாய் முலை பால் தருவதுபோல மள்ளர்கள் மணல் திட்டுக்களைப் பறிக்கும்பொழுது நீர் சுரந்து வருகிற இயல்புடையது பாலாறு என்று கூறும்பொழுது கற்பனையில் ஒன்றும் இடிபாடு இல்லாமல் வருவதைக் காணமுடிகின்றது. ஏனைய காப்பியக் கவிஞர்கள் போலவே சேக்கிழாரும் நால்வகை நிலங்களையும் வருணித்துப் பாடும் இயல்பினர்

என்பதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. ஆனால் அந்த நிலங்களின் இயல்பை வருணிக்கும் அதேநேரத்தில் அந்த நிலத்திலுள்ள சிவன் கோவிலையும் இணைத்துப் பாடுவதில் அவருடைய தனிச் சிறப்பைக் காணமுடிகின்றது. முல்லை நிலத்தை வருணித்து விட்டு,

‘மங்கை யர்க்குவாள் விழியிணைதோற்ற மான் குலங்கள்
எங்கும்; மற்றவர் இடைக்கிடை மலர்க்கொடி எங்கும்;
தங்கள் முல்லையின் தெய்வம் என்று அருந்தமிழ் உரைக்கும்
செங்கண் மால்தொழும் சிவன்மகிழ் திருமுல்லைவாயில்’¹⁶

என்று பாடுவதும் புதுமை. மருத நிலத்தை வருணித்துவிட்டு இரண்டு பாடல்களில் ஒரு புதுமையைப் புகுத்துகிறார் கவிஞர்.

‘.....

மருவு கங்கைவாழ் சடையவர் மகிழ்ந்த மாற்பேறாம்
பொருவில் கோயிலும் துழந்தது அப்பும்பணை மருதம்’

‘விரும்பு மேன்மை என்பகர்வது? விரிதிரை நதிகள்
அருங்கரைப்பயில் சிவாலயம் அநேகமும் அணைந்து
பருங்கை யானையை உரித்தவர் இருந்த அப் பாதுர்
மருங்கு துழ்தவம் புரிந்த தன்றோ? மற்றம் மருதம்’¹⁷

என்ற இப்பாடல்களில் மருதம் பாதுரில் துழறின்று இறைவனை நோக்கித் தவம் செய்கின்றது என்று கூறுவது முற்றிலும் பொருத்தமான கற்பனையேயாகும். வயல்களில் உள்ள நெல்லும் கரும்பும் ஓரளவுவரை தலை தூக்கி நிற்பதும், பின்னர்த் தலை வளைந்து நிற்பதும் தவஞ் செய்பவர்களை நினைவூட்டும் முறையில் இருத்தல் கண்கூடு. இதே மருதத்தை அரசனாகக் கற்பித்து அவன் கொலுவீற்றிருப்பதாகக் கற்பனை செய்கிறான் கவிச் சக்ரவர்த்தி கம்பநாடன்,

‘தண்டலை மயில்கள் ஆடத் தாமரை விளக்கம் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழுவின் ஏங்க, குவளை கண்விழித்து நோக்கத்
தென்திரை எழினிகாட்ட, தேம்பிழி மகரயாழின்
வண்டுகள் இனிதுபாட மருதம்வீற் றிருக்குமாதோ’¹⁸

என்று பாடும்பொழுது இராமன் தோன்றப் போகும் நாட்டு வருணனை பொருத்தமாகவும் அழகாகவும் அமைந்துவிடுகின்றது.

ஆனால் தமிழகத்திலுள்ள நால்வகை நிலத்திலும் தோன்றி வாழ்ந்த தொண்டர்கள்பற்றியும், அவர்களுடைய சிவபக்தி

பற்றியும் காப்பியத்தில் கூறப்போகும் சேக்கிழார் அந்த இயற்கையை வருணிக்கும்போதுங்கூட சிவன் உறையுங்கோவில் களையும் உடன்சேர்த்துக் கூறுவது முற்றிலும் பொருத்தமானதே யாகும்.

கற்பனை என்று செய்யும்பொழுதுகூடத் தாம் காப்பியத்தின் தனித்தன்மையை மறவாமல் பாடுவது இவருடைய இயல்பாகும். வைதிக மார்க்கத்தையும், இந்த நாட்டு அன்பு வழிபாட்டையும் இணைத்து ஒருமைப்பாட்டைக் காட்டவந்த திருஞான சம்பந்தர் பிறந்த ஊரைக் கூறவந்த கவிஞர் அதற்கேற்ற முறையில் வருணனை செய்யப் புகுகின்றார். வைதிக நெறியையும், வேதங் களையும், அவற்றில் கூறப்பெற்ற வேள்விகளையும் புறம்பு என்று ஒதுக்கியதோடல்லாமல் சைனரும், பௌத்தரும் இறைவன் ஒருவன் உண்டு என்பதைக்கூட ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்கள் ஆவர். அவர்களுடைய செல்வாக்கு அரசியல் ஆதரவைப் பெற்று ஒங்கி வளர்ந்திருந்த நேரத்தில் தோன்றியவர் ஆளுடைய பிள்ளையார். அவர் வேள்விகளையும் இந் நாட்டு அன்பு மார்க்கத்தையும் ஒருங்கிணைத்து ஒரு புது வழியைக் கண்டவர். எனவே அவர் பிறந்த ஊரைக் கூறவந்த கவிஞர் தம் வருணனை யிலேயேகூட இதனைப் புகுத்துகின்றார், மாமரங்களில் பழுத்த கனிகளிலிருந்து ஒழுகும் சாறு மாவிலை மூலம் ஒழுகி அடியில் உள்ள வயலில் மலர்ந்திருக்கும் செந்தாமரை மலர் மேல் விழுகின்ற காட்சியை எடுத்துக் கூறுவதுடன் அமையாமல் சீர்காழிப்பதியில் மரங்களும் ஆகுதி வேட்கின்றன என்று பாடு கிறார் கவிஞர்.

‘பரந்தவிளை வயல் செய்ய பங்கயமாம் பொங்கெரியில்
வரம்பில்வளர் தேமாவின் கனிகிழிந்த மதுநறுநெய்
நிரந்தரம் நீள் இலைக்கடையால் ஒழுகுதலால் நெடிதவ்வூர்
மரங்களும் ஆகுதி வேட்கும் தகையவென மணந்துளதால்’¹⁹

என்ற பாடற் கற்பனை அவர் காப்பியத்துக்கேற்ற கற்பனை யாகும்.

கிளிகளும், மைனாப் பறவைகளும் பேசும் இயல்புடையவை என்பதை அனைவரும் அறிவர். அவை என்ன பேசின என்று கூறுவது அந்த அந்தக் கவிஞர்களின் கற்பனைக்கு விடப்பட்ட செய்தியாகும். திருவாரூர் பற்றிக் கூற வந்த கவிஞர்

‘உள்ளம் ஆர்உரு காதவர் ஊர்விடை
வள்ள லார்திரு ஆரூர் மருங்கெலாம்

தெள்ளும் ஓசைத் திருப்பதி கங்கன்பைங்
கிள்ளை பாடுவ; கேட்பன பூவைகள்' ²⁰

என்று பாடுவது அவருடைய தனிச் சிறப்பை அறிவிப்பதாகும். திருவாருரிலுள்ள தெருக்களுக்கு வேறு எந்த ஊரின் தெருக்களுக்கும் இல்லாத சிறப்பு ஒன்று உண்டு என்று கூறவரும் கவிஞர்,

'படர்ந்த பேரொளிப் பன்மணி வீதிபார்
இடந்த ஏனமும் அன்னமும் தேடுவார்
தொடர்ந்து கொண்டவன் தொண்டர்க்குத் தூதுபோய்
நடந்த செந்தா மரையடி நாறுமால்' ²¹

என்று பாடும்பொழுது தம் கற்பனைக்கு வடிவு கொடுப்பதுடன் நின்று விடவில்லை. ஏனமும் அன்னமும் இன்னும் தேடிக் கொண்டிருக்கவும் ஓர் அடியாருக்காகத் தூது சென்று தெருவில் நடந்த அவன் திருவடியின் மணம் அங்கு வீசுகிறது என்று கூறுவதால் இறைவன் அடியார்க்கு எளியன் என்ற அவனுடைய எளிவந்த தன்மையையும் (சௌலப்பியம்) போகிற போக்கில் குறித்துச் செல்வது சேக்கிழாருக்கே உரிய சிறப்பாகும். இயல்பு நவீற்சிக்குச் சிறப்பிடம் தந்து பாடுபவர் என்பதைப் பலவிடங்களிலும் காணமுடிகின்றது. அரசர்கள் தலைநகராக விளங்கிய காஞ்சி, மதுரை, கருவூர் என்பவற்றைப் பாடும்பொழுது செய்யும் கற்பனைகளைத் திருநாளைப் போவார் ஊரையும், திண்ணனார் பிறந்த ஊரையும் பேசும்பொழுது, தூரத்தே ஒதுக்கிவிட்டு உள்ளவாறு பாடுதலைக் காணமுடிகின்றது.

மூர்த்தி நாயனார் புராணத்தில் மதுரையின் சிறப்பைப் பாடுவதைக் காணலாம்.

'மைவைத்த சோலை மலயந்தர வந்த மந்த
மெய்வைத்த காலுந்தரும்; ஞாலம் அளந்த மேன்மைத்
தெய்வத் தமிழும் தரும் செவ்வி மணஞ் செய்ஈரம்'

'மும்மைப் புலனங்களின் மிக்கதன்றே அம்முதூர்
மெய்ம்மைப் பொருளாந் தமிழ்நூலின் விளங்கு வாய்மைச்
செம்மைப் பொருளுந் தருவார் திருவாலவாயில்
எம்மைப் பவந் தீர்ப்பவர் சங்கம் இருந்ததென்றால்' ²²

என்று பாடும் இக் கவிஞர் நின்றசீர் நெடுமாறனைப் பற்றிக் கூறுகையில் இக் கருத்தைக் கூறவில்லை. அவன் சமணனாக இருந்தமையின் கூறாமல் விட்டார் என நினைய வேண்டியுள்ளது. அடுத்து இவர் அமைச்சுத் தொழில் பூண்ட சோழர் தலைநகரத் தைப் பாடும்பொழுது தனிச் சிறப்புடன் பாடுவதைக் காணலாம்.

கருவூர் சோழர்களுடைய இரண்டாம் தலைநகராக இருந்தாலும் அவ்வூரைப்பற்றிக் கூறவந்த கவிஞர்

‘மாமதில் மஞ்சு தூழும்; மாளிகை நிறைவிண் தூழும்
தூ மணி வாயில் தூழும்; சோலையில் வாசஞ் தூழும்
தேமலர் அளகஞ் தூழும்; சிலமதி தெருவிற் தூழும்
தாமகிழ்ந் தமரர் தூழும் சதமகன் நகரம் தாழ்’

‘கடகரி துறையி லாடும்; களிமயில் புறவிலாடும்
கடர்மணி அரங்கிலாடும்; அரிவையர் குழல் வண்டாடும்
படரொளி மறுகிலாடும்; பயில் கொடி சுதிர் மீதாடும்
தடநெடும் புவி கொண்டாடும் தனி நகர் வளமை ஈதால்’²³

என்று பாடுகிறார்.

பல்லவர் தலைநகராகிய காஞ்சியையும், சேரர் தலைநகராகிய கொடுங்கோளூரையும் வருணிக்கப் புகுந்த கவிஞர் ஒலிக் குறிப்பினாலேயே அவற்றின் பெருமையை வெளிப்படுத்துகிறார்.

‘காலை எழும்பல் கலையினொலி
களிற்றுக் கன்று வடிக்குமொலி
சோலை எழுமென் சுரும்பினொலி,
துரகச் செருக்காற் கலவுமொலி
பாலை விபஞ்சி பயிலுமொலி,
பாடல் ஆடல் முழவினொலி
வேலை ஒலியை விழுங்கி எழ
விளங்கி ஓங்கும் வியப்பினதால்’²⁴

என்ற பாடலால் சேரர் தலைநகரையும்,

‘தேரொலிக்க மாவொலிக்கத் திசை
ஒலிக்கும் புகழ்க்காஞ்சி’²⁵

என்றும்

‘முகிலுரிஞ்சங் கொடி தொடுத்த முடியவாகும்
முழுப் பளிங்கின் மாளிகைகள் முற்றுஞ் சுற்றும்’²⁶

என்றும்,

‘பூமகளுக்கு உறையுள் எனுந்தகையவான
பொன்மாடத்து அரமியங்கள் பொலிய நின்று’²⁷

என்றும்,

‘இமம்மலிய எடுத்தநெடு வரைகள்போல
இலங்கு கதைத் தவள மாளிகை நீள் கோட்டுச்

சிமையடையும் சோபான நிரையும் விண்ணும்
தெரிவரிய தூய்மையினால் அவற்றுட் சேர்த்து...' 25

என்றும் காஞ்சியையும் விளக்கஞ் செய்கின்றார்.

சோணாட்டில் அடியார்கள் பலருஞ் தோன்றினர் என்பதாலும், சிவத்தலங்கள் நிரம்ப உள்ளன என்பதாலும் அந் நாட்டில் பற்றுக் கொண்டு பாடுகின்றார் என்பது உண்மைதான். என்றாலும் சேக்கிழார் தோன்றிய பகுதி தொண்டை நாடாகும். அத் தொண்டை நாட்டையும் அதன் தலைநகரான காஞ்சியையும் அவர் அன்பு கொண்டு வருணிக்கும் அளவு வேறு எந்த நாட்டையும் ஊரையும் வருணிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகும். திருக்குறிப்புத் தொண்டர் என்ற ஏகாலியார் பிறந்த காஞ்சியையும் தொண்டை நாட்டையும் 112 பாடல்களில் ஈடு இணையற்ற முறையில் வருணனை செய்கிறார் கவிஞர். 29

மேட்டுக் குடியினரை வருணிப்பதைக் காட்டிலும் ஏழைகளை வருணிப்பதில் நாட்டம் அதிகம்

அரசருடைய ஊர் என்ற முறையில் வருணிக்கப்படும் இம்முறை தவிர்ச் சாதாரண ஊர்களை வருணிப்பதையுங் காணலாம். திண்ணனார் பிறந்த உடுப்பூரையும், வேடர் தலைவனான நாகன் வாழ்ந்த இடத்தையும் கவிஞர் அப்படியே கூறுவது இயல்பு நவீர்சியாம்.

'இத்திரு நாடு தன்னில் இவர்திருப் பதியாது என்னில்
நித்தில அருவிச் சாரல் நீள்வரை தூழ்ந்த பாங்கர்
மத்தவெங் களிறுந் கோட்டு வன்தொடர் வேலிகோலி
ஓத்தபேர் அரண்குதுழ்ந்த முதுபதி உடுப்பூர் ஆகும்

குன்றவர் அதனில் வாழ்வார் கொடுஞ்செவி ரூமலி ஆர்த்த
வன்திரள் விளவின் கோட்டு வார்வலை மருங்கு தூங்கப்
பன்றியும் புலியும் எண்கும் கடமையும் மானின் பார்வை
அன்றியும் பாறை முன்றில் ஐவனம் உணங்கும் எங்கும்' 30

என்ற இந்தப் பாடல்களைவிட இவ்விடத்தை இயல்பாக வருணிப்பது இயலாத காரியம்.

திருநாளைப் போவார் இருப்பிடத்தை
இயல்பு நவீர்சியில் புனைந்தவர்

அடுத்துத் திருநாளைப் போவார் என்ற அரிசனத் தொண்டரைப் பாட வரும் கவிஞர் அவர் வாழ்ந்த ஆதனூர்ச் சேரியை

வருணிக்கும் திறம் அவருக்கே உரியதாகும். இச் சரிதத்தில் ஆதனூர் பற்றி வருணனை ஐந்து பாடல்களில் இடம் பெறுகின்றது. இயற்கை வளம் கொழிக்கும் சிறப்புடையது ஆதனூர் எனக் கூறவந்த கவிஞர் நான்கு பாடல்களில் அவ்வூரின் நன்செய் வளங் கூறிவிட்டு,

‘வயல்வளமும் செயல்படுபைந் துடவையிடை வருவளமும்
வயலிடம் எங்கணும் நிறைய மிக்க பெருந் திருவினவாம்
புயலடையும் மாடங்கள் பொலிவெய்த மலிவுடைத்தாய்
அயலிடைவே றடி நெருங்கக் குடிநெருங்கி உளதவ்வூர்’³¹

என்ற பாடலில் புயலடையும் மாடங்கள் மலிவுடையனவாக நிரம்பியிருந்தன என முடிக்கின்றார். ஆதனூர் என்ற ஊரின் மேட்டுக் குடிமக்கள் வாழும் பகுதியின் வருணனையாகும் இப் பாடல்கள். அதே ஊரில் ஏழை மக்கள் வாழும் பகுதியையும் புலைப்பாடியையும் இதோ வருணிக்கின்றார்.

மற்றவ்வூர்ப் புறம்பணையின் வயல்மருங்கு பெருங்குலையில்
சுற்றம் விரும்பிய கிழமைத் தொழில் உழவர் கிளைதுவன்றிப்
பற்றியபைங் கொடிச் சுரைமேல் படர்ந்த பழங்கூரையுடைப்
புற்குரம்பைச் சிற்றில் பல நிறைந்துளதோர் புலைப்பாடி.

‘கருகிர் மெல் லடியளகின் குறும்பார்ப்புக் குழுச்சுழலும்
வார்பயில்முன் றினில்நின்ற வள்ளுகிர் நாய் துள்ளு பறழ்
கார் இரும்பின் சரி செறிகைக் கருஞ்சிறார் கவர்ந்தோட
ஆர்சிறுமென் குரைப்படக்கும் அரைக்கசைத்த இருப்புமணி!’

‘வன்சிறுதோல் மிசையுழத்தி மகவுறக்கும் நிழல்மருதும்
தன்சிறைமென் பெடையொடுங்கும் தடங்குழிசிப்புதை நீழல்
மென்சினைய வஞ்சிகளும் விசிப்பறைதாங் கினமாவும்
புன்றலை நாய்ப்புனிற்று முழைப் புடைத்தெங்கும்

உடைத்தெங்கும்’³²

என்று இந்த மூன்று பாடல்களும் சேரி வருணனையாகும். நந்தனார் வரலாறு கூறவந்தவருக்கு இந்தச் சேரியை வருணிக்க வேண்டிய தேவை உண்டே தவிர, இதற்கு முன்னர் ஐந்து பாடல்களில் ஊரின் வளத்தைக் கூறவேண்டிய தேவையே இல்லை. அப்படியானால் இக் கவிஞர் இந்த இரண்டு வருணனைகளையும் அடுத்தடுத்துப் பாடுவதன் நோக்கம் யாதாக இருக்கும் என்று சிந்திப்பதில் தவறு இல்லை. தொண்டர்கள், அடியார்கள் என்பவர்கள் தோன்றுவதற்கு எவ்விதமான இடமும், சூழலும் பொருளாதார நிலையும் தேவை இல்லை என்பதை வலியுறுத்திக்

காட்டுவதற்குத்தான் இவ்வாறு பாடுகிறார் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது.

புயலடையும் மாடங்கள் பலவிருந்தும் ஆதனூரில் ஒரு தொண்டர் தோன்றுவதற்கு அவை பயன்படவில்லை. சுரை படர்ந்த பழங்கூரையுடைய புல் குரம்பையில் தொண்டர் தோன்றுகிறார். இவ்வாறு கூறுவதால் செல்வமுடைய இடத்தில் தொண்டர் தோன்றமாட்டார் என்று கருதுவதும் தவறு. அரண்மனையில் புகழ்ச்சோழர் தோன்றுகிறார். சாதாரண மக்களுள் ஒருவராக வாழ்ந்த சேரமான் பெருமானும், மூர்த்தியாரும் அரசராக ஆகின்றனர். என்றாலும் அவர்கள் தொண்டர்கள் என்பதை மறத்தலாகாது. தொண்டர் அரசராகப் பிறப்பதும், அரசராக ஆவதும், சேரியில் பிறப்பதும் இடைப்பிறவரல்களே தவிர அவர்கள் பிறக்கும் குடி அவர்களை ஒன்றுஞ் செய்வதில்லை என்பதைக் காட்டவே கவிஞர் திருநாளைப் போவார் புராணத்தில் இந்த இரண்டுவகை வாழ்க்கையையும் அடுத்தடுத்து வைத்துக் காட்டுகிறார்.

தூய மாந்தர் வாழ் தொண்டை நாட்டியல்பு

நாட்டையும், ஊரையும் இயற்கையையும் இத்துணைச் சிறப்புடன் வருணித்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? இந்த ஊரும் நாடும் யாரால் சிறப்படைகின்றன? எனவே இந்த வருணனை யிலேயே மக்கள் வாழ்க்கையையும் காட்டிச் சென்றால் ஒழிய இவை பயனற்றவையாக ஆகிவிடும். இதனை நன்குணர்ந்த கவிஞர் தவறாமல் அந்தந்த நிலையில் வாழும் ஊர் மக்களையும் வருணித்துச் செல்வதைக் காணலாம். மக்கள் எப்பொழுது அமைதியாக வாழமுடியும்? தமக்கு உள்ளதை வைத்துக்கொண்டு வேறு எதற்கும் ஆசைப்படாமல் வாழ முற்பட்டால்தானே அமைதி கிட்டும்? எனவே போதுமென்ற மனம் உடையவராய், தத்தமக்கு வகுக்கப் பெற்ற கடமைகளை முழுத் திருப்தியுடன் செய்பவர்களாய் உள்ள மக்கள் மனத்தில் பொறாமை முதலிய குற்றங்கள் தோன்ற இடமில்லை. இந்தகைய மக்கள் நானிலங் களும் சிறந்து விளங்கும் தொண்டை நாட்டில் மிகுந்து வாழ்கின் றனர் எனக் கூறவரும் கவிஞர்,

ஆயநானிலத்து அமைதியில் தத்தமக்கு அடுத்த
மேய செய்தொழில் வேறுபல் குலங்களின் விளங்கித்
தீய என்பன கனவிலும் நினைவிலாச் சிந்தைத்
தூய மாந்தர்வாழ் தொண்டை நாட்டியல்பு சொல்

வரைத்தோ? ³³

என்று பாடுவதன் மூலம் ஒரு சமுதாயம் முழுவதையும் எடை போட்டு விடுகிறார்.

மனிதர்கள் வாழ்வில் தீமை செய்யாவிடினும், நினைவிற்கூடத் தீய எண்ணம் இல்லாமல் இருத்தல் ஏறத்தாழ இயலாத காரியம். ஆனால் அதுவும் இயலும்! எப்பொழுது? இத் தீயவை தோன்று தற்கு நிலைக்களமாக உள்ள மனம் அமைதியற்று, செய்யும் பணியில் விருப்பம் அற்று இருக்குமேயானால் தீமைகள் தோன்று வது இயல்பேயாகும். அவ்வாறு இல்லாமல் தத்தமக்கு அடுத்த செய்தொழிலை அமைதியுடன் செய்தலினாலும் ஆசை இன்மையினாலும் தீய என்பன கனவிலுங் கருதாத தூய்மை யுடையராய் இருந்தனர் என்று கவிஞர் கூறுவது தருக்க முறைப்படி பொருத்தமானதாகும். தீய என்பவற்றை கனவிலுங் கருதாமல் மன அமைதியுடன் வாழ்பவர்களைச் 'சமதிருஷ்டி' உடையவர்கள் என்று கூறுவர். அப்படிப்பட்ட மக்கள் தொண்டை நாட்டில் வாழ்கிறார்கள் என்று ஏன் கவிஞர் கூறவேண்டும்? சோழ நாட்டில் வாழ்வதாகக் கூறியிருக்கலாமே? அன்றி வேறு எந்தப் பகுதியிலாவது இத்தகைய மக்கள் உள்ளனர் என்று கூறாமல் தொண்டை நாட்டைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கூறியது ஏன்? தாம் பிறந்த நாடு என்பதால் சேக்கிழார் இவ்வாறு கூறுகிறாரா? ஆழ்ந்து நோக்கினால் உண்மை விளங்காமற் போகாது.

அறம் வளர் நாயகி அர்ச்சனை புரிந்த நகர்

சமதிருஷ்டி உடையவர்கள் விரைவில் வீடுபேற்றை அடையக் கூடிய தகுதி பெற்றவர்களாவார்கள். யான், எனது என்ற அகப்புறப் பற்றுக்களை நீக்கி அவற்றின் விளைவாகத் தோன்றும் அறுவகைக் குற்றங்களையும் நீக்கியவர்கட்கு வையத்தினும் வானம் நெருங்கி உள்ளதாகும் எனப் பெரியோர் கூறுவர். இந்தத் தொண்டை நாட்டில், அதன் தலைநகரான காஞ்சியம்பதியில் அண்டகோடிகள் அனைத்தையும் ஈன்று புரக்கும் அன்னை மானுட வடிவுடன் வந்து இறைவனைப் பூசனை புரியப்போகிறாள். இத்துணைப் பெரிய உலகில் தான் வந்து பூசனை புரியத் தகுந்த இடமாக உலகின்றவள் இந்தக் காஞ்சியைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமாயின் அதற்குரிய தகுதி அந்நாட்டிற்கு இருத்தல் வேண்டும் அல்லவா? அவ்வாறு இருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிட்டுக்காட்டவே கவிஞர் இவ்வாறு கூறுகிறார். இதற்கு அடுத்த இரண்டாவது பாடலிலேயே,

‘ஆன தொல்நகர் அம்பிகை தம்பெருமானை

மான அர்ச்சனை யாலொரு காலத்து வழிபட்டு

ஊனமில் அறம் அநேகமும் உலகுய்ய வைத்த
மேன்மை பூண்ட அப் பெருமையை அறிந்தவா விளம்பில்' ³⁴

என்று கூறுகிறார் ஆகலின் இக் கற்பனை பொருத்தம் என உணர முடிகின்றது.

சோழ நாட்டை வருணிக்கையிலும் கவிஞர் மக்களை மறக்க வில்லை என்பதைக் காண முடிகின்றது.

'வீதிகள் விழவின் ஆர்ப்பும், விரும்பினர் விருந்தின் ஆர்ப்பும்
சாதிகள் நெறியில் தப்பா; தனையரும் மனையில் தப்பார்
நீதிய புள்ளும் மாவும் நிலத்திருப் புள்ளும் மாவும்
ஒதிய எழுத்தாம் அஞ்சும் உறுபிணிவரத்தாம் அஞ்சும்' ³⁵

என்று பாடுகையில் மக்கள் வாழ்க்கை எவ்வாறு அமைந்திருந்தது என்பதைச் சுட்டிச் செல்கின்றார்.

பரத்தையர் வீதியையும் பக்தி நலத்துடன் விவரிப்பவர்

பல்வேறு மக்கள் வாழும் தெருக்களை வருணிக்கும்பொழுது பரத்தையர் வீதியையும் வருணித்தல் பண்டைய மரபாகும். தொல்காப்பியம் மருதத் திணையை ஏற்றுக் கொண்டு அதற்கும் இலக்கணம் வகுத்துவிட்ட பின்பு பரத்தையரை ஒதுக்குதல் சரியன்று எனக் கவிஞர்கள் கருதினர்போலும்! திருக்குறள் எவ்வளவு நீதிகளை எடுத்தியம்பிய போதிலும், சிலம்பு முதல் துளாமணி வரைப் பரத்தையரைப் பாடித்தான் செல்கின்றன. கம்பன் மட்டும் இதற்கு விலக்காகப் பரத்தையர் பற்றிப் பாடாதொழிகிறான். பக்தி இலக்கியமான பெரியபுராணத்தைப் பாட வந்த சேக்கிழார் பரத்தையர் பற்றிப் பாடாமல் விட்டிருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் அவருடைய காப்பியத்தில் தலையாய இடம் பெறும் நம்பியாரூரர் பரத்தையர் இனத்தில் பிறந்த பரவையாரை மணந்து கொண்டு திருவாரூரில் நீண்ட காலம் இல்லறம் நடத்தினார் என்பது வரலாறு. ஆகலின் சேக்கிழார் இதனை விட்டுப் போகவும் முடியவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில் பரவையார் பரத்தையர் குடியிற் பிறந்தார் என்பதையே காரணமாகக் கூறி அவ்வினம் ஒதுக்குதற்குரியதன்று என்று குறிப்பாகக் கூறுகிறார். திருவாரூர் தெருக்களைக் கூறவந்த சேக்கிழார்,

'மாடமாளிகை, துளிகை, மண்டபம்
கூட சாலைகள், கோபுரம், தெற்றிகள்
நீடு சாளர நீடரங்கு எங்கணும்
ஆடல் மாதர் அணி சிலம்பு ஆர்ப்பன.'

‘அங்கு உரைக்குஎன் அளவு? அப் பதியிலார்
தங்கள் மாளிகையின் ஒன்று சம்புவின்
பங்கி னாள் திருச் சேடி பரவையாம்
மங்கையார் அவதாரஞ்செய் மாளிகை’³⁶

என்று கூறும் பொழுது ஒரு பெரிய நுண்ணிய கருத்தையும் பெற வைக்கின்றார். தொண்டர்கள் எப்படி உடையார், இல்லார், உயர்சாதி, இழிந்த சாதி என்ற வேறுபாடில்லாமல் எல்லா இடங்களிலும் பிறக்கின்றார்களோ அப்படியே சமுதாயம் இழித்துப் பேசும் பரத்தையர் குடியிலும் பிறத்தல் உண்டு என்பதைக் குறிப்பாகக் கூறுகிறார். ‘அங்குரைக்கென் அளவு’ என்று கூறும் பொழுது ஓர் இனத்தை உயர்ந்தது என்றும் மற்றோர் இனத்தைத் தாழ்ந்தது என்றுங் கூற நாம் யார்? என்ற கருத்துப்படப் பேசுவதாகத் தெரிகின்றது. சாதி வேறுபாட்டைச் சேக்கிழார் நம்பினார்; இந்த வேறுபாட்டை அவர் ஏற்றுக் கொண்டாலும் அவரவர்கள் தத்தமக்கு விதித்துள்ள கடமைகளைச் செய்வதன் மூலம் உயர்ந்தவர்களாக ஆகிறார்கள் என்ற கருத்தையும் அவர் ஏற்பதாகத் தெரிகின்றது.

பாத்திர உரையாடலைக் கூறும்பொழுதேகூட அவற்றின் எண்ண ஒட்டங்களைக் குறிப்பாக விளக்குபவர்

மக்கள் பல்வேறுபட்ட பணிகளில் ஈடுபட்டவர்களாகலின் அவரவர் ஏற்றுக் கொண்ட பணிகளில் விருப்பு வெறுப்பை அகற்றித் தூய உள்ளத்துடனும் கடமை உணர்ச்சியுடனும் ஈடுபடுவதால்தான் சிறப்படைய முடியும். அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் சிலவற்றையும் சேக்கிழார் காட்டிச் செல்லத் தவறவில்லை. நம்பியாரூரர் ஆதி சைவக் குடியில் பிறந்தவர் என்பதும், நரசிங்க முனையரையர் என்ற சிற்றரசரால் வளர்க்கப் பெற்றவர் என்பதும் நாடறிந்த மெய்மைகளாகும். அத்தகைய ஒருவர் ஒரு வழக்கில் சிக்கிக் கொள்கிறார். இந்த வழக்கில் உள்ள புதுமை என்ன வெனில் வாதியான கிழவேதியர் அவ்வூராருக்கும் நம்பியாரூரருக்கும் அறிமுகம் இல்லாத புதியவர். அவர் காட்டும் ஆவணத்தில் அவருடைய ஊர் வெண்ணெய்நல்லூர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்த ஓலைக்குரியவரோ தொண்டு கிழவராக உள்ளார். அந்த ஊரில் பல்லாண்டுகளாக வாழ்ந்துவரும் எவரும் பார்த்ததுகூட இல்லையெனில் இந்த வாதியானவர் சந்தேகத்துக்குரியவர் என்று கொண்டால் அதில் எதுவும் தவறு கூற வாய்ப்பில்லை. இதன் எதிராகப் பிரதிவாதியான நம்பியாரூரர் ஊரறிந்தவர்.

அப்படி இருந்தும் வழக்கை விசாரித்த ஊர்ப் பஞ்சாயத்துக்காரர்கள் கையில் உள்ள ஆவணத்தின்படித் தீர்ப்பு வழங்கினரேயன்றித் தெரிந்தவர் தெரியாதவர் பிரச்சினைக்கு இடம் கொடுக்கவே இல்லை. இதனைச் சேக்கிழார் மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். வழக்கை விசாரித்துக் கையிலுள்ள ஆவணம் நம்பியா ரூரரின் பாட்டன் தந்ததுதானா? என்பதை அறிந்துகொள்ள முயன்றுள்ளனர். அவருடைய கையெழுத்தை ஒத்திட்டுப் பார்ப்பதற்காக அவர் கையெழுத்துடைய மற்றோர் ஓலையை 'அரண்தரு காப்பில்' வரவழைத்து ஒத்திட்டுப் பார்த்த பின்னர்,

'நான்மறை முனிவனார்க்கு நம்பியாரூரர்! தோற்றீர்!
பான்மையின் ஏவல் செய்தல் கடன் என்று பண்பில் மிக்க
மேன்மையோர் விளம்ப.....' ³⁷

இவ்வாறு சிறந்த முறையில் தீர்ப்பை வழங்கிவிட்டனர். தீர்ப்பை வழங்கிய பிறகு சாதாரண மனிதர்கள் என்ற நிலையில் நின்று,

'அருமுனி! நீமுன் காட்டும் ஆவணம் அதனில் எங்கள்
பெருமைசேர் பதியே யாகப் பேசியது உமக்கு இவ்வூரில்
வருமுறை மனையும் நீடு வாழ்க்கையும் காட்டு.....' ³⁸

என்று கேட்டார்களே தவிர வழக்கின் தீர்ப்பைக் கூறுவதற்கு உள்ளாரார், தெரிந்தவர், தெரியாதவர் என்ற வேறுபாடுகள் முன்னே நிற்கவில்லை என்பதைக் கவிஞர் அறிவுறுத்துகின்றார்.

இயற்பகையார் செய்த செயலைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத சுற்றத்தார் வேதியனை வழிமறித்துத் தண்டிக்க முனைகின்றார்.

'இனையதொன்று யாரே செய்தார்? இயற்பகை

பித்தனானால்

புனையிழை தன்னைக் கொண்டு போவதாம் ஒருவன்?' ³⁹

என்று கூறிக்கொண்டு போர்க் கருவிகளுடன் சண்டையிட வந்தனர் என்று கூறுகையில் ஓர் உண்மையைக் கவிஞர் தெரிவிக்க விரும்புகிறார். தொண்டர்கள் இறையன்பில் ஈடுபட்டுச் சமுதாயம் ஏற்காத செயலைச் செய்ய முனைந்தால், அவர்கள் தொண்டர்கள் என்ற காரணத்துக்காக மட்டும் சமுதாயம் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை என்பதையும் அறியவேண்டும்.

சண்டேசுரர் எனப் பின்னர்ப் பெயர் பெற்ற விசார சருமர் என்ற இளைஞர் சேய்ஞ்ஞலூரில் உள்ள வேதியர்களின் பசுக்களைத் தாமே மேய்ப்பேன் என்று கூறியவுடன் அவருடைய

தந்தையின் அனுமதியைக்கூடக் கேட்க வேண்டும் என்று கருதாமல் உடனே அதற்கு ஒத்துக் கொண்டனர் அவ்வூர் வேதியர்கள். ஆனால் பசுக்கள் தாமே பொழியும் பாலை எடுத்து அந்தச் சிறிய பெருந்தகையார் சிவலிங்கத்திற்கு அபிடேசுஞ் செய்கிறார் என்பதைக் கேள்வியுற்ற மறையவர்கள் உடனே அச் சிறுவனின் தந்தையாகிய எச்சதத்தனை அழைத்து,

‘அந்தண் மறையோர் ஆகுதிக்குக்
கறக்கும் பசுக்கள் ஆனவெலாம்
சிந்தை மகிழ்ந்து பரிவினால் திரளக்
கொடுபோய் மேய்ப்பான்போல்
கந்தம் மலிபூம் புனல் மண்ணி
மணலிற் கறந்து பாலுகுத்து
வந்த பரிசே செய்கின்றான் என்றான்’
என்று வாய் மொழிந்தார் ⁴⁰

என்று பாடுகிறார். ‘இலவசமாக மாடுகளை மேய்ப்பேன்’ என்று சிறுவர் கூறியவுடன் அவர் தந்தையைக்கூடக் கேட்காமல் சரி, என்று ஏற்றுக்கொண்ட வேதியர்கள், இப்பொழுது மட்டும் அவர் தந்தையை அழைத்துக் குறை கூறுவது ஏன்? ‘வாய் மொழிந்தார்’ என்ற சொல்லுக்கு உண்மை கூறினர் என்பது பொருள். ஆனால் சேக்கிழார் இப்பொருளுக்கு நேர்மாறான பொருளில் இதனைக் கூறுகிறார். நடப்பது என்ன என்று தெரிந்து கொள்ளக்கூட முயலாமல் யாரோ ஒருவன் வந்து கோள் மூட்டியதை நம்பி இவ்வாறு கூறுகிறவர்கள் வேதம் ஓதும் வேதியர்கள். எனவே அவர்களை எள்ளி நகையாடும் முறையில் கவிஞர் வேதம் ஓதும் நாவால் பொய் புகன்றார்கள் என்று வெளிப்படையாகக் கூறாமல் வாய் மொழிந்தார் என்று கூறிச் செல்கின்றார். புறக்கோல அளவில் வேள்வி முதலிய சடங்குகளை விடாமற் செய்யும் வைதிகர்கள் வாழ்க்கை எவ்வாறு இருந்தது என்பதற்கு இந்நிகழ்ச்சி எடுத்துக்காட்டாகும்.

திருநாவுக்கரசர் புராணத்தில் அந்நாளைய மகளிர் எவ்வாறு தம் வாழ்க்கையை நடத்தினர் என்பதையும் நுண்மையாகக் காட்டிச் செல்கின்றார். தம்பியார் உயிர்வாழ வேண்டும் என்ற ஒரே எண்ணத்துடன் உயிரை வைத்திருந்தார் திலகவதியார். அத்தகைய தம்பியார் இப்பொழுது வேற்றுச் சமயம் புகுந்து விட்டார். அதனால் மனம் நொந்துபோனார் திலகவதியார் என்றால் மிகையாகாது. ஆனால் தம் நோவு காரணமாகத் தம்பியாரை ஏசுவோ, கடிந்து கொள்ளவோ செய்யவில்லை. அதற்குப் பதிலாக இறைவனிடம் முறையிட்டுவிட்டு அவன்

எவ்வாறேனும் தம் குறையைத் தீர்த்து வைப்பான் என்று இருந்துவிட்டார் அம்மாதரசியார். இந்நிலையில் மருணீக் கியாருக்குச் துலை நோய் கண்டது. மணி, மந்திர, ஓளடதம் என்ற எதனாலும் அதனைப் போக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அந்த நிலையில் தமக்கையாரை நினைக்கின்றார் அன்பர்,

‘பண்டை உறவு உணர்ந்தார்க்குத்
திலகவதியார் உளராக்
கொண்டவர்பால் ஊட்டுவான்
தனைவிட்டார் குறிப்புணர்த்த’ ⁴¹

என்பதனால் தம் நிலையைக் குறிப்பாக அவரிடம் தெரிவிக்குமாறு ஏவலாளனை அனுப்பினாரே தவிர, அவரை வருமாறு அழைக்கவில்லை. இன்றுவரை அவரை மறந்துவிட்டுத் திடீரென்று தமக்கு ஒரு துன்பம் வந்துள்ளபொழுது வந்து காக்க வேண்டும் என்று அழைப்பது பண்புடைமை ஆகாதாகலின் மருணீக்கியார் அதனைச் செய்யவில்லை. தாம் எத்துணைத் துன்பமுற்றாலும், தமக்கையார் தவிரத் தமக்கு வேறு கதியே இல்லை என்றாலும், அவரைப் பிடிவாதமாக அழைத்து வருமாறு கூறுதல் தன்னலத்தின்பாற் பட்டதாகும். எனவேதான் பண்புடைய பெரியார் அதனைச் செய்யவில்லை. அதே நேரத்தில் இத்துணை ஆண்டுகள் கழித்துத் திடீரென்று தமக்கு ஒரு தேவை ஏற்பட்டவுடன் இன்றுவரை மறந்திருந்த தமக்கையா ரிடம் நேரிடையாகத் தாமே போவதும் சரியில்லை. போனால் அவர் ஏற்பாரா மாட்டாரா என்றும் தெரியாது. எனவேதான் குறிப்புணர்த்த அனுப்பினார் என்று பாடுகிறார் கவிஞர். அவர் ஏவலிற் சென்றவன் அம்மையாரைச் சந்தித்து,

‘ஈங்கு யான் உமக்கு இளையார் ஏவலினால் வந்தது’ ⁴²

எனக் கூறினவுடன் அம்மையார் ‘தீங்குளவோ?’ என்று கேட்டார். அவன் நடந்ததை விரிவாகக் கூறினான். அதனைக் கேட்ட அம்மையார்,

‘என்றவன் முன் கூறுதலும் ‘யான்
அங்கு உன்னுடன் போந்து
நன்றியா அமண்பாழி நண்ணுகிலேன்
எனும் மாற்றம்
சென்றவனுக்கு உரை’ என்று
திலகவதியார் மொழிய’ ⁴³

அவன் அப்படியே சென்று கூறிவிட்டான். இங்கும் பண்பாட்டைக் காண்கிறோம். எந்தத் தம்பியார் உளராக வேண்டும் என்று

உயிரை வைத்திருக்கின்றாரோ அந்தத் தம்பியார் சாவுடன் போராடும் இந்த நேரத்திலும் தம் கொள்கையினின்று இறங்கிவர அந்த அம்மையார் தயாராக இல்லை. தம்பியை இங்கு வரச் சொல் என்றும் அவர் கூறவில்லை! ஏன்? ஒரு வேளை அவராக வர விருப்பம் இல்லாதவராக இருந்திருப்பின் தம்முடைய கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து வர நேரிடலாம்! அப்படிப்பட்ட ஒரு இக்கட்டான நிலையைத் தம்பியாருக்கு உண்டாக்க அம்மையார் விரும்பவில்லை. எனவேதான் நான் அங்கு வரமாட்டேன் என்று கூறுவதுடன் நிறுத்திக் கொள்கிறார். இவ்வாறு கூறிவிட்டால் வருவதும் வராததும் தம்பியார் தாமே முடிவு செய்து கொள்ள இடம் கொடுத்ததாகவும் ஆகிவிடும். பிறர் பற்றிய செயல்களில் தம் விருப்பு வெறுப்புக்கட்கு இடம் தராமல் அவர்கள் விருப்பப்படி செய்யுமாறு விட்டுவிடுவதே பண்புடைமையாகும். இந்த அளவு பிறர் முடிவுகளில் தலையிடாமல் பண்பாட்டுடன் நடந்துகொள்ளும் இயல்புடைய மக்களையும் சேக்கிழார் அறிமுகஞ் செய்து வைக்கின்றார்.

காப்பியத்தைத் திறனாய்வு செய்கின்ற முறையில் இவை எல்லாம் பாத்திரப் படைப்பு என்ற தலைப்பினுள் அடங்குமேனும் பெரியபுராணத்தைப் பொறுத்தமட்டில் காப்பியப் பாத்திரங்கள் படைப்புக்குரிய இலக்கணங்களை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. ஏனைய காப்பியங்களில் பாத்திரங்களைப் படைக்கின்ற கவிஞனுக்குத் தன் விருப்பம் போல் அவர்களைப் படைக்கவும், செயல்படுத்தவும் உரிமை உண்டு. சிலம்பு போன்ற காப்பியத்தில்கூட இளங்கோவுக்கு இந்த உரிமை பெரிய அளவிற்கு இருந்தது. ஆனால் சேக்கிழாருக்கு அந்த உரிமை சிறிதும் இல்லாமற் போய் விட்டது. பாத்திரங்களும், நிகழ்ச்சிகளும் மாற்ற முடியாத வரலாற்றுப் பாத்திரங்களாகவும் நிகழ்ச்சிகளாகவும் அமைந்துவிட்டன. எனவே அவர் விருப்பம் போல் பாத்திரங்களைப் படைக்கவோ அவர் விருப்பம் போல் நிகழ்ச்சிகளை அமைக்கவோ ஒரு சிறிதும் இடம் இல்லாமற் போய் விட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சியில் பாத்திரங்கள் எவ்வாறு உரையாடின; எவ்வாறு அப்பாத்திரங்களின் எண்ண ஓட்டங்கள் அமைந்தன என்பவற்றை மட்டிலும் அவர் விருப்பம்போல் அமைத்துக் கொள்ளும் உரிமை மட்டுமே அவருக்கிருந்தது என்பதைத் திறனாய்வு செய்பவர் மறந்துவிடக்கூடாது. இந்தக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் நின்று கொண்டு உரையாடல் ஒன்றின் மூலமாகவே பாத்திரங்களின் பண்பாட்டை நாம் அறியுமாறு படைப்பதுதான் சேக்கிழாரின் தனியான ஆற்றலாகும் இந்த உரையாடலை நிகழ்த்திக் காட்டும் பொழுதேகூட அப்பாத்திரங்களின் எண்ண ஓட்டங்களையும்

ஓரிரண்டு சொற்களினால் விளக்கிச் செல்வது இக்கவிஞருக்குக் கைவந்த கலையாகும். மாபெரும் கவிஞராகவும், புலவராகவும், உலகியல் அறிந்தவராகவும் இருந்ததுடன் ஒப்பற்ற மனவியல் அறிஞராகவும் இருந்தமையாலேயே இத்தனையும் உரையாடல் மூலமாகவே அவரால் செய்ய முடிந்தது.

பண்பாட்டின் உறைவிடமாக இருந்த திலகவதியார், மருணீக்கியார் இடை நடந்த நிகழ்ச்சியைக் கூறுமுறையில் அவர்கள் இருவர் பண்பாட்டையும் விளக்கிவிட்ட கவிஞருக்கு வேறு ஒரு வகையான சோதனை வருகிறது. இருவரில் ஒருவர் பண்பாடுடையவராகவும் மற்றவர் சாதாரண உலகியல் நிறைந்தவராகவும் இருப்பின் அங்கு என்ன நிகழும் என்பதைக் காரைக்காலம்மையார் புராணத்தில் எழுதிக் காட்டுகிறார்.

புனிதவதியார் தமிழ்ப் பண்பாட்டின் உறைவிடமாய், கற்பு மேம்படு காதலியாராய் இருக்கின்றார். அவருடைய கணவனை அறிமுகஞ் செய்துவைக்கும்பொழுதே கவிஞர் அவன் எத்தகையவன் என்பதை அறிவித்து விடுகின்றார். புனிதவதியார் என்ற அற்புதமான பெண் தனக்கு மனைவியாக வாய்த்ததற்கு மகிழ்ச்சி அடைந்ததைவிடச் சீர்வரிசை என்ற பெயரில் வந்த பெருஞ் செல்வத்தினால் அவன் மகிழ்ச்சியடைந்தான் என்பதை,

‘மகட் கொடையின் மகிழ்சிறக்கும்
வரம்பில் தனம் கொடுத்ததற்பின்
நிகர்ப்பரிய பெருஞ்சிறப்பில்
நிதிபதிதன் குலமகனும்
தகைப்பில் பெருங்காதலினால்
தங்குமனை வளம் பெருக்கி’⁴⁴

வாழ்ந்தான் என்று கவிஞர் முதலிலேயே கூறிவிடுகிறார். அவன் கடையிலிருந்து அனுப்பிய இரண்டு மாங்கனிகளில் ஒன்றை வைத்து மற்றதைப் புனிதவதியார் சிவனடியார் ஒருவருக்கு உணவுடன் படைத்துவிட்டார். கணவன் வந்தவுடன் உணவிட்டு மீதம் உள்ள மாங்கனியை இலையில் இட்டார்.

‘மனைவியார் தாம்படைத்த மதுரமிக வாய்த்தகனி
தனை நுகர்ந்து இனியகவை ஆராமைத் தார்வணிகள்
இனைய தொரு பழம் இன்னம் உளது அதனை இடுக...’⁴⁵

என்று கேட்டு விட்டான். கழிபெருஞ் சுவையுடைய பழத்தைத் தின்ற பிறகு ‘நல்லவேளை வந்தவர்கள் இரண்டாகக் கொடுத்

தனர். மற்றொன்று 'மனைவிக்கு இருக்கட்டும்' என்று நினையாமல் 'எஞ்சிய அதனையும் இடுக' எனக் கேட்கின்ற பண்பாளன் அவன்.

கணவன் ஆணையிட்டதும் அப்படியே அதற்குக் கீழ்ப்படிந்து பழக்கப்பட்ட அம்மையார் அவன் 'இடுக' என்றவுடன் எடுத்துவர உள்ளே சென்று விட்டார். அடியாருக்குப் பழம் இட்டதை மறந்து விட்டமையால் வந்த நெருக்கடியாகும் இது. எடுத்துவருபவர் போல வந்துவிட்டு, மறுபடியும் சென்று 'அடியாருக்கு இட்டு விட்டேன்' என்று கூறினால் 'என்னைக் கேட்காமல் ஏன் கொடுத்தாய்?' என்று வினவும் அளவுக்குப் போகக் கூடிய வியாபாரி அவன். எனவே இறைவனை வேண்டினார்; அவனருளால் பழம் ஒன்று வந்தது; கொண்டு வந்து இலையில் இட்டார். அதனை உண்டு அதில்

'உற்றகவை அமுதினுமேற்பட உளதாயிட இது
முன் தரு மாங்கனியன்று; மூவுலகில் பெற்றகு அரிதால்
பெற்றது வேறு எங்கு? என்று பெய்வளையார் தமைக்

கேட்டான்.' 46

இரண்டு கனிகட்கும் இடையே உள்ள சுவையையும் வேறு பாட்டையும் அறிகின்ற அளவுக்கு உணவில் நுண் அனுபவம் உடையவனாக இருந்தான் என்பதைக் கவிஞர் விளக்கிவிட்டார். இப்பொழுது அம்மையார்பாடு திண்டாட்டமாகிவிட்டது. இறைவன் திருவருளை வெளியிற் கூறக் கூடாது என்பது ஆன்மீக உலகச் சட்டம். ஆனால் இங்குக் கேட்பவன் கணவன். அவனிடம் உண்மையைக் கூறித்தான் ஆக வேண்டும். உண்மையான தரும சங்கடம் என்ற நிலைக்கு ஆளாகிவிட்டார் அம்மையார். எது எவ்வாறாயினும் கணவனிடம் கூறிவிடுவதே சிறந்தது என்ற முடிவுக்கு வந்து அவர் கூறத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் இல்லிறைவன் (கணவன்) மிகத் தவறான ஒரு வினாவைக் கேட்டு விட்டான். இப்பொழுது அவன் கேட்ட கேள்வி,

'எய்தவருங் கனியளித்தார் யார்?' 47

என்பதாகும். முதலில் 'இப்பழத்தை எங்கு பெற்றாய்?' என்று வினவிய அவன், அவர் விடைகூறுமுன்னரே 'இப்பழத்தை யார் உனக்குக் கொடுத்தார்?' என்று கேட்டுவிட்டான். இந்த இரண்டு வினாக்களும் கடல் போன்ற வேறுபாடு உடையவை. முதல் வினா யாரை வேண்டுமானாலும் நோக்கிக் கேட்கலாம். ஆனால் இளமையுடன் அழகும் நிறைந்து விளங்கும் ஒரு பெண்ணைப்

பார்த்து அவருடைய கணவனே 'இதனை யார் உனக்குத் தந்தார் கள்?' என்று கேட்பது படு மோசமான வினாவாகும். திருமணம் செய்துகொண்டு சில ஆண்டுகள் ஆனபின்னரும் தன் மனைவியார் எத்தகையவர் என்பதை அறிந்துகொள்ள முடியாதவன் அவன் என்பதை இவ்வினா அறிவுறுத்துகின்றது. ஒரு சாதாரண மனிதன் கூட இத்தகைய வினாவைத் தன் மனைவியைப் பார்த்துக் கேட்க அஞ்சுவான். அப்படி இருந்தும் இவன் கேட்டான் என்று பாடுவது அம்மையார் எத்தகைய கணவனிடம் இத்துணை நாட்கள் காலம் தள்ளினார் என்பதை அறிவிக்கவேயாகும். பண்பாடு நிறைந்த மனைவிமார்கள் தம் கணவர் எத்தகையவராக இருப்பினும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமல் வாழ்கின்றனர் என்பதையும் ஓரளவு இந்நிகழ்ச்சி தெரிவிக்கின்றது. குணங்களால் முற்றிலும் முரண்பாடுடைய இவர்கள் எப்படி இத்துணைக் காலம் கணவனும் மனைவியுமாக வாழ்ந்தனர் என்ற வினாவிற்கு ஒரே வரியில் விடைகூறிவிடலாம். அந்த அம்மையார், தான் தனது என்ற இரண்டும் இல்லாத அடியார் ஆகலின் முரண்பாடுடைய கணவனுடன் வாழமுடிந்தது என்ற இந்த நுண்மையையும் சேக்கிழார் இந்த வரலாற்றில் பெற வைக்கின்றார்.

பைரவர் சிறுத்தொண்டர் உரையாடலில் மனவியல் அறிஞராகக் காட்சி தருகிறார்

சிறுத்தொண்டர் தம் செயலால் மிகப் பெரிய புகழை எய்தி விட்டாலும் அவருடைய புகழுக்கும் தியாகத்திற்கும் ஆணிவேராக விளங்கியவர் அவர் மனைவியார் என்பதைக் கூறவந்த கவிஞர்,

'.....மனை அறத்தின்
வேராகி விளங்குதிரு வெண் காட்டு நங்கை...' 48

என்று குறிக்கின்றார். இத்தகைய உருவகம் செய்யக் காரணம் ஏதாவது இருத்தல் வேண்டும் என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறது. படைத் தலைவராய் இருந்த சிறுத்தொண்டர் முற்றிலுமாக அகப் புறப் பற்றுக்களை நீக்கியவராக ஆகிவிட்டார் என்று நினைக்க முடியவில்லை. இதனைக் கவிஞர் குறிப்பாகக் காட்டிக் கொண்டே செல்கிறார். பைரவரைச் சந்தித்துத் தம் மனையில் அமுதுண்ண வேண்டும் என்று அழைத்த சிறுத்தொண்டரை நோக்கிப் பயிரவர்,

.....'எம்மைப் பரிந்தாட்ட
முடியாது; உமக்குச் செய்கை அரிது; ஒண்ணாது.....' 49

என்று கூறுகிறார். முடியாது, அரிது, ஒண்ணாது என்ற சொற்கள் வேண்டுமென்றே பெய்யப் பெற்றனவாகும். ஒரே வார்த்தையில் முடியாது என்று கூறி நிறுத்தாமல், ஊட்ட முடியாது, செய்கை அரிது, ஒண்ணாது என்று கூறுவதே சிறுத்தொண்டரின் போர் வீர மனத்தின் அடித்தளத்தில் மறைந்து கிடக்கும் அகங்காரத்தைத் தட்டித் தூண்டிவிடுவதற்கே ஆகும். மூன்றுமுறை கூறிய வுடனாவது இவர் நின்று நிலைத்துச் சிந்தித்திருக்க வேண்டும். ஒரு போர் வீரனைத் தட்டி உசுப்ப ஒரே வழி அவனால் ஒன்றைச் செய்ய முடியாது என்று கூறுவதுதான். முன்பின் யோசியாமல் போரில் ஈடுபடும் மனமுடையவனைப் பார்த்து 'முடியாது' என்று கூறினால் உடனே அதனைச் செய்ய வேண்டும் என்று அவன் துள்ளி எழுவான். இந்த மனத்தத்துவத்திலிருந்து சிறுத் தொண்டர் இன்னும் விடுபடவில்லை என்பதைக் காட்டவே பைரவர் மும்முறை முடியாது என்று கூறுகிறார். அவர் நினைத்தது உடனே நடந்து விடுகிறது. முடியாது என்று கூறிய பிறகு சிறுத்தொண்டர் சிந்தித்துப் பார்த்திருக்க வேண்டும். ஒரு வினாடிகூட யோசனை செய்யாமல்,

'எண்ணாது அடியேன் மொழியேன்' ⁵⁰

என்று பேசிவிடுகிறார். இவரை இப்படி உசுப்பிவிட்டுச் சிக்க வைப்பதற்காகவே, வந்த பைரவர் 'ஒருகணம் சும்மா இருந்த வுடன், சிறுத்தொண்டர் மேலும் ஒருபடி சென்று,

'தண்ணார் இதழி முடியார்தம்

அடியார் தலைப்பட்ட டால்தேட

ஒண்ணாதனவும் உளவாகும்; அருமை இல்லை' ⁵¹

எனக் கூறி வசமாக அகப்பட்டுக் கொள்கிறார். இப்பொழுது பைரவர் மறுபடியும்,

'புரியும் தொண்டர்! முவிருது

கழிந்தால் பசுவீழ்த்திட உண்பது

உரிய நாளும் அதற்கின்றால்

ஊட்ட அரிதாம் உமக்கு...' ⁵²

என்று இவருடைய யோசனையற்ற பிடிவாதமான மனநிலையை மறுபடியும் குத்திவிடுகிறார். ஒரு சாதாரண மனிதனைப் பார்த்துக்கூட ஒரு செயலைச் சொல்லி இது உன்னால் செய்ய முடியாது என்று பலமுறை கூறினால், அவன் ஏன் முடியாது? என மார் தட்டி எழுவான். போர் வீரன் என்பவன் யோசனைக்கு அதிக இடம் கொடாமல் செயலில் இறங்குபவன். அவனைப்

பார்த்து இத்தனை முறை முடியாது என்று சொல்லி அவன் அகங்காரத்தைத் தட்டி விட்டால் அவன் என்னதான் செய்ய மாட்டான்! மேலும் முடியாது என்று கூறியவர் பசுவை உண்பேன் என்று கூறியவுடன், சிறுத்தொண்டர், வந்தவர் பேச்சில் ஏதோ சூது இருக்கும் போலும் என்று நினைந்துகூடப் பார்க்காமல் தம்மிடம் மூன்று வகைப் பசுக்கள் உண்டு, எதனை வேண்டுமானாலும் செய்ய முடியும் என்கிறார். இது கேட்ட பைரவர்,

‘நண்புமிக்கீர்! நாம் உண்ணப்
படுக்கும் பசுவும் நரப்பசுவாம்
உண்பது ஐந்து பிராயத்துள்
உறுப்பில் மறுவின்றேல் இன்னும்
புண் செய் நோவில் வேலெறிந்தால்
போலும் புகல்வது ஒன்று’ என்றார்.⁵³

இந்த அளவிற்கு அப்போர் வீரரைச் சிக்க வைத்துவிட்ட பைரவர் இன்னும் ஒன்றுண்டு என்று கூறி நிறுத்துகிறார். இப்பொழுது சிறுத்தொண்டர் பின் வாங்குவதென்பது இயலாத காரியமாகி விட்டது. என்ன நடந்தாலும் மேலே சென்றுதான் ஆகவேண்டும் என்ற எல்லைக் கோட்டினை (Point of no return) முன்னரே அடைந்துவிட்டாராகலின் இப்பொழுது,

‘யாதும் அரியது இல்லை! இனி
ஈண்ட அருளிச் செய்யுமென
நாதன் தானும் ஒரு குடிக்கு
நல்ல சிறுவன் ஒருமகனைத்
தாதை அரியத் தாய் பிடிக்கும்
பொழுதில் தம்மில் மனம் உவந்தே
ஏதம் இன்றி அமைத்தகறி யாம் இட்டுண்பது.....’⁵⁴

என மொழிந்துவிட்டார். இனிச் சிறுத்தொண்டருக்குத் தப்ப வழியே இல்லை. ‘ஐயர் பெருந் தொடங்கலில் அகப்பட்டுக் கொண்ட’ அவர் முன்பின் யோசியாமல் எதுவும் முடியும் என்று வாக்குக் கொடுத்தபின், பைரவர் இந்நிலைக்குக் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டார்.

இந்த நிலையில் சிறுத்தொண்டர் மனம் எந்த நிலையில் இருந்திருக்கும்? உலகில் வேறு எங்கும் காணாத, கேட்டிராத ஒரு முறையில் உணவு வேண்டுகிறார் பைரவர்! இப்பொழுது சிறுத் தொண்டர் தம்மிடம் இருக்கும் புதல்வன் இத்தனை இலக்கணங் கட்கும் பொருந்தியுள்ளான் என்று நினைத்து அமைதியடைந்

தாரா என்ற வினாவிற்குச் சேக்கிழார் நேரிடையாக விடை கூறவில்லை. ஆனால் அடுத்துவரும் நிகழ்ச்சியில் அவர் மனக் கருத்தை அறிய முடிகிறது.

பைரவரிடம் விடை பெற்றுச் சென்ற தொண்டர் மனைவியாரிடம் நடந்தவற்றைக் கூறவும் அந்தத்தாய்,

‘உரியவகையால் அமுதமைப்போம்

ஒருவனாகி ஒரு குடிக்கு

வரும்அச் சிறுவன் தனைப் பெறுவது எவ்வாறு?’ ⁵⁵

என்று வினவுகிறார். இந்த வினாடிவரை அத்தாய்க்குத் தம் மகன் இந்தத் திட்டத்திற்குப் பொருத்தமானவன் என்ற எண்ணம் வரவே இல்லை. இப்பொழுதுதான் போர் வீரருடைய மன நிலையைக் கவிஞர் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். அரசனுக்குப் படைத்தலைவராக இருந்து ஆயிரக் கணக்கானவர்களைக் கொன்று குவித்த அவருக்குப் பிறரைக் கொல்வதில் வியப்போ மலைப்போ தோன்றவில்லை. ஆனால் இதுவரை அவர் யாரைக் கொன்றார்? முன்பின் தெரியாதவர்களைப் போர்க்களத்தில் எதிரே சந்தித்த ஒரே காரணத்தால்தானே முன்பின் யோசனை செய்யாமல் கொன்றார். ‘சிறுவன் ஒருவனைச் சமைத்துத்தான் உண்பது வழக்கம்’ என்று வந்தவர் கூறியது இவருக்கு எவ்வித அதிர்ச்சியையும் தாராமைக்குக் காரணம் அவருடைய தொழிலால் வளர்ந்த மனநிலையாகும். அதே மனநிலையில் இருந்த பரஞ்சோதியார் இப்பொழுதுதான் தம் திட்டத்தின் குறைபாட்டை உணர்கிறார். ஆனால் உண்மையான வீரன் ஒரு வகையில் நின்று போரிட்டு அதனால் பயன் இல்லை என்று கண்டால் உடனே மற்றொரு வகையைக் கையாளும் திறம் படைத்தவன். இரண்டாவது வகையின்குறைவு நிறைவுகளை ஆய அப்பொழுது நேரம் இராது. உடனே செய்து முடிக்க வேண்டும். அதே நிலைக்கு இப்பொழுது தொண்டர் தள்ளப்படுகிறார்,

‘மனைவியார்தம் முகம்நோக்கி

மற்று இத்திறத்து மைந்தர்தமை

நினைவுநிரம்ப நிதிக்கொடுத்தால்

தருவார் உளரே! நேர் நின்று

தனையன் தன்னைத் தந்தை தாய்

அரிவார் இல்லை, தாழாமே

எனை இங்குய்ய நீ பயந்தான்

தன்னை அழைப்போம் யாம் என்றார்’ ⁵⁶

என்ற பாடலில், வேறு எவ்வகையான முறையிலும் தம் சொல்லைக் காக்க முடியாது என்று கண்ட பின்னரே மனைவியாரைப் பார்த்து 'நீ பெற்ற பிள்ளையை அழைப்போம்' என்கிறார். எனவே, நினைவு நிரம்ப நிதி கொடுத்துப் பிறர் பெற்ற பிள்ளையை வாங்கிக் கறி சமைக்க இவ் வீரர் விரும்புகிறார். ஆனால் பிள்ளையை விற்பவர் தாமே முன்னின்று அப் பிள்ளையை அரிய முன்வாரார் என்ற காரணத்தால் தம் பிள்ளையை அழைக்க முடிவு செய்கிறார் சிறுத்தொண்டர்.

இந்த உரையாடல் நடந்ததா இல்லையா; என்று யாரும் கூறமுடியாது. அப்படியிருக்கச் சேக்கிழார் ஏன் இத்தகைய ஒரு உரையாடலை அமைக்க வேண்டும்? சிறுத்தொண்டரின் தொண்டில் 'தான்' ஓரளவு கலந்திருந்தது என்பதை விளக்கவே இந்த உரையாடலையும் தொண்டரின் எண்ண ஓட்டங்களையும் இவ்வளவு விரிவாகக் கவிஞர் கூறிச் செல்கின்றார். இவ்வாறு கூறுவதால் அவருடைய தொண்டைக் குறை கூறுவதாக யாரும் நினைந்துவிடத் தேவை இல்லை. தொண்டர்களில் பலவகை உண்டு. விறன்மிண்டர், ஏயர்கோன் கலிக்காமர் ஆகியோர் மனநிலைக்கும் திருக்குறிப்புத் தொண்டர் மனநிலைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. முன்னர்க் குறிப்பிட்ட இருவரிடையில் தான் என்பது தலைதூக்கி நின்றது உண்மைதான். ஆனால் அந்தத் 'தான்' பிறரிடங் காணப் பெறும் 'நான்' என்பதிலிருந்து வேறுபட்டது. தாம் கொண்ட கொள்கையின்மாட்டுக் கொண்ட உறுதிப்பாட்டால் 'தான்' என்பதற்கு இவர்கள் ஓரளவு இடம் தந்துவிட்டனர். கொள்கையைக் காக்கும் அந்த 'தான்' ஏனைய நானினும் வேறுபட்டது. சிறுத்தொண்டர் நானும் இத்தகையதே என்பதைச் சேக்கிழார் நுண்மையாகத் தமக்கே உரிய முறையில் காட்டிச் செல்கின்றார்.

இலையில் உட்கார்ந்த பைரவர் சோற்றையும் கறியையும் ஒன்றாகக் கலக்கச் செய்து போதாததற்குச் சிறுத்தொண்டரையும் உடனமர்ந்துண்ண ஏற்பாடு செய்துவிட்டார். அப்பாவியான சிறுத்தொண்டர் இன்னும் ஏதாவது குழப்பம் விளைவித்து அடியார் உண்ணாமற் போய்விடுவாரோ என்ற அச்சத்தால் விருந்தினராகிய அவர் உண்ணத் தொடங்கு முன்னர்த் தாம் உண்ணத் தொடங்கினாராம். இதனைக் கண்ட பைரவர் இதோ பேசுகிறார்,

ஆறு திங்கள் ஒழிந்து உண்பேம்
உண்ணும் அளவும் தரியாது

சோறு நாளும் உண்பீர்! முன்
 உண்பது என்? நம் உடன்துய்ப்ப
 மாறின் மகவு பெற்றீரேல்
 மைந்தன் தன்னை அழையும் என
 ஈறும் முதலும் இல்லாதார்க்கு
 'இப்போது உதவான் அவன்' என்றார்.

'நாமிங்கு உண்பது அவன்வந்தால்! நாடி அழையும்'.⁵⁷

என்ற முறையில் இந்தப் பைரவர் தொண்டரை ஏன் இகழ்வேண்டும்? தொண்டரிடம் ஏதோ குறை இருப்பதால்தான், ஈறும் முதலும் இல்லாதவன் இவ்வாறு பேசுகிறான். தாம் பெற்ற பிள்ளையைத் தாமே அரிந்து கறி சமைத்து அதனைத் தாமேயும் உண்ணத் தொடங்கும் இத் தொண்டரைப் பார்த்து, 'தினம் சோறு உண்ணும் உனக்கென்ன அவசரம்?' என்று மனம் நோவப் பேசுகிறார் பைரவர். இந்த நிலையிலும் தொண்டரின் நான் கழல் வில்லை. இப்பொழுது கணவன் மனைவி இருவரும் சென்று மைந்தனை அழைக்கின்றார்கள். அழைக்கும் முறையைக் கூறும் பொழுதே, தொண்டருக்கும் அவர் மனைவியாருக்கும் உள்ள வேறுபாட்டைக் கவிஞர் காட்டிச் செல்கின்றார்.

'வையம் நிகழும் சிறுத்தொண்டர்
 'மைந்தா! வருவாய்' என அழைத்தார்.
 தையலாளும் தலைவர் பணி
 தலைநிற்பாராய்த் தாம்அழைப்பார்
 'செய்ய மணியே! சீராளா! வாராய்!
 சிவனார் அடியார் யாம்
 உய்யும் வகையால் உடனுண்ண
 அழைக்கின்றார் என்று ஒலமிட' ⁵⁸

வையம் போற்றும் சிறுத்தொண்டர் 'மைந்தா! வருவாய்' என அழைத்தாராம். உள்ளவன் ஒரே மைந்தன்; அவன் இப்பொழுது கறியாகவும் குழம்பாகவும் இருக்கிறான். அவ்வாறு அவனை ஆக்கிய தொண்டர், 'மைந்தா!' என்று யாரை அழைக்கின்றார்? அவரிடம் எஞ்சியிருந்த அகங்காரத்தின் பயனாகிய மமகாரம் 'மைந்தா' என்று அழைக்குமாறு செய்துவிட்டது. யான், எனது என்ற இரண்டும் இருப்பதால்தானே மைந்தன் என்ற உறவு முறைப் பெயர் கூறி அழைக்கின்றார். அதனால்தான் மைந்தன் வரவில்லை.

ஆனால் மனையறத்தின் வேராகி விளங்கும் அந்த அம்மையார் இவை இரண்டையும் சுட்டெரித்துவிட்டமையின் இப்பொழுது

அழைக்கின்றார்! எப்படி? தையலார் தலைவர் பணி (அடியார் ஆணை) தலை நிற்பாராய் அழைக்கின்றாராம்! மைந்தன் என்ற உறவு முறை இல்லை 'அடியார் ஏவற்படி சீராளா வாராய்!' என்றார். ஏன்? தனக்குப் பிள்ளைக்கலி தீர்க்கவா? இல்லை! அடியார் யாம் அனைவரும் உய்யும் பொருட்டு உடனுண்ண அழைக்கின்றார் என்று கூறுவதால் அகங்கார மமகாரமற்றுத் தலைவன் ஏவலை நிறைவேற்று முறையில் அழைத்தமையின் பள்ளியினின்று மகன் ஓடிவந்தான் எனக் கவிஞர் பாடிச் செல்கிறார்.

தொண்டர்கள் அனைவரும் ஒரு தன்மையரே. அவர்களுள் ஏற்றத் தாழ்வு என்பதற்கு இடமே இல்லை! என்றாலும் அவரவர் தூழ்நிலைகளுக்கேற்ப அவர்கள் செய்யும் தொண்டும், தியாகமும், சோதனைகளும் மாறுபடுகின்றன. இவை அனைத் தையும் எடைபோட்டு அந்த அந்தத் தொண்டரின் மனவியல் தெரிந்து பாடுவது குன்றைநகர் ஆளியாராம் சேக்கிழார் கல்வது பிறர்க்கு இயலாது.

வழக்குகளை விசாரிப்பதில் வழக்கறிஞராகவே ஆகிவிடுகிறார்

இன்றுங்கூட உலகியலில் ஒன்றைக் காணமுடியும். இருவ ரிடையே வழக்கு என்ற ஒன்று வந்துவிடுமேயானால், யார் அதிகம் கூப்பாடுபோட்டு ஊரைத் திரட்டுகிறார்கள் என்பதை இன்றுங் காணமுடியும். யாருடைய கை தாழ்ந்துள்ளதோ, யாரிடத்தில் வழக்கை வெல்வதற்குத் தேவையான சான்றுகள் குறைவாக உள்ளனவோ, அவர்களே அதிகம் இரைச்சலிட்டு வாதம் செய்வர். அதிலும் அவ்வாறுள்ளவர்கள் வயதிலும் மூத்தவர்களாய், கிழவர்களாய் இருப்பின் கேட்கவே தேவை இல்லை! தங்களுடைய மூப்புக் காரணமாகவே எதிராளி தம்மை வெல்ல வழிவகுப்பதாகக் கூப்பாடு போடுவர். இந்த உலகி யலையே கவிஞர் தடுத்தாட் கொண்ட புராணம், திருநீலகண்டர் புராணம், அமர் நீதியார் புராணம் என்ற மூன்றிலும் வைத்துக் காட்டுகிறார். இந்த மூவரிடத்தும் வழக்கு தொடுத்தவன் ஒருவனே யாவான். மூன்று இடங்களிலும் கிழட்டு வடிவமே கொண்டு சென்று வழக்குத் தொடுக்கின்றான். இந்த மூப்பு அவனுடைய வழக்கிற்குச் சாதகமாக அமைகின்றது. பார்ப்பவர் களை அவன்பால் இரக்கங்கொள்ளச் செய்கின்றது. இதனை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றார் கவிஞர். சுந்தரர் திருமணத்தைத் தடுத்து வழக்கிடும் முதியவன் பற்றிக் கூற வந்த கவிஞர்,

‘நக்கான் முகம் நோக்கி நடுங்கி நுடங்கி யார்க்கும்
மிக்கான் மீசையுத்தரியத் துகில் தாங்கி....’⁵⁹

‘தசையெலாம் ஒடுங்க மூத்தான்
வழக்கினைச் சாரச் சொன்னான்’⁶⁰

என்று கூறும்போது இம்முதியவன் நடுங்கி நுடங்கிப் பேசுகிறான் என்கிறார். காரணம், உலகில் எங்கும் எவரும் கேள்விப்படாத ஒரு வழக்கை, ஏதோ ஓர் ஒலை நறுக்கை வைத்துக் கொண்டு வெல்ல முயல்கிறான். எனவேதான் இந்த நடுக்கமும், பார்ப்பவர் பரிவைத் தன்பால் ஈர்க்க முயலும் முயற்சிகளும் என்பதைக் கவிஞர் குறிப்பால் உணர்த்துகிறார்.

ஏனைய நீலகண்டர், அமர்ந்தீ என்பவர்களிடம் வழக்கிடும் போது இத்தகைய இக்கட்டான நிலை ஏற்படவில்லை. இருவரிடமும் முறையே ஒட்டையும், கோவணத்தையும் இவன் வைத்துச் சென்றதாகவும் அவற்றை அவர்கள் தீ நடுக்கொண்டார்கள் என்பதுமே அவனுடைய வழக்காகும். இந்த இரு வழக்குகளிலுமே அவனுக்கு இருந்த ஒரு பெரு வாய்ப்பைக் கவனிக்க வேண்டும். பிரதிவாதிகளாகிய அவர்கள் இருவருமே அவன் ஒட்டையும், கோவணத்தையும் தம்மிடம் வைத்தது உண்மையானதான் என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றனர். எனவே கிழவேதியன் கை ஒங்கி விடுகிறது. ஆகவே இந்த இருவரிடமும் அவன்பேசும் பேச்சு மிக அதிகமாகவும் கொடுமையுடையதாகவும் உளது. நீலகண்டரைப் பார்த்து

‘என் இது மொழிந்தவா நீ? யான் வைத்தமண் ஓடன்றிப்
பொன்னினால் அமைத்துத் தந்தாய் ஆயினும் கொள்ளேன்!’

‘ஆவதுஎன்? உன்பால் வைத்த
அடைக்கலப் பொருளை வெளவிப்
பாவகம் பலவும் செய்து பழிக்கு
நீ ஒன்றும் நாணாய்!
யாவரும் காணஉன்னை
வளைத்து நான் கொண்டேயன்றிப்
போவதும் செய்யேன்’⁶¹

என்று பேசுகிறான். அமர்ந்தியாரிடமும் இதே முறையில் அவன் பேசுகிறான் என்பதை

‘நல்ல கோவணம் கொடுப்பன்
என்றுலகில் மேல் நாளும்

சொல்லுவித்தது, என் கோவணம்
 கொள்வது துணிந்தோ?
 ஒல்லை ஈங்குறு வாணிபம்
 அழகிதே உமக்கு! என்று
 எல்லையில்லவன் எரிதுள்ளினால்
 என வெகுண்டான்' ⁶²

இவ்வாறு சேக்கிழார் பாடுவதில் உலகியல் முறையைக் காப்பியத்தில் புகுத்துகிறார் என்பதை உணர முடிகின்றது. இதனால் காப்பியச் சுவை மிகுகின்றது என்பதும் திறனாய்வு முறையில் உண்மை. ஆனால் ஏனையோரைப் போல இலக்கியக் காப்பியம் பாடவரவில்லை இவர். நாட்டையும் மக்களையும் தட்டி எழுப்பி முன்னேற்றவே காப்பியம் பாடினாராகலின் தம் குறிக்கோளை அவர் மறப்பதே இல்லை. தொண்டர்களாக உள்ளவர்கட்கு வேண்டிய பண்புகள் யாவை என்பதைப் பல்வேறு புராணங்களிலும் வைத்துக் காட்டிக் கொண்டே செல்கின்றார். பணிவுடைமை, அடக்கம், அகங்கார மமகார அழிவு என்பவை தொண்டர்க்கு இன்றிமையாத பண்புகளாகும். பணிவு அடக்கம் என்பவற்றை ஒருவர் பெற்றுள்ளார் என்பதை எப்பொழுது அறிய முடியும்? சும்மா இருக்கின்ற நேரங்களில் அனைவருமே பண்புடையவர்போல்தான் இருப்பர்! ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலை உருவாகும்பொழுதுதானே ஒருவருடைய உண்மை வடிவம் வெளிப்படும்.

நியாயம் தம்மிடம் உள்ளதை நீலகண்டர், அமர்நீதி இருவரும் அறிவர். மனத்தினாலும் களவு என்ற சொல்லைக்கூட அவர்கள் நினைத்தது கிடையாது. அவர்கள் பெருவசதி படைத் தவர்கள். இந்தக் கிழவனுடைய ஓட்டையோ கோவணத்தையோ திருடி அவர்கட்கு ஆகப்போவது எதுவும் இல்லை! அவை வைத்த இடத்திலிருந்து காணாமற் போய்விட்டன என்றுதான் கூறுகிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக என்ன தண்டனை தரினும் ஏற்கத் தயாராக உள்ளார்கள். அப்படி இருந்தும் கிழ வேதியன் அவர்களை ஏசுகிறான். அதுவும் அவர்களுடைய நேர்மையை ஐயுறுவதாகப் பேசிக் கூச்சலிடுகிறான். ஒரு நேர்மையுள்ள மனிதன் தன்பால் இருக்கும் எதனையும் இழக்கத் தயாராக இருப்பான்; ஆனால் அவன் உயிர்போல மதித்துப் போற்றும் அவனுடைய நேர்மையை எவரேனும் சந்தேகப்பட்டால் அவனால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. இந்த நிலையில் அவன் சினமடைந்தால் அதில் யாரும் தவறு காண முடியாது; சினங்கொள்வதைத் தவறு என்று கூற முடியாது என்பது உண்மை

சொல்லுவித்தது, என் கோவணம்
 கொள்வது துணிந்தோ?
 ஒல்லை ஈங்குறு வாணிபம்
 அழகிதே உமக்கு! என்று
 எல்லையில்லவன் எரிதுள்ளினால்
 என வெகுண்டான்' ⁶²

இவ்வாறு சேக்கிழார் பாடுவதில் உலகியல் முறையைக் காப்பியத்தில் புகுத்துகிறார் என்பதை உணர முடிகின்றது. இதனால் காப்பியச் சுவை மிகுகின்றது என்பதும் திறனாய்வு முறையில் உண்மை. ஆனால் ஏனையோரைப் போல இலக்கியக் காப்பியம் பாடவரவில்லை இவர். நாட்டையும் மக்களையும் தட்டி எழுப்பி முன்னேற்றவே காப்பியம் பாடினாராகலின் தம் குறிக்கோளை அவர் மறப்பதே இல்லை. தொண்டர்களாக உள்ளவர்கட்கு வேண்டிய பண்புகள் யாவை என்பதைப் பல்வேறு புராணங்களிலும் வைத்துக் காட்டிக் கொண்டே செல்கின்றார். பணிவுடைமை, அடக்கம், அகங்கார மமகார அழிவு என்பவை தொண்டர்க்கு இன்றிமையாத பண்புகளாகும். பணிவு அடக்கம் என்பவற்றை ஒருவர் பெற்றுள்ளார் என்பதை எப்பொழுது அறிய முடியும்? சுமமா இருக்கின்ற நேரங்களில் அனைவருமே பண்புடையவர்போல்தான் இருப்பர்! ஒரு இக்கட்டான சூழ்நிலை உருவாகும்பொழுதுதானே ஒருவருடைய உண்மை வடிவம் வெளிப்படும்.

நியாயம் தம்மிடம் உள்ளதை நீலகண்டர், அமர்ந்தி இருவரும் அறிவர். மனத்தினாலும் களவு என்ற சொல்லைக்கூட அவர்கள் நினைத்தது கிடையாது. அவர்கள் பெருவசதி படைத் தவர்கள். இந்தக் கிழவனுடைய ஓட்டையோ கோவணத்தையோ திருடி அவர்கட்கு ஆகப்போவது எதுவும் இல்லை! அவை வைத்த இடத்திலிருந்து காணாமற் போய்விட்டன என்றுதான் கூறுகிறார்கள். அதற்குப் பதிலாக என்ன தண்டனை தரினும் ஏற்கத் தயாராக உள்ளார்கள். அப்படி இருந்தும் கிழ வேதியன் அவர்களை ஏசுகிறான். அதுவும் அவர்களுடைய நேர்மையை ஐயுறுவதாகப் பேசிக் கூச்சலிடுகிறான். ஒரு நேர்மையுள்ள மனிதன் தன்பால் இருக்கும் எதனையும் இழக்கத் தயாராக இருப்பான்; ஆனால் அவன் உயிர்போல மதித்துப் போற்றும் அவனுடைய நேர்மையை எவரேனும் சந்தேகப்பட்டால் அவனால் அதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. இந்த நிலையில் அவன் சினமடைந்தால் அதில் யாரும் தவறு காண முடியாது; சினங்கொள்வதைத் தவறு என்று கூற முடியாது என்பது உண்மை

தான். ஆனால் அவ்வாறு சினங்கொள்பவன் தன் ஆன்மீக வளர்ச்சியை இழந்துவிடுகிறான் என்பதையும் மறுக்க முடியாது. இங்கு நீலகண்டரும், அமர்ந்தீழும் எப்படியாவது சினங்கொண்டு தன்னை ஏசுவேண்டும் என்றுதான் கிழவன் பேசுகிறான். அவர்கள் இறுதிவரைத் தங்கள் பொறுமை, பணிவு என்பவற்றைக் கைவிடாமல் சினங்கொள்ளாமல் இருப்பதால் வெற்றியடைந்து விடுகின்றனர். இறைவன் உசக்கும் தொண்டர்களாக ஆகி விடுகின்றனர். தன்மானத்தை இழக்க வேண்டிய நிலைவருவது தான் கடைசிச் சோதனையாகும். அதில் வெற்றி பெறுபவர்கள் மாபெரும் தொண்டர்களாக ஆகிவிடுகின்றனர்.

தொண்டர்கள் பண்பாட்டு வளர்ச்சியை அவ்வப்பொழுது எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டே செல்லும் வாய்ப்பைச் சேக்கிழார் விடுவதே இல்லை. திருமணம் தடைப்பட்டாலும் அந்த மாப்பிள்ளைக் கோலத்துடன் பல ஊர்கள் சென்று இறைவனை வணங்கப் புறப்பட்ட சுந்தரர் திருவதிகையின் உள்ளே நடந்து செல்ல அஞ்சுகிறார். ஏன்? இறைவனால் தடுத்து ஆட்கொள்ளப் பெற்றிருப்பினும் இப்பெரு மக்கள் தங்களை என்றும் உயர்வாகக் கருதிக் கொண்டதே இல்லை!

உடைய அரசு உலகேத்தும்
உழவாரப் படையாளி
விடையவர்க்குக் கைத்தொண்டு
விரும்புபெரும் பதியை மிதித்து
அடையும் அதற்கு அஞ்சுவன்
என்று அந்நகரில் புகுதாதே
மடைவளர்தண் புறம்பணையில்
சித்தவட மடம்புகுந்தார்' ⁶³

என்ற பாடல் மூலம் நாவரசர் கைத்தொண்டு செய்த ஊரில் தாம் காலால் நடந்து செல்ல அஞ்சுகிறார் தொண்டர் என்பதைக் கவிஞர் விளக்குகிறார். எனவே ஊரின் ஒதுக்கிடத் திலுள்ள சித்தவட மடத்தில் இரவு தங்குகிறார். அவர் படுத்திருக்கும் இடத்தில் அவர் தலைமேல் ஒருவர் கூல்பட, இவர் யார் என்று கேட்க, அவர்,

'திசையறியா வகை செய்தது என்னுடைய மூப்புக்கான்' ⁶⁴

என்று கூறவும், சுந்தரர் வெவ்வேறு இடங்களிற் சென்று படுக்கவும் அங்கங்கே கூல்பட உதைத்தவர் ஒவ்வொரு முறையும் இதே பதிலை தருகின்றார். எத்தகையவர்களும் பொறுமையை இழந்துவிடக் கூடிய முறையில் பலதடவையும் ஒருவருடைய

தலையை மிதித்துவிட்டு ஒவ்வொரு முறையும் 'திசை அறியா வகை செய்தது என்னுடைய மூப்பு' என ஒருவர் பதிலிறுத்தால் சினங் கொள்வதில் தவறு இல்லை. ஆனால் இவ்வாறு பலமுறை மிதிபட்டும் நம்பியாரூரர் சிறிதும் சினங்கொள்ளாமல், 'நீர் யார்?' என்று பொறுமையாகக் கேட்டார் என்று பாடுகிறார் கவிஞர்.

'அங்குமவர் திருமுடிமேல் மீட்டுமவர் தாள் நீட்டச்
செங்கயல்பாய் தடம்புடைதழ் திருநாவலூ ராளி
இங்கு என்னைப் பலகாலும் மிதித்தனைநீ யார் என்னக்
கங்கை சடைக் கரந்தபிரான் அறிந்திலையோ? எனக்

கரந்தான்' ⁶⁵

பலகால் மிதித்தவர் முதியவர்; அத்தனை தடவைகளிலும் தம்மை இன்னார் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளாத முதியவர். மிதிபட்டவர் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப் பெற்ற இளைஞர்; மாப்பிள்ளைக் கோலம் இன்னும் களையாதவர். என்றாலும் அவர் மேல் சினங் கொள்ளாமல் 'நீ யார்?' என்று கேட்கும் ஒரு சிறிதும் குறையாத பண்புடைய தொண்டரைச் சேக்கிழார்

'நூல் அசைந்து இலங்கு மார்பின்
நுணங்கிய கேள்வி மேலோன்' ⁶⁶

என்று அடை கொடுத்துப் பேசுகின்றார்.

கேள்வி மேலோரின் இலக்கணம் கூறுவந்த திருக்குறள்,

'நுணங்கிய கேள்விய ரல்லார் வணங்கிய
வாயின ராத லரிது' ⁶⁷

என்று கூறிற்று. சித்தவட மடத்தில் இத் தொண்டருடைய வணங்கிய வாயைக் கண்டதால், இவரை நுணங்கிய கேள்வியை யுடைய மேலோன் என்று கவிஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.

வரலாற்று நாயர்கள் சரிதையைப் பாட வேண்டிய சூழ்நிலையில் இருந்தாலும் அக் காப்பியம் எந்த அளவுக்குச் சிறக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் சிறந்த அமைப்பை இட்டுப் பாடிய பெருமையை ஒருவாறு அறிய முடிகின்றது.

உவமை கூறுவதில் இணையற்றவர்

கவிதைக்கு உயிர் போன்றது உவமை என்று திறனாய் வாளர் கூறுவர். மிகப் பழைய தொல்காப்பியம் கவிதைக்கு

அமையத் தக்க வேறு அணிகள்பற்றி ஒன்றுங் கூறவில்லையாயினும் உவமையின் இன்றியமையாமையை ஏற்றுக் கொண்டு 'உவம இயல்' என்று தனியே ஓர் இயலையும் படைத்துள்ளது. உவமை என்பதைக் கற்றவர் கல்லாதவர் ஆகிய இரு சாராரும் பயன்படுத்துகின்றனர் என்பது உண்மையாயினும் ஒரு கவிஞனுடைய சிறப்பை அளவிட அவன் பயன்படுத்தும் உவமைகளுள் ஒன்றை மட்டுமே கொண்டுக்கூட அளவிடலாம். உவமைகள் ஒருபுடை ஒத்துள்ள பண்பால் மட்டும் உவமிக்கப்படுவதில்லை. உவமைகள் அவற்றைக் கற்பார் உள்ளத்தில் ஓர் உயர்வை, வளர்ச்சியை நிறைவை உண்டாக்கல் வேண்டும். சிறந்த கவிஞன் எந்த ஒன்றை வலியுறுத்த வேண்டும் என்று மனத்துள் கொண்டானோ அதனை அடிக்கடி நினைவூட்ட இந்த உவமைகளை வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் பயன்படுத்துகிறான். உவமைகள் கவிஞனுடைய கல்வியின் விரிவை மட்டுங் காட்டாமல், அவன் உள்ள வளர்ச்சி, விரிவு என்பவற்றையுங் காட்டல் வேண்டும். இவற்றை மனத்துட் கொண்டு சேக்கிழாரின் உவமைகள் சிலவற்றைக் காண்டல் பயனுடையதாகும்.

வளரும் நெற்பயிரின் பல்வேறு நிலைகளையும் உவமித்துச் சிந்தாமணியார் அற்புதமான ஒரு கவிதை புனைந்துள்ளார்.

‘சொல்லரும் தூற்பசும் பாம்பின் தோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந்து, ஈன்று, மேலலார்
செல்வமே போல் தலை நிறுவித் தேர்ந்த நூல்
கல்விசேர் மாந்தரின் இறைஞ்சிக் காய்த்தவே’⁶⁸

என்ற இக் கவிதையின் இறுதி அடியை எடுத்துக் கொண்டு சேக்கிழார் வேறு உவமை கூறுகிறார். கல்வி சேர் மாந்தர்கள் தலை வணங்கினாலும் அவ் வணக்கத்தின் அடியில் வணங்குகிறோம் என்ற தன்னுணர்ச்சி இருக்கும். அதுவும் தன் உணர்வை அறவே ஒழித்தார் வணக்கத்தைக் கூற விரும்பிய சேக்கிழார், நெற் கதிர்கள் தலை சாய்த்து இருக்கும் நிலைமைக்கு மற்றோர் அற்புதமான உவமையைக் கையாள்கின்றார்.

‘பத்தியின் பாலராகிப் பரமனுக்கு ஆளாம் அன்பர்
தத்தமில் கூடினார்கள் தலையினால் வணங்குமா போல்
மொய்த்தநீள் பத்தியின் பால் முதிர்ந்தலை வணங்கி மற்றை
வித்தகர் தன்மைபோல விளைந்தன சாலி எல்லாம்’⁶⁹

உலகில் உள்ள தலங்கள் இலைகளாகவும், உலகம் இத் தளீர்களை யுடைய கொடியாகவும், கயிலை மலை அக்கொடியில் பூத்த வெண்மலராகவும் உருவகஞ் செய்யப் பெறுகிறது.

‘நிலவும் எண்ணில் தலங்களும் நீடொளி
இலகு தண்தளிர் ஆகஎழுந் ததோர்
உலகம் என்னும் ஒளிமணி வல்லிமேல்
மலரும் வெண்மலர் போல்வது அம் மால்வரை’ 70

என்றும், இருள் சூழ்ந்ததற்கு,

‘வஞ்ச மாக்கள்தம் வல்வினை யும் அரன்
அஞ்செழுத்தும் உணரா அறிவிலார்
நெஞ்ச மென்ன இருண்டது நீண்ட வான்’ 71

என்றும், மழை பொழியும் கங்குலுக்கு,

‘கருகு மையிருளின் கணம் கட்டுவிட்டு
உருகு கின்றது போன்றது உலகெலாம்’ 72

என்றும் உவமை கூறுவார்.

நிலவு எழுவதற்கு,

‘நறும லர்க்கலங்கு நங்கைமுன் கொண்டபுன்
முறுவல் என்ன முகிழ்த்தது வெண்ணிலா’

என்றும்,

‘அண்ணல் வெண்ணீற்றின் பேரொளி
போன்றதுநீன் நிலா’ 73

‘பூசு நிறுபோல் உள்ளும் புனிதா.....’ 74

என்றும் உவமைகள் கூறுவார்.

உள்ளொன்று வைத்துப் புறத்தே தவக்கோலம் கொள்வதற்கு,

‘மைபொதி விளக்கே என்ன மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்து’ 75

என்று உவமை கூறுகிறார்.

ஏனாதிநாதரிடம் போரிட்ட அதிதூரனும் அவன் துணைவரும்
தோற்று ஓடினமைக்கு உவமையாக,

‘நிலைப்பட்ட மெய்யுணர்வு நேர்ப்பட்ட போதில்
அலைப்பட்ட ஆர்வமுதல் குற்றம்போல் ஆயினார்’ 76

என்று பேசப் பெறுகிறது.

திண்ணனார் குடுமித் தேவரை அணைத்துக் கொண்டு
‘வரமாட்டேன்’ என்று கூறியதைப் பற்றி நாணன் கூறும் உவமை,

‘வங்கினைப் பற்றிப்போகா வல்லுடும்பு என்ன நீங்கான்’⁷⁷

என்பதாகும்.

அரசர்கள் இல்லாத நாடு வாழமுடியாது என்பதற்கு,

‘மன்னரை இன்றி வைகும் மண்ணுலகு எண்ணுங்காலை
இன்னுயிர் இன்றி வாழும் யாக்கையை ஒக்கும்...’⁷⁸

என்ற உவமை பேசப் பெறுகிறது.

உருவகம் செய்யும் ஆற்றல்

இத்தகை உவமைகள் ஒருபுறம் இருக்க, ஒரு பாடல் முழுவதும் உருவகமாகச் செய்யுந் திறமும், அதுவும் பக்தி அடிப்படையிலேயே அந்த உருவகத்தை ஆக்கும் திறமும் கண்டு மகிழ்வதற்குரியதாகும். நாவரசரும் ஆளுடைய பிள்ளையும் சீர்காழியில் முதன்முதலில் சந்தித்துத் திருக்கோயிலுக்கு வருகின்ற நிலையைக் கவிஞர் தம் கற்பனைக் கண்களிற் கண்டதால் இந்த உருவகம் தோன்றுகிறது.

அருட்பெருகு தனிக்கடலும் உலகுக் கெல்லாம்
அன்பு செறி கடலுமாம் எனவும் ஒங்கும்,
பொருட் சமயமுதற்சைவ நெறிதான் பெற்ற
புண்ணியக் கண் இரண்டெனவும் புவனம் உய்ய
இருட்கடு உண்டவர் அருளும் உலகம் எல்லாம்
ஈன்றாள்தன் திருவருளும் எனவும்கூடித்
தெருட்கலை ஞானக் கண்டும் அரசும் சென்று
செஞ்சடை வானவர் கோயில் சேர்ந்தாரன்றே’⁷⁹

பரசமய கோளரியாய் அவர்களைத் தண்டிக்கும் ஆளுடைய பிள்ளையார் அன்பு செறி கடலாகவும், இருட்கடு உண்டவர் அருளாகவும் உருவகிக்கப்படுகின்றார். சமணர் செய்த அத்தனை கொடுமைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு மனத்தில் மாற்சரியம் இல்லாமல் இருந்த சத்யாக்கிரகியாகிய நாவரசரை அருட்கடல் என்றும், உலகம் எல்லாம் ஈன்றாள் திருவருள் என்றும் உருவகித்துப் பேசத் தொண்டர் சீர் பரவ வல்ல சேக்கிழார் ஒருவருக்கே முடியும்.

இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சிகளை இயல்பாகக் கூறல்

பொதுவாகக் காப்பியங்களில் இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சிகள் பேசப்படுவது இயற்கை. உலக மொழிகள் அனைத்திலும்

உள்ள காப்பியங்கள் அனைத்திலும் இந் நிகழ்ச்சிகள் இல்லாத காப்பியங்களைக் காணமுடியாது. எனவே தமிழ்க் காப்பியங்களில் இவை இடம் பெறுவதில் வியப்பில்லை. பெரியபுராணத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் இந்த அடியார்கள் இறைவன் அருளைப் பூரணமாகப் பெற்றவர்களாகலின் அற்புதங்கள் (Miracles), என்பவை இவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் சாதாரணமாக இயற்றப் படுவையாகும். ஆனால் அற்புதங்களையும் அவை இயற்றப் பெற்றதையும் அனைவரும் நம்ப முடியுமா? என்ற வினாவிற்கு விடை கூறல் கடினம். அவரவர்களின் நம்பிக்கையைப் பொறுத்த விஷயமாகும் அது. எல்லா நாயன் மார்களுடைய வரலாறுகளிலும் சேக்கிழார் அற்புதம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறவில்லை. பல அடியார்கள் தம் உயிரை விடுகின்ற நேரத்தில் இறைவன் காட்சி தந்தான் என்று மட்டுமே கூறிப் போகின்றார். இறந்தவர்களை எழுப்புதல், நோய் தீர்த்தல் முதலிய சில அற்புதங்கள், மூவர் முதலிகள் போன்ற சிலருடைய வரலாறுகளிலும், சிறுத்தொண்டர் போன்றோர் வரலாறுகளிலும் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இவை புற நடையாக உள்ளவை. என்றாலும் சைவ சமயத்தையும், சிவனடியார்களையும், சிவபரம் பொருளையும் நம்புகின்றவர்கட்கு இவை அற்புதமாகப் படுவதில்லை. இப் பெருமக்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஏதோ சாதாரண அன்றாடச் செயல்களைப் போல இவற்றை நிகழ்த்தினார்களே தவிர இவற்றிற்குத் தனி மதிப்பு எதுவும் தந்ததாகத் தெரியவில்லை. சமய அடிப்படையில் அச் சமயப் பெரியார்கள் பற்றிப் பேசும் காப்பியத்தில் அற்புதம் பேசப்படுவதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. இத்தகைய இடங்களில் இவை நடைபெறக் கூடியனவா? என்று கேட்டுப் பயனில்லை. அக் கவிஞன் படைக்கின்ற உலகை ஏற்றுக் கொண்டு அவன் வகுக்கும் சட்ட திட்டங்களையும் வரம்புகளையும் ஏற்றுக் கொள்வதானால் இந்த இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சிகள் சாதாரணமானவையாகவே படும். பெரியபுராணம் காட்டும் உலகில் இவை சாதாரண அன்றாடச் செயல்களேயாம்.

என்றாலும் இயற்கையின் இறந்த நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றிப் பேசும் பொழுது கவிஞர் மிகவும் கவனமாகவே பேசுகிறார் என்பதையும் அறிய முடிகிறது. ஆனாயர் குழல் வாசித்தார். அன்பின் அடிப்படையில் மனம் நிறைந்திருந்தது. அவர் குழலில் அந்த அன்பு ஐந்தெழுத்தாக வெளிப்பட்டது. உலக முழுவதையும் துழந்து தழுவியுள்ளது அன்பு. ஆகலான் அந்த அன்பு வெளிப்படுமானால் உலகந் தழுவியதாக விரிதலில் வியப்பில்லை. எனவே அவர் குழலிசை வையம் முழுவதையும் நிறைத்து வான் நோக்கி

எழுந்தது என்று கூறுகிறார் கவிஞர். ஆனால் வான் நோக்கி எழுந்த அந்த இசை ஓரளவுதான் செல்ல முடிந்தது. வானம் எனப் பெறும் ஆகாயத்தை நிறைத்தாலும் அதனையும் கடந்து நிற்கும் பரம்பொருளிடத்துச் செல்லும் ஆற்றல் இந்த உலகில் தோன்றிய அந்த இசைக்கு இல்லை. எனவே சேக்கிழார் மிகவும் கவனத்துடன் அசுத்தமாயா காரியமான இந்த உலகிடைப் பிறந்த இசை ஐயனிடம் சென்று அடைந்தது என்று கூறாமல் அவன் திருச் செவியின் அருகு செல்வான் வேண்டிச் சென்றது என்று மட்டும் கூறுகிறார்.

‘மெய்யன்பர் மனத்தன்பின் விளைந்த இசைக் குழலோசை
வையந் தன் னையும் நிறைத்து வானம்தன் வயமாக்கிப்
பொய்யன்புக் கெட்டாத பொற் பொதுவில் நடம்புரியும்
ஐயன்தன் திருச் செவியில் அருகு அணையப்

பெருகியதால்’⁸⁰

என்ற இப்பாடல் சேக்கிழார் எவ்வளவு கவனத்துடன் காப்பியப் பாடல்களைப் புனைகின்றார் என்பதற்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும். அன்பும் சிவமும் ஒன்றே என்ற கருத்துடைய சைவர்கள், சிவம் எங்கும் நிறைந்துள்ளது என நம்புகிறவர்கள். எனவே அன்பின் அடிப்படையில் எது நிகழ்ந்தாலும், அது இந்த உலகம் முழுவதையும் தழுவியதாக அமையும் என்றும் நம்புகின்ற மையின் சேக்கிழார் இவ்வாறு பாடுகிறார்.

சேக்கிழாரின் இசைப் புலமைக்கு எடுத்துக் காட்டாக ஆனாயர் புராணத்தின் பாடல்கள் உள்ளன.⁸¹

ஓசை நயம் அமையப் பாடும் திறம்

இப் பெருமகனார் பிறவியிலேயே கவிஞராகவும் சொல்லின் ஓசை வேறுபாடுகளை நுனித்தறியும் ஆற்றலுடையவராகவும் இருந்தார் என்பது இவர் பாடல்களை வாய் விட்டுப் பாடுவதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடியும். அரசன் ஏவலால், நாவரசரையார்னையின் கால்களால் மிதிக்கச் செய்ய முயல்கிறார்கள். அந்த யானை சீறி வருகின்ற நிலையைப் பாடலின் ஓசையாலேயே காட்டும் வன்மை படைத்தவர் கவிஞர்.

‘பாசத்தொடை நிகளத்தொடர் பறியத்தறி முறியா
மீசுற்றிய பறவைக்குலம் வெருவத்துணி விலகா
ஊசற்கரம் எதிர் சுற்றிட உரறிப்பரி உழறா
வாசக்கட மழைமுற்பட மதவெற்பெதிர் வருமால்.’⁸²

‘இடியுற்றெழும் ஒலியில்திசை இபமுட்கிட அடியில்
படிபுக்குற நெளியப்படர் பவனக்கதி விசையில்
கடிதுற்றடு செயலிற்கிளர் கடலிற்படு கடையின்
முடிவிற்கனல் எனமுற்சினம் முடுகிக்கடு கியதே.’⁸³

என்ற பாடல்களில் சங்கிலியைத் துதிக்கையில் தூக்கிக் கொண்டு வேகமாகவும் பக்கங்களில் அசைந்து கொண்டும் வரும்யானையின் வரவை ஓசையால் காட்டுகின்றார். முதற் பாடலில் 44 வல்லெழுத்துக்களை அவற்றின் ஓசைச் சிறப்பறிந்து பயன்படுத்துதல் அறிதற்குரியது.

பாசத்தொடை நிகளத்தொடர் பறியத்தறிமுறியா’

மாறுபட்ட எழுத்துக்களில் அழுத்தம் தருவதாலும், முன்னும் பின்னும் உள்ள எழுத்துக்கள் இந்த அழுத்தங் காரணமாக ஓரளவு மென்மைத் தன்மை அடைதலினாலும், யானை பக்கவாட்டில் அசைந்து அசைந்து வரும் காட்சியை மனக் கண்ணில் வருமாறு செய்துவிடுகிறார். இப்பாடலை விளம்ப காலத்திலும், செளக்கமாகவும், துரித காலத்திலும் படிப்பதால் அந்த யானை மெள்ளப் புறப்பட்டு ஓரளவு தூரம் வருவதையும் தன்னைப் பாகர்கள் கடாவுவதால் அதன் வேகம் அதிகப் படுதலையும் உணருமாறு செய்யும் வித்தகம் அனுபவிப்பதற்குரியதாகும்.

பொருளை ஓசையாலும் அகராதிப் பொருளாலும் விளக்கும் திறம்

வல்லினம், இடையினம், மெல்லினம் என்ற எழுத்துக்களை அவற்றின் இயல்பறிந்து பயன்படுத்துவதால் எந்த ஒரு பண்பு விளைவையும் (effect) ஏற்படுத்த முடியும். சாதாரணக் கவிஞர்கள் இம்மாதிரிப் பண்பு விளைவை ஏற்படுத்தல் இயலாத காரியம். பெருங் கவிஞர்கட்கே இது இயலும். ஆனால் அதிலும் ஒரு தொல்லை உண்டு. ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களைப் (Onomatopiac Words) பயன்படுத்தி விடுவது மட்டும் போதாது. அந்தச் சொல் பொருள் உடையதாகவும் அந்த இடத்தில் தரவேண்டிய விளக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும் அமைய வேண்டும். இம்மாதிரியான இடங்களில் இக் கவிஞர்கள் பயன்படுத்தும் சொற்கள் ஓசையால் (Phonetic) பொருள் விளக்கம் செய்பவையாகவும், அகராதிப் பொருளால் (Semantic) பொருள் விளக்கம் செய்பவையாகவும் அமைய வேண்டும். இந்த இரண்டு பயன்களையும் ஒருசேர விளைக்கும் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதே சிறந்த கவிஞன், சிறந்த சொற்களைச் சிறந்த முறையில் பயன்படுத்தும்

இயல்பை வெளிப்படுத்தும் இருவகைப் பொருளையும் தரும் சொற்களைத் தேர்ந்து கொள்வதே பெரிய ஆற்றலாகும். அதைவிடப் பெரிய ஆற்றல், அந்தச் சிறந்த சொற்களை எவ்வாறு அடுக்க வேண்டும் என்பதையறிந்து அடுக்கும் ஆற்றல். இந்தப் பாடலின் முதலடியை,

‘நிகளத் தொடர் பாசத்தொடை முறியா பறியத்தறி’

என்று மாற்றிப் பார்த்தால் உண்மை விளங்கிவிடும். எந்த ஒரு சொல்லையும் இடம் மாற்றினால் பாடலும் ஓசையும், ஏன்? பொருளுங்கூடச் செத்துவிடும்.

ஓசையை மாற்றுவதன் மூலம் விளைவு ஏற்படுத்துபவர்

இரண்டாவது எழுத்தில் அழுத்தம் கொடுப்பதன் மூலம் யானை வருவதைக் காட்டிய ஆசிரியர் முதல் எழுத்தில் அழுத்தம் தருவதன் மூலமும் அதற்கேற்ற சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பயன்படுத்துவதன் மூலமும் மற்றொரு பயன்விளைவை உண்டாக்குகின்றார். வண்டுகள் திடீரென்று கிளம்பி ஒரு திசையில் வேகமாகச் செல்வதையும், அதே வேகத்தில் செல்லும் திசையை முற்றிலும் மாற்றிக்கொண்டு முன்னும் பின்னுமாகவும் பறப்பதையும் கண்டிருக்கலாம். அத்தகைய ஒரு பயன் விளைவைக் (effect) கொணர விரும்பிய ஆசிரியர் இதோ பாடுகின்றார்:

‘.....

குன்றுபோலுமணி மாமதில் தூழும்

குண்டசழக்கமல வண்டலர்கைகை

துன்று நீறுபுனை மேனியவாகித்

தூய நீறு புனை தொண்டர்கள் என்னச்

சென்று சென்று முரல்கின்றன கண்டு

சிந்தை அன்பொடு, திளைத்தெதிர் சென்றார்.’⁸⁴

என்ற இந்தப் பாடலில் சொற்களின் முதல் எழுத்தில் அழுத்தம் தருவதன் மூலம் ‘தும்’ (zoon) என்ற பயன் விளைவை ஏற்படுத்தலைக் காணலாம்.

‘துன்று நீறுபுனை மேனியவாகித்

தூய நீறுபுனை தொண்டர்கள்

என்று தடித்த எழுத்தில் அழுத்தம் தந்து உரக்கப் படித்தால் பயன் விளைவைக் காணலாம்.

இளைஞராகிய திண்ணனாரைத் திடீரென்று அழைத்து அவருடைய தந்தையாகிய நாகன், ‘எனக்கு மூப்பு வந்துவிட்டது!

இந்த அரசை நீ ஏற்று நடத்துக்' எனக் கூறுகிறான். இதனைச் சற்றும் எதிர்பாராத திண்ணனுடைய மனத்துள் இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்? என்ற போராட்டம் நடைபெறுகின்றது. ஒன்றுக் கொன்று முரணானதும் மாறுபட்டதுமான எண்ணங்கள் மனத்துள் தோன்றுவதால் எந்த ஒரு நினைவையும் பற்றிக் கொண்டு முடிவான ஒரு கருத்துக்கு வரமுடியாமல் திண்டாடும் ஓர் இளைஞனுடைய எண்ண ஓட்டங்களை எவ்வாறு பாடலில் காட்ட முடியும்? நீளமான ஓசை தரும் நெடில்களை அதிகம் பயன்படுத்தாமல் அதிகச் சீர்களைக் கொண்ட பாடல்முறையைப் பயன்படுத்துகிறார்.

'தந்தைநிலை உட்கொண்டு தளர்வுகொண்டு
தங்கள் குலத் தலைமைக்குச் சாய்வுதோன்ற
வந்தகுறை பாடதனை நிரப்புமாறு
மனங்கொண்ட குறிப்பினால் மறாமை கொண்டு
முந்தையவன் கழல்வணங்கி முறைமைதந்த
முதற்குரிகை உடைதோலும் வாங்கிக்கொண்டு
சிந்தைபரங் கொளநின்ற திண்ண னார்க்குத்
திருத்தாதை முகமலர்ந்து செப்புகின்றான்.' 85

என்ற இந்தப் பாடலில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களில் பெரும் பாலானவை குற்றெழுத்துக்களால் ஆனவை. எந்த ஒரு எண்ணமும் நீண்டு செல்லாமல், ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுக்கி வரும் மாறுபட்ட எண்ண ஓட்டங்களைக் காட்டப் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ள சொற்களாம் இவை. சொற்பொருள் ஒருபுறம் இருக்கச் சொற்களின் ஓசையை வகுப்பதன் மூலம் தனியான தொரு குறிப்புப் பொருளைத் தருமாறு செய்வதைத்தான் ஓசைப் பொருள் என்று கூறுகிறோம். திண்ணனின் மனத்துள் எழுந்த போராட்டத்தை இச் சொல்லடுக்கு நம் செவிவழியில் புகுந்து மனத்தில் படுமாறு செய்கிறது.

திண்ணனார் வேட்டையாடுவதைக் கூறவரும் கவிஞர் ஒருவகைச் சந்தத்தைப் பயன்படுத்தி அந்தப் பயன் விளைவை ஏற்படுத்துகிறார். அதிலும் ஒரு புதிய சோதனையைச் செய்து பார்க்கிறார் என்றுதான் கருதத் தோன்றுகிறது. முதலாவது உள்ள பாடலில் வல்லினங்களைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் வேட்டைச் சிறப்பைக் கொண்டு வருகின்றார். இரண்டாவதாகக் காட்டப் பெறும் பாடலில் இடையின எழுத்துக்களைப் பயன்படுத்தி அதே ஓசையைக் கொண்டுவருவதன் மூலமும் பழைய பயன் விளைவை உண்டாக்குகிறார்.

‘துடியடியன மடிசெவியன துறுகயமுனி தொடரார்;
வெடிபடவிரி சிறுகருளைகள் மிசைபடுகொலை விரவார்;
அடிதளர்வுறு கருவுடையன அணைவுறுபிணை அலையார்;
கொடியன எதிர் முடுகியும்உறு கொலைபுரிசிலை மறவோர்.’

‘தாளறுவன இடைதுணிவன தலைதுமிவன கலைமா
வாளிகளொடு குடல் சொரிதர மறிவனசில மரைமா
நீளுடல்விடு சரம்உருவிட நிமிர்வன மிடை கடமா
மீளிகொள்கணை படும்உடலெழ விழுவனபல உழையே.’⁸⁶

ஓசையினாலேயே பொருட்சிறப்பையும், சொற் சித்திரத்தையும் உண்டாக்குவதில் சேக்கிழார் யாருக்கும் இளைத்தவரல்லர்.

திருநாவுக்கரசர் கயிலை யாத்திரை சென்ற பொழுது அவருடைய கால்களும் கைகளும் பயன்படாமற் போகவும் உருண்டு உருண்டும் தத்தித் தத்தியும் செல்கின்ற காட்சியைக் கவிஞர் தமக்கே உரிய முறையில் பாடுகின்றார். இங்குப் பயன் படுத்தப் பெறும் சொற்கள் தேர்ந்தெடுத்த குற்றெழுத்தை மிகுதியாகவுடைய சொற்களாகும்.

‘மார்ப முந்தசை நைந்து சிந்தி வரிந்த என்புமுறிந்திட
நேர்வருங்குறி நின்ற சிந்தையின் நேசம் ஈசனை நேடநீடு
ஆர்வம் அங்குயிர் கொண்டு கைக்கும் உடம்படங்கவும்
ஊன்கெடச்
சேர்வ ரும்பழு வம்புரண்டு புரண்டு சென்றனர்
செம்மையோர்.’⁸⁷

என்ற இப்பாடலைப் படிக்கும்போதே புரண்டு புரண்டு செல்கின்ற ஒரு முதியவர் நம் மனக்கண்ணில் தோன்றுகிறார்.

புகழ்ச்சோழ நாயனார் புராணத்தில் மன்னனுடைய படைகள் அதிகன் என்ற, மலையரணத்தையுடைய மன்னனிடம் போர்புரிதலைப் போகிற போக்கில் கவிஞர் காட்டிச் செல்கிறார்.

‘மலையொடு மலைகள் மலைந் தென
அலைமத அருவி கொழிப்பொடு
சிலையினர் விசையின் மிசைத்தெறு
கொலைமத கரிகொலை உற்றவே.’

வீடினார் உடலிற் பொழி
நீடுவார் குருதிப் புனல்
ஓடும் யாறென ஒத்தது
கோடு போல்வ பிணக்குவை'

'வடிவே லதிகன் படைமா எவரைக்
கடிதழ் அரணக் கணவாய் நிரவிக்
கொடிமா மதில்நீ டுருளும் பொறையூர்
முடிநே ரியனார் படைமுற் றியதே.'⁸⁸

என்ற பாடல்களில் மூன்று வகையான சந்தங்கள் பயன்படுத்தப் பெற்று வெவ்வேறான பயன் விளைவுகளைத் தருதலைக் காணலாம்.

கவிஞன் சொற்களின் ஒசைப் பொருள், அகராதிப் பொருள் என்ற இரண்டையும் பயன்படுத்துவதன்மூலம் நாம் நினைக்க முடியாத ஒரு பயன் விளைவை ஏற்படுத்துகிறான். சொற்களை ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் அடுக்குவதன்மூலம் அச் சொற்கட்குத் தனிப்பட்ட முறையில் இல்லாத பொருட் சிறப்பையும் அவை பெறுமாறு செய்து விடுகின்றான்.

சிறந்த சொற்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது ஒரு வகை ஆற்றல். அவற்றைச் சிறந்த முறையில் அடுக்கிக் கவிதையில் இடம்பெறச் செய்தல் தேர்ந்தெடுப்பதைவிடப் பெரிய ஆற்றலாகும். சுந்தரரைத் தம் அடிமை என்று வழக்குத் தொடுக்க வருகின்றார் கிழவேதியர். திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள பஞ்சாயத்து அவையினர் அவ்வழக்கை விசாரிக்க முற்பட்டனர். நாட்டில் ஊரில் அன்றாடம் வரும் நூற்றுக்கணக்கான வழக்குப் போன்றது அன்று இக் கிழவேதியன் கொணர்ந்த வழக்கு. எனவே கிழவரை நோக்கி நீதிபதிகள்,

'இவ்வுலகின் கண் நீயின்று இவரை உன் அடிமை என்ற
வெவ்வுரை எம்முன்பு ஏற்றவேண்டும் என்றுரைத்து'

மேலும் தொடர்ந்து,

'ஆட்சியில், ஆவணத்தில், அன்றிமற்று அயலார் தங்கள்
காட்சியில் மூன்றில் ஒன்று காட்டுவாய் என்ன'⁸⁹

என்று பேசும் சொற்களை இடம் மாற்றினால் அடிப்படையே கெட்டுவிடும். உலகில் எங்கும் இல்லாத அழிவழக்குக் கொணர்ந்த ஒருவரிடம் இதற்கு ஆட்சி உண்டா? இதுபோல் யாரேனுஞ் செய்துள்ளனரா? என்று கேட்பதே பைத்தியக்காரத் தனம். அப்படியிருந்தும் இந்த நீதிபதிகள் ஏன் இவ்வாறு

கேட்கிறார்கள்? இந்த முறைவைப்புத்தான் அவர்களின் சட்ட ஞானத்தை நமக்கு அறிவுறுத்தி நிற்கின்றது. அவர்களிடம் இந்த நேரத்தில் வந்துள்ள வழக்கு உலகில் வேறு எங்கும் அதுவரை வராததும், மரபில், பழக்கத்தில் இல்லாததுமான வழக்காக இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் இந்த மெய்மையை (fact) அறிந்திருந்தாலும் தம் சட்ட நீதிகளிலிருந்து வழுவத் தயாராக இல்லை.

சட்டம் என்பது மூன்று நிலைகளில் ஆதாரம் கேட்கின்றது. முதலாவது மரபு, (Custom) பழக்க வழக்கம் (ஆட்சி என்பது இதுவே) என்பவற்றில் இவ்வழக்கினைச் சாத்திக் காண முடியுமா என்பதாகும். இன்றேல் அடுத்துள்ளது எழுத்து முறையில் வகுக்கப் பெற்றுள்ள சான்றுகளில் இதற்கு ஆதாரம் உண்டா என்பது ஆகும். இவை இரண்டும் இவ்வழி, சாட்சிகள் என்பவர்களால் இதற்கு ஆதாரம் உண்டா என்று அறிய முற்படுவது மூன்றாம் வகையாகும். மரபு என்பது எழுத்துச் சான்றினும் வலிமை பெற்றதாகும். (Custom takes precedence over Written Law) இது இன்றும் நாகரிகமுடைய சமுதாய நீதிமன்றங்களில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதாகும். இதனால்தான் கவிஞரின் 'ஆட்சியில், ஆவணத்தில், அன்றி மற்று அயலார் தங்கள் காட்சியில்' என்ற தொடரில் எந்தச் சொல்லின் முறை வைப்பையும் மாற்ற முடியாது என்பதை அறிகின்றோம்.

திருநீலகண்டர் புராணத்தில் இதேபோன்ற நீதிபதிகள் பற்றிக் கூறும்பொழுது,

'நல்லொழுக்கம் தலைநின்றார்
நான் மறையின் துறைபோனார்' ⁹⁰

என்று கூறுகையில் நடுவணர்கட்குச் சட்ட ஞானத்தைவிட நல்லொழுக்கமே இன்றியமையாது முதலில் வேண்டப்படுவதாகும் என்பதை அறிவிக்கின்றார்.

இயற்பகையாரைப் பொறுத்தமட்டில் எதிரே நிற்பவர் 'உன் மனைவியை நாடி வந்தேன்' என்று கூறியபொழுதுகூட அச் சொற்களால் அதிர்ச்சியடையாமல்,

'இது எனக்கு முன்பு உள்ளது' ⁹¹

என்று கூறுவது சாத்தியமாகின்றது. ஆனால் இச் செய்தியைக் கேட்ட அவர் மனைவியாரும் இதுபற்றி அதிர்ச்சி அடையவில்லை என்று கூறினால் அது அந்த அம்மையின் பண்பாட்டை இழித்துக்

கூறுவதாகும். எனவே கவிஞர் அருமையான ஒரு சொல்லைப் பயன்படுத்தி இந்த நிலை வராமல் தடை செய்கின்றார்.

‘கதுமெனச் சென்றுதம் மனைவாழ்க்கைக்
கற்பின் மேம்படு காதலியாரை
விதிமணக் குலமடந்தை! இன்றுனை இம்
மெய்த்தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன் என்ன
மதுமலர்க் குழல் மனைவியார் கலங்கி
மனந்தெளிந்து பின் மற்றிது மொழிவார்.’⁹¹

என்ற இப்பாடலின் சொல்லாட்சி நின்று நிலைத்துக் காணத்தக்கதாகும். இயற்பகை மனைவியைப் பார்த்து ‘விதிமணக் குலமடந்தை!’ என்று விளிப்பதன் பொருளாழத்தை நன்கு உணரவேண்டும். குலமடந்தை என்பதால் இவர் பலருக்குரிய பரத்தை அல்லர் என்பதும், ‘விதிமண...மடந்தை’ என்பதால் முறைப்படித் திருமணஞ் செய்து வந்தவர் என்பதும், பெறவைக்கின்றார் ஆசிரியர். இவை இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்று இல்லாதவர் இவ்வாறு தரப்படுவதில் புதுமை இல்லை. இவை இரண்டும் இருப்பதாலேயே இதில் புதுமையும் வியப்பும் தோன்றுகிறது! இனி அடுத்து ‘இம்மெய்த்தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன்’ என்ற சொற்களையும் காணல்வேண்டும். மற்று ஒருவருடைய மனைவியை விரும்பும் ஒருவரைத் தவமுடையவர் என்று கூறலாமா? ஆனால் இவ்வாறு கூறுவதும், கூறாததும் நம்போன்று அதனைக் காண்பவர் உரிமையன்று. யாரிடம் இந்தத் தானம் கேட்கப் பெற்றதோ அவர் மட்டுமே இவ்வாறு கேட்பவர் உண்மையில் தவசியா அல்லது கயவரா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டும். எனவே தான் வந்தவரைப்பற்றி இயற்பகை என்ன நினைத்தார் என்பதைக் கவிஞர் கூறுகிறார். இம் மெய்த்தவர்க்கு என்று இயற்பகை கூறுவதால். அவருடைய மனத்தில் இவ்வாறு கேட்கும் ஒருவர்பற்றி எவ்விதமான தவறான கருத்தும் தோன்றவில்லை என்று தெளிய வைக்கின்றார். அகங்கார மமகாரங்களைச் சுட்டவர்களே தொண்டர் என்ற பட்டியலில் இடம் பெறுவர். அப்படி இருக்க, இயற்பகையார் மனைவியைப் பார்த்து ‘இன்று உனை இம் மெய்த்தவர்க்கு நான் கொடுத்தனன்’ என்று கூறுவது சரியா? கவிஞரின் புலமைக்கு இதுவே சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். கணவன் சொல்லைக் கனவிலும் மீறாத மனையாட்டியிடம் ‘நான்தான்’ அவருக்கு உன்னைக் கொடுத்தேன்’ என்று கூறிவிட்டால் அவர் அதனை மீறத் துணியார் அன்றோ? எனவே தான் நான் என்ற சொல்லைக் கவிஞர் இங்கு அற்புதமாகப் பயன்படுத்துகிறார்.

இனி இவ்வாறு கூறியவுடன் எந்தத் தமிழ்ப் பெண்ணும் அதனை ஏற்றுக் கொள்வாள் என்று கருதுவது தவறாகும். எனவே இவ்வாறு ஓர் அன்புள்ள கணவன் தன் மனைவியைப் பார்த்துக் கூறினால் அம்மனைவியிடம் இயல்பாக உண்டாகும் எதிர் நிகழ்ச்சி (reaction) எதுவாக இருக்கும்? மனங்கலங்கிப் பொறிதட்டிப் போகும் அல்லவா? பின்னர்த்தான் கூறுபவர் யார் என்ற சிந்தனை தோன்றி, தம் அன்புக் கணவர்தான் இவ்வாறு கூறினார் என்ற தெளிவு பிறந்தவுடன், எது எவ்வாறாயினும் அவர் ஆணையை நிறைவேற்ற வேண்டியதே தம் கடமை என்பதும், தம்முடைய விருப்பு வெறுப்புக்கு இங்கு இடமே இல்லை என்பதும், அவ்வம்மையிடம் தோன்றிய எண்ணஒட்டங்களாகும். இதனைக் காட்டவே 'மதுமலர்க்குழல் மனைவியார் கலங்கி, மனந்தெளிந்து' பின்னர்ப் பேசுகிறார் என்று பாடல் சொல்கிறது.

இந்தத் தொடரில் உள்ள சொற்களில் 'மதுமலர்க்குழல் மனைவியார்' என்ற ஆட்சியையும் கவனிக்க வேண்டும். இயற்பகையார் இவ்வாறு கூறும்பொழுது அந்த அம்மையாருக்கு எழுபது வயது ஆகியிருந்தால், இச்செயலின் கொடுமை குறைந்திருக்கும். அவர் இளமையுடையவர் என்பதைக் காட்டவே இச் சொற்கள் பயன்படுத்தப் பெற்றன.

சில இடங்களில் நல்லவர்கள் அளவு மீறிச் சோதிக்கப்படும் பொழுது படிக்கின்ற நமக்கேகூடச் சோதனை செய்பவரின் மேல் எல்லையில்லாத சினமும், வெறுப்பும் பிறப்பதுண்டு. அத்தகைய இடங்களில் சேக்கிழார் ஓரிரண்டு அற்புதமான சொற்களைப் பயன்படுத்திச் சினங் கொள்ளத் தேவை இல்லை என்பது போல் அறிவுறுத்துவார்.

தாம் ஓட்டைத் திருடவில்லை என்றும், தம் மனத்தில்கூடக் களவுசெய்யும் எண்ணம் ஒரு சிறிதும் இல்லை என்றும் கதறியழுது மன்றாடும் திருநீலகண்டரிடம்,

'காதல் உன் மகனைப் பற்றிக் குளத்தினில் முழுகிப்போ' ⁹²

என்று கூறுகிறார் கிழவேதியர். இந்த இடத்தில் யாருக்கும் அந்தக் கிழவரிடம் சினம் மூளத்தான் செய்யும். எனவே கவிஞர் இவ்வாறு வற்புறுத்தியவன் யார் தெரியுமா? என்ற வினாவை எழுப்பிக் கொண்டு அதற்கு விடை கூறுவார்போலச் சில சொற்களைப் பயன்படுத்துவது அவருக்கே உரிய சிறப்பாம்.

‘வளத்தினால் மிக்க ஒரு
 வெளவினேன் அல்லேன்; ஒல்லை
 உளத்தினும் களவிலாமைக்கு
 என் செய்கேன்? உரையும் என்னக்
 களத்து நஞ்சு ஒளித்து நின்றான்
 காதல் உன் மகனைப்பற்றிக்
 குளத்தினில் முழுகிப்போ என்றருளினன்
 கொடுமை இல்லான்.’⁹²

என்ற இப்பாடலில் வேதியரைக் குறிக்கக் ‘களத்து நஞ்சு ஒளித்து நின்றான்’ என்று கவிஞர் கூறுவது நான்காவது அடியில் உள்ள ‘கொடுமை இல்லான்’ என்ற தொடரை வலியுறுத்த வந்ததாகும். பிறரை வாழ வைப்பதற்காகத் தானே நஞ்சையுண்ணும் ஒருவன் தேவை இல்லாமல் நீலகண்டர் போன்ற ஒரு நல்லவருக்குக் கொடுமை இழைப்பானா? ஒரு நாளும் செய்யமாட்டான் என்பதைக் குறிப்பதற்காகவே இச் சொற்களைப் பயன்படுத்து தலை அறியலாம்.

அமர்ந்தியார் வரலாற்றில் வந்த கிழவர், ஒரு துலைக் கோலில் ஒரு தட்டில் தமது கோவணம் ஒன்றை வைத்துவிட்டு மற்றொரு தட்டில் அமர்ந்தியார் வேண்டுமான பொருளை எல்லாம் வைத்து எடை சரியாக நேர் நின்றவுடன் அவற்றைக் காணாமற்போன கோவணத்துக்கு ஈடாகப் பெற்றுக் கொள்ள ஒருப்பட்டார். ஆனால் அமர்ந்தியார் எவ்வளவு செல்வத்தை வைத்தும் தட்டு நேராகவில்லை. இதை இறைவன் செயல் என்று விளக்கங் கூறி விட்டுவிடுவதால் தவறு இல்லை. ஆனால் சேக்கிழார் தருக்க ரீதியாக இதற்கு அமைதி கூற முற்படுகிறார். இறைவன் உயிர்கள் மீது வைத்துள்ள கருணை எவ்விதக் காரணமும் இல்லாமல், எவ்விதப் பயனையும் எதிர்பாராமல் அவனுடைய வள்ளன்மையின் அறிகுறியாக உள்ளது. அடியவர் களின் அன்பு, பிறவி எடுத்தமையால் அப் பிறவியைத் தந்த இறைவனுக்குக் கைம்மாறு செய்யும் நிலையில் அமைந்ததாகும். எனவே அவனுடைய அருளுக்கு இந்த அன்பு என்றுமே சமமாக ஆதல் இயலாத காரியம். இந்த வாதத்தைக் கவிஞர்,

‘முட்டில் அன்பர்தம் அன்பிடும் தட்டுக்கு முதல்வர்
 மட்டு நின்றதட்டு அருளொடும் தாழ்வுறும் வழக்கால்
 பட்டொடும் துகில் அநேககோ டிகளிடும் பத்தர்
 தட்டு மேற்படத் தாழ்ந்தது கோவணத்தட்டு.’⁹³

என்று கூறுகிறார். இனி இறுதியாக இரண்டு தட்டுக்களும் சமமாக நின்றனவே, அப்பொழுது எவ்வாறு இந்த வாதத்திற்கு

முடிவு கூற முடியும்? என வினவுவார்க்கு விடை கூறுவார்போல இதோ விடை கூறுகிறார்:

‘இழைத்த அன்பினில் இறைதிரு நீற்றுமெய் அடிமை
பிழைத்தி லோமெனில் பெருந்துலை நேர்நிற்க என்று
மழைத்தடம் பொழில் திருநல்லூர் இறைவரை வணங்கித்
தழைத்த அஞ்செழுத்து ஒதினார் ஏறினார் தட்டில்....’

‘.....’

கொண்ட அன்பினில் குறைபடா அடியவர் அடிமைத்
தொண்டும் ஒத்தலால் ஒத்துநேர் நின்றதுஅத் துலைதான்.’⁹⁴

என்பதால் இறைவன் கருணைக்கு நேர் நிற்கக் கூடியது தூய அன்பர்தம் தொண்டு ஒன்று தான். தன்னலமற்ற தொண்டு செய்பவன் இறைவன் பணியையேசெய்தவன், இரண்டும் ஒன்றாக ஆகிவிட்டன எனத் தருக்க முறையில் சில சொற்களைப் பயன்படுத்தி விடை கூறிவிடுகிறார் கவிஞர்.

பண் சுமந்த பதிகங்களின் விரிவுரை

இக் கவிஞர்பிரான் தம் காப்பியத்தைப் பாடத் தொடங்கு முன்னர்த் தமிழ் இலக்கியக் கடலில் துளையமாடியவர் என்பது முன்னரே கூறப்பெற்றது. மூவர் முதலிகள் அருளிச் செய்த தேவாரங்களை எழுத்தெண்ணிப் படித்தவரான இக்காப்பியக் கவிஞர் அப்பதிகங்களில் வரும் சில சொற்கட்கும் பொருள் விரிப்பது கற்பார்க்கு வியப்பை நல்காமல் இராது. மதுரையில் அடியார் தங்கியுள்ள இடத்தில் தீவைக்கப்பட்டது. இதனைச் செய்வித்த அரசன் மேற் சினங் கொள்கிறார் புகலிவேந்தர். யாரோ கீழ்மக்கள் செய்த செயலாயினும் இத்தவறு அரசன் செம்மையாக ஆட்சி செய்யாத காரணத்தாலேயே நிகழ்ந்தது எனப் பிள்ளையார் நினைந்து பாடுகின்றார். அப்பாடலில்,

‘பொய்யராம் அமணர் கொளுவுஞ் சுடர்
பையவே சென்று பாண்டியற்கு ஆகவே.’⁹⁵

என்று நான்காவது அடி முடிகின்றது. பதினொரு பாடல்களை உடைய அந்த பதிகத்தில் இந்த முதற்பாடல் ஒன்றில் மட்டுமே ‘பையவே’ என்ற சொல் வருகின்றது. இந்த ஒரு சொல்லுக்கு விளக்கமாக, ஏன் பையவே என்று பாடினார்? என்ற கருத்தை விரித்துக் கவிஞர் ஒரு பாடலையே பாடி விடுகிறார்.

‘பாண்டிமா தேவியார் தமதுபொற்பில்
 பயிலுநெடு மங்கலநாண் பாதுகாத்தும்
 ஆண்டகையார் குலச்சிறையார் அன்பினாலும்
 அரசன் பால் அபராதம் உறுதலாலும்
 மீண்டுசிவ நெறியடையும் விதியினாலும்
 வெண்ணீறு வெப்பகலப் புகலிவேந்தர்
 தீண்டியிடப் பேறுடைய னாதலாலும்
 தீப்பினியைப் பையவே செல்க என்றார்.’⁹⁶

‘பையவே’ என்ற அற்புதமான சொல் பிள்ளையார் தேவாரப் பதிகத்து ஒரே ஒரு முறை ஏன் இடம் பெற்றது என்பதற்கு ஒரு திறனாய்வு விளக்கமாக நான்கு காரணங்களை இக் கவிஞர் கூறுகிறார் என்றால் கவிதையில் வரும் சொல்லின் ஆற்றலை இக் கவிஞர் உணர்ந்தது போல் வேறு யாரும் உணரவில்லை என்று எளிதாகக் கூறிவிடலாம்

பாண்டி நாட்டில் சமணர்கள் பட்டி மண்டப வாதத்தில் முற்படாமல் அனல்வாதம், புனல் வாதம் என்பவற்றில் மட்டும் ஈடுபட்டமையின் காப்பியப் புலவர்க்கு அவர்களுடைய சமயக் கோட்பாடுகளை வாதத்தின் மூலம் சாட வாய்ப்பு இல்லாமற் போய்விட்டது. ஆனால் மதுரையிலிருந்து பிள்ளையார் மீண்டு வரும் பொழுது போதிமங்கை என்ற ஊரில் பௌத்தர்கள் எதிர்த்து வாதஞ் செய்ய முற்பட்டனர். திருஞான சம்பந்தர் புராணத்தில் பௌத்தசமயக் கொள்கைகளைத் தருக்க முறையில் சேக்கிழார் சாடுகின்றார்.⁹⁷ இப்பாடல்கள் அவருடைய கல்விப் பெருக்கத்தையும் நுண்ணிய வாதத் திறமையையும் எடுத்துக் காட்டும் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன.

திருஞானசம்பந்தர் புராணத்திலும் சாக்கிய நாயனார் புராணத்திலும் புத்த சமயக் கருத்துக்களை ஓரளவு விரிவாக எடுத்துக் கூறி அவற்றுக்கு மறுப்பையும் இக்காப்பியப் புலவர் பேசிச் செல்கிறார். சாக்கியர் புராணத்தில்,

‘செய்வினையும் செய்வானும் அதன்
 பயனும் கொடுப்பானும்
 மெய்வகையால் நான்காகும் விதித்த
 பொருள் எனக் கொண்டே
 இவ்வியல்பு சைவநெறி
 அல்லவற்றுக் கில்லை என
 உய்வகையால் பொருள் சிவன் என்று
 அருளாலே உணர்ந்து அறிந்தார்.’⁹⁸

என்று புத்த சமய மறுப்புப் பேசுகையிலும் இக் கவிஞர் மிக நுணுக்கமான செய்தி ஒன்றைத் தெரிவிக்கின்றார். கடவுட் பொருளை ஏற்றுக் கொள்ளாத பௌத்தர்கள் அறிவு வாதம் பேசுபவர்கள். அறிவை மட்டும் நம்பி இருக்கும் அவர்கள் வாதத்தை மறுக்கப் புகுகின்ற கவிஞர் அவர்கள் அறிவு வாதத்தில் உள்ள குறைபாட்டைச் சாக்கியர் தம் அறிவால் அறிந்தார் என்று கூறவில்லை. அதன் எதிராக இறையருள் கூட்டுதலினால் உணர்ந்தார் என்று கூற முற்படுகின்றார்.

அறிவு வாதத்தை அந்த அறிவின் துணை கொண்டே மறுக்கவும் முடியும் என்று காட்ட முற்பட்ட கவிஞர், திருஞான சம்பந்தர் புராணத்தில் 12 பாடல்களில் பரபக்க வாதம் பேசுவதைக் காண முடிகின்றது.⁹⁹

ஆதிசங்கர பகவத்பாதர் பௌத்த சமய மறுப்புக்குத் தம் கூர்த்த மதியைப் பயன்படுத்தி அற்புதமான முறையில் அத்வைத சமயத்தை நிறுவியுள்ளார். எனினும் அது வடமொழியில் அமைந்துள்ளதுடன், சைவ சமயவாதிகள் ஏற்க முடியாத ஒன்றாகவும் இருந்துவிட்டது. தமிழகத்தைப் பொறுத்தமட்டில் சைவசமய அறிவுவாதஞ் செய்யும் சாத்திரநூல்களின் முடிமணியான சிவஞான போதம் தோன்றுவதற்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகள் முன்னர்த் தோன்றியது பெரியபுராணம். சிவஞான போதத்தின் விளக்கவுரையாக அமைந்துள்ள சிவஞான சித்தியார்தான் முதன் முதலில் பரபக்க வழியில் பௌத்தம் முதலிய சமயங்களைக் கண்டனம் செய்துள்ளது. தமிழ் மொழியில் இதுவே முதல் நூல் என்று கூறலாம். ஆனால் இந்தச் சாத்திர நூல் தோன்றுதற்கு இரண்டு நூற்றாண்டுகள் முன்னரே காப்பியப் புலவராகிய சேக்கிழார் இந்தப் பரபக்க வாதத்தை முதன்முதலில் புகுத்து கின்றார். எனவே சைவ சமய சாத்திர நூல்கட்கு இவர் முன்னோடியாக அமைகின்றார் என்று கூறினால் அது மிகை ஆகாது.

இனிய சொற்களை ஆள்வதில் மூவர் முதலிகள் ஈடு இணையற்றவர்கள். எனவே அவர்களுடைய தேவாரங்களில் வரும் சொல்லாட்சிகளில் ஈடுபட்ட காப்பியக் கலைஞர் கூடுமான வரை அத்தகைய சொற்கள் தம் காப்பியத்திலும் இடம் பெறுமாறு பாடுவது இயல்பேயாம். நாவரசர் தேவாரத்தில் வரும்,

செய்ஞ்ஞின்ற நீலம் மலர்கின்ற தில்லைச் சிற்றம்பலவன்
மைஞ்ஞின்ற ஒண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்து நிற்க
நெய்ஞ்ஞின்று எரியும் விளக்கொத்த நீலமணிமிடற்றான்
கைஞ்ஞின்ற ஆடல் கண்டால் பின்னைக் கண்கொண்டு
காண்பதென்னே' ¹⁰⁰

என்ற பாடலில் செய்நின்ற, மைநின்ற, நெய்நின்ற, கைநின்ற
என்ற சொற்களை செய்ஞ்ஞின்ற என்பது முதலாக ஓசை நயத்
துடன் பயன்படுத்துகின்றார். நாலம் என்ற சொல் ஞாலம் என்று
வருவது போல நகரத்துக்கு ஞகரம் போலியாக வருதல் உண்டா
தலின் நாவரசர் இவ்வாறு பாடுகின்றார். இந்த மாற்றத்தால்
விளையும் ஓசைநயத்தைக் கண்ட காப்பியக் கவிஞர் இதில்
ஈடுபட்டு அதே நாவரசர் புராணத்தில் இச் சொல் போன்றே பிற
சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றார். அவரைப் பொறுத்தமட்டில்
பைஞ்ஞீலி என்றே ஊரின் பெயர் அமைந்திருத்தலின் அச்
சொல்லை மோனையில் அமைத்து,

பைஞ்ஞீ லியினில் அமர்ந்தருளும்
பரமர்கோயில் சென்றெய்தி
மைஞ்ஞீ லத்து மணிகண்டர் தம்மை
வணங்கி மகிழ் சிறந்து
மெய்ஞ் ஞீர்மையினில் அன்புருக
விரும்பும் தமிழ்மலைகள் பாடிச்
கைஞ்ஞீ டியதம் திருத்தொண்டு
செய்து காதலுடன் இருந்தார்' ¹⁰¹

என்று பாடுகின்றார். இங்கு மெய்ந்நீர்மை, கைந்நீடிய என்ற
சொற்கள் முறையே மெய்ஞ்ஞீர்மை, கைஞ்ஞீடிய என மருவி
வழங்கப் பெறுகின்றன. இதனால் பெறும் ஓசை நயம் ஒன்றுக்
காகவே இவ்வாறு வழங்கப் பெறுகின்றது. இதே போன்று ஓசை
நயம் சிறக்கும் சொற்களை ஆள்வதில் இக் கவிஞர் ஈடு இணை
யற்றவர்.

'பாட்டோவா மண்டபங்கள்
'ஆட்டோவா அணியரங்கு
'விழுவோவா பயில் வீதி
'உணவோவாத் திருமடங்கள்' ¹⁰²

'அத்தராகிய அங்கணர் அன்பரை
இத்தலத்தில் இகழ்ந்து இயம்பும் உரை' ¹⁰³

'என்புருக மடுத்தெரித்தார்
இருவினையின் தொடக்கெரித்தார்' ¹⁰⁴

‘அன்பு நாரா அஞ்செழுத்து நெஞ்சு தொடுக்க’

‘அடியார் இடுக்கண் தரியாதார்’ ¹⁰⁵

‘தொண்டர் அன்பெனும் தூயநீர் ஆடுதல்’

‘எரிதுள்ளினால் என வெகுண்டான்’ ¹⁰⁶

‘சிவன்கழல் புனைந்த வீரர்’ ¹⁰⁷

‘மறம்பயின்றது எங்கோ? தமிழ் மாருதம்’ ¹⁰⁸

என்பன போன்ற சொல்லாட்சிகள் இவருடைய காப்பியத்தில் மலிந்திருக்கக் காணலாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் புராணம் 2
2. நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் புராணம் 3
3. நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார் புராணம் 7
4. திருமுறை 7-39-8
5. புகழ்ச்சோழ நாயனார் புராணம் 18-32
6. சீவகசிந்தாமணி 77
7. கம்பராமாயணம் 12
8. திருமலைச் சிறப்பு 1
9. கம்பராமாயணம் 23
10. கம்பராமாயணம் 2732
11. கம்பராமாயணம் 16
12. சீவகசிந்தாமணி 38
13. நாட்டுச் சிறப்பு 4.6, 7
14. கம்பராமாயணம் 23
15. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 22
16. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 18
17. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 31, 32
18. கம்பராமாயணம் 35
19. திருஞானசம்பந்தர் புராணம் 7
20. நகரச் சிறப்பு 8
21. நகரச் சிறப்பு 6
22. மூர்த்தி நாயனார் புராணம் 3, 7
23. எறிபத்தர் புராணம் 3, 4
24. கழறிற்றறிவார் புராணம் 2

25. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 113
26. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 93
27. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 95
28. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 96
29. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 1-112
30. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 2, 3
31. திருநாளைப் போவார் புராணம் 5
32. திருநாளைப் போவார் புராணம் 6, 7, 8
33. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 47
34. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் 49
35. நாட்டுச் சிறப்பு 34
36. நகரச் சிறப்பு 4, 5
37. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 63
38. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 64
39. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 13
40. சண்டேசுரர் புராணம் 42
41. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 55
42. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 56
43. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 58
44. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 13
45. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 24
46. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 26
47. காரைக்கால் அம்மையார் புராணம் 28
48. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 17
49. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 46
50. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 47
51. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 47
52. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 48
53. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 50
54. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 51
55. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 55
56. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 56
57. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 79, 80
58. சிறுத்தொண்டர் புராணம் 81

59. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 39
60. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 53
61. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 24, 26
62. அமர்ந்தியார் புராணம் 26
63. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 83
64. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 86
65. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 87
66. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 14
67. திருக்குறள் 419
68. சீவக சிந்தாமணி 53
69. நாட்டுச் சிறப்பு 22
70. திருமலைச் சிறப்பு 3
71. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 159
72. இளையான்குடி மாற நாயனார் புராணம் 15
73. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 160, 162
74. திருக் கூட்டச் சிறப்பு 6
75. மெய்ப்பொருள் நாயனார் புராணம் 7
76. ஏனாதி நாயனார் புராணம் 27
77. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 116
78. மூர்த்தி நாயனார் புராணம் 29
79. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 185
80. ஆனாய நாயனார் புராணம் 37
81. ஆனாய நாயனார் புராணம் 23-27
82. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 111
83. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 112
84. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 96
85. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 54
86. கண்ணப்ப நாயனார் புராணம் 86, 79
87. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 359
88. புகழ்ச் சோழ நாயனார் புராணம் 21, 24, 27
89. தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 55, 56
90. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 31
91. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 8
92. திருநீலகண்ட நாயனார் புராணம் 27

93. அமர்நீதி நாயனார் புராணம் 35
94. அமர்நீதி நாயனார் புராணம் 43, 44
95. திருமுறை 3-51-1
96. திருஞான சம்பந்தர் புராணம் 705
97. திருஞான சம்பந்தர் புராணம் 915-924
98. சாக்கிய நாயனார் புராணம் 5
99. திருஞான சம்பந்தர் புராணம் 913-924
100. திருமுறை 4-80-5
101. திருநாவுக்கரசர் புராணம் 310
102. கலிய நாயனார் புராணம் 3
103. சத்தியார் புராணம் 3
104. கணம் புல்லர் புராணம் 7
105. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 226, 324
106. அமர்நீதி நாயனார் புராணம் 19, 26
107. இயற்பகை நாயனார் புராணம் 23
108. தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 167

BIBLIOGRAPHY

1. BAKTHI AND ENLIGHTENMENT
2. EPIC (THE)
—Paul Merchant
Mathuen & Co., 1971
3. EPIGRAPHY — KARNATAKA, VOL.XI
4. DRAVIDIAN GODS IN MODERN HINDUISM
—Elmore.
5. FORGOTTEN LANGUAGE (THE)
—Erich Fromm
Grove Press
New York 1957
6. FROM VIRGIL TO MILTON
—Bowra C.M.
Macmillan & Co., 1967
7. HERITAGE OF SYMBOLISM (THE)
—Bowra C.M.
Macmillan & Co., 1967
8. HEROIC POETRY
—Bowra C.M.
Macmillan & Co., 1966
9. HISTORY OF INDIAN PHILOSOPHY(A)
—Volume I
Surendranath Dasgupta
Motilal Banarsidoss
New Delhi 1975
10. HISTORY OF THE TAMILS
—Srinivasa Iyengar P.T.
Asian Educational Services
New Delhi 1982

11. HYMNS OF DANCING SIVA
—Glen E.Yocum
Heritage Publishers
New Delhi 1982
12. INSIGHTS INTO HINDUISM
(இந்து சமய உள்நோக்கு)
—Dandekar R.N.
Ajanta Publishers
New Delhi 1979
13. INTRODUCTION TO THE
STUDY OF LITERATURE
—William Henry Hudson
Loyal Book Depot.,
Bhopal 1968
14. KALABHRAS IN THE PANDIYAN COUNTRY &
THEIR IMPACT ON
LIFE AND LETTERS THEN
—Arunachalam. M.
(Sankara—Parvathi Endowment Lectures
1976—1977)
University of Madras 1977
15. LIFE OF JESUS
—Goguel
16. LITERARY CRITICISM
IN ANCIENT INDIA
17. MILTON'S EPIC POETRY—ESSAYS
—Edited by
Patrides C.A.
Penguin 1967
18. MYSTICISM IN RELIGION
—W.R. Inje

19. NARADA BAKTI SUTRAS
—Translation by
Swami Thiyagisananda
Ramakrishna Math
Madras. 4 1983
20. NATARAJA IN ART
THOUGHT & LITERATURE
—Sivaramamurthy C.
National Museum
New Delhi 1974
21. ORIGIN AND DEVELOPMENT
OF VAISHNAVISM (THE)
—Jaiswal S.
Munshiram Manohar Lal
Publishers(P)Ltd
New Delhi 1981
22. PARADISE LOST — BOOK IX
—John Milton.
23. POETRY AND EXPERIENCE
—Archibald Macleish
Penguin 1960
24. PRESENCE OF SIVA(THE)
—Stella Kramrisch
Oxford University Press
New Delhi 1981
25. PSYCHOLOGY OF INTUTION
—Westcott
26. RELIGIOUS EXPERIENCE
(சமய அனுபவம்)
—Daniel C.Batson
Oxford University Press
New Delhi 1982
27. RIG VEDIC CULTURE AND
THE INDUS CIVILIZATION (THE)
—Chandra A.N
Ratna Prakasam
Calcutta—1969

28. SANDILYA BAKTI SUTRAS
Translated by
—Swami Harishananda
University of Mysore 1984
29. SASANAGALA SAMSKRITA ADYARN
30. SECRET OF VEDAS (THE)
—Sri Aurobindo
Sri Aurobindo Ashram
Pondicherry 1982
31. SIVAGAMAS (THE)
—Arunachalam M.
Gandhi Vidyalayam
Thiruchirtambalam 1983
32. SIVA PURANA — A POETIC ANALYSIS
—B. Patni
Ajanta Publications
New Delhi 1980
33. SVETHASVATARA UPANISHAD
—Translation by
Swami Thiyagisananda
Sri Ramakrishna Math
Madras.4
34. TAMIL HEROIC POETRY
—K. Kailasapathy
Oxford University Press 1968
35. TAMILS — EIGHTEEN
HUNDRED YEARS AGO
—V. Kanakasabai
The S.I.S.S.W.P. Society
Madras—1 1966
36. THEORY OF LITERATURE
—Rene Wellock
Penguin 1970

37. VARIETIES OF RELIGIOUS EXPERIENCE
—William James
The Modern Library
New York.
38. VEDIC RELIGION (THE)
—Rev K.S. Macdonald
Sanskrit Pusthak Bhandar
Calcutta 1982
39. VEDIC INDEX OF NAMES &
SUBJECTS — Volumes I & II
—A.A. Macdonell & A.B. Keith
Motilal Banarsidoss
New Delhi 1982
40. VEDIC MYTHOLOGY
—A.A. Macdonell
Motilal Banarsidoss
New Delhi 1981
41. VEDIC BIBLIOGRAPHY
Volumes I & II
—R.N. Dandekar
Bhandarkar Oriental
Research Institute
Pune 1973
42. VEDIC MYTHOLOGICAL TRACTS
—R.N. Dandekar
Ajanta Publications
New Delhi 1979
43. VEDIC MYTHOLOGY
—Alfred Hillebrandt
Motilal Banarsidoss
Delhi 1980
44. VISHNUISM AND SIVAISM — A COMPARISON
—J Gonda
Munshiram Manoharlal Publishers
New Delhi 1976

பயன்பட்ட தமிழ் நூல்கள்

1. அகநானூறு
2. அற்புதத் திருவந்தாதி
3. ஆளுடைய பிள்ளையார்—உலா மாலை
4. ஆளுடைய பிள்ளையார்—திருக்கலம்பகம்
5. ஆளுடைய பிள்ளையார்—திருத்தொகை
6. ஆளுடைய பிள்ளையார்—திருவந்தாதி
7. ஆளுடைய பிள்ளையார்—மும்மணிக்கோவை
8. இரட்டை மணி மாலை
9. இறையனார் களவியல் உரை
—சைவ சிந்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை
10. ஐங்குறு நூறு
11. கம்பராமாயணம்
—சென்னைக் கம்பன் கழகப் பதிப்பு
12. கலித்தொகை
—நச்சினார்க்கினியர் உரை
சை.சி.நூ.ப.கழகம், சென்னை
13. குறிஞ்சிப்பாட்டு
14. குறுந்தொகை
15. சிலப்பதிகாரம்
—அடியார்க்கு நல்லார் உரை
16. சிவஞான போதம்
—சிவஞான முனிவர் மாபாடியம்
சைவ சிந்தாந்த சமாஜம், சென்னை
17. சிறுபாணாற்றுப்படை
18. சீவக சிந்தாமணி

19. சுந்தரர் தேவாரம்—(திருமுறை—7)
20. சேக்கிழார்
—Dr. மா. இராசமாணிக்கனார்
பாரிநிலையம், சென்னை
21. சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழ்
—மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை
திருப்போருர் தேவத்தான வெளியீடு
22. சைவ இலக்கிய வரலாறு
—ஒளவை: துரைசாமிப் பிள்ளை
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு 1958
23. சைவ சமய வரலாறு (ஆங்கிலம்)
—Dr. மா. இராசமாணிக்கனார்
தருமை ஆதீன வெளியீடு 1964
24. தண்டி அலங்காரம்
—சை.சி.நா.ப.கழகம் சென்னை
25. தமிழில் காப்பியக் கொள்கை
—Dr. S. சீனிச்சாமி
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்
தஞ்சாவூர் 1985
26. தமிழ்க்காப்பியங்கள்
—கி.வா. ஜகந்நாதன்
அமுத நிலையம், சென்னை
27. தாயுமானவர் பாடல்கள்
28. திருக்கண்ணப்பர் திருமறம்
29. திருக்களிற்றுப்படியார்
30. திருக்குறள்
31. திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்—(திருமுறை—1, 2, 3)
32. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி
33. திருநாவுக்கரசர் தேவாரம்—(திருமுறை—4, 5, 6)
34. திருமந்திரம்—(திருமுறை—10)
35. திருமுருகாற்றுப் படை
36. திருவாசகம்—(திருமுறை—8)
—தருமபுர ஆதீன மடத்துப் பதிப்பு
37. திருவிளையாடல் புராணம்
—சை.சி.நா.ப.கழகம், சென்னை

38. தொல்காப்பியம்
—சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம்
யாழ்ப்பாணம் கணேசையர் பதிப்பு
39. தொல்காப்பியம்
—உரைவளம்
ஆ. சிவலிங்கனார் (பதிப்பாசிரியர்)
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை
40. நற்றிணை
41. நன்னூல்
42. நாலாயிரத் திவ்வியப் பிரபந்தம்
—திருவேங்கடத்தான் திருமன்றப் பதிப்பு
சென்னை-14
43. பட்டினப் பாலை
44. பதிற்றுப் பத்து
45. பரிபாடல்
46. பன்னிரு திருமுறை வரலாறு—தொகுதிகள் 1, II
—கா. வெள்ளைவாரணன்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்
47. பாரதியார் பாடல்கள்
—வானவில் பிரசுரம்
சென்னை
48. புறநானூறு
49. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை
50. பெரும்பாணாற்றுப்படை
51. பெரியபுராணம் (மூலம்)
—திருப்பனத்தான் மடத்துப் பதிப்பு
52. பெரியபுராணம்—உரை
—சிவக்கவிமணி
C.K. சுப்பிரமணிய முதலியார்
கோவைத் தமிழ்ச் சங்கம்
கோயம்புத்தூர்
53. பெரியபுராணம்—குறிப்புரை
—திரு. வி. கல்யாணசுந்தரனார்
முருகவேள் புத்தக சாலை
சென்னை (1934)

54. பெரியபுராண ஆராய்ச்சி

—Dr. மா. இராசமாணிக்கனார்

பாரி நிலையம், சென்னை

55. பொருநராற்றுப் படை

56. மணிமேகலை

57. மதுரைக் காஞ்சி

58. மலைபடு கடாம்

59. மூத்த திருப்பதிகம்

குறிப்பு: திருமுறைகள்-முதல் ஏழும், திருமந்திரமும்
சைவசித்தாந்த சமாஜப் பதிப்புகள்

திருமுறை 11, பெரியபுராணம்
திருப்பனந்தாள் மடத்து வெளியீடு

சங்க இலக்கியங்கள்

—(எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு)

சைவ சித்தாந்த சமாஜப் பதிப்பு

சிலப்பதிகாரம், சீவக சிந்தாமணி, மணிமேகலை

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையார் பதிப்புகள்

சொல்லடைவு

(எண்கள்: இந்நூலின் பக்கங்கள்)

அக ஒளி	461	அங்கணன்-சிவபெருமான்	299
அகங்காரத் தூண்டல்	708	அங்குதம்	
அகங்கார மமகாரம்		-நாடக வகை	509
-யான், எனது	212, 295	-யாப்பு வகை	357
அகங்காரம்-அகந்தை	194	அங்கயற்கண்ணி	202, 622
223, 273, 275, 296, 505		அங்கி-தீ	7, 70, 157
அகச்சமயம்	190	அசரீரி	525
அகச்சான்று	180	அசனி-உக்ர	24
அகத்திணை இயல்	3, 5, 7	அகத்த மாயா காரியம்	722
69, 78, 357, 365		அகவமேத யாகம்	308
அகத்தியன்		அசைவு-அயர்வு	515
-இராவணனுடன் இசை		அச்சமின்மை	246
வாது	187	அச்சம்	532
அகத்துறைப்பாடல்		அச்சத விக் கிரந்தன்	
-திருநாவுக்கரசர்	342, 558	-களப்பர குலத்தவன்	104
நம்மாழ்வார்	451	அஞ்சாமை	221
அகநானூறு	12, 62, 65, 67	அஞ்சொழுத்து	
75, 76, 90, 243, 369, 371		-ஐந்தெழுத்து	
381, 657		திருவைந்தெழுத்து	
அகப்பாடல்கள்	365	நமச்சிவாய	
அகப்பொருள் இலக்கணம்	219	பஞ்சாக்கரம்	
அகப்போர்		பஞ்சாட்சரம்	
-பொறி புலன்களுடன்	424	159, 161, 162, 164, 165	
அகமனம்-சித்தம்	502	166, 168, 172, 174, 603	
அகராதிப் பொருள்	378	-வகைகள்	173
723, 727		அதிதூக்கும்	
அகலிகை		ஸ்தூலம்	
-பரிபாடல் குறிப்பு	4	அஞ்ஞ வதைப் பரணி	211
அக்ரகாரம்	11, 16, 21	அடித்தள அமைப்பு	687
24, 27, 36, 37, 47, 85		அடியார் இலக்கணம்	470
86, 157, 634		அடியார்	187, 208, 209
அக்னி வேஸ்ய	86	218, 230, 240, 245, 270	
அங்கங்கள்-ஆறு வகை		291, 292, 317, 348, 349	
-கற்பம், சந்தம், சிக்கை		அடியார்க்கு நல்லார்	394
சோதிடம் நிருத்தம்		அடைச்சொற்கள்	365
வியாகரணம்	160, 163	கருவூலம்	367
164, 308, 594, 637		அடைமொழி	660

அட்டமாசித்தி	235	அமானுஷ்யம்	163
அண்டர் நாயகன்	327	அமைதி	
அதர்வணவேதம்		-ஆனந்தத்து அமுந்தல்	320
-அதர்வம்	20,21,23,24,	அம்பலம்	64
	29,48,79,113	அம்பலவாணன்	501
அதர்வ வேத ஸம்ஹிதை	34	அம்பிகா	23
அதிகள்	272,294,490	அம்பிகை	35
அதிகை வீரட்டானம்	290	அம்மையப்பன்-அர்த்தநாரி	
அதிதூரன்	538,719	தென்மைக் கோலம்	
அதிதி-தெய்வம்	12		115,116
அதிபத்தர்	318	அயல் வழக்குகள்	181,182
அதியமான்		அயவந்தி	335,596,598
அதிபத்தர்		அயன்-பிரமன்	
-ஒளவை-நெல்லிக்கனி	87	-நான்முகன்	
அத்யயனம்		அரசநீதி	197
-வேதம் பயில்கை	161,163	அரசர்	
அத்வைதப் பொருள்	31	-வேள்வி செய்வித்தனர்	9
அத்வைதம்	134,172,632	அரசர் (அடியார்)	273,487
	646	-கூற்றுவர்-களப்பிரர்	
அநபாயன்	171	-இடங்கழியார், நரசிங்க	
அநுபவப் பகுதி		முனையரையர், பெரு	
-சமயம்	248	மிழலைக் குறும்பர்	
அநேகதங்காபதம்	275	-சிறுநரசர்கள்	
அந்தக்கரணம்		-சேரமான் பெருமாள்-சேரர்	
-மனம், சித்தம், புத்தி		-கோச்செங்கணான், புகழ்ச்	
அகங்காரம்	338,505	சோழர், மனுநீதி-சோழர்	
அந்தணர்	6,9,19,180,200	-ஐயடிகள் காடவர் கோன்	
	201,596	கழற்சிங்கள்-பல்லவன்	
அந்தர்யாமி நல்லார்	174	-நெடுமாறன்-பாண்டியன்	
அபலூர்க் கோயில்		அரசாங்கச் சமயம்	198,199
-சமணர் கழுவேற்றச்		அரசியல் அலுவலர்	194
சிற்பங்கள்		அரசியல் புரட்சி	154
அபிடேகம்		அரிசனர்	
-நீராட்டு	138,164,174	-திருக்குலத்தார்	234, 279
	182,235,308,334,309	அரிச்சந்திரா-நாடகம்	341
	580,633,602,603	அரிய பச்சட்டிகா-நூல்	394
அப்பர்-திருநாவுக்கரசர்		அரிவாட்டாயர்	318
தருமசேனர், வாக்கீசர்		அரிஸ்டாட்டில்	429
ஆளுடை அரசு		அருணாசலம் மு.	102, 107
	275,309,597,635		109
அப்பூதி அடிகள்	234,261	அருள் வழி	481
	25,326,572,583,594	அரேபியா	416
	597	அர்ச்சனை	136, 138, 164
அமணர்	202,324		174, 182, 235, 308, 310
-திகம்பரர் (சமணர்)			318, 334, 602, 603
அமர்ந்தியார்	264,528	அர்த்த நாரி	25
	713,714,715,731	அர்ப்பமன்	49

அலங்காரம்	324	அன்பு	168, 172, 174, 225
அலட்சிய மனப்பான்மை	223	259, 260, 317, 342, 722	
அலை-வருத்தல்	546	அன்றாட அக்கறை	231
அல்லூர்	174	அஷ்டதிக் பாலகர்	34
அவனி துளாமணி	144	அஷ்டமா சித்தி	235
அவி, அவிஷ், அவிர்பாகம்		அஷ்ட மூர்த்தம்	33, 34
7, 21, 35, 50, 600		அஹிம்சை	103, 128, 251, 393
அவினாசி	222	அஹிம்சா பரமோ தர்ம	561
அவுணர்	80	ஆகமத் தலைவர்	638
அவையடக்கம்	480, 481	ஆகமம்	135, 136, 172, 334
அவ்வையார்	62, 79, 87	598, 601, 602, 634, 635,	638
அழித்தல்-ருத்ரன்	22	ஆகம வழி	244
அமுகை-மற்றவரினின்றும்		ஆகம விதி	596, 597
மாறுபட்டது	515, 516	ஆகுதி-ஆவுதி	178, 180, 692
அமுந்தூர்	371	ஆக்கம்-மருட்கை	521
அறக்கொடை	251	ஆங்கிலர்	200
அறத்தின் மூர்த்தி		ஆசியா(மத்திய)	580
-இராமன்	177	-கிறித்தவர் மதம் பரப்பல்	
அறநூல்	307	ஆச்சார்யர்கள்-வேள்வி	163
அறம்		ஆடல் பாடல்	174
-பொருளீட்டல்		ஆச்சி-நீதிவழங்கு முறை	
இன்பம் துய்த்தல்	243	-மரபு	521, 586, 728
அறவாணன் கா.ப. Dr.	102	ஆணவம்-இராவணன்	166
அறிதுயில் அமர்ந்தோன்	91	ஆணை நமது	143, 309
அறியார்வம்	527	-திருஞான சம்பந்தர்	
அறிவின் மேல் பேரா		ஆதனூர்	695, 696, 697
-நம்பிக்கை	344	ஆதாமின் வீழ்ச்சி	492
அறிவு	289	ஆதாம்	382
-மன அமைதி தராது		ஆதிசங்கர பகவத் பாதர்	
-உணர்வின் வேறானது		-சங்கரர்	127, 134, 172
-சாக்கரட்டில்		438, 439, 450, 451, 452	
டால்ஸ்டாய்		632, 734	
அறிவு புகட்டல்	382	ஆதி சைவர்	276
அறிவு வடிவு	22	ஆதித்த சோழன்	418
அறிவு வாதம்	127, 172, 453	ஆதித்தன்	7
-பௌத்தர்கள்		-கதிரவன்	
-ஆதி சங்கரர்		ஆந்திரம்-பெரியபுராணக்	434
அறுவை மருத்துவம்	213, 266	கதைகள் பரவல்	
அறுவை மருத்துவர்	213, 266	ஆய் அண்டிரன்	3
அற்புதத் திருவந்தாதி	116, 204	ஆரண்யகங்கள்	11, 14, 15
அற்புதங்கள்	721	39, 46, 47, 158, 308, 594	
அனல் வாதம்	286, 440, 733	601	
அனுசிதம் 227, 340, 341, 343		ஆராதனை	580
அனுமன்	500	ஆரியர்	35
அனைத்துலகப் பார்வை	471	ஆரூர்-திருவாரூர்	604
அனைத்துலகத்தையும்		ஆர்பில்	482;
தழுவும் பண்பு	496		

ஆர்ய வேத சமயம்	51	ஆனை மாமலை	
ஆலமர் செல்வன்	59, 74	-சமணர் வாழிடம்	129
-சிவபெருமான்	80, 82	ஆன்ம முன்னேற்றம்	290
ஆலவாய்-மதுரை	202	ஆன்மா	184, 245
ஆலால சுந்தரர்		ஆன்மீக ஞானம்	460
-சுந்தரர்		ஆன்மீக வளர்ச்சி	380
சுந்தர மூர்த்திகள்		ஆஸ்ரமம்	242
நம்பி ஆரூரர்		-பிரம்மச்சர்யம்	
நாவலூராளி	415, 477, 484	கிரஹஸ்தம்	
ஆவணம்	521, 586	சன்யாசம்	
ஆவணம்(பொய்)		வானப் பிரஸ்தம்	
-forged document	586	ஆஸ்வலாய க்ரஹ்ய	
ஆவூர் மூலங்கிழார்	12, 13	சூத்திரம்	34, 48
	363	இசை-புகழ்-பெருமிதம்	536
ஆழ்நிலைத் தியானம்	236	இசை வாது	187
ஆழ்மனம்		இடங்கழியார்	261, 273
-அகமனம், சித்தம்	289	இடைக்காலச் சோழர்	174, 175
ஆழ்வார்கள்		இடை நிலைப்பொருள்	419
-பக்திப் பாடல்கள்	2, 451	இடை மருது	
	452, 453	-திருவிடை மருதார்	152
ஆளுடைய அரசு	309	இடையில் தொடங்கல்	
-அப்பர்		-Rusi Medi	483
தாண்டக வேந்தர்		இட்டிகை	
திருநாவுக்கரசர்		-அகன்ற மேடை	
நாவரசர்		பலி பீடம்	65
ஆளுடைய பிள்ளையார்		இந்தியா	56
-பற்றிய நூல்கள்	443, 444	இந்திரப் பதவி	308
கவுணியக் கன்று		இந்திர விழா	
காழி வேந்தர்		-சிலம்பு, மேகலை	3, 4
சம்பந்தர்		இந்திரன்	2, 3, 4, 5, 11, 15
ஞான சம்பந்தர்			16, 47, 54, 59, 71, 77, 78
திருஞான சம்பந்தர்			79, 85, 86, 93, 150, 151
பிள்ளையார்	150, 201		155, 157, 158, 182, 634
புகலியர் கோன்		இந்து சமயம்	155
	274, 309, 337, 572, 658	-சைவம் வைணவம்	
	720	இந்தோனேஷியா	432
ஆளுமை	450	இமயம்	91
ஆறங்கம்		இமயோர்	151
-அங்கங்கள், ஷடாங்கம்	7	இயமன்	165
8, 14, 160, 162, 163, 334		இயற்கையின் இறந்த	
ஆறுமுக நாவலர்	418	நிகழ்ச்சிகள்	523, 524, 720
ஆனந்தப்பையன்	358	இயற்பகையார்	244, 264
ஆனஞ்சு	35, 164		296, 297, 298, 299, 301
ஆனந்த நடனம்			491, 529, 530, 531, 532
-திருச்சிற்றம்பலம்	445		584, 701, 728, 729
ஆனந்தம்-இன்பமே		இயேசுநாதர்	241, 626
துன்பம் இல்லை	321	இயேசுவின் வாழ்க்கை	245
ஆனாயர்	257, 318, 468, 721		

இரட்சண்ய யாத்திரிகம்	416	இரண்டாம் திருப்பம்	392
இரட்டை-தவம்		-சிலம்பு, மேகலை	
இன்பம்-துன்பம்		இலக்கியக் காப்பியம்	
சுகம்-துக்கம்		367, 369, 376, 380, 383	
நன்மை-தீமை	321		392
இரட்டை மணிமாலை	116	இலக்குவன்	500
	120	இலங்கை	188
இரதி-மன்மதன் மனைவி	518	-தென்மா இலங்கை	
இரவுயா	155	இலிங்கத் திருமேனி	330
இராச சிம்மேச்சரம்	274	இலிங்க புராணம்	30, 81, 122
இராசமாணிக்கனார்Dr.	136	இலிங்கம்	
194, 569, 651, 654, 657		-குறியீடு, அடையாளம்	29
	658	30, 37, 38, 83	
இராசராசன் I	139, 174, 417	இலிங்க வடிவம்	341
	418, 581, 673	இலிங்க வழிபாடு	54
இராசராசன்III	427	-சிவ வழிபாடு	
இராசேந்திரன் I	139, 673	இலியட்-ஹோமர்	369
	432	இழவு-அழகை	515
இராசேந்திரன்III	427	இளங்கிள்ளி	126
இராமகிருஷ்ணர்	213	-புத்த சைத்தியம்	
இராமன்	177, 188, 216, 291	இளங்கோ அடிகள்	98, 114
293, 294, 471, 500, 504		211, 302, 392, 395, 415	
இராமாநுஜர்	379, 439, 450	416, 485, 495, 704	
	452, 454	இளம்பெரு வழுதி	213
இராமாயணம்-இராமகாதை		இளிவரல்	519
-கம்பன்	212, 385, 395	இளிவு-அழகை	515
	411, 475, 682,	இளையான் குடி மாறர்	261
இராவணன்		269, 523, 528	
-ஆணவம்	77, 146, 166	இறங்கு முகம்-காப்பியம்	480
187, 188, 189, 190, 453		இறைச்சி-குறிப்பு	379
இராஜசிம்ம பல்லவன்	131	இறைத் தொடர்பு	245
-கயிலாசநாதர் கோயில்		இறையருள்	185
174, 274, 275, 525		இறையனார் களவியல்	107
இராஜதயம் வேட்ட		144, 362, 367, 650, 655	
பெருநற் கிள்ளி	11, 79, 182		658
இராஜதய யாகம்	79, 182	இறையன்பு	456
இராஜ விகாரம்	126	இறையுணர்வு	223, 224
(இ)ரிச்-(இ)ருக்	6, 20, 21	இறைவனடியார்	205
23, 24, 25, 26, 28, 31, 35		இறைவன்	70, 245, 301, 348
36, 37, 38, 39, 47, 50, 54			731
55, 68, 85, 113		இறைவன் கட்டளை	482
(இ)ரிக் வேதிகள்	578	இறைவன் புகழ் பாடல்	235
(இ)ருக்கு வேதிகள்	573	இற்பரத்தை	398
இருண்ட காலம்		இனியட்-வர்ஜில்	381
-களப்பிரர்	102	இன்பதுன்ப நடுநிலைக்	
இரு துருவ இணைப்பு	94	கோட்பாடு	493, 494, 495
இலக்கிய உலகின்		இன்பம் துய்த்தல்	243
முதல் திருப்பம்	389	இன்பவேட்டை	175

இஸ்லாமியர்	581	உருவ வழிபாடு	602, 603
இஸ்லாம்	233	உருவேற்றல்	161
ஈசானன்-சிவன்	23	உரையாசிரியர்	
-பிரபு, சரணம் பிரஹத்	34	-வரி வடிவக் குறிப்பு	356
ஈஸ்வரன்-பிரமம்	33	உரோமானிய நாடு	619
உக்ர அசனி	24	உலக நியதி, நடைமுறை	296
உச்ச கட்டம்-காப்பியம்	480	உலக மதிப்பீடு	240
உடன்பிணைக் குற்றவாளி		உலகம் தழுவிய சமயம்	339
Vicarious Liability	489	உலகு தழுவிய கொள்கை	183
உடுப்பூர்	695	உலவாக்கிழி	152
உடும்பு-விடாப்பிடி	342	உலோச்சனார்	79
உணர்வு	187	உவகை-ஸ்ருங்காரம்	551
உண்மைச் சமயம்		உவம இயல்	718
-பக்தி உடைமை	245	உவமை	682, 718, 720
உதயகுமாரன்	400	உழவாரப் படை	323, 505
உதயணன்	398	தொண்டின் அடையாளம்	
உதயேந்திரச் செப்பேடு	442	உழிஞம்	144, 198
உத்தம சோழப்	171	உள் பொருள்	461, 466
பல்லவராயன்-சேக்கிழார்		உள்ளுணர்வு	246, 288, 466
உபநயனம்	156, 576	-Intution	467
உபநிடதங்கள்		உள்ளுரை உவமம்	379
-ஞான அடிப்படை	11, 14	உறுப்பறை	546
15, 39, 46, 47, 154, 155		உறையூர்	303
158, 160, 308, 452, 500		உற்பத்தி-ஆக்கல்	22
	594	உஷா	22, 26, 36, 51,
உபமன்யு	415, 483, 484	ஊராண்மை	386
-சுந்தரர் வரலாறு கூறுதல்		ஊர்த்துவத் தாண்டவம்	
உறுப்புலவர்	416	-குழை நக்கும்	
உமாபதி சிவம்		பிஞ்ஞகன் கூத்து	
கொற்றவன் குடி		-ருத்ர தாண்டவம்	
-அறிவால் அறிவார்		சண்ட நடனம்	
136, 418, 451, 678		திருவாலங்காடு	445
உமை(உமா)	24, 36, 82	ஊர்த்துவம்	
89, 204, 243		-மேல் நோக்கு	
உமை ஒரு பாகன்	88, 90	-யோகி வடிவம்	25
உயர்கல்வி	131	ஊன்துவை அடிசில்	200
உயர்வு மனப்பான்மை		எகிப்து	
-தொண்டர்க்கு ஆகாது	448	-மண் பலகை	356
உயிர்நாடி-சமயம்	240	எச்சதத்தன்	
உருத்திரங் கண்ணன்		-விசார ச்ருமர் தந்தை	615
-பாண் புலவர் அல்லர்		637, 640, 641	
9, 364, 387		எடின்பரோ ரெவ்யூ	252
உருத்திர பசுபதி	234, 594	எட்டுத்தொகை	2, 355
	597	எண்கவை	498, 507
உருத்திரம்(ஜபம்)		(தொல்காப்பியம்)	
-முருக நாயனார்	595	எண்வகை இருப்பு	34
உருத்திராக்கம் அணிதல்	230	எதிர் நிகழ்ச்சி-reaction	730
உருவகம்	707, 720	எம்பிரான்-சிவன்	340

எரி நூல்	201	ஒணவிழா	80
எருமை நாடு-மைதூர்	102	ஒதுதல்	161, 163
எல்லைக் கோடு	709	ஒளவையார்	62, 87
-Point of no return		-அவ்வை	435
எழுத்ததிகாரம்	355, 361	-இருவரும் வேறானவர்	
எழுத்து முறைச் சான்று	728	கச்சிக்கற்றளி	274
எளிவந்த தன்மை		கடல்கோள்	367
-ஸௌலப்பியம்	693	கடல்வாணிகம்	618
எறிபத்தர்	244, 267, 268	கடவுட் படிவம்	
269, 270, 271, 291, 292		-அமைப்பு	66, 164
293, 318, 542, 547, 548		கடவுள்	59, 60, 61, 62, 64
ஏக விராத்திய	48	65, 66, 68, 69, 70, 71, 74	
முழு முதற்பொருள்			92, 245
ஏமாங்கதம்		கடவுள் வடிவம்	68
-சீவகன் பிறப்பு	411	கடிகைகள்	131
ஏயர்கோன் கலிக்காமர்		-காஞ்சி, சோளிங்கர்	
-கொள்கை மாறாமை	291	கடுங்கோன்	
346, 347, 408, 543, 544		-களப்பிரரை வென்றவன்	
545, 711		103, 110, 121, 125, 144	
ஏற்றுமதி-இறக்குமதி	518	கடோப நிதம்	32
ஏனாதி நாதர்	336, 337, 468	கணநாதர்	318
538, 584, 719		கணம்புலவர்	331
ஏனியஸ் 382		கணிகையர்	398, 399, 400
-காப்பியப் பாத்திரம்	493	கணேசய்யர்	
ஐங்குறு நூறு	61, 75, 82, 90	-யாழ்ப்பாணம்	368
365, 369		கண்ணகி	91, 302, 494
ஐதேயப் பிராம்மணம்	22	கண்ணப்ப நாயனார்	111
	24, 37	234, 319, 335, 337, 341	
ஐந்திணை-அன்பு	107	342, 529, 559, 612, 645	
ஐந்தெழுத்து	603, 721	651, 652, 661	
ஐம்முகங்கள்		கதிரவன்-காயத்திரி	190
-பஞ்ச வக்தர்	34	கதைக்காப்பியம்	217
ஐயடிகள் காடவர் கோன்		கத்தோலிக்கர்	
273, 274, 653		-சமயக் காழ்ப்பு	252, 581
ஐயரே!	279, 607, 611	கந்தர்வர்	47
-உயர்வு விளி		கந்தழி	59, 71
ஐயர்	607, 609, 612	கந்து-நடுதறி	65, 83
ஐன்ஸ்டீன்	524	கபகுல்லா-ஊர்	55
ஐஸ்லாந்து இலக்கிய மரபு	359	கபிலர்	9, 363, 654, 656
ஒட்டக் கூத்தன்	427, 428	657, 659, 674	
ஒருங்கிணைப்பு முயற்சி	95, 646	கம்பநாடன்	
ஒருமைப்பாடு	643	-கம்பன்	217, 395, 396
ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள்	723	405, 412, 415, 416, 420	
ஒங்கிய ஞானம்	186	428, 429, 447, 479, 480	
ஒன்ச நயம்	682	481, 484, 487, 504, 682	
ஒசைப் பொருள்	723, 727	687, 688, 690, 691,	
ஒடு-திருநீலகண்டர்	714	கம்பராமாயணம்	365, 415, 479

கம்பனில் ஈடுபாடு	385	கழற்சிங்கர்	273, 274, 275
கம்போடியா	432		291, 302, 487, 660
கயிலாசநாதர் கோயில்		கழுமரம் ஏறல்	437
-கைலாசநாதர்	274, 275	கழுவாய்	
	302, 525, 676	-பிராயச்சித்தம்	304, 306
கயிலை	275, 555	கழுவேற்றம்	
கயிலை மலை-வடகயிலை		-சான்றுகள் இல	286, 287
கைலை	188		440
	239, 326, 327	களந்தை	104, 106
கயிலையாத்திரை		-களப்பால்	
-நாவரசர்	726	களப்பாளர்	103
கரிகால் பெருவளத்தான்	11	களப்பிரன்(ர்)	1, 102, 103
	69, 370		104, 106, 109, 111, 121
கருங்குழலாதன்	370		122, 126, 129, 138, 140
கருடசயனம்	370		144, 197, 253, 273, 622, 624
கருத்துடை அடை	183	களவியல்	242, 650
கருநாடகம்	434, 444, 624	கறை மிடறு	
கருநாடகன்	196	-நீலகண்டம்	62
கருவில் திரு		கற்பம்(அங்கம்)	8
-இளங்குழந்தைகள்	184	கற்பம்(நீறு)	678
கருவூர்	292, 693, 694	கற்பனை	682
கர்ம காண்டம்		கற்பியல்	650
-வேதப்பகுதி	14	கன்றாப்பூர்	68
கலிக்கம்பர்	291, 337	கன்னடம்	103, 211
கலித்தொகை	69, 70, 112	கன்னியாகுமரி	162
	117, 373	காலப்பராடோ	382
கலிப்பகை	590	காசிப கோத்திரம்	
கலியர்	620, 653	-எச்சத்தன்	
கலை	248	விசார சருமர்	600, 602
கலைஞானம்	185, 186, 248		615
கலைத்திறமை	507	காசாக்குடிச் செப்பேடு	
கல்லாடர்	431, 651		130, 131
கல்வி-பெருமிதம்	184, 536	காஞ்சி	98, 103, 126, 130
கல்விசேர் மாந்தர்	718		131, 519, 520, 693, 694,
கல்வெட்டுக் குறிப்பு	287		695, 698
கவிச்சக்கரவர்த்தி		காஞ்சித் திருமேற்றளி	132
-பாரதி	683	காஞ்சித்திணை	243, 373
கவுணியக் கன்று	149	காடுகள்-கொற்றவை	59
கவுணியர்(கோத்திரம்)		-துர்க்கை-பழையோள்	
-கவுண்டியர்		காண்டம்	
கௌண்டியர்		-காப்பிய உட்பிரிவு	475
-சிவபாத இருதயர்		காந்தி அடிகள்	87, 341
திருஞானசம்பந்தர்		காபாலம்-நடனம்	113
	7, 8, 12, 15, 16, 86, 149	காப்பிய அமைப்பு	212
	151, 157, 277, 363, 574	காப்பிய ஆணியேர்	402
	606, 646	காப்பியக் கட்டுக்கோப்பு	212
கழறிற்றறிவார்		காப்பியக் கொள்கை	374
சேரமான் பெருமாள்	489	காப்பியக் கோலம்	682

காப்பியத் தலைமை	211, 407	கிரியா மார்க்கம்	484
காப்பியத் தலைவர்	406	கிரியைகள்	153, 154, 334
காப்பியம்-காவ்யம்	373		344, 450
காப்பிய வரைவு		கிருஷ்ணப் பிள்ளை H.A.	416
Epic Design	377	கிருஷ்ண மிஸ்தர்	211
காப்பு நாண்	182	கிருஷ்ண யஜுர்	595
காமர் கலை	432	கிரேக்க நாகரிகம்	429
-கம்போடியா		கிரேக்க மரபுகள்	359
காமா	382	கிரேக்க மொழி	362
காம்பிலி-குந்தளநாடு	571	கிரேக்கம்	619
காயத்ரி-கதிரவன்	190	கிறித்தவம்(சமயம்)	233
காரணப் பெயர்கள்			241, 242, 252
-நாயன்மார்கள் பெயர்கள்		கிறித்தவர்	128, 580, 581
	665	கீதை-பகவத்கீதை	452
காரணன்	210	குக்ன்	500
காரி உண்டிக் கடவுள்		குங்குலியக் கலயர்	235, 319
-சிவபெருமான்	63, 82		330, 522, 528, 594
காரி கிழார்	6, 63	குடமுழுக்கு	275
காரியார்	318	குடிகோள்-வெகுளி	546
காரைக்கால்	107, 204, 613	குடிமக்கள்	
காரைக்கால் அம்மையார்		-எளியர்-நாயன்மார்	
107, 108, 109, 111, 112		இல்லத்தரசி, குயவர்	
116, 117, 118, 119, 162		நெசவாளி, போர் வீரர்	
168, 203, 204, 239, 396		வணிகர் வண்ணார்	
431, 432, 433, 434, 435		வலைஞர்	215
445, 446, 533, 588, 612		குடிமக்கள் காப்பியம்	
658		-சிலப்பதிகாரம்	215, 394
கார்டன் ஆல்போர்ட்	233	குடிமித்தேவர்	340, 341, 342
கார்மிகர்	578	குணபரேச்சரம்	
காலதேசம் இடையிட்ட		-சமணப் பாழிகள்	
அன்பர்	677	இடித்துக் கட்டியது	
காலாதீத மூர்த்தி	29	196, 274, 288, 485, 584	
காவிரி	346	குணம்-ஒரு மூன்று	505
காவிரிப்பூம்பட்டினம்	3, 103	-சத்துவம்,	
	303, 400	தாமசம், ராஜஸம்	
காவ்ய தர்சம்		குணம்(நால்)	301
-வடமொழி நூல்	374	-அச்சம், நாணம்	
காழி வள்ளல்	322	பயிர்ப்பு, மடம்	
காழி வேந்தர்	153, 168	குண்டலகேசி	495
காழ்ப்புணர்ச்சி	425	குண்டர்ட்	52
காளத்தி மலை	340, 341	குண்டையூர்	
காளாமுகர்	642	-சில நெல்லுப் பெறல்	511
காளளைவாகனம்	25	குந்தளநாடு-காம்பிலி	571
கான் சங்கா	242	குபேரன்	522
காஷ்மீரம்	162	குமார வயலூர்	174
கிட்டல்	52	கும்ப கன்னன்	187
கிரஹ்ய(பூசை)	604, 605	கும்பகோணம்	131
கிரியா மந்திரம்	152	குரு	174

குலச்சிறையார்	198,201	கொங்குநாடு	129
202,286,593,622		கொங்குவேல்	416
குலாச்சாரியார்		கொடிநிலை	59
-சமணத்துறவி	200	கொடுகொட்டி	
குலோத்துங்கன் II	171	-இறைவன் நடனம்	113
குலோத்துங்கன் II	171,427	கொடுங்கோளூர்	694
குழந்தைச் செல்வம்		கொடை-பெருமிதம்	536
பல காப்பியங்கள்		தருவது	
பாடவில்லை	183,487	கொத்தடிமை	619
குள்ளச்சாமி		கொலை-வெகுளி	546
-பாரதியார் குரு	249	கொல்லாமை	200
குறிக்கோள்	214	கொள்கை உறுதி	208
குறிக்கோள் தன்மை	504	கொற்றவன் குடி	
குறிக்கோள் படைப்பு	382	-உமாபதி சிவன்	136
குறிக்கோள் வாழ்க்கை	220	கோசலம்	177,411
குறிஞ்சித்திணை	255	-கம்பன் கண்டது	
குறிஞ்சிக்கலி		கோச்செங்கணான்	
-இராவணன் குறிப்பு	188	-எழில் மாடம் எழுபது	68
குறிப்பால் பொருள்		104,129,145,273	
உணர்த்தல்	378	கோட்புலி	244,550,551
குறியீடு (Symbol)			584
-படைப்பு	382	கோண்டா	30,32,34
குறுந்தொகை	62,658	கோதமன்	
குற்றஉணர்வு	610	-பரிபாடல் குறிப்பு	5
குற்றாலம்	445	கோயில்	65,66,67
குன்றத்தூர்		-அமைப்பு முறை	
-சேக்கிழார் பிறப்பிடம்	171	அகநானூறு	
கூரம் செப்பேடுகள்	132	பட்டினப்பாலை	
-நிபந்தங்கள்-பாரதம்		கோயிலுக்குப் போதல்	230
சொல்லப்பட்டது		கோயில்வழிபாடு	34
கூற்றுவநாயனார்	104,105	கோயில் விழா	68,69
106,107,273,490		கோவலன்	
கூன் பாண்டியன்		-கணிகை மணம்	398,399
	144,197,198	கோவணம்	528,714
-சமணன்	199	-அமர்ந்தியார்	
-சைவம் சார்ந்தவன்		துலை புகல்	
-நின்ற சீர் நெடுமாறன்		கௌடில்யர்	488
-நெல்வேலி வென்றவன்		கௌதமபுத்தர்	310
கெட்டிக் மரபுகள்	359	சகமார்க்கம்	233
கேந்தூர்ப் பட்டயம்	274	-தோழன்மை-சந்தரர்	
கேயார்ட்	462	சகளம்	30
கேனன் சிப்தி ஸ்மித்	252	சகோடையாழ்த்தலைவர்	279
கேனோபநிடதம்	36	-நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	
கைலாசபதி Dr.	359,361	சக்கரம்	
கைவாலன்		திருமூலர் கண்ட நெறி	172
-தொழில் முறை ஏவலர்	573		174,467,661
கையறு நிலை	363	சங்க இலக்கியம்	19,112
கையூட்டு	194,569	சங்ககாலம்	1,100,182

சங்கப்பாடல்கள்		சந்திரா A.N. Dr	
பாட்டும்-தொகையும்	3,4	-நூலாசிரியர்	53
5,6,16,19,59,74,77		சந்தியா பூஜை	35
80,187,355,367,685		சப்தபதி	
சங்கப்புவவர்	658	-திருமணச்சடங்கு	575
சங்கரர்(ஆதி)	438,451	சமணக்கொள்கை	251
632,633		-அஹிம்சை, புறத்துறவு	
சங்கரன்-சிவன்		சைவர்க்குத்தந்த	
அமைதி தருபவன்	26,37	நன்கொடை	
சங்கராமாகங்கள்		சமணத்துறவிகள்	194,200
-பொளத்தம்	126		201
சங்கல்ப தூர்யோதயம்	211	சமணப்பள்ளி	196
-வேதாந்த தேசிகர் நூல்		சமணம்-சைனம்	
சங்கார காலம்	114	-அமண் சமயம்	97,121
-ஊழிமுடிவு		145,147,149,180,181	
சங்கிலியார்	105,509,552	182,193,198,253,248	
656		249,251,253,287,289	
		439	
சங்கு வளை அறுத்தல்		சமணர்-சைனர்	
-வேளாப் பார்ப்பார்	12	-அமணர்	16,103,111
சடகோபன்-மாறன்	277	140,145,146,147,161	
நம்மாழ்வார்		162,164,191,193,194	
சடங்குகள்	153,154,182	199,200,201,202,226	
சடைய வர்மன்		253,255,273,287,289	
செழியன் சேந்தன்	144	321,323,325,327,328	
சட்ட அடிப்படையில்		436,437,643	
விசாரணை	194	அரசு கைப்பற்றல்	127
சண்டேசர்		-கழுவேற்றம்-சான்றில	286
-சண்டசர்		சமதிருஷ்டி	
-விசார சருமர்	291,335	224,225,321,324,425	
542,594,599,600,602		467,698	
615,636,660,662,701			
சதருத்ரீயம்		சமநிலை	240
-ருத்திரனைப் போற்றல்	26	சமயஅடிப்படை	231
37,47,79,81,84,122		சமயஅடியார்	241
181		சமயஅநுபவம்	231,232,233
சதுரானன பண்டிதர்	139	235,236,237,241	
-சோழர் குரு		சமய இலக்கியம்	1
சத்தியார்	234,291	சமய உணர்வு	241
-நர்யன்மார்	542,653	சமயக்கொள்கைகள்	198,
சத்புத்ர மார்க்கம்		214,241,242	
-மகன்மை நெறி		அதிகாரம் கைப்பற்றிய	
திருஞானசம்பந்தர்	233	பின் கைவிடப்பட்டன	254
சத்யாக்கிரகம்	327,560	சமயக்கோட்பாடு	185
சத்யாக்கிரகி		சமயச்சார்பு	237
-நாவரசர் போல்வார்	291	சமயத்தத்துவம்	16
325,327,560,582,720		சமயத்தின் உயிர்நாடி	242
சத்யாஸ்ரயன்		சமயநம்பிக்கைகள்	241
-கேந்தூர்ப் பட்டயம்	274	சமயபோதனை	329

சமயப் பாதுகாப்பு	199	சரவண முதலியார் அ.மு.	660
சமயப்புரட்சி	154,171,177	சரிதம்	568
சமயப் பூசல்	96	சரிதம்சரித்திரமாதல்	569
சமயப் போராட்டம்	96,192	சருக்கம்	475
	199,253,286, 287	-காப்பிய உட்பிரிவு	
சமயப் பொறை	98,582	சர்வ நந்தி	128
சமயப்பொறை இன்மை		-சமண புலவர்	
-மணிமேகலை	99	சர்வ வியாபி	176
சமயப் போராட்ட எச்சம்		-நீக்கமற நிறைதல்	
-சுந்தரர் காலத்தில்	276	சன்மார்க்கம்	233
சமயப்போர்-சமயிகள்	438	-நன்னெறி-மணிவாசகர்	
-போர், அறிவுவாதம்		சாக்கியர்	234,335,337,
-அழித்தலை மேற்கொள்ளல்			338,339,340,468,660
சமயப்போர்	97,252		733
-கத்தோலிக்கர்		சாட்சிகள்	728
-பிராட்ஸ் டண்ட்கள்		சாண்டிலிய பக்தி	
-ஷியாக்கள்		துத்திரம்	455
சன்னிகள்		-சாதி வேறுபாடு	
-திசம்பரர்		நாயன்மார்கள்	
சுவேதாம்பரர்		பல்வேறு சாதியர்	
மஹாயானம்		வேற்றுமை	
ஹினையானம்		கண்டிலார்	571
சைவர்-வைணவர்		சாது சரணம்	481
சமயம்பரப்பல்	98,99	சாத்த மங்கை	278,335
சமய வளர்ச்சி	172	-அயவந்தி கோயில்	
சமய வளர்ச்சி	251	சாக்ரட்டஸ்	289,429
அரசியல் செல்வாக்கு		சாத்த மரபு	114
சமயவாதி	33	சாத்தம்	70,91,92,114
சமயவாழ்க்கை	175		181
சமய வாழ்வு	245	சாத்தனார்(சீத்தலை)	
சமயிகள்		-சமயக் காழ்ப்பில் தலை	
சமயம் பற்றினவர்	201	நின்றார்	395, 415,416
	252,438		495
சமாதி-நிர்வாணம்	320	சாமம்	6,20
ஆனந்தத்து அழுந்தல்		-மறை நூல்	
சமாவர்த்தனக் கிரியை	574	சாமி P.G.L.Dr	102
சமுதாய நிலை	306	சாமிநாதய்யர் உ.வே. Dr.	8
சமுதாயப்புரட்சி	154,171	சார்பு நூல்	650
சமுதாய முன்னேற்றம்	218	-நூல்வகை	
சமுதாய வரலாறு	768	சார்லஸ் லாம்ப்	591
(தமிழகம்)		-தன்னலத் துறப்பு	
சமூகக் கடமை	199	சாலமன்-அரசன்	524
சம்பந்தர்	150,182, 222	சாவித்திரிப் பாடல்கள்	31,38
	578,607,635	சாளுக்கியன்	432,433,485
சம்பு	26, 37	சான்றியல் சட்ட வல்லுநர்	108
சரம்-அசரம்	182	சிதம்பரப் பாட்டியல்	573
சரயு-நதி	690		
தாய் நகில் உவமம்			

சிதம்பரம்-தில்லை;	173, 423	ஞான சம்பந்தர் தாதை	643
-திருச்சிற்றம்பலம்	444, 610	178, 577, 578, 606	
சித்தப் பிரம்மை	247	சிவபிரான்	5, 6, 10, 11, 14
சித்தம்	289, 502, 505	15, 20, 59, 62, 68, 69, 74	
-ஆழ்மனம்		82, 88, 151, 152, 162, 227	
சித்தர்	451, 467	303, 349	
சித்தர்கள் மரபு	174	சிவபுராணம்	81, 82, 122
சித்த வட மடம்		444	
-திருவடித் தீக்கை	716, 717	சிவபுனை செய்தல்	230, 318
சித்த ஸ்வாதீனம்	247	சிவபெருமான்	2, 3, 5, 7, 13
சித்தாந்தம் (மாத இதழ்)	660	15, 17, 20, 63, 88, 89, 120	
சித்தாந்தா	494	140, 145, 151, 158, 177	
சிந்திக்கும் திரு	185	202, 203, 208, 244, 260	
சிந்துவெளி நாகரிகம்	53, 181	275, 327, 347, 349	
சிம்ம சூரி	128	சிவபெருமான் இரட்டை	
சிம்ம விஷ்ணு	125	மணிமாலை	655
சிலப்பதிகாரம்	3, 87, 90	சிவபெருமான் திருவந்தாதி	655
100, 117, 211, 212, 215		சிவப்பிராம்மணர்	633
219, 302, 367, 369, 372		சிவம்	38, 53
373, 374, 375, 380, 386		-எங்கும் நிறைந்தது	722
387, 389, 392, 397, 398		சிவராமமூர்த்தி	444
402, 405, 415, 419		-'நடராஜர்' நூலாசிரியர்	
475, 481, 493, 567		சிவலிங்கம்	227, 339
587, 589, 682, 704		சிவ வழிபாடு	57, 71, 145
சிலம்பி-சிலந்தி		164, 181, 184, 309	
-ஊர்தல் அனுசிதம்	341	சிவவேடம்	468
சிலுவைப் போர்	252	சிவவேதியர்	139, 174, 277
சிவகாமி ஆண்டார்	265, 271	309, 642	
	515	சிவ வேள்வி	85, 153, 181
சிவகோசரியார்	235, 340	182, 191	
-விதி மார்க்கம்	343, 344	சிவனடியார்	199, 262, 270
	345, 346, 542	271, 273, 293, 294, 300	
	545, 644, 652	303, 337, 470	
சிவஞான சித்தியார்	439, 734	சிவனின் தோற்றம்	25
சிவஞான போதம்	215, 317	-நூல்	
439, 540, 647, 734		சிவன்	88, 162, 242
சிவஞானம்	156, 184	-ஊர்த்துவ லிங்க வடிவம்	25
	185, 186	சாந்தம், ஆனந்தம்	
சிவதராயச	160	விடுதலை தருபவன்	27
சிவதன்மம்	317	அந்தர்யாமி-ஸ்தாணு	29
சிவநேசர்	526	ஈசான, மகேஸ்வர	
-மயிலை வணிகர்	588	சிவ, ஈஸ்வர-பெயர்கள்	32
சிவபக்தி	303	சிவன், ருத்ரன் ஒருவரே	47
சிவபரத்துவம்	79, 152	ருத்ரன்-பரியாயச் சொல்	53
சிவபரம் பொருள்	16, 151	செந்நிறத்தவன்	83
	172, 578	-ஓ வதமலம், வேதப்	
சிவபாத இருதயர்	152	பொருள்	120
-வேள்வி நாட்டத்தர்	616	-சங்க நூற்களில்	

இப்பெயர் பயிலப் பெறவில்லை		சுத்த அறிவு	186
சிவாகமம்	24, 30, 601	-மெய்ஞ்ஞானம்	
சிவாக்கள்-சிவாஸ்	55, 85	-தன்னை அறிய, சிவஞானம் பெற	
சிவாச்சாரியார்	135	வழிகாட்டும்	
சிவாயச	160	சுத்த பக்தி	155
சிவானந்த லக்ரி	451, 633	சுபம்-சிவன்-தமிழ்ச் சொல்	83
சிவிகை-சிறப்பு நிகழ்ச்சி	285	-இது வேதத்துள் புகுந்து	
சிறப்புலி	318, 594	சுபம், மங்களம்	
சிறிய பெருந்தகை	506	என்று பொருள் தரும்	
-ஞானசம்பந்தர்		சுந்தரர்	105, 192, 221, 222
சிறு தெய்வ மதம்	182	-சுந்தரமூர்த்தி	274, 275
சிறுத்தொண்டர்	227	நம்பி ஆரூர்	276, 302
-வானால் மகவரிந்தார்	244	நாவலுராளி	303, 309
273, 291, 295, 318, 490		332, 348, 349, 350, 407	
529, 662, 707, 708, 711		408, 413, 417, 418, 431	
712, 721		435, 468, 472, 473, 476	
சிறுபாணாற்றுப்படை	6, 63	509, 553, 587, 594, 597	
	188	602, 619, 626, 635, 638	
சிறுமை-மருட்கை	521	642, 660, 664, 666, 670	
சிறுவெண்டேரையார்	6	671, 673, 674, 675, 676	
சிறுலகம்	471	677, 686	
-Microcosm		சுப்பிரமணிய முதலியார் C.K	
சினாய்	482	-சிவக்கவிமணி	152, 562
சிஸ்ன தேவர்	54, 85	சுப்பிரமணியன்	95
-ஆரியர் அல்லாதவர்		-வேத, வேள்விக்கால	
கடவுள்		கடவுள் அல்லர்	
ரிக் வேதம் கூறும்		-பௌராணிகக் காலத்	
சீர்காழி	151, 177, 179, 501	தெய்வம்	
	505, 578, 580, 608	முருகன் இணைப்பு	99
	692, 720	சுவர்க்கம்	21, 35
சீவக சிந்தாமணி	78, 212	சுவர்க்க நீக்கம்	369
-சிந்தாமணி	214, 365, 372	-மில்டன் காப்பியம்	376
373, 375, 386, 395, 399			422, 491
405, 411, 412, 416, 421		சுவேதாம்பரர்	252
424, 480, 481, 495, 682		-வெள்ளுடைச் சமணர்	
684, 687, 689, 718		சுவைகள் எட்டு	498
சீவகன்	216	-எண் சுவை	
-குறிக்கோள் மனிதன்		சுறவுக்கோடு	4
சீவன் முக்தர்	176, 186, 283	-நடுகை, வழிபாடு	
சீறாப்புராணம்	416	சன்னிகள்	252
சீனிச்சாமி து. Dr.	359, 374	-இஸ்லாம் பிரிவினர்	
	494	தூப்பிகள்	460
சுக்கிரீவன்	500	-இஸ்லாம் பிரிவினர்	
-பக்தி, மெய்ப்பாடு		தூக்கும பஞ்சாக்கரம்	173
சுதாஸ்	55, 85	தூலகவ தந்திரம்	34
எதிர்த்தவர்		தூலை நோய்-நாவரசர்	
சிவாஸ், விஷ்ணுனிகள்		190, 232, 255, 289, 291	

-ஏயர்கோன்	347, 544,	321, 322, 335, 336, 338
தூழ்நிலையால் பாதிக்கப்		339, 340, 341, 345, 349
படாமை	236	350, 396, 397, 399
-ஆழ் நிலைத்தியானம்		402, 405, 406, 407, 408
தூளாமணி	212, 365, 374	409, 410, 411, 412, 413
375, 386, 395, 399, 411		414, 415, 416, 417, 418
412, 421, 424, 480, 481		419, 420, 421, 423, 424
495, 682		427, 428, 429, 431, 436
செங்குட்டுவன்-சேரன்	91	437, 438, 440, 441, 442
387, 485		444, 446, 447, 448, 468
செங்குன்றூர்	584	469, 470, 471, 473, 475
செஞ்சடைக் கடவுள்	92	476, 477, 478, 479, 480
-சிவபிரான்		481, 482, 483, 484, 485
செந்தமிழர்	182	486, 488, 489, 490, 491
செமிடிக் இனம்	29	492, 495, 496, 499
செய்யுளியல்	357, 361	501, 502, 503, 504, 505
செருத்துணை	291	506, 507, 508, 509, 511
செந்தமிழ் வழக்கு	182	512, 514, 515, 516, 517
சேக்கிழார்		518, 519, 521, 522, 525
-ஆசிரியர்		526, 528, 530, 531, 532
-உத்தம சோழப்		534, 538, 539, 548, 549
பல்லவராயர்		550, 552, 553, 554, 555
-காப்பியக் கலைஞர்		556, 557, 558, 559, 560
காப்பியக் கவிஞர்		561, 562, 563, 567, 568
காப்பியப் புலவர்		569, 570, 572, 573, 574
தொண்டர் சீர் பரவுவார்		575, 576, 577, 583, 587
பெருமகனார்		588, 589, 590, 591, 594
		596, 598, 599, 600
2, 106, 108, 109, 136, 137		602, 603, 604, 605, 606
149, 150, 151, 153, 156		608, 609, 610, 611, 612
159, 168, 169, 171, 174		613, 614, 615, 618, 619
175, 176, 177, 178, 179		620, 621, 622, 623, 624
180, 181, 183, 184, 189		625, 627, 636, 637, 638
192, 193, 196, 197, 199		639, 640, 643, 645, 646
200		647, 648, 651, 652, 655
201, 202, 203, 204, 205		659, 665, 674, 676, 678
208, 209, 212, 213, 214		679, 683, 685, 687, 688
215, 216, 217, 219, 221		689, 690, 691, 692, 693
224, 225, 226, 228, 230		694, 695, 696, 697, 698
239, 243, 247, 248, 250		699, 700
251, 254, 256, 259, 260		701, 702, 703, 705, 707
261, 262, 263, 264, 269		710, 712, 712, 713, 714
271, 272, 273, 274, 278		715, 716, 717, 718, 719
279, 280, 283, 284, 287		722, 724, 726, 727, 729
288, 292, 293, 295, 296		730, 731, 732, 733, 734
300		735
302, 303, 305, 307, 308	சேக்கிழார் பிள்ளைத்	
309, 312, 317, 319, 320	தமிழ்	220, 499

சேக்கிழார் புராணம்	417, 625	சோமயாஜி	
	684	-வேள்வியில் ஒரு வகை	144
சேயோன்	2,3,5,59	சோமாசி மாறர்	318, 594
சேய்ஞ்ஞலூர்	595, 599	சோழ நாடு	699
-விசார சருமர்		சோழப் பேரரசு	213
சேரமான் பெருமாள்	431	சோழ மன்னன்	197
-கழறிற்றறிவார்	435, 488	சோழ மன்னன் மகள்	621
	490, 523, 658, 685, 697	-சோழர்(தம்) மகள்	622
சேரர்	273	-சோழன் மகள்	623
சைவ ஆகமங்கள்	172, 244	-மங்கையர்க்கரசியார்	
சைவ-சமணப்		சோழர்	144, 174, 177, 181
போராட்டம்	287		197, 302, 303, 412
சைவ சமய இலக்கியங்கள்	2	சோழலிங்க புரம்	131
சைவ சமயக் கடவுளர்	2	-சோளிங்கர், கடிகாசலம்	
சைவ சமயக் கொள்கை	214	சிம்மாசலம்	
சைவ சமயத் தொன்மை	2	சோறிடல்	261
சைவ சமயம்	145, 166, 168	-அறப்பணி	
	172, 174, 198, 217, 231	செய்தார் பலர்	
	260, 293, 327	சௌலப்பியம்	
சைவ சமய		-எளிவந்த தன்மை	693
வழிபாட்டு முறை	2	சௌந்தர்ய லகரி	451, 633
சைவ சமய வளர்ச்சி	121, 122	ஞானசம்பந்தர்	135, 143
சைவ சித்தாந்த		-திருஞான சம்பந்தர்	153
சாத்திர நூல்	317		154, 155, 181, 182, 188
சைவ சித்தாந்தி	601		189, 198, 201, 203, 235
-இராசசிம்மன்			323, 594, 597, 647, 660
தன்னைப்பற்றிக்		ஞான புங்கவர்	442
கூறிக்கொண்டது		- திருஞானசம்பந்தர்	
சைவத் திருமுறைகள்	125	ஞான போதகர்	168
சைவ நெறி	178	-திருஞான சம்பந்தர்	
சைவப் பற்று	197	ஞானப்பால்	189
சைவ மன்னன்	27	-முதற் பதிகப் பாடல்	
சைவம்	2, 33, 38	ஞானம்(சுலை)	185, 186
-தொல் பழஞ்சமயம்	150	ஞானம்(சிவம்)	185, 186
	155, 164, 178, 180, 202	ஞானம்(மெய்)	185, 186
	205, 233, 242, 248, 251	ஞான வடிவு	185
	272, 287, 309, 336	டால்ஸ்டாய்	289
சைவர்	161, 162, 192, 196	டிரைடன்(Dryden)	382
	199, 230, 251	டீன் இஞ்ச்	246, 256
சைவன்	196	டேனியல் பாட்சன்	236, 241
சைனம்-சமணம்	92, 103, 138	-சமய அநுபவம்-நூல்	
	182, 242, 375, 632	தகவுப் பொருத்தம்	271
சைனர்-சமணர்	632	-பதவி, பணிவு	
சொக்கப் பெருமான்		தசரதன்	293
-சிவன்	201	தடைப் பொருள்	461
சொல் ஆட்சி	682	(Insulation)	
சோணாடு	221, 302, 346	தடுத்தாட் கொண்ட	713
சோணாட்டினர்	303	புராணம்	

தட்சிணா மூர்த்தி	37	தர்க்கம்	172, 336
தட்சிணா மூர்த்தி		-வாதம்	453
அஷ்டகம்	633	தர்மகர்த்தா மனப்பான்மை	
தண்டன் தோட்டச்	132, 181		299
செப்பேடுகள்	599	தல தரிசனம்	450
தண்டலை நீளநெறி	129	-மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம்	
தண்டி		தலவகாரம்	6,7,113
-வடமொழிப் புலவர்	130	-வேதம்	
தண்டியடிகள்	661, 663	தலைமை அமைச்சர்	174
-நாயன்மார்		-சேக்கிழார்	
தண்டி அலங்காரம்	219, 374	தவம்	251
தத்தன்-நமர்	539	தளவாய்ப்புரச்	102
தத்துவ ஈடுபாடு	254	செப்பேடுகள்	
தத்துவ ஞானி	33, 458	தறி	51, 55
தத்துவப் பகுதி	248	-கந்து, நடுதறி, ஸ்தாணு	
தத்துவப் பொருள்	245	தறுகண்-பெருமிதம்	536
தத்துவ விசாரணை	458	தற்காப்புணர்ச்சி	221, 246
தந்திரம்-ஆகமம்	135, 136	-அச்சம்	
-திருமூலர் நெறி	635, 661	தற்போத இழப்பு	236
தந்திர மந்திரங்கள்	20	தற்போதம்	339
-அதர்வண வேதம்		தனி உடமை	155
தமஸ்	27	தனித்தன்மை	228
-இழுப்புச் சக்தி		தனித்துவம்	465
தமிழ்ச் சாதி	179	தனி மனித உரிமை	199
தமிழர் சமயம்	169	தன்மான இழப்பு நிலை	716
தமிழில் வழிபாடு	310	-கடைசித் சோதனை	
தமிழில் வீரப்பாடல்கள்	359	தன்னலத் துறவு	225
தமிழ் அர்ச்சனை	182	தன்னலம்	221
தமிழ்க்காப்பியக்		தக்ஷன்	152
கொள்கை	494	தாச மார்க்கம்	233
தமிழ்ச் சோழன்	306	-நாவரசர் நெறி	
தமிழ்ப் பண்பாடு	169	தாசராஞ்ஞப் போர்	55, 85
தமிழ்ப் பற்று	98, 197	-சுதாஸ்-விஷ்ணுவின்	
தமிழ் வழக்கு	181	தாணு-லிங்கம்	28
தமிழ் விரகன்	142	தாண்டவம்	
-ஞானசம்பந்தர்		-சண்ட தாண்டவம்	445
தம்பிரான் தோழர்	348	ஊர்த்துவம்	
-சந்தரர்		திருவாலங்காடு	
தயாமுக மங்கலம்	132	-ஆனந்தத் தாண்டவம்	
-நன்கொடை		திருச்சிற்றம்பலம்	445
தரும கீர்த்தி	126	தாண்டிய மகாப்	24
தரும சேனர்	193, 254, 560	பிராம்மணம்	37
-திருநாவுக்கரசர்		தாண்டேகர்	41, 46, 51, 55, 99, 118, 154
தரும பாலர்	126	தாந்திரிக முறை	35
தரும புரம்	609	-விக்கிரக வழிபாடு	
-பகவதியார் பிறந்த ஊர்		தாபத நிலை	363
தர்க்க நியதி	336	-கைம்பெண்டிர் நிலை	
தர்க்க முறை	732		

தாபத வாகை	363	திரு அம்பர்ப் பெருந்	129
தாயன்பு	284	திருக்கோயில்	
-அப்பர், சம்பந்தர்		திருஆவடுதுறை	152,174
தாயுமானவர்	328		324, 576
-பொறிவழிச் சேராது		திரு இசைப்பா	663
சிந்தை அடக்கல்			
குறிப்பார்		திரு எருக்கத்தம்புலியூர்	280
-கொத்தடிமைகள் எனல்	620	-யாழ்பாணர்	
தாய்மொழியில் வழிபாடு	138	பிறந்த ஊர்	608
தாரணை	663	திரு ஏறும்பியூர்	174
யோக வகையில் ஒன்று		திரு ஏகாதச மாலை	431
தாருகாவன முனிவர்	451	திருக் கடைக்காப்பு	141, 146
-நாசமகம் நடத்தியவர்			147,277
தாழ்வு மனப்பான்மை	610	திருக் கண்ணப்ப தேவர்	652
-திருநாளைப் போவார்		திருமறம்	655
மனவியல்		திருக்களிற்றுப்படியார்	317, 318
-இன்னல்தரும்		திருக்குறள்	243, 317
'இழிபிறவி'		-தமிழ்மறை	319
என எண்ணல்		திருக்குறிப்புத் தொண்டர்	
திகம்பர சமணம்	128		220,235,318, 695,711
காஞ்சியல் பரவல்		திருக்கூட்டச் சிறப்பு	218
துகில் அணிதலும்			230, 318
மிகை எனத் தவிர்தல்		திருக்கூட்டம்	218, 221
திகம்பர தரிசன சாரம்	127	திருக்கோயில்	174
-சமணர் சங்க நூல்		திருக்கோயில் விளக்கெரிப்பு	
திகம்பரர்	252	-கணம் புல்லர்	331
திக்கநாகர்	126	திருச்சதகம்	669
திங்களுர்	325, 583	திருச்செந்தூர்	139
-அப்புதி அடிகள்		திருஞான சம்பந்தர்	2,15
திண்ணை- திண்ணனார்		-பிற பெயர்கள்	286
-கண் இடந்து அப்பியவர்			16,125,129,136
-கண்ணப்பர்	341, 342, 343		137,138,140,141,145
	543, 545, 556, 557, 611		146,149,150,164,166
	616, 693, 695, 719, 724		168, 171,173,176, 177
	725		183, 184, 190,197,214
-உள்ளுணர்வால்			217,227,233,239,253
தோன்றும் பக்தி	340		260,269,277, 281,287
-அன்புப் பிழம்பினர்	343		307,323,327,339,394
-'ஐயர்' எனப் பெறல்	611		416,437,440,445,464
-உடம்புப் பிடி	720		503,506,526,573,576
தியாகி-கொள்கை ஈடுபாடு	292		588,597,603,606,626
தியாகீசானந்தர்	464,465		626,635,642,663, 684,
தியானப் பொருள்	157		692,733, 734
தியானமுறை	235	திருத்தக்கதேவர்	397,416
தியானம்	157, 235,236,249	-சீவக சிந்தாமணி	689
திரிதூவம்	55	திருத்துருத்தி	432
திரியம்பகம்	23, 36	திருத்தொண்டத் தொகை	
-ருத்ரன் பெயர்; முக்கண			175,204,208,216,220

228,273,302,303,304	திருப்பாதிரிப்புலியூர்	321
349,350,407,472,660	-கடலூர்	322,325,501
674,	திருப்பு மையம்	480
திருத்தொண்டர்	-காப்பியம்	
திருவந்தாதி 105,175	திருப்பூந்துருத்தி	284,285
204,286,295,302,303	திருப்பூர்க் குமரன்	540
417,442,651,659,671	-கொடிகாத்தவர்	
திருத்தொண்டர் புராணம் 2	திருப்பெருமங்கலம்	543
-பெரிய புராணம் 171	திருமகள்	242
209,210,212,214,220	-மார்பிடங் கொண்டவன்	
302,303,405	திருமங்கலம்	346
திரு நறையூர் 145	திருமங்கை மன்னன்	129,145
திருநாகேச்சரம் 171	திருமந்திரம்	172,174,663
திருநாவலூரர் 166,168	திரு மருகல்	557
-சுந்தரர் 346,571, 676	திருமலைச்சருக்கம்	408,476
திருநாவுக்கரசர் 125,143,188	திருமழிசை ஆழ்வார்	191
-நாவரசர் 190, 233,234,	-காழ்ப்பில் தலைநின்றார்	
-நாவுக்கரசர் 273,309,318	திருமால் 10,11,59,80,81	
339,437,445,467,648	95,96,145,162,190,242	
திருநாளைப் போவார் 227		600
224,280,468, 610	திருமுதுகுன்றம்	510,511
611,612,693,695	திருமுருகாற்றுப்படை	94,99
-நந்தனார் 264,696	401,402,646,657	
திருநீலக்கண்டர்-குயவர் 234	திருமுறை கண்ட புராணம்	417
-இன்பத்துறையில் எளியர்	-பொய்ம்மை நிறைந்தது	673
மாது சொன்ன துளால்	திருமுறைகள்	172,174
இளமை துறந்தவர்	திருமுனைப்பாடி நாடு	406
புலனடக்கம் 263,319	திருமூலர் 136,139,171,172	
பொருந்தினர் 328, 424	173,260,458,663	
திருநீலகண்டர் 277,278	திருவதிகை	190,192,716
-யாழ்ப்பாணர்	திருவருள் குறிப்பு	189
மதங்க துளாமணி	திருவள்ளுவர்	184
(மனைவியார்)	திருவாசகம்	137,168,237
சகோடயாழ்த்தலைவர்	239,240,455,663,669	
'யாழ்முரி' 279		670
606,607, 608 609,612	திருவாதவூரர்	666,670
திருநீலக்குடி (பதிகம்) 324	திருவாதவூரர் புராணம்	666
திருநீலநக்கர் 228,234,278	திருவாரூர்-ஆரூர்	303, 304
279,318,335,336,341	346,348,349,413,477	
594,596,597,598,642	510,511,519,520,676	
645,647	677,693,699	
திருநீறு 183, 192,255	திருவாலங்காடு	445,446
திருப்பண்ணியர் 431	திருவாளன்-சுந்தரர்	409
திருவிருத்தம்-கோயில்	திரு.வி.க.	679
திருப்பதியம் 174	திருவிடை மருதூர்	152
திருப்பரங்குன்றம் 96	-இடை மருது	
திருப்பழுவூர் 174	திரு விரையாக்கலி	550
திருப்பனந்தாள் 330	-இறைவன் மேல் ஆணை	

-தொண்டைநாட்டு		தென்கலை	252
வழக்கு		வண்ணவப்பிரிவு	
திருவிற்கோலம்	635	தென்திசை-தமிழகம்	181
திருவீழி மிழலை	222,281	தென்னாட்டின் கடவுள்	154
-வாசி தீர்ந்த காசு		கதைகள்	
திருவெல்கா	81	தேசிய இலக்கியம்-நூல்	106
திருவெண்காடு	445,446	தேசிய பண்பாடு	391
திருவெண்ணெய் நல்லூர்		-அகந்தைக்கு தீனி	
-வல்வழக்கு	585,727	போடும் வகையில்	
திருவெண்பாக்கம்	520	வானாளவ புகழ்வது	
-இழந்தகண் பெற்றமை		மாங்குடி மருதன்-மாற்றம்	
திருவைகல்	129	தேவதாசி	309
திருவைந்தெழுத்து	140,235	-தளிச்சேரிப் பெண்டுகள்	
திருவொற்றியூர்	509,519,635	தேவர்	527
திலகவதி	289,290	தேவாசிரிய மண்டபம்	221
-அம்பொன்நூல்	309,589	-தொண்டத் தொகை	348
தாங்காது	590,591	முகிழ்த்தல்	477,664
அருள் தாங்கியவர்	592,659	தேவாரச் சொல்ஆட்சி	735
தில்லை	173,280,444,445	தேவாரம் (பதிகங்கள்)	2,137
	446,447	154,175,180,184,190	
தில்லை உலா	431	193,201,233,237,277	
தில்லை வாழ் அந்தணர்	594	287,302,308,312,417	
	602	663,732	
தீட்சிதர் வி.ஆர்.ஆர்	55	தைத்ரீய ஆரண்யகம்	32,34
-நூலாசிரியர்			36
தீண்டாமைக் கொள்கை	279	தைத்ரீயப் பிராம்மணம்	34
-அந்தணர் சேரியில்		தைத்ரீயம்-வேதம்	6,7,113
பாணர் புகார்		தைத்ரீய ஸம்ஹிதை	21,24
தீயிடு குற்றம்	274		37,82,84,138
துர்க்கை	2		158,160,595
காடுகாள்-பழையோன்		தொடக்க நிலைக்	372,376
கொற்றவை		காப்பியம்	379
துறவு-புறத்துறவு	242	தொடர் நிலைச் செய்யுள்	374
துன்பம்	291	தொண்டர்கள்	
நன்மை விளைவிப்பது			210,214,218,224,226
தூலபஞ்சாக்கரம்	173		228,236,240,259,265
தெய்வமறை நாவர்	182		267,271,293,298,300
தெய்வம்	21,41,59,60		301,326,327,329,330
	69,70		425
தெய்வீக ஆற்றல்	246	தொண்டர் சீர் பரவுவார்	180
தெய்வீக ஒளி-வான் நிழல்	422	-சேக்கிழார்	228, 295
தெய்வீக குரல்	422		326,345
தெய்வீக நூல்கள்	237	தொண்டு	208,210,211,212
-கொரான், தம்மபதம்			214,219,220
திருவாசகம், தேவாரம்			225,227,228,259,261
நாலயிரதில்வியப்			263,264,265,266,271
பிரபந்தம், பகவத்கீதை			272,283,303,317,329
விவிலியம்			331,340,407,413,683

தொண்டுள்ளம்	210,218	நடுவு நிலைமை	498
	225,227	-சாந்தம்	559, 563
தொண்டைநாடு	103,125	நந்தனார்	264,696
126,180,220,695,698		-“நாளாப் போவேன்”	
தொல்காப்பியம்	1,2,19	என்றவர்	
71, 215, 355, 361, 369		நந்திவர்மன்II	130
368, 372, 375, 498, 607		-காசாக்குடி செப்பேடு	
650, 685, 699, 717		ஜேஷ்டபாத	
-நூல் வனப்பு	357	சோம யாஜிக்குக் கொடை	
-யாப்பு வகை	357	-அந்தணர் குடி அமர்த்தல்	
தொல்காப்பியர்	5,6		131
-தொல்காப்பியனார்		உதயேந்திரச் செப்பேடு	442
13, 59,168,242,243		நபிகள் நாயகம்	626
355,358,372,374,375		-‘இஸ்லாம்’ ஸ்தாபகர்	
384,650		நம்ச்சிவாய	138
தொல் பழங்கால இந்தியர்	56	-மூல மந்திரம்	158
-தெய்வம் பழஞ் சமயம்	51	மெய்ப் பொருள் ஆவது	
சைவம்	92, 99, 110, 120	160,165,166,168,239	
121, 134, 140, 164, 178		நமஹ சிவாயச	138
180, 181, 202, 260, 308		சிவதராயச	
309, 312, 320, 336		நமிநந்தி	594, 604
-வைதிகம்		-நீரால் விளக்கு எரித்தல்	
நிகண்ட வாதம்	99	நம்பி ஆருரர்	125,146
தொல்பழந் திராவிடர்	56	-சுந்தரர், சுந்தர மூர்த்தி	
தொழில் முறை ஏவலர்	573	-நம்பி	435
-Professionals		174, 175, 203, 208, 220	
தொன்மை-நூல் வனப்பு	373	227, 233, 235, 273, 275	
-தொல்காப்பியம்		277, 304, 309, 346, 348	
குறிக்கும்		349, 406, 408, 415, 417	
தோலா மொழித் தேவர்		423, 483, 504, 507, 585	
-தூளாமணி	397, 416	586, 665, 670, 677, 699	
நகரச் சிறப்பு	308	700, 177	
நக்கீர(தேவ)ர்	651,652	நம்பிக்கை	460
-11ஆம் திருமுறை		நம்பியாண்டர் நம்பி	
நக்கீரர்	431, 654,656,657	-நம்பி	175, 204, 208, 217
நச்சினார்க்கினியர்	3,4,6	286, 287, 295, 302, 417	
-உரையாசிரியர்	7,70,78	418, 431, 436, 443, 651	
113,187,243,368,373		654, 657, 658, 666, 671	
நடராஜர் வடிவம்	432	672, 673, 675, 679	
-கலையழகுடையது		நம்பூதரி-கேரள மறையவர்	594
நடராஜா-ஆய்வு நூல்	444	நம்மாழ்வார்	451, 464, 541
நடுதறி-லிங்கம்	55,64,68	நரகம்-புத்	178
நடுத்தரக் குடும்பம்	592	நரசிங்க முனையரையர்	318
-புகழனார் குடி		-நம்பி ஆருரரை	571
நடுவணர்	270	அன்பினால் மகன்மை	653
-ஒப்ப நாடி அத்தக		கொண்டவர்	
ஒறுப்பர்		நரசிம்மவர்மன்I	198, 484
			490, 686

நரசிம்மவர்மன்II	601, 670	நாரத பக்தி சூத்திரம்	455
நரவாணதத்தன்	398	-பக்தி இலக்கணம்	456
-உதயணன் மகன்		நாலாயிரத் திவ்வியப்	
கணிகையை மணந்தவன்		பிரபந்தம்	
நல்லந்துவனார்	113	-திருமங்கை மன்னன்	129
-சுலித்தொகை		திருமழிசை ஆழ்வார்	191
கடவுள் வாழ்த்துப் பாடல்		நம்மாழ்வார்	451, 464, 541
நல்வேள்வி-சிவவேள்வி	153	நால்வகை ஆஸ்ரமம்	242
நற்றிணை	62, 658	நால்வகை வருணம்	242, 244
நன்கொடை		-வேற்றுமை தெரிந்த	
-சுத்த பக்தி இந்தியாவின்		நாற்பால்	
சமயக் கோட்பாட்டிற்குத்		நால்வகை வேதங்கள்	6
தென்னாடு தந்தது	155	-ரிக், யஜுர், சாமம்	
-அஹிம்சை, தவம்	251	அதர்வணம்	
சமணர் சைவர்க்குத்		-தைத்ரீயம், பௌடியம்	6
தந்தது		தலகாரம், சாமம்	
நன்மாறன்	62	நாவரசர்	143, 149
-இலவந்திகைப் பள்ளித்		-திருநாவுகரசர்	167, 173
துஞ்சியவன்		189, 190, 191, 192, 193	
நாகப்பட்டினம்-நாகை		222, 235, 248, 249, 250	
-அந்தணர் குடியேற்றம்	132	254, 281, 283, 284, 288	
-துறைமுகச் சிறப்பு	616	289, 290, 319, 323, 326	
நாகன்-திண்ணனார் தந்தை		327, 438, 501, 502, 506	
343, 611, 614, 616		542, 561, 572, 580, 583	
695, 724		647, 660, 716, 720, 722	
நாகார்ச்சுனர்	127	நாற்பொருள்	374
-மகாயான பௌத்தர்		-அறமுதலாயவை	
மதமாற்றம் செய்தவர்		நான்மறை	6
நாடக நூலார்	498, 499	-தைத்ரீயம், பௌடியம்	
நாட்டாண்மைக்காரன்	362	தலவகாரம், சாமம்	
-பாடல் பெறுபவன்		நான்மறையோர்	6
நாட்டுக்கொடி	540	நான்மாடக்கூடல்	
-நம்பற்குரிய வீரர் தம்		-மதுரை	68, 80
நல்லுயிர் ஈந்தும் காப்பர்		நான்முகன்	146
-நாட்டின் குறியீடு		-சிவனது முடிகாண முயன்று	
நாட்டு வரலாறு	568	இடைக்கண்	
நாட்பலி	65, 67	முரிந்தார்	
விடியற்கால பூசை		-அவிர்ப்பாகம்	600
நாணயம்-வணிகர்	612	பெறவரல்	
நாணன்	342, 557	நிகண்டவாதம்	99
-திண்ணனார் நண்பர்	611	நித்யோத்ஸவம்	35
நாயன்மார்	57, 175, 192	நிபந்தங்கள்	132
-நாயன்மார்	209, 259, 334	நியாயவாதம்	172
335, 348, 451, 452, 453,		நிரீஸ்வரவாதி	182, 226
நாரணன்	146	நிர்வாணம்	226, 320
-சிவனது அடிகாண		-அமைதி	
நிலம் கீழ்ந்து		நிலைக்கள அமைப்பு	178, 687
கீழ்ப்போனவர்		நிலையாமை	243

நிறுவப்பெற்ற சமயம்	240	பக்தி இயக்கக் காலம்	2
	339, 460	பக்தி இயக்கப் புயல்	632
நிறைமொழி	238, 239	பக்திச் சுவை	420
நின்றசீர் நெடுமாறன்		பக்திப் பாடல்கள்	1
-நெடுமாறன்	127, 128	-தமிழ் முதன்மை	
-மதம் மாறி சமணர்க்குத்		பக்தி மார்க்கம்	118, 165, 172
தீங்கிழைத்தான்			334, 340, 344
130, 144, 253, 273, 274,			454, 579, 644
302, 487, 490		பக்தி ரசம்	499
நிஷ்களம்	30	-ஒன்பதாவது சுவை	
நீதி நூல்கள்	308	பசுவர்-வீரசைவம்	434
நீத்தார் வழிபாடு	481	பசுரணங்கள்	463, 464, 524
நீலமணி மிடற்றன்		பசுபதி	24, 36
-சிவபெருமான்	87	பக்தநாம்பி	21, 36
நீற்றறை	319, 320	-விலங்குகட்குத் தலைவன்	
-“மாசில் வீணை”		பஞ்சபூதம்	82
நுணுக்கமான செய்தி		-நிலம், தீ, நீர்	
-பெரியபுராணம்	573	வளி, விசம்பு	
நுண்மாண் நுழைபுலம்	186	பஞ்சமா பாதகம்	165
	203	களவு, கள்பொசிப்பு	
நெடுஞ்செட்டையன்		குருநிந்தை, கொலை	165
பராந்தகன்	102, 110	பொய்யுரை	200
-வேள்விக்குடி அறமுறி		பஞ்ச வக்தர்	33
நெடுஞ்செழியன்	360, 387,	-ஐவகை வெளிப்பாடு	34
	427	-அகோர, ஈஸான	
-தலையாலங்கானத்துச்		சத்தியோஜாத	
செருவென்றவன்		தத்புருஷ, வாமதேவ	
நெடுநல்வாடை	367	பஞ்ச விம்ஸப் பிரமாணம்	48
நெடும்பாடல்	374	-விராத்தியர் வழிபாடு	
நெட்டிமையார்	9	முறை விளக்கம்	
நெல்வேலி வென்ற	144	பஞ்சாக்கரம்	173
நெடுமாறன்	198, 199	பஞ்சாட்சரம்	138
	253, 286, 580, 593	படிமம்	164, 174
	621, 622, 685, 693	-கடவுட் படிமம்	
நேசர்-நாயனார்	571	பட்டினத்தார்	529
நேதி	575	-மூவரைப் பாராட்டினார்	
நேர்மை ஐயுறல்	715	பட்டினத்துப் பிள்ளையார்	345
பகவதி	606	-பார் அனைத்தும் பொய்	
-சம்பந்தர் தாய்		எனவே துவரத்	
பகவத் கீதை	452	துறந்தவர்	431
பகுஸ்வரணம்-வேள்வி	601	பட்டினப்பாலை	67, 69
பகைமை பாராட்டாமை	235	-புகார்ச் சிறப்பு	
-நாவரசர் இயல்பு		கரிகாலன். சிறப்பு	364
பக்தர்	230, 245, 246	371, 372, 387, 388, 567	
	247, 504	பணியாளன் குற்றம்	272
பக்தர் இலக்கணம்	470	தன் குற்றம்	
பக்தி	38, 118, 208, 245	பண்பு	211
பக்தி அநுபவம்	506	-காப்பியத் தலைமை	

பண்புப் பொருள்	218	பரத்துவம்	145
-காப்பியத் தலைமை		பரத்தையார்	398, 587
பண்பு விளைவு-Effect	723	-இற்பரத்தை	699
பதஞ்சலி-இறைவன்	670	சேரிப்பரத்தை	700
ஆடல் கண்டவர்		பரந்து விரிந்த நோக்கு	183
பதஞ்சலி யோக சூத்திரம்		பரபக்க வாதம்	734
பதவித் துறப்பு	239	-சிவஞான போதம்	
-துறக்கை அரிது		பரப்பிரம்மம்	33
முதலமைச்சர்கள்		-மேலாம் இறைவன்	
-மணிவாசகர்	239	பரம தத்தன்	108
-சேக்கிழார்	423	-மயில் மணந்த காளை	
பதி கரணம்	463, 464, 527	அவிழ்ச்சுவை அறிவான்	
பதியிலார்	304, 587	பரம்பரைச் சைவர்	177
-பரத்தையர்		-சோணாட்டினர்	
பதிறுப்பத்து	8, 10, 11, 359	பரம்பொருள்	15, 245
-சேரர் நலம்		-சிவன்	
செப்புநூல்	387, 657	பரவையார்-பரவை	304, 309
பத்தாம் திருமுறை	172	-இவர் ஊடல் தீர்க்க	408
-திருமந்திரம்		இறைவனே தூது	510, 513
பத்துப்பாட்டு	2, 359, 366	போனான்	514, 546
367, 369, 371, 373, 378			552, 553, 587
பயன் விளைவு	724, 725, 727	பரிசுத்த ஆவி	482
பரசமயம்	178, 203, 327	-தெய்வீக ஆற்றல்	
-சமணம், பெளத்தம்		பரிபாடல்	4, 9, 10, 81
பரசமயக்கோளரி	720	-தொகை நூல்களுள்	92, 93
-ஞானசம்பந்தர்	720	காலத்தால் பிற்பட்டது	94
பரசுராமன்	594	95, 99, 162, 259, 657	
-தாதை ஏவ		பரிமேலழகர்	375
தாய் தலை தடிந்தவன்		-உரையாசிரியர்	
பரஞானம்	454	பரியாயச் சொல்	181
பரஞ்சோதி	295, 411, 485	பல கணவர் ஏற்றல்	531
-சிறுத்தொண்டர்		பலி	48
-வடபுலத்து வாதாபித்		பலிபீடம்	66
தொன்னகரம்		-இட்டிகை	
துகளாக்கியவர்	686, 710	பல்யாகசாலை	6, 11
-விநாயகரைக்		முதுகுடுமிப்	63
கொணர்ந்தவர்		பெருவழுதி	82, 182
பரஞ்சோதியார்	457	பல்லவ மன்னன்	128
-திருவிளையாடல்	666	-பல்லவன்	
புராண நூலார்		மகேந்திரவர்மன்	194, 195
பரணர்	363, 371	பல்லவர்	125, 138, 139
-சங்கப்புலவர்	654, 656	-தமிழர் அல்லர்	144, 174
வரலாற்று உணர்வினர்	657	தமிழர், தமிழ் மீது	
	659	அன்போ, பற்றோ	
பரதன்	293	இல்லாதவர்	180
-தள்ளரியப்		வடமொழி வளர்த்தவர்	
பெருந்தீத்		181, 192, 194, 195, 196	
தகையாளன்		198, 250, 273, 274, 275	

276, 302, 309, 432, 480	பாண்டரங்கம்	113
599, 632	-ஆடல் வகை	
பவ 24	பாண்டரங்கனார்	79
பழைய ஏற்பாடு 524	-சங்கப் புலவர்	
பழையாறை வடதளி 324	பாண்டிக்கோவை	144
-வல்லமணர்	-இறையனார் களவியல்	
வஞ்சனையால்	மேற்கோள் நூல்	
மறைத்த கோயில்	பாண்டி நாடு	129, 130
பழையோள்-துர்க்கை 2	-சமணம் பரவல்	179
பனவாசி-ஊர் 436	பாண்டிமாதேவி	201, 202
-நாயன்மார் பலர்	-மங்கையர்க்கரசி	580, 621
புடைச் சிற்பங்கள்		622, 623
சைவர், சமணர்	பாண்டியர்	125, 144, 192
போராட்டங்களைக்		250, 302
கல்வெட்டுகள் குறிக்கும்	பாண்டியன்	213
பன்னாட்டு மக்கள் 618	-கடுங்கோன்	125
வாழ் நகரம்	இளம்பெரு வழிதி	
-நாகைப்பட்டினம்	நெடுமாறன்	125, 580
பன்னிரண்டாம் திருமுறை 223	பாண்டியர் குல முதல்	115
-பெரியபுராணம்	-அம்மையப்பர் வடிவம்	
பன்னிரு திருமுறை 651	-மதுராபதி	
வரலாறு-நூல்	பாயிரம்	209, 469
பஜகோவிந்தம்-நூல் 451, 633	-பெரியபுராணப்	
பாகவதம்-நூல் 454	பாடல்கள்	
பாசவதைப் பரணி 211	-தொண்டர்	
-பண்பு தலைமை	இலக்கணம் கூறும்	
பெறல்	பாரதியார்	187, 195, 249
பாசுபதர் 428	-பாட்டுக்கொரு புலவன்	
-காளாமுகர், மாவிரதியர்	-ஆன்மீக உயர்நிலை	683
ஒரு தொகுதியார் 642	பாரத்வாஜ (கோத்திரம்)	
-அகச்சமயத்தார்	-வடபுலத்திலிருந்து	277
பாஞ்சராத்திரம் 39	தருவிக்கப் பெற்ற	
-வைணவ ஆகமம் 634	அந்தணர்	
வைகாநசத்தின்	பாரி	332
மாறுபட்டது	-கொடை மடம்	
-பின்னர் ஒன்றற்கொன்று	பட்டவன்	
பகை ஆயின	பார்ப்பன வாகை	358, 363
பாடலி-கடலூர் 127	-தொல்காப்பியத் துறை	
-திருப்பாதிரிப்புலியூர்	பார்வதி	24, 36
சமண சங்கம்	-சிவனார் துணைவி	
பாட்டியல் நூல்கள் 505	பார்வை விலங்கு	616
-சிறிய நூல்கள்	-திண்ணனார் மனை	
இலக்கணம் பெரிது பேசும்	பாலறாவாயர்	427
பாணர்கள் 362	-சேக்கிழார் இளவல்	171
-இசைக் கலைஞர்	பாலாறு	690
பாணினி 52	-தாய் நகில் உவமம்	
-வடமொழி	பாலி தீவு	432
இலக்கண நூலார்	-தமிழகச் செல்வாக்கு	

பாலிகை பூரித்தல்	573	பிரவிர்த்தி	455
-திருமணச் சடங்கு		பிரஜாபதி	11,15
பாலை	255	-வேதம் போற்றும்	
பாலைத்திணை	255	தெய்வம்	16,21
-பிரிவு		உஷா-துணைவி	22
பாவிகம்			26,36,47
-காப்பியக் குறிக்கோள்		பிரஷ்டன்	349
கம்பன்-புலனடக்கம்	682	-புறகு	
பெரியபுராணம்		பிரஹத் சரண	133
-தொண்டு	220	கோத்திரம்	
பாழில்	144, 198	பிரஹதாரண்ய	86
-நெடுமாறன் வென்றமை		உபநிடதம்	
பாஹியான்	126	பிராகிருதம்-மொழி	103,128
-சீனப்பயணி		-இம்மொழிப் புலமையர்	
பிஞ்சுகன்	173	சர்வநந்தி, சிம்மதூரி	
-பிறப்பிலி		பிராட்டஸ்டண்ட்	252,581
பேரருளாளன்-சிவன்		-கிறித்தவப் பிறவினர்	
பிணி-இளிவரவு	519	-மார்ட்டின் லூதர்	
பிரகலாதன்	459	கண்ட நெறி	
-பிற உயிர்களின்		பிராட்லி எப்.எச்.	460
நலம் விரும்பல்		பிராணாயாமம்	159,467,662
பியூவுல்ப்- நூல்	376	-திருமூலர் கூறுவது	
பிரதிவாதி	714	பிராதி சாக்கியம்	8
பிரபந்தங்கள்	405	-சொல் இலக்கணம்	
பிரபாடகம்	84,160	பிராமணங்கள்	11,14
-தைத்ரீய ஸம்ஹிதை		-கிரியைகள்	15,32
உட்பிரிவு-யஜுர்வேதம்		பொருள் விளக்கம்	
பிரபுலிங்க லீலை	211	39, 47, 93, 158, 308, 579	
-பண்பு-தலைமை			599,601,633
பிரபோத சந்திரோதயம்	211	பிராம்மணர்கள்	139
-கிருஷ்ண மிஸ்ர நூல்		-ஸ்மார்த்தர்	
பிரம்ம துத்திரம்	452	பஞ்சாட்சரத் தலைமை	
-உரை வேறுபாடுகள்உள		ஏற்காதவர்	
பிரம்மச்சாரி சூக்தம்	47	பிராயச் சித்தம்	302
-(இ)ரிக்வேத சூக்தம்		- வழுவாய் மருங்கில்	304
பிரம்ம தாயம்	131	செய்தகு கழுவாய்	306, 311
-பிரம்ம தேசம்			344
அந்தணர்க்கு அளித்த		பிளாட்டோ	246,429
இறையிலி நிலம்		-அறிஞர்	
பிரம்மம்-(பரம்)	15,33	-சிறப்புக்குரிய	
-நிர்க்குணி		ஏழாம் கடிதம்	
-நாம ரூபம் இலி		பிள்ளையார்	
-சர்வ வியாபி		-திருஞான சம்பந்தர்	
பிரம்மம்	451		136,138,140,142,143
-இதுபற்றிய			149,161,167,168,176
அறிவு வாதம்			177,179,180,181,186
பிரம்மாண்ட புராணம்	28		187,188,189,202,203
-சிவன்-ஸ்தானு எனல்			278,279,280,284,285

308,323,338,342,505	புலியூர், சிதம்பரம்- தில்லை	446
579,607,609,648,661	புலைத்தொழில்	196
பிறசமயம் தாழ்த்தி	புல்லறிவோர்	319
தமது உயர்த்தல்	-நீற்றறையில்	
-பெளத்தம்	இடப் புகன்றார்	
பிறவா யாக்கைப்	புவியியல் அறிவு	570
பெரியோன்-சிவன்	-சேக்கிழார்	
புகழ்ச் சோழர்	புறகு	349,350
-பக்தர், அரசர்	-விறல்மிண்டர்	
273,292,293,294,303	புறச்சமயம்	190, 275
336,337,488,490,491	சமணம்,பெளத்தம்	
517,534,537,653,664	புறச்சமய வாதிகள்	15
685,686,697,726	புறச்சமயப்	
புகழ்த் துணையார்	போர்	192
-நாயனார்	-வைணவர் சேர்கிலர்	
புதுமை- மருட்கை	புறச்சமயிகள்	191, 192
புதுவழி	-சமணர், பெளத்தர்	
-இளங்கோ அடிகள்	புறத்திணை	243,358,365
குடிமக்கள் காப்பியம்	புறத்துறவு	242
அமைத்தமை	புற நடை	332, 588
புத்தர்	புறநானூறு	3,6,7,8,12
புத்த தத்தன்	- புறப்பாடல்	14,358
-வினைய-விநிசய நூல்	புறம்	367, 369,388, 657
புத்தி	புனல் வாதம்	286,440,733
-அந்தக் கரணம்	புனிதவதி	107 588,589
புத்தம்- பெளத்தம்	-காரைக்கால்அம்மை	612
-வந்தேறிய சமயம்		613, 705
புத்தர்-கௌதம புத்தர்	பூங்கோயில்	477
	-திருவாரூர்	
172,626	பூசலார்	274, 275,525,594
புத்தர்-புத்த சமயத்தர்	-நின்ற ஊர் அன்பர்	
-தேரர்	பூசனை	603
புரட்சி	பூசை	164,182,318,597
145,200	-வேர்சொல் பூசு	
-திரு ஞான சம்பந்தர்	பூஞ்சாற்றாரூர்	8,12, 85
புரட்சி- இரஷ்யா	பூதன் தேவன்	65
புரட்சி மனப்பான்மை	-ஈழத்துப் புலவர்	
புரட்சி வீரர்	பூம்பாவை	526
137,145,164	-என்பு பெண் ஆகும்	
175,285	பூஜா(பூசை)	52
புரட்சி	பூஜயதி	52
145,155,200	பெரியபுராண ஆராய்ச்சி	
புரட்சி மனப்பான்மை	-நூல்	194,303,651,670
162	பெரியபுராணக் குறிப்புரை	
-திருஞான சம்பந்தர்	-திரு.வி.க.	679
புரட்சி வீரர்	பெறுங்கதை	212,375,386
137, 145,164		395,398,399,415,424
175;285		475, 682
புரந்தரன்		
- இந்திரன்		
புராண சைவம்		
33		
புருஷார்த்தம்		
242,243,244		
புலனடக்கம்		
328,682		
புலிகேசி		
484,485,686		

பெரியபுராணம்	2, 108	பேருலகம்	471
-திருத்தொண்டர்	136	-Macrocosm	
-இன்தமிழ் மாக்கதை	137	பேஸ்டோரல் கவிதை	
	138, 171, 175	-Pastoral poetry	
205, 210, 214, 219, 220		-முல்லை நிலம்	366
221, 223, 235, 244, 259		பைத்தியக்கார	
261, 288, 304, 318, 336		நம்பிக்கைகள்	182
385, 386, 394, 417, 419		பைத்தியம்	239
421, 423, 426, 427, 429		-அடியாரை, ஊரார்	
432, 438, 444, 469, 470		கருதல்	
475, 476, 481, 487, 489		பைரவர்	705
490, 496, 515, 518, 521		-பிள்ளைக் கறி வேட்டவர்	
524, 528, 538, 546, 559		'பையவே'-சொல் ஆட்சி	733
563, 571, 589, 602, 612		பைஞ்ஞலி	735
625, 626, 631, 647, 671		பொதியில்	64
678, 679, 683		பொய் ஆவணம்	
பெருஞ்சோற்று உதியன்		-forged document	586
சேரலாதன்	6, 11	பொய்யடிமை இல்லாத	
பெருநற்கிள்ளி		புலவர்	656, 659
இராஜத்யம் வேட்டல்	79	-மணிவாசகரே	
பெருந்தேவன்	62	பொய்யன்	667, 669
-கடவுள் வாழ்த்துப்		பொய் வேடக்காரன்	669
பாடல்கள்		பொருநராற்றுப்படை	364
பெருமாக்கோதையார்	524		371, 567
-கழற்றிற்றிவார்	625	-கரிகாலன், காவிரி	
சேரமான் பெருமாள்		புரக்கும் நாட்டு வளம்	
பெருமிதம்	536, 539	பொருளதிகாரம்	1, 107
பெருமிழலைக் குறும்பர்	204	-தொல்காப்பியம்	
	273	பொருள் தேடல்	
பெருமை-மருட்கை	521	-அறவழிப் படல்	243
பெரும்பாணாற்றுப்படை	9	பொருள் நஷ்டம்	270
	81, 567	பொலன் நறுவை	
பெரும் புரட்சி	319	-ஸ்ரீலங்கா	433
பெனம் கிஸோர்	433	பொறிபுல கூர்மை	247
-கம்போடியா		-அடக்கி ஆளத்தெரிந்த	
பெனம்பென்		பக்தர்கட்கே	
-அருங்காட்சியகம்	433	அமையும்	
பென்டாசிராய்		பொறிபுலன்	338
-கம்போடியா	432	பொன்னையான்	646
பெஸ்கி-வீரமாமுனிவர்	127	-செம்பு பொன் ஆகும்	
பேதைமை	507, 509	-சிவ பக்தை	
பேயார்	204	திருப்பூவணம்	
-காரைக்கால் அம்மையார்		போதி தருமன்	99, 126
பேராசிரியர்	368, 498	-ஸென் புத்திஸம்	
-தொல்காப்பிய உரை	535	தோற்றியவர்	
	546	போதி மங்கை	733
பேரி சாத்தனார்	63	போராண்மை	386
-வடம் வண்ணக்கர்		போர்	192, 388

போலிச் சமயவாதி	292	மங்கையர்க்கரசியார்	179
-சோம்பேறி		198, 201, 202, 284,	580
போலிச் சமயம்	292	592, 621, 622	
போலியான	175	மடமை	507, 509
(மேலோட்டமான)		மடத்துச் சந்தப்	132
சமய வாழ்வு		பெருமக்கள்	"
போலியான புறச்	236	மடம்	200, 282
செயல்கள்		மடைமாற்றம்	159, 181, 454
-நம் போன்றவர் செய்யும்		மணலி	604
தபம், தியானம் போல்வ		மணி முத்தாறு	511
பொக்கம் மிக்கவை		-ஆற்றில்பொன் இடல்	
போளூர்	200	மணிமேகலை	3, 8, 99, 126
-எரிநூலார் இருந்த ஊர்		212, 214, 216, 219,	372
பௌடியம்-மறைநூல்	6,7	375, 386, 387, 389,	395
	113	398, 399, 400, 405,	419
பௌத்த சங்கராமங்கள்	126	421, 457, 475, 481, 495,	682
பௌத்தமத வேடம்	337	மணிவாசகர்	168, 171, 172
பௌத்தம்	92, 98, 99, 103	174, 192, 239, 338,	345
145, 147, 180, 181, 182		462, 646, 666, 667,	671
233, 242, 248, 249, 253		மண்டன மிஸ்தர்	438
375, 439, 632		மதங்க தூளாமணி	606
பௌத்ததர்	14, 16, 103, 111	-யாழ்ப்பாணர்	
121, 140, 147, 161, 162		இன் துணைவி	
164, 191, 194, 226, 248		மதிப்பீடு-Values	466
254, 288, 632, 643		மதுராபதி	115
பௌரா-C.M.	375, 382	மதுராபுரி	624
482, 491, 497		மதுரை	80, 103
ப்ராச்யர்	56	-தமிழ் நிலையிய	
ப்ரஹதாரண்ய உபநிடதம்	86	தாங்கரு மரபு	
மகாதேவன் டி.எம்.பி	55	108, 115, 127, 201, 285	
மகாத்மா	341	445, 475, 580, 622, 693	
மகாத்மா காந்தி	560	மதுரைக் காஞ்சி	9, 64, 68
மகாபாரதம்	132	-இலக்கியஉலகின்	78, 80
மகாயானம்	127	திருப்புகழ்மூன	
-பௌத்தப் பிரிவு		82, 369, 372, 373, 387	
மகாவிஷ்ணு	162	388, 391, 392, 427,	567
மகேந்திர வர்மன்	126, 127	மத்த விலாசப் பிரகசனம்	130
128, 130, 131, 194, 198		-மகேந்திரவர்மன் நூல்	194
253, 274, 485, 490, 569			569
580, 581, 593		மத்ரா-வடமதுரை	118
மக்கள் சந்திப்பு	176	மந்திர உபதேசம்	150
-காணச் செல்லல்		மந்திரங்கள்	200, 237, 661
மக்கள் தொண்டு	208, 283	மந்திர சக்தி	200
மங்கல நாண் (விற்றல்)	330	மந்திர நூல்	200
-குங்குலியக் கலயர்		மயிடன்	89
மங்களம்		மயிர் நீக்கு வினை	615
-வேதத்துப் பயின்ற		மயிலை	526
பொருள் சிவன்-சுபம்		-மயிலா(ர்)ப்பூர்	

மயூரசன்மன்	131	மஹாநாராயண	34
மரங்களால்	446	உபநிடதம்	
ஊர்ப்பெயர்		மஹாபாரதம்	34
-ஆர்க்காடு, ஆலங்காடு		மஹாயானம்	252
தில்லை		மஹாவீரர்	626
மரபியல்(தூத்திரம்)	13,361	மாக்கியவெல்லி	488
மரபு மீறல்	620	மாக்கடனால	22,41,86
மருட்கை	521,532	-மாக்கடனால்ட்	
மருதத்திணை	699	மாங்கொட்டைச்சாமி	249
மருதம்-நிலம்	691	-பாரதியார் குரு	
மருதன் இளநாகன்	63	மாடம்	65
மருதன்-மாங்குடி	360,388	மாணிக்கவாசகர்	515
	389,391,427	மாதவி	398,399
மருத்து	23	மாத்தொர் பாகத்தார்	224
மருள் நீக்கியார்	128,248	-அர்த்தநாரி	225
-திருநாவுக்கரசர்	288,290	மாத்தவர்	439,451
	291,705	மாயாவாதம்	172
மரைக்காயர்	434	மாயோன்	2,3,5,59,80
-மரக்கலக்காரர்கள்		மாயை	215
மலை நாடு	348	மார்க்கங்கள்-நான்கு	233
மலைபடுகடாம்	63	மார்க்ககண்டன்	518,670
-காரி உண்டிக்		மாவிரதிகள்	642
கடவுள் காக்கும்		-அகச் சமயத்தார்	
நவிரம் புகழ் நவிலும்		மாறவர்மன் அரிகேசரி	144
மலையாள நாடு	349,594	மாறன்-சடகோபன்	503
மறைகள்	637	-நம்மாழ்வார்	
-சந்தத்துடன்		மானக்கஞ்சாறர்	261,264
பாடப்படுபவை		மானசார சிற்ப சாத்திரம்	34
மன ஊக்கம்	208	மிகு உயர் கல்வி	131
மனத்தத்துவம்	178,179	Post Graduate Course	
	215,223,301	மிடிஸ்டன் மர்ரே	463
மனம்	505	மிட்டனி (அரசர்கள்)	29
மனவியலார்	236,241	மித்தை-மித்யை-பொய்	458
மனவியல்	230,241	மில்லனும் மனித ஊழும்	482
மனவியல் அறிஞர்	705	மில்லன்	209,369,422,491
மனவியல் ஆய்வாளர்	245		492,493,496
மனித மாட்சி	482	மில்மன் பேரி	360,365
மனித வீழ்ச்சி	482	மிஸ்டிக்ஸ்	230,245
மனு நீதி	304,413,414,488	மீனாட்சிDr.	131,201
	491,517	மீனாட்சி அம்மை	
மனுநீதிச் சோழர்	273	பிள்ளைத் தமிழ்	499
	413,303,304	மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை	220
மனையறத்தின்வேர்	712	-மகா வித்துவான்	439
மனையறம்	589	முகலி-பொன் முகலி ஆறு	278
மன்மதன்	159,518	முக்கால உணர்வு	246
மன்றம்	64	முடத்தாமக் கண்ணியார்	364
மஹாதேவ-மகாதேவ	24	முதலமைச்சர்	195,213,280
	37,48	-சேக்கிழார்	

முதல் நூல்	650	மூலப் பரம்பொருள்	33, 82
முதற் கடவுள்	15	மூலப் பொருள்	162
முதற் பதிகம்	189	மூல வேதம்	20
- 'தோடுடைய செவியன்'		மூவர் முதலிகள்	72, 125, 136
முதுகுடுமிப் பெரு வழுதி	11		139, 166, 168
	63, 85		171, 172, 176
முது முதல்வன்	7, 13, 15, 20		217, 243, 307
	82, 120		335, 434, 444, 658
முது மொழிக் காஞ்சி	363	மெதாடிஸட்	241
முத்தநாதன்	467, 468, 661	மெய்கண்டார்	317, 451, 633
முத்தீ	9, 14, 15	மெய்ஞ்ஞானம்	185, 186, 291
- ஆகவனீயம்	156	மெய்ப்பாடு	498
காருக பத்தியம்	163	மெய்ப்பொருள்	162
தக்ஷிணாக்கினி	278, 279	மெய்ப்பொருள் நாட்டம்	230
முத்தொழில்	82	மெய்ப்பொருள் நாயனார்	264
- ஆக்கை, காக்கை			273, 467, 468
போக்கை			539, 661
முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்		மெய்ம்மை-Facts	570
	6, 9, 77	மெய்யறிவு	18, 182
முரண் செயல்	227	மெரில் பெனிஸ்ட்டி	433
முருக நாயனார்	318, 594	மெல்வினை	317, 318
	595	- அர்ச்சனை, பூசை	328
முருகன்	59, 81, 97, 137	மென்மை-இளிவரல்	519
முல்லை நிலம்	691	மைஞ்ஞான்ற கண்டம்	205
முழு உரிமை	299	- கறுத்த கண்டம்	
முழுநீறு பூசியமுனிவர்	678	நஞ்சுண்டார் ஆகலின்	
முழு மாதிரி	645	மைத்ராயணி சம்ஹிதை	36
முழு முதல்	162	மொஹஞ்சதாரோ	25, 29
முழு முதற்பொருள்			80, 356
சிவன்-காரைக்காலம்மை	71	மோகவதைப் பரணி	211
திருமால்-பரிபாடல்	150	மோகனதாஸ்	341
முனிவர்	527	- சுரம்சந் காந்தி	
முனீக்கள்	47	மோட்சம்	243
முனை அடுவார்	291	மௌரிய சாம்ராஜ்யம்	488
முன் மாதிரி	212	யக்ஞம்-யக்ஞம்	8, 150
முன்னோர் வரலாறு	175	- மூவகை-வேதநெறிய	
மூக்கீச்சரம்	129	- சோமம்-	7
மூட பக்தி	452	- ஹவிர்-	7
மூதின் முல்லை	363	- பாகம்-	7
மூத்த திருப்பதிகம்	116, 119, 445	யஜூர்-வேதம்	6, 20, 26, 37
			84, 113, 167
மூத்த நாயனார் இரட்டை		யாக குண்டம்	320
மணிமாலை	655	யாப்பு வகை-ஏழு	357, 372
மூப்பு-இளிவரல்	519	- தொல்காப்பியக் குறிப்பு	
மூர்க்கர்	291, 542, 584	யாழ்ப்பாணம்	128
மூர்த்தியார்	106, 109, 196	யாழ்ப்பாணர்	279, 280, 572
	197, 319, 328		606, 607, 612
	329, 693, 697	யாஸ்கர்	52

யூபஸ்தம்பம்	93	ஸ்ரீருத்ரம்	158
வேள்வித் தூணம்	93	-தைத்ரீய ஸம்ஹிதை	
யூரேனியா	482	-புராணக் கதைகள்	
-தெய்வீக சக்தி		விலக்கல்	81
-மில்டன் வேண்டல்		-மூவருள் ஒருவன்	91
யோக ஆற்றல்	47	-படிப்படியாக முதலிடம்	
ருத்ரன் தலைவன்		பெறல்	93
யோக மார்க்கம்	37	ருத்ரன்	
-ரிக் வேதத்தினும்		-ரிக் வேதம் குறிப்பிடும்	15
தொன்மையது		-வேதங்கள் குறிப்பிடும்	19
யோகம்		-ரிக்கில் தாழ்ந்த இடம்	20
-சிவன் நிலை	15	-வர்ணனை	21, 23
-தத்துவம்	27	-பற்றிய கதைகள்	22
-நெறி	47	-பிற பெயர்கள்	24
172, 174, 467, 661, 663		கதை பற்றிய ஆய்வு	25
-யோகம், மந்திரம்		-படிப்படியானவளர்ச்சி	26
தந்திரம், சக்கரம்		-அந்தர்யாமி நிலை	27
ஒரு தொகுதி		-புராணக் குறிப்புகள்	28
-திருமூலர் கண்ட நெறி		ஸ்தானு	29
யோக வழி	174	தொகுப்புரை	35-37
யோகியின் முத்திரை	37	-ருத்ரன் + சிவன்	47
-ஹாரப்பா கண்டு பிடிப்பு		-இருவேறு ருத்திரர்கள்	50
ரகனே	434	-ருத்ரன்-சிவன்	
-கவிதை அமைப்பு		பெயர் மாற்றம்	53
ரிக்-இரிக்-இருக்கு	25	ருத்திரம்(ஸ்ரீ)	160
-வேதத்தில் தொன்மையது		ருத்திர ஜெபம்	234
-நச்சினார்க் கினியர்		-ருத்ர பசுபதி	
குறிப்பிடார்	6	ருத்திராணி	52
-ருத்ரன் பற்றிய கதைகள்	21	-ஒரு தெய்வம்	
-ருத்ரன்-வருணனை	23	ரௌத்திர பிரம்மன்	22
-ருத்ரன் கொடியவன்		-உயர் மட்ட நிலையன்	
எனல்	28	லகுலீச பண்டிதர்	139
-மஹாமிருத்யஞ்சய		-வடபுலத்தவர்	
மந்திரம்	28	லூயி	242
-சாவித்திரிப் பாடல்கள்	31	-கான் சங்கா-துறவி	
ருத்ர சிவன்		லெனின்	155
-வேத ருத்ரன்	15, 19	தனி உடைமை எதிர்ப்பு	
-ஸ்தபதப் பிராம்மண		லேரி வெணிட்ஸ்	236
வர்ணனை	21	-சமய அநுபவம்-நூல்	
-ஸ்தானு-வேறுபெயர்	29	வஞ்சித் திணை	168
-மேம்படு தெய்வம்	31	வட கலை	252
-ஸ்வேதாஸ்வதர	32, 33	-வைணவப் பிரிவு	
உபநிடதம் புகழும்		வடக்கிருத்தல்	381
35-39, 47, 49		வடமொழி	1, 182, 211
-செல்வாக்குப் பெற்ற		வண்டமிழ் செய்தவம்	180
தெய்வம்	51	வரகுணன்	102, 670
-சங்க நூல்களில் இன்மை	80	வரதர்	209
-போற்று நூல்		-சிவபெருமான்	

வரலாற்றறிவு	570	வாக்கின் வேந்தர்	167,188
வரலாற்றாசிரியர்கள்	205		342,537
வரலாற்றுக் காப்பியம்	217	வாசனாஸ்-ஊர்	434
வருணம்-நால்வகை	242	வாசி-குறைபாடு	283
வருணன்	2,3,5,6,15,16	வாட்டெக்-ஊர்	
47,59,77,78,155,157		-சிற்பச் சிறப்பு	433
	158	வாதம்	192
வருத்தம்-இளிவரல்	519	வாதாபி	295,484,485
வர்ணனை	682	வாதஸ்யாயனர்	
வர்ஜிலிலிருந்து மில்டன்		-நியாயபாடியம்	126
வரை-நூல்	482	வாயிலார்	318
வர்ஜில்	381,384,389,493	வாயு புராணம்	445
	494,495	வாய்மொழி இலக்கியம்	360
வல்வினை	317	வாய்மொழிக் கவிஞன்	377
வழி நூல்	240,650	வாய் மொழிதல்	640,702
வழிபடுமுறை	334	-உண்மை பேசல்	
வழிபாடு	64,182,334,633	வாய்மொழிப் பாடல்	494
வழிபாட்டு மொழி		வாலி சிவபக்தன்	188,291
-தமிழ்	82	வாலியோன்	
-வடமொழி	182	-பலராமன்	88
வளவர்கோன் பாவை		வானப்பிரத்தம்	54
-மங்கையர்க்கரசியார்		வான்மீகி	447
	201,202	வாஜபேயம்-யாகம்	131,144
வளையாபதி	495		181
வள்ளலார்	200	வாஜஸநேய ஸம்ஹிதை	20
வள்ளி-கொடிநிலை	59		22,23,24,26
வறுமை		வாஹிகர்கள்	56
-அழகைச் சுவை	515	விக்கரகம்	52
வனப்பு-நூல்		விக்கரக வழிபாடு	35,53,164
-தொல்காப்பியம்	368,372		182,308,633
	375,392	விக்கிரம சோழன்	303
வன்கண்ணர்	317	விக்கிரமாதித்த	
வன் தொண்டன்	347	சத்யாஸ்ரயன்	274
வன்முறை	236,317	விசார சருமர்	
வன்முறையில் ஈடுபட்டவர்		-சண்டேசர்	602,615,637
-எறி பத்தர், ஏயர்கோன்			638,640,642
கலிக்கம்பர், கழற்சிங்கர்		விசாரனை	
சண்டேசர் சத்தியார்		-சட்டஅடிப்படை	184
சிறுத்தொண்டர்		விசுவகன்மா	31
செருத்துணை		விஞ்ஞானம்	230
முனையடுவார், மூர்க்கர்		விண்ணந்தாயன்	8,12,13
விறல் மிண்டர்			15,61,85,86,151
வஜ்ரநந்தி	127	விதி மார்க்கம்	278,331,334,
வாகீச முனிவர்			335,337,340,343,344
-வாகீசப் பெருந்தகை			345,634,644
-வாகீசர்	251,282,284	வித்தியா வினீதப்	312
	288,320,321,322,325	பல்லவேச்சரம்	
	326,334,342	வித்தியானந்தன்	361

விநாயகர்	275, 481	வேதகாலச் செல்வாக்கு	46
விபக்ஷ விருத்தி	485, 581	வேதகாலம்	4, 5, 24
விபூதி பூசல்	230	வேதகால ருத்திரன்	56
வியாக்ரபாதர்	446, 670	வேதக் கிரியைகள்	54
-புலிக்கால் முனி		வேதங்கள்	5, 6, 39, 46, 83
வியாசர்-வேத	7	141, 155, 160, 646	
விராத்தியர்கள்	14, 48, 56	வேதத் தொடர்பு	2
	162	வேத நெறி	5, 150, 161, 181,
விருத்தப்பா	396	222, 247, 277	
விருந்து	373, 374	வேதப் பிற்கால மரபு	50
வில்லியம் ப்ரௌன்	460	வேத மந்திரங்கள்	161
விவிலியம்	252	வேத மரபு	182
விழா	80	வேத முடிபு	7
விறல் மிண்டர்	291, 348	வேத முதல்வன்	16
349, 350, 594, 711		வேதம்	10, 13, 15, 16, 19
விறவியர்	360	20, 21, 25, 39, 160, 161	
பாடற்குழு		162, 163, 164, 166, 276	
வினைய விநிச்சயம்-நூல்	104	277, 308, 334, 579, 594	
-புத்தத்தன்		598, 599, 601, 602, 632	
விஷ்ணினிகள்	55, 85	633	
விஷ்ணு	93, 162	-கர்ம காண்டம்	14
விஷ்ணு புராணம்	81, 93	-ஞான காண்டம்	
வீடு பேறு	176, 217, 225, 226	-நான்கு கூறு	
வீதி விடங்கள் சன்னதி	303	-எதிர்நூலும் உண்டு	
வீர சைவம்	434	வேதம் கற்றல்	12, 57, 78
வீர சைவர்	436	-வேதவழக்கு	138, 154
வீரர்கள்	164, 205	155, 161, 181, 244, 302	
வீர நெடும்பாடல்	392	வேத வழிபாடு	34
வீரப் பாடல்	494	வேதவியாசர்	6
வீரம்-மாபெரு வீரம்	319	வேத விரோதிகள்	167
-கொடுமை தாங்கல்		வேத விற்பன்னர்	15
எதிர்ச்செயலில்		வேத வேள்வி	9, 11, 15, 95
ஈடுபடாமை		177, 178, 191	
-இன்னா செய்தாரிடத்து		வேத வேள்விகள்	10
பகைமை, வெறுப்பு		வேதாங்கம்	52
காழ்ப்பு		வேதாங்க காலம்	52
சிறிதும் இன்மை		வேதாந்த தேசிகர்	211, 277
வெகுளி	546	வேதாந்தம்	33
வெண்ணிக் குயத்தியார்	370	வேதிகை	279
வெண்ணிப் பறந்தலை	370	வேதியர்	159
	371	வேதியர் குடி அமர்த்தல்	137
வெல்ஷ்-மொழி	361	வேந்தன்	59
வெள்ளானைச் சருக்கம்	408	வேளாளர்	13
வெள்ளை வாரணனார்	418	வேளாப் பார்ப்பான்	12
651, 654, 657, 685,		வேளூர்ப்பாளையச்	
வேட்பாஸட்	433	செப்பேடு	131
-புடை ஓவியம்		வேள்வி	6, 7, 9, 10, 12, 15
வேதகாலக் குருமார்கள்	49	19, 20, 93, 150, 154, 156	

163, 178, 180, 191, 276	ஷோடசோப சாரம்	34	
277, 334, 602, 646	ஸதபதப் பிராம்மணம்	21	
-21 வகை என்பர்	8, 14	24, 37, 56	
	150	ஸம்ஹிதை	40, 46, 158
வேள்விக்குடி அறமுறி	102		166, 579
	103, 110	ஸர்வ	24
வேள்வி மரபு	181	ஸர்வ நந்தி	128
வைகாநசம்	39, 634	-வடமொழிப் புலவர்	
-வைணவ ஆகமம்		ஸஸ் பிஞ்ஞார	55
வைணவம்	145, 147, 155	ஸாங்கியம்	27, 29
190, 191, 233, 242, 248		ஸென் புத்திஸம்	98, 126
	251	ஸோம யாகம்	21, 35
வைணவர்	162, 192, 194	ஸௌலப்பியம்	30, 304
வைதிக சமயம்	120, 129	-எளிவந்த தன்மை	
130, 145, 161, 181, 275		ஸ்கம்ப ஸுத்தம்	29
	307, 309	ஸ்காந்தம்	81, 94
வைதிக சைவம்	602	-புராணம்	
வைதிக நெறி	242	ஸ்டெல்லா-க்ராம்ரிஷ்	25
வைதிக மார்க்கம்	168, 300	ஸ்தாணு	28, 29
வைதிகம்	147, 180, 181, 182	-நடுதறி	
வைதிகர்	15, 16, 17, 130	ஸ்தாணு குண்டா	131
140, 147, 161, 164, 165		ஸ்மார்த்தப் பிராம்மணர்	139
	308, 578, 579	ஸ்வதா	50
வைதிக வழி	244	ஸ்வாஹா	34, 50
வைதிக விற்பன்னர்	168	ஸ்வே தாஸ்வதர உபநிடதம்	
வைத்யநாதன்	24, 36	15, 26, 32, 33, 34, 37, 38	
வைப்புமுறை	33	53, 79, 84, 122, 158	
வைரமேகன்	581	ஹரிசேலா	55
வைராக்கியம்	248	ஹரிஹரர்	434
வையாபுரிப் பிள்ளை	361, 374	-பெரியபுராணக் கதைகள்	
ஸ்ரீ தனம்	588	கன்னட ஆக்கம்	435
ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீவல்லபன்	670	ஹர்ஷ வர்த்தனன்	484
ஸ்ரீகுத்ரம்	37, 84, 138	ஹாரப்பா-அகழாய்வு	25, 29
-ருத்ரம் பார்க்க	160, 597		37, 38, 80, 356
ஸ்ரீலங்கா	433	ஹிப்ரு மொழி	1
ஜபம்	235, 236	ஹினயானம்	252
ஜான் சென்னக்	241	ஹுவான் சுவாங்	126
-மெதாடிஸ்ட் குரு		ஹோமம்	35
ஜீவன் முக்தர்	541	ஹோமரின் பிள்ளைகள்	362
ஜேஷ்டபாத சோமயாஜி	130	ஹோமரின் வாய்மொழி	379
ஜ்வாலா மாலினி கல்பம்	200	ஹோமர்	360, 369, 382
-எரிநூல்			484, 494
ஷியாக்கன்	252	ஹ்ரண்ய க்ரஹ்ய சூத்திரம்	48

பிற்சேர்க்கை

ஸ்ரீருத்திரம் பற்றிய விளக்கம்

நான்கு வேதங்களில் ஒன்றாகிய யசுர் வேதம் ஏனைய ரிக், சாமம், அதர்வணம் ஆகிய மூன்று வேதங்களிலிருந்து சற்று மாறுபட்டதாகும். ரிக்கிலுள்ள பல மந்திரங்கள் சாம வேதத்திலும் யசுர் வேதத்திலும் அப்படியே பெயர்த்து கூறப்பெற்றுள்ளன என்பது உண்மை தான். யசுர் வேதத்தைப் பொறுத்தவரை என்ன காரணத்தாலோ சுக்கிலயசுர் என்றும் கிருஷ்ணயசுர் என்றும் இரண்டு வடிவங்களில் உள்ளன. இவ்விரு வடிவங்களிலும் மந்திரங்களைப் பொறுத்தவரை சில மாறுபாடுகள் உள்ளன என்பதும் உண்மைதான். சுக்கிலயசுர் என்பது வட நாட்டில் பழக்கத்தில் உள்ளதாகும். கிருஷ்ணயசுர் தென் மண்டலங்களில் பயின்று வருவதாகும். இப்பகுதியில் உள்ளவர்கள் யசுர் உள்பட ஏனைய வேதங்களை அத்யயனம் செய்து வருவதுபோல் வடபிராந்தியத்தில் பயிலப்படுவதில்லை என்பதும் உண்மைதான். சரிகம்; மகரிசு என்ற நான்கு ஸ்வரங்களின் ஆரோகண, அவரோகண கதியில் தென்மண்டலங்களில் பாடப்பெறுவது தனிச்சிறப்பாகும்.

வான்மீகி இராமாயணம் தென்மண்டலப் பிரயோகம் (Southern version) வடமண்டலப் பிரயோகம் (Northern version) கிழக்கு மண்டலப் பிரயோகம் என்ற முறையில் மூன்று வகையாகப் பிரிந்து வழங்குகின்றது. இவற்றுள் சிலபல இன்றியமையாத வேறுபாடுகளும் உள்ளன. இராமாயணம் போன்ற இதிக்காசங்கள் தோன்றுவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில் தோன்றிய யசுர் வேதத்தில் தென்மண்டலப் பிரயோகம், கிருஷ்ணயசுர் என்ற பெயரிலும் வடமண்டலப் பிரயோகம் சுக்கிலயசுர் என்ற பெயரிலும் பிரிந்து வழங்கியது சற்று புதுமையாகவே உள்ளது. இதன் காரணம் விளங்கவில்லை.

கிருஷ்ணயசுர் வேதத்தை, தைத்ரீய சங்கிதை என்றும் இதன் ஞான பாகத்தை தைத்ரீய உபநிடதம் என்றும் வழங்கலாயினர். இந்தக் கிருஷ்ணயசுர் வேதம் ஏழுகாண்டங்களாகப் பகுக்கப் பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு காண்டமும் நான்கு முதல் பதினொரு பிரபாடகங்களாக வகுக்கப்பெற்று உள்ளது. ஒவ்வொரு பிரபாடகமும் 4 முதல் 20 வரை பல அநுவாகங்களாகப் பிரிக்கப் பெற்றுள்ளது.

நாம் ஆராய உள்ள ஸ்ரீருத்திரம் கிருஷ்ணயசுர் வேதத்தில் நான்காம் காண்டத்தில் ஐந்தாம் பிரபாடகத்தில் இறுதிப் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. பொதுவாக வேள்விகள் செய்யும் பொழுது மந்திரங்களை உச்சரித்து அவிசை அக்கினியில் சொரிவது மரபாகும். ஒவ்வொரு யாகத்திற்கும் ஒவ்வொரு வகையான மந்திரங்கள் பயன்படுத்தப்பெறும். அவிசை சொரிவது பொதுவான நிகழ்ச்சியாகும். இந்த யாகம் யாருக்குச் செய்யப் பெறுகின்றதோ, அத்தலைவனை முன்றிறுத்தி யாகம் செய்யப் பெறும். ரிக் முதல் யசுர் வரையுள்ள வேத வேள்விகளில் இந்திரன், வருணன் ஆகிய இருவருமே யாகத் தலைவர்களாகப் பேசப் பெற்று உள்ளனர். இந்த யாகங்களில் அவிசில் சொரியும் பல பொருள்களில் தூய்மையான பசுவின்பால் முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இந்தப் பாலைத் தூய்மையான செம்பு அல்லது வெள்ளி ஆகிய உலோகங்களினால் ஆன பாத்திரங்களில் நிரப்பிக் கொண்டு வேள்வியில் சொரிவார்கள். பாலைப் போலவே நெய்யும் பயன்படுத்தப்படும். பாத்திரங்களில் உள்ள பாலை அல்லது நெய்யை முகந்து அக்கினியில் சொரியும் கருவியாகப் பயன்படுவது மா மரத்தின் இலையாகும். சாதாரண மா இலை இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பயன்படும் பொழுது 'சுரு' என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. இங்குக் கூறப்பெற்றவை ஏறத்தாழ எல்லா யாகங்களுக்கும் பொதுவானவையாகும். ஒவ்வொரு யாகத்திற்கும் யாக குண்டங்களை அமைப்பதற்கு உரிய செங்கற்களை எப்படி எடுப்பது, எவ்வாறு சுத்தம் செய்வது, என்ன மந்திரங்களைச் சொல்லி எந்த முறையில் யாக குண்டமாக அமைப்பது என்பவற்றையெல்லாம் யாகத் தொடக்கத்தின் முன்னர் அநுவாகம் என்ற பெயரில் கூறப்பெற்றுள்ளன. யாகம் செய்யும் ஆச்சாரியன், அவன் எந்த திசையில் திரும்பி அமர வேண்டும், எத்தகைய ஆசனத்தில் அமர வேண்டும், எப்படித் தொடங்கி நடத்த வேண்டும் என்பவற்றையெல்லாம் விரிவாக 'பிராமணங்கள்' என்ற உரைநடைப் பகுதி விளக்குகிறது. வேதத்தில் கூறப்படும் ஒவ்வொரு யாகத்திற்கும் தனித்தனியே பிராமணங்கள் உண்டு.

நான்காம் காண்டத்தின் ஐந்தாம் பிரபாடகத்தில் வரும் ஸ்ரீருத்திரம் கருட சயனம் என்ற பெயரில் யாகமாகச் செய்யப் படும் பொழுது சில புதுமையான வேறுபாடுகளை ஸ்ரீருத்திரத்திற்குரிய பிராமணங்கள் கூறுகின்றன. யாகங்களில் பயன்படுத்தும் உலோகப் பாத்திரங்களுக்குப் பதிலாக மண்சட்டி எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று கூறுகிறது. அப்பாத்திரத்தில் தூய பசும்பாலுக்குப் பதிலாக ஆட்டுப்பாலை நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும். பாலை எடுத்து அக்கினியில் சொசியும் கரண்டியாகிய சுருவாக மாவிலைக்குப் பதில் எருக்கிலையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒவ்வொரு மந்திரமாகச் சொல்லி எருக்கிலையால் மண்சட்டியில் உள்ள ஆட்டுப்பாலை அக்கினியில் சொசியும் போது சொல்லப்படுவதுதான் ஸ்ரீருத்திரம் ஆகும். இதனை நேரிடையாக விளக்கும் கிருஷ்ண யசர் வேதத்தின் நான்காம் காண்ட ஐந்தாம் பிரபாடகத்தின் முற்பகுதித் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பைக் கீழே தந்துள்ளோம். இம்மொழி பெயர்ப்பு திருவொற்றியூரான் அடிமை திரு டி.பி. இராமசாமிப் பிள்ளை அவர்களின் உதவிகொண்டு காசிவாசி ஸ்ரீலக்ஷ்மி சிவானந்த யதிந்தர சுவாமிகள் அவர்களால் 1942ல் மொழி பெயர்த்து வெளியிடப்பெற்ற “கிருஷ்ண எசர்வேதமாகிய தைத்ரீய சங்கிதை” ஏழாவது தொகுதி 10, 11 பக்கங்களில் உள்ள மொழிபெயர்ப்பை அடியில் தந்துள்ளோம்.

சுக்ல எசர் உவட்டர் பாடியம்

‘शतरुद्रिय होमः, अथातो यः शतरुद्रियं जुहोति’ என்று தொடங்கி, ‘सर्षोऽन्नाग्निं धितो वृषक्षमाणो रक्षणेणावतिष्ठते’ அதாவது, ‘எவன் சதருத்திரியத்தால் ஹோமஞ் செய்கின்றானோ, என்று தொடங்கி, அவன், இந்த மகாக்கினிசயனத்தை அறிய விருப்புடையனாய் உருத்திர வடிவாகப் போற்றுகின்றான்’ என்பது.

மகீதர பாடியம்

பதினைந்தாம் அத்தியாயத்தில் மகாக்கினிசயன மந்திரங்களை முடித்துக் கொண்டு பதினாறாம் அத்தியாயத்தில் சதருத்திரீய ஹோம மந்திரங்கள் கூறப்படுகின்றன என்பது.

மற்றும் ‘சதருத்திரீய சுஹோதி’ என்பது முதலிய ஆபத்தம்ப துத்திரத்தையுங் காண்க.

சுண்டு, மேற்காட்டிய பிராமணங்களால், சதருத்திரீயம் என்பது சுருமத்திற்கு அங்கமன்று; மற்றோ, கேவலம் ஞானத்

திற்கே அங்கமாம் என்பது பொருந்தாதெனல் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க. மற்றும், அவ்வாறு கொள்ளினும் உருத்திர பரமேசுரனுடைய வழிபாடே இதன் பயனாம் என்பதும் உய்த் துணரற்பாலது. இதை, 'अर्चयित्वा' என்று தொடங்கி, 'वैष्णवी' 'संदिता वीर प्रयुज्यते' என்று முடிக்கும் சாமவேதப் பிராமணத்திற்கு உரை கூறப்புகுந்து 'இவ்வுருத்திர சங்கிதையை ஒதுவதால் உருத்திரனுடைய அன்பை யுண்டாக்குக' என்னு மிடத்து, சாமவேத உருத்திரியின் உபோற்காதத்திற் கூறினாம் ஆண்டுக் காண்க.

அவதாரிகை

பதினொரு அநுவாகங்களையுடைய இந்தச் சதருத்திரீய மந்திரங்கள், 1 2 3 4 பதங்களைக் கொண்டது. அவற்றுள் முதல் மூன்று ஹோமங்களுக்குரிய மந்திரங்கள் ஆயிரத்து நூற்றுத் தொண்ணூற்று நான்கு பதங்களைக் கொண்டவைகள். அவை களாற் செய்யப்படுவன மூன்று ஹோமங்களாம் ஆதலின், முன்னூற்றுத் தொண்ணூற்றெட்டுப் பதங்களாக, மூன்றாய்ப் பகுத்துக் கொண்டு, கருடசயனத்தில், முழந்தாள், நாபி, தலை என்னும் இடங்களில் பாலின் தாரையைப்பிடித்துக்கொண்டு அம் மூன்று ஹோமங்களைச் செய்தல் வேண்டும்.

முதல் ஹோமம்

இங்கு வேட்போன், 'अग्निरसि वैष्णरोसि' என்பது முதலிய அருண மந்திரத்தால், முதலில், மகாக்கினி சயனத்தைத் தொடுதல் வேண்டும்.

வேட்போனுடைய இடமென்னும், ஐந்தாவது செங்கலடுக் கிற்கு அருகில் வடக்கு முகமாய் நின்றுகொண்டு, ஒரு மூங்கிற் கழியின் நுனியில் ஒரு எருக்கம் இலையை, சுருவைப்போல் வளைத்துக் கட்டிக்கொண்டு, அம் மூங்கிற் கொம்பின் அடியை வேட்போன் தனது முழந்தாளுக்குச் சரியாய் இருக்கும்படி வலக்கையாற் பிடித்துக்கொண்டு நின்றல் வேண்டும்; அப்போது, மற்றொருவன், அந்த எருக்கம் இலை வழியாய்ச் சென்று, வடபக்கச் சிறகின் முதலாவது நுனிச் செங்கலின் மீது விழும்படி வெள்ளாட்டுப் பாலை இடைவிடாது வார்த்துக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அப்போது வேட்போன், மேல் வரும் முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றெட்டுப் பதங்களால் ஒரு ஹோமஞ் செய்தல் வேண்டும்; அவற்றுள், இருநூற்று இருபத்திரண்டு பதங்களைக் கொண்டது இம் முதலநுவாகமாகும்.

விடயச் சுருக்கம்

प्रभेतु पञ्चमे प्रोक्तः शतरुद्रीय होमकः ।

सभापतिभ्य इत्यन्त एकोमन्नः प्रकीर्तितः ॥ १ ॥

अवाद्यायेत्यन्त एकस्तम्मसीत्यन्त उत्तरः ।

नमो रुद्रभ्य इत्येष पृथिव्यादिविभेदतः ॥ २ ॥

त्रिधा भिन्नस्ततो होमे षण्मन्त्रा इह कीर्तिताः ।

இவ்வைந்தாம் பிரபாடகத்தில் சத்ருத்திரீய ஹோமஞ் சொல்லப்படுகிறது. அதில், 'சபாபதிப்ய;' என்னும் வரை ஒரு மந்திரமாம். அதிலிருந்து 'அவார்யாய' என்னும் வரை ஒரு மந்திரமாம். அதிலிருந்து 'தந்மஸீ' என்னும் வரை ஒரு மந்திரமாம். 'நம: ருத்ரேப்ய:' என்பது முதலிய மூவுலக மந்திரங்களாலும் மூன்று உத்தர ஹோமஞ் செய்யப்படுகின்றன. இவ்வாறு ஆறு ஹோமங்கட்குரிய ஆறு மந்திரங்கள் இந்த உருத்திராத்தியாயத்திற் கூறப்படுகின்றன என்பது.

இவற்றுள் முதல் மூன்று ஹோமங்களுக்கும் ஒவ்வொரு ஹோமஞ் செய்து மகாக்கினிசயனத்தை வலம் வந்து இரண்டாவது ஹோமத்தைத் தொடங்கல் வேண்டும். இவ்வாறே மேலுஞ் செய்ய வேண்டும் என்பதையு முணர்க.

நான்காம் காண்டத்தில் ஐந்தாவது பிரபாடகம் முதல் அநுவாகம்.

இது, நான்கு பஞ்சாதிகட்குமேல் இருபத்திரண்டு பதங்களைக் கொண்டது.

உருத்திர மாகக்கினி சயனமாகிய அக்கினியில் ஹோமஞ் செய்தற்குரிய மந்திரங்கள்.

नमस्ते रुद्रमन्यव उतो इष्वेनमः । नमस्ते अस्तु धन्वने
ब्राह्म्यास्तुतैनमः । यात इषुश्शिवतमा शिवं बभूवते धनुः ।

இந்த ஸ்ரீருத்திர தமிழாக்கத்தில் கீழே குறிக்கப்பெற்ற எண்ணுள்ள மந்திரங்கள் சிந்திக்கத்தக்கன. தஸ்கரானாம் என்று தொடங்கும் 3.1.3; 3.1.4; 3.1.5; 3.1.6; 3.1.7; 3.1.8; ஆகிய மந்திரங்களின் தமிழாக்கம் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

வில்லில் தொடுப்பதற்காகக் கையில் அம்பை வைத்துக் கொண்டிப்பவரும் அம்பறாத்தூணியை யுடையவரும் கொள்ளைக்காரர்களின் தலைவருமாகிய உருத்திரனுக்கு முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். (3.1.3)

வஞ்சகராகவும் படுவஞ்சகராகவும் நயவஞ்சனையால் திருடுபவர்களின் தலைவராகவும் உள்ள உருத்திரனுக்கு முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். (3.1.4)

திருடுவதற்காக உள்ளே சஞ்சரிப்பவராகவும் திருடுவதற்காக வெளிப்போந்து சஞ்சரிப்பவராகவும் வனங்களில் வழிபறிப்பவர்களின் தலைவராகவும் உள்ள உருத்திரனுக்கு முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். (3.1.5)

ஆயுதங்களால் தங்களை ரக்ஷித்துக் கொள்பவர்களாகவும் பிறரை இம்சிப்பவர்களாகவும் உளவாளியாயிருந்து யஜமானரின் தானியங்களைத் திருடுபவர்களின் தலைவராகவும் உள்ள உருத்திரனுக்கு முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். (3.1.6)

வாளேந்தியவர்களாகவும் திருடுவதற்காக இரவில் சஞ்சரிப்பவர்களாகவும் பிறரைக் கொன்று பொருளை அபகரிப்பவர்களின் தலைவராகவும் உள்ள உருத்திரனுக்கு முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். (3.1.7)

தலைப்பாகை யணிந்தவராகவும் மலைவாசியாகவும் வயல்களிலும் வீடுகளிலும் திருடுபவர்களின் தலைவராகவும் உள்ள உருத்திரனுக்கு முன்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். (3.1.8)

இருவினை தொடரும் மானுட உலகில் பிறப்பவராகவும் (6.1.5)

இந்திரன், வருணன் முதலியவர்களுக்குச் செய்யப்படுகின்ற யாகங்களில் பயன்படும் பொருள்களுக்கு முரண்பட்ட பொருள்கள் இங்குப் பயன்படுத்தப்படுவது ஆராய்ச்சிக்குரியது. மந்திரங்கள் என்ற பெயரில் கூறப்பட்ட மேலே காட்டிய மந்திரங்கள் போன்ற பல மந்திரங்கள் ஸ்ரீருத்திரத்தில் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றை வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது ஸ்ரீருத்திரம் உருத்திரனை உண்மையிலேயே புகழ்ந்து பாடும் கருத்தில் இயற்றப்பட்டதா என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

ரிக்கிலும் தைத்திரீய சங்கிதையிலும் வரும் குறிப்புகள் இந்திரன் முதலானோர்களுக்குள்ள உயர்ந்த இடத்தை உருத்திரனுக்கு வேதம் அளிக்கவில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். எந்த யாகத்திலும் ஏனைய தேவர்களைப் போல உருத்திரனுக்கு அவிசு வழங்கப்படவில்லை. யாகம் நடைபெற்ற இடத்தில் தரையில் சிந்திப்போன பொருள்களை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளும் உரிமை உருத்திரனுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. யாக பலிக்கென்று யாக ஸ்தம்பத்தில் கட்டப்பெற்ற பலி விலங்குகள் காயப்பட்டு விடுமேயானால் அவற்றைப் பலியிடும் வழக்கம் வேதத்தில் இல்லை. அவ்வாறு காயப்பட்ட விலங்குகள் உருத்திரனுக்கு உரியவை (ரிக் 2 மண்டலம், 33 பாடல், 5 வரி) என்று ரிக்வேதம் கூறுகிறது.

ரிக்வேத காலத்தில் யாகங்களில் புறக்கணிக்கப்பட்ட உருத்திரன் ரிக்கிலும் பிற்பட்டுத் தோன்றிய யசுர் வேதத்திலும் புறக்கணிக்கப்பட்ட நிலையே காணப் பெறுகின்றது. எப்படியும் உருத்திரனுக்கு ஓர் இடம் தர வேண்டும் என்ற சூழ்நிலை உருவாகி அதனைத் தவிர்க்க முடியாத நிலையில் ஸ்ரீருத்திரம் தோற்றுவிக்கப்பட்டதோ என்று நினைய வேண்டியுள்ளது. ரிக் வேதத்தில் காணப்படாத அளவுக்கு யசுர் வேதத்தில் உருத்திரன் நிலை ஓரளவு உயர்ந்து காணப்படுகிறது. நீலகண்டாய 2-0 என்றும் மிர்த்துஞ்சாய (எமனை ஜெயித்தவன்) என்றும்.

வேத மந்திரங்களால் போற்றப்பெற்றவராகவும்

வேத முடிவில் வீற்றிருப்பவராகவும் உள்ள உமக்கு (6.1.8)

என்ற மந்திரங்கள் அவனைப் போற்றும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. முன்னர் காட்டப்பெற்ற உருத்திர வருணனைக்கும் இங்குக் காட்டப்பெற்றுள்ள உருத்திர வருணனைக்கும் உள்ள வேறுபாடு சிந்திக்கத் தக்கதாகும். ஏதோவொரு காரணத்தைக் கருதி ஸ்ரீருத்திரம் என்ற ஒரே பகுதியில் புகழ்ந்தும் பழித்தும் கூறப்படுவது எவ்வாறு, எப்பொழுது நிகழ்ந்தது என்று தெரியவில்லை.

ஸ்ரீருத்திரத்தின் பொருள் இவ்வாறு இருக்க ஆகம் முறையில் நிறுவி வழிபடப்படும் சிவாலயங்களில் ஸ்ரீருத்திரம் எப்பொழுது புகுந்தது என்ற வினாவிற்கு விடைகூற முடியாத நிலையில் உள்ளோம். இம்மந்திரங்களின் பொருளை அறியாமல் யசுர் வேதத்தில் உள்ளது என்ற காரணத்தால் ஒரு காலத்தில் இதனை ஏற்றுக் கொண்டார்களோ என்று கூட நினைக்கத் தோன்றுகிறது. பெரியபுராணத்தில் காணப்பெறும் உருத்திர பசுபதி நாயனார் என்பவர் ஸ்ரீருத்திரத்தை ஜபம் செய்தே வீடு

பேற்றை அடைந்தார் என்ற வரலாறு பேசப்படுகிறது. மேலும் இந்நாயனார் விடியற்காலை நேரத்தில் குளத்திற்குச் சென்று கழுத்தளவு தண்ணீரில் இறங்கி, நின்று கொண்டு, கைகளை தலைமேல் குவித்துக் கொண்டு ஸ்ரீருத்திர மந்திரத்தை ஜபித்தார் என்று அந்நாயனாரின் புராணத்தில் ஆறாவது பாடலில் சேக்கிழார் விளக்கமாகப் பேசுகிறார்.

தெள்ளு தண்புன்ல் கழுத்தள வாயிடைச் செறிய
உள்ளு றப்புக்கு நின்றகை உச்சிமேற் குவித்துத்
தள்ளு வெண்டிரைக் கங்கை நீர் ததும்பிய சடையார்
கொள்ளும் அன்பினில் உருத்திரங் குறிப்பொடுபயின்றார்
(உருத்திர நாயனார் 6)

இவ்வரலாற்றின்படி பார்த்தால் ஸ்ரீருத்திர ஜபம் செய் பவர்கள் கழுத்தளவு தண்ணீரில் நின்று கொண்டு செய்தார்கள் என்று நினைவ வேண்டியுள்ளது. ஸ்ரீருத்திரம் இடம் பெற்றுள்ள யசுர் வேதப்படி பார்த்தால் இச்செயலுக்கு இங்கு இடமே இல்லை. 'கருட சயனம்' என்ற யாகம் செய்கையில், அந்த யாகத்தில் உருத்திரனுக்கு அவிசு இல்லை என்ற காரணத்தால் யாகம் நடவாமல் உருத்திரன் இடையூறு செய்வான் என்ற அச்சத்தினால் அவனை மகிழ்ச் செய்யும் வகையில் ஸ்ரீருத்திர வேள்வி செய்யப்பட்டது என்பதையும் வேள்விக்குப் பொருந் தாத முரண்பட்ட பொருள்களைக் கொண்டு இது நிகழ்த்தப் பெற்றது என்றும் அறிகிறோம். அதில் வரும் பல மந்திரங்களும் மனமார உருத்திரனைப் பாராட்டாதவையாக உள்ளன என்றும் அறிகிறோம். இது இப்படியிருக்கக் கழுத்தளவு நீரில் நின்று கொண்டு ருத்திரம் சொல்லுகின்ற வழக்கம் எப்பொழுது வந்தது என்று தெரியவில்லை. அதைவிட ஒரு புதுமையும் இக்காலத்தில் காண்கிறோம். ஆகம முறைப்படி வழிபாடு நடைபெறும் கோயில்களில் சிவபெருமானுக்கு அபிடேகம் செய்கையில் ஸ்ரீருத்திரத்தைச் சொல்லி சிவவேதியர்கள் அபிடேகம் செய்கின் றனர். கழுத்தளவு நீரில் நின்று உருத்திரம் சொல்லும் வழக்க மும், அபிடேகம் செய்கையில் உருத்திரம் சொல்லும் பழக்கமும் தமிழகத்தில் எப்பொழுது புகுந்தன என்பதை அறிய வாய்ப்பே இல்லை. வேத விருத்தம் (வேதத்தினும் மாறுப்பட்டது) என்று சொல்லப்படும் ஆகம அடிப்படையிலான கோயில் வழிபாட்டில் வேதம் புகுந்ததும் மிகப் பழங்காலத்தில் இருந்தே வேத ஆகமம் என்ற இரண்டையும் கூட்டி ஒன்றாகச் சொல்வதும் இந்நாட்டில் இருந்து வருகின்ற வழக்கமாகும்.

இதுவரை பேசப்பெற்ற ஸ்ரீருத்ர விளக்கம் கிருஷ்ணயசுர் வேதம் என்று சொல்லப் பெறும் தைத்திரீய சங்கிதையில் நான்காம் காண்டத்து ஐந்தாம் பிரபாடகத்தில் காணப்பெறும் சதருத்திரீய யாகத்தில் சொல்லப்படும் மந்திரங்கள் பற்றியனவே ஆகும். இதன் எதிராக சிலபல மாறுபாடுகளைக் கொண்டு வடபுலத்தில் வழங்கும் சுக்ல யசுர் வேதத்திலும் ஸ்ரீருத்திரம் உண்டு என அறிகிறோம். அவ்வேதத்தின் பிற பகுதிகளைப் போல ஸ்ரீருத்திரப் பகுதியிலும் பல் மந்திரங்கள் மாறுபட்டுள்ளன என்றும் அறிகிறோம்.

இப்பெருநூல் இரண்டு பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டது. முதல் பதினான்கு இயல்கள் ஒருபகுதி. அடுத்துள்ள பத்து இயல்கள் இரண்டாம் பகுதி. முதற்பகுதியில் பெரிய புராணம் போன்ற காப்பியத்தில் அமைந்துள்ள குழல் உருவாவதற்கான காரணங்களைத் தக்க முறையில் ஆராய்ந்து ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

பெரிய புராணத்தை ஒரு காப்பியம் என்ற முறையிலே இரண்டாம் பகுதியில் கண்டுணரலாம். தமிழ் இலக்கியம், சமயம், தத்துவம், வரலாறு ஒப்பிலக்கியம், எனப் பலதுறைகளின் கலைக்களஞ்சியம் போல அ.ச.ஞா வின் “பெரியபுராணம் ஓர் ஆய்வு” அமைகிறது.

— மரா.போ. குஞ்சுமி

கங்கை